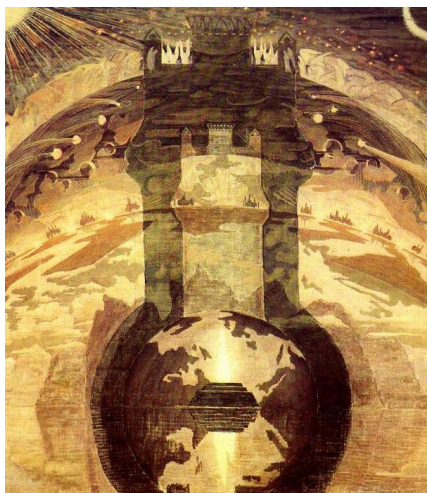

VNITŘNÍ PREDIKTOR SSSR

Základy sociologie

Koncepční materiály studijního kurzu

Díl 3:

Část 3.

**Život lidstva: „davo-„elitářství“ –
historicko-politická realita a perspektivy**

(Kniha druhá)

Sankt-Petěrburg

2016

Stránka je vyhrazena
pro výstupní tiskařské údaje

Na obálce je reprodukce obrazu M. K. Čjurljonise (1875 – 1911) Rex. Při pohledu na něj v paměti vytanou slova z Koránu: «*A On je ten, jenž nebesa a zemi v šesti dnech stvořil, zatímco trůn Jeho se nad vodou vznášel, aby vyzkoušel, kdo z vás lepší bude ve skutcích.*» (Korán, súra 11, Húd, ája 9 (7) v ruském originálu v překladu I. Ju. Kračkovského).

© Publikované materiály jsou majetkem Ruské kultury, a proto vůči nim nikdo nemůže uplatňovat autorská práva. V případě, že si nějaká právnická nebo fyzická osoba *zákonem stanoveným způsobem tato autorská práva přivlastní*, pocítí odplatu za tuto krádež v podobě nepříjemné „mystiky“ přesahující hranice právní vědy. Nicméně každý, kdo bude chtít, má plné právo na základě svého vlastního chápání *veřejného prospěchu* kopírovat a vydávat tyto materiály jak v plném rozsahu, tak i v podobě jejich částečných citací *a to včetně pro obchodní účely*, všemi jemu dostupnými prostředky. Každý, kdo tyto materiály použije v podobě jejich částečných citací, úryvků nebo odkazů, ponese osobní odpovědnost, pokud to povede ke změně jejich smyslového kontextu, tedy k překroucení *jejich celkového smyslu*, a vystaví se tak možnosti střetnout se s „mystickou“, mimoprávní odplatou.¹

¹ Tento © Copyright neodstraňujte v případě, že budete knihu publikovat, neboť je to v rozporu s jeho smyslem. V případě nutnosti za ním můžete umístit ještě jeden © Copyright vydavatele. TUTO POZNÁMKU V PŘÍPADĚ PUBLIKOVÁNÍ KNIHY ODSTRÁŇTE.

OBSAH

V souvislosti s tím, že různé systémy mohou stejný soubor stránkovat rozdílným způsobem, je nutné obnovit obsah a použít funkci „Aktualizovat pole“. Najedte tedy kurzorem mezi řádky obsahu a po stisknutí pravého tlačítka myši vyberte funkci „Aktualizovat pole“, ponechte ve výběru „Pouze čísla stránek“ a klikněte na OK. V případě, že Váš systém nepracuje správně a automaticky se nastaví chybná čísla stránek, bude nutné správná čísla dopsat ručně. Tento odstavec odstraňte před použitím funkce „Aktualizovat pole“ a tiskem souboru.

Část 3.

Život lidstva: davo-„elitářství“ — historicko-politická realita a perspektivy (Kniha druhá)

Hlava 10. Davo-„elitářství“:

biologické předpoklady a kulturologické vazby.....6

10.1. Obecně biologické a specificky lidské v životě civilizace: jedinec, společnost, kultura, „mystika“ – vzájemné souvislosti.....6

10.1.1. Interakce populace s okolním životním prostředím.....6

10.1.2. Specifika lidstva..... 13

10.1.3. Jedinec v procesu svého individuálního vývoje 48

10.2. Vyhodnocení změn statistiky typů struktury psychiky v dějinách Rusi – Ruska – SSSR – postsovětské RF.....52

10.2.1. Něco o původní Rusi a původním ruském charakteru.....52

10.2.2. Hodnocení statistiky různých epoch.....67

10.3. Kulturologické slupky zvířecího typu struktury psychiky..... 101

10.4. „Opium pro národ“: pseudonáboženství proti pravé nábožnosti....125

<u>10.5. Egregoriální náboženství a biblický projekt ztročení lidstva.....</u>	<u>144</u>
<i>10.5.1. Kristovo učení: bez cenzury a „redakčních úprav“.....</i>	<i>146</i>
<u>10.6. Věda.....</u>	<u>154</u>
<i>10.6.1. Konceptuální podmíněnost vědy.....</i>	<i>154</i>
<i>10.6.2. Věda a pseudověda.....</i>	<i>171</i>
<i>10.6.3. Filozofická ladička.....</i>	<i>175</i>
<i>10.6.4. Řízení vědy v biblickém projektu.....</i>	<i>179</i>
<u>10.7. Vzdělávací systém.....</u>	<u>198</u>
<u>10.8. Byrokracie.....</u>	<u>266</u>
<u>10.9. Kult neřestí.....</u>	<u>277</u>
<i>10.9.1. Kult neřestí jako generátor a stimulator biologické degenerace.....</i>	<i>277</i>
<i>10.9.2. Kult neřestí jako nástroj monopolizace moci.....</i>	<i>290</i>

Hlava 11. Absence budoucnosti davo-„elitářství“ je objektivní danost.....

<u>11.1. Sebevražedný předpoklad.....</u>	<u>312</u>
<u>11.2. Životní postoj „rozumného“ „pragmatismu-realismu“ je cestou ke globálnímu fašismu...315</u>	<u>315</u>
<i>11.2.1. Předpoklady.....</i>	<i>315</i>
<i>11.2.2. „Okamžitá“ fašizace.....</i>	<i>316</i>
<i>11.2.3. Spravedlnost nebo nespravedlnost?.....</i>	<i>319</i>
<i>11.2.4. „Plíživá“ fašizace.....</i>	<i>322</i>
<i>11.2.5. Loutková tyranie právníků proti diktatuře svědomí.....</i>	<i>327</i>
<u>11.3. Změna poměru etalonových frekvencí biologického a sociálního času a její následky.....</u>	<u>334</u>
<i>11.3.1. Změna poměru etalonových frekvencí biologického a sociálního času.....</i>	<i>334</i>
<i>11.3.2. Faktory udržování stability davo-„elitářství“ v předešlém poměru etalonových frekvencí biologického a sociálního času.....</i>	<i>347</i>

11.3.3. Obecně biosférický mechanismus přirozeného
výběru jako faktor samolikvidace davo-
„elitářství“ v epoše po změně poměru
etalonových frekvencí biologického a sociálního
času.....365

11.4. Poslední iluze davo-„elitářství“:
umělé zastavení společensko-politického rozvoje
.....381

Příloha č. 3

Přemožení Křesťanství
„světovým zákulisím“:
politické technologie a výsledek.....394

3.1. O politické technologii záměny Křesťanství
zlým úmyslem.....394

3.2. Dogma o „Trojici“ a jeho následky.....416

3.3. «Kdo čteš, rozuměj»:
dokonáno jest «milosrdenství chci a ne oběť»
.....435

Odbočení od tématu:
Nebyl to Kristus, kdo na víru obrátil Saula na
jeho cestě do Damašku.....462

3.4. Bůh není nevšimavý k tomu, co se na Zemi
děje.....487

Část 3.

Život lidstva: davo-„elitářství“ — historicko-politická realita a perspektivy

Nezměníme-li směr svého pohybu, riskujeme
že se ocitneme tam,
kam směřujeme.

(Mudrosloví)

Hlava 10. Davo-„elitářství“: biologické předpoklady a kulturologické vazby

10.1. Obecně biologické a specificky lidské v životě civilizace: jedinec, společnost, kultura, „mystika“ – vzájemné souvislosti

10.1.1. Interakce populace s okolním životním prostředím

Výklad tematiky kapitoly 10.1 zahájíme obecně biologickými jevy, neboť biologie druhu „Člověk rozumný“ tvoří základ jeho sociability a kultury, takže nebudeme-li chápat vzájemné souvislosti mezi sociálními a obecně biosférickými jevy, nebudeme moci odpovídajícím způsobem porozumět podstatě a perspektivám lidstva. Podíváme se tedy na takový obecně biologický jev, jakým je interakce populace biologického druhu mnohobuněčných organismů s okolním životním prostředím v návaznosti pokolení.

Všechny mnohobuněčné organismy v biosféře Země mají chromozomový aparát, který je nejprozkoumanější komponentou jejich genetického mechanismu. Společně s chromozomovým aparátem se biochemických procesů genetického mechanismu mnohobuněčných organismů účastní *mitochondriální genom – mitochondriální DNK*,

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

kteřá není obsažena v chromozomech buněčného jádra, ale v mitochondriálních buněk¹. Kromě toho v sobě ještě druhový genetický mechanismus zahrnuje i biopolní složku (a to jak složku pro každý organismus individuální, tak i kolektivní – populační a obecně druhovou), jejíž existenci materialistická věda do nedávné doby zcela ignorovala, proto také tato složka nebyla do současnosti prakticky prozkoumána².

V životě biologického druhu řeší genom obsahující chromozomový aparát a mitochondriální DNK kromě toho, že zajišťuje vzájemnou součinnost s biopolní složkou druhového genetického mechanismu, dva úkoly:

- po dobu celého života jedince je materiálním nositelem informací odlišujících daný organismus od všech ostatních, a také algoritmiky (programů) stavby a fungování těla (hmotného těla) organismu;
- v průběhu života populace biologického druhu (v sestavě genetického mechanismu celého druhu) zajišťuje v návaznosti pokolení *s ohledem na příliv mutací takzvané „neusměrněné proměnlivosti“* přizpůsobování se (adaptaci) populace k pomalu se měnícímu (s ohledem na střídání pokolení) charakteru působení vnějšího prostředí na populaci jako celek, i na jednotlivce jí tvořící

¹ U většiny mnohobuněčných organismů se mitochondriální DNK předává prakticky plně po mateřské linii: vajíčko obsahuje od 100 000 do 1 000 000 kopií mitochondriální DNK, zatímco spermie je vzhledem k tomu, že obsahuje celkem malé množství mitochondrií, nositelem pouze 100 – 1 000 kopií, a navíc ještě po oplodnění vajíčka dochází k degradaci mitochondriální DNK spermie. Takže technologie kopírování organismů, při kterých nedochází k přenosu mitochondriální DNK a k odstranění původní mitochondriální DNK z báze vajíčka (do kterého je přenášeno jádro jedné z buněk klonovaného organismu), *nevedou ke zcela identickým klonům*.

Mitochondrie je jedním z druhů organel buňky. Počet mitochondrií v buňkách dosahuje i několika tisíc. Jednou z funkcí mitochondrií je výroba energie pro fungování ostatních organel i celé buňky.

² Skutečnost, že biopolní komponenta genetického mechanismu není výmyslem, viz materiály na webu Lingvisticko-vlnová genetika akademika RAEN (Ruské akademie přírodních věd) a RAMTN (Ruské akademie lékařsko-technických věd) P. P. Garjajeva: <http://www.wavegenetic.ru/>, a dále ruskojazyčná verze: <http://www.wavegenetic.ru/ru/>; viz také: <http://vp777.ucoz.ru/news/2009-05-19-44>.

(tato interakce prostředí a genetického mechanismu biologického druhu byla nazvána „přirozený výběr“)¹.

Jenže v plném spektru faktorů působících na jakoukoliv populaci se vždy najdou takové, jejichž působení má *ve vztahu ke střídání pokolení* příliš rychlý charakter, což vede k tomu, že genetický mechanismus druhu v podstatě není schopen se jim přizpůsobit. K působení faktorů takového druhu musí být přizpůsobeni všichni jedinci, kteří se s nimi ve svém životě střetnou, neboť v opačném případě utrpí větší či menší úhonu (která může vést až k jejich smrti); a v případě masového výskytu takového druhu faktorů by následkem potom byla větší či menší úhona celé populace (což by mohlo vést až k jejímu úplnému vymizení z dané biocenózy).

Život populace je vlastně statistikou interakce jedinců dané populace s prostředím, a tato jejich interakce s prostředím vyžaduje příslušné informačně-algoritmické vybavení. Podíváme-li se blíže na strukturu informačně-algoritmického vybavení různých biologických druhů, můžeme všechny biologické druhy mnohobuněčných organismů zařadit do jedné ze dvou kategorií:

- druhy, u kterých je informačně-algoritmické vybavení chování dospělých jedinců plně naprogramováno geneticky (takové jsou rostliny, měkkýši, láčkovci, hmyz) – a je prostřednictvím genetického mechanismu daného druhu od pokolení k pokolení dědičně předáváno v podobě připravené k použití, přičemž do každého organismu je „instalováno“ během realizace genetického programu vývoje organismu počínaje momentem vzniku zygoty (první buňky nového organismu);
- druhy, u kterých se informačně-algoritmické vybavení dospělých jedinců skládá ze dvou komponent:

¹ Biopolní složka genetického mechanismu se v „přirozeném výběru“ projevuje v tom, že některé genetické změny nastupují ve statistice, při které se projeví určité jejich příznaky v populaci, s předstihem s ohledem na to, kdy se projeví faktory životního prostředí, ve kterých se tyto příznaky ukáží být jako užitečné.

A konkrétně bylo například dávno vyzorováno, že v lidské historii dochází s předstihem k navýšení podílu narozených chlapců ve vztahu k budoucím válkám, neboť v nich v porovnání s úmrtností žen v týlu dochází ke zvýšenému počtu úmrtí mužů v důsledku bojových ztrát.

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

- geneticky podmíněné, která je (stejně jako v prvním případě) od pokolení k pokolení předávána v podobě připravené k použití a je „instalována“ během realizace genetického programu vývoje organismu;
- individuálně jedincem rozvíjené v procesu jeho interakce s prostředím po dobu celého jeho života.

Druhy z druhé kategorie se mezi sebou liší jak celkovým objemem a funkčně zaměřeným složením každé z komponent informačně-algoritmického vybavení chování dospělých jedinců, tak i vzájemným poměrem jejich podílů. Kromě toho jsou mezi druhy z této kategorie i takové, kde se u staršího pokolení vůbec neprojevuje péče a výchova o dorůstající pokolení, takže si v důsledku toho musí všichni jedinci vypracovat mimogeneticky podmíněnou komponentu svého informačně-algoritmického vybavení samostatně (mezi takové druhy patří všechny ryby a „vejcorodi“¹). Do stejné kategorie však patří také všechny druhy, u kterých je péče rodičů a jiných zástupců starších pokolení o dorůstající pokolení ve větší či menší míře uplatňována, takže díky tomu mláďata určitý podíl mimogeneticky podmíněného informačně-algoritmického vybavení přejímají od ostatních jedinců (a především od těch dospělých), nebo si ho vypracovávají pod jejich vedením v průběhu komunikace uvnitř dané populace.

S ohledem na tato druhová specifika proto není mimogenetická složka informačně-algoritmického vybavení u mnohých druhů s ohledem na své složení stejnorodá a zahrnuje dvě vzájemně se ovlivňující komponenty:

- první komponentou jsou individuálně získané zkušenosti, které i v případě, že jsou v populaci celkem široce rozšířené, tak jen díky tomu, že si je všichni jejich nositelé vypracovali v interakci s okolním

¹ Ne v tom z biologického hlediska strohém a v současnosti přijatém významu termínu „vejcorodi“ jako označení jedné z podtříd savců (jinak nazývané „ptakořitní“), ale v tom smyslu, že rodiče se spáří, samičky odloží vajíčka do půdy a místo, kde tato vajíčka nakladly, opustí. Počasí potom svými výkyvy zajistí energetickou podporu zárodků, a když nastane čas, potomstvo se vylíhne, a každý z jedinců se musí s okolním životním prostředím vypořádat sám. Takto se rozmnožují mořské želvy, krokodýli i některé jiné druhy. A budeme-li považovat jikry za svého druhu vajíčka, tak také většina druhů ryb, koryšů a obojživelníků.

prostředím nezávisle na sobě více méně jednotným způsobem (v této jednotnosti se projevuje objektivita Míry – matrice možných stavů);

- druhá komponenta se nevyskytuje u všech biologických druhů a *její existence není možná bez té první*, neboť je tvořena získanými zkušenostmi předávanými v populaci jedněmi jedinci těm druhým v podobě připravené k použití, přičemž jedinci, kteří je přebírají, se v procesu jejich osvojování vůbec nemusí sami bezprostředně střetnout s těmi faktory prostředí, které posloužily jako příčina jejich vzniku.

Tato druhá komponenta mimogenetické složky informačně-algoritmického vybavení představuje kulturu nezávisle na povaze a charakteru kanálů informační výměny, na základě kterých si mezi sebou jedinci získané zkušenosti předávají.

Bez první komponenty kultura nemůže vzniknout ani se rozvíjet, přitom však její charakter první komponentu ovlivňuje tím způsobem, že ji buď potlačuje, nebo pro ni formuje kulturní slupky. Je-li tedy kultura taková, že první komponentu potlačuje, odsuzuje ji to k degradaci vedoucí až k jejímu zániku: v minimální míře k zániku kultury jako takové a v maximální míře i jejich nositelů.

No a první komponenta ze dvou výše specifikovaných složek kultury je vlastně ve své podstatě geneticky naprogramovaným poznávacím a tvůrčím potenciálem v procesu jeho realizace.

A to znamená, že samotná možnost existence kultury a potenciál jejího rozvoje jsou naprogramovány geneticky, neboť jak bylo zmíněno již dříve: **kultura lidských společností je souhrnem veškerého informačně-algoritmického vybavení života lidí, které není předáváno od pokolení k pokolení v podobě hotové k použití na základě genetického mechanismu druhu „Člověk rozumný“.** Tato formulace je v Koncepci sociální bezpečnosti definicí.

A v souladu s výše uvedeným pojetím obecně biologického jevu nazvaného v lidské společnosti „kulturou“¹, není lidstvo v biosféře Země

¹ Naše definice pojmu „kultura“ se neshoduje s tradičním chápáním kultury jako sociálního jevu, na základě kterého se kultura společnosti dělí na „duchovní“ a „materiální“. Takové dělení je důsledkem Já-centrismu a chápání světa na základě souboru mezních zobecnění vlastních Já-centrismu: prostor a čas (jako jakési schránky), matérie („hmotná matérie“), duch

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

jediným druhem, který by byl nositelem takové svébytné druhové kultury.¹

No a v závislosti na charakteru informačně-algoritmického vybavení se také liší interakce jedinců z populací různých biologických druhů s okolním prostředím.

Reakce na vliv okolního prostředí jedinců biologických druhů, jejichž informačně-algoritmické vybavení je plně naprogramované geneticky a mimogenetickou složku buď vůbec nemají, nebo je její

(„jemné matérie“, nositel smyslu a sil působících na látkové – hmotně-materiální útvary).

V porovnání s historicky vzniklým tradičním chápáním tohoto pojmu naše definice kultury odhaluje podstatu toho, čemu se obvykle říká „duchovní kultura“. „Materiální kultura“ společnosti je následkem a vyjádřením „duchovní kultury“.

Na úrovni zkoumání jedince je „duchovní kultura“ také přítomna: jedná se o individuální kulturu, tu část „duchovní kultury“ společnosti (informací a algoritmiky), kterou jedinec vstřebal plus jeho vlastní přínos. A co se týká individuální „materiální kultury“, tak ta v tradičním chápání světa neexistuje, a to, co by mohlo být tímto termínem charakterizováno, je charakterizováno jinými slovy – dílo (autorské činnosti), majetek, vlastnictví.

¹ Slovo „orangutan“ přešlo do jazyků všech civilizovaných národů jako název jednoho z druhů opic. Málokdo ale ví, že bylo převzato z jazyka necivilizovaného plemene, vedle kterého v džungli žila jedna z populací tohoto druhu opic. V jazyce tohoto plemene „orangutan“ znamená „lesní člověk“. Soudě podle všeho tak necivilizovaní divoši opice pojmenovali, neboť mezi nimi a sebou neviděli žádný principiální rozdíl. Je možné si říci, že „divoši jsou holt divoši“: nemají civilizaci, vědu, a tak pozvedli opice na úroveň „lidí“.

Od doby, kdy byl tento druh opic popsán vědou, uplynulo několik staletí a slovo „orangutan“ se stalo i součástí zoologického slovníku. A ve 20. století zoologové, kteří zkoumali život opic v jejich přírodním prostředí, přišli na to, že se populace některých druhů opic mezi sebou liší svými životními návyky, které si předávají na základě „sociální organizace“ tlupy. Tento jev svou podstatou analogický kultuře lidské společnosti zoologové také definovali jako svébytnou „kulturu“. Konkrétně se tomuto tématu věnuje publikace v časopisu *Izvestija* ze dne 8. ledna 2003 pod názvem *Orangutani jako kulturní plemeno, kde se dozvíme:*

«V průběhu výzkumů, které deset let prováděl mezinárodní tým pod vedením Carla van Schaika z americké Dukeovy univerzity (jedna z nejautoritativnějších vysokých škol v USA, která je v první desítce těch

objem málo významný, jsou maximálně nepružné. V důsledku toho v každém pokolení vlivem faktorů okolního životního prostředí zahyne mnoho jedinců těchto druhů, aniž by se předtím stačili rozmnožit. Takové biologické druhy mohou *stabilně v návaznosti pokolení* v biosféře existovat pouze díky své výjimečně vysoké plodnosti. Toho příkladem je velké množství druhů hmyzu a *mnohé rostliny (pokud je posuzujeme z hlediska „úroda semen / počet dospělých rostlin v následujícím pokolení“)*.

U biologických druhů, jejichž informačně-algoritmické vybavení zahrnuje mimogenetickou složku, ale u kterých starší pokolení nepečuje a nevychovává dorůstající mláďata, největší podíl úmrtí jedinců v interakci s okolním prostředím připadá na embryonálně-larvové období a dětství před dosažením dospělosti. Příkladem toho je velký počet ryb, „*vejcorodých*“ (*ne v tom strohém významu daného pojmu v biologické vědě*): a konkrétně u krokodýlů se dospělosti dožije přibližně 1 z 10 vylíhnutých krokodýlků.

„*nejprestižnějších*“ – naše vysvětlení k citaci), bylo odhaleno, že orangutani, kteří jsou považováni za příbuzné člověka, mají svou kulturu, což je již samo o sobě příjemné zjištění. Důležitější je však něco jiného: historie lidské kultury je ještě starší, než se dříve předpokládalo. Bylo odhaleno čtyřicet modelů chování orangutanů, které jsou předávány prostřednictvím imitace a jsou přímým příznakem kultury. Kulturní chování tedy vzniklo již před čtrnácti milióny let, kdy se orangutani zformovali do samostatného druhu. (...)

Jedním z příkladů kulturního chování orangutanů je využívání listů jako ubrousků a rukavic. Tito antropoidní primáti mají vypracovány nejen racionální modely, kdy s pomocí klacku shazují hmyz ze stromů, ale i takové, které jim slouží k zábavě. Vymysleli si například rituál: když se ukládají ke spánku, tak z dlaní sfoukávají neviditelné předměty, a někteří z nich provozují i sport: kloužají se dolů po spadlých stromech a brzdi přitom tak, že se chytají za okolní větve.

Podnětem k těmto výzkumům posloužila skutečnost, že někteří orangutani používají pracovní nástroje a jiní je do rukou neberou. „Ze začátku jsme byli v šoku, když jsme pochopili, co z našich údajů vyplývá“, řekl van Schaik. Tato práce byla pokračováním studia zárodků kultury u šimpanzů, která také trvala deset let a odhalila 39 paradigmat jejich kulturního chování. Ve výsledku je doba trvání kultury u primátů datována na 7 miliónů let.» (internetový odkaz na danou publikaci: <http://www.izvestia.ru/science/article28471>).

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

Ukazatele stability jedince daného druhu se v interakci s okolním prostředím u biologických druhů zvyšují s růstem celkového objemu a relativního podílu mimogeneticky podmíněné komponenty informačně-algoritmického vybavení chování. A s růstem celkového objemu a podílu mimogeneticky podmíněné složky informačně-algoritmického vybavení v životě druhu také příslušně při formování dospělého jedince vzrůstá význam jak bezprostřední péče a výchovy dospívajícího pokolení tím starším, tak i určité svébytně-druhovému kultury.

Přitom je nárůst schopnosti jedinců jednotlivých druhů přežít v interakci s prostředím díky zvyšování objemu mimogeneticky podmíněné složky jejich informačně-algoritmického vybavení doprovázen snížením plodnosti a prodloužením doby trvání dětství a puberty, při kterých dochází nejen ke zpracování genetického programu vývoje organismu, ale i k osvojování si mimogeneticky podmíněného informačně-algoritmického vybavení chování.

10.1.2. Specifika lidstva

Z celé té mnohotvárnosti biologických druhů v biosféře Země se člověk (*Homo sapiens* – Člověk rozumný) vyčleňuje největším objemem a největším podílem mimogeneticky podmíněného informačně-algoritmického vybavení chování dospělých jedinců. Přitom je kultura lidstva nejvíc mnohostranná a obsahuje takový objem informací, že ani jeden člověk není schopen osvojit si ho v celé jeho plnosti a podrobnosti nejen před svým vstupem do dospělosti, ale ani za celý svůj život: objemy informací v lidské kultuře řádově převyšují „informační kapacitu“ lidského jedince přinejmenším při tom způsobu existence, jaký vede lidstvo v současnosti a vedlo v nám známé historické minulosti.

Tento poměr objemu informací v kultuře a „informační kapacity“ jedince je objektivní daností, faktorem, který lidi nutí ke sjednocení a spolupráci ve všech aspektech jejich života nezávisle na tom, zda si tuto skutečnost uvědomují a vědomě na základě své vůle jí přizpůsobují své chování, nebo se – navzdory této skutečnosti – vědomě či podvědomě pokoušejí získat individuální převahu jeden nad druhým.

Jako následek ohromného geneticky naprogramovaného potenciálu rozvoje kultury – má člověk při svém porovnání s ostatními

biologickými druhy nejdelší dětství a pubertu ve vztahu k biologické životnosti organismu¹. Přitom je pro člověka péče a výchova mladších pokolení těmi staršími normou². Účelem dětství je připravit nová pokolení k samostatnému dospělému životu a jednou z hlavních otázek v problematice obnovy nových pokolení je „vztah“³ historicky vzniklé kultury ke geneticky naprogramovanému poznávacímu a tvůrčímu potenciálu jedince.

V lidských společnostech se varianty „vztahu“ kultury (posuzované jako informačně-algoritmický systém, se kterým je v interakci psychika jedinců posuzovaná také jako informačně-algoritmický systém) k individuálnímu poznávacímu a tvůrčímu potenciálu jako k objektivnímu faktoru mohou lišit.

Zaprvé je možné kulturu každé společnosti zařadit do jedné ze dvou tříd:

- kultury, ve kterých si tuto problematiku neuvědomuje nikdo;
- kultury, ve kterých si tuto problematiku uvědomují alespoň někteří.

Zadruhé, v každé ze dvou výše uvedených tříd kultur jsou dále možné následující varianty:

- Kultury, jejichž algoritmika je lhostejná k činnosti jedinců zaměřené na osvojení si svého poznávacího a tvůrčího potenciálu v tom smyslu,

¹ A konkrétně je vypovídající „poměr hmotnosti mozku dospělého jedince k hmotnosti mozku novorozence“, ve kterém je člověk v současné biosféře na prvním místě. Dosahování takového stupně vyvinutosti mozku, který zajišťuje jeho plnou funkčnost, probíhá v období dospívání a v mnohém je podmíněno předhistorií jeho početí, prenatalním vývojem, a teprve potom charakterem výchovy jedince a působením kultury společnosti, o čemž dále pojednává Část 4 tohoto kurzu – kapitoly 17, 19.1, 19.3 (5. díl).

² To znamená, že stav společnosti byl v postsovětském Rusku v devadesátých letech 20. století a v prvním desetiletí 21. století, kdy bylo sirotků a bezprizorních dětí více (**a to přestože jejich rodiče nezemřeli a měli i další příbuzné!!!**), než jich bylo v poválečných letech, ukazatelem krajní mravně-etické a biologické nemoci společnosti.

³ Kultura přece jen není žádným subjektem, a nemůže se vědomě nebo emocionálně *chovat* k čemukoliv, jak je to příznačné pro lidi, a proto jsme to slovo uzavřeli do uvozovek, v její algoritmice je však přítomno to, co nejlépe charakterizuje slovo „vztah“.

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

že každý se svým poznávacím a tvůrčím potenciálem nakládá zcela podle svého:

- pokud si to přeje, osvojuje si ho a rozvíjí,
 - nebo se na vlastní přání zabývá něčím jiným.
- Kultury, jejichž algoritmika je zaměřena na potlačování poznávacího a tvůrčího potenciálu většiny ve prospěch těch či oněch menšin – až do genetického upevnění efektu potlačení nebo zničení poznávacího a tvůrčího potenciálu.

Jestliže takový stav porovnáme s definicí fašismu v kapitole 8.7, musí být jasné, že potlačení poznávacího a tvůrčího potenciálu není pouze vlastností kultur svou podstatou fašistických, ale i prostředkem k nástupu fašismu.

- Kultury, jejichž algoritmika je zaměřena na co nejkompexnější osvojení poznávacího a tvůrčího potenciálu všemi lidmi a jeho rozvíjení v následujících pokoleních.

Každé z posledních tří tvrzení musí být chápáno v tom smyslu, že se týká hlavní statistické masy lidí žijících v příslušné kultuře, a že v „chvostech“ statistického rozložení mohou existovat i odchylky od jejího dominujícího charakteru, které mohou působit na změnu charakteru celkové kultury, nebo na její změnu nemusí mít žádný citelnější vliv, takže si kultura v návaznosti pokolení svou kvalitu uchovává.

Avšak takové chápání (ve smyslu charakteristiky hlavní statistické masy představitelů té či oné kultury) se netýká prvních dvou tvrzení, neboť první dvě tvrzení dělí množství kultur do dvou tříd podle *kvalitativního příznaku* a ne podle kvantitativních příznaků, se kterými pracuje matematická statistika a teorie pravděpodobnosti.

Podíváme-li se na kultury, jejichž algoritmika je zaměřená na potlačování poznávacího a tvůrčího potenciálu většiny, tak zde vyvstává otázka, jaký charakter má subkultura menšiny, v jejímž zájmu je tak či onak poznávací a tvůrčí potenciál většiny potlačován. Subkultury takového druhu menšin s důrazem na to, že se jedná o subkultury určitých sociálních skupin, a ne o kulturu celkové společnosti, také mohou být klasifikovány na základě jejich porovnání s výše vyloženými principy.

Jestliže se pustíme do etnografické a historické analýzy (kterou v této hlavě vypustíme), tak se můžeme dobrat k tomu, že svým

charakterem rozdílné kultury mají také v důsledku svého rozdílného „vztahu“ k poznávacímu a tvůrčímu potenciálu různou stabilitu v návaznosti pokolení.

I mezi nimi se vyskytují sebevražedné varianty, které znamenají po přechodu k nim pro danou společnost zánik v průběhu života jednoho až několika pokolení. Pojmem „zánik společností“ se v daném případě rozumí nejen vymírání nositelů sebevražedné kultury, ale i pohlcování těch přeživších jinými kulturami, což je v menší či větší míře připraví o jejich dřívější kulturní svébytnost.

Zároveň s tím je však možné odhalit i společnou tendenci rozvoje kultur, které jsou v návaznosti pokolení stabilní. Tato tendence spočívá v tom, že se v průběhu svého historického rozvoje společnost posouvá ke kultuře, ve které:

- si problematiku *osvojování individuálního poznávacího a tvůrčího potenciálu všemi lidmi v rámci Božího Záměru* uvědomuje každý psychicky zdravý jedinec;
- je algoritmika individuálně-egregoriální a individuálně-sociální interakce zaměřena na osvojování si poznávacího a tvůrčího potenciálu všemi lidmi v rámci Božího Záměru (vysvětlení různých aspektů této problematiky v našem chápání, jsou věnovány hlavy 1 – 5 (celkově) a hlava 5 (zejména).

A kromě toho – *a to je s ohledem na svébytnost člověka v biosféře Země to nejpodstatnější* – není organizace psychiky žádného zdravého jedince druhu „Člověk rozumný“ geneticky jednoznačně naprogramovaná, takže dospělý jedinec se může stát nositelem jednoho z pěti hlavních typů struktury psychiky (zvířecího, biorobota-zombie, démonického, lidského a podmíněného zkažeností kultury – zvráceného do nepřirozenosti) a přecházet od jednoho ke druhému jak v procesu svého individuálního rozvoje nebo degradace, tak i neuvědoměle vlivem okolností (viz kapitola 4.7).

Historicky reálně je artikulovaná řeč hlavním kanálem vzájemné informační výměny mezi lidmi, takže jazyková kultura v podobě ústně předávaných bájí a pověstí, a s objevem písemnictví – i textů – je kostrou tvořící základ kultury všech lidských společností.¹

¹ Tuto skutečnost si mnozí neuvědomují, a proto si také neuvědomují

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

Ze složení kultury každé společnosti je možné vyčlenit různé druhy subkultur, jejichž nositeli jsou ty či ony sociální skupiny, a jejichž osobitost může být podmíněna pohlavím, věkem, profesí, *sociálním statutem (postavením v organizační struktuře společnosti)* apod. V podstatě každá věková skupina má v každé společnosti, v každé její sociální skupině, po opuštění kojeneckého věku¹ svou subkulturu. A nositeli celkové kultury společnosti jsou samozřejmě všichni její členové počínaje věkem oddělujícím rané dětství od kojeneckého věku, neboť v kojeneckém věku se prakticky veškeré informačně-algoritmické vybavení chování dítěte omezuje na vrozené instinkty a reflexy a organismus ještě není natolik dostatečně rozvinut, aby kojenci mohli mezi sebou komunikovat a stali se nositeli své, alespoň trochu rozvinuté, věkové subkultury.

Z kultury společnosti je možné vyčlenit její fundamentální část, tedy to, co určuje podstatu (charakter, smysl) života společnosti v časových intervalech řádově deseti let a více, a to, co je podružnější, rychle pomíjí (s ohledem na dobu trvání života pokolení). Podíváme-li se na život společnosti v historicky dlouhodobých časových intervalech, je možné k této fundamentální části přiřadit takové komponenty kultury jako:

- životní ideály² a víry (protože jsou opravdu hodně vzájemně propojené a v mnohém se vzájemně podmiňují, sloučili jsme je do jednoho bodu),
- fakticky účinkující organizačně-etické principy a normy chování, které jsou jejich vyjádřením, na nichž je založena vzájemná součinnost lidí ve společnosti a společenské instituce (které mohou být v historickém reálu těm ideálům velice vzdáleny),
- výdobytky základní vědy, aplikované znalosti a návyky, na základě kterých je založena veškerá hospodářská činnost lidí v dané

následky z ní vyplývající, někdy velmi významné pro život nositelů každého z jazyků a kultur, které na jeho základě vznikly. Viz práce vnitřního prediktoru SSSR – Náš jazyk: jako objektivní danost a jako kultura řeči.

¹ To znamená počínaje dětstvím. Hranici dělicí kojenecký věk od raného dětství je možné zvolit podle příznaku, kdy opuštějíce kojenecký věk děti začínají projevovat zájem jedno o druhé a komunikovat mezi sebou vědomě a rozumně s ohledem na svůj věk a okruh zájmů odpovídající danému věku.

² Přestože nemusí být v životě uplatněny. Dokud však nejsou zapomenuty nebo vymýceny z hlubin psychiky lidí, společnost o svou svébytnost nepřichází.

společnosti a další druhy její interakce s okolním životním prostředím, včetně vzájemné součinnosti s ostatními společnostmi¹.

Přitom je nutné zmínit, že se fundamentální část kultury, aniž přichází o svůj význam v životě společnosti, v návaznosti pokolení v průběhu společensko-historického rozvoje obsahově mění.

V porovnání s informačním „portrétem společnosti“ zaznamenaném v genetickém mechanismu a měnícím se postupně s obnovou pokolení v sestavě společnosti, je kultura plastičtější a schopná se podstatně měnit a to celkově, nebo jen v některých svých aspektech, v průběhu několika let za života jednoho pokolení. Toto tvrzení se týká i její fundamentální části. Tato plastičnost však nemá všeobecný charakter ve vztahu ke všem komponentám kultury bez výjimky, a projevuje se to tak, že mnohé prvky kultury jsou stabilní po dobu mnohých pokolení; příčiny této jejich stability mohou být různé – jak biologického a přírodně-zeměpisného, tak i sociálně podmíněného charakteru.

Jestliže pomíneme dětské, dorostenecké a mládežnické subkultury a zaměříme se na fundamentální části kultury, budou jejími nositeli dospělá pokolení; ta vnášejí nejznatelnější vklad jak do dalšího rozvoje kultury, tak i do pozbytvání výtobytků minulých pokolení, pokud společnost z nějakých příčin sklouzne do procesu degradace.

¹ *Obsahově jedny a ty samé vědecké výtobytky* mohou být základem činnosti společností hodně se lišících svými fakticky účinnými organizačně-etickými principy, ideály a vírami – v důsledku pospolitosti jednoho a toho samého Všemíru pro všechny lidi podmiňujícího určitou obsahovou pospolitost věd v různých společnostech. Přitom však mohou ve vědě každé kulturně svébytné společnosti (a také v uzavřené sociální skupině, která je nositelem nějaké subkultury) existovat specifika vnímaná v jiných kulturách (a subkulturách) jako nedůvěryhodné výmysly a bludy.

Posledně řečené se může týkat skutečných neadekvátností ve vědě jiných kultur, nebo se naopak může jednat o *hodnocení z pozic neadekvátnosti vlastní vědy*, která **reálné výtobytky jiných kultur** vyhodnotí jako nesmysly. Příčiny toho tkví v tom, že ani jedna z historicky vzniklých kultur neobnovuje v návaznosti pokolení jako sociální normu lidský typ struktury psychiky, takže Duch Svatý není pro absolutní většinu lidí po větší část jejich života jejich rádcem s ohledem na veškerou pravdu; navíc je-li vůbec plně chápán princip „praxe je kritériem pravdy“, není na něj zdaleka vždy brán ohled.

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

A jednou z hlavních vlastností kultury lidských společností, a zejména její fundamentální části, je skutečnost, že se v kultuře určitým způsobem projevuje rozložení členů společnosti podle typů struktury psychiky. Neboť typ struktury psychiky, ve kterém se nachází jedinec v tom či onom okamžiku, v mnohém určuje jeho zájmy i způsoby jeho jednání při jejich dosahování, takže v kultuře neustále vzniká, zaniká, obnovuje se a přejímá všechno, co potom tvoří kulturu každé společnosti v její plnosti a různorodosti v každé historické epoše.

Přitom se prvky kultury, které jsou v návaznosti pokolení neměnné (jak bylo zmíněno o tři odstavce výše), stávají nátlakovými faktory působení okolního prostředí na biologický druh, ke kterým genetický mechanismus druhu v procesu střídání pokolení tak či onak přizpůsobuje genetiku příslušné kulturní svébytné populace¹: a ty jedince, kteří nejsou schopni přizpůsobit se tomuto *procesu adaptace – podřízení se jedince kultuře, která je stabilní v návaznosti pokolení* – společnost nositelů dané kultury buď odvrhne, nebo v ní zahynou, nebo budou vyvíjet úsilí k její účelové přeměně takovým způsobem, aby oni sami i další lidé, kteří jsou jim v něčem podobní, mohli žít ve společnosti se změněnou kulturou².

Jinými slovy, genetika předešlých pokolení určuje charakter a možnosti rozvoje kultury žijících pokolení, a tato kultura zase programuje genetiku, charakter a možnosti rozvoje kultury budoucích pokolení, což fakticky znamená, že:

„Člověk rozumný“ je jediný biologický druh v biosféře Země, jehož biologická a kulturologická budoucnost je (až do realizace následujícího kroku v biologické evoluci, promyšleně-účelové na základě jeho uvědomělé volby) v mnohém podmíněna jeho uvědoměle-promyšleným vztahem bezprostředně k sobě samému (a nepřímo k sobě samému prostřednictvím jeho vztahu k Všemohúru), jeho vlastní mravně podmíněnou orientací.

¹ Podíváte-li se na život lidstva z pohledu biologie, je „Člověk rozumný“ jediným biologickým druhem, jehož populace mohou být vymezeny nejen přírodně-zeměpisnými faktory, ale také kulturologickými faktory, a to dokonce i v případě shody přírodně-zeměpisného biotopu.

² V důsledku toho se kultura může stát „bojovým polem“ i válečnou „zbraní“.

Výše uvedené *tvrzení o vzájemné propojenosti na jedné straně – orientace vyvíjených snah podmíněné v mnohém kulturou v její historicky vzniklé podobě (která je jedním z faktorů formování mravnosti) a na druhé straně – biologie následných pokolení*, vysvětlíme na konkrétním historickém příkladu.

Začneme tím, že početí se neomezuje na hydromechaniku výronu spermatu z organismu muže do organismu ženy; na mechaniku, zdálo by se, chaotického pohybu množství jednobuněčných „bičikovců“ spermii; na mechaniku a „nanotechnologie“ buněčných a molekulárních reakcí při vytváření zygoty – první buňky nového organismu – z vajíčka a spermie.

Při podrobnějším zkoumání daného procesu zjistíme, že i když jsou všechny zdravé spermie z biomechanického hlediska uspořádány stejně, a liší se mezi sebou především kombinacemi rozložení genů ze 46-chromozomové sady organismu otce, přičemž každá obsahuje kombinaci 23 těchto chromozomů, tak v celém tom množství spermii, které se nacházejí v jedné dávce ejakulátu, existuje pouze jedna, která je určena k početí; všechny ostatní (a řádově jich je v jedné dávce 500 000) pouze zajišťují postup této jediné spermie mikroflórou a mikrofaunou reprodukčních orgánů ženy k vajíčku, *a nejsou žádnými jejími konkurenty*.

Informace o odhalení tohoto faktu při výzkumech tak nějak probleskla tiskem jako jakási kuriozita, a pro někoho snad i jako nápoděda.

Na základě teorií hydromechaniky posuzujících ejakulát jako specificky viskózní kapalinu a mechaniky pohybu *biomechanicky identických* spermii různého předurčení, není tento *jev předvolby jedné spermie pro početí* vysvětlitelný.

Přitom i pohlaví budoucího dítěte je určeno tím, jaký chromozom si nese spermie předurčená k početí: je-li to „X“, narodí se holčička; a je-li to „Y“, narodí se chlapeček – neboť od matky v jakékoliv této variantě dítě získá chromozom „X“ (v genomu holčičky je dvojice chromozomů „XX“ a v genomu chlapečka zase „XY“). A jak již nejménou v historii vyzorovaly různé národy, tak v očekávání válek znatelně vzrůstá mezi novorozenci v porovnání s podílem dívek podíl chlapců, což

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

nemůže být vysvětleno z pozic statistického modelu, podle kterého se pravděpodobnost narození dítěte určitého pohlaví rovná 0,5 (50%).

Jenže uvědomíme-li si, že každá ze spermií je nositelkou nějakého svého buněčného biopole – „mikrobiopole“; že všechny byly z mužského organismu vyplaveny nejen v toku kapalného ejakulátu, ale také v toku biopole daného muže – jeho „makrobiopole“; že se pohybují nejen v látkovém prostředí organismu ženy, ale také v jejím biopoli („makrobiopoli“); že všechna biopole se skládají nejen z energie, ale také z *informací a míry (matrice možných stavů) v souhrnu tvořících algoritmiku řízení*, tak potom je v podstatě vysvětlitelné, jak je v procesu početí řízen „tým“ *spermií různého předurčení*.

Přitom však nesmíme zapomínat, že proces výronu *informačně-algoritmicky strukturované dávky* ejakulátu obsahujícího mužskou složku jevu početí, je pouze jedním z fragmentů procesu zrození nové *jednotky života*, která zase představuje jednu z počátečních etap budoucího *života jedince* (jako procesu), a že tyto procesy probíhají v rámci nadřazených procesů a mají v Božím Záměru svůj účel.

To samé se týká i procesů probíhajících v organismu ženy. Neoplovněné lidské vajíčko normálně obsahuje, stejně jako normální spermie, 23 chromozomů. Celkový soubor 46 chromozomů nového lidského organismu vzniká vytvořením zygoty v důsledku oplodnění vajíčka poté, kdy do něj spermie pronikne a předá mu svých 23 chromozomů.

Vajíčko vzniká v procesu dělení buněk v tkáních ženských vaječníků.

Při dělení všech buněk, které nejsou v tkáňové struktuře organismu určené k tomu, aby tvořily pohlavní buňky, tedy těch, které se jen účastní procesu obnovy biomasy tkání těla (tento typ buněčného dělení se nazývá mitóza), se obal jádra buňky rozpadá, chromozomové páry se v cytoplazmě buňky despiralizují, každý z chromozomů vytvoří novou duplicitní dvojici, a potom se zdvojený počet chromozomů rozdělí na dvě, svým složením identické skupiny po 23 párech chromozomů v každé. Tyto skupiny chromozomů se vzdálí k protilehlým pólům mateřské buňky¹, a ta se potom rozdělí na dvě buňky. V dceřiných

¹ V procesu mitózy jsou buňky, a především jejich chromozomový aparát, mnohonásobně citlivější k poškození radioaktivním zářením a dalšími biologicky škodlivými faktory než v jiném období svého života. To samé se týká meiózy, což znamená, že: *vliv alkoholu, tabákových spalin a dalších*

buňkách se vytvoří buněčná jádra a dokončí se celý proces formování struktury obou nových buněk. Dceřiné buňky se potom, než se opět rozdělí, nacházejí v buněčné struktuře organismu jako chromozomové duplikáty mateřské buňky, která v procesu mitózy zanikla.

V procesu vzniku pohlavních buněk probíhá buněčné dělení jiným způsobem a nazývá se „meióza“. V průběhu meiózy po zdvojení počtu chromozomů ve výchozí *diploidní buňce* (která obsahuje plný komplet chromozomů v párech) dochází ke dvěma postupným dělením, takže ve

biochemicky aktivních chemických sloučenin, které jsou pro normální fyziologii látkové výměny nepřírozené, musí být vyloučen dlouho před početím (pátá prioritá zobecněných prostředků řízení / zbrání).

Jestliže bude pod jejich vlivem probíhat meióza s chybami, bude potomstvo geneticky poškozené a překonat následky chybové meiózy nepomůže ani dodržování režimu v průběhu těhotenství, ani následné úsilí praktických lékařů a defektologů. A to znamená, že je-li muž dědičný alkoholik (nebo kouří, či je ještě hůře těžkým narkomanem), měla by si dívka, žena rozmyslet, zda je hoden stát se otcem jejích dětí, aby se potom nedožila takových scén, jako ve filmu *Dočkáme se pondělí* («jeho otec je dědičný alkoholik...») – viz publikace rozhovorů postav z filmu na webu <http://www.vvord.ru/Dozhiviyom-do-ponedeljnika-5.html>); pokud dívka, žena popíjí „pívko“, kouří apod., měl by se zase mladík, muž pořádně zamyslet nad tím, že nepovažuje-li za nutné vystřízlivět jednou a provždy z těchto oblbovadel, měl by ji raději nechat být, aby zbytečně nevytvářel problémy sobě, svým dětem a dalším potomkům (podle statistiky ze sedmdesátých let 20. století devět z deseti nedonošených dětí porodily kuřačky a v životě to vůbec nechodí tak, že by z každého nedonošence vyrostl Newton...; děti kuřaček převažují ve statistikách psychicky nevyrovnaných a snadno vznětlivých lidí, takže se hůře soustředí na učení, neboť to vyžaduje *snaživost* (poznáme, že jedna ze známek v předrevolučních gymnáziích byla *užítelnost za snaživost*) a důsledkem je, že se tak zvyšují jejich šance skončit v kriminálním prostředí.

Nu, a jestliže žádná ze stran na toto všechno nepomyslela, nebo v sobě *nenášla dostatek sil zbavit se svých zlovyků a očistit svůj organismus od ještě napravitelných následků jejich užívání*, a zahájila svůj nový život pod biochemicky negativním vlivem různých těch neřádů na svůj genetický mechanismus, tak je to těžký hřích. A jestliže jste se ho dopustili, nesmíte se potom ptát, proč mají vaše děti problémy se zdravím, a vyčítat medicíně, že je v tomto ohledu bezmocná: velký počet nemocí dětí a vnuků je nejjednodušší odvrátit ve stádiu před jejich početím a v procesu těhotenství, než vyléčit v geneticky poškozeném organismu.

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

výsledku z jedné buňky, která prodělala meiózu, vznikají čtyři *haploidní buňky* (z nichž každá obsahuje pouze polovinu z plného počtu chromozomů diploidní buňky, neboť jí chybí párové chromozomy). V procesu meiózy funguje mechanismus kombinačního přerozdělení genů předávaných od pokolení prarodičů pokolení vnuků. Jeho práce se projevuje dvojím způsobem.

Zprvė si homologní chromozomy v každém páru (to jsou kopie chromozomů, které organismus druhého pokolení zdědil z pohlavních buněk organismů prvního pokolení) diploidní buňky, která prodělává meiózu, mezi sebou vzájemně rekombinují odpovídající úseky, tj. geny (což se nazývá *crossing-over*). Ve výsledku chromozomy předávané haploidním buňkám (budoucímu třetímu pokolení), nejsou kopiemi chromozomů diploidních buněk rodičovského organismu (druhého pokolení, ale ani kopiemi chromozomů pohlavních buněk organismů prvního pokolení).

Zadruhé se diploidní sada chromozomů zděděných od organismů prvního pokolení organismem druhého pokolení při vytváření *zygoty* (*první buňky organismu druhého pokolení*) v procesu meiózy rozpadá a dochází k „náhodné“ rekombinaci homologních chromozomů (tvořících pár v diploidní buňce organismu druhého pokolení) mezi chromozomovými sadami budoucích haploidních buněk¹. V důsledku toho chromozomová sada haploidních buněk (polovina chromozomové sady budoucího organismu třetího pokolení) svým „osobním“ složením chromozomů neopakuje chromozomové sady zděděné z pohlavních (haploidních) buněk organismů prvního pokolení organismem druhého pokolení (ve kterém probíhá sledovaná meióza).

V mužském organismu se buňky vznikající v procesu mnohočetné meiózy stávají spermii.

V ženském organismu má při vzniku vajíček meióza svou osobitost: organismus ženy v každém menstruačním cyklu normálně zajišťuje

Na pivních etiketách a tabákových výrobcích ministerstvo zdravotnictví před těmito následky nevaruje, ale zodpovědnosti před Bohem nikdo neunikne...

¹ Dojde-li v tomto stadiu k chybě algoritmu, vzniká v haploidních buňkách nesprávný počet chromozomů. A účastní-li se potom tato vadná sada počtů v životaschopné kombinaci genů, může to vést ke genetickým onemocněním. Například Downův syndrom je podmíněn chybami v počtu chromozomů předávaných haploidním buňkám při meióze.

produkcí pouze jednoho vajíčka¹ připraveného k oplodnění a blokuje meiózu ve všech ovariálních folikulech kromě jednoho jediného, který se nazývá dominantní folikul². Prvním biochemickým příznakem toho, že si organismus ženy zvolil dominantní folikul, je asymetrická sekrece estrogenů³ vaječníky. Dominantní folikul při produkci jednoho jediného vajíčka vytváří podmínky (především biochemické prostředí), které nejsou příznivé pro dozrávání ostatních folikul v kohortě (tak jsou nazývány skupiny folikul ve vaječnicích) a zajišťuje likvidaci všech,

¹ To znamená, že produkuje-li organismus ženy současně dvě a více vajíček připravených k oplodnění, jde o určité selhání její fyziologie, i když může být naprogramováno i geneticky. Je-li oplodněno několik vajíček, rodí se potom „dvojčata“, „trojčata“, „čtyřčata“..., která (na rozdíl od těch jednovaječných) nejsou geneticky identická. Těhotenství jednovaječnými vícečaty je však také určité selhání, neboť v jakékoliv variantě vícečetného těhotenství mezi plody velmi často vzniká v děloze matky konkurenční boj o „zdroje“ a „životní prostor“, takže se potom novorozenci rodí s více či méně rozdílnou mírou tělesné vyvinutosti. Tento vnitřní konkurenční boj se pak v řadě případů odráží na psychice dvojčat. Tato tvrzení o nerovnoměrnosti vývoje vícečat je třeba chápat ve statistickém smyslu: tj. někdy se to nemusí projevit vůbec a v jiných případech se to projevuje ve velice těžkých formách.

² Folikuly jsou strukturální útvary ve vaječnicích podobající se „bublinám“. Jejich funkcí je produkce vajíček.

³ Druh hormonů.

Hormony v lidském organismu plní funkci biochemické regulace fyziologie.

Výzkumy ukazují, že s počátkem menstruace se u dívek začíná s určitou zákonitostí v závislosti na fázi menstruačního cyklu měnit jejich hormonální profil. Jenže hormonální profil má bezprostřední biochemický vliv na činnost mozku a tím pádem také celkově ovlivňuje intelekt i psychiku. Tato osobitost ženského organismu vede k tomu, že v určitých dnech menstruačního cyklu je intelektuální výkon ženy na maximu, což jí umožňuje řešit i ty nejsložitější úkoly a v jiných dnech zase na minimu, které jí sotva umožňuje provádět i ty nejjednodušší úkony dokonce i v pro ni obvyklých situacích (viz například publikaci Příroda z nějakého důvodu potrestala hloupé husičky a připravila je o orgasmus ze dne 12.05.2009: <http://kp.ru/daily/24291/486742/>).

Jedinci mužského pohlaví, funguje-li jejich endokrinní systém normálně, mají stabilnější hormonální profil, a proto jsou ukazatele výkonnosti jejich psychiky v porovnání s těmi ženskými stabilnější.

Jednou z povinností muže je tedy zohledňovat tuto osobitost fyziologie své manželky a neukládat jí v období snížené výkonnosti její psychiky úkoly,

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

kromě jedné z haploidních buněk, které se vytvořily přímo v něm samotném. Jediná haploidní buňka, která zůstala naživu a dozrála, v době ovulace opouští dominantní folikul již v podobě vajíčka a postupuje do vejcovodu spojujícího příslušný vaječník s dělohou, kde potom čeká na své oplodnění.

Jestliže k oplodnění nedojde, tak se na začátku další menstruace organismus ženy od své poslední přípravy k těhotenství, které nebylo realizováno, očistí, a menstruační cyklus se znovu opakuje. Dojde-li k oplodnění, vznikne zygota – první buňka nového organismu (třetího pokolení), a začíná těhotenství, při kterém ženský organismus přechází do jiného fyziologického režimu.

Volba určitého vajíčka podle jeho genetického programu v ženském organismu v procesu meiózy jedné z buněk folikulu také není vysvětlitelná na úrovni biochemie organismu a buněk, ani na úrovni vnitrobuněčné biomechaniky. A mechanisticky a tím spíše biochemicky není vysvětlitelná skutečnost, že v meióze jsou schopny přežít vajíčka s vyloženě vadnými geny a naopak hynout jako nevyužitá vajíčka se zcela jasně zdravým genem, kdysi tvořícím pár s defektním genem v buňkách organismu matky, díky čemuž se u samotné matky nemusela projevit žádná genetická nemoc.

Volba vajíčka v organismu matky a volba spermie určené k početí v organismu otce by mohla být v mechanistickém a ateistickém světonázoru připsána bezcílné a nesmyslné „slepé náhodě“ ve hře kombinačního mechanismu přerozdělovajícího geny, nepodmíněně předchozími příčinami ani cíli, kterých je nutné dosáhnout v budoucnosti, ani mravností či etikou rodičů a jejich předků ve všech vzestupných příbuzenských liniích.

Jenže «náhoda je – podle slov A. S. Puškina – mocným okamžitým nástrojem Prozřetelnosti»¹. Nepochází k ní tedy bez příčiny ani není

jejichž řešení pro ni může být problematické. A dívky a ženy by také měly ve svých plánech do budoucna brát v potaz fyziologické osobitosti svého organismu.

¹ «Prozřetelnost není algebra. Lidský (человеческий) rozum, řečeno lidově, není prorokem, jenom odhaduje, neboť vidí všeobecný průběh věcí a může si z toho odvodit do hloubky sahající předpoklady mnohdy časem potvrzené, přesto však není schopen předvídat *náhodu*, mocný a okamžitý to nástroj Prozřetelnosti.» (A. S. Puškin – O druhém dílu Polevového Historie

bezcílná, ale je podmíněna minulostí a tím, jak se záměry lidí do budoucna shodují s Nejvyšším Záměrem. Takže náhoda má v realizaci Záměru jako skutečně mocný okamžitý nástroj Prozřetelnosti svůj smysl a účelnost; vůbec není slepá, naopak je adresovaná mimořádně přesně.

Proto se poté, co jsme osvětlili otázky fyziologie početí z hlediska průběhu látkových procesů, uchýlíme k *«zákonitosti historických jevů, která je nepřímou úměrná jejich duchovnosti»* (V. O. Ključevskij) a předvedeme nemechanistickou souvislost meiózy a cest, po kterých kráčí historie, na všeobecně známém případu: narození cesareviče Alexeje Nikolajeviče v rodině posledního ruského cara Mikuláše II. v roce 1904.

Ten chlapec trpěl hemofilí – poruchou srážlivosti krve, která se geneticky přenese do rodu pokračujícího po mužské linii díky ženě, která se stane manželkou muže z takového rodu.

Gen odpovídající za vznik většiny druhů hemofilie je potomkům předáván po ženské linii, neboť je obsažen v ženském chromozomu „X“, který se do organismu syna při přirozeném početí může dostat jedině z organismu jeho matky. Jeho párový chromozom „Y“ do mužského organismu přichází od otce, a ten neobsahuje takové geny, které by mohly zablokovat a opravit programy, jejichž nositeli jsou vadné fragmenty chromozomu „X“ zděděného od matky.

Kdyby v chromozomové sadě matky cesareviče carevny Alexandry Fjodorovny oba chromozomy „X“ obsahovaly takový vadný gen, tak by ona sama od narození trpěla poruchou srážlivosti krve a její život by byl

ruského národa, 1830, citováno podle Kompletních akademických sedmnáctidílných sebraných spisů, s reedicí v roce 1996 ve vydavatelství Voskresenie na základě vydání Akademie věd SSSR z roku 1949, str. 127).

Slovo „náhoda“ zdůraznil sám Puškin. Ve vydáních před rokem 1917 nebylo slovo „náhoda“ zdůrazněno, byla za ním tečka a byl vynechán text *«mocný a okamžitý to nástroj Prozřetelnosti»*: předrevoluční cenzura předpokládala, že člověk, který nemá speciální bohoslovecké vzdělání, nemá co rozvažovat o Prozřetelnosti (viz konkrétně vydání A. S. Suvorina 1887 a vydání pod redakcí P. O. Morozova, ve kterých tato slova nejsou); a církev vůbec neřadila Slunce ruské poezie mezi spisovatele, jejichž díla by měla všechna další pokolení bohoslovců pozorně citovat a komentovat ve svých traktátech. V epoše nadvlády historického materialismu se vydavatelé A. S. Puškina ukázali být čestnější, než jejich v Boha věřící předchůdci, a uvedli Puškinův názor na tuto věc bez zásahů.

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

ohrožen při každé menstruaci¹. Skutečnost, že hemofilii očividně netrpěla, znamená, že existovala principiální možnost, aby svému synovi předala zdravý gen z párového chromozomu „X“, kdyby ze tří výchozích vajíček, které její ženský organismus zlikvidoval, zůstalo zachováno jedno ze dvou, jež bylo nositelem zdravého genu a ne to, které se nakonec stalo vývojovým základem cesarevičova organismu. Při takové variantě meiózy by byl cesarevič zdravý: přinejmenším s ohledem na hemofilii, neboť genetický program dvou zaniklých výchozích vajíček se zdravým genem *nyní hodnotit již není možné*.

V takovém případě by také sotva byl možný dlouhodobý pobyt u dvora představitele ruských lidových znacharských klanů – G. E. Rasputina – ovlivňujícího ruskou politiku, neboť ten byl v mnohém podmíněn tím, že výlučně díky jeho modlitbám následníkovu krvácení a výrony krve ustávaly².

¹ Hemofilie je u žen podmíněna tím, že se v jejich organismu ocitnou dva vadné chromozomy „X“. Stává se to, ale její výskyt je v porovnání s hemofií podmíněnou vadným chromozomem „X“ u mužů řádově nižší. Podle informací z článku Osobitosti průběhu hemofilie u žen je v lékařské literatuře popsáno okolo šedesáti případů žen trpících hemofií (<http://vitaportal.ru/krov-i-immunitet/osobnosti-techeniya-gemofilii-u-zhenschin.html>).

² I když představitelé lékařských kruhů na to mají i jiný názor: G. E. Rasputin prý jednoduše vyčkával, až nastoupí krize nemoci v okamžiku, kdy již medicína poskytla cesarevičovi přiměřenou pomoc, a potom jako první ohlásil, že se chlapec v nejbližší době uzdraví, čímž se u carevny na něm vyvinula psychologická závislost. Když však řeknou „A“, měli by přívrženci tohoto názoru říci i „B“, protože jestliže Rasputin skutečně jednal tímto způsobem, tak se ukázal být s ohledem na cesarevičovo zdraví lepším diagnostikem než nejlepší představitelé oficiální medicíny té doby. Po své nehodě na carském panství Spala (na podzim roku 1912, kdy se při skoku do loďky na noze poranil o vidlici vesla) dostal cesarevič nejtěžší ze svých záchvatů hemofilie. A když oficiální medicína morálně připravovala carskou rodinu k nevyhnutelné ztrátě syna, a cesarevičovi již udělovali poslední pomazání (předsmrtný obřad v křesťanských církvích včetně té pravoslavné), tak Rasputin poslal povzbudivý telegram: „Nemoc není tak nebezpečná, jak se zdá být. Ať Ho ti doktoři netrápí.“. Další den se krvácení zastavilo a chlapec se začal pomalu uzdravovat. G. E. Rasputin ten telegram vysvětloval odpovědí Shora na své modlitby. Otázkou pouze zůstává, odkud přesně tu odpověď dostal, zda z egregoriální úrovně nebo bezprostředně od Boha.

A jak by se vyvíjela ruská historie bez Rasputinovy přítomnosti u dvora, se dnes již dá jen hádat. Podle našeho názoru by byla ještě horší, neboť „elitářské“ znacharské klany se v té době již beznadějně „zvrhly“ a staly se v Rusku výkonnou periferií globální sítě biblického zednářství, prostřednictvím kterého je v biblickém projektu zotročení lidstva ve jménu Boha realizováno nadnárodní řízení.

A v reálné historii nebylo Rusko zataženo do 1. světové války 20. století o celé dva roky dříve, v době takzvaných „balkánských válek“ v letech 1912 – 1913¹, také díky tomu, že Rasputin snažně cara prosil, aby do šarvátek na Balkánu nezasahoval. Car souhlasil s jeho názorem a ne s názorem velkoknížete Nikolaje Nikolajeviče Romanova² (budoucího hlavního velitele v počáteční fázi 1. světové války 20. století), který poté začal Rasputina nenávidět. „Světové zákulisí“ si

Přičemž tato morální podpora carské rodiny příznivou předpovědí průběhu nemoci nebyla patolízalstvím mužika, který se jakoby snažil udržet u „carského stolu“: jsou známy případy, kdy Rasputin přímo mluvil o budoucí záhubě celé carské rodiny. A konkrétně taktó varoval s ohledem na vstup Ruska do války v roce 1914 a opakovaně ve stejném smyslu i v průběhu války, a to bylo podle zákonů té doby na hraně „urážky Jeho Veličenstva“ a „spiknutí proti carovu zdraví“.

¹ «BALKÁNSKÉ VÁLKY v letech 1912 – 1913. První balkánská válka (9.10.1912 — 30.5.1913) byla mezi Balkánským svazem (Bulharsko, Srbsko, Řecko, Černá hora) a Tureckem. Po uzavření Londýnské mírové smlouvy v roce 1913 poražené Turecko přišlo o všechny své evropské državy kromě Cařihradu a nevelké části Východní Thrákie. Druhá balkánská válka (29.6 — 10.8.1913) – byla válkou Bulharska proti Řecku, Srbsku a Černé hoře, do které se zapojilo i Rumunsko a Turecko. Skončila porážkou Bulharska, které bylo po Bukurešťské mírové smlouvě nuceno přenechat Rumunsku území jižní Dobrudže, Řecku jižní Makedonii a část Západní Thrákie a Srbsku téměř celou severní Makedonii. Balkánské války vedly k vyostření mezinárodních rozporů a urychlily začátek 1. světové války.» (Velký encyklopedický slovník, elektronická verze na CD z roku 2000).

² Jeho manželkou byla dcera krále Černé hory, a byla to právě ona, kdo určoval postoje velkoknížete v politice Ruska na Balkánu (viz M. Paleolog, Carské Rusko v době světové války, Moskva, Mezinárodní vztahy, 1991; text stejnojmenného vydání – Moskva, Petrohrad, 1923, str. 34. V materiálech Koncepce sociální bezpečnosti je tento fragment uveden v práci Od člověkopodobnosti k lidskosti...). Jedná se o jeden z názorných příkladů na téma role ženského vlivu na muže v politice, byznysu a dalších oblastech života společnosti, jak se o tom psalo dříve v kapitole 9.4.

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

z toho udělalo příslušné závěry a v roce 1914, ve stejný den, kdy došlo k atentátu na následníka rakousko-uherského trůnu arcivévodu Ferdinanda, který byl bezprostřední záminkou k válce, došlo také k atentátu na život G. E. Rasputina, kterého bodli nožem do žaludku. Zraněný Rasputin se potom ze svých ran léčil doma ve vesnici Pokrovskoje a nemohl tak být přítomen v Petrohradu v kritickém období, kdy se jednalo, a byla přijímána rozhodnutí vedoucí k válce. Cara od války odrazoval pouze svými telegramy, které nemohly nahradit vliv jeho osobní přítomnosti, takže Rusko bylo zataženo do války navzdory zájmům jeho národů rozvíjet se v míru. Následky této války nebyly zdolány a překonány dodnes...

Jen posuďte sami: Měl G. E. Rasputin pravdu, když bránil realizaci „elitářských“ vojenských ambicí? Bylo dobré či špatné, že se snažil udržet mír a po propuknutí války zase o rychlé vystoupení Ruska z války, která jeho národům nepřinášela nic dobrého?

A je zbytečné pokoušet se uhýbat před těmito otázkami povšechným odkazováním na „rasputinovštinu“: Rusko je kromě všeho ostatního, co je pro něj příznačné, také zrcadlem *věrně odrážejícím* Svět, jehož byl G. E. Rasputin součástí, a ve kterém carská světská i církevní „elita“, a potom sovětská a postsovětská „elita“ mohla uvidět pouze své vlastní nešvary. A není třeba proti Rasputinovi obracet ani heslo „válka až do vítězného konce“ a vinit ho ze zrady a z nedostatku vlastenectví, neboť ta válka měla poškodit ruské i německé zájmy a byla vedena pro zájmy zákulisních pohlavárů Velké Británie¹. Vstupem Ruska do této války se naopak zcela jasně projevil nedostatek vlastenectví a *protílidovost* (*páni se perou a cucky lítají z jejich poddaných*) ruské „elity“, které maskovala tehdy i teď úmyslem realizovat jakýsi „specifický ruský“ *imperiální projekt*².

¹ Tato otázka je důkladně rozebrána v materiálech Koncepce sociální bezpečnosti v práci *Narušení hermetizace*. Zde pouze připomeneme, že informaci o únorové revoluci v Rusku přijal britský parlament vstoje a s potleskem, a současně při té příležitosti bylo konstatováno, že „válka dosáhla svého cíle“ (z projevu Davida Lloyda George v parlamentu; viz A. B. Martirosjan – Spiknutí maršálů. Britská rozvědka proti SSSR, Moskva, Veče, 2003, 1. hlava; viz také internetové vydání: http://militera.lib.ru/research/martirosyan_ab/01.html).

² Ta věc s tím „specifický ruský“ imperiálním projektem historicky vychází z takzvané „Závěti Petra Velikého“, což je asi pětisetstránkový

A jestli si někdo přece jen myslí, že ruská politika na Balkánu na začátku 20. století byla správná, tak ani to není pravda: i kdybychom ji označili za správnou s ohledem na její cíle, byli vedoucí představitelé Ruska povinni postarat se o to, aby dosažení cílů, které si vytyčili, bylo zajištěno *prostředky, které by měli pod kontrolou*. Jestliže si takové prostředky včas nevytvořili, byla jejich politika chybná, neboť dokonce i **spravedlivé cíle bez prostředků pro jejich dosažení jsou horší než**

dokument, který byl zveřejněn ve Francii v roce 1812 před vpádem Napoleona do Ruska jako odůvodnění dané agrese, která tak měla vlastně být ochranou před potenciální agresí Ruska mající za cíl dobýt Evropu a Asii jakoby v souladu s plány Petra I. Autorem toho traktátu byl jakýsi Lesur (Charles-Louis Lesur).

«V této Lesurově knize bylo mezi jiným uvedeno: „Ujišťuji mne, že v domácím archivu ruských carů jsou uloženy tajné poznámky vlastnoručně psané Petrem I., kde jsou se vši otevřeností popsány plány tohoto státu v podobě pokynů pro jeho současníky, kterých se, dá se říci s náboženským zanícením, drželi i jeho nástupci. A toto je podstata těch plánů.“ A dále je tam vyložen zcela megalomanský program ruského dobývání celé Evropy a Asie.» (http://www.historichka.ru/works/petr_I_zaveshanie/).

Ale za prvního, kdo s touto „Závěti Petra Velikého“ přišel, je považován francouzský diplomat a špion d'Eon de Beaumont, dobře známý čtenářům z románu V. S. Pikulja – Perem a kordem. «V roce 1757 chevalier d'Éon de Beaumont přivezl do Paříže drahocenný dokument, který objevil díky svým těsným stykům a bezmeznému přátelství s carevnou a možnosti nekontrolovaně se tak pohybovat i v těch nejtajnějších carských archivech... Podle slov samotného d'Eona se jedná o do písmene přesnou kopii ze závěti zanechané Petrem Velikým jeho potomkům a nástupcům na trůně» (http://www.historichka.ru/works/petr_I_zaveshanie/).

V domácím dějepisectví, a také mnoha zahraničními historiky, je tato „Závěť“ hodnocena jako podvrh – falsifikát, který Západ sesmolil s cílem morálně a eticky odůvodnit svou protiruskou politiku. A v právě v těchto cílech je také „Závěť“ na Západě využívána od doby, kdy se tam objevila. Později se na stejnou „Závěť“ jako na odůvodnění svého „morálního práva“ na agresi proti SSSR odvolával také Hitler s Goebbelsem.

Ale dokonce ani v případě, že „specificky ruský“ imperiální projekt nebyl zachycen v dokumentech rodinného archivu, ani si jej v rodině Romanovců nepředávali ústně, že nebyl obsažen v úřední dokumentaci Ruského impéria ani v jeho učebnicích dějepisu a „božích příkázáních“ pro gymnázia a reálky, tak přesto byl přítomen v carském duchu (egregoru) a ovlivňoval tak jak carské politiky, tak i zahraniční představitelé. A jeho přítomnost v carském duchu byla také důvodem, proč F. I. Tjutčev poeticky vyjádřil jeho obsah ve své básni Ruský zeměpis:

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

nic, neboť chybí-li prostředky pro jejich dosažení, stávají se z nich nedosažitelné, ke zkáze unášející přeludy.

A tak už jen pouhé odhalení vzájemných souvislostí meiozy v organismu carevny s pobytem G. E. Rasputina u dvora a jeho politickou činností poukazuje na to, že osobitosti meiozy v organismu carevny sehrály v dějinách Ruska a celého zbylého světa nemalou roli.

Москва, и град Петров, и Константинов град —

Вот царства русского заветные столицы ...

Но где предел ему? и где его границы

На север, на восток, на юг и на закат?

Грядущим временам судьбы их обличат ...

Семь внутренних морей и семь великих рек!..

От Нила до Невы, от Эльбы до Китая —

От Волги по Евфрат, от Ганга до Дуная ...

Вот царство русское ... и не пройдёт вовек,

Как то провидел Дух и Даниил предрек.

Москва а Петрів hrad, i věže Saňhradu —

Stoličná města ta chce ruské carství mít.

Kde tomu hranice? A kde konec má být?

V severu, jihu, východě, v soumraku ze západu?

Blízký už čas, kdy osud odhalí hloubku pádu.

Uvnitř má sedm moří, sedm řek tvoří předěl!..

Od Nilu po Něvu, od Labe do Kitaje —

Od Volhy k Eufratu, od Gangy do Dunaje ...

To nikdy nebude, by car na tomto trůnu seděl!

Jak Duch to předurčil, Daniel předpověděl.

To znamená, že se d'Eon de Beaumont a Lesur ve svých konstrukcích „specificky ruského“ imperiálního projektu moc nemýlili. A skutečnost, že se historicky reálně tento projekt v životě nerealizoval, nebylo kvůli tomu, že by v žádné podobě jako takový neexistoval, ale proto, že se za celou historií Ruského impéria našli pouze tři způsobí „top-manažeri“, kteří pracovali na jeho realizaci: sám Petr Veliký, Kateřina II. a Alexandr III.

Mimo dobu jejich panování ruská politika buď probíhala mimo rámec tohoto projektu (vláda: „přeslic na trůnu“ po Petrovi I. a před nástupem Kateřiny II. na trůn; Alexandra I. a Mikuláše II.), nebo nebyla dostatečně efektivní (vláda: Pavla I., Mikuláše I. a Alexandra II.). Osamoceně stojí krátká doba vlády Petra III., kterého pozdější historici pomluvili především na popud Kateřiny II., která tak potřebovala odůvodnit usurpaci jeho trůnu.

Ale všechno, o čem bude řeč dále, se těm, kteří v Boha nevěří, bude zdát přitažené za vlasy, neboť podle jejich názoru se jedná o pouhé domněnky z oblasti objektivně neexistující „mystiky“, „náboženského tmářství“, a nemůže to být potvrzeno „vědeckými metodami“, „experimenty“ a „nezávislými odborníky“.

Korán takto rozvíjí svou podstatou výstižný výrok V. O. Ključevského o zákonitostech historických jevů podmíněných duchovností jejich účastníků: *«Bůh nemění to, co se s lidmi děje, dokud oni sami nezmění to, co je v nich.»* (Korán, 13:12 (11)). Obdobu najdeme i v Novém zákoně - *«Podle vaší víry se vám staň.»* (Matouš, 9:29).

To znamená, že **dokud lidé nezmění svoji duchovnost (svoji osobní kulturu) sami, vše bude i nadále probíhat situačně-algoritmicky tak, jako to probíhalo v minulosti:** to znamená, že historické scénáře se budou opakovat, možná pouze s nějakými variacemi, i když „dekorace“-okolnosti se mohou v důsledku vědeckotechnického pokroku i měnit. K duchovnosti jedince a kolektivů patří i jejich reálná mravnost, ne ta deklarativně předstíraná, a z mravnosti vyplývající *zaměření jejich jednání* i reálné chování (etika) v každodenním životě jak o samotě, tak i před lidmi. Jejich změna je

No a za předpokladu, že by vnější politické snahy vyjádřené F. I. Tjutčevem byly realizovány, vyvstává otázka, jaký by byl cíl dalšího kroku vnější politiky impéria: že by se omezili hranicemi, které vyjmenoval? Nebo by se přece jen pokusili vytvořit „glóbus Ruského impéria“? V takovém případě by ale museli nevyhnutelně potlačit všechny ostatní imperiální projekty: německý, rakousko-uherský, britský, francouzský, japonský apod. Jsou tu důvody domnívat se, že by se jednalo o druhou možnost a konkrétně například kvůli tomu, že se v jedné z pochodových písní ruské armády z epochy Ruského impéria zpívalo: „To naše matička Rus je hlavou celého světa...“.

Avšak to specificky ruské (a to jsou především ideály a víry jako komponenty fundamentální složky kultury) je přitom potlačováno a ztrácí se v rámci biblického projektu ztotožnění lidstva jménem Boha, a ve výsledku tu zbývá pouze vzájemná konkurence několika center realizace globalizace podle biblického projektu. A v této konkurenci je Rusko odsouzeno:

- buď k porážce a kolonizaci,
- nebo k odmítnutí Bible a k realizaci jiného globálního projektu v globální politice na základě svých mravních a etických kvalit a cílů: k realizaci *lidskosti – sobornosti* (soudržnosti) *lidí v Království božím na zemi.*

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

plně v moci každého jedince i celých skupin a v souladu s koránským slibem jsou tedy schopni měnit budoucnost jak svou vlastní, tak i svých potomků.

A to je prostředek ovlivňování života dostupný všem a každému z nás.

Jinými slovy to, co zde bylo řečeno, znamená, že meióza mohla v organismu carevny v menstruačním cyklu, který předcházela početí cesareviče, probíhat jinak, kdyby se v té době politické snahy carské rodiny změnily, zaměřily se jinam, a kdyby Rusko pod vládou Mikuláše II. sešlo (nebo alespoň bylo připraveno sejít) z té cesty vedoucí *ke katastrofě, na kterou je přivedl už v prvních letech svého panování, jak o tom bude řeč dále.*

V tomto kontextu je třeba si připomenout, že narození cesareviče – následníka trůnu – předcházelo postupné narození čtyř careven¹, což bylo dlouholetou osobitou náповědí Shora v jazyku životních okolností na otevřenou možnost přetnutí větve *carského rodu* v čele s Mikulášem II. *vedeného v Rusku výlučně po mužské linii*, bude-li se i nadále Mikuláš II. držet zvoleného politického kurzu.

Skutečnost, že se rodily pouze carevny, byla liberálním společenstvím přijímána jako výsměch Shora carské rodině, která si přála a čekala na narození následníka. Této „smůle“ carské rodiny se představitelé „elity“ posmívali a zapomínali přitom, že se s ní v dané historické době plaví na stejné „lodi“, kde je Mikuláš II. jejich „velitelem hlídky“, takže je ta náповěď Shora právě tak určena i jim samotným a jejich potomkům. A nepřemýšleli o tom, že Bůh – Barbar se nikdy nevysmívá, jak je to příznačné pro mnohé lidi s oblibou si tropící posměch z druhých, a že se naopak všechny a každého z nás snaží přivést k rozumu Jazykem životních okolností; a že Jeho varování může využít ke svému prospěchu každý člověk věřící Bohu, který je vnímavý k tomu, co se okolo něho děje a přemýšlí o smyslu Záměru a svém místě v něm.

¹ Všechny carevny měly ve své chromozomové sadě pár „XX“, a i v případě, že se jim všem od matky dostalo nemocného chromozomu „X“, byly z hlediska hemofilie zdravé, neboť od otce dostaly zdravý chromozom „X“. Jak by se to potom projevilo u jejich dětí, můžeme už dnes kvůli tragickému osudu carské rodiny jen hádat. Ale hemofilie se z jejich rodu mohla i vytratit, pokud by u nich meióza probíhala příznivým způsobem.

Ale v daném konkrétním případě narození následníka-cesareviče nešlo jen o uspokojení rodičovských citů jedné z mnohých rodin, ale také o dědičné právo na převzetí nejvyšší státní moci v Rusku, kterou dané dítě mělo získat samotnou skutečností svého narození těmto konkrétním rodičům. A to v kombinaci s tím, že chlapec byl pokračovatelem-nositelům duchovního dědictví¹ carského rodu Romanovců, a také duchovního dědictví německé panovnické dynastie Hesenských (ze které pocházela Alexandra Fjodorovna) a vládnoucí dynastie Velké Británie: královna Viktorie, na jejíž vládu připadl „zlatý věk“ Britského koloniálního impéria, byla rodnou babičkou ruské carevny Alexandry Fjodorovny.

Abychom si tedy mohli udělat názor na to, nakolik byla specifická meióza v organismu Alexandry Fjodorovny „slepu náhodou“ (ve smyslu její bezdůvodnosti a bezcílnosti), a nakolik byla podmíněna minulostí a zaměřením do budoucna (přičemž nejen Ruska), je nezbytné odhalit podstatu tohoto duchovního dědictví na pozadí událostí z konce 19. a začátku 20. století.

Začneme tím, že syn královny Viktorie – anglický král Eduard VII. (na trůně v letech 1901 - 1910) nezdědil od matky nemocný gen (meióza v organismu Viktorie dopadla tak, že zanikly haploidní buňky s nemocnými chromozomy „X“), takže vládnoucí větev britské královské rodiny hemofilii netrpěla (z mužů byl nemocný pouze bratr Eduarda VII. Leopold, který se oženil s Helenou Waldecko-Pyrmontskou, zemřel mladý a jeho potomci se nezařadili mezi vládnoucí větev rodiny). Touto nemocí byly postiženy výlučně imperátorské rodiny protivníků Velké Británie: Romanovci (cesarevič Alexej Nikolajevič) a Hohenzollernové (vnuci císaře Viléma III. Pruského ze

¹ „Duchovní dědictví“ je ve své podstatě informačně-algoritmický obsah rodových egregorů, které jsou jedinci přístupné ve stoupajících rodových liniích na základě jeho vlastní biologické příslušnosti k určitému rodu, geneticky zaznamenané v jeho chromozomovém aparátu a celkovém genomu. Duchovní dědictví je částečně komponentou biopolní složky genetického mechanismu biologického druhu „Člověk rozumný“. O roli duchovního dědictví v životě společnosti a lidstva se z materiálů Koncepce sociální bezpečnosti dozvíte z prací: O rasových doktrínách: neodůvodněných, ale pravděpodobných, Dialektika a ateismus: dvě neslučitelné podstaty (kapitola 7.2. Životní algoritmus formování jedince), Řešení národnostních problémů v rámci Koncepce sociální bezpečnosti (kapitoly: 6. Kultura a jedinec a 8. Tendence: volný průběh a jejich řízení).

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

sňatku jeho syna prince Jindřicha Pruského s Irenou Hessensko-Darmstadtskou, rodnou sestrou Alexandry Fjodorovny; a i když se sám Vilém III. oženil s dcerou královny Viktorie, jeho děti touto nemocí netrpěly). Kromě nich se tato nemoc projevila ještě u některých německých vévodských rodů a u španělské královské dynastie (tři z pěti synů Alfonse XIII.)¹. Španělsko v té době již nepatřilo mezi „velmoci“ a koloniální impéria.

V tomto ohledu dcery královny Viktorie sehrály fakticky roli genetické zbraně, která napomohla likvidaci vládnoucích rodů v impériích, které byly protivníky a konkurenty Velké Británie ve věci vybudování globálního impéria *v rámci biblického projektu ztrocení lidstva ve jménu Boha. Ted' se podíváme na ruskou větev tohoto procesu boje britského imperiálního egoru o svou neomezenou dominanci ve světě na základě biblického projektu prostřednictvím dynastických sňatků.*

Alexandru Fjodorovnu za jejího života ruská, zednáři prolezlá, písaři a klevetici „intelligence“ neustále (obzvláště po začátku 1. světové války 20. století) obviňovala, že proněmecky ovlivňuje politiku Mikuláše II. Tyto hlouposti mnohokrát opakovali i v následujících letech, a jiní je zase mnohokrát vyvraceli a trvali na tom, že Rusko se stalo pro Alexandru Fjodorovnu skutečnou Vlastí, které ona sama oddaně sloužila. Pokud však nezapomínáme na to, že své dětství princezna Alix prožila u dvora své babičky, královny Velké Británie Viktorie; a jestliže si uvědomíme, jaké zájmy měla vládnoucí britská „elita“ té doby i její zákulisní pohlaváři, tak **bude nutné vinit poslední ruskou carevnu z ovlivňování ruské politiky v zájmu Velké Británie;** možná, že tento probritský vliv neuplatňovala vědomě a ve zlém úmyslu, že pramenil z jejího nevědomí a byl založen na tom, že když se ruskou carevnou stala vnučka britské královny, tak přestože ze svého přesvědčení přijala upřímně pravoslaví (bez přetvářky), neuvědomila si a nepřekonalá v sobě protirossijské a protiruské duchovní dědictví, které je vlastní pohlavářům Britského impéria, a proto se nacházela pod nadvládou egorů nepřátelských Rusku po celou dobu svého života v něm.

¹ Údaje o výskytu hemofilie v evropských „vladařských rodech“ jsou převzaty z knihy: P. Ch. Grebel'ského a A. B. Mirvise – Rod Romanovců. Dvojdílná životopisná encyklopedie, Leningrad, 1989, s přílohou rodokmenů.

A právě v „první pětiletce“ vlády Mikuláše II. došlo k odklonění Ruska od politického kurzu samostatnosti a soběstačnosti *Ruského státu-civilizace* ve vnější a vnitřní politice uplatňovaného za vlády Alexandra III¹.

A konkrétně:

- bylo zamítnuto rozmístění hlavních sil Ruského carského námořnictva – svým charakterem oceánských – v oblasti současného Murmansk, což vedlo také k tomu, že Kolský poloostrov nezačal být hospodářsky využíván. Toto odmítnutí zřídil přímý přístup do světového oceánu uzavíral flotily impéria ve vnitřních mořích, což vylučovalo možnost vyvinout tlak na Velkou Británii a znemožňovalo čelit vojensko-politickým scénářům typu „krymské války“ – 2. světové protiruské války 19. století.
- Místo aby rozvíjelo své vlastní regiony Dálného Východu (Vladivostok, Primorje, Chabarovský kraj, Sachalin, Kamčatku) vtrhlo Rusko do oblasti koloniálních zájmů Japonska v Koreji a Číně (v Číně to byl pronájem Liao-Tungského poloostrova, kde byla v Port Arturu postavena vojenská námořní základna a v jeho blízkosti obchodní přístav Daľnij; v Koreji zase lesní koncese). To samozřejmě vedlo k vyostření vztahů s Japonskem, *přičemž Rusko nebylo ideově-politicky ani vojensko-ekonomicky schopné v Tichém oceánu, ani v globálním měřítku čelit Japonsku a jeho spojenci Velké Británii.*

Tato změna politického kurzu byla v rozporu s ruskými zájmy, ale zato odpovídala zájmům pohlavářů Velké Británie. Ve výsledku válka s Japonskem nejenže nebyla „malá a vítězná“², ale navíc stimulovala a vyostřila revoluci v letech 1905 – 1907. Po válce a revoluci následovala

¹ Což našlo své vyjádření v aforismu připisovanému Alexandru III.: „Rusko má pouze dva věrné spojence: svoji armádu a námořnictvo“.

² Mělo jít o výrok ministra vnitra (od roku 1902) a velitele četnického sboru Vjačeslava Konstantinoviče Plevého (1846 – 1904, byl zabit esery).

V prvních dnech po začátku japonsko-ruské války. «Když Kuropatkin již odešel z funkce vojenského ministra a ještě nebylo rozhodnuto o tom, že mu bude svěřeno velení armády (to znamená, že k popisované situaci muselo dojít před 8. únorem 1904 podle starého (Juliánského) kalendáře: naše vysvětlení k citaci), vyčítal Plevemu, že on – Pleva byl pouze jedním z ministrů, který si tu válku přál a připojil se k bandě politických aféristů, načež mu Pleva mu na odchodu odpověděl:

„Alexeji Nikolajeviči, vy nemáte ponětí o situaci uvnitř Ruska. Abychom zadrželi revoluci, potřebujeme malou v í t ě z n o u válku.“

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

finančně-ekonomická krize, která jimi byla v mnohém podmíněná, což neumožnilo pořádně ekonomicky zajistit porevoluční reformy, ani připravit stát k blížící se nové válce, kterou vyprovokovala Velká Británie v roce 1914, aby zničila konkurenční impéria: ruské a německé a současně s nimi také Rakousko-Uhersko a Osmanskou říši (tureckou).

Špatný zdravotní stav Alexandry Fjodorovny v době, kdy žila v Rusku, její mrzutá nálada, deprese, hysterie a uzavřenost, kterou si ruská „elita“ spojovala s arogancí apod.¹, byla psychosomatikou² podmíněnou konfliktností těch egorů, se kterými se spojila její

Tak takto vypadal jejich státnický um a předvídatost... A car byl samozřejmě hluboce přesvědčen, že Japonsko, třebaže možná s vynaložením určitého úsilí, bude rozdraceno napadř. Co se týká peněz, tak nebylo čeho se obávat, neboť Japonsko přece všechno vrátí prostřednictvím kontribuce.“» (Vitte S. Ju. – Vzpomínky, 2. díl, hlava 20).

I když tohle V. K. Pleve vyslovil až po začátku války, tak podobné nálady panovaly ve vedení impéria už v době jednání s Japonskem o urovnání konfliktu zájmů obou impérií na Dálném Východě. Kdyby se Rusko skutečně snažilo o mír, tak by ten konflikt zájmů s Japonskem vyřešilo diplomatickou cestou a nesabotovalo by ta jednání, což potom vedlo k válce, která, jak se ukázalo, nebyla pro Rusko ani malá ani vítězná.

Ještě tu je takový předpoklad: «Je možné, že V. K. Pleve jednoduše zopakoval výrok státního tajemníka USA Johna Haya: „Musí to být brilantní malá válka“ (a splendid little war). Tuto větu z dopisu Johna Heye prezidentovi USA Theodoru Rooseveltovi (ze dne 27. července 1898) Roosevelt později zveřejnil ve své knize Popis španělsko-americké války (1900). Takže je možné, že hovořice o „malé vítězné válce“, V. K. Pleve jednoduše zopakoval v té době již známý výrok. (V. Serov – Encyklopedický slovník křídlatých frází a výroků. Internetový zdroj: <http://www.bibliotekar.ru/encSlov/12/5.htm>).

¹ V dětství a mladosti byla podle svědectví svých současníků veselá, plná života a doma jí říkali „princezna sluníčko“, což by asi nebylo dost dobře možné, kdyby v dětství měla stejné vlastnosti, jaké se projevíly v době jejího života v Rusku v postavení carevny.

² Psychosomatické nemoci jsou nemoci těla, jejichž příčinou je narušení psychické činnosti jedince. Podle odhadů západní medicínské tradice je téměř 70% nemocí, které jsou jí známy, psychosomatického charakteru. V podstatě všechny nemoci kromě úrazů a dědičných nemocí jsou psychosomatického charakteru. A i z úrazů jsou mnohé psychosomatikou ve skryté podobě, neboť k nim dochází v důsledku nějakých selhání a nesprávné funkčnosti psychiky.

psychika po jejím příjezdu do Ruska, počínaje jejím přijetím pravoslavi před vstupem do manželství s tehdy ještě cesarevičem Mikulášem.

Není vyloučeno, že Alexandr III. vycítil, že jejím prostřednictvím může být uplatňován protiruský vliv na ruskou politiku, a proto vzhledem k tomu, že dobře věděl o zaměřenosti globální politiky ve vztahu k Rusku a rozložení sil ve světě, a také dobře znal evropské dvory i svého syna, zcela na místě a prozíravě protestoval proti sňatku cesareviče Mikuláše s hesenskou princeznou Alix, který se skutečně ukázal být neblahým jak pro carský rod, tak i pro tehdejší státnost Ruské mnohonárodnostní civilizace a její národy.

Požehnání k tomuto sňatku dostal cesarevič Mikuláš až od umírajícího Alexandra III., pro kterého se sebevražednou stala politika omezení přístupu prostého lidu ke střednímu a vyššímu vzdělání: „Výnos o kuchařčiných dětech“¹. Tento výnos s ohledem na nepočetnost

¹ Oběžník z 1. července 1887 podepsaný ministrem školství Ruského impéria hrabětem I. D. Děľjanovem «předepisoval vyhýbat se při náboru do gymnázií *přijímání dětí kočich, lokajů, kuchařů, pradlen, drobných hokynářů a podobných lidí, jejichž děti, snad kromě těch nadaných výjimečnými schopnostmi, není dobré vytrhávat z prostředí, do kterého patří*».

Oběžník se opíral o názory Alexandra III. (a byl to také Alexandr, kdo poté, co si jedna rolnice dovolila říci, že její syn chce studovat gymnázium, zareagoval: «*No a to je právě na tom to strašné, mužik a dere se do gymnázia!*») a K. P. Pobědonsceva, kteří měli za to, že je třeba „*zchladit*“ ruskou společnost a omezit postup hlavní hybné síly revolučního hnutí předchozích let ze „*sprostých*“ vrstev obyvatelstva mezi lepší lidí a studenty. Z gymnázií byly vyloučeny děti představitelů z nižších společenských vrstev, kteří se zmožili na to, aby jim studium dokázali zaplatit. Například z oděského gymnázia byl vyloučen Nikolaj Kornejčukov (K. Čukovskij).» (Speciálně pro hanobitele Státu Sovětů. Noviny K barieru! – dříve noviny Duel – č. 33 (63) 17. srpna 2010: http://www.duel.ru/201033/?33_6_2, <http://www.krasnoetv.ru/node/5847>).

V kruzích liberální inteligence tento oběžník dostal název „Výnos o kuchařčiných dětech“. Tento termín i výroky od něj odvozené byly všeobecně známé v prostředí všech, kteří se na konci 19. a na začátku 20. století ochomýтали okolo politiky. Narážel na to například i V. I. Lenin, když doporučoval každé kuchařce UČIT SE řídit stát. Přihlouplí kritici Lenina a bolševizmu slovo „UČIT SE“ obvykle opomíjejí, a potom s pompou odhalují jeho hloupost, aniž si uvědomují, že tak jen poukazují na svoji vlastní.

A konkrétně ve svém článku Udrží si bolševici státní moc? (Úplné

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

a biologickou degeneraci klanově izolované „elity“ (šlechty a nejbohatší části kupeckého stavu) prohloubil již tak velký deficit vysoce profesionálních kádrů ve všech oblastech činnosti (a především – v oblasti řízení), čímž v první půlce 20. století v Rusku znemožnil demontáž stavovsko-kastovního zřízení, která mohla proběhnout bez jakýchkoliv revolučních otřesů (jako to naopak v podstatě úspěšně na konci 19. a na začátku 20. století realizovalo Japonsko).

Téměř deset let po začátku jeho vlády a začátku jeho rodinného života se Mikuláš a Alexandře po narození čtyř dcer přece jen narodil chlapec, což hlavní větvi carského rodu poskytlo možnost pokračování jeho rodové linie.

Jenže car, ať už si to přeje či ne, svou osobou zosobňuje stát a jeho dědic zase budoucí stát.

A symbolika narození chlapce zatíženého hemofilií je na pozadí dříve zmíněných faktů a celkového kontextu globální politiky těch let

sebrané spisy, 5. vydání, 34. díl, str. 315) V. I. Lenin napsal:

«Nejsme utopisté. Víme, že žádný nádeník ani kuchařka nejsou schopni ihned začít řídit stát. [...] Ale [...] chceme okamžitě skoncovat s předsudkem, že prý řídit stát a neustále, každodenně vykonávat řídicí práci jsou schopni pouze bohatí lidé, nebo úředníci pocházející z bohatých rodin. Požadujeme, aby uvědomělí dělníci a vojáci začali studovat řízení státu, a aby se s tím začalo hned, a to znamená začít do tohoto studia okamžitě zapojovat všechny dělníky a veškerou chudinu.»

(http://ru.wikipedia.org/wiki/Ленинские_фразы).

Uvedení tohoto principu do života nevyhnutelně vede k „odposvátnění“ státní moci a k vytvoření *skutečné* kádrové rezervy řídicích pracovníků, jejichž počet je natolik dostatečný, aby v jakémkoliv okamžiku poctiví a svědomití lidé se znalostmi z oblasti řízení dokázali nahradit v orgánech státní a hospodářské moci jakéhokoliv nadutého darebáka, nebo toho, kdo se na svém místě neosvědčil.

No a samotný „Výnos o kuchařčiných dětech“ byl vyjádřením systémové chyby řízení Alexandra III. Když se v roce 1866 stal po smrti svého staršího bratra cesareviče Mikuláše dědicem trůnu, «byl velkokníže Alexandr v očividné opozici vůči svému otci navzdory úctě, kterou mu navenek prokazoval. Domníval se, že reformy, které jeho otec prováděl, narušují normální klidný běh ruského života a podřívají jeho staleté pilíře. Také pochyboval o účelnosti zrušení nevolnického práva.» (K. Ryžov, Encyklopedie všech monarchií světa, Rusko, 600 krátkých životopisů, Moskva, 1999, str. 66).

celkem průzračná. Cesarevič se narodil 12. srpna (30. července) 1904 v době, kdy již probíhala rusko-japonská válka.

Ale jeho početí a meióza, které naprogramovaly jeho nemoc, proběhly na konci října, začátkem listopadu roku 1903, a tedy v té historické době, kdy v Petrohradu probíhala jednání Ruska s Japonskem, při kterých Rusko zaujalo svůj nevyřčený postoj: „Potřebujeme malou vítěznou válku, abychom odvrátili revoluci.“ Ve výsledku přišlo Japonsko v průběhu těchto jednání k závěru, že s Ruskem není možné se dohodnout na z jeho hlediska přijatelném rozdělení oblastí vlivu. Důsledkem byla nevyhnutelnost vyřešení těchto problémů imperiálního růstu, kolonizace Koreje a některých regionů Číny vojenskou cestou.

V té době již Japonsko bylo připraveno k válce. Jeho vojenské programy na výstavbu lodí i všechny ostatní byly z hlavní části dokončeny, zatímco programy Ruska na výstavbu válečných lodí

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

nemohly být dokončeny před koncem roku 1904¹. To znamená, že pro Japonsko byla volba zcela jasná:

- buď diplomatický úspěch v jednáních s Ruskem a mírové soužití obou impérií na dost dlouhou dobu;
- nebo válka proti Rusku, *kteřou bude nutné zahájit dříve, než Rusko dokončí programy výstavby lodí a přesune své nové válečné loďstvo na Dálný Východ.*

¹ To je také jedna z ilustrací k tématu řízeného průběhu globálního historického procesu, a žádný osudový souběh náhodných okolností. Například ty proslulé „Protokoly sionských mudrců“ byly nezávisle na jejich původu poprvé v Rusku opublikovány v roce 1902, a v nich už je uvedeno, že Rusku *hrozí nebezpečí* válečného střetu s Japonskem, po kterém bude muset čelit všem nešťastným následkům, které mu ta válka přinese.

Protokol č. 7: «Na každý odpor musíme být schopni odpovědět válkou se sousedy tomu státu, který se osmělí se nám vzpěčovat, a jestliže si i sousedi usmyslí kolektivně se nám postavit, musíme tomu čelit všeobecnou válkou.»

Protokol č. 7 končí slovy: «... abychom shrnuli náš systém zkrocení gójských (tj. nežidovských: naše vysvětlení k citaci) vlád v Evropě, předvedeme jedné z nich svoji sílu atentáty, tedy terorem, a všem, připustíme-li možnost jejich povstání proti nám, odpovíme americkými, čínskými nebo japonskými děly.»

O „Protokolech“ je v materiálech Koncepce sociální bezpečnosti vypracována analytická zpráva z roku 1997 – Fašizující „semitismus“ z hlediska lidskosti. Zde vysvětlíme jejich roli v dějinách jenom krátce:

- „Protokoly“ byly napsány v plné shodě s tou koncepcí řízení globalizace, která je uvedena v kapitole 8.4, a proto jsou historicky i politicky hodnověrné v tom smyslu, že popisují koncepci zotročování lidstva jménem Boha skutečně uváděnou do života.
- Tyto „Protokoly“ však byly od samého začátku napsány tak, aby je bylo lehké odhalit jako falsifikát, a aby tak s poukázáním na jejich nepravost bylo ve společenské diskusi diskvalifikováno téma řízení globálního historického procesu. A v tomto smyslu jsou „Protokoly“ skutečně podrazem.

A navíc jsou v nich textové shody s pamfletem Maurice Jolyho z dob Napoleona III. – Moc proti rozumu. Dialog mezi Machiavellim a Montesquiem v pekle. Užitečné je také zmínit, že i kniha Evropský stát od Theodora Herzla, iniciátora prvního sionistického kongresu, obsahuje plagiát stejného pamfletu Maurice Jolyho. To znamená, že „Protokoly“, jejichž autorství je mnohými připisováno Oddělení pro ochranu pořádku a veřejné

Takže poté, kdy jednání v Petrohradu nevedla k výsledku, který by si Japonsko přálo, byly dne 9. února 1904 (27. ledna podle juliánského kalendáře) proti Rusku bez vyhlášení války¹ zahájeny bojové akce. Při prvním útoku japonská strana torpédem zasáhla křižník nazvaný „Cesarevič“, který byl potom ovšem opraven a opět zařazen do výzbroje... (tato shoda jmen – je jedním z projevů *Míry – matrice možných stavů*).

V důsledku vrozené nemoci byl život následníka křehký stejně, jako byla křehká i budoucnost Ruské státnosti, podlomená neřestmi zděděnými z minulých staletí bezstarostně-nezodpovědného velkopanského života „elity“ a politiky zevzvířečťování prostého lidu, která už lidi velmi tížila. A cesarevičova nemoc v tomto obecně politickém kontextu byla pro cara náповědou Shora:

bezpečnosti (Ochrance) Ruského impéria, a stěžejní kniha současného sionismu vycházejí ze stejného pramene.

„Protokoly“ byly provokací úspěšně uskutečněnou v rámci samotného biblického projektu. Kdyby chápání světa Ochranky bylo natolik dostatečné, aby samostatně dokázala odhalit koncepci řízení globalizace, byli by její analytici také schopni napsat a do života uvést alternativní program rozvoje Ruska a vyhnout se tak válkám a revolucím.

¹ Jak vysvětlili sami Japonci, tak vyhlášení války, které bylo do začátku 20. století v evropské vojensko-politické tradici normou, nikdy nebylo normou japonské vojensko-politické tradice. Když tedy ruští historici a politici Japonsku vyčítají, že ji nevyhlásilo, vyplývá z toho, že neznají kulturu svého tehdejšího potenciaálního protivníka, který se pro ně jakoby znenadání stal reálným.

Jen tak mimochodem zde ještě zmíníme, že od dob navázání diplomatických vztahů v polovině 19. století do konce vlády Alexandra III. byl vztah Japonska k Rusku v podstatě přátelský (neboť Japonsko vidělo v Rusku subjekt globální politiky schopný ochránit jeho svébytnost před snahami o jeho kolonizaci ze strany USA a Velké Británie). A lodě ruských eskader v Tichém oceánu pravidelně připlouvaly do japonských přístavů, aby si tam doplnily zásoby, odpočinula posádka a provedly potřebné opravy, včetně oprav s využitím japonských doků (neboť vlastní základnu, uzpůsobenou ke stavbě a opravě lodí na Dálném Východě se Ruské impérium ani po přibližně sedmdesáti letech „osvojování“ Dálného Východu postavit nenamáhalo). Přivést tyto od počátku vzájemně výhodně nastavené vztahy, jak je zdědil od předchozích ruských panovníků, za pouhých deset let své vlády až k válce, tak to už je nutné se opravdu vynasnažit.

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

Vidíš, že výrony krve a krvácení mohou to dítě v důsledku jeho bezstarostných lumpačin znenadání stát život. Stejně je to i se státem, který jsi dostal na starost, kde mohou bezstarostnost a „lumpačiny elity“ vést k prolévání krve národa a zániku státu. Tak chraň národ před proléváním krve, které jak sám vidíš ze svých zkušeností s rusko-japonskou válkou, není pro bezstarostnou „elitu“ hříchem, ale běžnou záležitostí. Krvácení lidu, dopustíš-li ho v budoucnu, může ukončit život státnosti, které stojíš v čele stejně, jako může krvácení ukončit život následníka i pokračování tvého rodu. Již po svém vyzdvižení na trůn jsi dostal přezdívku „krvavý“ a to byla první náповěda. Teď už se nebude jednat o to, zda společně s „elitou“ proliješ zbytečně hodně nebo málo krve svého lidu, ale o to, že „pohár“ již začíná být přeplněný a ty nevíš ani nepoznáš, kterou kapkou té prolité krve přeteče.¹ Takže si ceň svého lidu a jeho krve stejně, jako si ceníš života a krve svého jediného syna... A to bude předpokladem pro to, aby se v Rusku vše v dobré obrátilo.

Takový je celkový smysl symboliky narození cesareviče zatíženého vrozenou poruchou srážlivosti krve, pokud uznáme, že Bůh existuje, že Je Všemohoucí, milostivý, milosrdný, a neukládá duši nic, co by pro ni nebylo dosažitelné, a že s ohledem na lidi není žádný tyran. – Samozřejmě pokud Mu věříte a důvěřujete.²

A proč to Mikuláši II. nevysvětlili církevní hierarchové? – Protože oni sami buď vnucovali carům – od doby proctví mnicha Avelja Pavlu I. – tu cestu, která dovedla Ruské impérium ke katastrofě (ale ne k přeměně) jako jedinou jakoby možnou, prý Bohem předepsanou³; nebo

¹ Když se uvádí metafora s „pohárem přeplněným poslední kapkou“, tak je ve většině případů pozornost soustředěna na tu nechvalně proslulou „poslední kapku“, a zapomíná se přitom na všechny předcházející „kapky“, které tento pohár plnily a obzvláště na tu PRVNÍ „kapku“.

² A jestliže mu nevěříte a nedůvěřujete, je narození cesareviče zatíženého hemofilii nesmyslnou a neodůvodněnou krutostí Boha ve vtahu k nevinnému dítěti.

³ «Skutečnost, že Mikuláš II. věděl o svém smutném osudu a nevyhnutelnosti krachu monarchie, je dostatečně široce známá. Přičemž nejpodivuhodnější na tom je, že to proctví bylo učiněno více než sto let před revolucí a zastřelením carské rodiny. V článku Mystika v životě Gosudara Cara Mikuláše II. jeho autor A. D. Chmelevskij píše: „Caru Pavlovi I. Petrovičovi mnich-věštec Avel' předal proctví „O osudech státu

byli věrnými poddanými, „císařovými slouhy“ a ne zástupci Božími, a proto vštěpovali a přiživovali přesvědčenost carů a společnosti, že Bůh blahoslaví jakoukoliv carskou *ve své podstatě hloupost* jako Shora Bohem darovanou milost, přidá jí moudrost a učiní ji blahou a tím ji ospravedlní navzdory její původní zlovolnosti.

- Jediný, kdo po celou dobu svého pobytu u dvora tak či onak mezi sebou spojoval osud impéria, dynastie a následníkovu krev s krví lidu, byl G. E. Rasputin, který vždy a neústupně prosazoval, aby

Ruského“ až k jeho pravukovi, kterým byl car Mikuláš II. Tato prorocká předpověď byla vložena do obálky zapečetěné osobní pečeti cara Pavla I., který na ni osobně napsal: „Ať to Náš potomek otevře v den stoletého výročí Naší smrti“. Dokument byl uschován ve zvláštní komnatě Gatčinského paláce. Všichni carové o tom věděli, ale nikdo z nich si nedovolil porušit vůli svého předka. Dne 11. března 1901, kdy uplynulo 100 let podle požadavků závěti, car Mikuláš II. s ministrem carského dvora a osobami ze svého doprovodu přijel do Gatčinského paláce a poté, co proběhla panychida za cara Pavla, byla otevřena obálka, odkud se dozvěděl o svém trnitém osudu. Autor pišící tyto řádky o tom věděl již v roce 1905.» (Co je důležitější než jaderné tlačítko? Ještě jednou o mystice a politice – publikace ze dne 13.05.2003 na webu: <http://www.ari.ru/doc/print/?id=1698>).

O prioritách významu informací v procesu řízení se hovořilo v kapitole 5.8, a potom jsme se této otázky ještě jednou dotkli v kapitole 6.7. Jestliže vezmeme v úvahu vše řečené v těchto dvou hlavách, tak popisovaný vztah Romanovců k „Aveľovu prorocství“ je zářným příkladem ngramotnosti a nezpůsobivosti v oblasti řízení: varování, že stát směřuje ke katastrofě a dynastie k zániku, bez jakýchkoliv objektivních důvodů pozdvihli na úroveň prorocství Božího, kterému není možné se vyhnout. Takže ve výsledku se prognóza-varování, na které měli náležitým způsobem zareagovat svým řízením, stala díky jejich řídicí nezpůsobivosti „samo-realizujícím se programem“: *jestliže nezměníme směr svého pohybu, riskujeme, že se ocitneme tam, kam směřujeme. «Bůh nemění to, co se s lidmi děje, dokud oni sami nezmění to, co je v nich»* (Korán, 13:12 (11)). Proč tento rozdíl prorocství a varování carské rodině nevysvětlil Jan Kronštadtský ani G. E. Rasputin, nebo někdo jiný z pravoslavných – to nevíme. Navíc vzhledem k tomu, že byl carem státu, ve kterém se významná část obyvatel považuje za muslimy, měl si Mikuláš II. již jen *ze své úřední povinnosti* přečíst Korán alespoň v jeho ruských překladech (v té době již byly k dispozici přímé překlady z arabského jazyka od G. S. Sablukova a D. N. Boguslavského), popemýšlet nad jeho smyslem a porovnat si ho se životem.

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

Rusko udržovalo mír a nevstupovalo do válek za zájmy domácí nebo mezinárodní „elity“ protiřečící zájmům jeho národů.

- Ale G. E. Rasputina církev i „elita“ odsuzovali za jeho života a odsuzují ho i po jeho vraždě, a Mikuláš II. a jeho rodina, kteří si sami zvolili a realizovali velmi rafinovaný způsob sebevraždy, ti, v důsledku jejichž politiky byly prolity potoky krve jejich národů (jak v době jejich panování, tak i po krachu monarchie a smrti carské rodiny), byli kanonizováni jako svatí mučedníci za „pravoslavnou víru“, a církev teď klade národu za vinu, že se dopustil hříchu zrady „svatého cara-strastotěrpce“ a dynastie Romanovců...

TAK SE PROJEVUJE **CHRONICKÁ** NESCHOPNOST HIERARCHIE PRAVOSLAVNÉ CÍRKVE UPLATŇOVAT ŽREČSKOU MOC NA RUSI, COŽ DEKLASUJE ROLI TÉTO HISTORICKY VZNIKLÉ CÍRKVE ZOTROČENÍ LIDSTVA VE JMÉNU BOHA V DALŠÍM ROZVOJI RUSKÉ CIVILIZACE.

Mít námitky proti tomu, co zde bylo řečeno o příčinách a *účelnosti* nemoci cesareviče, je možné pouze z pozic ateismu:

- Materialistického: Bůh neexistuje; osud cesareviče a rodiny Mikuláše II. byl způsoben osudovým souběhem neblahých okolností, který sám o sobě neměl žádný důvod, smysl ani cíl; historie nám nepřináší žádné mravně-etické lekce – vítězí v ní ten, kdo převyšuje své protivníky – rozumem, silou apod. nezávisle na své mravnosti a etice; a je zbytečné z náhodných shod okolností skládat mravoučné teorie, které objasňují všechny minulé a budoucí pohromy jako důsledky *hříchů* – a to tím spíše, že vzhledem k tomu, že Bůh neexistuje, nelze proti Němu ani hřešit: a jakékoliv učení o tom je výmyslem.

To je pozice na úrovni zombie ignorující Život a odmítající používat schopnost vnímat a myslet danou jí Shora.

Kromě toho se v roce 1908 konala premiéra opery N. A. Rimského-Korsakova a V. I. Bel'ského *Pověst o neviditelném městě Kitěži a panně Fevronii*, ve které byla bez jakékoliv „filozofické vyumělkovanosti“ a abstrakcionismu teorií řízení veškeré ruské „elity“ předvedena správná reakce na negativní prognózy-předpovědi (dějství druhé, scéna s guslarem; text libreta této opery je v Informační databázi vnitřního prediktoru SSSR šířené na CD uveden v části „Jiní autoři“).

- Idealistického: Bůh existuje a je Bohem Všemohoucím, ale „cesty Boží jsou nevyzpytatelné“; car je hlava Bohem pomazaná: a odsuzovat cara je stejné jako hanobit Boha; Mikuláš II. šel všem příkladem svým smířením s Bohem, a proto je skutečně svatý a nenese vinu za rusko-japonskou válku, ani za vojenské neúspěchy 1. světové války 20. století, ani za revoluce: to vše bylo předurčeno Bohem a Mikuláš II. je velikomučedníkem za pravoslavnou víru ve jménu Krista.

Taková je klasická „pravoslavná“ verze. Ale jestliže vedení Ruské pravoslavné církve (RPC) trvá na tom, že „cesty Boží jsou nevyzpytatelné“, tak:

Hierarchie RPC nemá žádné právo vykládat svým ovečkám podstatu uplynulých událostí a stávající politiku, a tím spíše vynášet své soudy o tom, kdo nesmlouvavě uváděl do života *pro hierarchy RPC nevyzpytatelný* Záměr, a kdo se mu zlovolně protivil, nebo se stal obětí Božího dopuštění kvůli tomu, že nenaslouchal bezprostředně Bohu, ani nesledoval tok událostí v rámci Všedržitelnosti.

Ale ti, kteří zastávají názor na osud carské rodiny propagovaný RPC, neposkytují odpovědi ani na otázky, jak se slučuje politika pravoslaví s *biblickým projektem ztročení lidstva ve jménu Boha (kapitola 8.4)*, a jak se slučuje politika carismu uplatňovaná po dobu několika staletí se slovy Krista:

«Ale Ježíš si je zavolal (své učedníky – naše vysvětlení k citaci) a řekl: "Víte, že vládcové panují nad národy a velice je utlačují. Ne tak bude mezi vámi: kdo se mezi vámi chce stát velkým, buď vaším služebníkem; a kdo chce být mezi vámi první, buď vaším otrokem.» (Matouš, hl. 20:25-27)

Co na Rusi udělala hierarchie pravoslavné církve a pravoslavná monarchie pro to, aby tato Kristova slova byla v životě naplněna? – A za to, že pro to nic neudělali, si také v souladu s průběhem Všedržitelnosti vykoledovali to, co si zasloužili; sklidili to, co sami zaseli a vypěstovali...

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

A proto by nad vchody všech chrámů církví honosících se Kristovým jménem měl být umístěn nápis s jeho slovy: «*Proč mne oslovujete Pane! Pane!, a nečinite, co říkám?*» (Lukáš, 6:46).

To znamená, že historie lidstva, regionálních civilizací, států a národů i osudy lidí přece jen potomkům přináší mravně-etické lekce. Stejně lekce přináší každému i jeho vlastní život. Ale ne všichni na ně berou ohled... – a to především kvůli své nevíře Bohu.

Ano, osud rodiny posledního ruského cara byl tragický, ale stal se jednou z nejjasnějších ilustrací *specificky lidské* biologické zákonitosti:

Biologie (genetika) budoucích pokolení je podmíněna na několik pokolení dopředu mravností, úmysly a činnostmi několika pokolení jejich předků.

Skutečnost, že se hříchy předků odrážejí na jejich potomcích, není nespravedlivostí Boha a Jeho pomstychtivostí k potomkům hříšníků, je to znamení celistvosti Světa a jednoty lidstva v návaznosti pokolení. Pokud se tedy žijící lidé osvobodí od svých hříchů, otevře to možnosti ke zlepšení genetiky jejich potomků¹.

Tj. genetický mechanismus druhu „Člověk rozumný“ zahrnuje nejen chromozomový aparát a mitochondriální genom, ale i individuálně-biopolní a egregoriálně (kolektivní) složky a v jeho fungování se odráží 1) mravně podmíněné zaměření lidí podílejících se na početí, a 2) projevy jejich vlastní a v minulosti i jejich předků hříšnosti nebo pravověrnosti, které zůstaly otištěny v jejich těle (genomu) a duchu (v biopolí).

Takže abyste nezatěžovali své potomky všemožnými problémy s genetikou a fyziologickým zdravím organismu, problémy psychického charakteru podmíněnými znečištěním rodových egregorů (duchovního dědictví) zlem a vnitřní konfliktností jejich

¹ V tomto aspektu je mnišský celibát (vycházíme-li z toho, že jeho cílem je život bez hříchu) společensky škodlivý. A v Koránu (súra 57:27) se říká, že Bůh mnišství nepředepisoval, že bylo vynalezeno lidmi. To samé platí i pro kněžský celibát v některých náboženských tradicích.

informačně-algoritmického obsahu, jste jako budoucí rodiče povinni dbát na pravověrnost svých mravů, úmyslů, etiky a uvědoměle a s rozumem přistupovat ke svatému aktu početí každého svého dítěte.

Děti by se neměly rodit jako průvodní produkt sexu z nudy nebo chtíče, a to ani v případě, že se tak děje po uzavření zákonného světského sňatku nebo sňatku „posvěceného“ rituály té či oné konfese.

Vůbec nejlepší by bylo, kdyby k početí docházelo až po poté, kdy oba rodiče dosáhnou lidského typu struktury psychiky.

10.1.3. Jedinec v procesu svého individuálního vývoje¹

Když nově narozený člověk přichází na tento svět, je pro něj kultura společnosti, ve které se ocitnul, objektivní daností; a kulturou je pro něj mimo všeho ostatního také kultura jeho rodiny: jeho rodičů nebo jiných vychovatelů; kulturu za hranicemi své rodiny začíná vstřebávat až po uplynutí několika let. Takže především kultura rodiny mu otevírá nebo uzavírá možnost osvojit si geneticky naprogramovaný potenciál svého individuálního vývoje, včetně poznávacího a tvůrčího potenciálu.

Přítom proces, při kterém si jedinec osvojuje kulturu, probíhá ve vzájemné provázanosti s geneticky podmíněným procesem rozvoje struktur a celkovým vývojem organismu v průběhu dospívání. Tato vzájemná provázanost se projevuje v tom, že:

- na jedné straně nerozvinutost, narušenost nebo nemožnost (v důsledku úrazů nebo genetických selhání²) rozvoje některých struktur v jeho organismu jedinci znemožňuje osvojit si ta či ona kulturní odvětví (hluchý člověk je prakticky zcela připraven o kulturu, kterou přináší řeč a hudba; a slepý člověk prakticky o všechna odvětví činnosti založená na schopnosti vidět apod.);

¹ Tato tematika je v materiálech Koncepce sociální bezpečnosti nejobsažnější probrána v kapitole 7.2. Životní algoritmus vývoje jedince, v práci vnitřního prediktoru SSSR Dialektika a ateismus: dvě neslučitelné podstaty, a také v kapitolách 6 a 8 v práci Řešení národnostních problémů v rámci Koncepce sociální bezpečnosti. A také v části 4 tohoto kurzu: kapitoly 16, 17, 19 (5. díl).

² Za které jsou ve většině případů odpovědní předci (někdy i v několika pokoleních), kteří vedli nepravověrný způsob života.

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

- na druhé straně, jestliže v kultuře není v *určitém věkovém období* poptávka po určitých složkách geneticky naprogramovaného potenciálu individuálního vývoje, tak to zcela nebo částečně v organismu vylučuje možnost zformování příslušných nosných struktur a rozvinutí jejich informačně-algoritmického zajištění, a proto také v ruském jazyce existuje přísloví: „Co se nenaučil jako Váněčka, jako Ivan Ivanyč už se nenaučí“.

Je to tak, že osvojování si řeči a vývoj příslušných mozkových struktur probíhá v určitém věkovém období¹, a pokud v té době není snaha je rozvíjet, tak to buď zcela vyloučí možnost následně si artikulovanou řeč osvojit, nebo to podstatně tuto schopnost omezí². To samé platí i pro vývoj mnohých jiných specializovaných mozkových struktur: „existuje-li požadavek v určitém věku, jsou rozvíjeny, chybí-li požadavek, rozvíjeny nejsou“.

Také nesmíte očekávat, že dítě vyroste tělesně krásné a bude z něho grációzní člověk, jestliže od kojeneckého věku vede málo pohyblivý způsob života – kvůli nedostatku místa ve vašem obydlí a specifice běžného života v městském prostředí, kde prostě nemá kde běhat a kde jsou odstraněny mnohé stimuly k tomu, aby se děti

¹ Dojde-li v raném dětství před začátkem období vývoje řeči k poškození těch oblastí mozku, kde mají dospělí centrum řeči, nemusí to být doprovázeno ztrátou potenciálu osvojení si řečových návyků, neboť tyto funkce budou lokalizačně předány jiným mozkovým strukturám. Ale poškození již vytvořeného centra řeči u dospělých (v důsledku traumatického poranění mozku nebo mozkové mrtvice) v absolutní většině případů vede ke ztrátě řečových návyků, a někdy až k nevratné ztrátě řeči.

² Takové problémy mají na rozdíl od těch pohádkových všichni reální „mauglí“.

V osmdesátých letech 20. století média informovala o případu, který se stal v USA. Nějaká matka samoživitelka ponechávala své dítě ve věku okolo jednoho dvou let samotné se zapnutou barevnou televizí, když odcházela do práce. Tedy přesně ve věku, kdy probíhá osvojování si řečových návyků a dochází k rozvoji řečového centra v mozku. Avšak proud videa, pod jehož tlakem na psychiku se chlapec nacházel prakticky celou dobu, kdy byl vzhůru, u něj zablokoval rozvoj řečového centra a řečových návyků. Chlapec aniž se naučil mluvit, začal kreslit to, co viděl na televizní obrazovce. Matka se poté, kdy jí došlo, že chlapec nezačal v příslušném věku mluvit, obrátila na lékaře a defektologové s ním museli prodělat dlouhodobou terapii, než mluvit začal.

pohybovaly a namáhaly své svaly (takže se potom příslušně nerozvíjejí ani mozkové struktury); nebo prostě proto, že pro rodiče je jednodušší vozit dítě v kočárku a šetřit tak *svůj* čas a síly (dítě v kočárku vyžaduje menší pozornost, než když se, byť i pod dozorem dospělých, pohybuje volně), než aby ten čas věnovali dítěti a poskytli mu možnost chodit a běhat samostatně, nebo alespoň strkat svůj kočárek, aby se správně vyvíjely jeho muskuloskeletální a kardiovaskulární systémy a utvářela se tak koordinace jeho pohybů.

Proto jsou také v sociologii i kulturologii jako jedné z jejich větví zvláštním tématem otázky: 1) Co konkrétně z geneticky naprogramovaného potenciálu individuálního i společenského vývoje člověka si neosvojujeme, neboť *po těchto schopnostech není v historicky vzniklé úpadkové kultuře poptávka?*; a 2) Jak změnit kulturu, aby stimulovala komplexní osvojování si genetického potenciálu předurčeného Záměrem?

Kromě toho je, jak bylo zmíněno dříve, kultura lidstva v biosféře Země nejvíce mnohostranná a obsahuje v sobě takový objem informací, že ani jeden jedinec není schopen si je osvojit v celé jejich komplexnosti a detailnosti nejen před svým vstupem do dospělosti, ale ani za celý svůj život.

Kultury různých společností i jedné a té samé společnosti jsou v různých historických epochách obsahově odlišné, a tato okolnost činí kulturologii prakticky bezbřehou oblastí pro vědecké výzkumy. Avšak vzhledem k tomu, že *všechny znalosti a návyky, jejichž nositelem je jedinec, jsou svého druhu „nadstavbou“ k typu struktury psychiky v každém časovém okamžiku*, je při porovnávání kultur a subkultur různých sociálních skupin nejvýznamnějším aspektem stupeň, v jakém si každá z nich dokázala osvojit svůj geneticky podmíněný potenciál individuálního vývoje. A to přímo souvisí s otázkou statistického rozložení dospělého obyvatelstva, které v ní vyrostlo, podle typů struktur psychiky, na základě kterých z větší části ve svém životě jednají.

Jak bylo zmíněno dříve (kapitola 4.7), dá se každý z typů struktury psychiky dospělých lidí (s výjimkou zvráceného do nepřírozenosti) odhalit na základě toho, že v algoritmicke psychiky jedince dominuje ten či onen zdroj informačně-algoritmického vybavení jeho chování.

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

Budeme-li však vyhodnocovat psychiku jedince v jejím vývoji ze stádia novorozence do dospělosti a dosažení nevratně lidského typu struktury psychiky, je možné si povšimnout, že to, co je normou pro určitá věková období, tvoří základ nelidských typů struktury psychiky dospělého (s výjimkou zvráceného do nepřirozenosti). Jinými slovy, mezi určitými věkovými obdobími dospívání jedince a typy struktury psychiky dospělých existují určité paralely.

Tak například prakticky veškeré informačně-algoritmické vybavení chování novorozeného dítěte tvoří vrozené instinkty a reflexy a i všechno ostatní v jeho chování je jim v krátkodobých časových úsecích *v rámci osudu* podřízeno. Tato podmíněnost chování instinktům a reflexům odpovídá tomu, co je v dospělosti charakteristické pro zvířecí typ struktury psychiky.

O něco starší dítě potom začíná napodobovat z chování dospělých vše, co je mu srozumitelné, aniž by o tom přemýšlelo a nějak mravně vyhodnocovalo to, co od nich přejímá; začíná budovat své chování v životě na základě toho, co dokázalo odpozorovat, a to odpovídá tomu, co je v dospělosti charakteristické pro typ struktury psychiky zombie-biorobota.

Dále dítě (pokud není do té doby *psychologicky zlomeno* okolnostmi a autoritou starších) vstupuje do období, kdy v jeho chování dominuje osvojování si svého individuálního tvůrčího potenciálu, což se projevuje v odmítání kultury dospělých a v hledání způsobů svého sebevyjádření. Toto jeho chování často nabývá dosti bezohledného charakteru, který odpovídá démonickému principu „dělám si, co chci“, vědomě či nevědomě charakteristickému pro mnohé dospělé.

A až poté, kdy si dospívající (nebo i člověk ve starším věku) povšimne, že jeho individuálně-autonomní možnosti jsou omezené, a že by měly být v souladu s nekonečnem, tak, *pokud se zamýšlí nad náboženskou a filozofickou problematikou v životě a Božím Záměrem*, se teprve začíná posouvat od více či méně intenzivních a zřetelných projevů pubertálního démonismu k nevratně lidskému typu struktury psychiky.

Tj. tato analýza ukazuje, že typ zvířecí, zombie a démonické struktury psychiky, projevující se v chování dospělých lidí, je výsledkem stagnace jejich individuálního vývoje v jedné z předcházejících etap, že je vyjádřením jejich nezakončeného osobnostního vývoje. Jinými slovy:

Typ struktury psychiky dospělého člověka je od počátku podmíněn výchovou; to znamená, že jestliže jedinec k počátku své mladosti nedosáhne nevratně lidského typu struktury psychiky, je to výsledek pokleslé kultury společnosti a nepravověrné výchovy jeho rodičů, kteří jsou sami *částečně obětmi* stejné pokleslé kultury, pouze v její starší verzi.

V závislosti na statistice rozložení lidí podle typů struktury psychiky si společnost utváří i svou sociální organizaci a rozvíjí svoji kulturu, čímž buď přispívá k zakonzervování dosaženého stavu a recidivám pokusů o nastolení otrokářství, nebo přispívá k tomu, aby *byl lidský typ struktury psychiky uznán za normu, a byl kulturou při střídání pokolení garantovaně obnovován jako základ pro další individuální a společenský rozvoj národů i celého lidstva.*

Je samozřejmé, že v normální lidské kultuře musí být dosahování lidského typu struktury psychiky k začátku mladosti doprovázeno i dosažením mozaikového, od Boha pocházejícího, vnímání a chápání světa v trojjednosti matérie-informace-míry a zformováním individuální kultury dialektického poznání a tvořivosti, což není možné bez osobní nábožnosti a víry Bohu.

Jinými slovy:

- skutečný rozvoj společnosti se musí projevat v posunu statistiky rozložení obyvatelstva podle typů struktury psychiky směrem k narůstání podílu nositelů lidského typu struktury psychiky;
- a degradace a regrese společnosti ve snižování podílu nositelů lidského typu struktury psychiky a narůstání podílu těch nelidských.

10.2. Vyhodnocení změn statistiky typů struktury psychiky v dějinách Rusi – Ruska – SSSR – postsovětské RF¹

10.2.1. Něco o původní Rusi a původním ruském charakteru

Regionální civilizace Rus se formovala v lesní zóně Východoevropské roviny na etnickém základě slovanských, ugrofinských a dalších místních plemen. Podnebí zde bylo tehdy jiné: léto bylo teplejší a vlhčí, zimy bohaté na sníh a stabilně mrazivé (oblevy

¹ Obsah této kapitoly je důkladněji rozebrán v materiálech Koncepce sociální bezpečnosti v práci vnitřního prediktoru z roku 2006 – Smuta na Rusi: její zrod, průběh, překonání...

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

byly vzácností). Vodní rovnováha území byla také jiná – současné řeky byly několikanásobně vodnatější a kromě toho tu byl velký počet drobnějších řek a říček, které do současnosti vymizely. Území bylo „po souši“ těžce prostupné (obzvláště v období od jara do příchodu zimy¹), což bylo na strategické úrovni jeho přirozenou ochranou před vnějšími vpády a předností tohoto regionu posuzovaného jako *kolébka svébytné Ruské civilizace* v porovnání s jinými regiony Evropy a Asie.

Obyvatelstvo žilo v kompaktních komunitách převážně u řek a v jejich blízkosti. Hustota obyvatelstva byla relativně malá, což při dostatečně vysoké produktivitě biocenóz vylučovalo tvrdou konkurenci mezi komunitami (a stejně tak mezi jednotlivci) ve využívání přírodních zdrojů, jako tomu bylo v oblasti Středozemního moře, kde byla lidská ekologická nika přelidněná. Jednotná kultura a jednotný jazyk byly rozšířeny na ohromném území. Z hlediska procesů *informační výměny s okolním prostředím založených na lidském biopoli* představovalo obyvatelstvo na tomto území to, co v radiotechnice dostalo název „*anténní pole*“ – *množství funkčně samostatných antén rozmístěných na rozsáhlém území a tvořících jediný systém*. To znamená, že schopnost tohoto „anténního pole“ přijímat sotva znatelné signály, řádově převyšovala stejné schopnosti individuálních senzibilů; také výkon a vliv signálu vyzařovaného tímto „anténním polem“ na průběh procesů v okolním světě řádově převyšoval schopnosti individuálních senzibilů.

¹ Když v zimě řeky zamrzly, stávaly se svého druhu starověkými „dálnicemi“.

V této civilizaci k vnitřním válkám mezi plemy nedocházelo¹. Otrokářství nebylo ekonomicky výhodné a lidé si komunity vážily, neboť komunitní způsob života v *tomto typu životního prostředí* poskytoval větší hospodářský výtěžek než rodinně-individuální. Proto zajaté agresory odváželi do vnitřních oblastí Rusi, ze kterých samostatně utéci nedokázali, neboť jim byl cizí komplex návyků potřebných k životu na tomto území, a tak se zapojovali do každodenního života komunit, a postupně se přizpůsobovali, a jestliže ne přímo oni sami, tak se „Ruskými“ stávali jejich děti a vnuci.

¹ Kolová hradba ze zaostřených kúlů okolo hradišť nebyla opevněním určeným k odrážení útoků agresorů ale prostředkem, kterým lidé chránili svůj obytný prostor, aby do něj nepronikala divoká zvířata a především dravci: předcházeli tak situacím jako z té ukolébavky – «... kožíšek šedivý ten vlček má, příběhne, zuby ti pocítit dá...».

A máme důvody se domnívat, že neexistence válek byla charakteristická pro všechny kultury z epochy, která předcházela vzniku davo-, „elitářských“ civilizací starověku. V každém případě anglicky píšící historik-netradicionalista Herbie Brennan ve své knize Strážce tajemství aneb Záhady červené planety (Smolensk, Rusič, 2008) v hlavě 5 - Ztracený ráj (str. 60-61) píše následující:

«Vytváření uměleckých předmětů (jedná se o „obrazové galerie“ z epochy poslední doby ledové na stěnách jeskyní po celé Evropě: naše vysvětlení k citaci) vyžadovalo citovou zjemnělost, a také existenci určitých podmínek, které by umožňovaly cele se oddat umění. Je těžké si představit, že by podobné podmínky vůbec mohly být v době ledové možné. Pro přežití v chladném podnebí je zapotřebí vynaložit větší množství energie než pro přežití v horkém. V době ledové musel člověk v každém okamžiku svého života zaměřovat své úsilí na přežití – na obstarávání jídla, oblečení, hledání útočiště, dříví na oheň, takže na lehkomyšlnou kratochvíli, jakou je umění, mu nemohl zbývat čas. Přesto nebyla mezi vykopanými ostatky nalezena ani jedna kostra se známkami křivice, nebo nějakými jinými příznaky vysílení. Vezmeme-li do úvahy surové podmínky té epochy, tak archeologové našli minimální počet důkazů o hladovění nebo zraněních, a svědectví o chorobách nebyla nalezena žádná. **Lidé očividně neznali války ani na úrovni vztahů mezi jednotlivými plemy** (vyčlenili jsme v citaci).

Tyto důkazy vypovídají o sytých, zdravých a fyzicky odolných lidech, kteří se bez problémů dokázali zahřát (možná, že fyziologie jejich biopole byla jiná, takže je hrál jejich vlastní duch a ne vnější, ručně zakládaný oheň: naše poznámka k citaci) a měli dostatek volného času, aby se mohli věnovat svému sebevyjádření v uměleckém malířství.»

Díky tomu byla Rus od samého počátku mnohonárodnostní a slovo „Ruský“ nebylo určením národnosti (příslušenství k nějakému určitému národu), ale určením příslušnosti jedince k Ruské regionální civilizaci mnohých národů: a právě z tohoto důvodu má slovo „Ruský“¹ podobu přídavného jména, zatímco všechna ostatní etnonyma (názvy a endoetnonyma národů a plemen) jsou podstatnými jmény².

Žádná regionální civilizaci v lidských dějinách nebyla charakterizována způsobem života národů v ní, ale těmi ideály³, jejichž byla nositelkou celá staletí a tisíciletí nezávisle na tom, nakolik se v reálném životě od těchto ideálů odchylovala.

V takových podmínkách se od počátku a celá staletí formoval ruský charakter, který se odrážel i ve specifické organizaci samosprávy Ruské pohanské civilizace založené na **jednotě kultury, jež v sobě zahrnovala:**

- otevřenost konceptuální moci, tj. žrečské funkce byly dostupné všem, kteří si je dokázali osvojit⁴;
- komunitní etiku, jednotnou pro všechny členy společnosti, díky které ti, kteří v důsledku osobitostí svého individuálního rozvoje nedisponovali žrečskou mocí, uznávali moc žrečů s ohledem na skutečnost, že jejich činnost byla společensky prospěšná.

Jinak bylo – kromě mimořádných situací – pro tuto komunitní etiku charakteristické, že komunita jako celek i *její jednotlivci osobně* podporovali jiné lidi – ze svých statků nebo podle svých schopností. A

¹ Pozn. překl. *Jedná se o podobu v ruském jazyce, zde uváděno pro větší shodu v podobě přídavného jména, obvykle se to však překládá do českého jazyka jako Rus, Rusové, čímž se toto specifikum vytrácí. Je tedy třeba mít to neustále na paměti.*

² A z toho vyplývá, že všichni takzvaní „ruští nacionalisti“ jsou ve své podstatě nevědomí ignoranti, kteří Rusi nezůstali věrní a stali se z nich odpadlíci a zrádci.

³ Složka fundamentální části kultury v tom významu, jak je to definováno v kapitole 10.1.2.

⁴ Soudě podle všeho však kultura pohanské Rusi patřila k tomu typu, ve kterém si problematiku osvojování individuálního potenciálu rozvoje lidé neuvědomují, a algoritmika kultury je tak k tomuto aspektu života jedinců „hlostejná“.

současně bylo pro komunitní etiku charakteristické odmítání parazitismu a odmítání podpory těm, kteří se jako parazité projeví. Takže:

Budeme-li hovořit o „kádrové politice“ komunity, tak tím hlavním v ní nebyla skutečnost, že měla právo přijmout cizího člověka, ale v tom, že měla právo vyhnat každého, kdo nedodržel komunitou přijaté normy pracovní a životní etiky.¹

Řízení *záležitostí* v takovéto kompaktně žijící komunitě, a ve své podstatě její samospráva, bylo založeno jak na personálně adresném, tak i oběžníkovém (určeném všem) šíření informací v osobní komunikaci, a mohlo být efektivní pouze při vzájemné důvěře mezi těmi, kteří řídili a řízenými, a také pokud:

- zaprvé nebyla praktikována lež jako způsob zastříit a ukrýt své chyby, nebo řízení lidí jako nástrojů pro dosažení nějakých svých osobních nebo izolovaně skupinových cílů;
- a zadruhé neexistovalo prosazování individuální samolibosti, které je společnost jako své „modle“ schopna obětovat vše, a to včetně lidských životů, biocenóz i planety Země.

To v podstatě znamená, že se uvnitř komunity může více či méně jasně projevovat profesionální specializace, ale hierarchičnost vzájemných individuálních vztahů existovat nesmí; a každého člověka si potom taková komunita, která nepřekročila práh svého maximálního početního stavu², cení.

¹ To dosud mnozí nechápou. V Rusku byla v době nevolnického práva komunita připravena o možnost vyhnat ty, kteří nepodporovali její etické normy, a samotná komunita byla objektem parazitizmu ze strany velkopanské šlechty, kterému se neměla jak vyhnout; stolypinské reformy, aniž by komunitě poskytly právo vyhnat mravně-eticky cizorodé lidi, umožňovaly, aby ji opouštěli samostatně hospodařící rolníci, což není jedno a to samé.

² Práh maximálního početního stavu v kompaktně žijící komunitě je překročen tehdy, kdy již není možné, aby všichni znali všechny ze své osobní zkušenosti, ze systematického osobního kontaktu s nimi. Po překročení prahu maximálního početního stavu někdo komunitu buď opustí, nebo se z jejího středu vyčlení nová komunita, a poté každá z nich dál samostatně žije svým kompaktně-komunitním způsobem života.

Zde je obzvláště nezbytné zaměřit svou pozornost na kontinuitu vzájemné příčinné podmíněnosti v životě komunity – tj. na kruhovou uzavřenost algoritmů – neustálého: 1) obnovování vzájemné důvěry mezi řídicími a řízenými a 2) vylučování vědomé lži ze systému společenských vztahů (k chybám docházet mohlo) i „modly“ *samolibé povýšenosti*, které ve společnosti nemohou existovat bez úmyslných nebo vynucených, a to včetně masových, *lidských obětí (ve všech smyslech)* a znásilňování lidí, regionální Přírody i celé Planety, a tak dále - až k rouhání.

Ale tím zrnem, ze kterého to všechno klíčí, je v tomto případě pravdomlupnost lidí při vzájemné komunikaci *neznající výjimek*. Pokud to tak není:

- stane se lež v průběhu času nevyhnutelně základem řídicích rozhodnutí, což vede k chybám při řízení a tím i ke škodám přinášejícím komunitě jako celku i těm či oněm jejím členům osobně¹;
- ocitne se lež pod ochranou kultu „modly“ něčí osobnostní samolibosti nebo skupinové samolibosti, což učiní řídicí chyby nejen neodstranitelnými, ale vyzdvihne je to na úroveň systémového faktoru;

¹ Šíření lživých informací umožňuje občas rychle odstranit nějaké aktuální chyby v řízení, ale do budoucna se stává příčinou chyb v řízení vyvolaných danými lživými informacemi, které nikam ze společností-supersystému nemizí, a v určité etapě se s pravděpodobnostní předurčeností stávají základem pro vypracování následných řídicích rozhodnutí, což v důsledku opět vede k chybám v řízení.

Právě z tohoto důvodu ve společnosti neexistuje rozdíl mezi lží ze sobecké ziskovosti a lží, která se zdá být „dobrodiní přinášející“, nezištná a vedoucí „ke spáse“, třebaže to společnost nechápe a lže *bezbožně*. Kromě toho může být „dobrodiní přinášející“, nezištná lež někoho, kdo se jí dopustil s tím, že má vést „ke spáse“, „vodou“ na mlýn něčí chamtivosti. Proto každý, kdo se pustil do něčeho, při čem není v jeho silách za všech okolností mluvit pravdu, ve skutečnosti nedělá to, co prohlašuje, že je jeho cílem (třebaže někdy dokonce zcela upřímným), ale něco jiného, co se od toho deklarovaného liší.

V souladu s tím Korán kategoricky zakazuje jakoukoliv lež, což mnozí považující se za muslimy nechápu: *«Mám vám oznámit, na koho sestupují satani? Sestupují na všechny lháře, hříšníky.»* (súra 26:221-222 Básníci) – Zdůrazňujeme, že: na všechny lháře, o žádných výjimkách tam není řeč: tj. stačí jednou zalhat, abyste se na nějakou dobu stali posedlými.

- tak se v důsledku chyb v řízení a úmyslnému poškozování společné věci svou samolibostí doprovázenou vědomou lží chyby i přinášena škoda v řízení hromadí, a to vede k tomu, že ti, co jsou řízení, přestanou těm, kteří je řídí, důvěřovat a sabotují jejich řídicí rozhodnutí (což také není vždy okolnostmi ospravedlnitelné). *V jednom a tom samém sociálním systému* potom začíná docházet ke spontánním výbuchům a organizování řízení, které je ve vztahu k tomu historicky vzniklému alternativní, což vede buď:
 - k rozpadu stávající komunity a formování nové, přičemž se určitý počet lhářů a samolibých povýšenců promění ve vyvrhelé, pro které v nové komunitě nebude místo¹;
 - nebo skupina členů komunity přejde k řízení založenému na jiných principech, jejichž uplatňování zlikviduje komunitní charakter jejich života.

To je v podstatě vše z toho principiálně významného, co je možné říci o životě komunity žijící soudržně ze své práce nezávisle na tom, k jaké kultuře daná komunita patří a v jakém regionu, za jakých přírodních a zeměpisných podmínek, její soudržně-komunitní způsob života vznikl.

Vzhledem k podobnosti spektra výroby produkce v komunitách žijících ve vzájemné blízkosti (v důsledku podobnosti přírodně-zeměpisných podmínek a pospolitosti jejich kultury) nehrála „ekonomická“ složka ve vztazích mezi nimi dominantní roli, takže neexistovaly ani žádné ekonomické příčiny pro to, aby vztahy mezi komunitami na Rusi v té době nabývaly válečně-konfrontačního charakteru. Definujeme-li to moderním jazykem, tak v nich dominovala „humanitní“ složka (tj. soužití lidí, ve kterém je tím hlavním účel a emoce). Jedním z jejích aspektů byla „sportovně-soutěživá“ aktivita, která však nebyla zaměřena na vyzdvihování „šampiónů celičké Rusi“, ale na všudypřítomnou výchovu vojenských návyků a jako příprava na sebeobětování se v mimořádných situacích (v tom je principiální rozdíl mezi junáckými zábavami starověku a nynějším „sportem“, který je především *komerčním* odvětvím showbyznysu).

Z těch dob se, jestliže ne až do dnešních časů, tak do začátku 20. století, uchovaly pěstní souboje stěny o stěnu² a také řada jiných junáckých zábav na hraně zločinu.

¹ Což potom vede ke vzniku konfliktu na život a na smrt „vyvrhelové versus komunita“.

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

Reálné zločiny však byly při tomto druhu zábav nemilosrdně odvraceny samotnými jejich účastníky, neboť podobné zábavy byly orientovány na výchovu společných sil celé Rusi¹, takže všechno, co vedlo k sebestrukci její moci zevnitř, bylo nemilosrdně likvidováno.

Vzhledem k tomu, že mravně-etické normy byly pro všechny jednotné, neexistovala individuální hierarchie, i když profesionální specializace lidí byla v komunitě nevyhnutelná. Proto v určitých chvílích mohli ti, kteří se profesionálně zabývali řízením – kníže nebo žrec – vykonávat práci řadového veslaře na bárce a bezvýhradně se přitom podřizovat kapitánovi², a za jiných okolností naopak zase ten samý kapitán bezvýhradně plnil příkazy knížete nebo žrece, a přitom si mezi sebou *s ohledem na svou lidskou důstojnost* - byli rovni.

² Pozn. překl. *Hromadné pěstní soubroje, kdy proti sobě stojí dvě řady bojovníků různého věku (od 16 do 60 let), a počet účastníků se může pohybovat od deseti až k několika stovkám, které se často pořádají při oslavách svátku Maslenica.*

¹ Hlavním účelem pěstních souborů stěny o stěnu bylo, aby se jedinci naučili sebeovládání a věděli, jak se chovat v bojových jednotkách pod tlakem reálného protivníka.

² Tak například kníže Svjatoslav, zatímco seděl za veslem v bárce společně s ostatními veslaři, besedoval s byzantským císařem Janem I. Tzimiskem, který byl na břehu Dunaje na svém koni obklopen celým svým doprovodem. To Řeky velice překvapilo a nechápali to, neboť se to neshodovalo se sociálními normami Byzance: Svjatoslav se nepoklonil jejich císaři? Císař byl nucen mluvit o mezinárodních vztazích s plebejcem? Nebo to byl přece jen kníže? Kníže v řadách plebejců ničím se od nich nelišící? Ti „Ruští“ jsou neuvěřitelní divoši, cožpak nevědí nic o etiketě? – Vždyť by z toho věrně poddané, „císařské slouhy“, také mohlo jednoduše trefit...

Jaké jsou důsledky toho, zřekne-li se společnost etiky jednotné pro všechny její členy, která by oddělovala funkce vyplývající ze zaujímaného profesionálního postavení od lidské důstojnosti, se nejvýrazněji ukázalo při katastrofě Tu-154 na letišti Smolensk-Severnyj dne 10. dubna 2010, kde zahynulo 96 lidí, představitelů polské „elity“ v čele s prezidentem Lechem Kaczyńskim a „císařských slouhů“ (členů posádky). Mravně-etickou příčinou katastrofy byla skutečnost, že se Lech Kaczyński považoval na palubě letadla za prvního hned po Bohu a pod jeho systematickým psychologickým nátlakem se posádka dopustila všech těch přestupků proti přijaté letecké praxi, které vedly ke katastrofě.

Členové v řídicích funkcích – žreci (konceptuální moc) a knížata s bojary (programově-adaptivní modul systému společenského samořízení) – tvořili celocivilizační (použijeme-li současnou terminologii) „profesionální korporaci“, přestože tam ve vztahu ke zbytku společnosti neexistovala klanově-korporativní uzavřenost.

To vše dohromady nám dává důvody tvrdit, že původní Rus se stala a byla počátkem Království Božího na Zemi.¹

V pohanských časech byla Rus jednotná a v rozporu s názorem skeptiků a ve vědě převládajícímu tradičnímu pojetí předkřesťanské epochy jako epochy předcivilizačních divochů a kmenové rozříštěnosti, existuje jeden památník z pohanských časů tuto civilizační jednotu Rusi dokládající. Jsou to obranné Hadovitě valy (Змиевы валы).

Velká sovětská encyklopedie, 3. vydání, 9. díl, str. 547, informuje o Hadovitých valech následovně:

«HADOVITĚ VALY (v ruském jazyce přízvuk na „y“), lidový název starověkých obranných, z hlíny vršených zařízení, která se táhla jižně od Kyjeva po obou březích Dněpru podél jeho přítoků. Název se pojí s legendou o tom, jak ruští bohatří zvítězili nad drakem, zapřáhli ho do pluhu a vyryli ohromné brázdy. Zbytky Hadovitých valů se uchovaly na březích řek Viť, Krasnaja, Stugna, Trubež, Sula, Ros a dalších, a dosahují místy několika desítek kilometrů délky s výškou do 10 metrů. Podobná zařízení jsou známa také z Podněstří (viz také Trajánovy valy). Doba jejich výstavby není známa. Někteří výzkumníci se domnívají, že je postavila zemědělská plemena v prvním tisíciletí před naším letopočtem na obranu před Skyty. Existují také domněnky, že Hadovitě valy byly postaveny v 10. - 11. století Kyjevským státem v době panování knížete Vladimira Svjatoslaviče a jeho nástupců jako obrana proti Pečeněhům a Polovcům (Kypčákům).»

¹ V apokryfickém Evangelii podle svatého Ondřeje (Prvního Povoláného) se v té souvislosti můžeme dočíst:

«I zeptal se Ondřej, učedník Jeho: „Rabi! Jakým národům máme přinést tu blahou zvěst o Království Božím?“ I odvětil mu Ježíš: „Jděte k národům východním, k národům západním i k národům jižním, tam, kde žijí synové domu Izraelitů. **K pohanům na severu nechodte, neboť ti jsou bez hříchu a neznají neřestí a hříchů domu Izraelitů.**“ (vyčlenili jsme tučně v citaci; kromě toho je v uvedené redakci apokryfu podvod: Blahá zvěst Kristova byla o nastolení Království Božího na Zemi úsilím samotných lidí pod vedením Božím) (<http://www.anaslav.ru/forum/viewtopic.php?f=3&t=119>, <http://www.rusidea.org/?a=430147>).

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

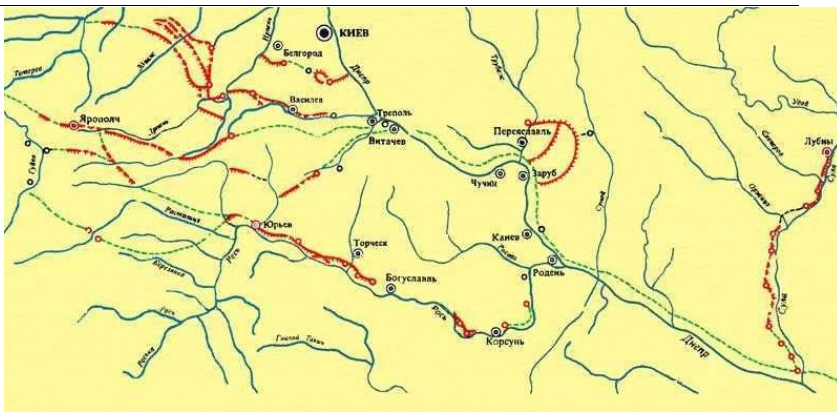
Ještě jedna publikace o Hadovitých valech:

«Ve 3. - 7. století na obranu před stále novými přívaly stepních kočovníků postupujících na západ budovali podněsterští Slované podél hranic svých území systém starověkých obranných zařízení – Hadovité valy. Tyto valy vedly jižně od současného Kyjeva po obou březích Dněpru podél jeho přítoků. Jejich zbytky se uchovaly dodnes u řek Viť, Krasnaja, Stugna, Trubež, Sula, Ros a dalších. (...)

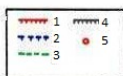
Valy měly podobu uměle vytvářených, z hlíny vršených valů doplňovaných příkopů. Některé jejich úseky byly tvořeny několika opevňovacími liniemi svou délkou a měřítkem značného rozsahu. Celková délka valů byla okolo jednoho tisíce kilometrů. Stavěny byly zpravidla tak, že stupňovitou stranou směřovaly do stepí, čelní na jih a jihovýchod a vytvářely jednotný systém překážek proti nájezdníkům na koních dosahující výšky 10 – 12 m při šířce základů 20 m. Valy byly často na vrcholové plošině vylepšovány hradbou z kúlů (někdy stěnami) se střílnami a strážními věžemi. Délka valů byla od jednoho do 150 km. Pro zpevnění byly do valů vkládány dřevěné konstrukce a ze strany nepřítele se před nimi navíc kopaly příkopy.

Nalezeno bylo okolo deseti různých typů konstrukcí „hadovitých valů“ v závislosti na typu půdy, terénním reliéfu a místní hydrografii. Jednotlivé úseky valů byly tvořeny několika liniemi zpevněných valů a příkopů s odstupy do hloubky více než 200 km. Za valy byly v mnohých místech nalezeny pozůstatky dřívější existence hradišť a opevnění určených k rozmístění vojenských jednotek. Ve směru pravděpodobného útoku protivníka byly na valech rozmístěny stráže, které v případě nebezpečí zapalovali kouřící ohně jako signál, aby se k ohroženému úseku soustředily posily pro odrazení nepřítele.» (Text a níže uvedená mapa rozmístění Hadovitých valů byly převzaty v roce 2006 z webu Pohraniční stráže FSB RF:

<http://fps.ru/fps.nsf/all/0988788B4484D26803256CA9004D9415?OpenDocument>).

Hadovité valy na jihu Rusi

- 1 - Hadovité valy; 2 - stopy po valu; 3 - přibližné pokračování valu;
4 - valy z mladší doby železné; 5 - staroruská města.

Jak vidíte, tak článek ve Velké sovětské encyklopedii poskytuje absolutně lživou představu o Hadovitých valech, když je popisuje jako jednotlivé valy táhnoucí se někde podél břehů řek, a ne jako jednotný systém obranných zařízení strategického charakteru. A přitom „z nějakého důvodu“ informuje o domněnkách, že prý byly postaveny v době Vladimira Svjatoslaviče. *To je opět ukázka toho, jak jsou tvořeny lživé historické mýty, a jakým způsobem je jimi společnost infikována.*

V době knížete Vladimira Svjatoslaviče – křtitele (956 – 1015) již s plnou silou planuly rozbroje mezi knížaty, a jak by v podmínkách těchto bojů bylo možné nashromáždit pracovní a potravinové zdroje pro stavbu valů a pro udržování posádek „sil rychlého nasazení“ u nich, byť i ne po celé jejich délce, ale alespoň v „opevněních“, to je nad naše chápání.

Co se týká legendy o původu Hadovitých valů, tak daná encyklopedie v této věci uvádí nepřesnou variantu. Je to totiž tak, že draka bohatýr přemoci nedokázal, neboť v průběhu souboje se ukázalo, že obě strany jsou přibližně stejně silné. V přestávce souboje proto drak bohatýrovi navrhnul dohodu, aby si Země podělili napůl a mezi državami draka a bohatýra vyznačili hranici. Bohatýr nabídku jakoby přijal, řekl, že souhlasí a vyrobil rádlu obrovských rozměrů, do kterého se drak zapřáhl, a společně začali rýt hranici mezi svými državami. Když se drak při té práci unavil, bohatýr mu navrhnul, aby si podělili

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

nejen zemi, ale i moře. Drak souhlasil a bohatýr nasměroval rádlo do Černého moře, kde vysíleného draka utopil. No a hadovitě valy jsou zbytky té brázdy (jak si podstatu té legendy vybavujeme z dětství).

V jiné variantě této legendy to však bylo jinak:

«Bylo nebylo, povídá se, že v dávných dobách, kdy se ještě ani tatíčkoví Svarogovi a matičce Ladě nenarodili všichni Světlí Bohové, kdy Země byla ještě mladá a lidé právě začali s jejím osídlováním, usmyslel si Drak, že od nich bude daň v podobě krásných panen brát. Když Svarog uviděl, že je takto Pravda Boží porušována, uchopil do ruky Palici Svoji těžkou s úmyslem Draka toho s ní přemoci. Ten se však ukryl ve svém zámku. I začal Svarog dračí zámek Palicí rozbíjet. Když to Drak uviděl, vyšel ven, aby se ve volném poli se Svarogem v boji utkal. Zdali se bili dlouho či krátce, nevíme, když však Svarog Draka povalil a už ho chtěl Palicí Svoji dobít docela, začal ho Drak prosit: „Neubíjej mě k smrti Svarogu! Jak vidím, v celém širém světě není nikoho silnějšího nad nás dva. Podělíme si tedy Svět rovným dílem. Ty budeš žít na jedné jeho polovině a já na té druhé.“ „Ať je tedy po tvém“, děl Svarog, „musíme však hranici mezi námi vyznačit.“ I vyrobil Svarog ve své Kovárně rádlo tři sta pudů těžké, zapráhl do něj Draka a vyryl brázdu tak dlouhou, že jejího konce dohlédnutí se nedalo. „Podělili jsme si tedy Zemi“, povídá opět Drak, „pojď si teď i Moře podělit, abys mi potom nevyčítal, že ti vodu беру“. Když i s tím Svarog vyslovil svůj souhlas, doplaval Drak až do středu Moře a ponořil se tam až do jeho hlubin nejhlubších. Ať potom Svarog bil svou Palicí po hlubinách mořských, jak chtěl, nedokázal již Draka k smrti ubít. Drak se mezitím dobral až k samotnému Dnu Mořskému a zůstal tam. Od těch časů panuje Svarog na Nebesích a Drak v Hlubině Mořské (a ještě se povídá, že v Podzemí také).

A tu brázdu, kterou Svarog vyryl, můžete vidět ještě i dnes. A kdo neví, jak tak brázda vznikla, nazývá ji „valem“...» (uvedeno podle publikace na internetu, odkaz funkční v prosinci 2006:

<http://plamyasvargi.narod.ru/html/spravki/Tolkovnik.htm>).

Tato verze je podle našeho názoru smutně bezperspektivní pro přívržence snažící se v současnosti o vzkříšení védické kultury a jejich následovníky – takzvané „neopohany“, neboť:

- v podstatě v ní drak podvádí Svaroga, jednoho z bohů staroslovanského panteonu, čímž si zachraňuje svůj život;
- mravnost Svaroga je v tomto znění legendy – taková nějaká neruská – přízrůbivá Zlu a nepotírající chamtivost, a ani s rozumem na tom není nejlépe, chová se jako zombie drak.

A HLAVNĚ: Je v ní konceptuálně mocný drak a ne Svarog ani „Dažbogovi vnuci“.

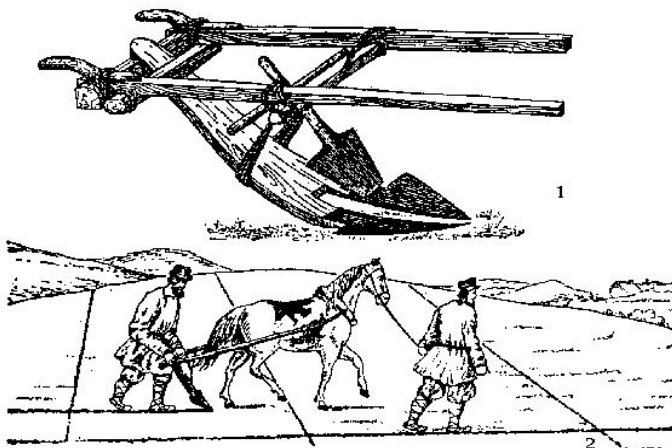
Svobodný člověk nemůže mít chuť sloužit a klanět se takovému „bohu“.

Tak tedy, žádné letopisy potvrzující skutečnost budování Hadovitých valů a organizování hlídek na nich v době panování Vladimira Svjatoslaviče neexistují. Zařízení takového rozměru byla sotva vybudována během jednoho roku, a sotva kvůli nějakému jednomu jedinému případu, na který by se dalo rychle zapomenout. Navíc proč by v letopisech nebyla zmíněna sama skutečnost a cíle jejich budování, vždyť je pro ně přece charakteristické, že velebí knížata a informují o jejich činech.

„Slovo o Zákonu a Milosti“ kyjevského metropolity Illariona, je příkladem takového velebení dokonce navzdory faktům, přestože se nejedná přímo o letopis: Illarion ve svém díle popisuje život na Rusi po pokřesťanštění jako mírový a blahobytný, přestože za vlády knížete Vladimira i později neustále všude mezi knížaty planuly boje¹.

Ústní lidová tradice o vybudování valů a hlídce na nich také nic neříká, to znamená, že skutečnou historii jejich výstavby zapoměla a původ valů vysvětluje fantastickým způsobem: dosahuje-li výška hřebene brázdy 10 m, tak si proporcionalně vypočtete výšku bohatýra a velikost rádla (ilustrace je níže v textu); navíc na mnohých svých úsecích nejsou valy konstrukčně pouhým hliněným násypem, ale sruby vyplněnými zevnitř hlínou, kameny a svrchu zasypané hlínou, takže jaká „brázda“ z orby velikánů?

¹ Dílo je datováno do období 1037 – 1050. V překladu do současného ruského jazyka A. Bělické je možné se s ním seznámit z publikace na internetu: <http://old-russian.chat.ru/13ilarion.htm>. V materiálech Koncepce sociální bezpečnosti jsou komentáře ke „Slovu o Zákonu a Milosti“ dány v práci „Smuta na Rusi: její zrod, průběh, překonání... (2006).

Nahore je rádlo (1). Níže orba rádlem (2)

Nieméně ty valy byly postaveny ve stejné době, kdy na sever od nich žili Slované, naši předci, a v případě kmenové nejednotnosti v podstatě nebylo možné je postavit; a ani jeden kmen neměl *izolovaně od ostatních kmenů*, i kdyby to opravdu potřeboval, dost sil vybudovat tento strategický obranný systém chránící území Ruské civilizace.

Jak dnes vypadá jeden z úseků Hadovitých valů, si můžete udělat představu z fotografie vlevo (snímek je focen z hřebene valu). Naši předci, kteří Hadovité valy

vybudovali, zároveň také vnesli svůj vklad do našeho vítězství ve Velké vlastenecké válce, neboť v roce 1941 tanky Wehrmachtu v řadě případů nebyly schopné překonat jejich hřebeny a byly nuceny je objíždět ze stran, nebo v nich hledat mezery a průchody.

Takže Hadovitě valy jsou viditelným a nezvratným památkem jednoty civilizace starověké Rusi v pohanských dobách.

Poté, co civilizace předkřesťanské Rusi upadla do krize¹, začala „elitarizace“ sféry řízení a následkem byl vznik kmenové roztržičnosti. V tom samém historickém období², kdy Illarion napsal své Slovo o Zákonu a Milosti, autor «Slova o pluku Igorově, Igora Svjatoslaviče, vnuka Olegova»³ s hořkostí svědčil:

«Utichl boj knížat s pohany, ježto řekl bratr bratrovi: „To je moje a toto je moje též.“ I začala knížata o malém, že „to je velké“ říkat a sama sobě neštěstí strojit, i přicházeli pohané ze všech stran a nad zemí Ruskou vítězili.»

Zde je třeba si povšimnout velmi důležité okolnosti. V uvedeném citátu ze Slova o pluku Igorově sama gramatická podoba „začala knížata...“ vypovídá o tom, že dříve – v *relativně nedávné historické minulosti*, známé autorovi tohoto díla, *se knížata chovala jinak*, a že jejich chování, které je tu popisováno, se změnilo relativně nedávno, a ještě ho společnost ani samotný autor Slova o pluku Igorově nevnímá jako bezalternativní normu chování této sociální skupiny.

V podmínkách „elitarizace“ a organizační roztržičnosti, ke které tato elitarizace vedla, již nebylo možné strategický obranný systém udržovat a obsluhovat. Dokonce ani v případě, že to stejně jako dřív bylo potřebné. Byl tedy opuštěn, a informace o jeho výstavbě a účelu z lidové paměti pod tlakem přívalu aktuálních událostí vymizely, a následně byly nahrazeny legendou o jakémsi zázračném bohatýrovi a drakovi. Ale ani tato legenda není prázdným výmyslem, ale jinotajným zvěstováním zaměřeným do budoucnosti o tom, jak nějakého draka/hada-zotročitele *přemoci ve smyslu jednou provždy, aby již nikdy nebylo zapotřebí se k té věci vracet*: bezpečným způsobem vybit jeho energetiku a utopit ji ve vodě – v „mrtvé vodě“.

¹ O jejích příčinách v materiálech Koncepce viz práce Smuta na Rusi: její zrod, průběh, překonání...

² Podle tradiční chronologie spadá doba napsání Slova o pluku Igorově do období 1187 – 1188. To znamená přesně 200 let po svěcení Rusi, 150 let po Slově o Zákonu a Milosti metropolitou Illariona a přibližně půlstoletí před vpádem Bátů-Chána v roce 1237.

³ Při správné četbě ten název znamená, že autorem Slova je sám kníže Igor Svjatoslavič: Či „Slovo“? – Igora Svjatoslaviče.

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

Had stočený do kruhu a zakousnutý do vlastního ocasu je shodou okolností jedním ze symbolů zednářství, které je realizátorem biblického projektu ztročení lidstva ve jménu Boha na základě židovského monopolu na nadnárodní lichvu. Jeden z výkladů tohoto symbolu je, že had ovine zeměkouli dokola a dožene tak svůj ocas, čímž uzavře svou moc nad celou planetou... — Jenže to se nepovede z příčin nezávislých na iniciátorech projektu a jeho nynějších pohlavárech.

Poté, kdy jsme si ujasnili charakter výchozí kultury civilizace na Rusi, se blíže podíváme na dynamiku statistiky rozložení obyvatelstva podle typů struktury psychiky v historii Rusi.

10.2.2. Hodnocení statistiky různých epoch

Máme důvody se domnívat, že původní kultura na Rusi byla celkově taková, že na jejím základě lidé ve své většině při svém individuálním vývoji dosahovali typu struktury psychiky „zombie“. Toto tvrzení je založeno na tom, že vzhledem k tomu, že v ní neexistovaly analogy současných hromadných sdělovacích prostředků, byla pro většinu obyvatelstva původní Rusi ta kultura, ve které žili, bezalternativně tradiční. Proto se její normy stávaly součástí jejich psychiky jako automatismy chování, jejich vědomí tedy bylo zaměřeno jinými stránkami života a v absolutní většině případů neměli zájem odhalovat a porovnávat mezi sebou ideály a organizační principy života různých společností. To své bylo pro většinu z nich tím nejlepším, protože *to je přece naše*, a ne proto, že by *ideály a organizační principy jiných kultur byly nositeli těch či oněch nešvarů a v jejich vlastní kultuře tyto nešvary nebyly. Tuto skutečnost si tak či onak uvědomovali všichni*; a to samé se týkalo i vztahu k nešvarům vlastní kultury, a k její nerozvinutosti v některých aspektech. Hlavním principem bylo *„to je naše, jsme na to zvyklí, a proto je to dobré: nic cizáckého tady nepotřebujeme...“*.

A jestliže se automaticky snažíte za každou cenu držet historicky vzniklé tradice, aniž si uvědomujete co chybného i dobrého se v ní nahromadilo, nedokážete čelit výzvám ubíhajícího času.

Kromě toho je také nutné si uvědomovat, že nositelé typů struktury psychiky zvířecí a „zombie“ jsou v řídicích funkcích nejméně efektivní¹. Vzhledem k tomu, že komunity měly celkově na kvalitním řízení zájem, dostávali se k řízení jejich běžných záležitostí ti z členů dané komunity, kteří byli nejméně zombifikováni: tj. nositelé démonického a lidského typu struktury psychiky. To samé platí i pro formování staroruského žrečstva jako „profesionální korporace“.

V životě společnosti žádné principy nefungují samy o sobě, nezávisle na činnosti či nečinnosti lidí, které ji tvoří.

Je nesporné, že i ti, kteří se takto dostávali *do vedení – knížata a žreci* – museli pociťovat a určitým způsobem si uvědomovat *svou individuálně-psychologickou odlišnost* od ostatních členů komunity².

¹ V těchto koncepčních materiálech studijního kurzu Základy sociologie jsou otázky akceschopnosti nositelů různých typů vnímání světa pojednány v kapitolách 3.1 a 8.7, a potom ještě v kapitole 10.9.2.

V materiálech Koncepce sociální bezpečnosti je rozdíl v řídicí způsobilosti nositelů různých typů struktury psychiky obsažněji probrán v práci Principy kádrové politiky: státy, „antistáty“, veřejné iniciativy, jejíž větší část tvoří Přílohu ke koncepčním materiálům studijního kurzu Dostatečně všeobecná teorie řízení Státní univerzity v Sankt-Petěrburgu.

² V kapitole 4.7 je demonstrováno, že rozdíl lidí podle typů struktury psychiky si na Rusi uvědomovali, a projevilo se to v námětech pohádek o bohatýrech, kteří si na rozcestí vybírali cestu v souladu s výstrahami uvedenými na rozcestníku.

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

V těch časech lidé cestovali nejen kvůli obchodům¹, ale také proto, aby se rozhlédli po světě a lidech v něm, a sami předvedli, co umí. To znamená, že ke vzájemné komunikaci představitelů různých kultur docházelo, přestože nebyla natolik intenzivní jako dnes. Proto také docházelo ke vzájemnému pronikání kultur jak z hlediska přenosu znalostí a návyků, tak také z hlediska přenosu hmotných produktů kultury. To vzájemné pronikání různých kultur nemohlo zůstat pro představitele z oblasti řízení na Rusi bez povšimnutí, a ty dvě kvalitativně různorodé menšiny, které dosahovaly démonického a lidského typu struktury psychiky, nemohly být se způsobem života své společnosti spokojeny.

- Nositelé démonického typu struktury psychiky, kteří se dostávali do čela komunit, pracovních družstev a vojenských družin, a také se účastnili konceptuálně-mocenské činnosti, tušili a uvědomovali si (nezávisle na tom, jakou terminologií to vyjadřovali), že davo-„elitářská“ organizace života, cizí původní Rusi, je pro čelní představitele-egoisty — *objektivně se lišící od ostatní společnosti z hlediska organizace své psychiky* — výhodnější. Neboť zastávají-li v ní čelní řídicí funkce, musí v takovém postavení pracovat méně a

¹ Někteří historici (S.V. Bernštejn-Kogan^[4], Ju.Ju. Zvjagin^[5], A.L. Nikitin^[6], S. E. Cvetekov^[7] a jiní: <http://www.sinto.ru/info/?id=237>) se domnívají, že existence cesty od Varjagů k Řekům je pozdějším mýtem.

Odůvodnění tohoto tvrzení jsou různá. Někteří vycházejí z obchodního hodnocení produkce vyráběné na severu (u Varjagů) i na jihu (u Řeků) a poukazují na to, že ani Varjagové ani Řekové neměli takové produkty, které by se vyplatilo dopravovat na tak velké (i v dnešním měřítku) vzdálenosti, takže obchodování nemohlo být při dané kupní schopnosti obyvatelstva na obou stranách výhodné.

Kromě toho také poukazují na to, že neexistují archeologické nálezy potvrzující fungování takové cesty. A konkrétně lodě národů žijících v té době na pobřeží Baltského, Černého, Marmarského a Egejského moře nebyly vhodné pro zdolávání Dněperských peřejí a jejich vraky archeologové velice zřídka nacházejí na cestě od Varjagů k Řekům v její tradiční lokalizaci (dvě varianty: 1) po Něvě, Ladoze, Volchovu, dále s přechodem po souši povodím Západní Dviny ke Dněpru a do Černého moře nebo 2) po Západní Dvině, dále s přechodem po souši ke Dněpru a do Černého moře).

Ale v životě lidí existují i jiné aspekty než jen ty obchodní – obecně kulturní, na které historici – materialisté-komerencialisté zapomínají, počínaje historií cestovatelů od výpravy Argonautů pro zlaté rouno.

úroveň jejich osobní bezpečnosti je vyšší. A že navíc výrobní výtěžek davo-,elitářského“ způsobu života (díky přece jen nějakému tomu technicky-technologickému pokroku) je celkově vyšší včetně zvláštních podílů připadajících „elitě“ v porovnání s komunitním způsobem života obecně a ruského konkrétně. Ale toto tvrzení v souvislosti s komunitním způsobem života nemá absolutní platnost a obsahuje nedovyřčený dodatek: „*v případě, že ve společnosti převažují nelidské typy struktury psychiky*“ – a toto upřesnění je velmi významné, jenže to si v těch dobách nemohli uvědomovat.

- Kromě toho *s počátkem jejich izolace od Boha* nebyl pro nositele démonického typu struktury psychiky, kteří byli součástí znacharské – konceptuálně-mocenské – činnosti, žádný principiální rozdíl v tom, jaký egregoriální¹ systém, a s jakou informačně-algoritmickou náplní, bude zdrojem a prostředkem realizace JEJICH moci: to znamená, že jakákoliv víra jako nástroj realizace JEJICH moci nad ostatní společnosti PRO NĚ byla přijatelná *a přednost při takovémto přístupu dostala vždy taková víra, která se ukázala být tím nejefektivnějším nástrojem realizace JEJICH moci*. A že začnou-li si takto zahrávat s nějakou vírou, mohou se oni sami ocitnout v její moci a v moci jejích pohlavárů, tak tuto okolnost si z různých subjektivních příčin buď nemuseli uvědomovat, nebo nemusela mít vliv na rozhodnutí danou víru si zvolit.

Proto byli knížata i znacharové, kteří přestali být žreci (*v tom smyslu, jak je význam tohoto pojmu definován v kapitole 8.5*), náchylní k přebírání a zavádění kulturních výdobytků sousedů žijících davo-,elitářským“ způsobem života, který, jak je pro něj přirozené, produkuje

¹ Egregor je kolektivní psychika produkovaná určitou množinou jedinců na základě jednoty parametrů jejich biopolí a shody těch či oněch prvků kultury. Egregory vznikající ve společnostech se mezi sebou liší svou informačně-algoritmickou náplní. Přitom je důležité poukázat na tu okolnost, že někdy mohou být celkem velké odlišné fragmenty jednotlivých algoritmů egregoru rozloženy v psychikách různých lidí, kteří se ani nemusejí znát. Přesto se tyto algoritmy budou z těchto fragmentů skládat do jednoho celku a jejich funkčnost bude egregoriálně řízena. S egregorem se může pojit náboženský kult a egregoriální náboženství takového druhu může v životě společnosti vytěsnit náboženství skutečného Boha.

Podrobněji o egregoriální složce v životě společnosti viz kapitola 4.8 a dále kapitoly 10.4 a 10.5 o egregoriálních náboženstvích jako nástrojích uplatňování moci nad společnostmi.

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

„elitářskou“ státnost jako systém profesionálního řízení na základě těch či oněch principů vyčlenění vládnoucí sociální „elity“ obnovované v návaznosti pokolení¹.

Nositelé lidského typu struktury psychiky v té společnosti také byli, ale málo početní, a kromě toho ta kultura chápání světa (tj. informačně-algoritmické vybavení aplikovaného charakteru), v jejímž lůně žila společnost původní Rusi, nebyla adekvátní lidskému typu struktury psychiky: potřebná kultura myšlení a chápání světa se ještě nestihla vyvinout², jinak by pohanská Rus neupadla do krize.

Proto daná intenzita činnosti nositelů lidského typu struktury psychiky nemohla zabránit tomu, aby Rus neupadla do krize.

Máme-li tedy charakterizovat kulturu původní Rusi z hlediska obnovování typu struktury psychiky v návaznosti pokolení, tak ve své většině produkovala typ struktury psychiky zombie. Hlavním návykem jedince v ní bylo, že lidé byli ve své většině nositeli svou kvalitou převážně psychické životní praxe, kdy se dokázali dostat do určitého naladění, které je možné hypoteticky a pouze částečně nazvat „transem“. Toto naladění umožňovalo jedinci napojit se na egregor, který dostal název Ruský duch a předat řízení situací jemu, neboť on leccos „znal“ a hodně toho „uměl“, protože byl vytvořen na základě „anténního pole“ tvořeného obyvatelstvem Rusi. „Přístupovým heslem“ k takovému druhu napojení je komunitní mravnost a etika, o které jsme hovořili předtím.

V Ruských pohádkách se toto specifikum vzájemných vztahů nositelů Ruského charakteru a Ruského ducha odráží v dobrodružstvích všemožných Ivanů-hlupáčků: sám Ivan máloco zná, máloco umí, a nemá ani moc chuti něčemu se učit, ale má vždy štěstí a v průběhu

¹ Obecně je tedy státnost systémem řízení záležitostí společnosti na profesionálním základě jak na celospolečenské úrovni, tak i na té místní. **A pro „elitářskou“ státnost je charakteristické mafiánsky-korporativní vyčleňování profesionálních manažerů ze zbytku společnosti s cílem zajistit si monopolní přístup k těm či oněm výhodám.** *V důsledku potom v davo-„elitářských“ kulturách na prvním místě mezi hodnotami uvnitř společnosti stojí monopolní – individuální nebo korporativní – uzurpace té či oné moci nad ostatními lidmi.*

² O adekvátním chápání světa a kultuře myšlení v materiálech Koncepce sociální bezpečnosti viz práce Dialektika a ateismus: dvě neslučitelné podstaty, a také v hlavách 3 – 5 tohoto kurzu.

pohádky ho vede něco neviditelného, co ví a umí všechno, co Ivan-hlupáček právě ke svému úspěchu potřebuje – jedná se o egregor nazývaný Ruský duch¹. Přitom se Ivan-hlupáček od všech těch chytráků, kteří mu čelí, nebo se mu snaží pomoci, liší jedním – svou neochvějnou nezištností projevovanou vůči svému okolí a nelíčenou dobrotou.

Pokud byl představitel Rusi v tomto naladění, mohl bojovat i přesto, že byl v tomto ohledu nezkušený a neobratný ve všem, co je dnes považováno za bojová umění. Protože při takovém jeho naladění byly jeho egregory nositeli veškeré algoritmiky nezbytných obranných a útočných pohybů těla, a celkově měl prostřednictvím těchto egregorů a noosféry přístup k algoritmice obranných a útočných pohybů svého protivníka. Díky těmto návykům psychiky, umět se příslušně naladit, byly mnohahodinové tréninky spočívající v úderech rukama a nohama

¹ V této souvislosti upozorníme na ještě jeden z aspektů kultury vnímání světa. V ruských pohádkách se objevují scénky, ve kterých Baba Jaga zehrá, objeví-li se u ní Ivan Hlupáček: «Fuj! Cítím tu někde Ruského ducha...». Z toho je možné odvodit, že Baba Jaga tak podle Ivanovy vůně určuje jeho egregoriální příslušnost. A v tom, v odhalování egregorů a příslušnosti k nim jednotlivých lidí spočívá hlavní umění čichu, které bylo současnou kulturou ztraceno.

Mluví o tom i Serafím Sarovskij s N. A. Motilovem, když se oba nacházejí pod vlivem Svatého ducha:

« „Co vlastně teď cítíte?“

I odpověděl jsem: „Neobvyklou radost ve mém srdci.“

(...) „A co vy cítíte, vaše Blahorodí?“

Odpověděl jsem: „Neobvyklé teplo.“

„Jaké teplo, báťuško? Vždyť sedíme v lese, je zima a nohy máme ve sněhu. Sami jsme celí zasněžení, shora na nás padá zmrzlý sníh... Tak jaképak tu může být teplo?“

Řekl jsem: „Takové, jaké bývá v parní lázni, když polijí rozžhavený kámen a vyvalí se z něho oblak páry...“

“A co vůně“, zeptal se mne: „Stejná jako v parní lázni?“

„Ne, na zemi se nic té libé vůni nepodobá.“ (...)

A báťuška Serafím se mile usmál a řekl: „Já sám, báťuško, to vnímám úplně stejně jako vy, jenom se vás schválně ptám, zda to také tak pociťujete? Je to čistá pravda, vaše Blahorodí. Žádná lahoda pozemské vůně se nedá srovnat s tou, kterou teď cítíme, neboť nás obklopuje vůně božího Svatého Ducha. Co pozemského by se jí mohlo rovnat?“ (Zápisý besed N. A. Motilova se Serafímem Sarovským poprvé zveřejněné S. A. Nilusem)

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

do klád s vyčnívajícími hranoly¹, trénink s partnery apod. jednoduše zbytečné, a standard všeobecné tělesné vyvinutosti a graciéznosti na Rusi byl v porovnání se současností na daleko vyšší úrovni – díky jinému způsobu života a jinému charakteru práce. Před pohledem dítěte v takovém naladění, může vzít nohy na ramena celá banda dospělých *podlidí (ve smyslu typu struktury psychiky)*, neboť aniž vůbec pochopí, co se děje, zapomenou na své agresivní úmysly vlivem hrůzy, která se v nich zmocní, protože Bůh se skutečně neukrývá v síle, ale v Pravdě.

A když byliny vyprávějí o tom, že ten či onen ruský bohatýr sám rozehnal nebo pobil ne-li celé vojsko, tak početný bojový oddíl, nejedná se o uměleckou nadsázku: to se opravdu stávalo, jenže to nebylo způsobeno ani tak projevem fyzické síly ruského bohatýra či nějakých rafinovaných způsobů jeho vedení boje, bylo to výsledkem působení psychiky jedince pod vlivem Ruského ducha na psychiku jedinců, kteří pod jeho vlivem nebyli²; a fyzická síla a osvojení si způsobů vedení boje byly pouze nápomocí, přestože i z hlediska pružnosti těla a graciéznosti své protivníky převyšovali³. A proto čím byl nepřítel schopnější a zdatnější v ovládnutí bojových umění, a čím byl ve své agresivitě úpornější, tím více měl šanci přijít k úrazu nebo zemřít v boji proti nositelům Ruského ducha⁴.

Následuje přirozená otázka: *Kam se to všechno potom podělo?* — Odpověď je jednoduchá: Pod vlivem okolností, které vznikly v důsledku biblického projektu globalizace, se při střídání pokolení změnilы mravy

¹ At' se na nás milovníci východních bojových umění nezlobí, že si nepamatuujeme název daného sportovního tréninkového nářadí.

² Odsud také pramení vyprávění z letopisů o tom, že v bojových střetech, které byly pro osud Rusi rozhodující, bojovalo společně s ruskou armádou i „vojsko nebeské“.

³ A stejně tak i absolutní většinu našich současníků, jejichž *individuální kultura* těla se omezuje především na nestřídme přijímání potravy, a kteří jsou schopni přivodit si poranění při pokusech učinit cokoliv, co vyžaduje napnutí svalů a koordinaci pohybů a je složitější než trefit se plnou lžící do úst.

⁴ Takže utrpěl-li někdo v pěstním souboji nějaký úraz typu vyražených zubů, zlomeného nosu, čelisti, žebra apod., což zanechává na těle nesmazatelné stopy na celý život, bylo to projevem nesprávného vedení boje. A toto nesprávné vedení boje zase bylo projevem nějakých chyb v jeho psychice, což mu neumožňovalo naladit se tak, aby ho vedl a ochraňoval Ruský duch.

a etika, takže Ruský duch – egregor, který byl vytvořen v původní Rusi – v běžném životě odmítá všechny, kteří s ním nejsou mravně-eticky kompatibilní. Jestliže však člověk v sobě dokáže obnovit mravnost a etiku vlastní Ruskému charakteru (třeba i na krátkou dobu, za nějakých okolností), získá jeho podporu¹.

V kultuře původní Rusi bylo mnoho dobrého a existoval v ní potenciál rozvoje. Jenže vzhledem k tomu, že v návaznosti pokolení obnovovala převážně typ struktury psychiky zombie, byl v ní vznik krize při střetu s davo-„elitářskou“ kulturou biblické civilizace nevyhnutelný.

Každý typ struktury psychiky, který se projevuje v chování množství lidí, jeho nositelů, produkuje subkultury určité kvality, jejichž souhrn potom také vytváří kultury národů i celého lidstva v jejich historickém vývoji. Na druhé straně kultura, ve které vyrůstají děti, formuje statistiku rozložení dospělého obyvatelstva podle typů struktury psychiky. A proto bylo-li pokřesťanštění Rusi v 10. století objektivním

¹ Z lidí ze Západu a jediný z politiků, který si to podle všeho uvědomoval, byl Bismarck. To on je autorem následujících aforismů: *«Nikdy nic neosnujte proti Rusku, protože to na každou vaši lest odpoví vlastní nepředvídatelnou hloupostí.»* Tento jeho výrok v Rusku citují celkem často, a zapomínají přitom na jiný jeho výrok: *«Hloupost je dar Boží, ale nesmí být zneužíván.»*

Jenže v daném případě nebyl Bismarck úplně přesný: darem Božím není hloupost, ale za určitých okolností může Boží dar hloupost kompenzovat, a to skutečně nesmí být zneužíváno. (Výroky Bismarcka jsou uvedeny podle publikace na webu: http://www.hrono.ru/biograf/bio_b/bismark.html).

Kromě toho neprojevují-li druzí prohnatost, považují to někteří „chytráci“ často za hloupost. Na to upozornil V. M. Šukšin v pohádce „Do třetího zakokrhání“. V rozhovoru s Ivanem se ho Baba Jaga ptá:

«A jaký tys vlastně hlupák, jako úplný hlupák, nebo co?»

„Jak jako?“ nepochopil Ivan.

„Nu, jsi úplný hlupák, nebo tě jen tak zbrkle překřtili? Vždyť to bývá, že někdy jen tak ze vzteku křikneš: Ty hlupáku! Já třeba občas na dceru zařvu: Ty hlupaňo blbá! A ona přece není hloupá! Je to moje chytrá holčička! Možná je to s tebou stejné? Lidé si prostě zvykli. Říká se, že je to hlupák, tak je to hlupák, a hotovo. A ty třeba vůbec nejsi hlupák, jenom vychytralost ti schází, a?“» (<http://lib.ru/SHUKSHIN/do3pet.txt>).

va

vazby

přínosem navzdory tomu, co jsme již dříve řekli na adresu biblického projektu globalizace, měli bychom

Archijerej Ignatij Brjančaninov: na fotografii, malířských portrétech, ikonách... — Dojem vyvolávaný těmito podobiznami: *jedná se o lidi lišící se svou mravností i psychologií!*

nevyhnutelně po tomto křtu Rusi pozorovat pokrok společenského vývoje v důsledku misionářské a pastýřské činnosti kleriků Ruské pravoslavné církve a oddané podpory určité části laiků. Progres musí být vyjádřen v posunu statistiky rozložení dospělého obyvatelstva podle typů struktur psychiky směrem k převládání lidského typu struktury psychiky.

Máme právo to očekávat, a to tím spíše, že křesťanské církve se odedávna zamýšlely nad podstatou člověka a jeho důstojností a samy vykládaly své názory na tuto problematiku s cílem přivést své ovečky k rozumu. Přitom je třeba zmínit, že názory křesťanských církví na tuto problematiku zůstávají prakticky neměnné po dobu celých křesťanských dějin. Níže uvádíme názor pravoslavného archijereje (biskupa) Ignatije (Brjančaninova, 1807 – 1867), který ho odůvodňuje výroky apoštolů, což zdůrazňuje neměnnost tohoto názoru po dobu bezmála 2000 let:

«Co je to vlastně člověk? Na tuto otázku lidem odpověděl Apoštol: *Vy jste přece chrám Boha živého, jak řekl Bůh: „Budu přebývat a procházet se mezi nimi, budu jejich Bohem a oni budou Mým lidem.“* (Druhý list Korintským 6:16). Svaté písmo nazývá každého člověka chrámem, příbytkem, nádobou. Ten člověk, který odmítne stát se chrámem Božím, nádobou milosti Boží, sám tak ze sebe učiní chrám a nádobu hříchu a satana. *„Když nečistý duch“, řekl Spasitel, „vyjde z člověka, bloudí po pustých místech a hledá odpočnutí, ale nenalézá. Tu řekne: „Vrátím se do svého domu, odkud jsem vyšel.“ Přijde a nalezne jej prázdný, vyčištěný a uklizený. Tu jde a přivede s sebou*

sedm jiných duchů, horších, než je sám, a vejdou a bydlí tam; a konce toho člověka jsou horší, než začátky." [¹] Člověk nemůže nebýt tím, čím byl stvořen: nemůže nebýt chrámem, nebýt příbytkem, nebýt nádobou. Není mu dáno přebývat pouze sám se sebou, bez kontaktu s jinými: to pro něj není přirozené. Sám sebou se může stát pouze prostřednictvím milosti Boží, v její přítomnosti, v její působnosti: bez ní se odcizuje sám sobě a podřizuje se bezděčně nadvládě padlých duchů za svévolné zřeknutí se milosti, za zavrnutí cíle Tvůrce. Apoštol, zbožně pozorující svobodu, kterou Bůh nadělil lidem, aby mohli být úspěšní jak v dobru, tak i ve zlu po celý svůj pozemský život, říká: *I vy buďte živými kameny, z nichž se staví duchovní chrám, abyste byli svatým kněžstvem a přinášeli duchovní oběti, milé Bohu pro Ježíše Krista. Ve velké domácnosti nejsou jen zlaté a stříbrné nádoby, nýbrž i dřevěné a hliněné, jedny pro cenné věci, druhé na odpadky. Kdo se od těch falešných nauk očistí, bude nástrojem vznešeným, posvěceným, užitečným pro hospodáře (1 Petrův 2:5; 2 Timoteovi 2:20-21).* Udělena nám byla svoboda, ale vůle Boží je neochvějná: *Neboť toto je vůle Boží, vaše posvěcení, abyste se zdržovali necudnosti a každý z vás aby uměl žít se svou vlastní ženou svatě a s úctou, ne ve vášnivě chtivosti jako pohané, kteří neznají Boha. Vždyť Bůh nás nepovolal k nečistotě, nýbrž k posvěcení. Kdo tím pohrdá, nepohrdá člověkem, nýbrž Bohem, jenž nám dává svého svatého Ducha (1 Tesalonickým 4:3-8).* I stává se člověk prostřednictvím křesťanství nádobou i příbytkem Božím; a Svatý duch ho svým konáním opatřuje a zdobí: *V něm jste i vy společně* — říká Apoštol — *budování v duchovní příbytek Boží. (Efezským 2:22).* Člověku je dáno horoucně toužit splnit Boží cíl! Člověku je dáno horoucně toužit po dosažení důstojnosti Bohem mu přidělené!

(...)

Přirozeně, že učení Svatého Písma o člověku je hlášáno a kázáno Otcí Pravoslavné Církve jednomyslně. „*My jsme chrám Boží podle slov proroků, Evangelia i Apoštolů*“, řekl velebný Marek Poustevník [¹]. Svatý Jan Zlatoústý říká: „Milost Svatého Ducha nás samotné poděluje, vedeme-li bohobojný život, chrámy Božími, a my získáváme schopnost modlit se kdekoliv.“» (V.V. Vančugov „Brjančaninov. I. – Vymezení

¹ Matouš 12, 43. Lukáš 11, 24. Viz vysvětlení těchto slov z Evangelia blahoslaveným Feofilaktem Bulharským (Orchidským), také ve Slově o různých stavech přirozenosti lidské ve vztahu k dobru a zlu. Asketa, opis II. díl, vydání 1865.

¹ Velebný Marek Poustevník či Asketa. O zákonu duchovním. Hl. 224. O těch, kdo si myslí, že jsou ospravedlněni svými skutky.

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

člověka. Z knihy Ignatije Brjančaninova Slovo o člověku. Vydavatelství Svjato-Vvedenského kláštera Optinoj Pustyni. M. 1997, uvedeno podle publikace na internetovém webu Sociálně-humanitní a politologické vzdělání¹: <http://humanities.edu.ru/db/msg/22100>).

Je to vyjádřeno poněkud rozsáhleji než dříve uváděný výrok al-Ghazálího², a církevně-slovanský jazyk už byl v době Brjančaninova mimo hierarchii Ruské pravoslavné církve nejednoznačně vykladatelný, nicméně to hlavní se pochopit dá:

- lidské důstojnosti jedinec nemůže dosáhnout jinak než komunikací s Bohem prostřednictvím modliteb;
- člověk se člověkem stává prostřednictvím přijetí křesťanství;
- skutečné křesťanství je víra a obřadnost pravoslaví v jeho historicky vzniklé podobě.

Ruská pravoslavná církev šířila svou víru a o své věřící se na Rusi starala téměř 1 000 let — do krachu biblicko-pravoslavné kultury a církvi podřízené státnosti v roce 1917³. Uvěřit efektivitě církevní pedagogiky blížíci se nule nemůžeme: ve své většině, jestliže ne v desátém, tak v devatenáctém století, lidé učení církve znali, její obřadnost dodržovali a v běžných životních záležitostech se radili se svými faráři, přičemž ještě více dali na názory klášterních představitelů. Vyznavači jiných náboženství a přesvědčení ateisti byli nepočtení⁴. Přesto výsledkem byla katastrofa v roce 1917.

¹ Podle informací na něm uvedených byl tento web vytvořen na objednávku Ministerstva školství RF a je součástí systému federálních vzdělávacích portálů.

² «Směš vepře, psa, ďábla a svatého není tím nejvhodnějším základem pro rozum pokoušející se dosáhnout hlubokého pochopení, které s pomocí takoveto směsi nebude možné získat.»

³ To, že od dob Petra I. stál v čele synodu světský úředník a ne patriarcha, není ukazatelem toho, že by církev byla rozdracena „bezbožnou monarchií“, ale naopak ukazatelem toho, že neexistovala hranice mezi církevní a státní hierarchií, a to tím spíše, že všichni „oberprokurátoři svatého synodu“ vyrostli v pravoslavné kultuře a do této své církevně-státní funkce přicházeli již v dospělém věku: tj. všechno to byly ovečky jedné a té samé církve.

⁴ A dříve než od poloviny 19. století si ateisté ani nedovolili otevřeně své přesvědčení propagovat.

Samozřejmě, že katastrofa v roce 1917 a především únorová (purimská)⁵ revoluce, která jí dala první impulz, nebyla výsledkem snahy obyčejných lidí udržovaných „elitou“ a církví v nevědomosti, ale dílem rukou osvěcené „elity“, která od druhé poloviny 19. století byla posednuta „pokrokovými“ idejemi liberalismu šířícími se ze Západu; a různorodým revolučním „nihilismem“ také přicházejícím ze Západu. To vše bylo analogické tomu, jak byla v 10. století právě zformovaná bojarsko-knížecí „elita“ Rusi posednuta „pokrokovými“ byzantskými idejemi. Liberalismus a „nihilismus“ byl v Rusku do roku 1917 ideovým vyjádřením démonického typu struktury psychiky v jeho modifikaci projevující se dobrými úmysly⁶.

To znamená, že ve výsledku téměř tisícileté činnosti Ruské pravoslavné církve na Rusi rozhodující roli v chování „elity“, stejně jako před začátkem jejího působení, hráli nositelé démonického typu struktury psychiky, kteří se stávali autoritami pro v „*elitě*“ *početně převládající nositele typu struktury psychiky zombie*.

Odlišnost od „elity“ z dob pronikání byzantské věrouky na Rus spočívala pouze v tom, že „elita“ v přelomovém období okolo roku 1917 disponovala navíc ke svému typu struktury psychiky ještě i knižní „moudrostí“³, jejíž kořeny směřovaly do evropské vědy, která se v období obrození a reformace od římsko-katolické církve odštěpila⁴.

⁵ Pohlaváři biblického projektu ztročení Rusi stanovili její začátek v roce 1917 na židovský svátek Purim.

⁶ V opačné modifikaci se démonický typ struktury psychiky projevuje otevřeným satanismem a snahou k nastolení tyranie.

³ „Knižní moudrost“ se od té „životní“ liší tím, že jednání na základě „knížní moudrosti“ vůbec nemusí vést k výsledku, který si od ní slibujeme, a to jak v důsledku objektivních nedostatků samotné znalosti zaznamenané v textech, tak i v důsledku individuální neschopnosti mnohých knihomolů převést znalosti z textů do svých praktických životních návyků.

⁴ Tato tvrzení ilustrujeme výroky biblicko-„pravoslavných“ myslitelů minulosti, *kteří většina pocírkevněných intelektuálů současnosti považuje za autority*. Ve svých dopisech V. S. Solovjovovi (1853 – 1900) o svých nedorozuměních s P. E. Astafjevem (1846 – 1893) K. N. Leontjev (1831 – 1891) přiznává:

«Víru máme odedávna řeckou; státnost tu máme od dob Petra téměř německou (viz nářky slovanofilů); společenské móresy francouzské; vědu stále ještě v celoevropském duchu. Co nám zbývá svého? Vlastně pouze

Démonismus (jako jedna ze složek duchovního života společnosti) se vyzbrojený výtopy ateistické vědy ve výsledku staletí trvajících činnosti Ruské pravoslavné církve stal silnější, než byl před pokřesťanštěním Rusi.

A podíváme-li se na ostatní typy struktury psychiky, tak ve statistice prudce vzrostl počet lidí s psychikou zvrácenou do nepřirozenosti. Jednou z příčin tohoto stavu, i když ne tou hlavní, byla motivace přijetí byzantské víry Vladimírem I. Svjatoslavičem, křtitelem a jeho loutkovodci¹: „zábava na Rusi spočívá v pití“², které se stalo

národní temperament, čistě psychické ladění; a i tento temperament se skutečně ostře projevuje pouze u skutečných Velikorusů se všemi jejich nectnostmi i přednostmi. Malorusové a Bělorusové jsou s ohledem na „národu“, s ohledem na jejich *individuální* charaktery daleko méně výrazní.» (Dopis 9).

Věda a vzdělání jsou v kultuře každé společnosti neoddělitelné, a věda je v této symbióze na prvním místě. To znamená, že byla-li věda v Rusku – celoevropská, bylo i vzdělání postaveno na základě celoevropské vědy, a jestliže ne celoevropské, tak přinejmenším na pseudo-celoevropské (současná snaha zapojit se do „boloňského procesu“ také není projevem právě té nejvyšší inteligence). Oběti tohoto vzdělání charakterizoval historik V. O. Ključevskij, čímž fakticky provedl závěrečné shrnutí úvah K. N. Leontějeva: *«Ruský kulturní člověk je hlupák přeplněný odpadky cizího myšlení»* - to je jeden z přímých poukazů na to, že věda a vzdělání v kultuře „pravoslavného“ Ruska *nebyly adekvátní životu jako takovému*.

Kdyby nebyl v epoše před rokem 1917 „pravoslavnou kulturou“ potlačován poznávací a tvůrčí potenciál lidí, byly by věda i vzdělání v Rusku životu adekvátní a v takovém případě by nemohlo v naší zemi dojít k revolucím ze začátku 20. století: všechny problémy společenského rozvoje by byly odhalovány předem a včas řešeny v průběhu reformy, které by stát organizoval s podporou společnosti. A této normy-ideálu se musíme snažit dosahovat za všech dob: je to životní nutnost.

¹ Řada zdrojů trvá na tom, že Vladimírův děda z matčiny strany byl chazarský rabín z města Ljubeč. To znamená, že samotné narození Vladimíra, jehož otec byl ruský kníže a matka chazarská zajatkyně – dcera rabína – mohlo být v tehdejší globální politické scénaristice o více chodech plánovanou akcí. To je opět k té otázce role instinktivně-psychologické závislosti muže na ženě, nutnosti chovat se pravověrně a roli toho všeho v politice...

² N. M. Karamzin tlumočil slova Vladimíra v poněkud jiném znění: *«Vino je průVODCEM Ruských; nemůžeme bez něho být» (vyčlenili jsme*

prvkem programování psychiky mnohých pokolení, což nezůstalo bez následků.

I kdybychom považovali za pravdu tu hloupost, že zábavou na Rusi skutečně bylo pití, tak typ struktury psychiky zvrácené do nepřirozenosti nemohl nijak významně v pohanských časech, kdy absolutní většina obyvatelstva žila kompaktně-komunitním způsobem života, ve statistice figurovat z následujících důvodů:

- způsob života byl podřízen sezónní rytmice práce a odpočinku (čas na práci a čas na zábavu; jeden pilný jarní den, na zimu jsi zásoben), jinak by to znamenalo ekonomickou sebevraždu;
- takové alkoholické nápoje jako pivo a medovina byly sezónní záležitostmi, neboť je nebylo možné dlouhodobě skladovat (v průběhu hostiny pořádané v komunitě znachary k nějakému kalendářnímu datu bylo možné s jejich pomocí „odstranit stres“, a poté na ně mohli do další takové hostiny zapomenout), a nebyly, stejně jako všechny ostatní psychotropní látky, volně v oběhu, ale *monopolně* jimi nakládalo žrečstvo-znacharstvo.

Od 15. - 16. století do současnosti je masový alkoholismus v životě Rusi neutuchajícím problémem a této podoby nabyl v epoše, kdy Rus živila Ruskou pravoslavnou církev. Potom ho ještě prohloubila „elitářská“ státnost, kdy byly krčmy velmi podporovány poté, co se staly „carskými“, neboť rychle a snadno plnily státní pokladnu. *A*

hlavními písmeny a kurzivou v citaci; pozn. překl. Ruských ve smyslu ruských lidí, tj. všech národů Rusi, originální citace v ruském jazyce *Вино есть ВВЕДЕНИЕ для русских*); (Citace podle časopisu *Otázky ekonomiky*, č. 8, 1993, str. 119 s odkazem na Starodávné pověsti od N. M. Karamzina, M. 1988, str. 102).

N. M. Karamzin byl zednářem a členové „celosvětových odborů kameníků“ se často prořeknou a odhalí tak informace o zákulisních příčinách toho či onoho, co by mělo „Ruské“ někam dovést. V daném případě se Karamzin prořekl s ohledem na skutečnost vedení agrese proti Rusi prostředky 3. (pokřesťanštění) a 5. (alkoholizace způsobu života) priority.

Vladimír byl „polokrevník“. A my, kteří se velmi dobře dokážeme bez vína obejít, máme právo se ptát na to, zda to, že „nemůžeme bez něho být“, bylo hlasem ruské krve, nebo hledisko cizince zavádějícího na Rusi prostředek realizace nějakého dlouhodobého programu, bez kterého nemůže jeho cíl dopadnout úspěšně? Historicky je věrohodně prokázáno, že v psaných dějinách se slova o „pití Ruských“ v souvislosti s událostmi z roku 988 opakují mnohokrát a bezmyšlenkovitě.

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

hlavně ji plnily, aniž by bylo nutné, aby vládnoucí „elita“ musela vynaložit nějaké své úsilí ke zdokonalování hospodářství státu a k rozvoji celonárodního vzdělávání. Kromě toho, jestliže v přednikonovské¹ epoše se ke kouření tabáku církev stavěla krajně negativně², tak od dob Petra I. prosazujícího kouření, začali nikonovci („novoobřadníci“, kteří jsou v současnosti monopolní oficiální větví pravoslavy) tomuto narkotiku-jedu podléhat a ke konci 19. století už jich kouřila většina³.

To znamená, že podíl nositelů typu struktury psychiky zvrácené do nepřirozenosti řádově vzrostl právě v období, kdy svou vládu nad rozumy a dušemi uplatňovala Ruská pravoslavná církev.

Ještě je dobré připomenout, že dobytčí typ struktury psychiky (jako specifická modifikace zvířecího typu struktury psychiky) nebyl v pohanských dobách životaschopný. V době zavádění otrokářství formou nevolnického práva se začal šířit a v roce 1917 už hrál ve statistice významnou roli, což se velice zřetelně projevilo v průběhu revolucí a občanské války.

Produkování lidí s dobytčím typem struktury psychiky je proces, který nevyhnutelně doprovází šíření a přitvrzování otrokářství, které církev podporovala a to i tím, že trvala na svém právu *obchodovat s milostí Boží (a navíc s ní obchodovat **monopolně**)*, čímž vštěpovala svým věřícím psychologickou závislost na církevní hierarchii. Zpětný proces (od dobytka k lidskosti) se sám o sobě nespustí, vyžaduje cílevědomé úsilí samotných lidí. Tito lidé musí opět nabýt určitých znalostí a osvojit si určité návyky, čehož *při dobytčím typu struktury psychiky a subkultuře, která mu odpovídá (tím spíše je-li vše*

¹ Podle jména patriarcha Nikona, který byl v 17. století původcem církevního schizmatu a celonárodního rozštěpení.

² Staroobřadníci ve své většině dodnes nekouří. A bylo období, kdy za kouření tabáku na Rusi lidem natrhávali nosy.

³ Mikuláš II. kouřil a pravidelně pil. Byl tedy nositelem typu struktury psychiky zvráceného do nepřirozenosti stejně jako jeho otec Alexandr III., který také pravidelně pil. A vzhledem k tomu, že nositelé takového typu struktury psychiky stáli v čele Ruského impéria po dobu téměř čtyřiceti posledních let jeho existence, neměla by nikoho jejich neschopnost odhalovat a řešit problémy společenského rozvoje udivovat.

prohloubeno zvrácením do nepřirozenosti), ve své většině nejsou sami schopni.

Ti, kteří neskončili s typem struktury psychiky zvráceným do nepřirozenosti nebo dobytčím, kteří se nestali démony, byli ve své většině nositeli typu struktury psychiky zombie (stejně jako v předkřesťanských dobách), takže nebyli schopni odhalovat problémy v životě společnosti a řešit je tvořivým způsobem, aniž by uvrhali společnost do katastrof: roztržštěnost údělných knížectví a „mongolsko-tatarské jařmo“, smuta na rozhraní 16. a 17. století, církevní rozkol, „krymská“ válka, rusko-japonská a 1. světová válka 20. století, revoluce v letech 1905 a 1917.

Řečené je potvrzeno tím, že pro lidi žijící v souladu s pravoslavnými církevními dogmaty není, navzdory *Božím slibům a životní praxi mnohých lidí* (*Kniha moudrosti – 1:5; Jan – 14:17, 16:13; První list apoštola Pavla Korintským – 14:26 – 33*), Duch Svatý duchem pravdy uvádějícím lidi do veškeré pravdy. V důsledku toho za více než 1 000 let nedokázali zformovat svou sociologickou vědu, v jejímž rámci by se rozvíjela přírodověda i aplikované obory, a na základě které by mohl být vybudován vzdělávací systém a uplatňována úspěšná politika státu: vnitřní, vnější i globální.

A když jim přímo poukážete na životní problematiku; zeptáte se jich na to, jak se shoduje věrouka Ruské pravoslavné církve se životem jako takovým; na příčiny nesrovnalostí v názorech historicky vzniklých věrouk, včetně toho, proč se učení církví rozchází s učením Krista, tak buď povýšeně mlčí, nebo se uzavírají do ulity svého konfesijního učení a reagují (znají-li je) hotovými *rádoby odpověďmi* v podobě citátů nebo reprodukce názorů církevních autorit uplynulých časů. Tyto odpovědi v citátech jsou z větší části vyhýbáním se přímé odpovědi na položené otázky.

City, smysly a intelekt jsou odpojeny, potlačeny věroukou a příslušná knižní „moudrost“ církevních autorit buď není svou podstatou adekvátní konkrétním problémům v životě společnosti, nebo vůbec nic nevyovídá o nazrálých problémech, takže nedokáží porozumět životu jako takovému, ani odhalit a řešit problémy v něm. Ve výsledku potřebují v životě někoho, kdo by jim ukazoval cestu. Jenže hierarchové Ruské pravoslavné církve, kteří se od

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

Života odhradili Biblií a tradicemi výkladu Života na jejím základě, sami v Životě nic nevidí: „a tak slepí vedou slepce...“.

Pokud se vám je přeče jen povede „zahnat do úzkých“, začínají hystericky vyvádět, nepřijímáte-li jejich univerzální odpověď předkládanou v různých variantách, jejíž smysl je možné vyjádřit i následujícím způsobem:

- naše víra je ta jediná pravá, a toto tvrzení je nezpochybnitelné a nevyvratitelné;
- tento svět je pro duši pouze dočasným útočištěm, a proto je zbytečné mudrovat o zákonech jeho existence a pokoušet se tady vybudovat ráj a to tím spíše, že Boží Záměr je nevyzpytatelný a Bůh dopouští zlo, aby vyzkoušel pevnost naší víry;
- je třeba být pevným ve víře a zachraňovat tak svou duši, a proto je zapotřebí vše, co na nás v životě Bůh sesílá včetně zločinnosti a společenského chaosu pokorně přetrpět.

To vše v souhrnu charakterizuje typ struktury psychiky zombie, který v Životě ignoruje cokoli, co není zakotveno v jeho programovém vybavení. A tuto strukturu psychiky na základě byzantské věrouky ve společnosti masově reprodukuje Ruská pravoslavná církev od doby, kdy se na Rusi rozmohla.

V podstatě řečené znamená:

Jestliže vše zhodnotíme z hlediska statistického rozložení obyvatelstva podle typů struktury psychiky tak ve výsledku téměř tisíciletého působení Ruské pravoslavné církve došlo na Rusi do roku 1917 z hlediska kvalitativních ukazatelů v porovnání s dobou původní pohanské Rusi k regresí.

A i v případě, že budou zavrženy naše představy o životě původní pohanské Rusi v předkřesťanských dobách, jako jakoby ničím nepodložený výmysl, tak ani bez tohoto porovnání nebude stav morálky a duchovnosti společnosti v Rusku do roku 1917 mluvit ve prospěch této církve.

Proto také není nic udivujícího na tom, že když ve výsledku únorové revoluce přestalo být navštěvování církevních bohoslužeb povinné, zúčastnilo se v době velikonoce roku 1917 obřadů Ruské pravoslavné církve pouze 10% nižších důstojníků z vojenských jednotek působících na frontě. Neboť v té době obyčejní lidé v podstatě viděli v pravoslavné

Základy sociologie

církvi jednoho z hlavních viníků svých běd: cítili správně její protilidovou, protilidskou podstatu, a proto ji odvrhli.

Shrnující hodnocení činnosti Ruské pravoslavné církve na Rusi do roku 1917 v podstatě poskytnul A. N. Vertinskij (1889 – 1957) velice působivou poetickou formou. V letech revoluce napsal tyto verše jako unikátní romanci-rekviem a zasvětil je památce junckerů, kteří zahynuli v říjnu 1917 v Moskvě v průběhu říjnového státního převratu, který se ještě nestihl stát Velikou říjnovou socialistickou revolucí:

ТО, ЧТО Я ДОЛЖЕН СКАЗАТЬ ¹	TO, CO NEMOHU NEŘÍCI
<i>Я не знаю, зачем и кому это нужно,² Кто послал их на смерть не дрожащей рукой? Только так беспощадно, так зло и ненужно Опустили их в Вечный Покой!</i>	<i>Nechápu proč a nač, a čím to bylo dílo. Kdo na smrt poslal je klidně a bez zachvění Bezohledně a kruté, bez důvodu to bylo. Svrhli je v náruč Věčného zapomnění.</i>
<i>Осторожные зрители молча кутались в шубы, И какая-то женщина с искажённым лицом Целовала покойника в посиневшие губы И швырнула в священника обручальным кольцом.</i>	<i>Mlčí ten opatrný dav, jen v kožichy se hale, A žena nějaká, bolem ztrhané tváře Libá rty padlého tou smrtí promodralé, Pak knězi v obličej svůj snubní prsten háže.</i>
<i>Закидали их ёлками, замесили их грязью И пошли по домам под шумок толковать, Что пора положить бы уж конец безобразию, Что и так уже скоро, мол, мы начнём голодать.</i>	<i>Smrčky a blátem je pokryli, jak se dalo. Pak rozešli se domů potichu rokovat: Je dost těch hanebností, to co dnes se stalo... Vždyť tak či tak nás brzy čeká hlad.</i>
<i>И никто не додумался просто стать на колени И сказать этим мальчишкам, что в бездарной стране Даже светлые подвиги — это только ступени В бесконечные пропасти, к недоступной Весне!</i>	<i>A na kolena padnout nikoho nenapadlo. Neřekli chlapcům těm: Když prohnitý je stát, Jsou činy hrdinské slápnutí na propadlo. O Vesny příchodu můžem si nechat zdát!</i>

Tyto verše jsou koncentrátem bezprostředního procítění celé té tíživé historie po nástupu křesťanství na Rusi a poslední čtyřverší, to je shrnující vyhodnocení života na Rusi pod nadvládou byzantské věrouky.

A vzhledem k tomu, že než byla tato báseň-rekviem napsána, učila Ruská pravoslavná církev Rus žít téměř 1000 let *a efektivita církevní pedagogiky nebyla nulová*, je svědectví A. N. Vertinského o události, která má od počátku symbolický význam, velmi

¹ Další varianta názvu je „Junckerům“.

² A kdyby se alespoň 10% čtenářů této básně a posluchačů této romance-rekviem *aktivně* zamyslelo nad touto otázkou (tj. začalo na ni hledat odpovědi), mohl by již být život Ruska i Světa dávno jiným...

významné: «...A žena nějaká, bolem ztrhané tváře /Líbá rty padlého tou smrtí promodralé, /Pak knězi v obličej svůj snubní prsten háže.» -BYLO TO ADRESOVÁNO ZCELA PŘESNĚ A ZASLOUŽENĚ, neboť «... **Bůh není bohem zmatku, nýbrž Bohem pokoje. Jako ve všech obcích Božího lidu**» (Nový zákon, První list apoštola Pavla Korintským, 14:33). A stát může být prohnílý/neschopný pouze v případě, že pro něj není Duch Svatý duchem pravdy uvádějícím lidi do veškeré Pravdy-Skutečností¹; a to může být zase především důsledkem toho, je-li neústupným přívržencem falešné věrouky.

Výše uvedená slova apoštola Pavla usvědčují historicky vzniklé křesťanstvo včetně pravoslaví z odpadlictví od Boha: čemu učili, to také stržili (co zaseli, to i sklidili).

Také vysvětlují příčiny krachu Byzance a Ruského impéria pevných ve své víře: problém není v jakoby nevykořenitelném sklonu věřících hřešit, ani v síle nepřítele rodu lidského; ani v církevním učitelství, jehož efektivita se prý blíží nule; ani v tom, že by pravověrní jakoby byli odsouzeni k nevinnému utrpení, aby tak byla vyzkoušena pevnost jejich víry – problém je v tom, že věrouka historicky vzniklého křesťanství, vycházející již od Nicejského koncilu, není adekvátní Záměru, a církevní učitelství (pedagogika) byly efektivní dost na to, aby zotročily duše lidí v celé řadě pokolení touto věroukou, pod jejíž nadvládou nad rozumy a dušemi lidí jak Byzance, tak i Ruské impérium dospěly ke krachu *naprogramovanému pevností jejich odpadlictví od Boha*.

Skutečnost, že historicky vzniklé křesťanství není adekvátní Záměru, se projevuje i v tom, že ve svých věroučných kázáních a traktátech církevníci mlčením obcházejí a nikdy nekomentují uvedená slova apoštola Pavla v souvislosti s reálnými životními problémy společnosti, jakoby nikdy nebyla vyřčena, nebo neměla při hodnocení událostí v životě žádný význam.

Proto od toho okamžiku, který v kultuře pevně zaznamenal A. N. Vertinskij ve své romanci-rekviem, kdy ta žalem přemožená žena hodila svůj snubní prsten do tváře pravoslavnému knězi, nemá byzantská věrouka na Rusi žádnou budoucnost: vše, co bude následovat, je již pouze její agoní.

¹ Domýšlivce si chvály cení, nad všechna jiná potěšení.

Marxismus je učení neskrývaně ateistické, takže do tradiční pravoslavné kultury může být integrováno pouze na úkor další schizofrenie společnosti¹, to je očividné. Stejně očividná je však i skutečnost, že cestu marxismu k monopolní nadvládě ve sféře ideologie společnosti vybudovalo samo pravoslaví svou neschopností řešit reálné životní problémy. Zapřísahání sociálního živlu v duchu «naše víra je ta

¹ To samé platí i pro proces v opačném směru: pro pokusy o integraci pravoslaví do lůna ideologie Komunistické strany RF.

29.11.2008 Radio Rossia informovalo, že G. A. Zjuganov na 13. sjezdu KSRF informoval o úmyslu KSRF „budovat socialismus 21. století na základě idejí marxismu-leninismu“. A to navzdory tomu, že ještě v dubnu 1993 (a opakovaně v roce 1997) byl G. A. Zjuganov informován o metrologické neprůkaznosti politické ekonomie marxismu a škodlivé ničemnosti jeho filozofie s „hlavní“ otázkou „co bylo dřív: hmota? nebo vědomí?“ — Žádné námítky z jeho strany nenásledovaly. Ve stejné době byl informován o podstatě biblického projektu ztrožení lidstva ve jméno Boha. Žádné námítky opět vzneseny nebyly.

A navzdory tomu v rozhovoru pro televizní pořad Ruský dům 3. listopadu 2000 G. A. Zjuganov řekl: «...domnívám se, že bylo velkou strategickou chybou, když se naši předchůdci rozkmotřili s Církví. Svou podstatou je socialismus a komunismus pokusem vybudovat ráj na zemi (tj. G. A. Zjuganov je nevzdělaný a neví, že tato idea byla Církví vyhlášena za kacířství, které se nazývá „chiliasmus“ nebo „millenarismus“, což udělala navzdory Kristovu odkazu; a to znamená, že to nebyli bolševici, kdo se „rozkmotřil s Církví“, ale že to církevní hierarchie je odedávna nepřitelem spravedlnosti, bolševizmu a komunismu, a jestliže G. A. Zjuganov toto nechápe, tak je také nepřitelem spravedlnosti: naše poznámka k citaci). Najít království spravedlnosti, dobra, úcty k pracujícím lidem, rozvíjet kulturu a všeobecné vzdělání. To je velice ušlechtilý cíl. Mimochodem již v roce 1919 se proticírkevní linie prudce změnila. Stalin v předvečer války zrušil všechny předchozí direktivy, výnosy a sám, když to začalo být těžké, pocítil, že bez víry, bez opory na hlavní hodnoty, se zachránit nedokážeme. Vzpomínáte? Tehdy se setkal s nejvyššími hierarchy a ve válečných podmínkách svolali Koncil, a mnoho dalšího tenkrát vykonali. Myslím, že konfrontace s Církví nepřinesla nikomu užitek, jenom škodu.» (<http://www.pravoslavie.ru/analit/global/intzuganov.htm>).

21. Moskevské mezinárodní knižní prodejní výstavy, která se konala v září 2008, se zúčastnila i Ruská biblická společnost. «V den otevření

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

pravá, Kristus trpěl a nakazoval *nám*¹) nás nechrání před problémy a neschopností je včas řešit v rámci Záměru úplně stejně, jako nás nechránilo zapřísahání se v duchu «učení Marxe je všemocné proto, že je správné»².

Od roku 1872, kdy byl první díl Kapitálu poprvé vydán v Rusku v ruském jazyce, do roku 1905, kdy vypukla první revoluce, uplynulo 33 let. A to je plně postačující lhůta k tomu, aby mohla být vypracována vůči marxismu a jeho „receptům“ na řešení sociálních problémů alternativa způsobila pro život. *Jenže to nebylo nic, o co by pravoslavní ve společnosti či v kláštirech projevíli zájem.* A politicky aktivní část společnosti byla v opojení z marxismu.

«Zaujetí marxismem bylo v té době mezi ruskou inteligencí epidemií, která se rozvinula ještě v devadesátých letech. Univerzitní pedagogové, tisk, mládež, všichni se klaněli jednomu bohu – Marxovi. Marxismus byl s jeho sociál-demokracií považován za něco, co zbaví

výstavy expozici Biblické společnosti navštívil lídr Komunistické strany RF Gennadij Zjuganov. Gennadij Andrejevič se seznámil s publikacemi Biblické společnosti a poznamenal, že Bible je knihou moudrosti. A vzhledem k tomu, že podle jeho slov již Bibli v synodálním překladu vlastní, si koupil Radostnou zvěst – vydání Nového zákona v překladu do moderního ruského jazyka. Když potom za ni platil, poznamenal lídr KSRF, že tato kniha bude užitečná nejenom jemu, ale i jeho vnukům» (<http://www.biblia.ru/news/show/?312>).

V rozhovoru pro deník Rossijskaja gazeta (Federální vydání č. 4849 ze dne 13. února 2009) G. A. Zjuganov řekl: «... přibližně třetina členů naší strany jsou teď věřící. Myslím si a vždy jsem si to myslel, že prvním komunistou byl Ježíš Kristus. Kázání na hoře *není o nic horší* (vyčlenili jsme kurzivou v citaci: projev domýšlivosti partajně byrokratické tradice) než Morální kodex budovatele komunismu. Morální kodex budovatele komunismu vlastně z Kázání na hoře opsali. Víte, to není náhoda, že nejčastěji vydávanou publikací je Bible a na druhém místě práce Vladimira Iljiče Lenina. Četl jsem toho o náboženství hodně a dosud jsem se nepřestal divit, že ve všech náboženstvích existuje postulát o tom, abyste milovali bližního svého jako sebe sama. Očividně lidstvo intuitivně vytušilo, že v opačném případě zahyne.» (http://kprf.ru/rus_soc/63727.html).

¹ Většina těch, co takto zapřísahají sociální živel, si sama nepřeje nic společně s národem zakoušet, a proto se zájmenem „nám“ v této větě rozumí „vám“.

² V. I. Lenin - Tři zdroje a tři součásti marxismu, 1913.

nejen Rusko, ale celý svět veškerého zla a nespravedlnosti a přinese království pravdy, míru, štěstí a spokojenosti. Marxem se oháněli všichni, i když ne všichni ho chápali. Studentské pokojíčky a stěny byly ověšeny portréty velikého učitele a také Engelse, Bebela a Liebknechta.

Samotná vláda ještě nedávno marxismus protěžovala a finančně prostřednictvím svého pracovníka podporovala vydávání marxistického časopisu, protože v něm viděla protiváhu ke strašnému teroru národovolnictví (revoluční národovecká organizace Národní vůle). Když vzdělaní lidé četli o Marxově diktatuře proletariátu, tak v ní neviděli teror a neuvědomovali si, že diktatura není možná bez teroru, a že je teror celé třídy nesrovnatelně strašnější, než teror skupiny bojující prostřednictvím bombových atentátů. Čtenáři nechápali, nebo nechtěli chápat to, co tam stálo černé na bílém.

A tak legální marxismus ideově sytil ilegální práci „Bundu“¹ a „Ruské“ strany, čímž jim velice ulehčoval vedení jejich propagandy a tedy napomáhal k úspěchu.

To, že centrální vláda nepochopila rodícího se nepřítele v celém jeho významu, se nemohlo neodrazit i na místní úrovni.» (A. Spiridovič², Zápisky četníka, Moskva, Proletář, 1930, dotisk 1991, str. 67,68).

Jak je možné pochopit ze svědectví A. Spiridoviče:

- v emocionálním nepřijetí ruské reality našel marxismus odezvu jak u nejvíce vzdělané části společnosti, tak i u velkého podílu prostých lidí (kteří něco slyšeli o marxismu),
- jenže ho málokdo znal dostatečně dobře,
- a jeho *algoritmiku klamání společnosti a uvádění lidí v omyl, pokud budeme soudit z literatury těch let, nechápal vůbec nikdo*³;

¹ Marxistickou stranu, která do strany přijímala výlučně židy, by bylo možné nazvat nacistickou, pokud by židé byli národem. Židé neodpovídají všem příznakům charakterizujícím národ, ale odpovídají všem příznakům charakterizujícím mafii, takže jsou mafii, která se maskuje jako národ.

² V roce 1917 byl generálem četnického sboru.

³ Tak například: „mraksisté“ prostoduše tvrdili, že „soukromé vlastnictví výrobních prostředků je zlem“ a „společenské vlastnictví“ bude blahem, aniž by se zamysleli, jaká je vůbec podstata „vlastnického práva“ a jak je realizováno. Abychom předvedli, nakolik je to závažné, tak tuto věc vysvětlíme.

Pojetí „vlastnického práva výrobních prostředků“ je věcně vykládáno pouze jako právo řídit výrobu a přerozdělovat produkci buď bezprostředně,

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

Od roku 1907, kdy byla potlačena první revoluce, která předvedla, jak vypadá marxismus v praxi, do roku 1917, kdy nadvláda byzantské věrouky na Rusi zkrachovala, uplynulo ještě celých 10 let: což také není právě krátká doba, za kterou mohla být vypracována strategie řešení problémů rozvoje Ruska v rámci Záměru, která by byla alternativou marxismu, a mohlo se začít s jejím uváděním do života. Jenže se jako vždy řešily daleko „důležitější věci“. A jestliže si spočítáme dobu od výzev Ignatije Brjančaninova, *které předcházely příchodu marxismu na*

nebo prostřednictvím k tomu zplnomocněných osob.

Pojetí práva na takové objekty vlastnictví jako je půda, její nerostné bohatství, voda a jiné přírodní zdroje, je věcně vykládáno pouze jako právo organizovat práci lidí s využitím těchto přírodních zdrojů; a také jako právo omezit přístup k jejich nevýrobnímu využití (pro rekreaci apod.).

Pojem soukromého a společenského vlastnictví se pojí se společenskou dělbou profesionalismu a jeho obnovováním při směně pokolení ve společenské dělbě práce. Věcně jsou vykládány prostřednictvím toho, jak je formován okruh řídicích pracovníků.

Soukromé vlastnictví – pokud personál obsluhující výrobní prostředky v jejich souhrnu nemá realizovatelnou možnost **okamžitě** odstranit od řízení osoby, které se neosvědčily a najmout si, nebo si ze svého středu zvolit nové řídicí pracovníky.

Společenské vlastnictví – pokud řídicí pracovníci, kteří se neosvědčili a nedokázali si poradit se svými povinnostmi zvyšovat kvalitu řízení, mohou být **okamžitě** odstraněni z oblasti řízení na základě iniciativy personálu obsluhujícího daný souhrn výrobních prostředků, což je podmíněno tím, že sociální základnou řídicího aparátu není uzavřená sociální skupina, do které je zamezen přístup představitelům pocházejícím z jiných sociálních skupin.

Díky tomuto věcnému rozdílu práva na soukromé a veřejné vlastnictví není možné společenské vlastnictví na cokoliv v *jeho řídicí podstatě* uzákonit, neboť pokud přetrvává pohled, že společenské de jure znamená **opuštěné (bez majitele) de facto**, tak se *opuštěné de facto* stane soukromým personálním nebo korporativním. Aby tedy ve společnosti mohl vzniknout takový jev, jako je **společenské vlastnictví de facto**, je nezbytné, aby dostatečně široký okruh lidí ve společnosti (a nejlépe všichni) chápal společenské vlastnictví jako část svého soukromého vlastnictví, které bylo uvolněno ke společnému užívání.

Kromě toho, právo odstranit řídicího pracovníka z jeho funkce může být užitečné pouze v případě, kdy si je personál schopen uvědomit, že jediným důvodem jeho odstranění je jeho neschopnost řídit na potřebné kvalitativní úrovni podle koncepce společenského života podporované společností. A

Rus, svolat církevní Koncil¹, kde by se projednala nazrávajících problematika, cesty a způsoby jejího řešení, tak nezbyvá, než si z toho vyvodit, že poslední půlstoletí před krachem impéria Ruská pravoslavná církev a světská vládnoucí „elita“ jednoduše parazitovaly, a vůbec se nesnažily odhalovat a řešit problémy rozvoje Ruské mnohonárodnostní civilizace.

Samozřejmě, že objevení se a šíření marxismu není žádným živelně-politickým jevem, ale projektem „světového zákulisí“, projevem jeho boje proti Ruskému impériu s jeho carským biblicky-pravoslavným (jakoby ruským) projektem globální politiky pomocí prostředků první až třetí priority zobecněných prostředků řízení / zbraní. A aby byl proticarský, protipravoslavný a svými cíli – protiruský revoluční projekt v roce 1917 úspěšný – muselo předtím historicky reálné pravoslaví utrpět porážku v bitvě o Rusko na úrovni první až třetí priority zobecněných prostředků řízení / zbraní.

Přitom je nutné chápat, že žádná *osobnost, která si jasně uvědomuje problematiku, cesty a způsoby jejího řešení*, není schopna sama o sobě a svou činností nahradit takové *systémové* atributy kultury společnosti, jakou jsou její věda a ideologie, ať už má věda a ideologie v té či oné historické době jakoukoliv podobu.

konkrétně se může důvodem pro okamžité odstranění z řídicí funkce stát něčí osobní nebo rodinně-klanové obohacování.

Takže, pokud propagujete přechod ke společenskému vlastnictví výrobních prostředků, ale přitom pominete podstatu otázky vlastnictví a vyhnete se posuzování problémů řízení a organizace řízení ve společnosti, znamená to, že jste díky „mraksizmu“ naprogramovali v marxistickém socialismu a komunismu zachování soukromého mafiánsky-korporativního vlastnictví výrobních prostředků pod rouškou jejich společenského vlastnictví a zachovali tak nadvládu jakési mafie opírající se o marxismus, nad komunitou „mraksistů“.

¹ Viz jeho zápisky O nutnosti svolat Koncil o současném stavu Ruské pravoslavné církve napsané v období od roku 1862 do 1866 (připomeneme, že episkop Ignatij byl opravdu důstojný církevní myslitel 19. století, který zemřel v roce 1867). S jeho zápisky je možné se seznámit na internetu na mnohých pravoslavných webech, například zde <http://www.pravbeseda.ru/library/index.php?page=book&id=464>. Svou aktuálnost neztratily ani dnes, ale synod Ruské pravoslavné církve se o ně nezajímá za cara, za sovětské moci ani v období postsovětského Ruska: má na práci důležitější věci...

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

To znamená, že například otázka: A co by bylo, kdyby v září roku 1911 pohlaváři globální politiky nenechali zavraždit P. A. Stolypina? – není předpokladem pro jakoby promeškanou alternativu v rozvoji Ruska. – Neboť kdyby tehdy Stolypina nezavraždili, tak by byl s největší pravděpodobností velmi rychle pod tlakem intrikánů o svou funkci připraven, nebo by „vyhořel při práci“, když by se osamoceně snažil překonávat tupost všech těch věrně sloužících poddaných¹, a také cílenou sabotáž a záškodnictví svých politických protivníků, konkurentů-kariéristů a jejich periferie ve státním aparátu; a hlavně, cílevědomou globální biblickou politiku, jejímiž šířiteli byli v Rusku zednáři, nebylo možné osamoceně a pod nadvládou daného biblického egregoru překonat. V důsledku toho by se kvalitativně stalo to samé, jenom by k tomu třeba nedošlo v letech 1914 – 1917, ale o něco později, a proběhlo by to na základě trochu pozměněné politické scénaristiky a v jiných historických dekoracích.

Aby se dalo zvládnout dvacetileté období, které podle názoru P. A. Stolypina bylo potřebné k ukončení jeho reform a modernizaci Ruska, byla nezbytná existence ideologie reform a života reformované společnosti, se kterou by byla seznámena celá společnost, stala by se ideálem a byla podporována politicky aktivní sociální skupinou, a nejen právní vědou a administrativními pákami státu prosazovanými vůlí samotného Stolypina, který by jako osamocená figura těch dvacet let sám neustál. Nemluvě o tom, že reformátorské snahy P. A. Stolypina a Mikuláše II. zdaleka nebyly ve všech směrech správné, a důsledkem bylo, že jejich reformy řešící jedny problémy vytvářely zároveň jiné, neméně tíživé. To znamená, že uvedení do života alternativy vyžadovalo zaprvé velkou Ideu – alternativní „mraksizmu“, mocnější než marxismus a zadruhé široké politické hnutí na základě přijetí této Ideje za vlastní.

Je pochopitelné, že po revolucích v roce 1917 a v epoše, kdy byl rozum většiny obyvatelstva pod nadvládou neskrývaného ateismu, nemohla být statistika rozložení společnosti podle typů

¹ Jako příklad tuposti prokázané ve službě takovými věrnými poddanými je možné poukázat například na to, že vraždě P. A. Stolypina napomohla jeho vlastní „ochranka“, kterou „převezli“ organizátoři atentátu: budoucí vrah Mordka (*od Mordechaj*) Bogrov získal legální propustku do divadla, kde se dopustil atentátu jako agent „ochranky“ pod záminkou, že právě jen on jakoby může identifikovat teroristu, který prý pronikne do sálu divadla.

struktury psychiky lepší, než byla v pohanských, předkřesťanských dobách a v epoše nadvlády idealistického ateismu v podobě pravoslaví, a ani se lepší nestala.

Tato statistika se v praxi zřetelně projevila v devadesátých letech 20. století, kdy se zhroutily brzdící faktory v podobě nadvlády státní ideologie a orgánů státnosti SSSR a lidé – každý individuálně – získali možnost bez jakýchkoliv překážek¹ ukázat, kdo je kdo. V podmínkách *nevázanosti* devadesátých let 20. století:

- Větší část obyvatelstva předvedla, že jsou organizací své psychiky zombie, neschopné společensko-politické tvořivosti a samoorganizace s tímto cílem.
- Nová vládnoucí „elita“ Ruska rychle a přesvědčivě demonstrovala, že má ve své většině typ struktury psychiky zombie, dobytek, démon a zvrácený do nepřírozenosti a lehce přechází od jednoho z vyjmenovaných nelidských typů struktury psychiky k těm ostatním, bez jakýchkoliv zřetelně se projevujících snah získat lidský typ struktury psychiky. Ukázalo se, že jsou schopni pouze idiotských pokusů zavést na Rusi takovou organizaci života společnosti, jaká se utvořila na Západě v průběhu *jeho specifického historického vývoje*, čímž také předvedla svou neschopnost politické tvořivosti.
- Nositelé typu struktury psychiky zombie z vrstvy obyčejných lidí, kteří se nedokázali přifařit k postsovětské „elitě“, nebo si najít přijatelné místo ve struktuře pracovních zdrojů „elitu“ obsluhujících, ve své většině rychle sklouzli k typu struktury psychiky zvrácenému do nepřírozenosti, nebo dobytčímu. Politika postsovětské „elity“ byla přímo zaměřena na ohlupování, degradaci a genocidu obyvatelstva, a to po celou dobu od krachu SSSR, nezávisle na všech jejích prohlášeních, projevech dobrých úmyslů a přesvědčování o tom, že se upřímně stará o rozkvet státu, kterými tuto svou činnost doprovázela.

¹ Slovo „svoboda“ je krátké a lehce se vyslovuje, proto je bezmyšlenkovitě používáno i v těch kontextech, kde se má s ohledem na smysl mluvit o *nevázanosti v jednání*, nebo o *svévůli*. Svoboda je – svědomím vedení Bohem dané, a svou podstatou se liší od svévole i od neexistence jakýchkoliv vnějších omezení chování – překážek pro slabost, nevyspělost, nebo překážek pro nějaké druhy svévole, historicky reálně velmi často vyjadřujících jiné druhy svévole.

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

Ona - „elita“ - se přece snaží vše dělat „co nejlépe“ jenom to dopadá „jako vždycky“¹.

- Nějaká alespoň trochu masová opozice politice *režimu prozápadních zombie-reformátorů*, která by jednala na základě démonického korporativního typu struktury psychiky s dobrými úmysly², a tím spíše na základě lidského typu struktury psychiky a se snahou o jeho dosahování se po roce 1991 do konce prvního desetiletí 21. století *ve výsledcích praktické politiky státu, ani v hospodářském životě státu, ani v umělecké tvorbě, která po krachu ideologického totalitárního režimu v roce 1991 jakoby získala svobodu, nijak neprojevila.*³

To znamená, že důvody, abychom si idealizovali historické období Rusi od roku 1917 do roku 1991 a období následných reforem, také

¹ Těm představitelům „elity“, kteří jsou ve svých dobrých úmyslech upřímní, nedochází, že to nechvalně proslulé „jako vždycky“ je naprogramováno orientací historicky vzniklé sociologické vědy na realizaci biblického projektu ztotožnění lidstva jménem Boha, a vůbec ne na osvobození lidstva a jeho rozvoj v rámci Božího Záměru.

² Společností takových démonů-korporátníků s dobrými úmysly je společnost pozemšťanů v románu I. A. Jefremova Hodina býka.

³ Co se týká umělecké tvorby, tak:

- za SSSR vyjadřovala umělecká díla té epochy při všech omezeních ideologického a korporativně-byrokratického charakteru celkem široké spektrum sociálně významných idejí, a proto byla zajímavá a pro každého myslícího člověk jsou zajímavá i nadále;
- v postsovětských dobách byla různorodost idejí nahrazena prakticky jen jednou jedinou: „kde a jak může člověk co nejrychleji „nadělat prachy“? Jenže vzhledem k tomu, že tato idea je v „uměleckých“ dílech postsovětské epochy realizována v námětech, které nemohou být přeneseny do života lidí, tak sama o sobě stabilní zájem publika nevyvolává. Proto je zájem o ni podněcován fyziologicky – veřejnou demonstrací sexu jako prostředku vyvolávajícího ve čtenářích a divácích pohlavní pudy za nemístných okolností s cílem degradovat je na zvířecí a dobytčí typ struktury psychiky. (Reálný případ z lékařské praxe: matka si stěžovala sexuologovi na „impotenci“ svého dospívajícího syna: „Když jsme se dřív dívali na pornofilmy, tak měl erekci 45 – 60 minut a teď už jenom 10...“ – No to je skutečně velmi těžký případ, jak s ohledem na matku, tak i s ohledem na jejího syna). O účelu takového druhu kulturní politiky viz kapitola 10.9.

žádné neexistují, stejně jako neexistují důvody pro to, abychom obnovovali SSSR v jeho předešlé podobě a kvalitě.

To, co bylo řečeno výše, nás však nezprošťuje povinnosti to období pochopit, neboť bez toho není možné adekvátně vyhodnotit současný stav společnosti a možné varianty její budoucnosti, což je nezbytné k tomu, abychom vypracovali a realizovali politiku odpovídající zájmům dalšího rozvoje: *«Minulost není nutné znát kvůli tomu, že se stala minulostí, ale proto, že nás při svém odchodu nedokázala zbavit svých následků»* (V.O. Ključevskij, Devítidílné spisy, Moskva, Mysl', 1990, 9. díl, str. 365).

Bylo by nicméně nesprávné vidět v historickém období od roku 1917 do současné doby výlučně neustálý posun Ruska po cestě degradace k nezvratné katastrofě a zániku, přestože je takový pohled na věc mnohým vlastní.

Zednářsko-fašistický režim, jehož vůdcem a inspirátorem byl L. D. Bronštejn (známější pod svým pseudonymem „Tročkij“¹), nastolený v Rusku v roce 1917 ideovými marxisty-internacisty, kteří při přebírání moci dali přednost ukrývat se za jménem V. I. Lenina², hesly a organizačními strukturami bolševiků, prohrál boj o státní moc s ruským mnohonárodnostním bolševizmem v čele s J. V. Stalinem a principiálně-neideovou byrokracií, která J. V. Stalina uznala za svého „pána“.

¹ L. D. Bronštejn si vybral jako svůj partajní pseudonym příjmení vězeňského dozorce, který ho střežil v Oděském vězení. Vzhledem k tomu, že byl L. D. Bronštejn neustále v moci biblického projektu, jeho marxistické větve, tak s ohledem na matici biblického projektu takové volbě pseudonymu odpovídá skutečnost, že přijal svou misi „vězeňského dozorce“ minimálně ve vztahu k Rusku a maximálně ve vztahu ke všem, kteří budou zataženi do projektu „světové socialistické revoluce“.

² Anekdota vyprávěná židem na konci sedmdesátých let 20. století (tj. židem vychovaným v subkultuře o něčem přece jenom informovaných židů v SSSR):

Konec roku 1917. Volodarskij a Sverdlov kráčeji chodbou Smolného a najednou Volodarskij strčí do nevysokého lysého nazrzlého člověka s bradkou do špičky. Ten se záhadně usměje a projde okolo...

Sverdlov: *Co to děláš?!!! Vždyť to je Lenin!!!*

Volodarskij: *Jašo, já nedávno přijel ze Států a nikoho tu neznám. Kdo je to ten Lenin?*

Sverdlov: *Ts-s-s... Na toho je psanej celej ten kšeft... (kšeft – výnosný byznys, obchod).*

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

V důsledku toho byl scénář světové marxistické pseudosocialistické revoluce zmařen, a Rus v něm nesehrála roli roznětky a nebyla s konečnou platností a nenávratně spálena, což jí umožnilo řešit problémy svého vlastního kulturně-historického vývoje, které byly v mnohém realizovány pod vedením J. V. Stalina¹.

Jestliže nebudeme zabíhat do historicky přechodných podrobností charakterizujících tu epochu, tak hlavními výdobytky národů Ruské mnohonárodnostní civilizace se staly:

- ZAPRVÉ. Zformování *nadkonfesionální* ideologie propagující normy komunitní etiky a rovnosti lidské důstojnosti všech lidí, ale již ne v měřítkách kompaktně žijících komunit, ale v měřítku mnohonárodnostní společnosti žijící na ohromném území, kde má být každý člověk člověku přítelem, soudruhem a bratrem. To odpovídá přestování jednoty mnohonárodnostního SSSR na úrovni třetí priority zobecněných prostředků řízení.
- ZADRUHÉ. Byla zlikvidována staletá negramotnost všech národů, z nichž některé poprvé ve svých dějinách získaly písemnictví.

To první, jestliže nevedlo k plnému úspěchu ve smyslu nevratnosti výsledků, tak společně s tím druhým umožnilo provést industrializaci státu a připravit ho k vítězství ve druhé světové válce 20. století. Velký podíl lidí, kteří vyrostli po roce 1917, tuto etiku pro sebe přijal jako bezalternativní normu, díky čemuž stát ustál rok 1941 a zvítězil v roce 1945. Mnozí představitelé staršího pokolení dosud vzpomínají na to, jak dobře se na jejím základě žilo, přestože pretendenty na otrokáře vždy tížila a neuspokojovala.

To druhé otevřelo cesty k individuálnímu rozvoji miliónům lidí v několika pokoleních, neboť jim byly zpřístupněny kolosální objemy různorodých informací z různých epoch a kultur, z různých oborů vědomostí a odvětví lidské činnosti.

¹ Právě z tohoto důvodu v projektu Osobnost Ruska organizovaném televizní stanicí Rossija v roce 2008 fakticky vyhrál J. V. Stalin, přestože oficiálně byl vítězem vyhlášen Alexandr Něvský.

Ale i oficiálnímu vítězství Alexandra Něvského napomohl sám Stalin, neboť jeho popularita je do značné míry výsledkem popularity stejnojmenného filmu S. M. Ejzenštejna, který v podstatě natočil na Stalinovu objednávku, a vůbec ne výsledkem toho, že by lidé, kteří v daném projektu hlasovali, byli natolik obeznámeni s dějinami.

Přítom je třeba zmínit, že tematické spektrum literatury vydávané v SSSR od dvacátých do padesátých let 20. století kromě beletrie obzvláště té vědeckopopulární a vzdělávací bylo širší, než v následujících letech, a jeho bezobsažná náplň byla ve vztahu k celkovému objemu publikací také podstatně nižší než od začátku šedesátých let 20. století. A svou kvalitou bylo toto spektrum lepší než literatura pozdějších dob, ve které grafomanství nekompetentních autorů a „politická korektnost“ potlačily osvětlení příslušné problematiky.

Přítom však i v době od dvacátých do padesátých let 20. století byla některá témata vyřazena z diskuse buď úplně¹, nebo byla podávána ve zkreslené podobě z pozic „dialektického materialismu“ a ateismu dogmatizovaného až k úplné ztrátě své dialektičnosti².

A i když jsou znalosti a návyky pouze „doplňkem“ k typu struktury psychiky, jsou nezbytné k uvědomění si sama sebe a své kvality, aby si každý jedinec uvědomoval svou roli v historii lidstva i v aktuální politice, a hlavně jsou nezbytné pro jeho individuální rozvoj, aby byl schopen osvojit si svůj geneticky založený individuální poznávací a tvůrčí potenciál: některé druhy démonického typu struktury psychiky a *obzvláště lidský typ struktury psychiky* pro realizaci svých možností v životě vyžadují široký rozhled; a získání dostatečně širokého rozhledu je jedním z vnitřních stimulů pro přechod k lidskému typu struktury psychiky z jakéhokoliv jiného.

¹ Bible stála mimo věcnou kritiku jak z hlediska bohosloveckých otázek, tak i z hlediska její sociologie (o tom a příčinách takového stavu se hovořilo v kapitole 8.4). Byla jednoduše vysmívána, parodována (viz nejednou v SSSR opětovně vydávaná díla Léo Taxila – Zábavná bible, Zábavné evangelium) a z ideových pozic marxismu odsuzována jako přežitek minulosti (viz v SSSR také opakovaně vydávaná Bible pro věřící i nevěřící od E. M. Jaroslavského, což byl partajní pseudonym Mineja Izrailjeviče Gubelmana).

Také role zednářství v řízení globálního historického procesu byla zakázaným tématem.

Mnohá díla (jak zahraničních, tak i soudobých autorů), která byla poprvé publikována před rokem 1917 a dotýkala se „zakázaných témat“ nebyla v SSSR v reedici vydávána kompletní, přičemž většinou bez informace o kráčení textu a jeho důvodech.

² Týkalo se to například veškeré problematiky parapsychologie, mystiky a nábožnosti, mnohých problémů fundamentálních věd a především – fyziky a biologie.

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

Je všeobecně uznáváno, že vzdělávací systém SSSR byl v období od třicátých do šedesátých let 20. století nejlepší na světě jak v parametrech jeho dostupnosti pro obyvatelstvo, tak i kvalitou poskytovaného vzdělání, jestliže ne humanitního a obecně světonázorového, tak určitě v oblasti přírodních věd, matematiky a jejich aplikací při řešení různorodých technicko-technologických úkolů.

Jenže procesy, které přivedly SSSR ke krachu, probíhaly také v jeho vzdělávacím systému a souvisely s ním. **Zároveň však právě tyto procesy vytvořily předpoklady pro jeho budoucí obrození v nové kvalitě.**

Paradox tvrzení uvedených v předešlém odstavci spočívá v tom, že:

- základem vzdělávacího systému v SSSR se stala věda zosobňující materialistický ateismus, a to znamená, že do jeho základu vnesla systémovou chybu, která od počátku naprogramovala zánik této otevřeně ateistické kultury a v konečném důsledku dovedla SSSR ke krachu;
- současně:
 - to byl první vzdělávací systém v dějinách současné globální civilizace *masově* zaručující možnost získat jakkoliv vysoké vzdělání lidem pocházejícím ze všech sociálních vrstev (a především z vrstvy „prostého lidu“), i jejich *individuální seberealizaci s možností dosáhnout těch nejvyšších funkcí a jiných ukazatelů vyplývajících z dosaženého postavení ve všech odvětvích společenské činnosti: ve vědě, vojenství, politice, umění apod.*¹;
 - do povinného školního programu byla zahrnuta filozofie dialektického materialismu, která se tak i při všech svých vadách stala v dějinách současné globální civilizace první exoterickou (veřejnou) ne citátově-dogmatickou, ale metodologickou filozofií.

¹ Vyčleněné kurzívou bylo charakteristické pro období dvacátých až padesátých let 20. století. Od začátku šedesátých let tato kvalita stále více a více ztrácela na své síle, neboť začali být fakticky při realizaci své kariéry místo nositelů „Boží jiskry“ upřednostňováni děti, vnuci, zeťové a synovci představitelů prvního pokolení činitelů sovětské vědy, politiky, kultury apod., kteří se „elitarizovali“, a také děti jejich přátel, nad kterými drželi ochrannou ruku, a které toužily získat to či ono sociální postavení a spotřebitelské výhody z něho vyplývající.

Poslední řečené je nutno více vysvětlit. Všechny filozofické systémy a filozofické kultury je možné zařadit do jedné ze dvou tříd:

- citátově-dogmatické¹, které ve společnosti fungují na základě principu: *«vyvstane-li otázka, hledej jako odpověď na ni vhodné citáty u zakladatelů a legitimních klasiků-pokračovatelů»*. Takové jsou všechny filozofie církví. A nejrozvinutější a nejefektivnější ze všech citátově-dogmatických filozofií zahrnujících nějakou ucelenou společenskou skupinu je s ohledem na určité cíle starozákonně-talmudistický systém judaismu, pod jehož nadvládou živoří rabinát se svými věřícími;
- metodologické, které fungují na základě jiného principu: *«vyvstane-li otázka, osvoj si a zdokonaluj metodu, která ti umožní odpovědět si na ni i na všechny další, se kterými se budeš v průběhu svého života střetávat»*. V případě marxismu byla tou metodou poznání dialektika, přestože byla překroucena a utlumena ateismem a dědictvím davo-„elitářské“ historické minulosti.

Řečené neznamená, že jsou v davo-„elitářských“ společnostech citátově-dogmatické filozofické kultury všechny bez výjimky s ohledem na metodologii vykleštěny. I když existují i takové, ale v některých z nich jsou k osvojení metodologie poznání připouštěni pouze *ti, kteří byli vyvoleni pro nadvládu nad všemi ostatními*. Příkladem zcela metodologicky vykleštěných filozofických systémů jsou všechny filozofie křesťanských církví včetně všech větví pravoslaví; příkladem filozofické kultury, kde je metodologie údělem vyvolených, je také starozákonně-talmudistický judaismus.

K marxismu mohl každý, kdo se s ním ve svém životě střetl a to i ve vzdělávacím systému SSSR, přistupovat odlišným způsobem:

- buď nad ním mávnout rukou jako nad z hlediska života absolutně nepotřebnou přemoudřelostí²;
- nebo v něm vidět maximálně dokonalou citátově-dogmatickou filozofii, po které již ani nemůže přijít nic dokonalejšího (a právě na

¹ V marxistické terminologii jsou metafyzické filozofie takové, kde je vše řečenou jednou a provždy – pro každou životní příležitost.

² V davo-„elitářských“ kulturách většina obyvatelstva *světonázorově nedozraje* k tomu, aby pocítila vědomou potřebu pozdvihnout se na filozofickou úroveň porozumění Životu, takže považuje filozofii a sociologii za nepotřebné bez ohledu na to, zda jsou či nejsou životu adekvátní: filozofie a příšerná nuda je pro ně jedno a totéž.

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

pěstování takového vztahu k marxismu po Stalinově smrti pracoval celý propagandistický i vzdělávací systém v SSSR);

- nebo v něm vidět metodologickou filozofii, která žije v konkrétních společenských podmínkách svým životem, tyto podmínky sama ovlivňuje a je lidmi rozvíjena v souladu s jejich potřebami podle konkrétně se měnících životních okolností.

A byly to následující faktory, charakteristické pro vzdělávací systém SSSR, které vytvořily předpoklady k překonání krize davo-„elitářství“ a zformování globální civilizace v kvalitativně nové – přetvořené podobě:

- povinná přítomnost filozofické komponenty ve všech učebních programech vysokoškolského vzdělávání a při přípravě „vědecké elity“ (kandidátů a doktorů věd);
- nevyhnutelnost skutečnosti, že:
 - k této komponentě zdaleka ne všichni zůstali neteční (přestože většina ano);
 - a že z těch vnímavějších (i když jich byla menšina) ji určitá část lidí nepřijímala jako citátově-dogmatickou, ale jako metodologickou filozofii, což je podnítilo k rozvoji metodologie poznání a tvořivosti.

Tento důsledek nevyhnutelně vedl zaprvé k očištění metodologie poznání a tvořivosti od nedostatků, které jí byly vlastní v kultuře materialistického ateismu a zadruhé ke zformování kvalitativně jiného vnímání a chápání světa, Životu adekvátnějšího.

A toto vše se v souhrnu stalo předpokladem k tomu, aby určité množství lidí dokázalo realizovat svůj poznávací a tvůrčí potenciál, obrodilo konceptuální moc ve společnosti, svým úsilím přeměnilo historicky vzniklou kulturu a přidalo jí novou kvalitu, přestože *příprava takové přeměny je pomalý proces.*

To, co bylo řečeno výše v kapitole 10.2.2, neznamená, že Rusko je nějaký obzvláště defektní stát, i když tak *skutečně vypadá, hodnotíme-li ho z pozic přivrženectví nějakému „vysoce civilizovanému“ davo-„elitářství“.*

Ve skutečnosti spočívá osobitost regionální civilizace Rusi v tom, že davo-„elitářství“ je v ní podstatně méně stabilní než v jiných společnostech. Příčina tkví v tom, že mravy a etika původní Rusi, pro

kteřé je davo-„elitářství“ nepřijatelné, po celou dobu naší historie neustále znovu proráží skřze všechny následné kulturologické nánosy.

Ve společnostech „pokřokového“ Západu a méně „pokřokového“ Východu je davo-„elitářství“ stabilnější. V základu této jeho stability leží skutečnost, že obyvatelstvo je tam více zombifikováno historicky vytvořenými kulturami, které i přesto, že odporují lidským ideálům, jsou v důsledku potlačení poznávacího a tvůřčího potenciálu pokládány za bezalternativní. Jinými slovy tam převažují nositelé typů struktury psychiky zombie a korporativně-démonické. Integřálním ukazatelem toho je skutečnost, že plná funkce řízení není realizována v systému dělby moci formálně demokratických států, ani v těch různorodých neskrývaných tyraniích, které se ještě tu a tam uchovaly. Podíl nositelů zvířecího typu struktury psychiky (nevycvičených kulturou a policií, takže se z nich nestali zombie) a démonů-samotářů, kteří jsou pro všechny sociální systémy nejničivější, je v těchto společnostech podstatně menší než v davo-„elitářství“ historicky vzniklém na Rusi.

A otázka podstaty člověka jako nositele specificky lidského typu struktury psychiky není v kulturách Západu ani Východu řešena žádným způsobem. Je to vidět jak ze sociologické vědy Západu, tak i z jeho děl umělecké tvorby¹. S výhradou k určité specifice se řečené týká i Východu. *V uvědomění si jádra otázky dotýkající se podstaty člověka a ve vyjádření odpovědi na ni Rus v současné době všechny ostatní kultury předběhla.*

10.3. Kulturologické slupky zvířecího typu struktury psychiky²

Začneme článkem Světlany Kuzinové publikovaným v Komsomolské pravdě dne 16.11.2002 – V duši jsme stejně jako dřív opicemi, *tvrdí psycholog Dmitrij Azarov:*

«Jakkoliv je to smutné, měl Darwin přece jen pravdu.

¹ Jako příklad odkážeme na sci-fi román Planeta Opic («La Planète des Singes»), který Pierr Boule (1912 – 1994) napsal v roce 1957 (jeho text je v překladu na internetu přístupný na mnohých webech). Na jeho motivy byly natočeny stejnojmenné filmy (1968, 2001). Zdálo by se, že sám název by měl autora zavazovat k tomu, aby v něm předvedl principiální rozdíl mezi člověkem v jeho plné důstojnosti a opicí, což se ovšem nestalo.

² Tato kapitola je napsána s využitím fragmentů z práce Od člověkopodobnosti k lidskosti...

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

Nepocházíme od Boha, ale vyšli jsme z džunglí¹. Ukazuje se, že milujeme, vydobýváme si autoritu, podřizujeme se a hádáme, jednoduše veškeré své vztahy s okolím v zásadě formujeme stejně jako opice. Svět dosud ovládá prastarý jazyk těla, gest a mimiky, kterým se kdysi dorozumívali naši chlupatí předci, neboť na úrovni podvědomí na něj reagujeme stejně jako dřív.

¹ O stejném paradoxu existence lidstva v současné epoše mluví i Korán: «Hle, Pán tvůj k andělům pravil: „Umístím na zemi náměstka!“ I řekli: „Chceš tam ustanovit někoho, kdo pohoršení na ní bude šířit a krev na ní prolévat, zatímco my slávu Tvou pějeme a svatost Tvou prohlašujeme?“ Pravil: „Já věru znám to, co vy neznáte!“ (súra 2:30).

Ale to hlavní: odvolávají-li se ateisté v této otázce na Charlese Darwina, tak mu křivdí, což pramení z toho, že jeho fundamentální práci *O vzniku druhů přírodním výběrem neboli uchováním prospěšných plemen v boji o život*, málokdo četl; a z těch, kteří ji četli, si většina nepovšimla „drobností“, které jsou k pochopení této otázky klíčové. S „darwinismem“ se většina lidí seznámila od jeho popularizátorů – vulgarizátorů a překrucovačů.

Navzdory tomu, že etické normy vědeckého společenství již k polovině 19. století nepřipouštěly v přírodovědných pracích psát o Bohu a projevech Jeho vůle v životě Přírody, Darwin přesto *na několika místech* své výše uvedené práce píše o Bohu jako o Stvořiteli, jehož moci je ve Světě podřizeno vše, a to včetně evolučního procesu biosféry planety. A konkrétně: «ten kdo věří, že každý druh koně byl stvořen nezávisle na ostatních, bude pravděpodobně tvrdit: zaprvé, že každý druh byl stvořen se sklonem měnit se jak v přirozených podmínkách, tak i při domestikaci v daném, speciálním směru, takže se často stával zbarveným obdobně jako jiné druhy tohoto rodu; a zadruhé, že každý druh byl vytvořen se silně se projevujícím sklonem k tomu, aby se při křížení s druhy žijícími ve vzdálených částech světa rodili hybridy analogické svým zbarvením jiným druhům stejného rodu a ne svým rodičům. Připustit takový pohled na věc by podle mne znamenalo, odmítnout skutečnou příčinu kvůli domnělé, nebo přinejmenším neznámé příčině. Takový pohled mění **tvoření boha** (vyčlenili jsme tučně v citaci: přestože v sovětském vydání bylo slovo „Bůh“ psáno s malým písmenem, jeho smysl znamená: Bůh – Stvořitel) ve výsměch a podvod; to bych potom mohl téměř se stejným úspěchem souhlasit se zaostalými tvůrci starověkých kosmogonií v tom, že zkamenělé ulity nikdy nebyly živými tvory, ale byly vytvořeny z kamene jako napodobenina měkkýšů žijících na mořském břehu.» (uvedeno podle internetové publikace vycházející z vydání: Ch.

Aby se byznys rozběhl, musíte ho řídit jako gorila

— *Dmitriji Alexandroviči, jak jste tak najednou přišel na to, že se od svých divokých příbuzných vlastně moc nelišíme?*

— Všechno to začalo tak, že jsme se s kolegý jednou rozhodli provést zajímavý experiment. Shromáždili jsme skupinu moskevských byznysmenů, kterým se právě moc nedařilo, a proměnili jsme je na čas v opice. Dva týdny jsme je učili základům starobylého jazyka gest a mimiky, který používali naši vzdálení předci. A po určitém čase se našim svěřencům začalo vše dařit! Byznys se jim zázračně pozvednul.

Darwin, Spisy, 3. díl, vydavatelství Akademie věd SSSR, Moskva, 1939).

Při širším pohledu na věc, než jak je to vlastní všem těm, kteří chápou biblické vyprávění o stvoření Světa doslovně, nejsou teorie evoluce a učení o stvoření světa alternativami. Již v roce 1872 A. K. Tolstoj (podle všeho jeden z mála, který pochopil dílo Charlese Darwina adekvátním způsobem) psal v Dopisu M. N. Longinovi o darwinismu:

*Способ, как творил Создатель,
Что считал Он боле кстату —
Знать не может председатель
Комитета по печати.*

*Ограничивать так смело
Всесторонность Божьей власти —
Ведь такое, Миша, дело
Пахнет ересью отчасти!*

*Ведь подобные примеры
Подавать — неосторожно,
И тебя за скудость веры*

*В Соловки сослать бы можно! Зпůsob, jak tvořil Stvořitel —
Z ničeho něco, jak je psáno,
Předseda pro tisk uživat
by neměl, není mu to dáno.*

*Tak Boží moci do díla
Plést by ses neměl, Mišo milý,
Vždyť za takové kacírství
V dějinách mnohé odsoudili.*

*Jít v téhle věci příkladem
I nebezpečně může být.
Omluvou tupost ducha není —*

I Solovki můžeš si vysloužit! 12. února 2009 uplynulo dvousté výročí od narození Charlese Darwina. V předvečer tohoto data Vatikán fakticky vyslovil souhlas s názorem A. K. Tolstého: «Evoluční teorie Charlese

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

Jeden z účastníků experimentu se nám s údivem přiznal, že jak se ukazuje, je vlastně velice jednoduché dosáhnout toho, aby si vás okolní lidé vážili a důvěřovali vám: stačí se podívat na svět „opičími brýlemi“.

— *A co přes ně uviděli?*

— Jak je známo, není dnes Darwin právě nejpopulárnější. Lidé dávají přednost tomu, uvažovat o svém mimozemském nebo božském původu. Ale vědci, kteří analyzují zvyky opic, nevyhnutelně docházejí k závěru: že pokud třeba i nejsme vzdálenými příbuznými kočkodanů, tak se ve způsobech svého chování od nich velmi málo lišíme. Jak si například opičí samec sjednává schůzku se samičkou? Zpravidla k tomu dochází na palouku, kde uprostřed osamoceně stojí strom nebo kámen, za kterým je možné se v případě nebezpečí schovat. Samec se dostaví o něco dříve a začne nervózně chodit v kruhu a čas od času si ulevuje – značkuje si močí teritorium. Samice v té době sedí schovaná v blízkém křoví a čeká, až samec palouk ke schůzce připraví.

— *Ale to je velice podobné dostaveníčku zamilovaných pod orlojem nebo u památníku!*

— No právě. A stejně tak muž přichází dříve a žena má jakoby zpoždění, ale ve skutečnosti čeká za rohem a pozoruje milovaného chodícího v kruhu. A přitom se jemu, aniž ví proč, strašně chce na záchod. V té době v jeho organismu (fyziologii jsme prověřovali) teplota močového měchýře stoupá o několik stupňů. A tajemství je jednoduché, instinkt samci napovídá, aby si vyznačil teritorium.

Darwina není v rozporu s křesťanskou věroukou, uznal Vatikán v předvečer dne dvoustého výročí od narození tohoto velkého vědce. Základy evolucionismu je možné vysledovat u svatého Augustína a Tomáše Akvinského, prohlásil předseda Papežské rady pro kulturu Gianfranco Ravasi. (...) Ravasi podotkl, že Darwinova teorie nikdy nebyla oficiálně ze strany římskokatolické církve odsouzena. „Já tvrdím, že idea evoluce má své místo v křesťanské teologii“, souhlasil s ním Giuseppe Tanzella-Nitti, profesor teologie z papežské univerzity Svatého kříže v Římě.

V březnu se pod záštitou Svatého stolce bude konat konference zasvěcená stopadesátému výročí napsání Darwinova díla o „Původu druhů“. A původně se dokonce uvažovalo o vyloučení doktríny kreacionismu z programu, nakonec bude pojednána pouze jako „kulturní fenomén“ na jednom z vedlejších zasedání»

(<http://www.newsru.com/world/11feb2009/darwin.html>).

10 minut z očí do očí

— *Tyto vaše analogie jsou urážlivé...*

— Proti faktům nic nezmůžete. Provedli jsme ještě jeden experiment, v jehož výsledku se nám povedlo snížit počet rozvodů v rodinách rybářů z Dálného východu. Požádalo nás o to místní vedení, které bylo znepokojeno častými rodinnými roztržkami, neboť se to odráželo na pracovních výkonech. Poprosili jsme muže a ženy, aby si každý večer minimálně 10 minut hleděli vzájemně do očí. A co myslíte? V rodinách rybářů se rozhostil klid a mír!

— *Pouze díky dětské hře: „Kdo dřív uhne očima“?!*

— To tajemství se opět ukrývá v opičí povaze. Mezi samci znamená upřený a dlouhý pohled výzvu a v kombinaci s úsměvem (ceněním zubů) navíc hrozbu. Proto si rybáři, kteří dlouhodobě pracují na lodi v mužském kolektivu, vybírají maximálně nekonfliktní způsob svého chování: při setkání ihned uhýbají očima. Za dlouhé měsíce jejich plavby a intenzivního lovení ryb se toto chování promění ve zvyk. Když se potom vrátí domů, stále uhýbají očima, což ženy vyhodnocují jako ukrývání pravdy (byl jí nevěrný) nebo nelásky. A skutečně, takové „chování očí“ je v rozporu s přírodou, protože milující opičí samec hledí při setkání své samičce do očí. Jenže námořníci si prostě vypracovali zvyk uhýbat očima. Proto jsme také navrhli těm rodinám, aby si zahráli tu hru „Kdo dřív uhne očima“.

Vůdce si musí umět dupnout

— *No, v osobním životě se asi všichni podobáme těmto čtyřnožcům. Ale my přece máme intelekt a posíláme kosmické lodě do vesmíru. Jak je tedy možné stavět rovnítko mezi námi a těmi, kteří sedí v zoologických zahradách?*

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

— Velkou roli v chování lidí hraje psychologie a ne jejich IQ¹. Lidí s vysokým IQ je v populaci pouze 10% a zauímají většinu vedoucích pozic². No a svými zvyky se opicím podobají nejvíce. Vůdčím opicím. Například „alfa-samec“ – vůdce opičí tlupy – je mezi svými „podřízenými“ stejně dobře rozeznatelný jako prezident velké firmy. Je lehké ho poznat, protože se drží zpřímá, aby se zdál být vyšší, vydává hlasité zvuky, a dlouho se dívá tomu, s kým se baví do očí bez mrkání.

— *Ale jedna věc je řídit dlouhoocasé a úplně jiná Homo sapiens!*

— Není v tom žádný rozdíl! Je pravda, že u různých druhů opic se metody řízení silně odlišují.

VŮDČÍ SAMEC U GORIL se ke členům své tlupy chová jako k příbuzným. Když se rozzlobí kvůli neschopnosti svých svěřenců, tak je schopný je seřvat, ale není mstivý. Mezi šéfy je takových lidí dost a dost.

VŮDČÍ SAMEC U MAKAKŮ je strašný despota, který zauímá své místo díky fyzické síle a dodržuje si ve vztazích se svými podřízenými přísný odstup. Takoví šéfové obvykle řídí velké koncerny s pyramidální strukturou.

VŮDČÍ SAMEC U ŠIMPANZŮ je nejschopnější v manipulaci s davem, neboť dokáže uplatňovat pružnou politiku. Je méně výrazný, než jiní opičí vůdcové, přívětivější a komunikativnější. Šimpanze řídí díky svým spojencům a komplicům. Nepřipomíná vám to některé politické vůdce?

Z ARCHIVU Komsomolské pravdy

Škrábeme se na hlavě jako šimpanzi

Ve své knize Nahá opice aneb Člověk z hlediska zoologa známý americký vědec Desmond Morrison dokazuje, že lidský druh se příliš od opic neliší. Máme stejně jako oni:

¹ IQ – intelligence quotient, inteligenční koeficient. Rozvinutost intelektu jedince je možné s ohledem na úroveň intelektu statisticky průměrného člověka stejného věku vyhodnotit pomocí speciálních testů. Jde o produkt psychologické vědy Západu (naše vysvětlení k citaci). Hlavní problém IQ spočívá v tom, že „úroveň intelektu statisticky průměrného jedince stejného věku“ není absolutní, ale relativní: jestliže obyvatelstvo celkově hloupne, tak se bude vzhledem k nějaké nedefinované absolutní úrovni výše intelektuálního výkonu snižovat.

² To je celkem pochybné tvrzení, a obzvláště v Rusku, kde je masová hloupost představitelů vládnoucí „elity“ normou po dobu celých staletí (naše vysvětlení k citaci).

- Sociální hierarchii: skupinu podřízených řídí vůdce, a když zestárne nebo zeslábne, svrhne ho mladý a silný. Nehledě na neustálou vytíženost bezesporu zůstává tím nejopečovanějším a nejvíce sexuálně přitažlivým.
- Když někomu vyhrožujeme, snažíme se vypadat co možná nejvyšší a nejsilnější. A když chceme demonstrovat svou podřízenost, ukláníme se.
- V okamžicích silného rozčilení si šimpanz zoufale škrábe hlavu a tlapy. My se chováme úplně stejně, když se začínáme uhlazovat, upravovat si oděv, účes, koušeme si nehty, popotahujeme se za fousy či knír, abychom ventilovali své rozčilení» (<http://www.kp.ru/daily/22676/22026/>).

Tato publikace, která informuje o tom, že něco specificky opičího není cizí, zdálo by se, vysoce civilizovaným lidem, doplňuje dříve ve vysvětlivce v kapitole 10.1.1 citovanou publikaci Orangutani jako kulturní plemeno, ve které zase bylo uvedeno, že něco, zdálo by se, specificky lidského, není cizí některým druhům opic.

Tato fakta odhalená zoology a psychology jsou však objektivní daností a nedá se proti nim v této jejich kvalitě skutečně „nic namítat“. Díky jejich podmíněnosti subjektivismem se jim sice dá porozumět různým způsobem, jenže i při veškeré takové variabilitě jejich možného výkladu platí princip „praxe je kritériem pravdy“:

Tato publikace je ještě jedním potvrzením skutečnosti, že „Člověk rozumný“ náleží do biosféry planety, a to, čemu se odedávna říká „zvířecí podstata“ a spojuje ho s biosférou Země, mu není cizí a nejde o žádnou vymyšlenou pomluvu zacílenou na to snížit lidi na úroveň zvířat. Otázkou tedy pouze zůstává, jaké místo v psychice jedince a v kultuře společnosti má „zvířecí podstata“ zaujímat, aby se Země stala planetou lidí a přestala být „planetou opic“.

To znamená, že snížit se na úroveň zvířete může Člověk pouze v tom případě, kdy dovolí „zvířecí podstatě“, která je „Člověku rozumnému“ vlastní, zaujímat takové místo v organizaci své psychiky a v kultuře společnosti, které jí nepřísluší.

V životě každého biologického druhu jsou hlavním komplexem instinktů ty, na základě jejichž programů probíhá obnova druhu v návaznosti pokolení. Platí to i pro dvoupohlavní biologický druh „Člověk rozumný“. V jeho životě je funkční určení obou pohlaví

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

odlišné, a tento biologicky-funkční rozdíl se projevuje v osobitostech vrozených instinktů mužů a žen, jak o tom byla řeč v kapitole 9.4. A v důsledku se tento rozdíl biologických funkcí obou pohlaví určitým způsobem musí projevit i v kultuře společnosti.

Kultura, která je produktem rozumu mnohých pokolení lidí, si v sobě nese jak „bezpohlavní“ složky, tak i *složky podmíněné pohlavními osobitostmi lidí, z nichž mnohé jsou svou podstatou pružným mnohovariantním přesahem instinktivních jednoznačně daných programů chování.*

Je známo, že v biosféře při obnově pokolení druhů na základě pohlavního rozdílu jedinců hrají neposlední roli instinktivní programy vábení jedinců opačného pohlaví a konkurence mezi jedinci jednoho a toho samého druhu o lepšího sexuálního partnera a životní prostor; a také instinktivní programy ochrany obývaného území i před jedinci svého druhu, kteří nepatří k dané rodině, tlupě, stádu, smečce.

U různých druhů náleží aktivní role při vábení jedinců opačného pohlaví kvůli pokračování rodu buď samcům, nebo samičkám. Budeme-li hledat analogy podobného druhu v životě lidské společnosti, tak prakticky celá historie Západu je provázena *ženskou* módou, *ženskou* kosmetikou a parfumerií a *ženskou* galanterií. Mužská móda, mužská kosmetika a parfumerie, a mužská galanterie nejsou předmětem, o němž by se v takové míře diskutovalo, a byla mu ve společnosti udělována taková pozornost. (Přinejmenším to tak bylo do začátku 21. století.)

Funkčně je ze své podstaty celý arsenál ženské módy, kosmetiky, parfumerie a galanterie přesahem instinktivních programů vábení partnera kvůli pokračování rodu do kultury¹. Svou podstatou je to vše zaměřené na pohlavní instinkty mužů, o čemž se *nesporně* mohly přesvědčit mnohé oběti znásilnění, které svým vzhledem podpořeným módním arsenálem, kosmetikou, parfumerií a galanterií dokázaly

¹ Uvedeme kuriozitu potvrzující správnost řečeného. Časopis Člověk a zákon kdysi zveřejnil informaci, že ve Velké Británii soud vyhověl žádosti muže o rozvod odůvodněnou tím, že před sňatkem jeho manželka tak intenzivně používala kosmetiku, že se jí povedlo u něj vytvořit falešnou představu o svých ženských kvalitách.

Také je o tom následující vtip:

— *Tati, řekni, jak chytají blázny?*

— *Pomocí okouzlujících úsměvů, účesů, rtěnek, voňavek, módních šatů a přitažlivého spodního prádla synku.*

vybudit v některém ze samců chování podřízené pohlavním instinktům, které dotyčný nedokázal potlačit (nebo které se ani nikdy potlačovat nesnažil, neboť veškerá jeho psychika vždy byla jeho instinktům podřízena).

Pro zvířecí typ struktury psychiky žen je charakteristická snaha o to, aby vynikly na pozadí ostatních samic a přitáhly k sobě pozornost co možná největšího počtu samců. Nad tím, jaké individuální kvality budou mít ti, jejichž pozornost objektivně svým vnějším vzhledem a chováním takto dokážou přitáhnout, se absolutní většina parádnic nezamýšlí a slepě a bezmyšlenkovitě se podřizuje módě a jejím – zdálo by se, neřízeným - rozmarům¹. Požadavky na estetiku a funkčnost jsou

¹ Kromě toho není móda zdravotně nezávadná. Jedním z takových příkladů je článek Julie Larionové – Krásné rty – nemocná játra, zveřejněný v týdeníku Kurýr, č. 28, ze dne 20 – 26. července 2000:

«Když si vybíráte rtěnku, měli byste svou pozornost věnovat nejen jejímu odstínu, ale i složení. Zdravotníci a ekologové varují: mnohé rtěnky se vyrábějí na základě škodlivých syntetických látek, neboť vyrobit z nich rtěnku je daleko jednodušší než z přírodních tuků, se kterými se pracuje obtížněji a výroba je i časově náročnější. Chemici vymysleli mnoho syntetických náhražek, které skutečně zvyšují kvalitu rtěnky, jenže zatímco rostlinné látky jsou neškodné, tak minerální oleje a další výrobky z ropy se hromadí v játrech, ledvinách a v mízních uzlinách, což může vést k mnoha onemocněním, špatnému duševnímu stavu, a také ke vzniku syndromu zvyšené únavy.

A v případě dlouhodobého požívání krystalického parafínu používaného v prostředcích na rty, dochází k zánětlivým procesům v srdečních chlopních.

Platí to nejen pro levné rtěnky a pomády prodávané na každém rohu, ale i pro produkci mnohých známých výrobců kosmetiky. Podívejte se na složení své rtěnky. Naftové produkty a chemické tuky se mohou „ukrývat“ pod parafinem, mikrokrytalickým voskem, petrolátem (to je vazelína získávaná z ropných zbytků), minerálními tuky, cerezínem, methiconem a jinými látkami.

Před několika lety Světová zdravotnická organizace dokonce stanovila mezní normu: denně může člověk přijímat maximálně 0,01 miligramu minerálních tuků na každý kilogram své váhy. Při používání rtěnek, tužek a lesků na rty „požívají“ ženy nechtěně daleko větší množství a poškozují si tak své zdraví. (A při líbání se až 70% toho sajrajtu dostane i mužům: náš dodatek k citaci).

Ekologové a lékaři se domnívají, že firmy by měly zcela upustit od používání škodlivých ropných produktů a vydat se cestou přírodních

Hlava 10 . Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

v ženské módě zaměřené na přitáhnutí pozornosti mužů a vybuzení jejich pohlavních instinktů druhořadé.

V podstatě se v bezuzdném podřizování se módě (zdaleka ne vždy funkční v jiných ohledech, kromě vyvolávání pozornosti a vyniknutí na pozadí ostatních samic) projevuje instinktivní, bláznivé a nesmyslné chování mnohých žen; jedná se o zvířecí chování nebo dokonce o nepřičetnost, a ne o uvědoměle-lidsky účelově orientované chování.

Na rozdíl od samice opice by se žena-člověk měla umět ovládat a chovat se tak, aby byla žádoucí pouze pro toho, koho miluje, a v kom od počátku navázání známosti předpokládá budoucího důstojného otce svých dětí, a zůstat lhostejná ke všem ostatním – dokonce i k těm sexuálně vybuzeným – samcům ve svém okolí. Analogickým způsobem by se měl umět ovládat a chovat i muž, jestliže se nejedná o člověku pouze podobného „opičáka“.

produktů. Jenže to není pro firmy výhodné.»

A kromě rtěnek se přece k líčení používají i další prostředky, a také šampóny, krémy, pleťové vody, barvy na vlasy, deodoranty, zubní pasty apod., syntetické látky a barvy jsou ve spodním prádle v potních zónách potom rozkládány nebo rozpouštěny, a potom jsou póry vstřebávány do těla.

Tisk informoval – a v rozporu s možnostmi chemie a biochemie to není – o tom, že byla odhalena závislost statistiky výskytu rakoviny s podprsenkami z některých druhů syntetických látek; a všemožné ty vložky a tampóny obsahující chemické reaktivní složky představují další faktor chemického rizika a také genetického rizika pro budoucí děti, neboť působí bezprostředně na vrchní vrstvy kůže a sliznici pohlavních orgánů dívek a žen.

Historicky reálně se ženská móda, a tím spíše „vysoká“ móda, změnila v pornopočinání¹, na které si všichni zvykli. Nejedná se o žádný nežný erós.

Odlišnost pornopočinání od erósu spočívá v tom, že:

- pornopočinání je personálně neadresně orientováno na vyvolání pohlavních instinktů v davu;
- a erós je personálně adresně *orientován pouze* na milovaného člověka **jedině opačného pohlaví.**

Toto kritérium odlišnosti umožňuje tvrdit, že pornopočinání může být esteticky okouzující a podmanivě dokonalé, ale kvůli tomu to nepřestane být pornopočinání; a jedno a to samé konání může být v závislosti na průvodních okolnostech jak hnusným pornem zaměřeným

¹ Pozn. překl. **Pornopočinání** – termín v Koncepti sociální bezpečnosti – je to vše co:

- nemá žádný vztah k záměru vzájemně se MILUJÍCÍCH pretendentů stát se rodiči, spojit své osudy a prodloužit svůj rod.
- ale je adresováno skupinám lidí nebo nějakému jednomu člověku osobně s cílem vybudit v nich/v něm energetiku a instinktivní programy pohlavního chování jak normální, tak i zvrácené sexuální orientace.

V osobním individuálně-psychologickém aspektu spočívá podstata pornopočinání v upoutání pozornosti subjektu „Člověk rozumný“ k čemukoliv, co v něm vyvolá sexuální vášně – energetiku a instinktivní programy pohlavního chování jak při normální sexuální orientaci, která není zaměřená na početí nového života v LÁSCE, tak i při zvrácených formách sexuální orientace (homosexualismus, sadomasochismus, onanie apod.). A z pohledu osobních vztahů je pornopočinání také zaměřeno na nastolení moci jednoho subjektu nad druhým na základě uměle vytvořené psychologické závislosti.

Pornopočinání není zaprvé podmíněno sexuální orientací jeho účastníků a dokonce ke své existenci ani nutně nevyžaduje partnera; zadruhé je adresováno okolním lidem s cílem sexuálně je vybudit, podřítit jejich psychiku instinktům včetně situací, kdy jsou jejich projevy v chování lidí nemístné. A to nezávisle na tom, zda si to účastníci a spotřebitelé pornopočinání uvědomují nebo ne. <http://www.wiki.kob.su/%D0%9F%D0%BE%D1%80%D0%BD%D0%BE%D0%B4%D0%B5%D0%B9%D1%81%D1%82%D0%B2%D0%BE>

Hlava 10 . Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

na likvidaci lidské důstojnosti, tak i erósem povznášející dvojici naplněnou Láskou nad shon tohoto Světa.

Účel různých těch pornopočinů v show a porno byznysu současné politické kultury davo-„elitářství“ je jednoduchý – vyvolávají-li se takto pohlavní instinkty u množství lidí za okolností, které jsou k tomu nevhodné, degraduje je to na zvířecí typ struktury psychiky, což udržuje existenci davo-„elitářství“ a zjednodušuje řízení masy člověku se pouze podobajících lidí, neboť nositelé zvířecího typu struktury psychiky jsou s ohledem na dlouhotrvající procesy, které tvoří základ a podstatu politiky, nejméně akceschopní.

Žena-parádnice, a tím spíše pod přikrovem rafinované kultury (obzvláště „elitářské“), není samozřejmě tak zjevné zvíře jako neskrývaně chlípná neotesaná běhna, ale podíváte-li se na to pozorněji, je rozdíl mezi nimi pouze v kulturologické slupce. Jde o přesah jedněch a těch samých pohlavních instinktů, které nejsou podřízeny vědomé vůli ani jedné z nich.

Jestliže si někdo vyloží to, co zde bylo řečeno tak, že nevinní muži trpí tajnou nadvládou zkažených žen nad jejich psychikou, tak ve skutečnosti nic nepochopil: představitelé obou pohlaví jsou ve své bezduché podřízenosti zvířecím instinktům zkažení a ze své podstaty se jedná o lidské nedodělky.

Pokud někdo poté, co se seznámil s uvedeným názory na vzniklý institut módy, usoudí, že je našim ideálem obléknout všechny do hrubě spíchnutých šedivých uniforem, například do vaťáků, také nic nepochopil. Krása oděvu, vnějšího vzhledu a chování člověka je jedna věc, a pornopočinání módy zase úplně jiná.

Je-li tedy muž prostřednictvím pohlavních instinktů podřízen ženě se zvířecím typem struktury psychiky, v jejímž chování převažují zvířecí instinkty a jejich kulturní přesahy a slupky (typu ženské módy), je jeho chování také hodně vzdáleno lidskému. A tak pod jařmem zvířecích

ženských instinktů žije po celá staletí veškerá biblická civilizace – Západ: Evropa, obě Ameriky i Austrálie¹.

Védský (Indie, státy s rozšířeným buddhismem) a koránský Východ žije trochu jinak. Védský Východ je nositelem starověké kultury pěstování různorodých disciplín sebekázně, které nepřipouštějí nevázanost zvířecích instinktů a sociálně podmíněných vášní, ale jsou orientovány především *na vyšší vrstvy a kasty ve struktuře davo- „elitářství“; jestliže v nich platí kult principu „postavení zavazuje...“*².

V koránské kultuře je ta věc složitější.

V době proroka Mohameda ženy nenosily burky ani parandžy, a nebyly vězeňkyněmi harémů, jak se to vyvinulo v historicky vzniklých reálných muslimských kulturách různých států v průběhu následujících staletí. Korán nic takového nepředepisuje. Ale burka, parandža, věznění v harémech, a to historicky reálné bezpráví, do jakého se dostala žena, která byla degradována do postavení věci ve vlastnictví muže, jak je to zachyceno v uměleckých obrazech filmu Bílé slunce pouště, to je dovedení až k absurdnímu protikladu skutečně existujícího koránského doporučení, aby se všechny dívky a ženy chovaly skromně a nesnažily se k sobě připoutat pozornost *velkého počtu mužů* přílišným množstvím šperků, nápadným líčením a oblečením. Aby tak v nich nevzbuzovaly pohlavní instinkty, které jsou nemístné mimo situace, kdy jsou manželé spolu sami, nepodřizovaly si tak jejich prostřednictvím muže a nedegradovaly lidskou společnost do postavení lidí člověku se pouze podobajících. Abychom nemluvili jen tak do větru, uvedeme přímou citaci Koránu:

«A řekni věřícím ženám, aby cudně klopile zrak a střežily svá pohlaví a nedávaly na odiv své ozdoby kromě těch, jež jsou viditelné. A nechť spustí závoje své na řadra svá. A nechť ukazují své ozdoby jedině svým manželům nebo otcům nebo tchánům nebo synům nebo synům svých manželů nebo bratřím nebo synům svých bratří či sester anebo jejich ženám anebo těm, jimž vládne jejich pravice³, nebo služebníkům, kteří nemají chůlce, anebo chlapcům, kteří nemají pojem

¹ I když ke konci 20. století se objevila a v životě začala být aktivně prosazována alternativní tendence: novou globální politickou a byznys- „elitou“ se mají stát homosexuálové a k nim přidružení ostatní zvrhlíci ze všech států. Viz Příloha 9 – 6. díl tohoto kursu.

² Jestliže postavení nezavazuje k tomu, k čemu má, může to člověka i zabít...

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

o nahotě žen. A nechť nedupou nohama, aby lidé postřehli ozdoby, které skrývají. A konejte všichni pokání před Bohem, ó věřící, snad budete blažení! (súra 24:31, Světlo, v ruském jazyce v překladu I. Ju. Kračkovského se záměnou slova „Alláh“ ruským slovem „Bůh“).

To znamená, že ve své podstatě Korán od počátku odsuzoval různorodé pornopočiny a doporučoval, aby kultura společnosti byla lidsky uvědomělá, aby nebyla formována k uspokojování neomezované nevázanosti pohlavních instinktů žen ovládajících prostřednictvím pohlavních instinktů psychiku mužů, neboť to povede k podřízenosti kultury a života celé společnosti těmto zvířecím instinktům.

Avšak v podmínkách, kdy obřadnost nahradila smysl náboženství, žije svět historicky reálného islámu také pod diktátem instinktů. V opačném případě by nebylo možné to, o čem jsme psali v kapitole 9.4, jak Benátky ve středověku realizovaly nejednu úspěšnou operaci, ve které dcery z rodin benátské „elity“ jakoby upadaly při svých cestách po moři do zajetí Turků, a následně se probíjovávají do postavení „oblíbené ženy“ tureckého sultána se všemi následky z této skutečnosti vyplývajícími: únik důležitých strategických informací z Cařihradu a možnost ovlivňovat tureckou politiku – kádrovou, obchodní, vnější apod. ze strany Benátek.

Konkurence a boj o nejlepší území mezi jedinci mnohých druhů jsou v živočišné říši naprogramovány v příslušných instinktech. Ve společnosti také mají své kulturologické slupky a přesahy a nabývají podoby konkurence při získávání vlastnictví, vybavování obydlí různými naturálními i vyrobenými statky.

Obydlí stavěná lidmi jsou analogem teritoria obývaného v přírodě a místa, kde matka vychovává dorůstající pokolení. Vybavení obydlí tedy vlastně připadlo na starost ženě, takže je ten závod v bezuzdném hromadění majetku kulturním přesahem také převážně ženských instinktů. Lídrem v tomto závodu je celá staletí Západní civilizace, neboť je v něm podněcována lichvářstvím Biblí přisouzeným rasové židovské mezinárodní „elitě“¹, Na tom, aby měly převahu nad příbuzenstvem, známými a přáteli ve vybavení a výzdobě obydlí apod.

³ Rozuměny jsou tím služky-otrokyně. Nejedná se však o prikázání k otrokářství, ale o daň mravům dané epochy.

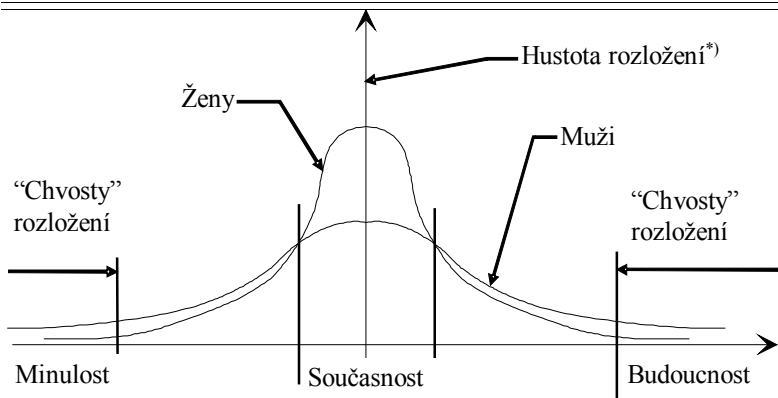
¹ Rozptýlení židů po světě není smutným následkem „antisemitismu“ starověkých Římanů, ale způsob pohlavářů biblického projektu ztročení lidstva ve jméno Boha jak dobývat a řídit Svět viz Příloha 1 a 2.

daleko více záleží ženám než mužům, a také si této převahy více cení. Přitom jde o jeden z generátorů závodů ve spotřebě a globální biosféricko-ekologické krize.

Kromě specifiky instinktivních programů chování mužů a žen se obě pohlaví také statisticky liší v chronologické orientaci svého jednání.

Podívejme se na obr. 10.3-1 (níže v textu), kde je zobrazeno rozložení mužů a žen s ohledem na motivaci jejich jednání v chronologické ose; muži a ženy formují své jednání na základě orientace příznačné pro každého z nich s ohledem na chronologickou charakteristiku svých motivací nezávisle na tom, zda si tuto chronologickou podmíněnost svého jednání uvědomují či ne. Obrázek je schematický a ne měřítkový: to znamená, že jsou na něm zobrazeny pouze charakteristické odlišnosti statistik popisujících typy *psychiky mužské a ženské složky* lidské společnosti, ale již ne číselné hodnoty jednotlivých skupin mužů a žen orientujících své jednání na ten či onen interval vyznačený na časové ose. Na časové ose vedoucí z daleké minulosti a směřující do velmi vzdálené budoucnosti také nejsou vyznačeny měrné jednotky.

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

*) Hustota rozložení: Určitý počet lidí rozložený v intervalu k vodorovné (časové) ose v poměru k její délce, kdy na úrovni této osy je počet nulový. Takže se plocha pod každou z křivek hustoty rozložení rovná 100% počtu mužů nebo žen v určitém měřítku.

OBR. 10.3-1. ROZLOŽENÍ MUŽŮ A ŽEN PODLE ROZLOŽENÍ FAKTORŮ
MOTIVUJÍCÍCH JEJICH JEDNÁNÍ V ČASE

Takže na obrázku jsou na časové ose znázorněny tři intervaly, které se od sebe značně liší číselnou převahou mužů a žen. Nazveme je podmíněčně „Minulost“, „Současnost“ a „Budoucnost“.

„Současnost“ je ta oblast, ve které se soustředili ti, kteří metaforicky řečeno „žijí dneškem“: dnes dodělávají to, co měli mít hotovo již včera; dnes dělají něco k dnešnímu dni a „na zítra hledají deštník, protože slibovali, že bude pršet“.

V této kategorii je celkem hodně lidí, kteří v „Současnosti“ nepřemýšlejí o tom, že v současnosti sklízí plody svých minulých činů i nečinnosti; a také nepřemýšlí o tom, že co činí dnes, *nevyhnutelně* přinese své plody v budoucnosti. Tento nesmyslný přístup k minulosti i budoucnosti vede k tomu, že mnozí z nich kvůli *své špatné povaze* v minulosti zaseli to, co je pro ně dnes nepřijatelné, a dnes sejí a pěstují to, co pro ně bude nepřijatelné v budoucnosti.

Přítom se – *díky pospolitosti a integritě světa stejného pro všechny lidi* – s těmi špatnými následky jejich bezohlednosti a neprozřetelnosti budou muset tak či onak střetnout nejen oni sami, ale i mnozí jiní.

Ve společenském životě oblast „Současnost“ vyznačená na časové ose zaujímá interval přibližně od „před dvěma týdny“ do „za dva týdny“ a zahrnuje různorodé operativní reakce na průběžné informace, které

pro absolutní většinu lidí ztrácejí svůj význam přibližně v průběhu dvou až tří týdnů.

Intervaly „Minulost“ a „Budoucnost“ jsou matematicky identické v tom smyslu, že jde o „chvosty“ statistického rozložení. V pravém a levém chvostu je dohromady soustředěn celkem malý statistický podíl: úhrnem v mezích 3 – 5% z celkového počtu pozorovaných jednotlivých jevů. Jenže jak jednou poznamenal K. Prutkov, tak malé příčiny někdy vedou k velkým následkům.

V „Minulosti“ se ocitli ti, které A. S. Gribojedov v Hoři z rozumu charakterizoval slovy: *«Své úsudky čerpají ze zapomenutých novin z časů Očakova a pokolení Krymu»*¹. Jsou to lidé, kteří se ani tak nepokoušejí do současnosti zatahnout normy včerejšího dne, jako spíše normy minulého století, nebo dokonce dávno minulých tisíciletí. V politice jsou skutečnými reakcionáři a zpátečníky.

Do „Budoucnosti“ se dostali ti, v jejichž jednání převažuje individuální a kolektivní činnost, jejíž plody se mohou projevit až v dost vzdálené – s ohledem na běžnou každodennost – budoucnosti: po letech, desetiletích, stoletích, tisíciletích.

Zde je třeba zmínit důležitou věc: rozložení je znázorněno s ohledem na motivaci jednání vázanou k časovým intervalům, a ne podle kritérií Dobra a Zla, či zda je to Dobře či Špatně. Historické zkušenosti dokládají, že v minulosti nebylo všechno v porovnání se současností špatné, a v budoucnosti zase vše nebude natolik dobré, jak si to dnes představujeme, ovšem z hlediska naplnění současných ideálů. A i když je známo tvrzení: „Vše co se děje, se děje, aby bylo lépe“, tak přesto ve společnosti existují i předvídaví zloduší², kteří charakterem své činnosti spadají do skupiny „Budoucnost“. To znamená, že od podvědomého přístupu „Budoucnost“ = „dobré“, „Minulost“ = „špatné“, který je v mnohých ohledech správný, je zapotřebí se s ohledem na daný

¹ Hoře z rozumu (původní název Hoře rozumu) psal A. S. Gribojedov v období od roku 1816 do roku 1828. Připojení Krymu k Ruskému impériu proběhlo v roce 1783, tureckou pevnost Očakov ruská armáda dobyla v roce 1788, a po ukončení rusko-turecké války v letech 1787 – 1791 se od roku 1792 stala ruskou pevností.

² Uvedené tvrzení však přesto platí, neboť činnost zloduchů je vždy doprovázena pro ně nepředpokládanými „vedlejšími“ a „průvodními“ efekty, které znehodnocují jejich dosažené výsledky, pokud se jim vůbec povede jich dosáhnout. Protože skutečně vše, co se děje, se děje, aby bylo lépe.

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

diagram odpoutat. Existují i lidé, kteří si pamatují dobré výdobytky minulosti a jsou proti tomu, abychom o ně v současnosti a budoucnosti přišli, nebo aby byly vykořeny.

Obr. 10.3-1 je zajímavý tím, že ukazuje kvalitativní rozdíly v motivaci jednání podmíněné vlastnostmi psychiky mužské a ženské složky společnosti: to znamená v motivaci jednání množství mužů a množství žen, a ne v motivaci jednání konkrétního, samostatně posuzovaného člověka, který může nezávisle na svém pohlaví reálně náležet do jakéhokoliv intervalu na časové ose a v různých obdobích svého života se posunovat podél chronologické osy na jednu či na druhou stranu. V oblasti „Současnost“ ženy početně převládají nad muži a v „chvostech“ rozložení naopak: muži početně převládají nad ženami. No a tyto osobitosti rozložení zástupců jednotlivých pohlaví podle chronologické motivace jejich jednání se projevují v hromadných jevech života společnosti.

Ti, kdo se ve svém chování orientují na oblast „Současnost“ nevnímají průběh dlouhotrvajících procesů, nebo si neuvědomují jejich význam, a proto nejsou schopni je řídit, přestože jsou v řadě případů schopni intuitivně, na nevědomé úrovni najít si v nich své místo, ve kterém se cítí dobře.

Tyto zvláštnosti psychologie pohlaví se projevují jak celkově ve společenském životě, tak i v politice. Politika, jedná-li se o politiku společnosti stabilní při střídání pokolení, předpokládá dobrou paměť o daleké minulosti a předvídatost ve vztahu k budoucnosti. Jestliže tomu tak není, střetává se společnost s nečekanými situacemi, nebo opakuje ty předešlé, zapomenuté, na které není připravena, což ji poškozuje a může to vést až k jejímu úplnému vymizení z budoucí historie.

Jestliže tuto nutnost dobré paměti a předvídatosti v politice budeme posuzovat s ohledem na obr. 10.3-1, tak bude pochopitelná ta početní převaha mužů mezi politiky v historicky stabilních kulturách, a vymizení lokální civilizace Amazonek, o kterých informují mýty starověkých Řeků. A jestliže tradice a zákonodárství společnosti zakazují veřejnou politickou činnost ženám, tak ty ženy, které jsou v početní menšině s ohledem na muže v „chvostech“ rozložení („Minulost“ a „Budoucnost“ na obr. 10.3-1), formují výlučně ženské subkultury: hetéry starověkého Řecka, hostitelky organizující své přední salóny velkého světa ve feudální a raně kapitalistické Evropě a Americe, gejši v Japonsku apod. Ve všech těchto specificky ženských

subkulturách, jestliže se v nich i vyskytoval sex mimo manželství, tak nebyl cílem jejich existence: důležité pro ně bylo promluvit si o vážných záležitostech života společnosti, a to i mimo oficiální protokol státní činnosti. A tyto druhy výlučně ženských subkultur potom v soubornosti kultury společnosti, která je zformovala, doplňují *bezejmennou subkulturu mužů* patřících do stejných „chvostů“ rozložení.

Okruh zájmů a činnost nepočtené skupiny mužů a žen na základě jejich chronologické motivace jednání, kteří se ocitli v „chvostech“ rozložení, je cizí absolutní většině společnosti zkoncentrované v oblasti „Současnost“ a okolo ní, neboť z jejich hlediska je veškerá činnost těch, kteří se soustředili v „chvostech“ rozložení, hodně vzdálená reálným životním problémům, tj. od „přímo teď ± dva týdny“. Ne každá žena a ne každý muž z oblasti „Současnost“ jsou proto schopni překonat světonázorovou propast a vstoupit do subkultury příznačné okrajům rozložení, což vysvětluje osobitost a *jedinečnost* subkultur hetér, hostitelek salónů a gejš, doplňujících bezejmenné mužské subkultury ze stejného chronologického rozmezí motivací jednání, které se vyskytují v jinak, zdálo by se, zjevném „patriarchátu“.

Tato osobitost statistik rozložení mužů v chronologické provázanosti s jejich motivací a cíli jednání se pojí s instinktivními programy „boje o lepší místo pod sluncem“ založenými v ženské psychice. V případě, že jsou ženy zajatkyněmi svých instinktů, tak mezi těmi orientovanými na „Současnost“ podle obr. 10.3-1, získává jejich jednání své konkrétní vyjádření: „*Oni to mají a my ne... Chci to teď hned... Ty nedokážeš rodině zajistit vše, co potřebuje, abychom si nežili hůř, než si žijí ostatní lidé¹...*“ Není nutné to pronášet nahlas, stačí tímto smyslem plnit eregor rodiny a vlivem zvířecího typu struktury psychiky ženy s nadřazeným postavením v rodině, je tím reálně naplňován.

Přitom, jestliže je činnost muže zaměřena na podporu dlouhodobých procesů, tak z hlediska okamžitého instinktivně podmíněného ženského despotismu znamená pro „přímo teď“ tato jeho činnost, že ji i *její vlastní* rodinu „ten její“, *kterého ovládá jako své vlastnictví*, připravuje o něco, co si ONA přeje právě teď, a vůbec ji nehodnotí jako jeho starost o budoucí blahobyť všech, včetně jí samotné i celé rodiny.

¹ A jaký mají tyto jejich vzorové objekty typ struktury psychiky, zda zvířecí nebo lidský, tj. jsou-li skutečně lidmi, není v tomto případě něco, co by je zajímalo.

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

V masové statistice takového druhu vyvolává instinktivně podmíněný krátkozraký diktát ve vztahu k mužům zajišťujícím život rodiny, kteří jsou současně zajatci svých pohlavních instinktů podřizujících je ženě, bezohledně nerozvážné vysávání ŽIVÉ PLANETY po dobu mnohých staletí. V důsledku toho vznikla globální biosféricko-ekologická krize vyprodukovaná Západní regionální civilizací skrytého matriarchátu, která vysává celou planetu na základě okamžité agresivně-parazitické touhy jedněch samic překonat ve spotřebě jiné samičky s využitím práce samců podřizovaných jim prostřednictvím instinktů.

A právě ta podřízenost jednání ženy *zvířecím instinktům v konkurenci* o stále lepší místo v životě nezná ve vlastní zdrženlivosti míru ani vděčnost: **«Vrat' se, pokloň se rybce. Nechci už být mocnou carevnou, chci být vládkyní moří a žít v oceánech a mořích, aby mi zlatá rybka sloužila a byla mojí poddanou.»**

To také není žádný výmysl A. S. Puškina. Je to převzato ze života podobně jako mnohé náměty pohádek o stařeně a staříkovi instinktivními vazbami zlomeného slepým ženským despotismem, který někdy žije osamoceně a někdy s dětmi: Popelka, Mrazík, Sestřička Aljonuška a bratříček Ivanuška a mnohé další pohádky se stejnými náměty v kulturách různých národů žijících v různých regionech planety, které mezi sebou do 20. století sotva komunikovaly.

S postavami mužů, kteří jsou takto ve vztahu k budoucnosti krátkozrací a přitom despotického charakteru, se v celém tom bohatství pohádkových postav vyjadřujících statisticky shrnuté staleté životní zkušenosti národů nesetkáváme, přestože se podobné typy občas v životě vyskytují.

A je tu ještě jeden problém – konflikt mezi tchyní a snachou. Žijí-li obě ženy pod nadvládou instinktů, je jeden a ten samý muž:

- pro jednu – *výlučně její vlastní* syn, kterého si snaží udržet ve své moci na základě komplexu instinktivních programů vzájemných vztahů mezi matkou a dítětem;
- a pro druhou – *výlučně její vlastní* muž, kterého si snaží udržet ve své moci na základě komplexu instinktivních programů rozmnožování biologického druhu.

Ke konfliktu dochází, když si obě ženy instinktivně (a z podstaty věci je jedno zda vědomě nebo nevědomě) činí nárok na to stát se „hlavou rodu“, a může být ukončen buď vítězstvím jedné z nich v boji o

toto místo¹, nebo pokud alespoň jedna z nich dokáže ovládnout své vlastní instinkty a přejde k démonickému nebo lidskému typu struktury psychiky. Přitom je neřešený konflikt vzájemných vztahů „tchyně – snacha“ natolik psychologicky tíživý a temný, že na něj dokonce ani nevznikají anekdoty jako například na vzájemné vztahy mezi tchyní a zetěm.

Konflikt mezi snachami rozeštvávajícími bratry je založen na instinktivně podmíněném boji snach o postavení „hlavy rodu“.

V kultuře současné společnosti se však projevují nejen přesahy ženských instinktů velících jim přivábit si partnera, udržet si ho a bojovat „o lepší místo pod sluncem“, ale také přesahy a kulturní slupky pohlavních instinktů samců. V tlupě pavíánů je například hierarchie „osobností“ formovaná na základě toho, kdo komu může beztrestně ukazovat svůj pohlavní orgán. To znamená, že bezmyšlenkovitě, v ruském prostředí obvyklé nadávky, které byly v minulosti atributem převážně mužské subkultury: „Já ti ho...“; „Tobě ho...“; „Já vám ho všem...“ – jsou přesahem stádně opičího a instinktivně zvířecího obsahu do společenské kultury těch, kterým bylo Shora dáno stát se lidmi – zástupci Božími na zemi. Opicím nebylo dáno stát se lidmi; Rusům ano, a v tom je ten rozdíl.

A „Člověk rozumný“ se – nezávisle na pohlaví – nesmí snižovat v organizaci své psychiky do úrovně organizace psychiky opic. Z toho také vyplývá, že používání vulgarit je vnější viditelný projev psychiky příznačný pro lidské nedodělky obou pohlaví².

Rozhodne-li se však někdo v souvislosti s řečeným pocvičit se v rasismu ve vztahu k „Ruským“, Rusům, tak by měl vědět, že specificky rusko-tatarské nadávky nejsou jediným přesahem zvířecích

¹ To vítězství může vypadat tak, že bude soupeřka přinucena se podřídít, nebo bude vypuzena z rodiny, nebo dokonce fyzicky zlikvidována (i když se taková smrt může z hlediska medicíny a práva jevit jako přirozená, zakládá se přesto tato její „přirozenost“ na tom, že byla k smrti dohnána algoritmikou rodině-rodových egorů, kterou na sebe obě ženy vzájemně působí).

² Mysticko-sakrální aspekty používání vulgarit ponecháme stranou a jenom zmíníme, že ve všedním životě pro ně není místo. Jsou-li někdy i případné, tak pouze v podmínkách nějaké výjimečné situace. Avšak člověk – tedy jedinec s lidským typem struktury psychiky, je schopen obejít se bez nadávek i v podmínkách výjimečné situace.

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

instinktů do kultury. Vzájemné soutěžení v přítomnosti žen a předvádění svých různorodých předností (jako je fyzická síla, nabitá prkenice¹, „blýsknutí se svou inteligencí“ apod.) jsou ve všech kulturách často se vyskytujícím jevem, který je také podmíněn pohlavními instinkty a psychologickou závislostí na jejich ženském uznání.

V minulosti to mělo v civilizované Evropě podobu rytířských turnajů, a potom sportovních soutěží, které byly do konce 19. století převážně mužskou záležitostí. Masový oboupohlavní sport jako jedna ze složek fyzické kultury a zdravého způsobu života – to už je výdobytek 20. století – stejně jako transformace fyzické kultury do profesionálního sportu, který se proměnil ve zdraví velmi škodlivé odvětví showbyznysu.

A veškerá vnitřní společenská hierarchie osobních vzájemných vztahů a utlačování jedněch lidí jinými je přesahem do kultury úplně stejných zvířecích instinktů, na jejichž základě je v tlupě pavíánů formována hierarchie jejich „osobností“: kdo komu může beztrestně předvést svůj pohlavní orgán, a komu to nevádí, nebo je kvůli své slabosti nucen to přijímat jako něco patřičného, a zároveň jakoby nevyhnutelného. To je to stádně opičí „já jsem na vás na všechny položil svůj pohlavní úd“ + *podřízenost psychiky „těchto schopných vyvolenců“ celkem úzkému okruhu samiček točících jejich „údy“ podle svého*, které vede z instinktivní úrovně psychiky do více či méně

¹ «S bohatými muži ženy zažívají více orgasmů.

Vědci přišli k závěru, že uspokojení žen ze sexu je přímo závislé na rozměru bankovního konta jejich partnera, píše [The Times](#).

Došli k závěru, že čím je muž zámožnější, tím častěji jeho partnerka zažívá orgasmus.

„Frekvence ženských orgasmů se zvyšuje s příjmy partnera“, tvrdí psycholog, který prováděl tento průzkum, doktor Thomas Pollet z univerzity v Newcastlu.

Doktor Pollet a jeho spoluautor profesor Daniel Nettel se domnívají, že fenomén „evoluční adaptace“ příznačný pro ženy je nutí vybírat si muže na základě jejich postavení ve společnosti.

Vědci k tomu využili průzkum provedený v Číně, kterého se účastnilo pět tisíc lidí, a byl proveden formou otevřeného rozhovoru, při kterém jim byly pokládány otázky o rodině a zdraví. Jak poznamenává Jonatan Leak, údaje z výzkumu byly potvrzeny předešlými průzkumy provedenými v Německu i Americe» (Zdroj: [The Times](#) 19.01.2009; <http://www.inopressa.ru/article/19Jan2009/times/men.html>).

svobodně se rozvíjející kultury (čínorodostí rozumu) těch, komu bylo Shora dáno být lidmi a získává v ní své kulturní slupky, které se v průběhu historického vývoje společnosti člověkopodobných nositelů nelidské struktury psychiky pouze mění.

K takovému druhu slupky náleží z větší části normy etikety jak mlčenlivě tradiční, tak i ty zákonem předepsané, a také veškerý souhrn „statusových předmětů a *znaků*¹“, jejichž hlavním účelem je označovat postavení jednotlivce (nebo skupiny) v hierarchii jedinců v organizaci společnosti, i když současně mohou plnit i jiné funkce. Taková potřeba vzniká v důsledku toho, že jestliže všechny opice v tlupě se mezi sebou vzájemně znají a znají tedy svůj i cizí status, tak v davo-, „elitářské“ společnosti, kde se lidé mezi sebou vzájemně neznají, je vzájemná komunikace lidí zahajována ujasňováním si svého sociálního statusu. V procesu odhalování statusu zbavuje existence statusových předmětů a znaků člověkopodobné jedince nutnosti vstupovat do toho či onoho souboje s cílem ujasnit si status. Ale to instinktivní pozadí ukrývající se v existenci etikety a systému „statusových předmětů a znaků“ nikam nemizí.

Například pasování na rytíře bylo ve středověku doprovázeno položením meče na pravé rameno člověka pasovaného do rytířského stavu. V méně vznešených formách, odhalujících instinktivní pozadí navenek slavnostního rituálu, se celé to pasování na rytíře soustřeďuje do jediné věty: „*Položil jsem na vás svůj meč a vaší povinností je nyní mi sloužit*“, ve které zbývá jedno slovo ze třech písmen nahradit jiným slovem (dle výběru příslušného synonyma daného orgánu), a „elitářský“ rituál zasvěcení se stane nerozeznatelným od zavedení pořádku „hlavním“ paviánem v jeho tlupě.

Všechny zákony „o urážce jeho carského (nebo královského) veličenstva“ jsou analogické represím uplatňovaným „hlavním“ paviánem v tlupě vůči těm, na které demonstrace jeho údu nedělá očekávaný dojem a nevyvolává v nich příliv oddané loajálnosti, a kteří se navíc případně neostýchají prodemonstrovat naopak svůj úd samotnému „hlavnímu paviánovi“ (nebo „hlavní paviánce“). Účelem

¹ Sociálně-funkčně analogických nanášení specifického tetování v prvobytně pospolných společnostech žijících v teplém klimatu. Tento atavismus se v civilizovaných společnostech projevuje tetováním v kriminálním prostředí plnicím funkcí vodítek-identifikátorů označujících postavení jejich nositelů pro „kolegy od fochu“.

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

represe je jejich faktická potupa a snížení jejich postavení v hierarchii tlupy.

Epizodu s utvrzením svého vůdčího postavení analogického pavianímu nalezneme i ve Výkladovém slovníku živého velkoruského jazyka od V. I. Dala v heslu „STUD/OSTUDA/POHANA“ («СОПОМЪ»):

«Boleslav dobyt město švagrovou svou obnažil zostudiv tak převelice bratra svého Kondrata» (vydání 1882 a reprint nového vydání na jeho základě: 4. díl, str. 275, 276 – V. I. Dal uvádí tento citát bez odkazu na název původního letopisu).

Švagrová je manželka bratra. V daném případě se tedy „hlavní pavíán“ vysmívá manželce svého bratra a ukazuje tak všem, že právě on je „pánem a vládcem“ všech samiček v tlupě, a ostatní samci mohou nabývat takového postavení pouze, uráčí-li se mu dát k tomu své svolení a pod jeho záštitou, a samičky také musí vědět, kdo je jejich skutečný „pán a vládce“. To plně odpovídá chování „alfa-samce“ v opičí tlupě (stádu).

Přesahy do kultury a kulturologické slupky instinktivních programů chování takového druhu se v průběhu vývoje civilizace mění. A jmenovitě zákonná ustanovení z dob otevřeného silového otrokářství starověku se liší od zákonných ustanovení vysoce civilizované „občanské společnosti“ našich dnů, žijící v systému finančního otrokářství a pod jařmem právní úpravy o „autorských právech a právech s nimi souvisejících“ (viz kapitola 8.6): otrocké obojky, pouta a cejchy, kterými byli obtíženi otroci, ty znaky, které se báli získat všichni svobodní v případě porážky ve válce nebo ztráty svého sociálního postavení z jiných příčin, se již dávno masově nepoužívají; na jejich místo nastoupily kreditní karty, které si mnozí přejí mít, a pokud možno s co největší částkou na svém účtu.

Takže v případě, že ve statistice zůstává stále zachována převaha zvířecího typu struktury psychiky a jeho nadstavbových modifikací (typů struktury psychiky zombie a démon), mění se v životě davo-„elitářské“ společnosti pouze prostředky a způsoby formování hierarchie osobního útlaku a přerozdělování produkce získávané společenskou dělbu práce.

Jinými slovy, v základu davo-„elitářství“ leží „zvířecí podstata“, nezrokovaná uvědomělou vůlí *člověka zaměřeného na to, aby do*

života uvedl takový díl Božího Záměru, jaký si sám zvolil, a její různorodé průvodní kulturologické vazby.

Existence různorodých kulturologických vazeb, jejich výměna a obnova v průběhu historického vývoje společností vede k otázce, jaká je podstata věrouk a náboženství, na jejichž základě a pod jejichž nadvládou žijí společnosti, a to konkrétně z toho důvodu, že většina věrouk:

- na jedné straně prohlašuje, že člověk ve své podstatě není zvířetem;
- a na druhé straně historicky reálné společnosti pod nadvládou těchto věrouk žijí tak, že se „zvířecí podstata“, která je lidem objektivně vlastní, projevuje v davo-„elitářské“ organizaci společnosti, ve které pro Člověka – nositele lidského typu struktury psychiky – není místo.

Tato okolnost nám dává důvody se domnívat, že:

Věrouky panující nad životem davo-„elitářských“ společností produkují pseudonáboženství idealistického ateismu, které zpřetrhává životní dialog člověka s Bohem o smyslu Záměru a misi člověka a lidstva v něm, a nahrazují ho něčím jiným. Proto je nutné odhalit a pochopit podstatu pseudonáboženství a jejich odlišnost od pravé nábožnosti.

10.4. „Opium pro národ“: pseudonáboženství proti pravé nábožnosti¹

Jak bylo zmíněno dříve (v kapitole 1.7), může ateismus existovat ve dvou podobách:

- „Ateismus materialistický“ přímo prohlašuje: *«Bůh neexistuje. Všechna vyprávění o Něm nebo Jeho existenci, nebo o existenci většího počtu bohů, jsou pouze výmyslem lidí:*
 - *kteří buď neznají Přírodu a vzájemné vazby přírodních jevů, takže svou neznalost nahrazují svými výmysly;*
 - *nebo si přejí svévolně ovládat zaostalé společnosti jménem Boha, který reálně neexistuje, nebo jménem společenství bohů, které si sami vymysleli».*

¹ Jako doplnění k obsahu kapitol 10.4 a 10.5 viz také práce vnitřního prediktoru SSSR: Ke Království Božímu na zemi..., Proč, když vyzývá ke království Božímu na zemi, vnitřní prediktor nepřijímá Poslední Zákon, Mistr a Markétka: hymna démonismu? nebo Evangelium bezzákonní víry.

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

- „Ateismus idealistický“ přímo prohlašuje: *«Bůh existuje. Přijďte k nám, a my vás naučíme pravé víře, na jejímž základě budete žít v souladu s Bohem a spasíte tak svou věčnou duši od hříchů a posmrtných muk jako odplaty za ně.»*

Věrouka idealistického ateismu však v sobě obsahuje tolik výtýslů a pomluv vůči Bohu, který existuje, že čím více je vyznavač této věrouky idealistického ateismu pevný ve své víře, tím více problémů u něj ve vzájemných vztazích s Bohem vzniká. Existují i polyteistické varianty idealistického ateismu, které také svým stoupencům narušují jejich vzájemné vztahy s Bohem, který existuje.

Pravá nábožnost se od idealistického ateismu liší tím, že vychází z principu, jehož podstata je jiná: *Bůh existuje, ale nikdo si nemůže činit nároky na to, aby pod rouškou zprostředkování vazby mezi člověkem a Bohem (a tím spíše monopolním zprostředkováním této vazby ať už individuálním nebo korporativním) bránil přímému dialogu lidí s Bohem, a proto musí každý sám hledat cesty, jak navázat s Bohem vzájemný vztah, a učit se žít s vírou Jemu podle svého svědomí.*

Řečené předpokládá, že „praxe je kritériem pravdy“ a v souladu s tímto kritériem Bůh, který existuje, podává důkazy o Svě existenci všem a každému, jak jsme o tom psali v kapitole 5.7. Avšak ne všichni lidé, kteří někdy v minulosti v době svého dospívání pozbyli vlivem pokleslé kultury davo-„elitářské“ společnosti své individuální vazby s Bohem, potom v dospělosti pociťují *neuhasitelnou* touhu obnovit své uvědomělé vztahy s Bohem, který existuje. A potom i v případě, že jim Bůh poskytne důkazy Svě existence, nestávají se pro ně hranicí rozdělující jejich život na dvě části: „před“ a „po“ — hranicí mravně a eticky je zavazující snažit se žít v rámci Záměru. V důsledku toho mohou subkultury různorodého materialistického a idealistického ateismu existovat a obnovují se v návaznosti pokolení na základě individuální psychologické činnosti velkého počtu domýšlivců po dobu mnohých staletí a tisíciletí.

V životě společností spadají věrouky a náboženství do sféry, která dostala název „duchovnost“. A v jazycích prakticky všech národů existují termíny analogické těm ruským, jako jsou „duchovní kultura“ a

„materiální kultura“. Tyto termíny jsou však mnohoznačné a různí lidé si je vykládají různě, byly vytvořeny na základě Já-centrického vnímání světa, ve kterém jsou mezně zobecňujícími kategoriemi: 1) prostor, 2) čas, 3) hmota a 4) duch oživující hmotu a řídící průběh všech procesů ve Všemíru (viz kapitoly 3.3 a 3.4).

Oba nazvané termíny si v sobě nesou pečeť rozkolu společnosti ve způsobech chápání světa, neboť:

- Termín „duchovní kultura“ v Přírodě předpokládá existenci procesů, jejichž zhmotnělý aspekt nemá pro pozorovatele význam a jeví se mu jako neexistující, nebo skutečně objektivně neexistuje.
- Termín „materiální kultura“, soudě podle jeho struktury, vzniknul v té době, kdy ateistická věda prohlásila, že duch neexistuje, takže se slovo „matérie“ stalo synonymem slova „hmota“, a také znakem pro nabubřelé pseudovědecké označování všeho objektivně existujícího¹. Přitom však bylo ztraceno chápání objektivní takových obecně přírodních jevů jako *informace a míra* (v tom významu jak jsou tyto termíny chápány na základě vnímání světa v trojjedinosti *matérie-informace-míry*).
- A informačně-algoritmické aspekty sociálních jevů, které dostaly název „materiální kultura“ a „duchovní kultura“, jsou v obou případech označovány slovem kultura. Platí to jak pro kulturní „památky“ náležející k oběma variantám kultury, tak i pro celkovou činnost lidí v oblasti kultury² – její rozvíjení, ničení, provádění čistek, prázdného hledání a vytváření nových forem v umění, které nemějí obsah informací a algoritmiku historicky vzniklé kultury apod.

Při takové smyslové zátěži obou termínů, se termín „duchovní kultura“ na určitou dobu stal svého druhu „praporem“, v jehož stínu se houfovali ti, pro něž nebyly přijatelné necitelnost a materialismus-ateismus vědy, která ve společenském životě porazila „klerikalismus“ historicky vzniklých konfesí.

¹ To se dost výrazně projevilo v leninské definici: «matérie je filozofická kategorie pro označení objektivní reality...», kterou uvedl ve své práci Materialismus a empiriokriticismus.

² Ve významu přijatém pro toto slovo v Koncepci sociální bezpečnosti, kde se jedná o souhrn veškerých informací a algoritmiky, které nejsou předávány od pokolení k pokolení v podobě připravené k použití na základě genetiky daného biologického druhu.

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

Proto by v souladu s původním významem slov, která se stala součástí názvů mezně zobecňujících pojmových kategorií Já-centrického chápání světa, bylo přesnější hovořit:

- o *kultuře (geneticky neděděných informací)* zaznamenané ve hmotě – „hmotné kultuře“ a ne o „materiální“ (analogicky tomu, jak je ve vyšetřovací a soudní praxi přijat termín „věcné /respektive v ruském jazyce i hmotné/ důkazy“);
- a o *kultuře (geneticky neděděných informací)* zaznamenané v duchu (ve fyzických polích, jejichž vyzařování je charakteristické, a které lidé dokáží vnímat) – „duchovní kultuře“.

V kapitole 4.8 se psalo o tom, že lidé vytvářejí eggregory (různorodé kolektivní psychiky) a o vzájemné interakci individuální psychiky lidí a eggregorů. Každý eggregor se jako materiální objekt skládá 1) z útvaru tvořeného polem (který je možné nazvat „tělem“ eggregoru) a 2) z určitého počtu lidí napojených ve svém životě na daný eggregor (kteří ho zásobují energeticky nebo informačně-algoritmicky, nechávají se jím vést, nebo plní v „životě“ eggregoru jiné funkce). Přitom může tělo eggregoru tvořené polem v noosféře Země existovat určitou dobu i samostatně – aniž by ho živí lidé energeticky zásobovali. Období jeho samostatné existence může být ukončeno buď tím, že jsou do eggregoru vtaženi noví lidé (včetně těch, kteří vyrostli v jiných kulturách), nebo nevratnou degradací a rozložením těla eggregoru v procesu přeměny materiálních struktur tvořících pole jeho těla, což může být doprovázeno i ztrátou informačně-algoritmického obsahu tohoto eggregoru (jestliže jeho kopie nebyly zaznamenány na nějakých jiných nosičích – v izolované psychice jedinců, v jiných eggregorech či památnících hmotné kultury).

V souladu s tímto pojetím je jedním z aspektů společenského jevu nazývaného „duchovní kultura“ – vytváření a přeměna eggregorů – kolektivních duchů jako nositelů určité energie, informací, algoritmiky *v nezhmotněné podobě* na biopolní úrovni v organizaci Všehomíru.

To vše umožňuje pochopit, že:

- Věrouka idealistického ateismu:

- může vzniknout sociálně-živelně, tj. pohlcováním plodů *samoiniciativní* „umělecké tvorby“ množství lidí;
 - může být vytvořena cílevědomě jako informačně-algoritmický komplex pro řešení určitých úkolů při anonymním řízení společnosti, aniž si to lidé dané společnosti budou uvědomovat;
 - kromě toho se v některých případech může vyloženě cílevědomý úmysl opírat o samoiniciativu, podněcovat tuto samoiniciativu a usměrňovat ji v pro sebe žádoucím směru.
- Jestliže věrouka idealistického ateismu zahrnuje určité množství lidí a šíří se ve společnosti, vytváří se na jejím základě příslušný egregor.

To vše vypovídá o tom, že v kultuře společností mohou existovat eggregoriální náboženství, která nemají nic společného s pravou nábožností lidí, chápeme-li *pod pravou nábožností uvědomělý dialog člověka s Bohem, který existuje, na základě jeho víry Bohu skrze život, kdy si daný člověk určitým způsobem uvědomuje Záměr a podíl své účasti¹ – svou misi – v něm.*

Odhalení zřejmé možnosti existence eggregoriálních náboženství založených na věroukách idealistického ateismu vede k otázce: *Čím se život společností a jednotlivců osobně pod nadvládou eggregoriálních náboženství liší od života společností a lidí na základě pravé nábožnosti?*

Tak především je nutné zmínit, že ve vztahu k eggregoriálním náboženstvím je většina výtek přívrženců materialistického ateismu oprávněná, neboť skutečně:

- takový Bůh, jak Ho vykreslují věrouky idealistického ateismu, objektivně neexistuje;
- a věrouky idealistického ateismu tvoří osobitý koktejl z výmyslů zaostalých lidí a cílevědomého úmyslu těch, kteří si přejí svévolně vládnout nad společnostmi ve jménu Boha, který existuje (nebo jménem většího množství „bohů“).

¹ Z tohoto kontextu v Ruském jazyce i vyplývá význam slova „podíl/díl“ («доля»), které je částečným synonymem k významu slova „osud/úděl“ («судьба»).

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

Takže to všeobecně známé, i když necitované zcela přesně, leninské tvrzení: „*Náboženství je opiem národa*“², je ve vztahu k egregoriálním náboženstvím idealistického ateismu zcela oprávněné; a otázka, kterou Ostap Bender položil otcí Fjodorovi „*Zač je opium pro národ?*“³, je také případná s podmínkou: že „otec Fjodor“ není schopen doložit („praxe je kritériem pravdy“), že jeho nábožnost není egregoriální, že žije v dialogu s Bohem a svědomitě ve svém životě naplňuje svůj podíl v Jeho Záměru.

Známa jsou také odsouzení idealistického ateismu a pohlavárů jeho kultů vyslovená nositeli pravé nábožnosti. Těmi pohlaváry kultů idealistického ateismu jsou ve společnosti znacharové, kteří si celá staletí udržují i kalendářně-chronologický nadnárodní monopol: kalendáře a chronologie existují déle než mnohé státy. Po analýze pouze části tohoto systému, působení na společnosti prostředky druhé priority – židovského kalendáře (a nejspíše společně s talmudismem a kabalistikou na něj navázanými) + k tomu programování psychiky lidí prostřednictvím astrologických „prý předpovědí“ – perský všestranný učenec al-Birúní³ z Chórezmu vynesl správný soud:

«Ale to jsou pouze tenata a sítě, které znacharové rozhodili, aby na ně ulovili obyčejné lidi a podřídili si je. Dosáhli tak toho, že lidé nepodnikali nic, co by bylo v rozporu s jejich názorem a do všeho se pouštěli pouze na základě toho, jak jim to nalinkovali, aniž by se poradili s někým jiným, doslova jakoby tito znacharové a ne Bůh byli vládci světa. Ale Bůh už si to s nimi vyřídí...» (I. A. Klimišin, *Kalendář a chronologie*, Moskva, Nauka, 1985, str. 169: v originálním textu citátu je použito slovo: „žreci“ a ne „znacharové“; „Alláh“ a ne „Bůh“).

² Přesné tvrzení – „*Náboženství je opiem národa*“ vychází z analogického hodnocení náboženství Karlem Marxem. V roce 1905 se Lenin vyjádřil ještě daleko tvrději v tom smyslu, že náboženství není ani tak „opium“ jako spíš „druh duchovní pálenky“, ve které otroci kapitálu utápí svoji lidskou podobu...“ (V. I. Lenin, PSS, 5. vydání, 12. díl, str. 143). Toto hodnocení je v porovnání s připodobněním náboženství k opiu daleko tvrdší, neboť v té době se opium používalo i ve zdravotnictví jako prostředek, kterým byli pacienti zbavováni utrpení při silných nesnesitelných bolestech (a v této své kvalitě bylo tedy užitečné), kdežto pálenka vždy byla a zůstane pouze škodlivou omamnou látkou.

³ Viz I. Il'f, E. Petrov – Dvanáct křesel.

³ Žil v letech: 973 — 1048.

Avšak i přívrženci eggregoriálních náboženství, jejichž věrouky jsou založeny na ideji jednobožství, mají pravdu ve svém základním tvrzení: „Bůh existuje, Je Stvořitel a Je Všemohoucí“. A otázkou už pouze zůstává, jaká konkrétní úmyslná lež a neúmyslná faleš doprovází toto tvrzení v každé z věrouk idealistického ateismu, jak překrucuje představy lidí o Bohu a jeho Záměru.

O tom, že Bůh může existovat, ale nemusí být takový, jakým Ho vykreslují věrouky idealistického ateismu eggregoriálních náboženství, se přívrženci materialistického ateismu nezamýšlejí, neboť mravnost a etika je v jejich chápání světa vlastní pouze lidem, a má své místo pouze v systému jejich vzájemných vztahů, a žádná mravnost a etika mimo tento systém existovat nemůže. Je to následek skutečnosti, že neumí v životě používat princip „praxe je kritériem pravdy“, pro který při řešení poznávacích a tvůrčích úkolů jakéhokoliv druhu neplatí žádné výjimky, a proto ve své podstatě mravně-etické důkazy předkládané Bohem o faktu Své existence přívrženci materialistického ateismu jako důkazy nepřijímají.

Ale stejně tak se nad tím nezamýšlejí ani představitelé eggregoriálních náboženství založených na věroukách idealistického ateismu, a ve své věrnosti jim ignorují nebo překrouceně interpretují, když se přímo k nim Bůh obrací přes jejich vnitřní svět (jejich intimitu) jazykem životních okolností prostřednictvím toku událostí všem společného života a prostřednictvím jiných lidí, čímž zavrhuje Boha a pravou nábožnost.

Poměr eggregoriální a skutečné nábožnosti dobře ilustruje následující analogie. Ikona není pro modlitbu nezbytná, ale přesto ikony existují. Povrch okolo vyobrazené postavy je včetně jejího oděvu na mnohých z nich vyzdoben zlatem, stříbrem a drahokamy a může být velice krásný a esteticky přitažlivý, jenže *v sobě uzavírá a překrývá ikonu jako takovou*. Příkladem takového obkladu je barevné vyobrazení „Trojice“ od A. Rubljova (rok 1411), publikované v roce 1991 na nástěnném plakátu-kalendáři se zdobením, které Trojicko-sergijevské lávře daroval Boris Godunov (v roce 1600)¹.

Na následující dvojstránce:

¹ Tento obklad kompozičně nahradil analogický obklad od Ivana Hrozného (rok 1576), který byl za Borise Godunova přesunut na kopii rubljevské „Trojice“, která kvůli tomu byla speciálně zhotovena.

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

- **Zleva:** reprodukce ikony od Andreje Rubljoва „Trojice“ v původní podobě.
- **Zprava:** fotokoláž¹ „Trojice“ se zmíněným zlatým obkladem.

¹ Fotografii, která se stala základem kompozice výše zmíněného kalendáře 1991, se najít nepodařilo, proto je zde vyobrazena koláž z reprodukce „Trojice Rubljoва“ (PD-art) + fotografie obkladu. Takto byla publiku předkládána „Trojice“ do roku 1904: obklad plus ztmavlá fermež.

Walter Benjamin, který navštívil Rusko v roce 1926, k tomu napsal: «... a šíje a ruce <andělů> se tak díky pokrytí obkladem ocitají jakoby v masivních řetězech, takže andělé poněkud připomínají čínské zločince odsouzené za své zločiny k zakování do okovů.»

(http://ru.wikipedia.org/wiki/Троица_Рублева).

I když obklad kopíruje kontury ikony, tak malba je jeho zlatem potlačena v důsledku toho, že obklad pokrývá do 90% a více povrchu ikony; a to málo, co zůstalo neuzavřeno v jeho žaláři, se utápí ve vše zastíňujícím třpytu obklopujícího ho zlata.

Navíc budete-li pozorní, je možné si povšimnout, že na obkladu je to, co na originálním obraze nebylo – masivní náhrdelníky s drahokamy a dalšími ozdobami na oděvu andělů a v jejich svatozářích; na stole stojí několik číší a ne jedna; což znamená, že obklad ukrývá i to, co je vyobrazeno uvnitř číše na původní ikoně (jak píší znalci umění, v číši na ikoně je hlava obětního býčka – symbolu „novozákonního beránka“, tj. Krista, jakoby předurčeného k oběti v souladu s církevní věroukou); kromě číší je na stole ještě rozmanité jídlo.¹

Jestliže pravou nábožnost připodobníme k informacím odhalovaným člověku *ikonou jako takovou*, tak ikona v obkladu je analogem eggregoriálního náboženství, ve kterém obklad-egregor představující vlastní výmysly lidí nahrazuje pravé náboženství a blokuje přístup k pravdě, kterou zastíňuje.

Pouhý obklad na ikonu, která je ztracená, se tak v konečném důsledku stává jedním z nesmyslů tohoto světa stvořeným lidskýma rukama: i když určitě rámuje ty díry oslňujícím způsobem. Jenže takový obklad není dokonce ani „dírou v preclíku“, protože z jeho otvorů na diváka číší prázdno – tma. (Zleva reprodukce obrazu-karikatury na toto téma nalezená na internetu).

Avšak v magické subkultuře znacharství se ze samotné ikony a jejího obkladu mohou stát „*předměty síly*“² (*realizace moci*), které jsou spojené s příslušnými eggregory

¹ Ale existuje ještě jeden názornější příklad samoiniciativní tvořivosti autorů obkladů. Na barevné reprodukci ikony „Kazaňské Matky Boží“ v obkladu, která byla otištěna v masovém nákladu (na nástěnném plakátukalendáři v roce 1994), je na obkladu dvakrát zřetelně vidět umělecko nemístný znak firmy Fabergé, demonstrující tak svou nadutost: jednou ve svatozáři neposkrvněné panny; a jednou v detailech jejího oděvu.

² Termín z knihy Carlose Castanedy – Učení dona Juana, ve které jsou

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

věřících. A proto jsou z hlediska pánů a pohlavárů takové subkultury ikony a jejich obklady užitečné, stejně jako všechny ostatní *nástroje realizace anonymní moci nad lidmi*.

V případě, že uznáme tu možnost, že egregoriální náboženství existují:

Budou kultury a subkultury založené na idejích materialistického ateismu také takovými egregoriálními náboženstvími, i když jejich ceremoniálně-obřadní složka bude v porovnání s ceremoniálně-obřadní složkou egregoriálních náboženství založených na věroukách idealistického ateismu podstatně méně rozvinutá a do očí bijící.¹

A stejně tak bude také egregor-obklad, založený na znacharských výmyslech věrouk materialistického nebo idealistického materialismu, především duchovním „předmětem síly“, a tedy nástrojem nepersonifikovaného (anonymního) řízení společností ze strany znacharské korporace, která má snahu vládnout anonymně ve jménu Boha (nebo množství „bohů“, které si sama vymyslela) v souladu se svými cíli, anebo naopak na základě idejí, že Bůh a žádní jiní „bohové“ neexistují. Ale díky neviditelnosti egregorů pro lidské oči a *nevšímavě-bezmyšlenkovitému vztahu k Životu*² většiny lidí, si téměř nikdo, kdo žije pod nadvládou egregoriálních náboženství, neuvědomuje skutečnost egregoriálních omezení své svobody a svou podřízenost egregorům takových pseudonáboženství, jejich pohlavárům a pánům.

Egregoriální náboženství existují v mezích Božího dopuštění, jestliže pod Záměrem chápeme souhrn cílů, cest a prostředků jejich realizace zvolených Bohem ve vztahu k Všemohúru, lidstvu, společností a konkrétním lidem, a pod dopuštěním zase meze, ve

popisovány zkušenosti Carlose Castanedy se šamanskými psychofyziologickými praktikami starověkých indiánů a jejich magií.

¹ Toto tvrzení však neplatí pro kultury osobností: carů, diktátorů, umělců a představitelů showbyznysu – v kultech mnohých z nich může ceremoniálnost a obřadnost předčít svou vybraností a vytříbenou propracovaností detailů obřadnost jakékoliv církve.

² Rozumí se tím, že při všímavě-promyšleném vztahu k Životu, mohou být jevy a objekty, které nejsou bezprostředně vnímatelné, odhaleny na základě svých projevů a rozličných stop, které zanechávají, tedy zprostředkovaně.

kterých Bůh připouští odklon od realizace Záměru všem, komu ve Svém Předurčení jeho bytí poskytnul svobodu volby.

Ale jestliže se lidé pod nadvládou eggregoriálních náboženství stávají necitlivými k *Pravdě-Skutečnosti, o které je informuje Bůh Všemohoucí prostřednictvím jejich vnitřního světa (intimity), a také jazykem životních okolností i prostřednictvím jiných lidí, díky čemuž mohou být kultury společností osvobozeny od lži a šaleb*, jsou takové kultury a subkultury neschopné osvobodit se od idealistického a materialistického ateismu odsouzeny ke krachu: Bůh neposkytuje svou podporu jejich přívržencům zatvrzelým ve své podřízenosti lži a klamům, a oni pod tlakem problémů vyvolaných lží a klamem buď přijdou k rozumu, nebo zahynou: **volba je na nich**.

Tato situace, která dosáhla globálního měřítko, může být charakterizována počátečními řádky básně Daniila Leonidoviče Andrejeva s trochu upřesněnými slovy - Hierarchie¹:

<p>Напрасно ждало человечество, Что с древних кафедр и амвонов Из уст помазанного² знахарства</p>	<p>Čekalo marně lidstvo, Že ze starověkých kateder a ambon/kazatelen Z úst pomazaného znacharstva</p>
--	---

¹ Originální text L.D. Andrejeva

*Ждало бесплодно человечество,
Что с древних кафедр и амвонов
Из уст помазанного жречества
Прольётся творческий глагол.
Все церкви мира — лишь хранители
Заветов старых и канонов;
От их померкнувших обителей*

Творящий логос отошёл. Čekalo **neplodně** lidstvo,

Že ze starověkých kateder a ambon/kazatelen

Z úst pomazaného **žrečstva**

Zazní tvůrčí řeč:

Všechny církve světa jsou pouze strážkyněmi

Starých zákonů/přikázání a kánonů;

Z jejich **zešerelých** klášterů

Tvůrčí Logos odešel...

V naší verzi báseň začíná slovem „marně“: které je tím hlavním a určuje vztah ke všemu ostatnímu v textu. Andrejevova první slova jsou – čekalo „neplodně“, což je i obsahově nepřesné (plody přináší práce a očekávání není práce, a proto nebývá neplodné, ale marné) a akcent je přesunut na „očekávání“ z *marnosti* očekávání.

² Pomazání je jeden z obřadů v náboženských kultech založených na Bibli. V průběhu tohoto obřadu se na čelo nebo jinou část hlavy člověka,

Hlava 10 . Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

Прольётся творческий глагол? Все церкви мира — лишь хранители Былых Заветов и канонов; От их блистательных обителей Творящий Логос отошел...	Zazní tvůrčí řeč: Všechny církve světa jsou pouze strážkyněmi Minulých zákonů/příkázání a kánonů; Z jejich oslňujících klášterů Tvůrčí Logos odešel...
--	--

Před nebezpečím *idealistického ateismu*, přestože není užíván přímo tento termín, varují i některé texty v písmech, která jsou uznána za svatá v různých náboženských tradicích. V Novém zákoně si můžeme například přečíst:

«14. Andělu církve v Laodikeji piš: toto praví ten, jehož jméno jest Amen, svědek věrný a pravý, počátek stvoření Božího:

15. „Vím o tvých skutcích; nejsi studený ani horký; kéž bys byl studený anebo horký!

16. Ale že jsi vlažný, a nejsi horký ani studený, nesnesu tě v ústech.“

17. Vždyť říkáš: „**Jsem bohat, mám všechno a nic už nepotřebuji!**“ **A nevíš, že jsi ubohý, bédný a nuzný, slepý a nahý.** (Vyčlenili jsme tučně v citaci.)

18. Radím ti, abys u Mne nakoupil zlata ohněm přečištěného, a tak zbohatl; a bílý šat, aby ses oblékl a nebylo vidět tvou nahotu; a mast k potření očí, abys prohlédl.

19. Já kárám a trestám ty, které miluji; vzpamatuj se tedy a čiň pokání.

(Zjevení Janovo (Apokalypsa), hl. 3).

Idealistický ateismus odsuzuje i sám Kristus. V jedné z besed se zákoníky a farizeji jim vyčítá:

«...a tak jste svou tradicí zrušili slovo Boží. Pokrytci!»

(Matouš, 15:6,7)

A v Koránu:

kteří má být pomazán, nanáší posvěcený olej nebo křížmo – speciální směs svćeného olivového oleje, balzámu, případně jiných příměsí. Ve většině případů pomazání představuje a symbolizuje skutečnost, že se daný člověk připojuje k něčemu, co mu bylo dříve nedostupné. Pomazání je součástí ceremoniálu nástupu na trůn, postřížin při vstupu do kláštera a provádí se i v některých jiných případech. Podrobněji viz <http://www.krotov.info/library/bible/comm/pomazanie.htm>.

³ Znacharstvo, které ztratilo své žrečské kvality, má jiné starosti.

«Rci: „Chcete snad poučovat Boha o náboženství svém, když Bůh dobře zná vše, co na nebesích je i na zemi? Bůh o každé věci je vševědoucí!“» (súra 49:16, Komnaty).

Nicméně věrouky idealistického ateismu a egregoriální náboženství existují navzdory těmto a dalším varováním, a obřadnost kultu v nich zaměňuje náboženství jako vědomé intimní etické spojení duše člověka a Boha, který existuje.

Před nebezpečím obřadovíry schopné zaměnit a reálně zaměňující pravé náboženství ve výše uvedeném smyslu, Kristus také varoval:

5. A když se modlíte, nebuďte jako pokrytci: ti se s oblibou modlí v synagógách a na nárožích, aby byli lidem na očích; amen pravím vám, už mají svou odměnu.

6. Když se modlíš, vejdi do svého pokojíku, zavři za sebou dveře a modli se k svému Otci, který zůstává skryt; a tvůj Otec, který vidí, co je skryto, ti odplatí zjevně.

7. Při modlitbě pak nemluvte naprázdno jako pohané; oni si myslí, že budou vyslyšeni pro množství svých slov.

8. Nebuďte jako oni; vždyť váš Otec ví, co potřebujete, dříve než Ho prosíte.

(Matouš, hl. 6)¹.

Nebudeme-li si nic nalhávat, musíme přiznat:

Všechny církve Kristova jména existují a jednají v rozporu s tímto varováním.

Obřadovíra je odsuzována také v Sunně²: «*Otrok Boží získá od modlitby pouze to, co pochopil*». Takže pokud si jedinec z modlitby neodnesl žádný životní smysl, tak i když poctivě odpracoval rituální proceduru, je to stejné, jakoby se nemodlil vůbec.

A proto je pro mnohé z těch, kteří se mylně považují za skutečně pravověrné muslimy, jejich „islám“ pouze klaněním se modlitebnímu koberečku za čtení Koránu, do jehož smyslu se nepokouší proniknout, aby s ním nemuseli porovnávat svůj život a nebyli zatěžováni mravně-

¹ Dále následuje text modlitby všeobecně známé pod názvem „Otčenáš“ – podle jejich prvních slov. (Pozn. překl. např. zde <http://www.cb.cz/karlovy.vary/bible/mt/mt6.htm>).

² Svědectví sepsaná o chování proroka Mohameda v různých situacích, o jeho výrociích s ohledem na různé otázky života společnosti. Sunna je uznávána sunnitskými muslimy a odmítají ji šiiťští muslimové.

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

etickou povinností člověka – uvědoměle-promyšleně *ze své vůle* žít v rámci Záměru, a plnit v něm s Boží pomocí svůj díl¹.

Charakteristickou črtou každé kultury založené na ateismu, včetně kultury a subkultury idealistického ateismu, jsou-li posuzovány jako informačně-algoritmické systémy, je skutečnost, že vytvářejí problémy, které lidé pod jejich nadvládou, i přesto že je někdy vidí a uvědomují si je, nejsou schopni řešit.

V důsledku této okolnosti jsou kultury a subkultury, v jejichž základu leží ateismus obou druhů, a jestliže si jejich nositelé nepřejí se od nich osvobodit, schopny pouze vlastní obnovy v neměnné podobě po určitou dobu v mezích Božího dopuštění, a potom následuje jejich degradace až k nevratnému odchodu do historické minulosti.

To je informačně-algoritmicky podmíněno tím, že:

- Na jedné straně v egregoriálních náboženstvích materialistického a idealistického ateismu není Duch Svatý duchem pravdy uvádějícím lidi do veškeré pravdy.
- A na druhé straně jsou všechny kulturně podmíněné egregory produktem činnosti samotných lidí, a proto v sobě nemají žádný jiný informačně-algoritmický obsah kromě toho, který do nich vložili samotní lidé v průběhu své individuálně-psychologické činnosti, v jejímž výsledku kulturně podmíněné egregory vznikají, a je vědomě či nevědomě udržovaná jejich existence a funkčnost.

Proto:

Egregory egregoriálních náboženství jak materialistického, tak i idealistického ateismu nemohou poskytnout odpověď na ty otázky, na které v nich nejsou založeny odpovědi ve zjevné ani nezjevné podobě: oni buď mlčí úplně, nebo jejich odpovědi neodpovídají položeným otázkám, nebo to nejsou odpovědi způsobilé pro život².

¹ Naposledy se to v dějinách Ruska výrazně projevilo v čečenském separatismu: tam bylo obsaženo vše, na co si jen vzpomenete, a především úmysl přejít opět k otrokářskému zřízení, ale vůbec tam nebyl Islám jako uvědomělý život lidí v dialogu s Bohem, přestože separatisté jednali pod islámskými hesly a mnozí z nich byli z rituálního hlediska bez chybičky.

² V materiálech Koncepce sociální bezpečnosti je to předmětně doloženo na příkladu analýzy věrouky sekty stoupenců Vissariona (Sergej Anatoljevič Torop jehož portréty byla polepena všechna města v Rusku i mnohá města v postsovětském prostoru v devadesátých letech 20. století; který tvrdil, že

A proto slova apoštola Pavla vyjadřující princip „praxe je kritériem pravdy“, která byla dříve uváděna, usvědčují egregoriálních náboženství z jejich životní nezpůsobilosti:

«... Bůh není bohem zmatku, nýbrž Bohem pokoje. Jako ve všech obcích Božího lidu» (Nový zákon, První list apoštola Pavla Korintským, 14:33).

Přesto jsou i při jejich životní nezpůsobilosti dějiny egregoriálních náboženství na základě učení idealistického a materialistického ateismu plná rozličných „zázraků“, které přesvědčují jejich přívržence o pravdivosti jejich věrouk. Základem těchto „zázraků“, které se někdy i skutečně staly, jsou následující okolnosti:

- egregor „zná“ a „pamatuje si“ daleko více informací a algoritmiky, než je dostupné vědomí a než dokáže svou vůlí ovládat většina lidí, a tím spíše lidí žijících pod jeho nadvládou;
- energeticky je egregor výkonnější než kterýkoliv jedinec žijící pod jeho nadvládou a poskytující mu v té či oné míře své energetické zdroje;
- jako struktura tvořená polem, je každý egregor napojen na jiné takové struktury ve Všemohíru a přes ně – tak či onak (přímo nebo zprostředkovaně) na všechny materiální objekty a subjekty.

Díky uvedeným okolnostem je egregoriální algoritmika schopna vyvolávat různé „zázraky“ lokalizované jak ve společnosti, tak i v okolní přírodě. Proto také **žádná mystika není důkazem pravdivosti věrouky.**

Historie jakékoliv z tradic vyznávání víry – i při tom množství nesrovnalostí mezi nimi v otázkách bohosloveckého a sociologického charakteru – obsahuje rozsáhlý seznam „zázraků“, které vykonali jejich svatí, nebo které se staly díky modlitbám jejich věřících. Všechny tyto „zázraky“ jsou pro jejich stoupence důkazem pravdivosti jejich věrouky, avšak málokdy jsou tyto zázraky schopny přesvědčit stoupence jiných věrouk, aby se vzdali své víry a přešli na jejich základě k jiné „skutečné víře“.

v jeho osobě se uskutečnil druhý příchod Krista): viz analytická zpráva vnitřního prediktoru SSSR z roku 1999 – Proč, když vyzývá ke království Božímu na zemi, vnitřní prediktor nepřijímá Poslední Zákon?

S tímto kritériem mohou zájemci také porovnat „sociální doktríny“ a životní ponaučení představitelů všech historicky vzniklých náboženství.

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

A v souladu s tím se v Novém zákoně dočteme:

«22. Mnozí Mi řeknou v onen den: „Hospodine! Hospodine! Což jsme ve tvém jménu neprorokovali a ve Tvém jménu nevymítali zlé duchy a ve Tvém jménu neučinili mnoho mocných činů?“

23. A tehdy Já prohlásím: „Nikdy jsem vás neznal; jděte ode Mne, kdo se dopouštíte nepravosti.“ (Matouš, hl. 7)

Na rozdíl od těch rozličných egregorů, které vytvořili a udržují lidé, ví Bůh všechno, a proto na základě pravdivé nábožnosti mohou lidé – individuálně i celospolečensky – získat životně způsobilé odpovědi na jakékoliv otázky, které si v životě pokládají.

A toto je hlavní kritérium, které umožňuje odlišit pravdivou nábožnost a svobodu člověka, která se na ní zakládá, od přivrženectví lidí nejrůznějším eggoriálním náboženstvím materialistického a idealistického ateismu.

A na tomto základě mohou být odhaleny a tvořivě vyřešeny všechny problémy společností i lidstva jako celku:

«Zákon a Proroci¹ až do Jana²; A od té chvíle Království Boží zvěstuje se, a každý úsilím do něho vstupuje.» (Lukáš, 16:16); «Hleďte především Království Boží a Pravdu Jeho, a všechno ostatní (z kontextu vyplývá blahobyt pozemský pro všechny lidi) bude vám přidáno.» (Matouš, 6:33); «Neboť pravím vám: Nebude-li vaše spravedlnost o mnoho přesahovat spravedlnost zákoníků a farizeů, jistě nevejdete do Království Božího³.» (Matouš, 5:20).

Avšak navzdory těmto slovům Krista a svědectvím, která nebyla odstraněna z kánonu Nového zákona⁴, se v historicky vzniklém křesťanském učení o vzniku Království Božího na Zemi úsilím samotných lidí pod vedením Božím hodnotí jako kacírství – falešná

¹ „Zákon a proroci“ bylo v dobách Krista to, co se dnes nazývá Starý zákon.

² Jan Křtitel, nebo také Jan Předchůdce.

³ V kánonu Nového zákona jsou místo slov „Království Boží“ uvedena slova „Království Nebeské“ – cenzoři a redaktoři, kteří upravovali eggoriální náboženství pro své cíle a úkoly, se vynasnažili...

⁴ Například: «Když byl Jan uvězněn, přišel Ježíš do Galileje a kázal Evangelium Království Božího.» (Marek, 1:14).

věrouka, která dostala název „chiliasmus“ (řecky) nebo „millenarismus“ (latinsky)¹.

Přítom tím největším zázrakem a znamením Boží existence je sám Všemohír, jeho harmonie, jeho přirozený život.

A všem stoupencům eggregoriálních náboženství mohou být tedy adresována slova, která nám byla Shora předána prostřednictvím Krista:

«Proč mne oslovujete: „Pane! Pane!, a nečiníte, co říkám?» (Lukáš 6:46 (47)).

A v souvislosti se vším řečeným výše v kapitole 10.4 zopakujeme to, co bylo dříve napsáno v kapitole 5.7:

«**1.** Milujte spravedlnost, vy soudcové země, smýšlejte o Hospodinu v dobrotě a hleďte Ho upřímným srdcem. **2.** Dává se nalézat těm, kdo Ho nepokoušejí, ukazuje se těm, kdo Mu² věří. **3.** Zvrácené myšlenky totiž odvádějí od Boha, ale Jeho moc zahanbuje nemoudré, když ji pokoušejí. **4.** Moudrost nevejde do zlovolné duše, nebude přebývat v těle podrobeném hříchu. **5.** Svatý duch moudrosti prchá před lstí, vzdaluje se od nerozumných myšlenek, v studu se odvrací od nepravosti. **6.** Moudrost je duch lidumilný, ale nepromine trest rouhačovi za slova jeho rtů; Bůh je zajisté svědkem jeho vnitřních smyslů³, dobře vidí do skrytu jeho srdce⁴ a slyší všechno, co člověk mluví. **7.** Duch Hospodinův naplňuje všemohír, On, jenž všemu dává

¹ Oba názvy jsou odvozeny od slova „tisíc“ v řečtině a latině, neboť stoupenci tohoto „kacířství“ byli přesvědčeni o tom, že Soudnému dni bude předcházet tisícileté Království Boží na Zemi. Z řídicího hlediska je to pochopitelné:

- napřed lidstvo dosáhne stabilního režimu života v návaznosti pokolení, který mu byl předurčen Shora jako jeho určitá vývojová hranice;
- potom bude následovat Soudný den – analýza a vysvětlení předcházející historie, tedy takové shrnutí výsledků;
- a potom začne nová etapa v lidské historii.

A navzdory mínění hierarchů církví Kristova jména je právě toto „kacířství“ podstatou pravého Křesťanství, a proto je Shora podporováno a musí zvítězit: «A Bůh napsal: „Věřu že zvítězím Já i poslové Moji!“, vždyť Bůh vskutku je silný a mocný! (Korán, súra 58:21, Hádka).

² Povšimněme si, že Šalamoun hovoří o víře Bohu, a ne o víře v Boha – kdo Mu věří...

³ Včetně těch smyslů, které se dnes řadí mezi „mimosmyslové“.

⁴ To je o skrytém vnitřním světě, intimitě.

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

řád, zná každou myšlenku.» (Bible, Synodální překlad (do ruštiny), Starý zákon, Kniha moudrosti, hlava 1 – kniha není součástí kánonu, tj. ani normou písma).

Tento náhled vysvětluje Nový zákon: Duch Svatý je duchem pravdy uvádějícím lidi do veškeré pravdy. (Jan, 14:26, 16:13). Z Koránu je možné si odvodit to samé («Budete-li bohabojní, On dá vám spásné Rozlišení a promine vám vaše špatné činy a odpustí vám.» – 8:29), což je možné v terminologii současné informatiky vyjádřit následovně: *schopnost vyčlenit z pozadí signál nesoucí nové informace v tempu rozvoje situace* – je poskytován člověku bezprostředně Bohem, a je to podmíněno mravností člověka a jeho vírou Bohu.

A ještě jednou zopakujeme slova krále Davida:

«Říká blázen v srdci svém: Není Boha.» (Bible, Kniha žalmů, 13:1, (14:1)).

Princip „praxe je kritériem pravdy“ nezná výjimek, ale je třeba naučit se *prakticky* tento princip v Životě využívat.

10.5. Egregoriální náboženství a biblický projekt zotročení lidstva

V biblickém projektu zotročení lidstva ve jménu Boha byl vybudován vnitřně zkoordinovaný systém věrouk idealistického ateismu, na základě kterého vznikla egregoriální náboženství, takzvaná abrahámovská¹ „světová náboženství“.

Zpočátku byl tento systém vybudován na základě judaismu, který odvrhl a překroutil Mojžíšova Zjevení; později do něj byly postupně integrovány historicky vzniklé křesťanství a historicky vzniklý islám. Modifikace křesťanství a islámu, s cílem jejich integrace do systému egregoriálních náboženství obsluhujících biblický projekt zotročení lidstva ve jménu Boha, měla charakter sociálně-živelné činnosti lidí, kterou znacharská korporace pohlavářů biblického projektu pouze korigovala pro sebe žádoucím směrem.² Vytváření tohoto egregoriálního komplexu pokračovalo několik tisíciletí.

¹ Takzvaná „abrahámovská náboženství“ – judaismus, křesťanství, islám byla taktó pojmenována podle Abraháma, jednoho z patriarchů, ke kterému tak či onak vztahují svoji tradici vyznávání jednobožství.

² Tato tematika je v materiálech Koncepce sociální bezpečnosti osvětlena v práci vnitřního prediktoru SSSR – Ke Království Božímu...

V první etapě byl vytvořen **historicky reálný judaismus**. V něm bylo eggregoriální náboženství budováno na základě ideje jednobožství. Přitom byl k učení o Rozlišení a *mezně zobecňujícím pojmovým kategoriím v hranicích Všemíru*, které byly dány Mojžíšovi Shora (informuje o tom Korán¹), zamezen volný přístup a staly se součástí esoterické tradice judaismu (příslušný text uvádíme v kapitole 3.6 podle knihy V. Šmakova - Svatá kniha Tóta. Velké arkány Taro). A Boží příkázání byla v mnohém zaměněna vlastními výmysly znacharské korporace starověkého Egypta, která programovala psychiku svých oveček na plnění určité mise² – skoupení světa se všemi jeho obyvateli a jejich vlastnictvím na základě mafiánsky-korporativně organizovaného monopolu na lichvářství a především – na mezinárodní lichvářství (tuto globálně-politickou doktrínu jsme uváděli v kapitole 8.4). Pro realizaci této mise byla v průběhu více než čtyřicetiletého bloudění po Sinajské poušti cíleně vypěstována rasa lidí – nositelů eggregoriálního náboženství a kultury judaismu.

V Koránu je doktrína skoupení světa na základě lichvářství charakterizována jako satanismus³ a stoupenci historicky vzniklého judaismu jsou hodnoceni následovně:

«5. Ti, kterým bylo dáno nésti Tóru, a oni ji potom nenesli, jsou podobni oslu, jenž naložen je knihami. Jak hnusná je *podoba lidí*⁴, kteří za lež prohlašují znamení Boží! Ale Bůh nepovede cestou správnou lid nespravedlivý!

¹ «A dali jsme věru Mojžíšovi Písmo a Rozlišení – snad díky němu půjdete cestou přímou!» (Korán, 2:53), Bůh «všechny věci stvořil a každé její míru určil.» (Korán, 25:2). Podrobněji o tom viz hlava 3.

² V materiálech Koncepce sociální bezpečnosti o tom viz práce „Sinajská „anabáze“, ve sborníku Intelektuální pozice, č. 1/97 (2), Dále od freudismu, a také v současném kurzu Příloha č. 1 Operace Exodus.

³ Korán, súra 2:275: «Ti, kdož pohlcejí zisk z lichvy, vstanou (soudného dne: naše vysvětlení k citaci) z mrtvých jako ten, koho satan potřásl svým dotekem. A to proto, že říkali: „Vždyť prodávání je podobné lichvě!“ (jinak: zisk z obchodování je analogický lichvářskému zisku – naše vysvětlení k citaci) Bůh však dovolil prodávání a zakázal lichvu. Tomu, komu dostalo se varování od Pána jeho, a který přestal s lichvou, bude zachováno to, čeho předtím nabyl, a rozhodnutí o něm bude patřit Bohu. Ti však, kdož vrátí se k lichvě, ti se stanou ohně obyvateli a budou v něm navěky!»

⁴ To je výtka k člověkopodobnosti vyjádřená přímou formou.

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

6. Rci: „Vy, kteří vyznáváte židovství! Domníváte-li se, že jste Bohu bližší než ostatní lidé, pak si přejte smrt, jste-li pravdomluvní!“

7. Ale oni si ji nikdy nebudou přát kvůli tomu, co provedly již předtím ruce jejich. A Bůh dobře zná nespravedlivé.»

(Korán, súra 62, Pátek)

A jak jasně vyplývá z citátu (Matouš, 15:6,7) uvedeného výše v kapitole 10.4, obvinil Kristus historicky vzniklý judaismus z toho, že jeho pohlaváři (které nazval zákoníky a farizeji) zaměnili Boží přikázání „tradicí starších“. Tj. **historicky reálný judaismus plně odpovídá všem vlastnostem egregoriálního náboženství.**

Kristus přišel kvůli tomu, aby se lidé mohli osvobodit z moci biblického projektu ztročení lidstva¹. A to, co bylo lidem předáno jeho věroukou, nemá nic společného s věroukou církví Kristova jména.

10.5.1. Kristovo učení: bez cenzury a „redakčních úprav“

Kristus učil následujícímu:

«Zákon a proroci²až do Jana³; od té chvíle se zvěstuje Království Boží a každý úsilím do něho vstupuje.» (Lukáš, 16:16); «Hleďte především Království Boží a Pravdu jeho, a všechno ostatní vám bude přidáno.» (Matouš, 6:33); «Neboť pravím vám: Nebude-li vaše spravedlnost o mnoho přesahovat spravedlnost zákoníků a farizeů, jistě nevejdete do Království Božího⁴.» (Matouš, 5:20).

«Bůh náš, jest jediný pán.» (Marek, 12:29); «„Miluj Hospodina, Boha svého, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí. To je největší a první přikázání.“ Druhé je mu podobné: „Miluj svého bližního jako sám sebe.“» (Matouš 22:37-39); Ne každý, kdo mi říká „Hospodine! Hospodine!, vejde do Království Božího⁵; ale ten, kdo činí vůli mého Otce Nebeského. (Matouš, 7:21)⁶; «Proste, a bude vám

¹ Zjevení daná Mojžíšovi umožňovala potlačit tento projekt v jeho zárodku, jenže lidé Mojžíše nevslyšeli...

² „Zákon a proroci“ bylo v dobách Krista to, co se dnes nazývá Starý zákon.

³ Jan Křtitel, nebo také Jan Předchůdce.

⁴ V kánonu Nového zákona jsou místo slov „Království Boží“ uvedena slova „Království Nebeské“ – cenzoři a redaktoři se vynasnažili...

⁵ V kánonu Nového zákona jsou i zde místo slov „Království Boží“ uvedena slova „Království Nebeské“ – cenzoři a redaktoři se vynasnažili...

⁶ Zde ještě jednou Kristus do protikladu vedle sebe postavil pravou nábožnost a egregoriální náboženství idealistického ateismu.

dáno; hleďte, a naleznete; tlučte, a bude vám otevřeno. Neboť každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu bude otevřeno. Což je mezi vámi otec, který by dal svému synu kámen, když ho prosí o chleba? Nebo když ho prosí o rybu, dal by mu hada místo ryby? Nebo by mu dal štíra, když ho prosí o vejce? Jestliže tedy vy, ač jste zlí, umíte svým dětem dávat dobré dary, tím spíše váš Otec Nebeský dá Ducha svatého těm, kdo Ho o to prosí!"» (Lukáš, 11:9-13); «Jakmile však přijde on, Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy...» (Jan, 16:13).

«"Mějte víru Bohu! Amen, pravím vám, že kdo řekne této hoře: „Zdvihni se a vrhni do moře“ - a nebude pochybovat v srdci svém, ale bude věřit, že se stane, co říká, bude mít, cokoli si řekne. Proto vám pravím: Věřte, že vše, oč v modlitbě poprosíte, je vám dáno a budete to mít.» (Marek, 11:22-24).

«Vy se modlete takto: Otče náš, jenž jsi na nebesích! Buď posvěceno jméno Tvé. Přijď Království Tvé. Staň se vůle Tvá i na zemi jako v nebi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme viníkům svým. A nevydej nás v pokušení, ale vysvobod' nás od zlého. Neboť tvé jest Království, i síla i sláva, na věky!» (Matouš, 6:9-13). «„Království Boží nepřichází tak, abyste to mohli pozorovat; ani se nedá říci: „Hle, je tu“ nebo „je tam!“ Vždyť Království Boží je mezi vámi!» (Lukáš, 17:20,21).

To byl krátký, tematicky orientovaný výběr fragmentů z kanonických Evangelii představujících podstatu Dobré zprávy/Evangelia Kristova. V našem chápání bylo tou dobrou zprávou, že všichni lidé mají možnost žít na Zemi v Království Božím a vysvětlení cest k nastolení Jeho Království, to bylo hlavním *pozemským* tématem Kristova Učení v době jeho pozemského života.

* *
*

Současné historicky reálné křesťanské církve jsou založeny na Nicejském vyznání (Nicejsko-Kartaginském¹ symbolu víry), který je *krátkým převyprávěním VLASTNÍMI slovy*, jenže ne *Dobré zprávy* přinesené Ježíšem, ale *kanonických písem autorů Nového zákona*, navíc s jinou tematickou orientací a jiným

¹ Podle názvů měst, kde se konaly církevní koncily, na kterých byl přijat tento symbol víry, a kde byly provedeny změny v jeho původním znění.

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

smyslem (níže je uvedeno v používané tradiční církevně-kulturní podobě, která neodpovídá normám současného Ruského jazyka):

<ol style="list-style-type: none">1. Верую во единого Бога Отца, Вседержителя, Творца небу и земли, видимым же всем и невидимым.2. И во единого Господа Иисуса Христа, Сына Божия, Единородного, Иже от Отца рожденного прежде всех век; Света от Света, Бога истинна от Бога истинна, рожденна, несотворенна, единосущна Отцу, Имже вся быша.3. Нас ради человек и нашего ради спасения сшедшаго с небес и воплотившагося от Духа Свята и Марии Девы, и вочеловечшася.4. Распятого же за ны при Понтийстем Пилате, и страдавша и погребенна.5. И воскресшаго в третий день по Писанием.6. И восшедшаго на небеса, и седяща одесную Отца.7. И паки грядущаго со славою судите живым и мертвым, Его же Царствию не будет конца.8. И в Духа Святаго, Господа, Животворящаго, Иже от Отца исходящего, Иже с Отцем и Сыном споклоняема и сславима, глаголавшаго пророки.9. Во едину Святую, Соборную и Апостольскую Церковь.10. Исповедую едино крещение во оставление грехов.11. Чаю воскресения мертвых,12. и жизни будущаго века. Аминь.	<ol style="list-style-type: none">1. Věřím v jednoho Boha Otce, Všedržitele/Všemohoucího, Stvořitele nebe i země, všeho viditelného i neviditelného.2. A v jednoho Pána Ježíše Krista, jednorozeného Syna Božího, který se zrodil z Otce přede všemi věky; Světlo ze Světla, pravý Bůh z pravého Boha, zrozený, nestvořený, jedné podstaty s Otcem, skrze něhož vše je stvořeno.3. On pro nás lidi a pro naši spásu sestoupil z nebe, skrze Duchu Svatého přijal tělo z Marie Panny a stal se člověkem.4. Byl za nás ukřižován, za dnů Pontia Piláta, byl umučen a pohřben.5. Třetího dne vstal z mrtvých podle Písma.6. Vstoupil do nebe, sedí po pravici Otce.7. A znovu přijde, ve slávě, soudit živé i mrtvé a Jeho Království bude bez konce.8. A v Duchu Svatého, Pána a Dárce života, který z Otce vychází, s Otcem i Synem je zároveň uctíván a oslavován a mluvil ústy proroků.9. V jednu Svatou, Soudržnou a Apoštolskou Církev.10. Vyznávám jeden křest na odpuštění hříchů.11. Očekávám vzkříšení mrtvých12. a život budoucího věku. Amen.
--	---

Svou podstatou je Nicejské vyznání – *převyprávěním Nového zákona vlastními slovy v míře svědomitosti a chápání „církevních otců“*, tj. jedná se o tradici starších, ze které jsou vyloučena všechna slova samotného Krista, která autoři kanonických Evangelíí rozptýlili ve svých textech, odkud nejsou všichni schopni vyčíst je jako ucelené učení. V důsledku toho mělo Nicejské vyznání začínat slovy:

Věřím v tradici starších – církevních otců, kteří učí, že já... *(ve verši 9 to samé)* a dále již původní text Nicejského vyznání/symbolu víry («ВНРЫ»).

Takže všechna historicky reálná křesťanství jsou ve všech svých větvích založených na Nicejsko-Kartaginském symbolu víry – egregoriálními náboženstvími – zakládajícími se na „tradici starších“, která vlastními výmysly zaměnila Boží přikázání. Tato charakteristika platí i pro bohosloveckou a sociologickou složku pseudokřesťanských věrouk.¹

Soudě podle textů Nového zákona Kristus nevyhlašoval dogmata o „božstvu – Trojici“: toto dogma vzniklo až na začátku 4. století našeho letopočtu, a v církevní tradici je odůvodňováno odkazy na jakoby *jinotajnost těch či oněch textů v Bibli, přitom však popírá přímý smysl toho, co řekl Kristus, nebo je uvedeno v textech Starého zákona*. V našem chápání charakteru těch znalostí, které nám byly prostřednictvím Zjevení předány, *nemůže dešifrování toho, co zůstalo nevyřčeno (dešifrování jinotajů) popírat to, co bylo ve stejném textu řečeno přímo*.

Žádný esoterismus – učení pouze pro zasvěcené – od Krista nepochází. Apoštolům, které sám systematicky učil, dal Kristus přímý a jednoznačný pokyn: *«Co vám říkám ve tmě, povězte na světle; a co slyšíte v soukromí, hlásejte ze střeč.»* (Matouš, 10:27). Budeme-li tedy předpokládat, že toto přikázání bylo přesto doprovázeno nějakým tajným učením jen pro zasvěcené, musíme si z toho odvodit, že v takovém případě byl Kristus lhář, a tak nemohl být vyslancem Božím; nebo jestliže budeme předpokládat, že přeci jen vyslancem Božím byl, pak je lhářem Bůh, a není tedy rozdíl mezi Ním a Satanem.

Korán hlásá to samé, že v pravém náboženství nemůže existovat žádný esoterismus jen pro ty, které někdo určil za vyvolené: *«Tajné rozmluvy pocházejí jen od satana.»* (súra 58:11(10)); *Kdo je nespravedlivější než ten, kdo pro sebe ukrývá svědectví, jehož se mu dostalo od Boha?* (súra 2:134 (140)).

O tom samém mluví i Buddha Siddhártha Gautama (563 – 480 před n. l.): *«Mohu zemřít šťasten: nenechal jsem si ani jedno ponaučení ve*

¹ Politická technologie záměny Kristovy Dobré zprávy/Evangelia v procesu formování historicky reálných křesťanských církví výmysly pohlavárů biblického projektu je popsána v tomto kurzu v Příloze č. 3. Přemožení Křesťanství „světovým zákulisím“, a také v pracích vnitřního prediktoru SSSR Ke Království Božímu... a Mistr a Markétka: hymna démonismu? nebo Evangelium bezzákonní víry.

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

své uzavřené dlani (vyčlenili jsme v citaci). Vše, co je vám ku prospěchu, jsem již dal.»

V pravém náboženství není místo pro žádný esoterismus proto, že *dokonalou znalost není možné zneužít.*

To znamená, že jestliže by dogma o „božstvu – Trojici“ odpovídalo pravdě a Bůh by považoval za užitečné sdělit ho lidem, Kristus by ho vyhlásil sám – přímou a ne jakousi jinotajnou – v každém případě nejednoznačně vykladatelnou – formou, a ve světě by se nenašla síla, která by tomu dokázala zabránit:

«Cokoliv Bůh otevře lidem z milosti Své, to nikdo jim nemůže zadržet, však cokoliv On zadrží, to nikdo nemůže poslat kromě Něho. A On mocný je i moudrý!» (Korán, súra 35:2)

Ze sociologických aspektů je historicky reálné křesťanství variací na tezi vyhlášenou apoštolem Pavlem:

«Otroci, poslouvejte své pozemské pány se strachem a pokorou a z upřímného přesvědčení jako Krista. Nejen naoko, abyste se zalíbili lidem, ale jako otroci Kristovi, kteří z duše své plní Boží vůli a lidem slouží ochotně, jako by sloužili Pánu. Víte, že Pán odmění každého, kdo něco dobrého učiní, ať je to otrok nebo svobodný.» (Efezským, poselství apoštola Pavla, 6:5-8)¹.

- **V kontextu Křesťanství – učení o nastolení Království Božího na Zemi** – to má smysl jako doporučení, *dočasného – v historické perspektivě nepřiliš dlouhého – charakteru*, zacíleného na to, aby nedošlo k vyostření vnitřních společenských – třídních – konfliktů, aby se lidé – *nezávisle na svém sociálním postavení* – v klidu mohli zamyslet a změnit své mravy a etiku, a tím potom také – kvalitu života společnosti uvádějící tak do života ideály Království Božího na Zemi a vyhnuli se přitom sociálnímu chaosu a války všech proti všem.
- **V kontextu věrouk církví Kristova jména** je to normou života společností pro všechny časy do skonání věků, kterou se rozumí, že davo-„elitářství“ je Bohem předepsané: «Kristus trpěl a nakazoval vám...». A to je právě to, co činí historicky reálné křesťanství

¹ To je jedno z míst v Novém zákoně, které vytržené z celkového historického kontextu, o kterém církev vždy mlčí, vyžaduje od „křesťana“ žijícího podle církve, aby se podřídil židovskému rasismu a lichvářské nadvládě nad Planetou a lidmi.

přitažlivým pro vládnoucí „elity“ (včetně jeho verze v podobě Ruské pravoslavné církve) a přeměňuje ho ve „svého druhu duchovní pálenku“¹, použijeme-li Leninovu metaforu. Tato sociální norma předepisovaná církevní věroukou přispívá k tomu, že společnosti, které jsou následovnicemi reálného pseudokřesťanství, nevzdorují zotročující aktivitě společenství následovníků historicky reálného judaismu.

Takovým způsobem se historicky reálné pseudokřesťanství a historicky reálný judaismus v rámci biblického projektu zotročení lidstva ve jménu Boha vzájemně doplňují:

- judaismus realizuje agresi a nadvládu nad zotročenými národy (věda je v biblické kultuře prostřednictvím zednářství pod kontrolou judaismu a jeho krycích struktur typu akademií věd a všemožných vědeckých společenství);
- a pseudokřesťanství zajišťuje, že se zotročení nebrání a jsou pokorní, a také to, že jejich boj proti zotročovatelům v případě, že pokornými být přestanou, není efektivní, neboť svou *pro život způsobilou vědu* – vědu *alternativní vědě povolené pohlaváry biblického projektu*, otroci mít nesmějí.

Právě z tohoto důvodu si historicky reálné křesťanství při všech jeho konfliktech s judaismem a zednářstvím nevypracovalo svou sociální

¹ «„Spasitel, zhlížejíce na nás dnes ze svého Kříže, nabádá každého, aby se podle Jeho příkladu neodvracel od svého kříže“, řekl Patriarcha Kirill obraceje se na věřící. Podle patriarchových slov se každý člověk nevyhnutelně ve svém životě střetne se strádáním a nespravedlností, a to často některé lidi vede k tomu, že začnou reptat proti Bohu. Toto reptání by však bylo možné, „jestliže by Bůh byl daleko“. „Ale reptat proti Tomu, Kdo sám vypil tu nejtrpčí číši strádání, není možné“, řekl Patriarcha. Vyzval věřící k tomu, aby si pamatovali, že utrpení Krista „mělo smysl, neboť jím vykoupil naše hříchy a otevřel nám tak dveře k věčnosti“. „Rány života nesmí ničit naši individualitu. Vše je nutné v dobré obracet, včetně zármutku, neúspěchů a nemocí. Naše hoře má pro nás spasitelný význam“, řekl Patriarcha.» (informace převzata z webu NEWSRU.com o návštěvě Kaliningradu Patriarchou Moskevským a celé Rusi Kirillem – Vladimírem Michajlovičem Gundjajevem – a o jeho kázání ze soboty 22. března 2009: <http://www.newsru.com/religy/23mar2009/kaliningrad.html>).

Smysl života lidí však nespočívá v tom, aby od pokolení k pokolení podporovali a trpěli organizaci života společnosti, která je nastavena tak, že svými principy plodí neštěstí vedoucí ke strádání miliard lidí.

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

doktrínu globálního významu, která by vyloučila realizaci biblického projektu zotročení lidstva ve jménu Boha.

A pod nadvládu právě tohoto egregoriálního náboženství pro *otroky-nevolníky biblického projektu* se dostala Rus, když na konci prvního tisíciletí její znacharové dali knížecko-bojarské „elitě“ zelenou k přijetí byzantské věrouky.

A v důsledku toho, že se historicky reálné křesťanství stalo egregoriálním náboženstvím, jdoucím proti Božímu Záměru, což je zřetelně vidět i v životě z principu „praxe je kritérium pravdy“, z analýzy biblických textů a historie formování takzvaných „křesťanských církví“ a jejich kultů, byl lidem seslán Korán jako připomínka pravdy, ke které se může každý z nich vrátit, bude-li si to přát.

Koránské Zjevení stroze potvrdilo jednobožství a odvrhlo dogma o „bohu – Trojici“ církví Kristova jména, které se do té doby zformovaly. Kromě toho Koránské Zjevení informovalo o tom, že Kristus nebyl ukřižován, jak tomu učí církve po něm pojmenované, ale že Bůh, aby zabránil nespravedlivé popravě světce konané v rozporu s Jeho Záměrem, povznesl Krista k Sobě. V Koránu je možné si přečíst přímo a jednoznačně uvedenou odpověď Boha na Kristovu modlitbu v Getsemanské zahradě: «Ať mne mine tento kalich (osud)», (Matouš 26:39):

«Oni jej (Ježíše) nezabili, ani neukřižovali, ale jen se jim tak zdálo; a **věru** ti, kdož jsou o tom rozdílného mínění (tj. odmítají koránské svědectví), jsou vskutku na pochybách o něm; a **nemají o tom vědomosti žádné** a sledují jen dohady (v překladu G. S. Sablukova: „řídí se jen domněnkou“); a nezabili jej **určitě** (G. S. Sablukov: „to je pravdivě známo“), naopak Bůh jej k Sobě pozdvihl, neboť Bůh je mocný (v překladu I. Ju. Kračkovského: „velký“), moudrý! **A věru** není nikdo mezi lidmi Písma, kdo by v Něj neuvěřil předtím, než zemře - a v den zmrtvýchvstání bude pak proti nim svědkem!» (Korán, súra Ženy 4:156, 157 (157-159), v textu jsme slova tučně zvýraznili my).

Z Koránu je tedy možné pochopit, že na bezmeznou víru člověka, který na základě svého svědomí přijímá Boží vůli v celé její plnosti, včetně všeho, co je člověku nevědomé, Bůh odpovídá Svou bezmeznou milostí a všemohoucností.

Vidina Kristovy popravky a všeho, co následovalo, bylo – hromadnou halucinací – preludem, jehož obětí se stali i apoštolové, kteří

se společně s Kristem v Getsemanské zahradě nemodlili. Tuto svou halucinaci potom *čestně* svým současníkům také popsali. Avšak navzdory církevnímu učení o milosrdenství a dobrotě Boha není Koránské svědectví o tom, že se Kristova poprava nekonala, pro množství lidí považujících se za „křesťany“ dobrou zprávou: učení o popravě a vzkříšení je jim milejší. A sami muslimové nechápou význam tohoto Koránského svědectví¹ pro celé lidstvo.

Sociální doktrína Islámu je společná všem Zjevením abrahámovských náboženství – náboženstvím Jediného Zákona: nastolení Království Božího na Zemi úsilím samotných lidí pod vedením Božím:

«...Pojďte ke slovu rovnému pro nás i pro vás (...) a že si nebudeme brát jeden druhého za Pána místo Boha!»² (Korán, 3:57 (64)) «a byli jste již na okraji propasti ohnivé a On vás před ní spasil. A takto vám Bůh objasňuje Svá znamení - snad půjdete cestou přímou! Nechtě stane se z vás obec, jež bude vyzývat k dobrému, přikazovat vhodné a potlačovat zavrženíhodné. A takoví budou blažení.» (Korán, 3:99, 100 (103, 104)).

Přitom smysl arabského slova „islám“ může být v ruském jazyce vyjádřen slovy „Království Boží na Zemi“. Jenže tento smysl nebyl již více než 1300 let, které uplynuly od té doby, kdy nám byl Korán seslán, uveden do života. Příčiny tkví v tom, že historicky reálný islám se svou podstatou hodně odchýlil od koránského ideálu: vládnoucí „elita“ ho dávno proměnila v obřadovíru, takže se stal egregoriálním náboženstvím, pod jehož nadvládou se od pokolení k pokolení obnovuje *davo-„elitářství“ – způsob života lidem nedůstojný*.

Ostatní světová a národnostně svébytná náboženství nestaví před své následovníky úkol vybudovat Království Boží na Zemi, ale

¹ Pravdivost koránského svědectví může být potvrzena také z textů uvedených v Bibli. O tom v materiálech Koncepce sociální bezpečnosti viz práce „Ke Království Božímu...“, a Mistr a Markétka: hymna démonismu? nebo Evangelium bezzákonní víry.

² Upozorňujeme na to, že v Koránu je řečeno «nebudeme si jeden druhého brát za pána», a není tam „nebudeme jeden z druhého činit otroka«. To znamená, že VĚTŠÍ VINA JE PŘISUZOVÁNA TĚM, KTERÍ SE PODŘIZUJÍ OTROKÁŘSTVÍ UPLATŇOVANÉMU VŮČI SOBĚ, než na ty, kdo se snaží druhé si zotročit.

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

orientují je na dosahování jiných cílů, což nám dává důvody považovat je také za egregoriální.

Ve vědských náboženstvích Indie a buddhismu je například žádoucím cílem, aby člověk někdy dosáhnul takové své kvality, která by vedla k přetržení řetězce převtělení, což by mu umožnilo navždy opustit Zemi a odejít do nějakého jiného světa. Z tohoto důvodu není ani jedno z neabrahámovských světových nebo národnostně svébytných náboženství pro pohlaváry biblického projektu překážkou pro realizaci jejich biblického projektu zotročení lidstva ve jménu *Boha, který existuje*.

Nepřekonatelnou překážkou pro biblický projekt zotročení lidstva ve jménu Boha, který existuje, je pouze alternativní projekt globalizace, který bude mít za cíl nastolení Království Božího na Zemi úsilím samotných lidí pod vedením Božím na základě pravé nábožnosti, úsilím lidí osvobozených od posedlosti egregoriálními náboženstvími materialistického a idealistického ateismu.

A v tom také spočívá smysl všech věrouk Jediného Zákona, který byl po dobu mnohých staletí potírán tím způsobem, že byly původní věrouky zaměňovány egregoriálně-náboženskými vzájemně konfliktními kultury: historicky reálným judaismem, křesťanstvím a islámem ve všech jejich vzájemně nepřátelských modifikacích.

10.6. Věda

10.6.1. Konceptuální podmíněnost vědy

Funkcí vědy v životě společnosti je zajištění řízení ve všech odvětvích společenského života *v souladu s určitou koncepcí*, kterou ve společnosti udávají nositelé konceptuální moci.

Tj. věda obsluhuje konceptuální moc:

Ve většině odvětví lidské činnosti je dominujícím prostředkem při řešení úkolů o předvídatelnosti chování objektů/procesů (viz kapitola 6.4), ve vztahu ke kterým řízení již bylo nebo má být organizováno.

Avšak vzhledem k tomu, že uplatňování konceptuální moci není údělem nevzdělaných lidí, tak:

V případě, že ti, kteří se zabývají vědeckovýzkumnou činností, mají určitý rozhled a dostatečně efektivní poznávací kulturu, je věda sama schopna zformovat konceptuální moc jako sociální jev.

Koncepce sociální bezpečnosti je toho přímým dokladem.

Takže:

*Obsah vědy*¹ v její historicky vzniklé podobě je podmíněn koncepcí řízení, pod jejíž nadvládou žije společnost, a především – cíli a etikou, které jsou této koncepci vlastní. **Obzvláště zřetelně se tato osobitost vědy projevuje ve společenskovědních oborech**, což je důvod, že se v této kapitole soustředíme především na „ekonomickou vědu“.

To znamená, že co neodpovídá cílům a prostředkům jejich realizace přijatým v koncepci, se z obsahu vědy vytrácí a výzkumy v těchto oblastech přinejlepším nejsou podporovány, a přinejhorším jsou cíleně potlačovány, a to až do likvidace lidí projevujících o „zakázaná“ témata zájem.

Řečené se týká té složky vědy, jejíž autorita je podporována společenskými institucemi a především – státností a církvemi, které jsou v dané společnosti legitimní (nezávisle na tom, zda tyto církve podporují pravou nábožnost, nebo jsou zotročeny idealistickým či materialistickým ateismem).

Proto také v důsledku konceptuálně podmíněného charakteru vědeckovýzkumné činnosti a konceptuálně podmíněného obsahu souhrnu názorů, které jsou uznávány za hodnověrné „vědecké znalosti“, může být to, co je v rámci jedné koncepce řízení hodnoceno jako „věda“, z pozic jiné koncepce řízení hodnoceno jako „pseudověda“ a „šarlatánství“.

- Je-li Koncepce sociální bezpečnosti hodnocena z pozic vnímání světa, které je v zajetí biblického projektu zotročení lidstva ve jméno Boha, je považována za pseudovědecké grafomanství nebo za satanismus, ale rozhodně ne za vědu vyvíjející se v rámci Záměru.

¹ Jak ve smyslu šířky jejího tematického spektra a obsahu jejích teorií, tak i ve smyslu financování poznávací činnosti ve společnosti ze strany jiných společenských institucí.

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

- Na druhé straně, je-li z pozic Koncepce sociální bezpečnosti hodnocena věda, která se vyvinula v biblickém projektu zotročení lidstva, bude také vzneseno velké množství námitek k neúplnosti jejího tematického spektra a k jejím teoriím, které v mnohém nejsou adekvátní životu a neodpovídají potřebám společenského rozvoje.

Charakter těchto námitek ve vztahu k vědním oborům, které si činí nárok na to, že obsahují znalosti o lidech a společnosti, musí být čtenáři již zřejmý z prvního a druhého dílu tohoto kurzu. Kromě toho jsou námítky k přírodovědným a aplikovaným oborům v materiálech Koncepce sociální bezpečnosti vnitřního prediktoru SSSR uvedeny v pracích „Ruská akademie věd brojí proti pseudovědě? – Zameťte si před vlastním prahem... (analytická zpráva ze série K současné situaci č. 4 (64), 2007), Krátký kurz... (kapitola 6.11 Ekologie makroekonomických systémů).

Přitom:

- v základu výtek k vědecké způsobilosti vědy, která se vyvinula pod nadvládou biblického projektu, leží:
 - na jedné straně povrchnost a ignorance představitelů davu, kteří se spoléhají na ty či ony autority,
 - a na druhé straně mafiánsky-korporativní charakter kádrové politiky ve vědě a jeho podřízenost systému vědeckých titulů a hodností, který tyto autority pro dav vytváří a podmiňuje oprávněnost obsadit ty či ony řídicí funkce ve vědě jako v odvětví činnosti.

To umožňuje doktorovi věd, profesorovi a už tím spíše akademikovi na veřejnosti prohlašovat, že KSB není věda, ale grafomanství, aniž by si dal vůbec práci s rozbořením a diskusí o samotných tezích KSB, natož „vědecky odůvodnil“ své námítky vůči ní.

- A námítky KSB k vědě vyvinuté v biblickém projektu zotročení lidstva vyplývají z porovnání teorií této „vědy“ s principem „praxe je kritériem pravdy“ v životě.

Na co bychom se měli více spoléhat: zda *na názory „vědeckých škol“ vládnoucích v kultuře a na otitulované polozločinecké¹ „autority“, které je veřejnosti prezentují, nebo na své vnímání*

¹ Připomeneme, že před nebezpečím mafiánství ve vědě společnost varoval i J. V. Stalin. Příslušný fragment z jeho článku Marxismus a otázky jazykovědy je uveden v kapitole 9.3.

světa, intelekt, a na princip „praxe je kritériem pravdy“? – to ať si každý rozhodne sám.

A konkrétně, jestliže budeme dodržovat princip „praxe je kritériem pravdy“, tak:

- Nauka o pevnosti a pružnosti je věda způsobilá pro život a z toho také plyne, že domy a mosty stojí, lodě plují, letadla létají a další mechanismy fungují, přičemž vydrží jak vnější zátěže, tak i vnitřní napětí vznikající v jejich konstrukcích. A jestliže se něco poláme, není tím vinen Hookův zákon, ale neschopnost projektantů ho použít, nebo chyby výrobců, kteří vyprodukovali zmetek, či nesprávný postup provozovatelů;
- Takzvaná „ekonomická věda“ je především prostředkem zajišťujícím jednotný postup množství úředníků a podnikatelů v rámci biblického projektu ztotočení lidstva, a vůbec ne základem pro organizaci řízení národního hospodářství v zájmu zajišťování společenského rozvoje.

O této roli ekonomické „vědy“ v politice a životě společnosti psal John Kenneth Galbraith již v roce 1973:

«Vštěpování užitečných (pro realizaci té či oné politiky: naše vysvětlení ke kontextu) přesvědčení je obzvláště důležité s ohledem na způsob, jakým je realizována moc v současném ekonomickém systému. A tento způsob spočívá v tom, jak již bylo zmiňováno, podnítit člověka k tomu, aby se vzdal cílů, o které obvykle usiluje a realizoval cíle jiné osoby nebo organizace. Existuje několik způsobů jak toho dosáhnout. Vyhrožování fyzickým utrpením – vězení, karabáč, mučení elektrickým proudem – patří k odvěkým tradicím. Stejně je to s ekonomickým nedostatkem, jako je hlad a potupná chudoba, nechce-li člověk pracovat jako nájemná síla a přijmou tak cíle svého zaměstnavatele. Stále většího významu nabývá přesvědčování, které vede ke změně názoru člověka takovým způsobem, aby souhlasil s tím, že zájmy jiné osoby nebo organizace jsou důležitější než jeho vlastní. Je to přesně tak, neboť v současné společnosti fyzické násilí, přestože je dosud v podstatě mnohými schvalováno, v praxi naráží na nevoli. Kromě toho se s růstem příjmů lidé s ohledem na možnou ekonomickou nouzi stávají méně zranitelnými. Takže přesvědčování (ve formách, které budou probrány později) se mění v hlavní nástroj realizace moci. Z tohoto důvodu nabývá životně důležitého významu existence takových představ o ekonomickém životě, které by byly blízké představám organizací realizujících moc. To samé platí i pro proces vzdělávání, prostřednictvím kterého jsou takové názory

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

vštěpovány. Ten je buď zaměřen na přesvědčování lidí, že se cíle organizace fakticky zcela shodují s jejich vlastními cíli, nebo pro takové přesvědčování připravuje půdu. Taková prezentace ekonomického života, při které jsou lidé považováni za nástroje pro realizaci cílů organizace, by byla daleko méně užitečná a vhodná.

O součinnosti, kterou ekonomická teorie poskytuje při uplatňování moci, se dá říci, že plní funkci nástroje v tom smyslu, že neslouží k tomu, aby ekonomický systém byl chápán nebo zdokonalen, ale cílům těch, kteří jsou v tomto systému u moci.

Částečně tato součinnost spočívá v každoročním vzdělávání několika set tisíc studentů. I při veškeré své neefektivitě takové vzdělání vštěpuje mnohým z nich a možná dokonce, že většině z těch, kdo je takovému vlivu podroben, sice ne úplně exaktní, ale přesto účinný komplex idejí. Jsou podněcováni k tomu, aby souhlasili s věcmi, které by jinak kritizovali; a kritické nálady, které by mohly mít vliv na ekonomický život, jsou přesměrovávány do jiných, bezpečnějších oblastí. To potom silně ovlivňuje bezprostředně ty, kteří vynášejí své soudy a vystupují k ekonomickým otázkám. A tak i přestože se přijaté představy o ekonomice společnosti neshodují s realitou, stále existují. A v této své podobě jsou zákonodárci, státními úředníky, novináři, televizními komentátory, profesionálními proroky – prakticky všemi, kteří vystupují, píší a rozhodují o opatřeních v ekonomických otázkách, využívány jako náhražka reality. Tyto jejich představy potom pomáhají určit jejich reakci na ekonomický systém; pomáhají ustanovit normy chování a činnosti: v práci, při spotřebě, spoření, danění i regulaci, které budou považovat buď za dobré, nebo za špatné. Pro všechny, jejichž zájmy jsou takovým způsobem chráněny, je to velice užitečné»¹

Nezpůsobnost ekonomické vědy s ohledem na úkol zajistit vývoj společnosti v oblasti jejího zabezpečení přírodními statky a produkcí je potvrzena *bezútešnou* chudobou a bídou miliard lidí, což je po dobu celých desetiletí doprovázeno řečením politiků o tom, že cílem jejich činnosti je prý dosažení všeobecného rozkvětu a boj s bídou a chudobou.

Takže v souladu s principem „praxe je kritériem pravdy“ je ekonomická věda kultivovaná Ruskou akademií věd a státností Ruské federace šarlatánstvím, *které vnitřní mafie v Ruské akademii věd zformovaly na profesionálním základu, a které má všechny příznaky Vlastizrady.*

¹ John Kenneth Galbraith – Ekonomické teorie a cíle společnosti, hlava č. 1.

A teď si představte, že přijde student na zkoušku z nauky o pružnosti a pevnosti a prohlásí: „*Pane profesore, mechanika kontinua je jako žena: Cožpak se dá pochopit?*“ – „Vyletěl“ by od zkoušky a možná by ho vyloučili i z vysoké... A už vůbec není možné představit si obhajobu doktorské disertace na téma „*Mechanika kontinua je jako žena: Cožpak se dá pochopit?*“

Přesto se v novinách *Financovy*e izvestija ze dne 05.10.2005 o stavu ekonomické „vědy“ přibližně těmito slovy, jež ho sama usvědčila, vyjádřil A. Ja. Livšic (1946 – 2013):

«...jenom podotknu: My máme pouze Kudrina, žádnou Kassandru¹. Nemáme nikoho, kdo by mohl přesně odhadnout, jaké budou ceny ropy, kurs dolaru, co se stane s JuKOSy a všechno ostatní. Ekonomika se podobá ženě. Cožpak se jí dá porozumět?» (http://www.finiz.ru/cfin/tmpl-art/id_art-952979).

A toto vyslovil doktor ekonomických věd, profesor a bývalý poradce prezidenta Ruské federace B. N. Jelcina v ekonomických otázkách, pozdější vicepremiér ruské vlády, ministr financí a viceprezident holdingu *Russkij aljuminij*. Tento výrok je ze série: „*A uvědomuješ si vůbec, CO jsi právě řekl?*“

Povšimněme si také skutečnosti, že mezi otázkami, se kterými A. Ja. Livšic spojoval Kassandru, nebyly otázky, které by se týkaly toho, jaké jsou a výhledově budou reálné potřeby společnosti v různorodosti potravin, oblečení, bytových a infrastrukturních služeb; jaké jsou a jaké budou možnosti uspokojit tyto potřeby při různých variantách sociálně-ekonomické politiky státu.

To znamená, že se Livšic (*stejně jako „mainstream“ ekonomické vědy obecně*) vůbec nezajímal o ty otázky, které musí nezbytně zajímat ty, kteří se snaží zajistit garantovaný ekonomický blahobyt celé společnosti a ne jenom „elitám“.

Poté, kdy z politiky odešel B. N. Jelcin, se v ekonomické „vědě“ nic nezlepšilo. Zde je příznání poradce v ekonomických otázkách prezidenta

¹ *Kassandra z cyklu mýtů o Trojské válce – věštkyň a kněžka Apollóna. Odmítla Apollónovi opětovat lásku a ten ji potrestal tak, že lidé jejím věštbám přestali věřit. Kassandra varovala před únosem nejkrásnější ženy Heleny Paridem a předpověděla celý průběh budoucí Trojské války, jenže Trójané ji nevyslyšeli. Paris Helenu unesl a k válce došlo. Trója v ní byla poražena, vyloupena, zničena a ti z Trójanů, kteří nezahynuli ve válce, padli do otroctví nebo utekli do jiných zemí...*

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

RF (2008 – 2012) D. A. Medvěděva – A. V. Dvorkoviče¹, které zaznělo při jeho vystoupení před studenty Moskevské finančně-průmyslové akademie:

«...Já jsem v první řadě ekonom. Ekonomové rádi pokládají otázky, ale **neradí na ně odpovídají, neboť odpovědi neznají** (vyčlenili jsme tučně v citaci). Znají pouze varianty odpovědí. To, co se dnes zdá být správné, je zítra úplně špatně. Dokonce na to existuje i vtip: Ekonomy si lidé vymysleli proto, aby vedle nich meteorologové vypadali dobře².

Samozřejmě, že existují ekonomové, kteří předpověděli krizi probíhající dnes v celém světě. Ale to se jim nejspíše povedlo náhodou. Pokud si vyberete z různých variant prognóz, tak se nevelký počet odborníků střelil do černého, ale 80% dalších to neuhodlo a neočekávalo, že k ní dojde.» (uvedeno podle publikace Alexandra Zjuzjajeva – Arkadij Dvorkovič, poradce ruského prezidenta: “Ekonomy si lidé vymysleli proto, aby vedle nich meteorologové vypadali dobře, v novinách Komsomolskaja pravda ze dne 11.06.2009: <http://spb.kp.ru/daily/24309.4/502853/>)³.

¹ Poté, kdy byl v roce 2012 prezidentem RF zvolen V. V. Putin, se A. V. Dvorkovič stal vicepremiérem vlády, v jejímž čele stanul bývalý prezident D. A. Medvěděv.

² A. V. Dvorkovič, soudě podle všeho, neví, do jakého kontextu zabředl, když zmínil tento vtip. V ruských dějinách byli dva velice moudří a široce erudovaní lidé, kteří vnesli svůj vklad do rozvoje řady vědeckých oborů. Byl to viceadmirál Štěpan Osipovič Makarov a generálporučík sboru lodních inženýrů akademik Alexej Nikolajevič Krylov. O nich o obou se vypráví, že jsou autory stejného aforismu. To asi proto, že to byli přátelé a panovala mezi nimi určitá názorová jednota. Ten aforismus zní následovně: „K exaktním vědám řadím matematiku, astronomii a navigaci a k těm opačným astrologii, chiromantii a meteorologii.“ A. V. Dvorkovič svým vtipem pouze rozšířil řadu nepřesných „věd“, když ekonomiku zařadil hned za meteorologii.

³ O A. V. Dvorkovičovi se ze stejné publikace můžeme dozvědět následující: «Narodil se 26. března 1972 v Moskvě, v rodině známého šachového mezinárodního rozhodčího Vladimira Dvorkoviče. Vystudoval tři vysoké školy. V roce 1994 zakončil Moskevskou státní Lomonosovovu univerzitu, obor „ekonomická kybernetika“ a Ruskou ekonomickou školu. V roce 1997 získal diplom magistra ekonomie na Dukeově univerzitě ve státě Severní Karolína (USA).» – To znamená, že Dvorkovič má představu jak o naší domácí „ekonomické vědě“, tak i o „ekonomické vědě“ USA. Ještě připomeneme, že Dukeova univerzita patří mezi deset „nejprestižnějších“ vysokých škol v USA, což znamená, že se nejedná o žádný „učňák s vývěskou univerzity“.

No a ve společnosti jsou mimo hranice profesionální korporace „ekonomů“ zřídka přiznání takového druhu od „autorit“ ekonomické „vědy“ vnímána jako humor, nebo jako bezalternativní nevyhnutelnost: což znamená, že je implicitně přiznáváno, že ekonomická a finanční činnost společnosti je nečitelná.

Jediné čestné přiznání autority naší domácí „ekonomické vědy“ ze sovětské epochy, které se povedlo najít, že tato věda není připravena řešit úkoly vyhlášené se začátkem „přestavby“ v SSSR, zaznělo od akademika A. I. Ančiškina, zakladatele a prvního ředitele Institutu ekonomiky a prognostiky vědeckotechnického pokroku Akademie věd SSSR (v současnosti Institut národohospodářské prognostiky Ruské akademie věd¹):

„Ruská ekonomická škola“ je nestátní vzdělávací zařízení, vysoká škola, která byla v Moskvě založena v roce 1992 na základě iniciativy ředitele Ústředního ekonomicko-matematického institutu Ruské akademie věd akademika nejdříve Akademie věd SSSR a následně Ruské akademie věd V. L. Makarova, profesora Jeruzalémské univerzity Gura Ofera a řady dalších autoritativních domácích i zahraničních ekonomů.

¹ Od roku 1997 stojí v jejím čele doktor ekonomických věd, profesor, akademik Ruské akademie věd a Mezinárodní akademie managementu Viktor Viktorovič Ivanter. Kromě toho je V. V. Ivanter profesorem katedry makroekonomické regulace a plánování ekonomické fakulty Moskevské Lomonosovovy univerzity, Moskevské školy ekonomiky při Moskevské Lomonosovově univerzitě a předsedou odborné rady pro ekonomiku v ruské Nejvyšší atestační komisi pro udělování vědeckých hodností: to znamená, že je hlavní osobou, jejíž názor rozhoduje o uznání či neuznání vědecké způsobilosti prací kandidátů na vědecké tituly v oblasti ekonomiky. Kromě toho byl v různých letech Ivanter šéfem: katedry národní ekonomiky Ruské ekonomické univerzity G. V. Plechanova, katedry analýzy a prognostiky národní ekonomiky Moskevského fyzikálně technického institutu a katedry sociálně ekonomické prognostiky Státní univerzity řízení. Wikipedie uvádí názvy některých jeho prací z posledního desetiletí, které vypadají jako sarkastické karikatury, s ohledem na ekonomický rozvrat v devadesátých letech 20. století a krizi vyvolanou mizerným makroekonomickým řízením v RF, která se vyostřila v roce 2008,:

- Je načase pohovořit si o ekonomickém růstu // Ekonomická věda současného Ruska, 1998, č. 3;
- Nazrávající problémy prosperující společnosti // EKO, 2004, č. 5;
- Prognózy ekonomického růstu v Rusku – M.: GUU, 2004.

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

«Je třeba se vši určitostí přiznat, že ekonomická věda a vůbec veškeré společenské vědy v průběhu celého našeho rozvoje předvedly, že nejsou připraveny odpovědět na otázky postavené 27. sjezdem strany a lednovým plénem (z roku 1987). Mnohé fundamentální problémy rozvíjejícího se socialismu dnes musíme řešit empiricky metodou „pokus-omyl“ se všemi negativními důsledky vyplývajícími z teoretické nepřipravenosti těchto řešení. Příčin nastalé situace je několik a bylo by asi zjednodušením to vše přičítat neuspokojivé práci samotných vědců ekonomů.

Zaprvé, pro úspěšný rozvoj ekonomické vědy je zapotřebí, aby byla jasně vyjádřena společenská a politická potřeba do hloubky a objektivně odhalovat reálné zákonitosti ekonomického rozvoje a jeho nesrovnalosti, *musí být poptávka po vědecké pravdě.* (...)

Zadruhé, stav ekonomické vědy se vždy pojí s ideologickými postoji, existencí nebo neexistencí dogmat, které často předurčují nejen směřování a průběh vědeckých výzkumů, ale také jejich závěry a výsledky.» (Ekonomická teorie a praxe přestavby, Kommunist, teoretický a politický časopis ÚV KSSS, č. 5 (1303), březen 1987, náklad 1 098 000, vycházel jednou za dvacet dnů, str. 35, 36, všechno, co je v textu zvýrazněno vyčlenil sám A. I. Ančiškin).

Za 3 měsíce Alexandr Ivanovič Ančiškin (11.09.1933, Moskva — 24.06.1987, Moskva) zemřel: bylo mu jen 54 let. Byla to osudová shoda okolností, nebo mu pomohli (jako i mnohým dalším) včas zemřít, aby *svými znalostmi, vědeckými zájmy, autoritou a aktivní životní pozicí*¹ nepřekážel při realizaci tržních reforem?

Nezpůsobilost „mainstreamu“ současné domácí i světové ekonomické vědy přiznal i profesor Moskevské státní vysoké školy mezinárodních vztahů při ministerstvu zahraničních věcí RF, doktor

-
- Budoucnost Ruska: setrvačný rozvoj, neboj inovační průlom? M.: Institut ekonomických strategií, 2005 (ve spoluautorství s B. N. Kuzykem).

Proto měl A. Ja. Livšic ve svém výše uvedenému vyjádření o nezpůsobilosti historicky vzniklé ekonomické vědy zmínit nejen Kudrina, ale také Ivantera, avšak: „vrána vráně oči nevyklove“...

¹ Z vystoupení Ju. V. Jaremenka na jeho pohřbu: «Alexandr Ivanovič šel vždy proti proudu. Odmítal jakékoliv způsoby udržování vnějšího zdání vědecké úspěšnosti, vždy se snažil pracovat nad rámec svých povinností. Také právě proto byly jeho vědecké výsledky vždy nefalšovaně novátorské, originální a vyznačovaly se svým skutečně širokým rozpětím.»

(<http://www.ecfor.ru/index.php?pid=person/great/anchishkin>).

ekonomických věd V. Ju. Katasonov, jak jsme o tom psali již v kapitole 8.5¹ (druhý díl tohoto kurzu).

Na Západě není stav „ekonomické vědy“ o nic lepší. Zde je přiznání laureáta Nobelovy ceny za ekonomii z roku 1973 V. V. Leontěva:

«Finanční a technickou podporu (mluví se o pomoci poskytované USA a SSSR rozvojovým státům: naše vysvětlení k citaci) získávají jak od Rusů, tak i od nás. Ale co se týká pomoci **v metodách ekonomického plánování**, tak tu nebyla dosud ani jedna ze stran schopna poskytnout v dostatečné míře. Můžeme jim dát mnoho moudrých rad, ale velmi málo **metod**, které je lehké si nastudovat a naučit se je, **avšak to je právě to, co potřebují** (vše, co je v textu vyčleněno je naše práce); moudrost se nepředává snadno, a kromě toho se dosud ani jeden politik s vlastní sebeúctou nepřiznal, že mu chybí. Od Rusů se dá přirozeně očekávat, že je mohou naučit plánování, ale z důvodů uvedených výše jim zatím nejsme schopni nabídnout nic víc než rozhovovou metodu, která, přestože se dotýká vážných otázek, tak na ně neposkytuje odpovědi.» (stejný zdroj, str. 229)

«Nedostatkem dnešní ekonomiky není lhostejnost k praktickým problémům, jak se domnívali mnozí praktici, ale úplná nepoužitelnost vědeckých metod, s jejichž pomocí se je pokoušejí řešit.» (V. V. Leontěv, Dokumenty, Vzpomínky, Články, SPb: Gumanistika, 2006, str. 16)

A ani za deset let, které uplynuly od smrti V. V. Leontěva, se ta situace nezměnila, což potvrzuje i výrok hlavního ekonomického pozorovatele novin Financial Times Martina Wolfa:

«Já už vůbec nechápu to, o čem jsem si myslel, že velmi dobře znám. **A také nevím, co si mám teď myslet.**» (Vyčlenili jsme v citaci: jedná se o přiznání M. Wolfa jako vědce v jeho úplné metodologické a poznávací nezpůsobilosti.)

A dále:

«Jeden ze základních závěrů se pojí s chápáním toho, jak se chová finanční systém. Vnější pozorovatelé si uvědomovali, že se změnil v ohromnou černou skříňku². Ale mysleli si, že přinejmenším ti, kteří

¹ V. Katasonov – Stávka studentů Harvardu, kteří si nepřáli výuku standardního kurzu Economics – Internetový časopis Kislorod: <http://newccorp.ru/zabastovka-studentov-garvarda/>

² Pozn. překl. 'Černá skříňka' (z anglického *black box*) je v kybernetice označení zařízení, nebo obecně jakéhokoliv jevu, u kterého je zřejmé, jak se chová či projevuje navenek, ale nevíme nebo nás nezajímá, co

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

pracují uvnitř systému, chápou, co se děje. Tento předpoklad byl mylný.» (Martin Wolf, Financial Globalisation, Growth and Asset Prices, zpráva připravená pro Colloque International de la Banque de France on Globalisation, Inflation and Monetary Policy, Paris, March 7, 2008: http://worldcrisis.ru/crisis/417702/full_reply_t?PRINT_VIEW=1).

To je reakce zahraniční „ekonomické autority“ na hypoteční krizi v USA v průběhu zimy a jara 2008, která ovlivnila celý světový kreditně-finanční systém a položila základ k nastartování globální finančně-ekonomické krize v roce 2008 a v dalších letech, a která v podstatě v Rusku zmařila plnění programu sociálně-ekonomického rozvoje, jež dostal název „Putinův plán“.

Jenže právě takovéto autority „ekonomické vědy“ konzultovali a konzultují přední představitele států a nenesli odpovědnost a stále ji nenesou za to, že jejich doporučení byla jalová nebo škodlivá. A stejná věda leží v základu profesionálního finančně-ekonomického vzdělání, na jehož základě potom jednají úředníci vlád a manažeři v oblasti ekonomiky.

A kdyby v souladu s principem „praxe je kritériem pravdy“ ekonomická „věda“ skutečně byla vědou, tak by ekonomickou prosperitu dávno zajistila všem a každému, kdo v systému společenské dělby práce poctivě pracuje; a dokázala by ji zaručit i do budoucna.

A to znamená, že problém neadekvátnosti a řídicí nezpůsobilosti historicky vzniklé ekonomické „vědy“ je problémem v globálním měřítku.

Jenže právě takováto „věda“ odpovídá požadavkům, které na ekonomickou „vědu“ otroků mají pohlaví biblického projektu zotročení lidstva.

Proto ta zřídka přiznání jejich vlastní nekompetence těm „šejdířským autoritám“ z ekonomické „vědy“ nejen procházejí¹, ale

všechno musí probíhat uvnitř tohoto zařízení, resp. obecně mimo náš obzor, aby k takovým zevním projevům docházelo.

[https://cs.wikipedia.org/wiki/%C4%8Cern%C3%A1_sk%C5%99%C3%AD%C5%88ka_\(kybernetika\)](https://cs.wikipedia.org/wiki/%C4%8Cern%C3%A1_sk%C5%99%C3%AD%C5%88ka_(kybernetika))

¹ V tom smyslu, že ani jedna „vědecká veřejnost“, ani generální prokuratura nepožadují vrátit diplomy o ukončení vysoké školy od všech těch kandidátů, doktorů a profesorů ekonomických věd, neboť neodpovídají

nikdo z politiků ani v jednom státě světa nepožaduje, aby byla ekonomická věda podrobena nezávislému auditu, aby byla provedena revize její vědecké způsobilosti.

Ve státním řízení tato věc nedospěla dále než k emocionálnímu výbuchu prezidenta USA z let 1945 – 1953 Harry S. Trumana (1884 – 1972): *«Najděte mi jednostranného ekonoma! Všichni mí ekonomové mi neustále říkají: „Na jedné straně..., ale na druhé straně...“»* (citát z webu novin Izvestija, září 2003; viz také: <http://www.wtr.ru/aphorism/new56.htm>)¹.

A když nastoupí naléhavá potřeba, aby makroekonomika řešila problémy státního řízení prakticky, tak „ekonomická věda“ zůstává stát stranou, jak to přiznal (aniž by však pozvedl otázku nutnosti vypracovat alternativní vědu) prezident USA F. D. Roosevelt v Besedách u krbu, když se v důsledku „velké deprese“ ocitnul před volbou: buď marxistická pseudosocialistická revoluce v USA s dalším prohloubením krize, nebo vyvedení státu z krize.

24. července 1933: *«Já vůbec nesdílím názor těch profesionálních ekonomů, kteří trvají na tom, že vše musí jít svou obvyklou cestou, a že zásah lidí není schopen vyléčit ekonomické nemoci. Jenže já sám dobře vím, že tito profesionální ekonomové odjakživa každých pět deset let své formulace ekonomických zákonů mění.»* (Vyčlenili jsme tučně v citaci, Roosevelt F. D., Besedy u krbu, M.: ITRK, 2003, náklad 10 000, str. 52).

24. června 1938: *«Kongres vytvořil komisi, která bude mít na starost hromadění faktologických údajů, abychom se dokázali vyznat v tom galimatyáši protichůdných učení o optimální regulaci byznysu (vyčlenili jsme tučně v citaci), a mohli potom vypracovat rozumnější zákonodárství o monopolech, fixních cenách a vztazích mezi velkým, středním a malým byznysem. Na rozdíl od značné části zbylého světa, my, Američané, pevně věříme, že soukromé podnikání a zisk jsou hybnou silou lidské činnosti. Také si však uvědomujeme, že musíme*

skutečně kvalifikaci svých držitelů.

¹ Ukázalo se, že prezident H. S. Truman jen téměř doslovně opakoval výrok jednoho ze svých předchůdců. Prezident USA v letech 1929 – 1933 Herbert Clark Hoover (1874 – 1964) si v letech velké deprese také stěžoval: *«Najděte mi prosím jednookého ekonoma. Neustále jen poslouchám: „Když se na to podíváme z jedné strany...“, „Když se na to podíváme z druhé strany...“»*

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

neustále zdokonalovat obchodní praxi, abychom zajistili stabilní rozumnou úroveň příjmů, vědecký pokrok, svobodu soukromé iniciativy, vytvořili perspektivy pro obyčejné lidi, zajistili spravedlivé ceny, důstojnou mzdu a stálou zaměstnanost obyvatelstva.» (Stejný zdroj, str. 158).

Ale vyříditi si to s „posvátnou krávou“ „ekonomické vědy“ se F. D. Roosevelt, který toho mnoho věděl o zákulisí, neopovážil: *tyto věci nespádali do jeho kompetence prezidenta ani zednáře určité úrovně.*

Ve státnosti postsovětského Ruska je nyní chápání této problematiky na daleko nižší úrovni, než tomu bylo v USA za prezidentského období F. D. Roosevelta¹.

Příčina nezpůsobivosti ekonomické vědy Západu řešit úkoly společenského rozvoje je finančně-účetní přístup, který v ní dominuje.

Finančně-účetním přístupem se rozumí, že existuje „peněženka“ soukromého podnikatele a jakoby bezbřehé moře financí, rozdělené v neuvěřitelném množství stejných „peněženek“, se kterými si tato „peněženka“ směňuje svůj obsah při obchodování se vším, co se prodává a nakupuje. Vycházejíce z tohoto předpokladu, který neodpovídá skutečnosti (neboť počet „peněženek“ je konečný a „moře financí“ není bezbřehé), se ekonomická „věda“ Západu tváří, že dokáže dát každému taková doporučení, aby jeho „peněženka“ nezůstala prázdná...

Na první pohled se zdá být finančně-účetní přístup obecnější, neboť finanční obrat po dobu mnohých staletí neměnně provází hospodářskou i další činnosti, ve kterých se technologie, organizace výroby a rozdělení produkce mění; a o to více se zdá být obecnějším *v současnosti, kdy rychlost technicko-technologických a organizačních změn dosáhla svého vrcholu vymezeného stabilitou lidské psychiky.* A proto jsou mnozí přesvědčeni o tom, že finančně-účetní přístup je skutečně univerzálním přístupem pro všechny časy a zprošťuje „ekonomy“ nutnosti znát i něco jiného kromě:

- účetnictví;
- finančních nástrojů a matematických modelů zaměřených na řešení úkolů s ohledem na použití těchto „finančních nástrojů“;

¹ Příkladem toho jsou naděje našich domácích byrokratů, které vkládají do byznys-školy „Skolkovo“ v Podmoskoví a jejího petrohradského klonu, jak o tom bude řeč dále ve vysvětlivce ukončující kapitolu 10.7 věnovanou vzdělávacímu systému v davo-„elitářských“ společnostech.

- těch částí právní úpravy, které upravují finanční obrat, vlastnická práva a pracovní právo.

Přitom je povinnost znát produkci, technologie a organizaci výroby uložena inženýrům podřízeným „top-manažerům“ a profesionálním politikům, *jejichž vzdělání má finančně-právní (a částečně psychologický) základ*, a kteří prý znají ta tajemství nedostupná „prostému smrtelníkovi“, *„jak stát bohatne...“*¹. Povinnost vědět, jak se makroekonomika skládá z množství mikroekonomik, a jak musí být makroekonomika řízena v zájmu společnosti, není, jak vyplývá z výroků „ekonomů“ a politiků uvedených výše v této kapitole, uložena nikomu...

Avšak život lidí – jejich fyziologie a rozvoj kultury – znamená spotřebu jasně definovaných statků jak přírodních, tak i vyráběných ve společenské dělbě (a ne rozdělení) práce, a žádnou spotřebu nominálních peněžních částek, neboť jak říká lidová moudrost: „bohatý se zlata nenají“. A ve Španělsku od začátku do konce 16. století úroveň cen produkce „reálného sektoru“ v přepočtu na zlato (použijeme-li terminologii našich dnů) vzrostla více než třikrát (s určitým zpožděním k tomu docházelo i v dalších evropských státech)², i když životní úroveň většiny se v podstatě nezvýšila. Příčinou toho byl hojný přítok zlata z „nového světa“, které bylo ve „starém světě“ v té době hlavním peněžním kovem, přičemž spektrum výroby podmíněné energetickou zajištěností, technologiemi, organizací výroby a distribucí se prakticky nezměnilo. To znamená, že ve Španělsku v 16. století došlo k obvyklé inflaci a to přestože tam neměli jen tak nějaký zlatý standard, ale přímo naturální peněžní obrat ve zlatě. Tato skutečnost není většině těch pošetilých přívrženců „zlatého standardu“ známa, a jestliže je o tom poučíte, vyvolá to u nich *údiv, který je smutným důsledkem nezpůsobivosti finančně-účetního přístupu.*

V souladu s tím, co zde bylo řečeno, nejsou burzovní ukazatele kótování devizových kurzů, akcií a jiných objektů spekulací žádné parametry, které by skutečně charakterizovaly makroekonomiku státu a

¹ I když u A. S. Puškin je tato fráze použita v rámci organizačně-technologického přístupu, neboť uvedená slova pokračují následovně: *«a proč nepotřebuje zlato (tj. peněžní kov a tím pádem také peněžní bohatství: naše vysvětlení k citaci), má-li prostý produkt.»*

² Anikin A. V. – Zlato jako mezinárodní ekonomický aspekt, 2. vydání, přepracované a doplněné, M., Mezinárodní vztahy, 1988, str. 279.

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

bezprostředně podmiňovaly ekonomickou životní úroveň společnosti a její perspektivy, protože těmi jsou objemy výroby, vývozu, dovozu a neúčelných výrobních ztrát v přepočtu na obyvatele. A zatím nám média několikrát denně cpou burzovní indexy „modrých žetonů/blue chip stocks“ a všeho možného, a přitom se vyhýbají tomu, aby nás informovala o dynamice výroby v reálném sektoru a saldu obchodní bilance (rozdílu mezi vývozem a dovozem) v přepočtu na obyvatele, a o úrovni neúčelných ztrát (včetně z důvodu nadhodnocení cen) v přepočtu na obyvatele; tato problematika není projednávána ani v Dumě.

A vzhledem k tomu, že život lidí a společností není zajišťován spotřebou nominálních peněžních částek, ale spotřebou přírodních statků a produkce vyráběné reálným sektorem, může být základem *ekonomické prosperity* společnosti v návaznosti pokolení pouze technologicky-organizační přístup k analýze a řízení její makroekonomiky.

Organizačně-technologický přístup¹ nás však zavazuje k tomu, abychom věděli: *Jak ve společnosti vznikají potřeby a jaké budou následky jejich uspokojení? Co vyrábět? V jakých objemech? Na základě jakých technologií? Jak přerozdělovat produkci a přírodní statky? Jak zajišťovat ekologickou bezpečnost výrobně-spotřebního systému?*² A je samozřejmé, že ekonomická věda *společnosti*

¹ V materiálech Koncepce sociální bezpečnosti je organizačně-technologický přístup popsán v pracích vnitřního prediktoru SSSR:

- Mrtvá voda, Krátký kurs..., Kýlu ekonomiky je třeba „vyříznout“ (s využitím aparátu vyšší matematiky);
- K pochopení makroekonomiky státu a světa (teze, téměř bez použití aparátu vyšší matematiky);
- Organizačně-technologický přístup k makroekonomickým systémům je klíčem k úspěšnému ekonomickému a všeobecně kulturnímu rozvoji společnosti;
- Kromě toho viz práce: Veličko M. V., Jefimov V. A., Zaznobin V. M. – Ekonomika inovačního rozvoje a řídicí základy ekonomické teorie – Moskva, Berlín: Direct-Media, 2015. Odkaz, kde je možné tuto knihu stáhnout a objednat si ji v knižní podobě:

http://www.directmedia.ru/book_364343_ekonomika_innovatsionnog_o_razvitiya/.

² Zde jen zmíníme, že vznik pouště Sahary je v mnohém výsledkem práce lidských rukou: vykácení lesů změnilo vodní rovnováhu daného území a v lidských dějinách to není jediný příklad ekologické sebevraždy regionální

svobodných lidí by měla znát takové odpovědi¹ na tyto otázky, které by byly pro život způsobilé.

Vzhledem k tomu, že finanční obrat pouze provází výrobní a spotřebitelskou výměnu zboží a zpřístupňuje ty přírodní statky, které nejsou z různých sociálně podmíněných příčin poskytovány bezplatně, mění se v hospodářském systému společnosti při technologicky-organizačním přístupu *kreditně-finanční systém (společně s právní úpravou upravující finanční obrat)* pouze v jeden z mnoha nástrojů řízení makroúrovně (kromě něho jsou řídicími nástroji makroúrovně jmenovitě: systém norem, právní úprava v oblasti pracovněprávních vztahů a finančně hospodářské činnosti). Proto je ve skutečnosti

civilizace.

«Rozkvět civilizace Nazca připadl na období mezi lety 300 před n. l. až 800 našeho letopočtu. To právě tehdy byly vytvořeny ty proslulé kresby, obřadní město Cahuachi a působivý systém podzemních akvaduktů, které fungují dodnes. A najednou lidé, kteří tuto nádheru vytvořili, zmizeli? Proč?

Dříve se mělo za to, že důvod tkví ve vrtoších El Niño – oceánsko-atmosférického jevu vyvolávajícího silné deště a katastrofické povodně. Až teď však britští vědci z Cambridgeské univerzity asi zjistili skutečný důvod zmizení této starověké civilizace. V časopisu *Latin American Antiquity* uveřejnili zprávu, ve které prohlašují, že civilizace Nazca mohla urychlit svůj zánik aktivním kácením lesů. Podle názoru badatelů se tak indiáni Nazca připravili o možnost pěstovat potraviny v dolinách, neboť kvůli odlesnění krajiny zde klima začalo být příliš suché, informuje grani.ru.

Australští domorodci čistili půdu pro zemědělské účely a vysekávali huarango (druh akácie). Tyto stromy se dožívají tisíce let a pomáhají regulovat úrodnost půdy i její vlhkost: kořeny huaranga dosahují do velkých hloubek, vytvářejí vlhké mikroklima a opadávající listí slouží jako hnojivo. Je zřejmé, že lidé ve starověku zlikvidovali takové množství lesů, že už i tak sušší ekosystém byl nenávratně narušen.

Vědci upozorňují, že podobným způsobem nejspíše zahynula okolo roku 900 našeho letopočtu také Mayská civilizace, které jsou připisována proroctví týkající se konce světa v roce 2012 (viz [KII 04.05.2007](http://kii.04.05.2007))» (Komsomolská pravda ze dne 16.11.2009, Tajemství zániku civilizace Nazca bylo odhaleno: <http://spb.kp.ru/print/article/24394.5/572167/>).

Ještě jedním příkladem takového druhu je přírodně-sociální katastrofa v Příaralí (v regionu přiléhajícím k Aralskému moři) způsobená Státní plánovací komisí SSSR: viz dále hlava 22 (šestý díl tohoto kurzu).

¹ A žádné „varianty odpovědí“, jak uvedl A. V. Dvorkovič na výše zmiňovaném setkání se studenty Moskevské finančně-průmyslové akademie.

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

organizačně-technologický přístup v porovnání s finančně-účetním obecnější, neboť peníze jsou v něm pouze jedním z mnoha „technologických prostředí“ činnosti výrobně-spotřebitelského systému a ne *něco samostatného, co by systémově-hierarchicky stálo výše než nomenklatura produkce, technologie, organizace výroby a odbyt produkce, jak se to jeví přívržencům finančně-účetního přístupu.*

To, co zde nyní bylo řečeno o organizačně-technologickém přístupu, v podstatě znamená, že charakter *skutečného ekonomického vzdělání* musí být takový, že se nemůže stát prvním vysokoškolským vzděláním v životě člověka, neboť aby si mohl osvojit skutečné ekonomické vzdělání, musí napřed získat jiné odborné vysokoškolské vzdělání, pracovat na jeho základě určitou dobu v reálném sektoru nebo ve státním aparátu, a teprve potom může získat přístup k vysokoškolskému ekonomickému vzdělání jako k součásti vyššího všeobecného sociologického vzdělání. V opačném případě bude nositelem „knižních znalostí“ z oblasti ekonomie, které budou bez praktických znalostí produkce, technologií, organizace výroby a bez osobních životních mravně-eticky uvědomělých zkušeností přinejlepším málo užitečné a přinejhorším zkázonosné.

Kromě toho, jak bylo uvedeno v hlavě 1, je ekonomické vzdělání součástí všeobecného sociologického vzdělání, neboť již ze své podstaty nemůže existovat mimo něj. Jak ekonomická politika, tak i ekonomické teorie obsluhují koncepci řízení života společnosti, a jsou-li vaše úzce specializované, čistě ekonomické znalosti okleštěny o svou *sociologickou, mravně podmíněnou složku* a bez konceptuální určitosti, jedná se pro vás o „hůl se dvěma konci“, kterou vám potom mohou konceptuálně vyhranění protivníci také namlátit. Problém je v tom, že v závislosti na tom, s jakou sociologií se pojí, může organizačně-technologický přístup řešit dva různé úkoly:

- buď jak zajistit v návaznosti pokolení lidsky důstojnou kvalitu života (čímž se rozumí integrace civilizace do biosféry) všem, kteří svědomitě pracují;
- nebo, kolik je zapotřebí „toho dobytka“, aby si „skuteční lidé“ (elita sociálních parazitů) žili na vysoké noze, a jak zajistit „tomu dobytku“ takové minimum, aby nebrblal a nestrkal zbytečně nos do záležitostí „elity“.

Pohlaváři biblického projektu zotročení lidstva řeší tak či onak právě tento úkol na základě nějaké své verze organizačně-

technologického přístupu za pomoci šesti priorit zobecněných prostředků řízení/zbraní, udržují své podřízené společnosti v nezpůsobilém stavu prostřednictvím hromady „ekonomických“ teorií „pro úředníky“ a vnucují všeobecně dostupné ekonomické „vědě“ výlučně finančně-účetní přístup.

Přestavba a následné reformy v SSSR a v postsovětských státech, včetně Ruska, zahrnovaly také přestavbu vědy. Přestavba ekonomické vědy se v naší zemi projevila odmítnutím dalšího rozvoje organizačně-technického přístupu (jehož představitelem byl dříve zmiňovaný akademik A. I. Ančiškin), který je nezbytný pro svobodný rozvoj společnosti svobodných lidí. Poté naše domácí věda přistoupila ke kultivaci finančně-účetního přístupu, kterým je dávno zotročena veřejná „ekonomická“ věda „pro otroky“ na Západě žijící pod nadvládou biblického projektu a jeho pohlavárů.

10.6.2. Věda a pseudověda

Tím, co bylo řečeno výše o konceptuální podmíněnosti vědy, se vůbec nerozumí žádná „mnohočetnost vědeckých pravd“, ze kterých by si mohl člověk v závislosti na svých potřebách zvolit tu, která by více odpovídala jeho povaze a zájmům – aktuálním nebo perspektivním.

I když je třeba mít na zřeteli, že podobné názory na „vědeckou pravdu“ jsou propagovány některými filozofickými školami po celou dobu historie současné globální civilizace. A abyste nepodlehli jejich moci, musíte vždy pamatovat na to, že princip „praxe je kritériem pravdy“ nezná výjimek (viz kapitoly 5.5 a 5.7). Umíte-li ho používat, umožní vám adekvátním způsobem porovnávat s životem jak tradiční „vědecké znalosti“, tak i nové hypotézy, a rozlišit tak pseudovědu od vědy. Také vám s dostatečnou přesností v praxi umožní určovat oblasti bezpečného využití vědeckých teorií a oblastí, ve kterých ty stávající přicházejí z různých důvodů o svou funkčnost, a praktická činnost vyžaduje vypracování teorií nových.

Řečené v kapitole 10.6.1 předpokládá, že:

- Život je poznatelný,
- Pravda je mnohostranná,
- v různých koncepcích řízení mohou být žádané různé strany Pravdy, které někdy nemají mezi sebou nic společného, kromě *zdroje svého původu, kterým je objektivní realita;*

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

- a kromě toho je v koncepcích davo-„elitářského“ charakteru nevyhnutelně žádaná i nějaká ta pseudověda, jejímž účelem je obsluhovat ideologickou moc, tj. oblbovat lidi, aby:
 - se díky „samo sebou se rozumějícím věcem“ cíleně formovaným v jejich psychice pod vlivem „vědy“ chovali v souladu s koncepcí uplatňování moci nad nimi, aniž by si všimli svého otrockého postavení¹,
 - a byli informačně-algoritmicky z řídicího hlediska (a tedy objektivně) závislí na svých pánech a pohlavárech koncepcí ovládající jejich životy.

S ohledem na roli pseudovědy jako jednoho ze systémových faktorů biblického projektu jeden z aforizmů Kozmy Prutkova říká: *«Miluj bližního svého, ale nenech se jím vodit za nos.»*

Mluvit proto o vědě a ponechat přitom stranou otázku *pseudovědy jako objektivně nehodnověrných pseudoznalostí a odvětví společenské činnosti, v jejímž výsledku se tyto pseudoznalosti vyrábějí a začleňují do kultury společnosti pod rouškou hodnověrné pravdy*, je v sociologii pseudovědecké.

Je nutné uvědomovat si následující:

- Pseudověda je ve společnosti díky subjektivismu lidí, který je náchylný k chybám a *má sklony dospívající až k zásadnímu odmítání přehodnocovat a měnit své názory*, generována vždy.
- Má-li však věda jako odvětví společenské činnosti, jako společenská instituce, zdravý rozum, takže je schopná přinášet odpovědi na praktické otázky lidí, kteří jsou spotřebiteli znalostí generovaných vědou, nemůže se pseudověda masově šířit a tím spíše není schopna nárokovat si nadvládu nad lidskými rozumy.
- Jenže je-li věda nemocná, je ve větší či menší míře prostoupená pseudovědou; a existují v ní témata, která je zakázáno zkoumat jak otevřeně, tak i *skrytě*², a proto taková věda není schopna přinášet odpovědi na mnohé praktické otázky, které jsou důležité pro velké množství lidí i aktivní politiky. Potom jsou lidé dotlačeni přímo

¹ «Nejhorším otroctvím je nebýt svobodným a za svobodného se považovat.» (J. W. Goethe).

² Na základě hlubinných psychologických zákazů a omezenosti vnímání a chápání světa.

nezpůsobilostí vládnoucích škol tradiční vědy hledat alternativu, která může být dvojitá:

- Mohou samostatně produkovat nové znalosti a praktické návyky v té míře, v jaké v životě vzniká jejich potřeba a dělat to v tempu realizace své činnosti. Budou však takové znalosti uznány za „vědecké“? To je v mnohém podmíněno tím, nakolik to zapadá do koncepce řízení, pod jejíž nadvládou žije v této společnosti legitimní vědecká tradice (možná oficiální), která má na starosti předmětnou oblast (tématiku výzkumů).
- Mohou vyhledat „konzultanta na danou problematiku“, který je alternativou k profesionálním vědeckým „autoritám“, ze kterého se může také vyloupnout šarlatán, nebo psychopatický grafoman, nebo to může být vědecky úspěšný „diletant“, pro kterého se nenašlo místo v profesionálním prostředí „velkých vědců“ právě v důsledku mravně-etické a *(jako následek) intelektuální* churavosti samotné vědy jako odvětví profesionální činnosti v této společnosti, takže činnost tohoto „diletanta“ nebyla ve shodě s vládnoucí koncepcí řízení společnosti.

Jinými slovy:

Ve vědě jsou objektivní pouze výsledky pozorování a experimentů, a objektivní jsou natolik, nakolik je sám pozorovatel nebo experimentátor nezkrsluje v průběhu pozorování procesu, nebo při provádění experimentu. Všechno ostatní jsou s ohledem na vědu výlučně subjektivní interpretace pozorování přirozeného průběhu procesů a prováděných experimentů.

Tyto subjektivní názory musí být hodnoceny:

- jako objektivně vědecké, je-li možné na jejich základě vypracovávat řešení s předvídatelnými následky, uplatňovat tato řešení v životě a na výstupu získávat takový výsledek, jaký slibovaly teorie (tj. jsou-li potvrzeny principem „praxe je kritériem pravdy“);
- a jako objektivně pseudovědecké, není-li možné na jejich základě vypracovat nezbytná řešení, nebo vede-li realizace těchto řešení k následkům, které jsou buď nepředvídatelné, nebo jsou s ohledem na očekávání přímo opačné.

Vzhledem k tomu, že jsou chyby ve vědě nevyhnutelné, necharakterizuje její mravně-etické zdraví a *metodologickou a poznávací způsobilost* (viz hlava 5) ani tak statistika generování nových

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

chyb, jako spíš doba, po kterou přetrvávají v minulosti vypracované chybné teorie a chybné názory na ty či ony konkrétní otázky:

- Jestliže chybné teorie a názory přetrvávají dlouho, kultivují se, jejich vyvracení je zamlčováváno a odmítáno bez posouzení jejich podstaty, nebo je zase naopak „vyvraceno“ prostřednictvím cíleného výběru odpovídajících faktů s vyloučením těch „nevhodných“, nebo dokonce na základě přímého podvodu, je zřejmé, že pod rouškou vědy je kultivována pseudověda.
- Jestliže jsou chybné názory a teorie revidovány a jejich použití v praxi a vzdělávacím systému odstraňováno okamžitě po zjištění faktů, které do nich „nezapadají“, takže mohou vznikat obecnější a životu adekvátnější teorie, znamená to, že probíhá normální přirozený proces rozvoje vědy a je to ukazatelem jejího mravně-etického a intelektuálního zdraví.

Jinými slovy, mravně-eticky zdravá a z hlediska metodologie a poznávání způsobilá věda pseudovědecké pseudoznalosti nehromadí, neboť se sama v průběhu svého rozvoje *neustále systematicky* a v historicky krátkých lhůtách pseudovědy zbavuje prostřednictvím principu „praxe je kritériem pravdy“.

Věda včetně své pseudovědecké složky, která je žádoucí pro koncepci vládnoucí životu společnosti, konceptuální moc obsluhuje. Tyto její služby jsou ve většině odvětví lidské činnosti dominujícím prostředkem při řešení úkolu o předvídatelnosti chování objektů/procesů (viz kapitola 6.4), ve vztahu ke kterým je řízení buď již realizováno, nebo je jeho realizace předpokládána.

„Intuice“ je v tom nejširším slova smyslu individuálně podmíněný subjektivní prostředek řešení úkolu o předvídatelnosti chování, a díky její nerozvinutosti u většiny lidí v důsledku potlačování jejich psychiky kulturou davo-„elitářského“ charakteru existují odvětví činnosti, ze kterých byla prakticky vyloučena.

Avšak navzdory tomuto poměru intuice a vědy v historicky vzniklé kultuře je nezbytné si uvědomovat, že všechny vědecké znalosti, které civilizace za svou historii nahromadila, jsou obrazně řečeno časovým *integrálem součiny „intuice“ a „porozumění výsledkům intuitivního prozření“ včetně chyb jak v „intuici“, tak i v porozumění výsledkům intuitivního prozření.*

Na rozdíl od „intuice“, která je individuálním bohatstvím, je věda bohatstvím kultury celé společnosti, a tento rozdíl mezi „intuicí“ a vědou vede v životě k mnohým závažným důsledkům jak s ohledem na jednotlivce, tak i na celou společnost.

10.6.3. Filozofická ladička

Filozofie zaujímá v systému specializovaných věd a díky svému vlivu na kulturu společnosti, její život a perspektivy zvláštní postavení.

S *filozofováním* (chápaným jako proces slovního vyjádření nějaké nové filozofie nebo jako rozvoj nějaké dříve zformované filozofie) je možné začít až po získání dostatečně širokého rozhledu v průběhu vědecké a praktické práce v oblasti přírodních věd a jejich aplikovaných oborů a po projevení zájmu o *život společnosti jako celku*, tj. o *předmětnou oblast takzvaných „humanitních“ oborů*. Neboť právě v důsledku všeobsažnosti předmětných oblastí dílčích věd a díky tomu, že předmětná oblast filozofie nenáleží ani k jedné z nich, zaujímá filozofie v systému specializovaných věd zvláštní postavení.

Jestliže se pokusíte začít filozofovat bezprostředně, aniž byste měli praktické zkušenosti z přírodních věd a jejich aplikovaných oborů (techniky, zdravotnictví apod.) a znalosti z předmětné oblasti „humanitních“ věd, bude nevyhnutelně výsledkem grafomanství pod rouškou filozofie¹.

O „filozofech“ produkujících podobný druh „filozofie“ Kozma Prutkov napsal následující: *«Filozof lehce vítězí nad budoucím a minulým hořem, je však snadno poražen tím přítomným.»* (K. Prutkov, Plody rozjímání - Myšlenky a aforizmy, č. 112). V podstatě je to o tom, že když se střetne filozofické grafomanství se životem, nevydrží prověření principem „praxe je kritériem pravdy“².

¹ Avšak právě tímto způsobem do filozofie vstupuje většina studentů, kteří postupují na filozofické fakulty vysokých škol hned po ukončení střední školy a získávají tam knižní „moudrost“, takže se málokdo z nich *skutečně* dokáže stát filozofem.

² Klíč k pochopení tohoto aforismu K. Prutkova spočívá v dvojsmyslnosti slova «настоящее» v ruském jazyce: neboť je to jak «настоящее время», tedy přítomný čas, právě teď, tak také skutečná, tedy nevymyšlená událost.

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

Jestliže souhrn věd připodobníme k hudbě jako uměleckému oboru, bude filozofie analogická ladičce:

- zaprvé, na ladičce není možné zahrát ani jednu jedinou melodii, dokonce ani tu úplně nejjednodušší;
- zadruhé, bez ladičky nejsou hudebníci a ladiči hudebních nástrojů, kteří nemají absolutní sluch, schopni naladit hudební nástroje, což znemožňuje orchestru složenému z těchto nástrojů hrát;
- zatřetí, lidé, kteří mají absolutní sluch, ladičku nepotřebují...

Stejně je to s filozofií:

- zaprvé, sama o sobě není užitečná v tom smyslu, že na rozdíl od ostatních věd není schopna řešit žádné aplikované úkoly;
- zadruhé, je-li falešná, jsou konflikty mezi různými vědeckými obory, neslučitelnost různých teorií v rámci jednoho vědeckého oboru, nezpůsobilost vědeckých teorií pro život jako takový včetně jejich praktických aplikací – v některých aspektech nevyhnutelné;
- zatřetí, existuje dost lidí (a nejen vědeckých činitelů), kteří filozofickou ladičku nepotřebují, neboť jejich smysl pro míru (*mysl pro matrici možných stavů, složku trojjednotnosti matérie-informace-míry Všehomíru*) není falešný¹ (v tom smyslu, že se následky určité falše, která je pro omezený lidský subjektivismus nevyhnutelná, neodrážejí na výsledcích jejich činnosti takovým způsobem, aby je po uplatnění principu „praxe je kritériem pravdy“ znehodnocovaly).

To tedy také znamená, že ten, kdo se chce stát filozofem, se vlastně uchází o to, aby se z něho stal výrobce komplexní „ladičky“ pro vědu i společenský život: ve společnosti lidí, kteří nemají „absolutní sluch“, je to činnost bezesporu nezbytná, vyžaduje však od člověka, aby měl široký rozhled a také určité osobnostně-psychologické kvality.

Je-li filozofická ladička falešná, tak pod jařmem takové filozofie vznikne místo funkční vědy něco, co bude podobné tomu, co popsal I. A. Krylov ve svých bajkách „Kvartet“ a „Labuť, rak a štika“. Filozofie

„Minulé“ a „budoucí“ hoře v tomto aforismu náleží do kategorie subjektivních, tedy vymyšlených představ filozofů o realitě, která se udála v minulosti nebo se má stát v budoucnosti, a která může být velmi vzdálená těm skutečným, opravdovým nebo objektivně možným událostem.

Tento aforismus je však také možné vztáhnout na většinu psychologů.

¹ To znamená, že mají „absolutní sluch“, použijeme-li analogii filozofie s ladičkou.

je pro život společnosti velice důležitá, a nelze ji proto ponechávat na pospas všem těm všemožným „humanitářům“ – vyloženým šejdířům-kariéristům (lokajům moci) a neličeným grafomanům, kteří v důsledku defektnosti své psychiky nebyli schopni naučit se matematiku a osvojit si i díky principu „praxe je kritériem pravdy“ znalosti z přírodních věd i jejich aplikovaných oborů, a omezili se pouze na „humanitní znalosti“...

Chyby ve všech druzích lidské činnosti jsou objektivní historickou daností a mohou být bez ohledu na to, o jakou jde konkrétně činnost, přiřazeny k jednomu ze dvou druhů: 1) takzvané „náhodné chyby“, které nepředvídaně vznikají v průběhu činnosti na základě (nebo v rámci) nějakého systému činnosti, a 2) systémové chyby, které jsou naprogramovány chybnými principy vybudování příslušného systému činnosti.

Je pochopitelné, že jsou-li v orchestru dvě ladičky a jedna z nich místo komorního „a“ vydává jiný zvuk, bude orchestr hrát falešně a místo hudby vznikne kakofonie i v případě, že kinematika pohybu hudebníků a dirigenta bude bezchybná.

Bude-li mít orchestr k dispozici jednu ladičku, ale falešnou, problémy také vzniknou, ale budou poněkud jiného charakteru. Komorní „a“ je výška zvuku, kterou vydává standardní ladička, je to délka zvukové vlny, jejíž čtvrtina se u lidí rovná průměrné vzdálenosti mezi sluchovými receptory pravého a levého ucha. Hudba ovlivňuje emocionální sféru lidí bezprostředně a charakter tohoto vlivu je podmíněn na jedné straně frekvenčními charakteristikami toku energie, jehož vlivu je vystaven člověk, a na druhé straně spektrem vlastních frekvencí příznačných organismu.

Nejvýraznějším příkladem takového bezprostředního vlivu je infrazvuk s frekvencí 7 Hz, který u lidí bezdůvodně vyvolává obavy; a při zvýšení vyzářeného výkonu hrůzu, která může v davu vyvolat paniku; a při ještě vyšším výkonu je schopný člověka zabít. Jiné infrazvukové frekvence takový vliv nemají a nejsou takto nebezpečné.

A i když lidé infrazvuk neslyší, je možné tento příklad uvést s ohledem na hudbu na tom obecně fyzikálním základě, že člověk jako vibrační systém rozdílně reaguje na různé frekvence záření, které jím procházejí, včetně těch akustických. A proto stoupání či klesání hudby (melodie a hudebního doprovodu) nahoru nebo dolů po absolutní stupnici frekvencí zvukových vibrací v důsledku nepřesnosti ladičky

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

povede ke vzniku takové hudby, jejíž vliv se bude v něčem lišit od vlivu hudby odpovídající etalonové ladičce. Vliv takové hudby se potom liší od toho, jaký měl v úmyslu dosáhnout skladatel, nebo není takový, jaký by odpovídal jeho prožitkům, které ho k napsání dané hudby motivovaly.

Kromě toho se najdou lidé, jejichž vnímání je citlivější než u většiny a to dokonce i v porovnání s profesionály. Například Ernst Mach (1836 – 1916) zmíněný V. I. Leninem v Materialismu a empiriokriticismu, se jednu dobu zajímal o akustiku¹. Jeho vnímání zvuků se tehdy natolik zdokonalilo, že po dobu několika let nebyl schopen poslouchat hudbu ani v provedení virtuózních hudebníků, neboť slyšel nesoulad a faleš v jejich hře, které sami profesionální hudebníci nedokázali rozeznat.

Jenže my nemáme na mysli vliv hudby jako takové na člověka, ale vliv filozofie jako ladičky na společenskou kulturu.

A podle našeho názoru je falešná jak filozofická ladička ateistické vědy, tak i filozofické ladičky církví založených na věroukách idealistického ateismu.

Jejich faleš má ve svém základu různorodý ateismus a v životě společností se projevuje množstvím problémů zděděných z minulosti, produkovaných současností a ve svém souhrnu globální biosféricko-ekologickou krizí vyvolanou vědecko-technickým pokrokem současné lidské civilizace.

A z toho všeho vyplývá, že je falešnost ladiček vládnoucích filozofických škol v životě společnosti těžkou systémovou chybou.

* * *

Co se týká naší filozofické ladičky, tak ta může být formou tezí ve zkratce vyjádřena následovně:

1. Praxe je kritériem pravdy.
2. Mravnost podmiňuje vzájemné vztahy rozumných subjektů v rozsahu od absolutního odmítání do absolutního odevzdání se.
3. V souladu s bodem 1 a 2: Bůh existuje a je Stvořitelem a Všemohoucím.

¹ Na jeho počest bylo nazváno jedno z podobnostních kritérií v aerodynamice – Machovo číslo – poměr rychlosti proudění k rychlosti zvuku: široce známé M.

4. Život (Všehomír a Bůh) je ve všech svých aspektech poznatelný přiměřeně sobě samému v rámci Všemohoucnosti, což potvrzuje bod 1.
5. Všehomír objektivně existuje a představuje (včetně fyzického vakua) různorodé matérie. Veškerá matérie je ve všech svých stabilních agregátních stavech a *přechodných formách (různorodá záření materiálních objektů)* nositelkou objektivně existujících informací a míry. To znamená, že Všehomír a jeho fragmenty jsou trojjednotností matérie-informace-míry:
 - míra je definovatelná číselně – množstvím a pořadím (matričně-vektorově);
 - ve vztahu k materii je míra maticí jejich možných stavů a přechodů z jedněch stavů do jiných;
 - ve vztahu k informacím je míra systémem kódování informací.
6. Díky tomu, že se dialektické poznání neomezuje na intelektuálně-rozumové (a tím spíše ani na výlučně formálně logické) důkazy, nejsou výše uvedené teze z větší části intelektuálně-rozumově dokazatelné a algoritmicky-procedurálně obnovitelné.
7. Přitom však jsou všechny výše uvedené teze dialekticky potvrditelné (viz hl. 5) na základě faktů dostupných čtenáři a na základě jeho vlastní smyslově-intelektuální činnosti za podmínky, že je čtenář připraven přijmout řečené jako hypotetickou možnost, kterou je princip „praxe je kritériem pravdy“ (bude-li se jím upřímně řídit) schopen potvrdit v případě, že:
 - tato hypotetická možnost je objektivně pravdivá,
 - a čtenář není ztotočen svými předešlými předsudky o tom, že pravdivé jsou nějaké obsahově jiné názory ladičsky filozofického charakteru (oběti iluzí subjektivismu jsou přesvědčeny o tom, že iluze uspokojující jejich psychiku jsou pravdou a Příroda žije pod jejich diktátem).

Podrobněji je naše filozofická ladička popsána v první části tohoto studijního kurzu a v práci *Dialektika a ateismus: dvě neslučitelné podstaty*.

10.6.4. Řízení vědy v biblickém projektu

Ve starověkých civilizacích, a také v naší době mimo regiony, kde jsou rozšířeny kultury, v jejichž základu leží věrouka historicky

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

reálných abrahámovských náboženství, jsou nějaká ta místní svébytná věda a náboženství dvěma vzájemně se doplňujícími a prolínajícími složkami společenské kultury. Umění, které se bezprostředně dotýká především emocionální sféry, prostupuje vědu i náboženství, spojuje je a nedovoluje jim se odloučit.

Oddělení hierarchie vědeckých činitelů od hierarchie náboženských činitelů a konflikt vědy a náboženství, který to doprovází, je charakteristickou osobitostí biblické kultury.

Toto rozdělení vzniklo v katolicismu jako reakce společnosti na tyranii „humanitářů“ bohoslovců-psavců, kteří se jako nevolníci biblických písem a tradic jejich výkladu pokoušeli dotlačit pod svou *korporativní disciplínu*, ignoranci, poznávací a tvůrčí impotenci ve společnosti veškerou vědeckovýzkumnou činnost a její výsledky. Po dobu několika staletí se inkvizici dařilo udržovat vědu pod kontrolou hierarchie církve, ale když „kvantita přešla do kvality“ – získala věda samostatnost a stala se ve společnosti oporou antiklerikalismu a materialistického ateismu, přestože do začátku 20. století patřila většina vědců stejně jako předtím mezi vyznavače historicky vzniklých věrouk idealistického ateismu.

Na rozdíl od katolicismu nemělo pravoslaví s ohledem na vzájemné vztahy mezi vědou a náboženstvím žádný problém, neboť úspěšněji než katolicismus kultivovalo nevědomost¹, takže se pod jeho útlakem věda nerozvíjela vůbec. A právě proto, když zaostalost vědy a jejích aplikací postavila Rus před perspektivu katastrofy a kolonizace, začal Petr I. importovat vědu ze Západu v podobě hotové k použití. Zaváděl ji společně s osvětou a vzdělávacím systémem, které byly od ní odvozeny,

¹ Jak dokazují archeologické vykopávky ve Velkém Novgorodu a analýza nalezených dokumentů z březové kůry, byla téměř všeobecná negramotnost prostého lidu na Rusi před rokem 1917 produktem moci Ruské pravoslavné církve a „elitářského“ státu, které ovládaly rozumy a duše lidí na Rusi: od 11. do 15. století úroveň gramotnosti mezi ženami a u obyvatelstva celkově stále klesala. V 17. století již většina obyvatelstva na Rusi neuměla číst ani psát a platilo to i pro představitele „duchovního stavu“. Mnozí z nich se od dětství učili církevní obřady poslechem a číst a psát se nenaučili. To také byla jedna z příčin rozkolu za patriarchy Nikona: kněží, kteří neuměli číst a psát *jednoduše fyzicky nemohli* začít vést bohoslužby podle nových knih, a tak když vycítili, že mohou přijít o svůj obvyklý zdroj obživy, začali se církevní reformě aktivně bránit.

a to takovými metodami, které se blížily inkvizitorským a bořil tak tradice, které se do té doby na Rusi zformovaly¹.

V muslimské kultuře se ještě předtím, než byl islám *za nečinného přihlížení prostého lidu* „elitou“ přeměněn v obřadovíru, věda a její aplikace aktivně rozvíjely. Stopy tohoto vývoje se v kultuře biblické civilizace dochovaly v podobě kdysi v minulosti převzaté arabské terminologie, na kterou můžeme narazit v mnohých vědeckých oborech: algebra, alchymie, nadir, zenit a alkohol jsou jen některé z těchto převzatých termínů.

Později, kdy původně arabská slova v jazycích národů biblické regionální civilizace zdomácněla a na skutečnost, že tyto znalosti a

¹ Jak už jsme zmiňovali dříve, tak nebyt reforem Petra I. a jeho modernizace státu, tak by po uplynutí století mohly proti Napoleonovi (evropské přední technice a organizaci z konce 18. století a začátku 19. století) bojovat pouze *střelecké pluky (zastaralá technika a organizace 16. až 17. století)*, které by před sešikováním do boje bylo nutné napřed odvolat od jejich rodin, z jejich polí a krámků. V takovém případě by se ruské dějiny mohly s určitými variacemi podobat dějinám kolonizace Indie.

V souvislosti s touto okolností je dobré si připomenout, jak v průběhu projektu televizního kanálu RTR Jméno Ruska z roku 2008 V. M. Gundjajev (současný patriarcha moskevský a veškeré Rusi Kirill) káral Petra I. za to, že Petr, jestliže přímo nezničil, tak přinejmenším poškodil „civilizační kód“ Rusi. Předtím než vyslovíme svůj souhlas či nesouhlas s názorem V. M. Gundjajeva, si musíme ujasnit odpověď na otázku, co máme chápat pod pojmem „civilizační kód“:

- je-li „civilizačním kódem“ biblické jařmo, jehož šířitelem byla v průběhu celého tisíciletí Ruská pravoslavná církev, tak má V. M. Gundjajev pravdu: Petr se dopustil zločinu proti biblickému projektu a zbavil zemi na dvě století duchovního útlaku patriarchátu, takže se věda v Rusku přece jenom začala rozvíjet a Rusko tak mohlo dát lidstvu řadu vědců světového formátu, dokázalo ustát všechny zmatky 20. století a uchovalo si přitom potenciál rozvoje pro století jednadvacáté;
- je-li civilizačním kódem“ souhrn prostředků biologického a sociokulturního charakteru, prostřednictvím kterého jsou smysl života (ideály) civilizace obnovovány v návaznosti pokolení, tak ten po celou dobu své historie mrzáčí sama Ruská pravoslavná církev, v jejímž čele nyní stojí Gundjajev se svým protikřesťanským: „Otroci podřizujte se svým pánům...“, „Kristus trpěl a nakazoval vám...“.

O našem chápání termínu „civilizační kód“ obsažněji viz analytická zpráva vnitřního prediktoru SSSR – Podstata času (2011).

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

vědecká terminologie byly převzaty z muslimské kultury, se v biblické kultuře pozapomnělo, začal být svět historicky reálného islámu představiteli biblické kultury vnímán jako svět zaostalosti a poznávací a tvůrčí impotence, k čemuž sami muslimové-obřadověrci poskytovali a i nadále poskytují množství důvodů.

Jednou z příčin, proč byla v biblické kultuře věda od náboženství oddělena, je skutečnost, že *monopolní* misi kurátorství vědy pohlaváři biblického projektu od počátku uložili judaismu (viz kapitola 8.6 – otázka rasově-klanové filtrace kádrů). Takže po celé dějiny, zatímco církve Kristova jména mezi svými věřícími kultivovaly zaostalost a pokoušely se „vtěsnat“ rozvoj vědy pod své chápání Bible a výklad Života na jejím základu, se rabinát a jeho nadřazení věnovali jak náboženství (a především jeho egregoriálním aspektům), tak i vědě, a kontrolovali směřování i charakter rozvoje vědy v zotročovaných a zotročených společnostech prostřednictvím představitelů židovské diaspory a zednářství.

V souvislosti s tím je nezbytné poukázat také na tu okolnost, že hierarchie vědeckých hodností a titulů, která se vytvořila ve vědě biblické civilizace (takzvaného Západu) a šíří se z ní do kultur dalších regionů planety, představuje zcela otevřený a očím všech přístupný analog *z větší části před společností utajované hierarchie zednářských zasvěcení*. Přitom obě tyto hierarchie nejenže uspokojují ctižádostivost jedinců stoupajících po jejich žebříčcích, navíc se s každým tím stupněm obou hierarchií tak či onak pojí i určité mocenské funkce. Jsou-li přitom společenské mravy takové, že se věda stává prestižní a v něčem „elitářskou“ oblastí činnosti, začínají se v ní tvořit mafiánsky-korporativní skupiny, pod jejichž nadvládou se ocitá kádrová politika ve vědě i sama vědeckovýzkumná činnost v mnohých svých aspektech: od určování tematiky výzkumů do legitimizace či odmítnutí jejich výsledků.

A vzhledem k tomu, že zednářství je od samého počátku mafiánsky-korporativní organizací zaměřenou na řízení všech oblastí společenského života, stávají se mafiánsky-korporativní skupiny vědců, vytvářené živelně na základě „elitarizace“, v určité etapě výkonnou periferií zednářství, se kterým prorůstají.

Z toho samozřejmě nevyplývá, že by bez výjimky všichni akademici, členové korespondenti, doktoři a kandidáti věd byli zednáři. Rozumí se tím, že určitá část zednářů jsou akademici, doktoři a profesori, kteří bezprostředně řídí vědu v rámci biblického projektu a

kromě toho je část zednářů poručníky a inspirátory nezednářských vědeckých autorit, a řídí tak vědu zprostředkovaně pomocí svých loutek, které ve vědě působí přímo (jak to bylo znázorněno na schématu obr. 9.4-1 ve druhém dílu tohoto kurzu). Takže:

Hlavním účelem systému vědeckých atestací a certifikací odborných úrovní (systému prisvojování vědeckých hodností a titulů) v celém světě je udržovat vědu (jako odvětví činnosti) a souhrn názorů uznávaných za „vědecké znalosti“ (zahrnující jak hodnověrné znalosti tak i vědomé pseudoznalosti) *v rámci koncepce řízení, pod jejíž nadvládou je společnost*. V SSSR a postsovětské RF to mají na starosti Akademie věd a Nejvyšší atestační komise (pro udělování vědeckých hodností a titulů).

A jestliže J. V. Stalin ve svém rozhovoru pro noviny Pravda nazvaném Marxismus a otázky jazykovědy (z roku 1950) odsuzoval oficiální vědu SSSR za mafiánství (viz kapitola 9.3 – druhý díl tohoto kurzu) plodící pseudovědeckost a protilidovost vědy jako odvětví činnosti, a činil tak z vnějšku jako spotřebitel jejích produktů, neboť byl především konceptuálně mocným politikem-tvůrcem a potřeboval vědecké odůvodnění politické strategie a řídicí praxe ve všech oblastech života společnosti, kterého nebyla Akademie věd SSSR a vědecké společenství celkově v mnohém schopno, tak přibližně ve stejné době zase zevnitř akademické vědy SSSR poskytnul její charakteristiku I. A. Jefremov, který nebyl jen spisovatelem science fiction, ale také vědcem, paleontologem světového formátu:

«...v roce 1954 si Ivan Antonovič v dopisu profesorovi I. I. Puzanovovi stěžoval na byrokracii v akademickém prostředí: „... Ta zasedání, výkazy a plány jsou tak nudné. Všechno to, co stojí za starou bačkoru a je vymyšlené tou anglickou „Intelligence Service“, aby zlikvidovala ruskou vědu... s využitím partajní omezenosti, jak se velice přesně vyjádřil jeden můj známý.“» (uvedeno podle knihy A. Konstantinova *Zářivý most*, 2. vydání, podle publikace na webu <http://noogen.2084.ru/Efremov.htm>).

Nu a Intelligence Service je jedním z nástrojů zednářů. Není-li tedy poukazování na její účast při řízení vědy v SSSR formálně správné (přece jen to nebyla tato organizace, kdo zplodil Akademii věd v Rusku a SSSR), tak ta narážka na loutkový charakter Akademie věd je ve své

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

podstatě správná; správně jsou nazvány i cíle její existence odpovídající principu „chceš-li něco zlikvidovat, postav se tomu do čela“.

A katastrofické zaostávání SSSR v polovině sedmdesátých let v oblasti rozvoje počítačové techniky a elektroniky vůbec nebylo důsledkem „pronásledování kybernetiky“ ve stalinských dobách, jak se o tom dlouhou dobu novináři a mnozí vědci pokoušejí přesvědčit společnost. Byl to přímý důsledek vnějšího řízení rozvoje vědy a techniky v SSSR, a konkrétně to bylo důsledkem rozhodnutí Komise pro počítačovou techniku Akademie věd SSSR a Státního výboru pro vědu a techniku (GKNT) SSSR ze dne 27. ledna 1967 pod předsednictvím akademika A. A. Dorodnicyna. Toto rozhodnutí zavazovalo vývojáře nového pokolení domácích počítačů držet se architektury amerických počítačů modelové řady IBM-360 „za účelem možného využití těch rozpracovaných programů, které, jak je možné předpokládat, existují pro systém 360“.

Takový vývoj a zavedení jednotného počítačového systému (Jednotný systém výpočetní techniky) ve své podstatě znamenal:

- ze strany SSSR „pirátské“ převzetí architektury počítačových systémů USA IBM-360, IBM-370 a jejich operačních systémů v předtuše „pirátského“ využívání i jejich aplikovaného programového vybavení;
- a ze strany pohlavářů globální politiky jednajících prostřednictvím USA jednu z největších a nejúspěšnějších makroekonomických a politických diverzí v dějinách.

V okamžiku přijetí tohoto rozhodnutí byly již počítače modelové řady IBM-360 dodávány zákazníkům po dobu dvou let počínaje rokem 1965, a k tomu je navíc zapotřebí připočítat několik let na jejich vývoj a zavedení do výroby!!! V SSSR se analogické počítače modelové řady Jednotného systému začaly masově šířit až ve druhé polovině sedmdesátých let, a na začátku osmdesátých let 20. století. To znamená, že rozhodnutí přijaté GKNT a Akademií věd SSSR, od samého počátku programovalo minimálně desetileté zaostávání SSSR za světovou úrovní. A skutečně: předtím, než se Jednotný systém počítačů stal „jednotným standardem“ v SSSR a členských státech Rady vzájemné hospodářské pomoci¹, započala epocha osobních počítačů a prosazování

¹ Rada vzájemné hospodářské pomoci (RVHP) byla mezivládní organizací socialistických států založenou v roce 1949. Svou činnost ukončila po krachu SSSR a rozpadu „světového socialistického systému“. Některé

strategické počítačové iniciativy USA, kterou tajné služby a Akademie věd SSSR jednoduše nepochopily a proto ji v tom lepším případě „propásly“, a v tom horším ji pochopily a podílely se na jejím úspěšném prosazování za účelem likvidace SSSR...

To právě toto – z hlediska svého vzniku a motivace jakoby nepochopitelné – strategicky zkázonosné rozhodnutí Komise pro počítačovou techniku Akademie věd SSSR a GKNT SSSR ze dne 27. ledna 1967 a jeho uvedení do života v celostátním měřítku utřalo v naší zemi rozvoj vlastních vědecko-technických škol v počítačovém odvětví se všemi důsledky z toho vyplývajícími.

Ještě jeden příklad. V Kaluze, ve Státním muzeu historie kosmonautiky K. E. Ciolkovského byla dlouhou dobu na jednom ze stojanů vystavena fotografie, na které byl Ju. A. Gagarin s ještě několika lidmi zachycen v aerodynamické laboratoři vedle

aerodynamické váhy¹. Na váze byl instalován model létacího stroje.

Létací stroj na váze se nepodobal žádnému obvyklému modelu letadla: měl krátký, relativně tlustý trup přecházející vepředu do skosené špičky a nevelká křídla; z aerodynamického hlediska byl svou konstrukcí „bezocasý“,

v koncové části trupu měl pouze zvednutou svislou ocasní plochu. Každému, kdo se alespoň trochu vyzná v letectví, muselo být při pohledu na tuto fotografii ihned jasné, že tento létací stroj není schopen samostatně vzlétnout ze země tradičním způsobem, ani provozovat vysokou pilotáž...

socialistické státy jejími účastníky nebyly.

¹ Aerodynamické váhy jsou zařízením pro měření aerodynamických sil a momentů působících na model, nebo skutečné těleso obtékané v aerodynamickém tunelu.

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

To znamená, že Státní muzeum historie kosmonautiky po dobu mnohých let předvádělo vnímavým a myslícím návštěvníkům, že v SSSR byly práce na programu konstrukce vícenásobně použitelného raketoplánu přerušeny téměř dříve¹, než v USA vůbec započaly práce na programu Space Shuttle². Ta věc, že v šedesátých letech 20. století u nás probíhaly práce na konstrukci vícenásobně použitelného raketoplánu, nikdy nebyla veřejně projednávána v SSSR ani v Rusku.

¹ Ju. A. Gagarin zahynul 27. března 1968 při tréninkovém letu na stíhačce MiG-15 UTI společně s leteckým instruktorem V. S. Serjoginem. Jedna z verzí jejich smrti je uvedena v článku Alexandra Milkuse zveřejněném v Komsomolské pravdě:

- Kdo přežezal šňůry Gagarinova padáku? Část 1 (<http://www.kp.ru/daily/24070/308344/> ze dne 26. března 2008)
- Zahynul Gagarin proto, že přesně dodržel předpis? Část 2 (<http://www.kp.ru/daily/24071.4/308981/> — 27. března 2008).

² Space Shuttle v překladu do ruštiny znamená Vesmírný čluněk.

Člunek je část tkalcovského stavu a slouží k provlékání útku osnovou z jednoho konce na druhý, provléká špulku s příčným vláknem mezi vrstvami sudých a lichých vláken osnovy, které se po každém průchodu člunku staví kolmo k ploše látky a upevňují tak příčné vlákno v plátnu. To znamená, že sám název vesmírného systému USA symbolizoval ideu rychlých a bezproblémových systematických letů na oběžnou dráhu Země a zpět. Reálně se však technická spolehlivost vesmírného systému USA ukázala být podstatně nižší, než spolehlivost dopravních letadel...

V roce 1971 NASA zakázala společnosti North American Rockwell vývoj a výrobu celé flotily vícenásobně použitelných raketoplánů. První shuttle Kolumbie provedl svůj první let 12 – 14. dubna 1981, přesně dvacet let po Gagarinově letu do vesmíru. A právě tento raketoplán se v důsledku poškození a ztráty části prvků technické ochrany z jeho povrchu při startu rozpadl 2. února 2003 při vstupu do atmosféry při svém návratu na zem od Mezinárodní vesmírné stanice, a celá posádka (7 lidí) zahynula.

Ještě jeden raketoplán Challenger vybuchl nad kosmodromem na mysu Canaveral na Floridě brzy po svém startu 28. ledna 1986 při svém desátém startu a celá posádka (7 lidí) zahynula. Po této katastrofě byly lety shuttlů přerušeny na několik let do odstranění technických předpokladů k opakování tragédie. (V roce 2015 se objevila verze, že pět ze sedmi členů posádky Challengeru nezahynulo a stále žije a pracuje. Zveřejněny byly jejich fotografie: <http://www.yaplakal.com/forum2/topic1145802.html>. Je-li tato verze pravdivá, tak se řadí do stejného souboru událostí jako 11. září 2001,

Jediná informace, která by vysvětlovala původ výše zmíněné fotografie modelu prototypu sovětského shuttle na aerodynamické váze, kterou se povedlo najít, je publikace Larisy Michajlovové v Rossijskoj gazeti (Federální vydání č. 4041 ze dne 12. dubna 2006) Co chtěl sestrojít Gagarin?:

«Není pochyb, že kdyby nedošlo k tragédii 23. března 1968, a kdyby zůstal naživu, tak by se nejspíše uskutečnila předpověď Sergeje Koroljova: „V Jurijovi se šťastně spojuje přirozená mužnost, analytický rozum a neuvěřitelná pracovitost. Já si myslím, že kdyby získal patřičné vzdělání, tak bychom uslyšeli jeho jméno mezi těmi nejzvučnějšími jmény našich vědců“. Pro první skupinu kosmonautů byl sestaven speciální studijní plán: program inženýrské fakulty Vojensko-letecké akademie Žukovského byl rozdělen do sedmi let s ohledem na přípravu k vesmírným letům. Přičemž neobsahoval žádné úlevy: laboratorní práce musely být provedeny, zápočty získány a projekty narýsovány.

Téma komplexní diplomové práce pro celou skupinu bylo schváleno po dobrozdání Koroljova: Jednomístný letecko-vesmírný létací stroj. Jednoduše řečeno, šlo o shuttle¹. Výpočty a projektování systémů byly rozděleny: pohonná jednotka – Pavel Popovič, aerodynamické charakteristiky a tepelná ochrana – Andrijan Nikolajev, navigační systém – Jevgenij Chrunov, systém havarijní ochrany – German Titov, palivový systém – Valerij Bykovskij... Celkem 12 bloků, tvořících základ dvanácti diplomových prací, které si obhajovali všichni samostatně.

Gagarin měl jako „hlavní konstruktér“ (je známo, jak mu Koroljov popřál, aby si vyzkoušel pobýt v kůži hlavního konstruktéra) zvolit a odůvodnit aerodynamickou sestavu orbitálního stupně zajišťující

což znamená, že USA nemají moc samy nad sebou se všemi následky z toho vyplývajících pro ně samotné i pro jejich spojence a patolízaly).

Z technických důvodů byly i starty dalších raketoplánů tohoto vesmírného systému nejednou přenášeny na jiné termíny. V roce 2011 byly lety shuttle přerušeny a v roce 2012 byl shuttle Discovery umístěn do muzea.

¹ A upřesníme-li to, mělo se jednat o velkorozměrový model-prototyp vícenásobně použitelného víceúčelového raketoplánu daleko většího rozměru určeného pro okolozemský vesmír, na kterém by bylo možné v podmínkách reálného letu doladit technická řešení, která by potom byla využita při sestrojování raketoplánu většího rozměru.

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

normální let v širokém spektru rychlostí od malých subsonických do hypersonických a umožňující jeho přistání tradičním způsobem, jako letadla.» (<http://www.rg.ru/2006/04/12/gagarin.html>).

Je pochopitelné, že diplomové práce kosmonautů neznamení projekt vesmírného systému, který by byl připraven k realizaci. Také to však nejsou žádné „cáry papíru“, a to tím spíše, jestliže byl jejich odborným vedoucím S. P. Koroljov. Jednalo se o zcela seriózní zkoumání možností jak v SSSR vytvořit kosmický systém nového pokolení, jehož součástí byly i ne zrovna nejlevnější zkoušky modelů orbitálního stupně a přistávacího modulu v aerodynamickém tunelu a také další experimentální práce.

Jak je známo, tak „kádry řeší vše“. A „kádry“, to jsou osobnosti. Proto v souvislosti s ukončením prací na vytvoření vícenásobně použitelného raketoplánu v SSSR připomeneme, že generální konstruktér raketové vesmírné techniky S. P. Koroljov, který byl autorem zadání zmíněného komplexního diplomového projektu první skupiny kosmonautů, zemřel 14. února 1966 při operačním zákroku v „Kremljovce“...

Již v šedesátých až sedmdesátých letech 20. století nejednou zazněl názor, že ho „zařízli“, a že jeho vražda byla zamaskována osudovou shodou náhod. A tento názor odpovídá pravdě, budeme-li otázkou smrti S. P. Koroljova posuzovat v aspektu řízení globálního historického procesu v těch letech v rámci biblického projektu jak strukturně-konspirativními, tak i matričně-egregoriálními prostředky (této problematice je věnována hlava 13 tohoto kurzu – 4. část, čtvrtý díl).¹

¹ Uvedeme jednu z publikací na toto téma.

«Kolektivní odpovědnost lékařů obvykle nazývanou „korporativní etika“, vede k tomu, že prakticky žádnou vraždu není možné dokázat. No a v krajním případě se lékaři mohou, jsou-li přitíštěni ke stěně fakty, odvolat na „lékařskou chybu“. Prakticky denně můžeme v současné době pozorovat, jak lékaři, kteří se dopustili hrozných zločinů proti lidskému životu (ze zloby, díky koupenému diplomu, z chamtivosti) vyvážnou přinejlepším s podmíněným trestem a... i nadále praktikují. A člověk, který zveřejní lékařské zločiny, je okamžitě vyloučen z jejich korporace a cesta zpět je mu k dané profesi navždy uzavřena.

Nemilosrdný posudek operace Sergeje Pavloviče Koroljova, kterou prováděli lékaři z „Kremljovky“, učinil profesor T. P. Serov. A proč bezvýhradně tomuto posudku věřím? Protože se absolutně shoduje s tím, co nám, mladým studentům, vyprávěl už v sedmdesátých letech 20. století

To samé platí i pro smrt Ju. A. Gagarina o dva roky později:

Souhra jakoby „náhod“ v dějinách velmi často maskuje cílevědomou činnost realizovanou na základě návyků řízení matričně-egregoriálních procesů¹.

Příčemž jestliže S. P. Koroljova pohlaváři globální politiky odklidili jako nepohodlného sovětského vědce, tak Ju. A. Gagarina odklidili jako *potenciálního* budoucího generálního tajemníka ÚV KSSS a hlavu

skvělý novinář Jaroslav Golovanov.

Jak vraždili Sergeje Koroljova

«Řeknu vám, co vím od starého anesteziologa, který byl mým učitelem anesteziologie na vysoké. Jmenoval se Nadtočij a byl při té operaci od začátku až do konce. Pracoval tehdy jako ještě mladý anesteziolog v Kremelské nemocnici a byl to pro něj velice zajímavý případ. On sám při té operaci nebyl oficiálním anesteziologem, jenom se prostě šel ze zvědavosti podívat na operaci tak významného člověka.

Nadtočij se jí tedy účastnil jako takový pomocníček pro všechno, tohle přines, tamto odnes a byl tam až do smrti Koroljova, takže měl možnost sledovat všechny peripetie té operace.

Vlastně na tu operaci Sergej Koroljov vůbec jít nemusel, ale on neuváženě předpokládal, že sovětská medicína je stejně úspěšná, jako sovětský raketový průmysl, který ten americký velice předebral.

Jak to obvykle probíhá, když chtějí v USA odstranit konec trávící trubice – konečník? Mají tu operaci rozdělenou do dvou etap. Napřed obvykle dělají tu část, kdy je tlusté střevo vyvedeno k přednímu povrchu břišní stěny (stomii) a konečník zatím kvůli náročnosti operace ponechávají úplně nedotčený. Čekají, až se vyvedené tlusté střevo zcela zahojí a až po uplynutí měsíce dvou potom přistupují k odstranění samotného konečníku, čímž se vyhnou operaci na jeden zátah. Stejným způsobem je tato operace v USA i v celém světě prováděna i dnes.

A proč tak Američané postupují? Protože celé světové medicíně je známo, že v důsledku závažnosti radikálního odstranění konečníku a velké ztráty krve, se tlusté střevo při tak radikální operaci často nepříhojí ke stěně dutiny břišní, spadne dolů a celý obsah střevního traktu se vyleje dovnitř, což znamená stoprocentní smrt.

Tyto informace jsou všeobecně známy již přibližně sto let, od té doby, kdy se konečník odstraňuje kvůli rakovině konečníku, a byly známy i chirurgům, kteří operovali Koroljova.

A proč je možné tvrdit, že to nejsou anesteziologové, kteří jsou odpovědní za smrt pacienta, ale právě chirurgové? Protože podle pravidel ve

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

Sovětského státu: *inteligentní, pracovitý, skromný, nesnášející patolízalství, milovaný národem SSSR, „neelitářský“, vážený v celém světě – nač by byl pohlavárům biblického projektu dobrý takový člověk v čele SSSR?* – Kdyby v čele ÚV KSSS a státnosti SSSR v osmdesátých letech 20. století stál on a ne Gorbačov, tak by osud SSSR i současný svět mohly vypadat jinak...¹

To byly některé z příkladů nadnárodního – *různorodého* – vnějšího řízení vědy a techniky v jednom ze států navzdory jeho možnostem a

zdravotnictví není na operačním sále šéfem anesteziolog, ale operující chirurg. Má-li anesteziolog při plánované operaci potíže s počáteční narkózou, může a měl by chirurg operaci zrušit.

A teď vám povím, co nám, studentům, vyprávěl náš učitel anesteziologie Nadtočij, který byl u operace od samotného jejího počátku. Potíže nastaly ještě před začátkem operace. Anesteziolog nedokázal před provedením celkové narkózy zasunout Koroljovovi do jeho průdušnice dýchací trubici kvůli umělému dýchání, tak si pozval dalšího anesteziologa, který to také nedokázal. Potom si tedy nechali zavolat nějakého profesora anesteziologie, kterému se to také nepovedlo. Chirurgové čekali, vůbec nezačínali. Všechny ty pokusy zasunout dýchací trubici... V té době pacient sám nedýchá, musí se za něj uměle dýchat pomocí masky, což není plně efektivní, takže u pacienta přitom pomalu vzniká nedostatek kyslíku v krvi.

Povolali na konzultaci profesory z dalších klinik. Čekali, než přijedou a celou tu dobu drželi Koroljova na dýchání maskou, což trvalo několik hodin. Kolik takových profesorů anesteziologie si pozvali, není známo, ale Nadtočij si vzpomínal, že operační sál byl úplně přeplněný. A také říkal, že ty profesory povolávali zbytečně, lepší by prý bylo, kdyby to svěřili obyčejným anesteziologům ze sousedního operačního sálu, protože ti by tu dýchací trubici zvládli zasunout rychleji, neboť to dělali každý den. Říkal, že ti profesori drželi dýchací trubici v ruce naposledy před deseti lety. Jenže všichni ti potentáti, říkal Nadtočij, měli „strach o své zadky“ a tak aby se kryli, trvali pouze na „lékařských hvězdách“.

Nadtočij řekl, že potom, po dlouhých konzultacích a telefonátech, se chirurgové rozhodli operovat při narkóze s dýcháním pomocí masky. Celou tu dobu pacienta nepřivedli k vědomí a pořád místo něho dýchali maskou a já opakuji, že takové dýchání není efektivní a může být použito pouze krátkodobě, než je do průdušnice zasunuta dýchací trubice.

Takové protahování dýchání pouze pomocí masky je považováno za hrubou anesteziologickou chybu, a oni celou operaci místo něho dýchali maskou. Nadtočij řekl, že to bylo vědomé rozhodnutí pacienta zabít, protože pro tuto operaci je zapotřebí dosáhnout hluboké narkózy, při které zapadne

zájmům. Zprostředkovatelem takového druhu řízení je v globálním měřítku především zednářství (viz kapitola 8.6 – druhý díl tohoto kurzu, otázka orientace na *nepovolenou pravdu*): jestliže se v těchto procesech projevuje vlastní „živelná“ hloupost a neodbornost, tak má charakter podřízený určité organizovanosti a účelnosti, jedná se o nástroje realizace něčí vnější subjektivity, takže nejde o subjekt, který by sám byl strůjcem určité politiky¹.

Právě díky tomuto mafiánsky-korporativně organizovanému a konceptuálně podmíněnému charakteru řízení vědy existují ve všech

jazyk, uzavře se přístup vzduchu do hrtnu, takže pacient umírá v důsledku asfíxie, tedy udušením. Celý ten zmatek na operačním sále okolo zasunutí dýchací trubice do Koroljovovy průdušnice trval dlouho, několik hodin. Potom začali operovat při narkóze s dýcháním pomocí masky, i když měli pacienta přestat trápit, přivést ho k vědomí a posunout operaci, alespoň o den dva, a pečlivěji se na ni připravit.

Vůbec nebylo nutné zahajovat plánovanou operaci pacienta, kterému nebyli schopni zajistit dýchání. Jenže vše ukazuje na to, že jak se říká v jednom oděském vtipu, museli „kout železo bez ztráty kytičky“. Nadtočij dále řekl, že organismus Koroljova byl silný, že to byl podsaditý chlap a očividně od přírody dobře stavěný. Držel se velmi dlouho „jiný na jeho místě by „zvadnul“ daleko rychleji“.

Nicméně, jak řekl, Koroljovo srdce nakonec takové týráni nevydrželo a na pozadí příznaků hlubokého a dlouhodobého nedostatku kyslíku v krvi se zastavilo, což nebylo pro žádného z přítomných lékařů vůbec žádným překvapením. Šlo o čistě „anglickou“ vraždu.

Nadtočij řekl, že přestože příbuzným řekli, že bezprostřední příčinou smrti při operaci byla ztráta krve, skutečnou příčinou smrti byla hypoxie, a to znamená neschopnost zajistit pacientovi adekvátní dýchání, a tedy udušení...» - profesor T. P. Serov (Příběh vraždy Sergeje Koroljova: <http://www.samru.ru/hitech/new/22903.html>).

«...podezření, že Koroljova při operaci zabili, měli mnozí kompetentní odborníci.

Zaprvé, jak vyplývá z vyprávění jeho manželky, tak Koroljov dokonce ani nevěděl, že mu hodlají odstranit konečník. Jeho manželka řekla zcela jasně, že se mluvilo maximálně o odstranění polypu, a to je šmik, jedna sekunda a hotovo, ale vůbec ne o žádném radikálním odstranění konečníku se vším, co se okolo něho nachází. A skutečnost, že pacienta ani jeho manželku neinformovali o tom, co s ním hodlají dělat, je již sama o sobě zločinem. Pacient musí vědět, na jakou jde operaci a musí se pod to podepsat, nebo, není-li toho schopen, jeho příbuzní.

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

státech žijících pod nadvládou biblického projektu zotročení lidstva témata, která je všeobecně zakázáno zkoumat; také existují témata, která je zakázáno zkoumat konkrétně v těch či oněch státech; existují témata, jejichž zkoumání je v jedněch státech podněcováno a současně v jiných zpomalováno; a mezi tím vším jsou předmětné oblasti, které jsou oficiálně považovány za neexistující; a existují předmětné oblasti, ve kterých je poznávací a tvořivá činnost nahrazována cílevědomým kultivováním pseudovědy a útlumem vědy. Tyto zákazy mohou mít jak

Zkuste na Západě vyprávět, jak Generálnímu Konstruktérovi Kosmických Raket v SSSR lékaři řekli, že mu budou odstraňovat polyp, a přitom mu dělali operaci radikálního odstranění konečnicku bez jeho souhlasu, při které zemřel????!! Co na to asi poví? No, zkuste se jich zeptat! Proč se na to už 40 let nikdo neptá? V Rusku byla vždy spousta dobrovolníků, kteří vše s chutí hlásili na Západ. Proč v tomto případě tito lidé se svou zprávou nepospíchají? Nebo je to možná tak, že si Západ vraždu Koroljova objednal, když ve všech ohledech prohrával kosmickou soutěž se SSSR?

Zdruhé přece víte, že na operačním sále byli sami židé, kteří nevěděli, že někdo z toho drobného lékařského potěru jako třeba mladý anesteziolog Nadtočij, dnes již také mrtvý, bude své vzpomínky na tuto operaci tlumočit svým studentům.

Každému lékaři je jasné, že to, co vypráví ministr Petrovskij, nejsou nic jiného než výmysly na ospravedlnění jeho zločinného jednání, dokonce i ty nejnepravděpodobnější typu neexistujícího „sarkomu konečnicku“. Jak už jsem dříve říkal, tak i kdyby opravdu měl sarkom konečnicku, tak se operace zhoubného nádoru konečnicku v celém světě provádějí ve dvou etapách. Ale v tomto případě je to ještě horší, problém je v tom, že mu rozšířili operaci do smrtelného maxima bez jeho souhlasu. Všechno, co věděl Koroljov i jeho rodina, bylo, že má nezhoubný polyp, který bude pod celkovou narkózou rychle odstraněn.

Dobře, i kdybychom připustili, že měl Koroljov rakovinu, a ne vyfantazírovaný sarkom, což by bylo celkem vážné, tak stejně lidé s rakovinou konečnicku žijí celá léta, protože to není rakovina plic nebo jater.

A teď vám povím jeden technický detail, který znají pouze odborníci. Asi jste si povšimli, jak Koroljovova manželka říkala, že ho před operací navštívil anesteziolog Jurij Iljič Savinov, soudě podle jména po otci žid, jak je ostatně zvykem všech lékařů, kteří pracují v Kremelské nemocnici.

Správně. Součástí práce anesteziologa, za kterou dostává peníze, je den před operací prohlédnout pacienta. A proč má anesteziolog den před operací prohlédnout pacienta? Aby se seznámil s průběhem jeho nemoci, informoval

přímý administrativní charakter, tak mohou také být zprostředkovanými (nepřímými).

To všechno dohromady vytváří systém „her s nenulovým součtem“ na všech šesti prioritách zobecněných prostředků řízení/zbraní. V tomto systému her je jakýkoliv davo-„elitářský“ stát odsouzen s pohlaváry biblického projektu na všech šesti prioritách zobecněných prostředků řízení/zbraní prohrát (viz kapitola 8.5 – druhý díl tohoto kurzu).

Řízená obnova a přizpůsobování systému „her s nenulovým součtem“ na všech šesti prioritách zobecněných prostředků

se o dalších jeho nemocech a mohl vyhodnotit, zda plánovanou operaci vydrží jeho srdce a plíce. Jestliže se anesteziolog domnívá, že nemocný je ve stavu, kdy nemůže operaci vydržet, musí chirurgům navrhnout odklad operace a pacienta na ni lépe připravit. A to nejdůležitější, anesteziolog musí prohlédnout ústní otvor a jeho dýchací cesty právě za účelem toho, aby zjistil možné potíže při zasouvání dýchací trubice do průdušnice kvůli umělému dýchání při operaci. Tato prohlídka musí být provedena před operací jakéhokoliv pacienta, i kdyby to měl být třeba bezdomovec, nemluvě o operaci Generálního Konstruktéra! Existuje speciální, čtyřstupňová klasifikace obtížnosti vložení dýchací trubice do dýchacích cest. Čtvrtý stupeň je ten nejobtížnější, avšak již při třetím stupni musí anesteziolog vyrozumět své anesteziologické vedení o tom, že pacient má znepřístupněné dýchací cesty, nemůže dostatečně otevřít ústa apod. Šéf anesteziologického oddělení je potom povinen přijmout dodatečná opatření, kterých je mnoho a včas informovat operujícího chirurga.

Když tedy ve výše uvedeném rozhovoru operující chirurg Petrovskij říká, že Koroljov skrýval, že má krátký krk, jak vysvětloval Petrovskij, tak my, odborníci, víme zcela přesně, že Boris Vasiljevič Petrovskij sprostě lže, protože vedoucí anesteziologického oddělení mu zcela určitě předtím nahlásil, že tomu tak je, a také skutečnost, že Koroljov v důsledku dřívějšího zlomení čelisti nemůže pořádně otevřít ústa.

A jestliže Petrovskij pacientovi lhal, že ho přijímá pouze na odstranění polypu, a sám začal s radikálním odstraňováním; jestliže lhal svým kolegům, že pacient má neexistující sarkom konečnicku, a jako ministr zdravotnictví nutil své podřízené lživě svědčit; jestliže lhal, že nevěděl, že pacient Koroljov má krátký krk a nemůže pořádně otevřít ústa, tak lhal i ve všem ostatním, a to zcela jasně poukazuje na jeho osobní zainteresovanost na tragickém konci té operace.» (Dopisy doktora Bolito – Do zápisníku antisemity – část III: <http://slava-ryndin.livejournal.com/136439.html>).

Viz také další publikace, ve kterých je odůvodňována právě ta verze, že S. P. Koroljova zavraždili lékaři:

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

řízení/zbrání perspektivní politice v návaznosti pokolení je v globálním měřítku – tím hlavním ve věci obsluhy řízení vědou ve všech davo-„elitářských“ koncepcích, včetně biblického projektu.

Proto je v kulturách davo-„elitářství“ vědecká pravda vždy přinášena na oltář systému „her s nenulovým součtem“, jejichž existenci vyžaduje koncepce řízení a její pánové, pokud tato pravda nezapadá do jejich koncepce a tím spíše, jestliže jí tato pravda protirečí a vyvrací její životní způsobilost.

- Akadematika S. P. Koroljova zavraždila hrstka lékařů záškodníků – na webu právníka Vladimira Jurjeviče Rodionova: http://hotlaw.ru/index.php?option=com_content&task=view&id=720&Itemid=119.
- Jaroslav Golovanov, Poznámky vašeho současníka, 2. díl, Moskva 2001: <http://www.rtc.ru/encyk/bibl/golovanov/gol-zap/2/2-1.html#51>.

A S. P. Koroljov byl sotva jedinou obětí „dvorní léčebné péče“ v „Kremljovce“... V jeho případě však díky anesteziologovi Nadtočiji tento fakt vraždy vešel ve známost.

Ani po nechvalně známém „lékařském procesu“ (ve kterém byla obviněna skupina kremelských lékařů z vraždy A. A. Ždanova a některých dalších činitelů) ze stalinských dob se státní bezpečnost vůbec nezajímala o lékařské vraždy významných osobností SSSR. Stejně jako neprojevila zájem o vraždu S. P. Koroljova. To však je jen jedna z mnoha „drobností“ spoluúčasti KGB na rozpadu SSSR a její spolupráce při plnění Direktivy Rady národní bezpečnosti USA 20/1 ze dne 18.08.1948.

V postsovětských časech se média při vyprávění o životě S. P. Koroljova vyžívají v tématu Koroljovova pobytu v GULAGu v postavení „ZeKa“ (Z/K - uvězněný kanáloarmějce – podle vězňů, kteří kopali Bělomořsko-Baltský kanál) na základě falešného obvinění. No a v otázkách týkajících se příčiny jeho smrti se odvolávají na skutečnost, že předpokladem pro chyby anesteziologů, kteří nedokázali zavést dýchací trubici do jeho průdušnice, byla zranění, která utrpěl po svém zatčení (zlomená čelist apod.)... Takovým osvětlením daných událostí se naráží na to, že smrtí S. P. Koroljova je vlastně vinno NKVD z roku 1937, a vůbec ne lékaři Kremljovky v roce 1966, kteří, pokud přímo účelově neplnili objednávku jeho vraždy, tak se přinejmenším dopustili trestné nedbalosti při přípravě a provedení chirurgické operace.

¹ Viz dále kapitola 13.2.2 — čtvrtý díl tohoto kurzu.

¹ To, co zde bylo uvedeno o příčinách události provedené s předstihem, kterou byla likvidace Ju. A. Gagarina, se může zdát nesmyslem mnohým z těch, kteří nechápou, jak funguje schéma řízení prediktor-korektor a jak je

Principy uplatňované ve vztahu ke vzdělávacímu systému a vědě jsou v davo-„elitářských“ společnostech, včetně civilizace na základě Bible, jednoduché:

1. Otroci nesmí mít poznávací a tvořivé návyky – poznávací a tvůrčí kulturu, která by byla adekvátní Životu (1. prioritá zobecněných prostředků řízení).

realizováno při řízení globálního historického procesu v rámci biblického projektu zotročení lidstva.

Jenže navzdory jejich námitkám je globální historický proces odpradávná řízen podle schématu prediktor-korektor, a takové epizody v dějinách, jakou byla vražda prezidenta J. F. Kennedyho, jsou pouze odstraňováním chyb v prognostice: kdy ten, kterého připravovali, a kterému svěřili určitou misi, se nezachoval tak, jak od něho očekávali, a tak ho odstranili.

To samé, jenom v měkčí formě, se týká i uvěznění M. B. Chodorkovského: *Berl Lazar, jeden ze dvou hlavních rabinů RF, v jednom ze svých televizních vystoupení řekl, že M. B. Chodorkovskij při rozhovoru s ním prohlásil, že ho život židovské diaspory nezajímá, neboť se cítí být Rusem. – Proto museli pohlaváři biblického projektu M. V. Chodorkovského nechat strčit do vězení (aby on sám přišel k rozumu a jako názorný příklad pro ostatní, kteří zapomněli na svou povinnost žida být loajální k rabinátu a jeho pánům) a Jukos přepsat na spolehlivější osoby.*

Ale podobné nápravy chyb jsou jen zřídka výjimkami epizodami, neboť systém vyhodnocování a selekce kádrů funguje počínaje od prvních etap plné funkce řízení obnovy kádrů, takže potencionální budoucí kandidáti na ty či ony vysoké funkce, kteří neodpovídají koncepci a politickým scénářům, jsou ve své většině vyselektováni již ve stádiu, kdy ještě oni sami ani dav nemají ani stín podezření o perspektivách, které by se před nimi mohly v budoucnosti otevřít. Jaká varianta bude pro selekci zvolena: zda rozsudek smrti, represe v té či oné podobě, převedení na neperspektivní práci nebo zatažení do procesu degradace – to jsou již detaily konkrétních životních situací. A matričně-egregoriální složka v této věci hraje roli osobitého automatu, kterému jsou podřízena různá „kádrová oddělení“, ale který je pro nevědomou většinu neviditelný. Proto mají v důsledku „kádrová oddělení“ různých profesionálních, mafiánsky organizovaných korporací pouze minimum práce s těmi nejvýraznějšími osobnostmi.

Řečené v této vysvětlivce se týká konceptuálně podmíněné kádrové politiky v davo-„elitářské“ společnosti ve všech oblastech činnosti.

¹ USA se s tímto problémem střetly, když ve čtyřicátých letech 20. století

- 2. Nesmí mezi nimi být vědci, jejichž vědecké zaměření a činnost by nezapadaly do koncepce řízení (kádry řeší všechno: buď úspěšně, nebo cílevědomě vybrané a do funkcí dosazené „kádry“ nejsou schopné řešit ani jednoduché úkoly v zájmu rozvoje společnosti a lidstva).**
- 3. Nesmí mít vědu (2. a 3. prioritou zobecněných prostředků řízení), která by byla efektivnější než ta, kterou na základě svých zájmů připouštějí v jejich společnosti otrokáři, nebo kterou jim otrokáři podstrkují (to bylo předvedeno na příkladu ekonomické „vědy“ Západu).**

Platí to bez výjimky pro všechny vědy, ale především komplexně pro sociologii a její obory.

A to je trojitý zdroj závislosti společnosti otroků na korporaci otrokářů a podřízenosti otroků otrokářskému systému.

Na zavádění těchto principů do života pracuje vzdělávací systém (o kterém bude řeč v kapitole 10.7 a dále v kapitole 17.3.3 – pátého dílu tohoto kurzu), akademie věd a systém vědeckých hodností a titulů přiznávaných uchazečům vědeckými radami, které jedny výsledky za vědecké úspěchy uznají a jiné jako takové uznat odmítnou a jejich přívržence, z jejich profese následně vypudí i bez pomoci „svaté inkvizice“. Toho všeho je dosahováno díky pronikání zednářské periferie do vědeckého a pseudovědeckého společenství.¹

vyráběly své jaderné zbraně: únik informací z USA do SSSR byl schválen a organizován zednářstvím – tajné služby SSSR byly v této globální operaci jedním z nástrojů její realizace a příjemcem daných informací. Kromě toho se můžete fakta o tom, jak byly z USA vědeckotechnické informace a produkce strategického charakteru dodávány do SSSR ve třicátých a na začátku padesátých let 20. století, a jak díky tomu SSSR překonával svou vědeckotechnickou zaostalost, dozvědět z knihy Douglase Reeda – Spor o Sion, i když některé výmysly z ní jsou vyzdvihovány jako důvěryhodná historická fakta (což je možné vysvětlit tím, že autor neměl bezprostředně možnost seznámit se s životem v SSSR). Přesto však obsahuje důvěryhodná fakta dotýkající se mnohých „zakázaných témat“. Jeden z internetových webů, odkud je možné ji stáhnout: http://www.koob.ru/books/other/spor_o_sione.zip.

¹ V Rusku tuto situaci navíc prohlubuje ještě existence VAK (Nejvyšší atestační komise pro udělování vědeckých hodností a titulů), která je

Udržovat vědu i soubor znalostí a pseudoznalostí uznávaných za vědecké v rámci koncepce řízení vládnoucí nad společností je hlavním účelem systému atestací a certifikací odborných úrovní ve vědě.

Kromě toho existence systému vědeckých hodností a titulů osvobozuje vládnoucí byrokraty státnosti a byznysu od nutnosti pronikat do podstaty problémů a způsobů jejich řešení:

- vždy mají možnost odvolat se na to, že neúspěšné řešení navrhl „věda“ a konkrétně – kandidát, doktor, profesor, člen korespondent, akademik (potřebné zaškrtněte) ten a ten, a tak za jeho bezvýslednost nebo škodlivost byrokrat nemůže nést odpovědnost, neboť se v dané věci s důvěrou obrátil na všeobecně uznávanou autoritu – „velkého vědce“¹;
- no a „vědci“ zase budou ze své strany trvat na tom, že:
 - věda může mnohé, ale ne všechno;
 - ve vědě „neexistuje široká hlavní cesta“², a to znamená, že chyby jsou nevyhnutelné;
 - v rukou byrokratů jejich správné ideje a projekty, pokud nebyly zkesleny, tak byly „zabity“, neboť ti, kdo je dole měli plnit, jsou nesvědomití, hloupí a nic neudělali tak, jak měli, a ve výsledku to všechno nedopadlo „tak dobře jak mělo“ ale „tak jako vždycky“.

nositelkou „pravdy v poslední instanci“ s ohledem na to, čí disertace je vědecká a čí není, kdo je vědec a kdo grafoman, šarlatán a plagiátor. A takto tedy existence VAK a mafiánsky-zednářský charakter „vědeckého společenství“ prohlubuje tu situaci, při které nedochází mezi vědci a disertačními radami k soutěži vedoucí ke vzniku a rozvoji nových vědeckých směrů.

¹ Tato situace je předvedena ve všem známém seriálu Sedmnáct zastavení jara, když Maxim Maximovič Isajev vysvětluje Wilhelmu Holtoffovi, že on, jako Standartenführer Stierlitz, nemůže za to, že fyzik Runge sedí v koncentráku místo toho, aby pracoval na atomové bombě pro říši; za to, že jsou odpovědní přední fyzici říše, se kterými se Stierlitz poradil a na jejichž kompetentní názor se ve věci Rungeho spolehnul, neboť on sám přece není profesionálním jaderným fyzikem.

² Pozn. překl. – Podle aforismu Karla Marxe: *Ve vědě neexistuje široká hlavní cesta a jejich zárných vrcholů může dosáhnout pouze ten, kdo se bez ohledu na únavu šplhá po jejich kamenitých stezičkách.*

10.7. Vzdělávací systém¹

Vzdělávací systém, který je v civilizovaných společnostech jednou z oblastí profesionální činnosti, slouží v davo-„elitářských“ kulturách k realizaci:

- třech vzájemně souvisejících principů při formování *vědy přípustné pro otroky*, které byly definovány na konci kapitoly 10.6.4;
- a také toho integrálního – hlavního: uvědomělé adekvátní vnímání života společnosti jako *biologicky-sociálního systému* musí být u absolutní většiny lidí zablokováno, což umožňuje pohlavárům davo-„elitářství“ skládat z jedinců „sociální mechanismy“ plnicí uložené cíle, které si jejich účastníci² ani absolutní většina okolních lidí neuvědomují.

Tuto skutečnost přiznávají i někteří „nezávislí“ sociologové, kteří se ani vzdáleně nesnaží najít a uvést do života alternativu davo-„elitářství“. Například noviny *Novyje Izvestija* ve svém vydání z 29. ledna 1998 zveřejnily rozhovor Jurije Kovalenka s francouzskými sociology Monique a Michele Pensonovými s názvem – *Elita: čest národa nebo kasta žreců?*

« – Co dnes znamená elita? Je to moudrost, čest a svědomí národa nebo klan, který se především stará o své vlastní zájmy?

– Tak především neexistuje pouze jedna elita, ale hned několik: ekonomická, intelektuální, politická, administrativní atd. Jako sociologové nemáme v oblibě slovo „elita“, které má pozitivní smysl. Elita předpokládá příslušnost „k těm nejlepším z nejlepších“. My dáváme přednost tomu, abychom o nich mluvili jako o sociálně dominantní třídě.»³

Dále se tam sděluje, že:

¹ Viz také práce vnitřního prediktoru SSSR: Potřebujeme jinou školu a „Sad“ roste sám?.. a kapitola 17.3.3 tohoto kurzu v jeho pátém dílu.

² Příkladem toho je činnost bankovního systému a právnické korporace.

³ To znamená, že na rozdíl od mnohých domácích sociologů a politických analytiků pokoušejících se vymezit nějakou tu „skutečnou elitu“, „pseudoe litu“ a „kontraelitu“ (viz úryvky z článku S. Vaľceva – *Elita a nadvláda*, které jsou uvedeny v části 9.1), si francouzští sociologové (tedy minimálně ti, kteří poskytli tento rozhovor) uvědomují nejednoznačnost významu slova „elita“ naprogramovanou všeobecným rozvojem kultury, takže upřednostňují použití jiných, jednoznačněji vyložitelných termínů.

«Ve francouzském systému se dědičná elita starých buržoazních a aristokratických rodin, které ve společnosti a ve státě zaujímají klíčové pozice, jakoby slévá s elitou, které se povedlo vydobýt si sociální vzestup prostřednictvím diplomů¹. Mezi těmito dvěma elitami vzniká solidarita². Ne snad, že by jednaly na mafiánském základu, ale vzájemně se podporují a lobbují za své zájmy bez ohledu na ideologické neshody, které mezi nimi občas vznikají.»

Je třeba neustále vést v patrnosti, že každá větev sociologie je vždy konceptuálně podmíněna. Kromě toho v davo-„elitářském“ společenském zřízení stabilně existujícím po dobu směny několika pokolení žádná větev legitimní sociologie neobsluhuje v rámci *vládnoucí koncepce řízení* celou společnost, ale jen jednu z několika společenských tříd: v marxismu byl tento jev nazván „stranickostí vědy“, která se nejzřetelněji projevuje právě ve společenských vědách a již méně zřetelně v přírodních vědách a jejich aplikovaných oborech. V důsledku konceptuální podmíněnosti a „stranickosti“ sociologie, která je státem oficiálně uznávána, ať už jde o sociologii vládnoucího režimu, nebo o sociologii uznávanou systémem „opozice“, dodržuje „slušnost“ přijatou v daném společenském zřízení, takže některé věci sociologové pouze naznačují (vědoucí pochopí i tyto náznaky a ten zbytek „nic chápat ani nepotřebuje“), a některé jednoduše zamlčují³, jakoby vůbec neexistovaly a ani si je zatvrzele vidět nepřejí, jestliže na ně poukazuje „někdo jiný“.

Právě díky této osobitosti státem oficiálně uznávané sociologie vznikají obraty řeči typu „ne snad, že by jednaly na mafiánském základu“, neboť být „mafiánem“ se v prostředí legitimní „elity“ považuje za „nepatřičné“. Kromě toho „elita“ dává přednost tomu, aby se neprezentovala před zbytkem společnosti jako mafiánská skupina, pod jejíž nadvládou žije společnost, a která se od kriminálních mafií liší pouze tím, že má legitimní status „elity“, parazituje na společensky prospěšných druzích činnosti a svůj byznys nemá založen na nepokrytě

¹ Mají na mysli diplomy z École Nationale d'Administration (Vysoké školy administrativy ve Štrasburku – zkratka ENA), Institut d'études politiques de Paris (Pařížského institutu politických věd) a některých dalších „nejprestižnějších“ vysokých škol ve Francii.

² O nemorálním zdroji vzniku této „solidarity“ viz kapitola 9.2.

³ Některé esoterické tradice ukládají zákaz mluvit o určitých tématech, jestliže se dané rozmluvy účastní více než dva lidé, což znamená, že je přípustné o tom mluvit pouze „mezi čtyřma očima“.

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

kriminálních aktivitách. Takže jsou samozřejmě pro označování činnosti představitelů dědičných a diplomově přiřčených „elit“, které jsou už ze své podstaty mafiánského charakteru, vyhledávány „politicky korektní“ výrazy, které ve společnosti nemají tak negativní ohlas jako: „lobování“, „vzájemná podpora“ apod. Jenže veřejně nedeklarovaná vzájemná podpora je v davo-„elitářských“ společnostech charakteristická především pro činnost mafií, které ovšem oficiálně vládnoucí „elita“ pochopitelně odsuzuje. Když tedy odstraníte ten lesklý nátěr „uhlašeně zdvořilých“ výrazů, které se nemají dotknout něčí osobní ješitnosti, tak francouzská sociologie ve výše uvedeném úryvku v podstatě přiznala existenci klanově-mafiánského charakteru moci ve Francii.

A proto také „elita“, která není „ctí národa“ ani „částí národa“ („elitáři“ jsou arogantními odštěpenci od svých národů), není schopna stát se *žrečstvem – kvůli svému egoismu a více či méně výrazné kastové izolaci od zbytku společnosti.*

« – **Cožpak ve Francii není elita tvořena těmi skutečně nejlepšími?**

– Ne, tak to není. Nedá se říci, že by elita byla tvořena těmi nejmoudřejšími, nejvzdělanějšími a nejkulturnějšími lidmi stojícími nad všemi ostatními. **Francouzský vzdělávací systém místo toho, aby všem poskytoval rovnocenné vzdělání, provádí selekci. Ve výsledku se do lepších vysokých škol děti z dolních vrstev prakticky nedostanou** (část citace jsme tučně zvýraznili). Takže si můžete vybrat ze dvou možností: buď jsou tyto děti hloupé, a i to je možné, někteří si to myslí, i když málokdo o tom mluví nahlas,¹ *nebo je problematická organizace vzdělávání, která není založena na rovnosti. Hra je určena předem, vše je předurčeno a pouze minimum jedinců z lidu se dokáže probojovat na prestižní vysoké školy (část citace jsme kurzívou zvýraznili).*»

Francouzští sociologové však oba tyto své názory (o příčinách selekce žáků a o předurčenosti výsledků selekce) vyjadřují pravděpodobnostně-hypotetickou formou, a vyhýbají se tak odpovědi na

¹ To by ani tak nebylo do určité míry „politicky nekorektní“ jako spíše nežádoucí, neboť by to vyprovokovalo ve společnosti zájem o daný problém a vyvolalo by to odůvodněné námitky, jejichž realizace v praktické politice by vedla k tomu, že existence původního davo-„elitářského“ systému vnitřních společenských vztahů a sociálních skupin by nadále nebyla možná.

otázku, zda je každý z těchto názorů pravdivý nebo nepravdivý. Takže se zaměříme na to, co znamená poslední věta z uvedeného citátu:

Vzdělávací systém je v davo-„elitářské“ společnosti jednou z mnoha systémových „her s nenulovým součtem“.

Kromě toho podotkneme, že uznáme-li vzdělávací systém za jednu z „her s nenulovým součtem“, tak se v citovaném rozhovoru francouzští sociologové raději nepouštějí do rozboru kvality té vědy¹, na jejímž základě jsou obecně ve Francii formovány jak vzdělávací systém, tak i vzdělání určené pro „elitu“. Toto zamlčování problému, nebo neschopnost profesionálních sociologů si ho uvědomit, pouze prohlubuje daný stav a perspektivy společnosti.

Dále je ve zmíněném rozhovoru uvedeno, že ve Francii stejně jako v dalších „vyspělých“ státech² pouze diplomy z několika nejprestižnějších vysokých škol otevírají cestu, ne do té vyhlášené „střední třídy“, která je v nich relativně početná, ale do „vyššího světa“, mezi celkem *nepočetnou „elitu“*, *v hranicích které, pokud se všichni její členové neznají osobně, tak alespoň jeden o druhém již slyšel a vědí o sobě*.

A vzhledem k osobitostem paměti absolutní většiny lidí, tvoří sociální „elitu“ v jakémkoliv státě maximálně 200 lidí (rodin) *nezávisle na počtu obyvatel daného státu*².

Výše uvedená charakteristika vzdělávacího systému jako „hry s nenulovým součtem“, kterou poskytli francouzští sociologové, ve své podstatě potvrzuje jejich *předtím velmi delikátně vyjádřený* názor o klanově-mafiánském charakteru „elitářské“ moci ve Francii. Přitom si však musíme uvědomovat, že davo-„elitářství“ ve Francii je pouze jednou z tváří davo-„elitářské“ kultury panující prakticky po celém světě. A proto vše, co bylo řečeno v uvedených úryvcích z rozhovoru o

¹ Její konceptuální podmíněnosti, funkčnosti, systému „her s nenulovým součtem“, který sama formuje – toho všeho, o čem pojednává kapitola 10.6.

² To samé platí pro regionální a místní „elity“: hranice jejich početního stavu je maximálně 200 lidí, ze kterých může a nemusí být určitý počet uznáván i představiteli vyšších úrovní „elitářství“ za členy dané „elitářské“ úrovně, a tak o postupuje stále výše, až to dospěje do úrovně jakési globální „elity“ – takzvaného „světového společenství“, tj. k určité transnacionální sociální skupině existující paralelně s národními společnostmi.

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

vzdělávacím systému, jako o faktoru obnovy „davo-„elitářství“ v návaznosti pokolení, platí i ve vztahu ke vzdělávacímu systému všech ostatních davo-„elitářských“ společností, přestože má v každé z nich svá specifika¹.

Stejný rozhovor však z mafiánského charakteru usvědčuje i státem oficiálně uznávanou sociologii v davo-„elitářských“ společnostech. A přitom se sociologie z prázdného žvanění na téma sociálních problémů, které nikdo z vládnoucích „elitářů“ nemá v úmyslu řešit, a které není *schopen řešit v praktické politice*², zcela konkrétně *změní v životařečení (viz kapitola 8.5 – druhý díl tohoto kurzu), jestliže po odhalení nějakých neurčitostí (a stejně tak problémů*³) ve společenském

¹ O specifiku vzdělání „pro dav“ v USA viz kniha: Dimiev Ajrat – Třídní Amerika – Šokující každodennost americké školy. Poznámky učitele – Kazaň, Paradigma, 2008, vydání 3000 výtisků (<http://lib.rus.ec/b/208193/>). Kromě toho viz John Taylor Gatto – Fabrika loutek. Zpověď učitele (<http://bodhi.ru/book/gatto-school.html>).

² A to dokonce ani v případě, že je k tomu mravně odhodlán, neboť jeho sociologické představy byly zformovány konceptuálně podmíněnou vědou zaměřenou na řešení úplně jiných úkolů a vůbec ne na odhalování a řešení podobných problémů. A proto, jestliže se o tuto vědu opírá, nedokáže aktuální problémy odhalit a vyřešit.

Kromě toho je praktická politika kolektivní záležitostí, a proto realizace jakékoliv ideje v politice vyžaduje, aby si ji za vlastní vzal dostatečně široký okruh lidí jak ve státním aparátu, tak i ve zbytku společnosti. To znamená, že k vyřešení *staletí neřešených problémů davo-„elitářství“* je nutné, aby se na základě alternativní sociologie vytvořila politicky aktivní sociální vrstva, která by se řešení těchto problémů chopila a jednala ve všech oblastech života podle svého a ze své vůle.

³ Do ruského jazyka bylo slovo „problém“ převzato. To však neznamená, že naši předci byli hloupí a nechápali význam odhalování „problémů“ a jejich řešení v životě, jen se po převzetí slova „problém“ ze zahraničí ve svém chápání světa posunuli dál.

V lidové mluvě se až do současnosti zachovaly stopy toho, že význam problémů a jejich řešení naši předci chápali, jenže toto svoje chápání vyjadřovali jinými slovy, dnes již příliš nepoužívanými. V ruském jazyce existuje ustálená fráze «*ка задача...*» (stal se malér, neštěstí, smůla, nezdár), která je svým smyslem ekvivalentní současnému „máme problém...“.

«Незадача» je ve své podstatě «незаданность» (nedefinovanost, neurčitost), to znamená souhrn nějakých neurčitostí. Jestliže tyto neurčitosti,

životě sociologové přistoupí k vyřešení zjištěných neurčitostí (a stejně tak problémů) ku prospěchu společnosti.

V případě, který jsme rozebírali, to znamená volbu jedné ze dvou možností jako té pravdivé:

- *buď jsou děti obyčejných lidí (a nejen ve Francii, ale ve všech státech světa) skutečně ve své většině rozenými idioty, takže vzdělávací systém je nucen neustále selektovat kandidáty, které je možné připravit ke studiu na „nejprestižnějších“ vysokých školách, takže ve výsledku vzniká v každém z národů „skutečná elita“;*
- *nebo současný systém rodinné i školní výchovy a vzdělávání ve Francii, na celém Západě a v jakékoliv davo-„elitářské“ společnosti neprodukuje z většiny narozených dětí idioty bezcílě ale cíleně a obnovuje tak v návaznosti pokolení „elitářský“ status kosmopolitní „elity“ a jejich pánů, a také „elitářský“ status národních „elit“, které jsou loajální k realizované koncepci globalizace, tj. biblickém projektu zotročení lidstva ve jménu Boha.*

Ve skutečnosti je na místě jedno i druhé.

Faktory kultury, pod jejíž nadvládou žijí obyčejní lidé v davo-„elitářských“ společnostech, jsou takové, že je biologická degenerace určité části obyvatelstva v návaznosti pokolení reálným faktem naprogramovaným převládající kulturou jako informačně-algoritmickým systémem: alkohol, tabák, další narkotika, ve všech směrech škodlivé pracovní i životní podmínky „sociálních spodních vrstev“, a tím spíše „úplné spodiny společnosti“ – to vše plní svůj účel, takže *plnohodnotné*

kteřé jsou obsaženy v dané «незадаче», budeme vnímat jako možnost volby z množství určitých alternativ, tak se z «незадачи/problému» stane «задача» (tedy úkol, problém) s určitými výchozími údaji a určitými cíli, kterých si přejeme při řešení „задачи/úkolů“ na jejich základě v životě dosáhnout.

V takovém výchozím – z řídicího hlediska vhodném – významu se slovo „задача/úkol“ v dnešní době dochovalo pouze v učebnicích a sbírkách úloh, kde je úkolem ze souboru výchozích údajů dojít k něčemu, čeho si přejeme na jejich základě dosáhnout, tedy výchozí údaje + žádaný cíl/výsledek.

V chápání světa na základě ruského jazyka tedy napřed musíme odhalit «незадачу/problém» a v další etapě ho potom převést do kategorie „úkolů“, a potom tyto úkoly buď vyřešit, nebo přiznat skutečnost, že je vyřešit nejsme schopni a vrátit se zpět k „problému“, který musíme znovu promyslet: to je proces odhalování neurčitostí a jejich rozřešení.

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

učební programy tyto biologicky poškozené děti, které se staly oběťmi těchto faktorů na genetické úrovni, prostě zvládnout nedokážou.¹

A současně je vzdělávací systém skutečně orientován na obnovu „elity“ a zamezení pronikání mezi „elitu“ těch, jejichž přiřazení k ní je z nějakých důvodů *historicky zformovanou, částečně mocenskou „elitou“* považováno za nežádoucí. A přitom je jedním z aspektů fungování vzdělávacího systému v davo-„elitářské“ společnosti:

- vzbuzování motivace ke studiu u jedněch a
- potlačování motivace ke studiu u těch druhých.

Je pochopitelné, že **i kontrolní ukazatele úspěšnosti osvojování si učebního programu nadaného žáka, který není motivován ke studiu, budou po určité době k nerozeznání od ukazatelů rozeného idiota, který už z podstaty věci není schopný si tento učební program osvojit.** V takovém případě se ovšem nebude o jeho dalším studiu na náročné vysoké škole, jejíž vzdělávací programy by jeho nadání umožnily rozvinout se v plné míře, ani uvažovat: a neuvažuje-li se vůbec o dané možnosti, je potenciální génius degradován na úroveň idiota, a volná místa v „prestížních“ oblastech činnosti zůstanou uchována pro ratolesti „elitářů“, čímž je úkol obnovy davo-„elitářství“ v návaznosti pokolení úspěšně vyřešen na úkor určité části obyvatelstva již v etapě motivace dětí ke studiu...

Jestliže odmítneme davo-„elitářství“ jako existenční normu lidstva, postaví nás výše vyslovená určitost odpovědi na otázky biologické plnohodnotnosti lidí pocházejících z obyčejného lidu a selekce uchazečů o další studium vzdělávacím systémem před další, neméně důležité otázky:

- Co je nutné učinit, aby se v následujících pokoleních většina lidí nerodila jako idioti, neboť *společnost idiotů je odsouzena k sebelikvidaci?*²

¹ V souvislosti s tím zmíníme, že na konci padesátých až šedesátých let 20. století v SSSR ve městě s 200 000 obyvateli stačila pro rozumově zaostalé děti jedna škola. V devadesátých letech 20. století již jedna taková škola nestačila a jejich potřebná kapacita neustále narůstá... Hlavním důvodem je alkoholismus a „kulturní pití“ rodičů.

Navíc musí být učební programy základních škol v oblasti exaktních a přírodních věd neustále zjednodušovány.

² To samé platí i pro globální civilizaci na „planetě Indiotů“: viz Stanislaw Lem – Hvězdné deníky Ijona Tichého, Cesta 24 (jeden z odkazů —

- Co je nutné učinit, aby systém výchovy a vzdělávání nedělal plnohodnotné idioty ze zcela normálních a z hlediska předhistorie jejich početí biologicky zdravých lidí?

Jenže přistoupíme-li ve společnosti k otevřené debatě o tomto druhu problematiky, tak mafiánsky vládnoucí „elita“ okamžitě stopne financování sociologů, jež by tak přešli k životarečení, neboť to je pro „elitu“ nežádoucí stav; a jejich sociologie by okamžitě přišla o status „vědy“ a přestala být oficiálně státem uznávána za vědeckou (což by mohlo dospět až k jejímu označení za „extrémismus“): vždyť přece všem „elitářům“ je zcela jasné, že «Venkovský křupan to přece nemůže umět...»¹; a jestliže snad opravdu „může...“, tak je zapotřebí mezi jeho předky hledat „elitáře“, který se zřejmě dopustil sexuálního úletu s nějakou křupankou² (nebo křupanem, takže to dítě potom nevyrostalo v rodině své matky, která se zbláznila do jakéhosi křupana); ale to hlavní je, že – „ten venkovský křupan si to ani nesmí dovolit...“: jeho údělem je být „křupanem“, a proto musí být každý „neelitář“ zadupán v sociální hierarchii až na dno³.

<http://lib.web-malina.com/getbook.php?bid=2821>).

¹ Fráze z filmu N. S. Michalkova – Nedokončená skladba pro mechanické pianino – předlohou k jeho scénáři byla díla A. P. Čechova: Hra bez názvu, a také povídky Na statku, Profesor literatury, Tři roky, Můj život – kde je následující epizoda: venkovského chlapce posadí za automatické pianino, které začne hrát a O. Tabakov, který tam vystupuje v roli aristokratického povaleče, vyvalí překvapením oči. Když potom zjistí, že je pianino automatické, tak radostně a s úlevou vykřikne: „Vždyť jsem říkal, že by to ten venkovský křupan nesvedl! Ten venkovský křupan to nemůže umět!“, přitom mu však vůbec nedojde, že nějaký jiný „křupan“ to automatické pianino vyrobil...

² Například jedna fáma označuje za „skutečného otce“ M. V. Lomonosova (1711 – 1765) cara Petra Velikého: čímž je okamžitě po problému, neboť jeho genialita je rázem odůvodněna jeho původem... – a to navzdory skutečnosti, že v roce 1710 Petr I. v Archandělské gubernii vůbec nepobýval.

³ Alexandr III. jednou zareagoval na žádost rolnice M. A. Ananinové, že její syn by se chtěl učit na gymnáziu: «*No a to je právě na tom to strašné, mužik a dere se do gymnázia!*» (Speciálně pro hanobitele Státu sovětů. Noviny K barieru!, dříve Duel – č. 33 (63) ze dne 17. 08. 2010 http://www.duel.ru/201033/?33_6_2, <http://www.krasnoetv.ru/node/5847>) — A to i poté, kdy bylo v osobě M. V. Lomonosova dědičně-klanové

Vzdělání se může *ve svém základu* lišit (tj. s ohledem na zdroje většiny informací, kterým by měli studující porozumět):

- **Textově-knižní vzdělání.** Historicky reálně má na Rusi po jejím pokřesťanstění vzdělání tohoto druhu kořeny v byzantské kulturní tradici a později (od epochy Petra I.) i v evropské vědě. Od dob svěcení Rusi až do krachu dynastie Romanovců bylo dostupné pouze pro „elitu“ a v sovětské epoše začalo být dostupné všem, kteří si přáli a byli schopni si ho osvojit. To právě tento druh vzdělání si většina lidí představí pod pojmem „vzdělání“.
- **Smyslově-intuitivní vzdělání.** V mnohém není toto vzdělání jednotně teoreticky formalizováno, neboť je založeno na individuálním vnímání Života ve všech jeho projevech, na prožitcích, empatii a obrazotvornosti. Je vlastní esoterickým tradicím Východu, a také bylo charakteristické pro svébytnou kulturu *původní Rusi*, na kterou se od dob jejího pokřesťanstění v 10. století začalo nabalovat *textově-knižní vzdělání přicházející převážně ze Západu – různorodé teoretické „písemnictví“ , z větší části nesmyslné¹.*

vládnoucí „elitě“ Ruska zjeveno, že v otázce rozdělování nadání Bůh ignoruje stavovsky-klanovou podjatost i předsudky lidí. A také navzdory tomu, že v důsledku vykonávání funkce hlavy státu byl Alexandr III. nejen povinen seznámit se se zprávou od A. S. Puškina O národní výchově, kterou vypracoval na žádost Mikuláše I., ale byl povinen k jejím jednotlivým bodům zaujmout argumenty podložený postoj. Tato zpráva byla poprvé zveřejněna v roce 1884 v době vlády Alexandra III. a mohla se stát výstrahou a zabránit vydání „výnosu o kuchařčiných dětech“, čímž by se předešlo jeho katastrofickým následkům. (Podrobněji o tomto výnosu a jeho roli v ruské historii viz zpráva vnitřního prediktoru SSSR – Vládnoucí moc na Rusi a Rus: o možnostech promeškaných i těch aktuálních... ze série K současné situaci č. 4 (111), 2013).

¹ Jak by mělo být jasné z kapitoly 10.6, není toto hodnocení historicky zformované oficiální vědy plodem omezenosti či „extrémismu“. Budeme-li ji posuzovat na základě výsledků aplikace jejích vědeckých teorií při řešení praktických úkolů *v zájmu společenského rozvoje*, tak ať už se podíváme na jakýkoliv vědecký obor (snad s výjimkou matematiky), všude existují teorie, které nejsou životu adekvátní:

- Ekonomická věda a sociologie celkově neumožňují zajistit prosperitu v návaznosti pokolení všem těm, kteří poctivě pracují, anebo jsou morálně připraveni poctivě pracovat.

Na základě jednoho i druhého formuje vzdělávací systém nadstavbu subjektivního porozumění těm informacím, které jsou předávány žákům ze dvou výše vyjmenovaných zdrojů (smyslů a textů), tj. formuje jejich *vnímání a chápání světa (v tom smyslu, jak jsou tyto komponenty individuální psychiky definovány v hlavách 2 a 3 tohoto kurzu)*.

- Zdravotnictví odstraňuje a potlačuje symptomy, ale neléčí nemoci a neuzdravuje lidi, trpí vleklou tvůrčí impotencí (problémy aterosklerózy, onkologie, parodontózy, zubního kazu nejsou řešeny celá desetiletí a stal se z nich nevysychající zdroj obživy pro mnohá pokolení *chamtivců* s lékařskými diplomy); napomoci sociologii vypracovat koncepci zdravého způsobu života od věku novorozenců až do hlubokého stáří a s ohledem na osobitosti regionů, kde lidé žijí, i se zohledněním jejich etnické svěbytné předhistorie, není zdravotnictví v jeho historicky vzniklé podobě schopno. Kromě toho je zdravotnictví v konfliktu s přirozeným výběrem, takže díky jeho neetickým technologiím civilizované společnosti ve svém genofondu hromadí vadné geny, což vede v návaznosti pokolení k jejich biologické degeneraci.
- Pedagogika z normálních, tj. všestranně Bohem nadaných dětí za 8 – 11 let jejich povinné školní výchovy vyrábí cituprázdné, ale sečtělé zombie, jestliže se takové výuce nedokáží ubránit nebo ji nějakým způsobem obejít, anebo je ponechává ve stavu neznalosti – a v každé z těchto variant – ve většině případů ve stavu, kdy se nenaučí poznávat Život samostatně. Navíc je mrzačí hypodynamii (o tom dále v kapitole 17.3.3.1 – pátý díl tohoto kurzu).
- Zdálo by se, že více či méně adekvátní životu je inženýrství, v jehož základu leží, zdálo by se, adekvátní – v praxi prověřené – teorie fyziky a chemie. Jenže to za přibližně za 300 let svého bouřlivého rozvoje vyprodukovalo globální biosféricko-ekologickou krizi, a jak se z ní dostat nedokáže říci samo inženýrství, ani fundamentální vědy. Přitom existují posudky, že bude-li intenzita havárií techniky postavené pro realizaci jaderných technologií stejná, jako byla ve druhé polovině 20. století, tak se za 400 let současná biosféra zhroutí v důsledku vlivu radioaktivních odpadů a emisí radioaktivních látek.
- Psychologie a psychiatrie ani nejsou schopny pochopit tu skutečnost, že „hvězdy“ všech výše vyjmenovaných vědeckých oborů jsou s ojedinělými výjimkami buď pokrytečtí cynici, nebo je zapotřebí je *vyléčit z vleklého onemocnění velikášstvím a schizofrenií (to znamená, že současní členové*

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

A přestože se v biblické kultuře oba výše vyjmenované různorodé informační vzdělávací základy zdají být od sebe izolované, jsou od počátku vzájemně provázané a jejich izolace je jen výsledkem historického rozvoje vědy a vzdělávacího systému v rámci biblického projektu ztročení lidstva.

V epoše, kdy se vzdělávání ještě nestačilo stát oblastí profesionální činnosti, bylo *podstatou své organizace* rodinné: jeden otec učil svého syna být oračem, jiný toho svého učil být vladařem, třetí řemeslníkem, čtvrtý kupcem apod. A ve *smyslu učitelství* mezi nimi neexistoval žádný rozdíl. Úplně stejně učili dcery v rodině především *vedení domácnosti jako profesi* v souladu se způsobem života sociální skupiny, ke které rodina náležela, a možná ještě nějakým pracovním návykům

a dopisující členové Ruské akademie věd i členové odborných rad Vyšší atestační komise jsou prvními kandidáty na vyšetření své přičetnosti a mravně-etické počestnosti).

- „Bohoslovci“ všech tradičních náboženství si po dobu několika staletí nedokáží ujasnit, že to právě věrouky lidstva jsou produktem lidských výmyslů, což potom vede ke konfliktům mezi etniky, náboženstvími a k dalším vnitřně sociálním konfliktům (včetně konfliktu mezi náboženstvím a vědou), ani co vyplývá ze Zjevení daných nám Shora, která si vzájemně nemohou protirečit, neboť Bůh není schizofrenik. *Navíc se o tuto otázku nikdo z nich ani nezajímá, stejně jako se o ni v nezajímají ani hierarchové současných historicky zformovaných konfesí* (o tom, že tomu tak skutečně je viz kapitola 3 – Summit pastýřů z hlediska „neovcí“ v analytické zprávě „Suverénní demokracie“ = samoděržaví národa: které bude realizováno v Rusku ze série K současné situaci, č. 7 (55), 2006). A přitom se o výlučné pravdivosti své víry a o své upřímné oddanosti Bohu snaží přesvědčit své věřící, přestože o tom kolikrát nejsou přesvědčeni ani oni sami.

Atd., atd...

Z tohoto seznamu byla vyloučena pouze matematika, ale o to se sám Západ, který je lídrem na cestě takového rozvoje vědy a technosféry, zasloužil pramálo, neboť poziční (desítková) číselná soustava, kterou dnes všichni používáme, nepřišla ze Západu, ale z Východu – z Indie, tranzitem přes arabskou muslimskou kulturu (to proto se ta čísla také nazývají „arabská“). *Poziční číselná soustava umožnila výpočty takových úkolů, jejichž vyřešení následně vedlo k rozvoji matematických teorií.* A bez poziční číselné soustavy by matematika i nadále přešlapovala na stejné úrovni svého rozvoje, jaké bylo ve starověku dosaženo v Egyptě, Řecku a Římě.

v profesích, které to či ono společenské hospodářské zřízení považovalo za „ženské“.

Jenže ve všech těchto případech bylo vzdělání *ve své podstatě* smyslově-intuitivní, tj. vycházelo z reálií života, a na základě individuálního vnímání těchto reálií bylo potom postaveno vnímání a chápání světa a byl vypracován systém individuálních životních návyků (včetně poznávacích a tvůrčích návyků).

Rozdíl byl pouze ve společensky nezbytném profesionalismu¹, který se obnovoval, rozvíjel nebo uhasínal v každé rodové (genealogické) linii v návaznosti pokolení.

Stupeň závislosti společnosti na každém z nositelů toho či onoho profesionalismu je však rozdílný:

- Oráčů, řemeslníků i kupců je mnoho a je-li někdo z nich neprofesionální, je to v převážné většině případů jeho osobní a rodinné neštěstí, které nepovede k tragédii zasahující celou společnost (samozřejmě za podmínky, že kultura příslušného odvětví činnosti odpovídá potřebám společnosti v jejím dosaženém stadiu historického vývoje, a neklesá v důsledku nějakých příčin² příliš pod tuto úroveň, takže jsou ostatní lidé působící ve stejné oblasti činnosti ve své většině dostatečně profesionální, aby produkty své práce dokázali uspokojit potřeby společnosti).
- A lidí na vyšších úrovních řízení, kteří koordinují kolektivní činnost, je málo, jenže na profesionalismu či neprofesionalismu prakticky každého z nich je závislá celá společnost:
 - dobrý vojvoda protivníka porazil s minimálními ztrátami na své straně, zamezil tak agresi nepřítele a všem se vedlo dobře; jestliže byl vojvoda hlupák nebo zrádce, utrpěl drtivou porážku, nepřítel proniknul hluboko do území státu, kde mohl řídit po libosti a všem se vedlo zle;

¹ Profesionalismem je chápána schopnost jedince vykonávat určitou práci a dosáhnout v ní výsledků, které si předsevzal. To znamená, že za profesionála může být v tomto smyslu a v této své kvalitě považován i „laik“, který jako profesionál není uznán společností ani příslušnou profesionální korporací, přestože má ve vztahu k nějakému určitému druhu činnosti výše uvedené schopnosti.

² Takovými příčinami se mohou stát epochy živelných pohrom, ale historicky častěji jde o špatné řízení na makroúrovni, které likviduje a omezuje normální hospodářskou činnost i další činnosti na mikroúrovni.

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

- jestliže předvídavý vládce rozkázal podél hranic vybudovat pevnosti, držel v nich vojenské posádky a nenechával velet neschopné vojvody, nepříteli ani na mysl nepřišlo, že by s ním mohl vést válku; jestliže špatný vládce všechny své zdroje rozhazoval při hýření, promarňoval při lovech a dalších zábavách, a jeho vojvodové uměli jenom hodovat, cpát si vlastní kapsy, chlastat, děvkařit a oddávat se všemožným dalším neřestem, bylo možné očekávat vpád nepřítelů a okupaci, nebo vzpouru či revoluci.

Rozdílná závislost kvality života společnosti na různorodém profesionalismu v podmínkách převažujícího vzdělávání uvnitř rodin se ve starověku stala faktorem, který vytvořil předpoklady k tomu, aby si společnosti ztotožnily profesionalismus v záležitostech celospolečenského významu a především – *ve věci řízení kolektivní činnosti* – s klanovou příslušností a vrozenou individuální urozeností a důstojností. Neboť v kulturně a technologicky neměnném světě té doby bylo možné prožít celý život na základě znalostí a vypracovaných návyků získaných jednorázově v dětství a mládí: a to proto, že nezastarávaly.

A v podmínkách, kdy bylo nutné pracovat od svítání do soumraku z důvodu nízké energetické zajištěnosti výroby, čemuž odpovídaly i technologie a organizace života, a navíc v podmínkách stabilně existujícího davo-„elitářství“, nebylo možné v průběhu života jednoho pokolení získat všechny znalosti a návyky, které by byly nutné pro vstup do jiné sféry činnosti takovým způsobem, aby byla převaha profesionalismu příchozího nováčka všeobecně uznána, což se týkalo především oblasti řízení záležitostí celospolečenského významu. To znamená, že za těchto životních okolností byl skeptický přístup společnosti k těm, „kteří se vyšvihli ze spodních vrstev“ statisticky oprávněný.

Výše popsaný souběh:

- objektivní závislosti celé společnosti na určitých druzích profesionalismu,
- historicky zformované statistiky různorodé rozšíření vzdělání a profesionalismu ve společnosti,
- možností jedince samostatně získat nezbytný profesionalismus v ojedinělých, ale sociálně velmi významných profesích od nuly a v krátké době s ohledem na dobu aktivního života lidí,

— se stal *nezbytnou, přestože ne bezpodmínečnou podmínkou* pro vznik davo-„elitářství“ a jeho stabilitu v návaznosti pokolení.

Znamená to, že monopol na znalosti a návyky, je-li velký počet lidí závislý na nositelích některých druhů profesionalismu, umožňuje těmto jedincům nastavit si monopolně vysoké ceny na produkt své práce (ať už jsou tyto monopolně vysoké ceny v historicky vzniklé organizaci života společnosti a její kultuře vyjádřeny čímkoliv: vysokým čistým příjmem, sociálně-statusovými privilegii, volným časem apod.). Avšak:

Možnost zneužívat tento druh „konjunktury trhu“ za účelem osobního a rodině-klanového obohacování v porovnání se zbytkem společnosti není pro ty, kteří jsou mravně připraveni se na takovém základě obohacovat, Božím požehnáním, ale pokušením.

Je to vysvětleno v Koránu. Jedno z míst, které přímo poukazuje na zdroj *vykořisťování „člověka člověkem“ – na zdroj organizovaného systémového parazitismu menšiny na práci a životě většiny*:

«Když neštěstí se dotkne člověka, tu volá Nás, avšak později, když zahrneme jej dobrodiním Svým, hovoří: „Dostalo se mi toho pouze díky vědomostem <mým>.“ Nikoliv, to jenom pokušení bylo, avšak většina z nich <to> neví!» (Korán, 39:47). Viz také Korán 28:75 – 81.

Tím spíše to platí pro politiku ve zlém úmyslu zaměřenou na to, aby byla v návaznosti pokolení obnovována takováto „konjunktura trhu“ s cílem parazitovat na práci a životě jiných lidí a utlačovat je.

Koránské pokyny takovéhoho druhu jsou pro život způsobilé na rozdíl od marxistického tvrzení, že zdrojem vykořisťování „člověka člověkem“ prý je „soukromé vlastnictví výrobních prostředků“: soukromé vlastnictví výrobních prostředků jako zdroj parazitizmu na práci a životě jiných lidí a jako nástroj jejich utlačování je důsledkem: 1) pokleslé morálky a 2) počáteční převahy ve *specifických*, společensky významných znalostech a návycích jedněch nad druhými.

A vzhledem k tomu, že tržní samoregulace vede k monopolně vysokým cenám *na produkty některých druhů činnosti (včetně služeb poskytovaných v oblasti řízení záležitostí celospolečenského významu)*, tak všechna Zjevení Shora a etické normy mravně zdravých kultur zavazují každého jedince tou či onou organizační formou *vracet přebytečné statky* společnosti (financování společensky významných projektů a svým charakterem neziskových druhů společensky prospěšné

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

činnosti) i bezprostředně chudým lidem produkovaným danou formou „konjunktury trhu“ (různorodá adresná podpora).

Ale navzdory tomu je historicky zformovaný vzdělávací systém v davo-„elitářských“ kulturách v návaznosti pokolení orientován na obnovu monopolu na sociálně nejvýznamnější znalosti a návyky, neboť jde o prostředek umožňující „elitě“ obnovovat své postavení v návaznosti pokolení a brát monopolně vysokou cenu za produkt své pracovní činnosti, ať už je jakákoliv a dostávat takzvanou „rentu ze svého postavení“ nepodmíněnou žádnou pracovní činností.

To je vlastně také to, co naznačovali francouzští sociologové ve svém rozhovoru, jehož úryvky jsme uvedli na začátku kapitoly 10.7; a o stejném problému, kterým bylo zachování a obnova jejich „elitářského“ postavení, diskutovali ve své korespondenci, kterou jsme komentovali v kapitole 3.1, i Alexandr Makedonský s Aristotelem.

Předpokladem k tomu, aby se vzdělání proměnilo v oblast profesionální činnosti, se v procesu rozvoje technologií a organizace ekonomiky stala nutnost zajistit pro hospodaření společnosti dostatek profesionálů. Dalším předpokladem k tomu bylo písemnictví, s jehož vznikem lidé začali v textech zaznamenávat své chápání těch či oněch problémů v životě společnosti, cesty a způsoby jejich řešení, popisovat události minulé, současné i budoucí, tak jak je podle svého názoru viděli, a také svou činnost v toku těchto událostí. Eposy, ve kterých nebyla dodržována chronologie, začaly být doplňovány historickými kronikami, ve kterých byly všechny události přesně datovány. Díky písemnictví začaly být zkušenosti a znalosti zaznamenané v textech dostupné i bez přímého osobního styku nositelů znalostí a návyků s těmi, kteří si je přáli osvojit, a tak mohly být zkušenosti a znalosti minulých pokolení předávány i pokolením budoucím. Znalost psaní a čtení se stala sociálně významným návykem otevírajícím perspektivy, které v podstatě zůstávaly negramotným nedostupné, a to jak jednotlivcům, tak i sociálním skupinám a celým společností.

Postupem času rozsah textů nahromaděných kulturou vzrůstal, začaly být kopírovány a soustřeďovány v knihovnách, které fungovaly většinou jako součást chrámů. Chrámové knihovny obsahovaly texty ze

všech oborů vědění¹, staly se středisky *vzdělanosti na textově-knižním základu*. Monopolistou v poskytování vzdělávacích služeb na profesionálním základě se stala znacharská korporace, která spravovala chrámy i jejich knihovny: Avšak:

- V procesu své vlastní obnovy v návaznosti pokolení měla znacharská korporace své vzdělání postaveno stejně jako dřív na smyslově-intuitivním základu, který doplňovala textově-knižním. Její obnova byla také založena na výběru kandidátů-uchazečů, kterým umožňovala přístup k určitému esoterizmu.
- Při poskytování vzdělávacích služeb společnosti, mimo samotnou znacharskou korporaci, textově-knižní základ převažoval a smyslově-intuitivní byl opomíjen – jeho osvojení zůstalo stejně jako dřív v kompetenci rodinného vzdělávání. Jenže výchova a vzdělávání v rodině nejsou vždy svobodné, neboť jsou „formátovány“ převládající kulturou a kultura davo-„elitářské“ společnosti je tak či onak orientována na potlačování individuálního potenciálu rozvoje všech lidí, a to včetně potlačování rozvoje individuální kultury smyslů a intuice, narušování vzájemných vazeb mezi komponentami psychiky a na chaotizaci její algoritmiky.

To znamená, že tak znacharstvo zajišťovalo převahu „elity“ nad obyčejnými lidmi (díky větší úzce specializované i obecné informovanosti „elity“), a svou vlastní převahu nad „elitou“ (díky svým dokonalejším smyslově-poznávacím návykům). Této problematice jsme se dotkli v kapitole 3.1 z hlediska následků světonázorového rozdělení davo-„elitářských“ společností, které není sociálně-živelným jevem, ale výsledkem činnosti dvou různých vzdělávacích systémů: pro znachary a pro *dav* – „*elitu*“ a *obyčejné lidi*.

Výše jsme tedy popsali, co charakterizovalo počáteční období formování vzdělávacího systému fungujícího na profesionálním základu.

Potom – asi v době, kdy se ve středověku začaly objevovat první univerzity² – znacharstvo přestalo mimo vlastní znacharskou korporaci

¹ V tom se lišily od absolutní většiny současných knihoven, v jejichž fondech je třeba zdroje znalosti hledat mezi velkým množstvím informačního smetí vytvořeným grafomany.

² Univerzita byla od počátku institucí, která nebyla administrativně podřízena žádnému chrámu, a na rozdíl od chrámu nebylo jejím účelem plnit

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

poskytovat systematické vzdělávací služby, jako tomu bylo za dob Aristotela a Alexandra Makedonského (viz kapitola 3.1).

Umožnila mu to skutečnost, že se na základě textově-knižního vzdělání vytvořila korporace „knihomolů“, kteří si *ve své většině neosvojili smyslově-intuitivní složku vzdělávání buď vůbec, nebo navzdory svým smyslům vnímali Život výlučně prostřednictvím textů, které se pro ně staly svého druhu „informačními filtry“: v tom smyslu, že je-li něco v „autoritativních“ knihách popsáno jako pravda, tak to pro knihomola jako pravda v Životě existuje (nebo existovalo); a jestliže něco v „autoritativních“ knihách popsáno není, nebo se v nich dokonce říká, že je něco takového nemožné, a přesto se s tím knihomol v Životě střetne, vnímá to sám za sebe jako „mámení smyslů“ nebo „zatmění rozumu“, a svědectví očitých svědků jsou pro něj „fantazírováním“ nebo „vědomými výmysly“¹. To znamená, že vznikla celkem široká sociální vrstva charakteristická tím, že obrazné myšlení jejich představitelů je buď potlačené nebo nevyvinuté, nebo byli vychováni tak, že bylo z jejich myšlenkových pochodů v těch či oněch oblastech činnosti vytěsňeno.*

A tato „korporace knihomolů“ se v davo-„elitářských“ kulturách stala monopolistou v poskytování vzdělávacích služeb na profesionálním základu – jak „elitě“, tak i obyčejným lidem. No a věda se značkou „pro dav“, která tvoří základ vzdělání, byla již předem „naformátována“ znacharskou korporací pro její cíle prostřednictvím její periferie ve vědě, jak jsme o tom psali v kapitole 10.6.

Tento vzdělávací systém se značkou „pro dav“ včetně „elitářského davu“ je v davo-„elitářské společnosti“ – mimo znacharskou korporaci – odedávna vnímán jako jedině možný, bezalternativní a efektivní. Právě v důsledku toho francouzští sociologové ve výše citovaném rozhovoru nevznášejí žádné námítky k oficiální vědě, na základě které byl zformován vzdělávací systém, jehož roli v obnově „elity“ v návaznosti pokolení (a implicitně – davo-„elitářství“) v něm hodnotí.

žádné mysticko-sakrální funkce podle norem nějaké věrouky.

¹ Tak například přední hierarchové francouzské «korporace knihomolů» (akademie věd) dlouhou dobu popírali všechna svědectví o pádu meteoritů na tom základě, že „podle jejich názoru“ a podle názoru autoritativních knih zděděných z minulosti „kameny z nebe padat nemohou“. A tak tomu bylo až do roku 1803, kdy v okolí obce L'Aigle spadl déšť meteoritů, takže nezbylo než tuto skutečnost uznat za objektivní danost.

Ale tvrzení o zombifikačním charakteru vzdělání „pro dav“ – a především toho vysokoškolského – nevyhnutelně vede k otázce: *A proč ho v této jeho kvalitě nevnímá vědecko-pedagogické společenství ani studenti?*

Ta příčina tkví právě v tom, že v základu současného vzdělávacího systému leží texty a ne praktická práce studentů (a stejně tak mnohých pedagogů) v příslušné oblasti činnosti, na základě jejichž výsledků by studenti byli schopni posoudit, zda jsou teorie popisující danou oblast společenské činnosti hodnověrné. „Výrobní praxe“ má v době studia krátkodobě-epizodický charakter, a pouze zčásti doplňuje osvojení textového materiálu, takže poskytuje studentům dost obecnou a povrchní představu o oblasti činnosti, pro kterou je vysoká škola připravuje, a navíc jen ze spodní hierarchické úrovně funkcí a kompetencí; jenže úkoly ideového zotročení společnosti jsou řešeny na nadnárodní úrovni řízení, což leží mimo okruh zájmů většiny, *cíleně* formované davo-„elitářskou“ kulturou.

Vzhledem k tomu, že nikdo není v tempu osvojování si učebního programu schopen prověřit pravdivost všech názorů prezentovaných v učebnicích jako hodnověrně zjištěná vědecká fakta, je notný podíl učebního materiálu, ať se nám to líbí či ne, napřed žákem a potom studentem přijímán *bez pochybností* jako vědecky zjištěná pravda, **aniž by byly tyto znalosti porovnány se životem**. Jak dokládají dějiny rozvoje vědy a vzdělávání, platí to jak s ohledem na v životě průkazná tvrzení, tak i s ohledem na všemožné vědecké omyly, o jejichž pravdivosti mohou být přesvědčeny velmi dlouhou dobu celé společnosti.

Přítom však **absolutní většina programů profesionální přípravy nezahrnuje osvětlení problematiky vypracování kritérií pravdivosti teorií, na kterých je příslušná profesionální činnost založena**. Tato problematika je brána jako implicitní, čímž se rozumí „očividnost“ nacházení odpovědí na otázku: Co je pravda?, nebo absolutní zbytečnost podobné otázky.

Kromě toho učební plány neponechávají žákům ani studentům žádný volný čas, aby se mohli sami dostat nad rámec učebních programů, vypracovat si a osvojit nějaké znalosti a návyky, které jejich učební programy opominuly, ale z jejichž pozic by dokázali své učební programy zhodnotit z jiného úhlu pohledu a mohli tak začít různým svým učitelům pokládat nepříjemné otázky, na které v učebních

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

programech nejsou odpovědi, nebo jsou odpovědi v nich při porovnání se životem jako takovým nesmyslné. Navíc davo-„elitářská“ kultura vtahuje dospívající a mládež do různých pokleslých a povrchních zábav připravujících je o další čas, takže nějaké osvojování si znalostí a vypracovávání návyků *zcela* vypadává z okruhu jejich zájmů.

Když se z nich potom po ukončení vysoké školy stanou diplomovaní odborníci, porovnávají tito bývalí studenti operativní informace, se kterými se střetávají ve své praxi, s těmi teoriemi, které se naučili na vysoké škole, což je pro ně základem pro vypracování absolutní většiny řešení, jež jsou potom uváděna do života ve všech oblastech profesionální činnosti.

Z toho je možné vyvodit několik závěrů:

1. Díky svému abstraktně-textovému charakteru je současné školní a vysokoškolské vzdělání do značné míry „programováním psychiky“ žáků a studentů *recepty řešení standardních úkolů v příslušné oblasti činnosti, které jsou hotové k použití a nemají v psychice žáků a studentů bezprostřední vazbu na život.*
2. V důsledku bodu jedna všeobecné uznání pravdivosti určitých teorií podmiňuje jednotnost reakce různých odborníků na příjem stejnorodých operativních informací. Přitom však nadvláda teorií určitého obsahu vede k realizaci jedněch možností a znemožňuje realizaci jiných. Jinak řečeno, profesionální činnost posuzovaná jako statistika individuální činnosti diplomovaných odborníků, kteří vystudovali příslušné vysoké školy, je naprogramovaná na desetiletí dopředu obsahem teorií, které byly náplní jejich učebních programů a byly prezentovány jako znalosti života adekvátní.
3. Při takovém charakteru vysokoškolského vzdělání vzniká potřeba vytvořit nové a rozvinout staré teorie pouze pod tlakem životních okolností, kdy si někdo uvědomí, že historicky vzniklý teoretický aparát nezajišťuje požadovanou kvalitu řešení standardních úkolů, nebo není vhodný k řešení úkolů nestandardních, před které život právě společnost postavil.
4. V takových podmínkách jsou nově vznikající teorie z větší části příslušnou profesionální korporací zavrhovány, aniž by vůbec byla posouzena jejich podstata. Příčina takového přístupu k nim spočívá v tom, že jsou-li nové teorie efektivnější než ty staré, znehodnocují profesionalismus těch, kteří si zvykli monopolně vykořisťovat příslušnou oblast činnosti na základě starých teorií; a osvojení si

nových teorií zaprvé vyžaduje odhalit názory a předsudky dosud ovládající psychiku jedince a vzdát se jich, a zadruhé to vyžaduje volný čas a dostatek sil k osvojení teorií nových.

5. K tomu, aby nové teorie byly uznány za životu adekvátní vyjádření pravdy, byly zahrnuty do vzdělávacích standardů a staly se základem profesionální činnosti, je buď nutná výměna pokolení, *nebo stát či společnost* musí uznat krach příslušné profesionální korporace, což otevře cestu k tomu, aby na základě nových teorií mohla být vybudována nová profesionální korporace.

V těch oblastech činností, jejichž profesionalismus je založen na sociologicko-ekonomických teoriích, tj. *ve státním řízení*¹ a v řízení podniků, se tyto faktory projevují specificky. Důvodem je, že kvalita života převážné většiny členů industriální a „postindustriální“ společnosti není ani tak podmíněna prací každého z nich, jako spíš charakterem a kvalitou státního řízení společenské dělby různorodě specializované práce a jejího rozvoje (hlavní část produkce, kterou spotřebováváme, je produktem kolektivní práce profesionálních odborníků z různých oborů, a při hlubším rozboru je produktem řízení přípravy odborníků a koordinace jejich činnosti na makroekonomické úrovni). S ohledem na život společnosti a její samořízení to **prakticky znamená, že politika, která je objektivně možná na základě jedněch sociologicko-ekonomických teorií, je na základě obsahově jiných teorií nerealizovatelná. Na druhé straně politika, která je nevyhnutelná na základě jedněch teorií, vůbec není bezalternativní při přechodu k teoriím vyjadřujícím jinou mravně podmíněnou zacilenost.** A jestliže je cílem sociologicko-ekonomického vzdělání „pro dav“ zajistit vykořisťování státu prostřednictvím rukou a „intelektu“ jeho vlastního obyvatelstva, je dosažení tohoto cíle ve zformovaném vzdělávacím systému naprogramováno jak charakterem učebního procesu, tak i obsahem učebních programů.

V historickém rozvoji společností vzdělávací systém pod tlakem geopolitické konkurence mezi státy postupně umožňoval přístup ke vzdělání i těm sociálním skupinám, pro které byl v minulosti

¹ O tom, jaké výsledky to vše přináší v postsovětském Rusku, viz Příloha č. 4 (čtvrtý díl tohoto kurzu).

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

nedostupný, neboť v geopolitické konkurenci hodnocené v historicky dlouhodobějších časových intervalech zahrnujících život několika pokolení vítězí ty společnosti, které své konkurenty převyšují kvalitou svého obyvatelstva spočívající v:

- jeho komunikativnosti (předurčující možnosti vzájemné součinnosti jedinců v kolektivní činnosti)¹,
- všestrannosti a míře profesionalismu,
- mobilnosti mezi jednotlivými odvětvími lidské činnosti zajišťované všestranností profesionalismu a v osvojení si lidmi svého poznávacího a tvůrčího potenciálu².

Kvalita obyvatelstva je na základě historicky vzniklé kultury formována jak institucí rodiny, tak také vzdělávacím systémem³, které potom zase zpětně ovlivňují kulturu společnosti v podobě informačně-algoritmického systému zadávajícího výchozí podmínky života následujících pokolení.

Po celou dobu svého rozvoje v davo-„elitářství“ byl vzdělávací systém postaven na přání, které vyjádřil Alexandr Makedonský, jehož korespondenci s Aristotelem jsme s ohledem na tuto otázku uváděli a probírali v kapitole 3.1.

Kromě toho do sebe ve svém historickém rozvoji trvajícím mnohá staletí vzdělávací systém provozovaný na profesionálním základě pohlcovал stále větší počet dětí a mládeže, a následně i velký podíl dospělého obyvatelstva. Výsledkem je, že se v současnosti v takzvaných

¹ Tento ukazatel jsme uvedli jako první, neboť civilizace je založena na kolektivní práci a naplnění možností daných kolektivní dělbu práce je určováno především komunikačními návyky jedinců tvořících společnost a jejich sociálních skupin, včetně těch profesionálních.

² Informačně-algoritmická složka této problematiky je osvětlena v koncepčních materiálech studijního kurzu Dostatečně všeobecná teorie řízení v kapitole 13 – Procesy v supersystémech: možnosti jejich průběhu.

³ Odtud také plynou aforismy typu:

- *«Války nevyhrávají generálové, války vyhrávají učitelé a faráři»* – Otto Eduard Leopold von Bismarck-Schönhausen (1815 – 1898) – zakladatel a první kancléř Německého impéria;
- *«Učitelé mají takovou moc, o jaké si ministerští předsedové mohou tak akorát nechat zdát»* – Winston Churchill (1874 – 1965).

Jenže tato moc učitelů má v porovnání s mocí státního aparátu podstatně nižší operační rychlost. **A kromě toho si absolutní většina učitelů svoji potenciální moc neuvědomuje a nevyužívá ji.**

„vyspělých státech“ nějaké to všeobecné vzdělání stalo pro všechny děti povinné, neboť bez něho není možná profesionální činnost prakticky v žádném oboru. Navíc je také základem pro získání „vysokoškolského vzdělání“, které téměř automaticky držitelé diplomu ve většině těchto států otevírá cestu do ekonomicky slušně zajištěné „střední třídy“ (postsovětské Rusko mezi tyto státy nepatří).

Jak již bylo řečeno, není v civilizaci založené na technice a kolektivní specializované profesionální dělbě práce, kvalita života jedince určována ani tak jeho vlastní inteligencí, pracovní schopností, všestranností a úrovní jeho profesionalismu, jako spíše:

- zaprvé – stávající koncepcí řízení záležitostí celé společnosti, včetně její ekonomiky a
- zadruhé – kvalitou řízení na základě koncepce uváděné do života jak na makroúrovni (celostátní i globální), tak i na mikroúrovni (v podniku, kde člověk pracuje, v obci, kde žije).

Proto je v pořadí druhou nejdůležitější složkou vzdělání (po metodologii poznání a tvořivosti) – vzdělání v oblasti řízení obecně a obzvláště takové, které zahrnuje celkovou problematiku řízení společnosti.

Proto také v davo-„elitářských“ kulturách existuje v systému „vysokoškolského vzdělání“ určité specifikum pojící se se studiem na málo početných „nejprestižnějších“ vysokých školách, jež jsou hlavní „líhni kádrů“ vrcholové vládnoucí „elity“, která potom řídí z makroúrovně jak v hranicích jurisdikce států, tak i na nadnárodní úrovni.

Toto specifikum spočívá v tom, že v zemích Západu „nejprestižnější“ vysoké školy neposkytují jen vzdělávací služby, ale jsou také prvním stupněm systému selekce a postupu kandidátů do „vysokého světa“ – kádrů, které v budoucnosti obsadí vysoké řídicí funkce ve státním aparátu a ve strukturách byznysu.

Toto specifikum fungování „nejprestižnějších“ vysokých škol je nejzřetelnější v USA v důsledku toho, že USA představují unikátní společnost s unikátní státností, neboť vznikly v důsledku „restartu“

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

biblického projektu zotročení lidstva ve jménu Boha, který v Evropě ke konci 12. století skončil ve slepé uličce¹. Ta unikátnost USA spočívá v tom, že:

- Je to společnost bez předhistorie, která by byla zaznamenána v jejich egregorech, jejichž prostřednictvím by pokračovala v ovlivňování aktuální politiky i života, jako se tomu děje ve všech jiných společnostech.
- Státnost USA byla od počátku utvářena zednáři, kteří tak uváděli do života biblický projekt ve slupce *idejí buržoazního liberalismu*².

A proto v USA nebylo zednářství nuceno pronikat do státních struktur, které *vznikly dříve a bez jeho péče*, aby získalo kontrolu nad jejich činností, aby potom mohlo prostřednictvím státního aparátu, který si takto podřídlilo, dále ovlivňovat rozvoj kultury příslušného národa i jeho život, jako se to dělo ve zbytku světa a především v Evropě, kde:

- historie vzniku a rozvoje státnosti většiny národů přímo nebo zprostředkovaně vychází ze státnosti Římského impéria, která vznikla v „předbiblických časech“ (a tam, kam „římsko-evropské kořeny“ státnosti nedosahují, leží v jejím základu místní, v porovnání s Římem neméně starobylá, svébytnost, která není s biblickým projektem ve všem kompatibilní);
- díky tomu, že historicky zformované státnosti nejsou s biblickým projektem zcela kompatibilní, bylo zednářství nuceno se jich zmocnit a modifikovat je, nebo je likvidovat a vytvářet znovu od

¹ Téma krize biblického projektu ve feudálně-aristokratické Evropě a překonání této krize při restartu biblického projektu a formování USA je v materiálech Koncepce sociální bezpečnosti osvětleno v práci vnitřního prediktoru – „Sad“ roste sám?.. (2009).

² Historická praxe jejich uplatňování může být vyjádřena v několika větech:

- právo na soukromé vlastnictví je svaté;
- vše se prodává a vše se kupuje, je to jen otázka ceny a zákonnosti (a přesněji – zlegalizování) zdrojů příjmů, objektů, které jsou předmětem koupě či prodeje a právní pravomoci subjektů, jež se daného obchodu účastní;
- to, co je za stávajících zákonů výnosné, je mravně ospravedlněné a má právo na svou existenci, a co není výnosné, je k ničemu a na existenci právo nemá;
- každý vydělává podle svých schopností a každý platí sám za sebe.

nuly (jako tomu bylo ve Francii v letech 1789 – 1794 a v Rusku v roce 1917), jenže předhistorie vždy i poté pokračovala a pokračuje v ovlivňování aktuálního života prostřednictvím odpradávná existujících *egregorů v minulosti svébytných společností*.

A tak jako se liší společnosti, které mají svou předhistorii, od uměle zformované společnosti USA, liší se i jejich systém vysokoškolského vzdělání, jež má v USA v porovnání s vysokoškolským vzděláním „starého světa“, ať už jde o „civilizovanou“ Evropu, nebo území SSSR, také svá specifika.

Napřed zmíníme zevně viditelný aspekt těchto odlišností:

- Univerzita v „civilizované“ Evropě (tj. mimo Rusko¹) dosud svou

¹ Historicky to tak vyšlo, že se v Rusku systém, dá se říci již masovějšího vysokoškolského vzdělání, začal zakládat z vůle imperátora Mikuláše I. Před ním jsme měli pouze tři vlastní univerzity v Petrohradě, Moskvě a Kazani. Děrpťskou univerzitu (v současnosti se nachází v Estonsku v Tartu) získalo impérium v hotové podobě společně s „Estlandií“ (historický název severní části Estonska), a ještě jsme měli nynější Vysokou školu baňskou v Petrohradě. To byly v podstatě všechny civilní vysoké školy, všechny ostatní byly vojenské. Mikuláš I. prakticky ihned poté, kdy byly vyneseny rozsudky nad děkabristy, začal pracovat na tom, aby v Rusku byl vytvořen systém masového vzdělávání a to jak všeobecného, tak i vysokoškolského odborného.

Na příkaz Mikuláše I. byly založeny například takové přední vysoké školy jako Moskevské vysoké učení technické, Dopravní institut v Sankt Petěrburgu, Technologický institut v Sankt Petěrburgu a další, které se následně přejmenovaly na „univerzity“. Důsledkem je, že se jejich kdysi unikátní názvy vytratily v množství názvů provinciálních „univerzit“.

A v souladu s potřebami rozvoje země, který není možný bez systému vysokoškolského odborného vzdělání, se za Mikuláše I. začal vytvářet i jeho základ - systém základního a středního školství, o který se potom opíraly vysoké školy založené později. Velký podíl vědy v Ruském impériu připadal na vojenské akademie.

Ale navzdory objektivním historickým faktům (viz konkrétně:

[http://www.portalus.ru/modules/shkola/rus_readme.php?subaction=showfull&id=1193138551&archive=1195596785&start_from=&u_cat=&\)](http://www.portalus.ru/modules/shkola/rus_readme.php?subaction=showfull&id=1193138551&archive=1195596785&start_from=&u_cat=&) zůstává Mikuláš I. v povědomí mnohých Rusů tmářem vzdělanosti a vědy...

V souladu s okolnostmi vzniku vzdělávacího systému zdědily civilní vysoké školy v Rusku a dále reprodukují duch vojenských škol té doby, i když

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

organizační formou kopíruje středověký evropský feudalismus: rektor je „monarchou“, děkanové fakult jsou „vazaly“ první úrovně, učitelé jsou ostatní „aristokracií“, studenti jsou „prostým lidem“ a vědecká rada je „svatou inkvizicí“. Za uplynulá staletí se na tento základ mnohé nabalilo, takže to není tak křiklavé. Navenek vystupuje z té feudální epochy do popředí pouze hymna „Gaudeamus igitur“, o které je první historická zmínka z roku 1267 (podle Wikipedie: <http://ru.wikipedia.org/wiki/Gaudeamus>).

- Univerzita USA svým organizačním základem kopíruje organizaci USA: rektor je „prezidentem“, děkanové fakult jsou „guvernéři“, učitelé jsou analogem „střední třídy“, správní rada jsou „vyšší zednáři“, studenti jsou „prostým lidem“, studentské spolky včetně těch tajných jsou „zednáři nižších úrovní zasvěcení“.

Přičemž vše, co bylo v minulé větě řečeno o zednářství, není pouze metaforou poukazující na roli příslušných organizací v životě amerických univerzit, ale i skutečností, neboť celá americká společnost a její sféra řízení je od počátku prostoupena strukturami zednářů různých hierarchických úrovní, kteří pokrývají celé spektrum sociálně významných idejí (zednářství je stejně jako fašismus, pro který je jedním z nástrojů jeho realizace, ideologicky všežravé).

Kromě toho je značný podíl vědy v USA provozován na vysokých školách a tato okolnost vytváří základ pro to, že lekce studentům přednášejí vědci buď aktivní, nebo takoví, kteří začali přednášet po ukončení své vědeckovýzkumné kariéry. Z tohoto důvodu je podíl *pedagogů knihomolů, kteří v příslušných odvětvích vědy a techniky sami nemají žádné praktické zkušenosti* na vysokých školách v USA podstatně nižší než v SSSR a postsovětském Rusku¹.

nárameníky a další atributy uniforem jsou již dávno minulostí. V takových podmínkách je volitelnost rektorů zavedená demokratizátory v postsovětské RF něco podobného jako volitelnost velitelů za revoluce v roce 1917.

¹ Na vysokých školách v Rusku je velké množství pedagogů, kteří se sami vědeckovýzkumnou nebo projektově-konstrukční činností nikdy nezabývali, neboť vědeckovýzkumná činnost byla v SSSR soustředěna v profilových vědeckovýzkumných ústavech a projekčních a konstrukčních kancelářích, a technická základna vysokých škol neumožňovala vést vědeckovýzkumnou činnost na stejné úrovni, jakou měly tyto instituce.

To se týká všech oblastí vědy, sice ne absolutně, ale nejvíce právě těch, které mají technicky složitější a dražší experimentální základnu nezbytnou

Přítom i studenti mají v takových podmínkách lepší možnosti, aby při svém studiu mohli začít s vlastní, ne „hračičkovskou“ (jako u nás), ale opravdovou vědeckovýzkumnou a projekčně-konstrukční činností v projektech, které řídí jejich pedagogové¹.

Avšak ještě jednou zopakujeme, že si vědu a systém vysokoškolského vzdělání v USA a samo studium na vysokých školách v USA nesmíme idealizovat a sklánět se před ním. Je třeba pamatovat na to a uvědomovat si, že věda a vzdělání v USA *dobře* slouží liberálně buržoazní verzi biblického projektu zotročení lidstva ve jménu Boha a k likvidaci lidí, kteří se nepodřídí procesu „zcivilizování“ *podle jeho norem*, což je svou podstatou hříšné.

Připomeneme, že plná funkce řízení může být realizovaná pouze v **intelektuálním schématu řízení**, které je modifikací schématu řízení prediktor-korektor (viz hl. 6 – první díl a kapitola 8.5 – druhý díl tohoto kurzu). Schéma řízení prediktor-korektor může být hypoteticky vyjádřeno jako kombinace prediktoru a programově-adaptivního modulu: práci prediktoru odpovídá první až čtvrtá etapa plné funkce řízení, a práci programově-adaptivní modulu odpovídá pátá až sedmá etapa plné funkce řízení, přestože prediktor při své činnosti kontroluje i tyto etapy, a také se částečně podílí na jejich realizaci, ač jsou tyto etapy plné funkce řízení vztaženy k programově-adaptivnímu modulu. Za takového vymezení kompetencí:

Státnost je na základě systému dělby moci, v jeho již dříve popsané podobě (kapitola 8.5, druhý díl), pouze programově-adaptivním modulem ve schématu řízení prediktor-korektor a – *sama o sobě* –

k provádění příslušných vědeckých výzkumů a zajištění projektových a konstrukčních prací. Jinými slovy, nevztahovalo se to pouze na ty vědecké oblasti, kde není zapotřebí nic jiného než vlastní všímavost a intelekt výzkumníka, přístup k literatuře příslušné předmětné oblasti, pero a papír.

¹ Iniciativa ke zřízení „národních výzkumných univerzit“ v RF (Výnos prezidenta RF ze dne 7.10.2008 – *O realizaci pilotního projektu zakládání národních výzkumných univerzit*) je napodobováním USA a unifikováním sociálních organizací v rámci globalizace pod nadvládou biblického projektu, i když je třeba přiznat, že silná vědeckovýzkumná základna univerzit přispívá ke kvalitě učebního procesu.

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

není z řídicího hlediska soběstačná, v mnohém **není schopna projevít se intelektuálně**, a proto není schopna zajistit samořízení společnosti podle plné funkce řízení.

Teď můžeme přejít k otázce, jak systém vysokoškolského řízení USA obnovuje řídicí „elitu“ – profesionální manažery pro makroúroveň všech větví programově-adaptivního modulu řízení USA podle plné funkce řízení.

Vzhledem k tomu, že již od samotného počátku byl „americký způsob života“ orientován na obnovu davo-„elitářství“, neposkytuje vzdělávací systém USA, včetně těch „nejprestižnějších“ vysokých škol, znalosti a návyky, které jsou nezbytné k tomu, aby si lidé osvojili konceptuální moc. Pouze obnovuje v návaznosti pokolení kádry určené k obsluze programově-adaptivního modulu systému řízení.

A ukazuje se, že zpřístupňování znalostí a profesionálních návyků není jedinou a navíc ani hlavní, ale pouze pomocnou funkcí amerického vzdělávacího systému.

Především je nutné zmínit, že na makroúrovni ve státní i obchodní sféře Spojených států statisticky převažují absolventi pouze několika „nejprestižnějších“ vysokých škol v USA, ze kterých větší část tvoří univerzity¹ (které jsou členy Břečťanové ligy/Ivy League – sdružení osmi „nejelitnějších“ soukromých amerických univerzit viz http://ru.wikipedia.org/wiki/Лига_плюща). Samozřejmě, že každá univerzita má svou osobitost zanechávající „firemní pečeť“ na jejich absolventech, ale vedle těchto osobitostí mají i něco společného. A toto společné, z hlediska rozboru otázky obnovování řídicího sboru makroúrovně programově-adaptivního modulu vyznačujícího se dostatečně vysokou profesionalitou, zahrnuje následující faktory:

- Americká vysoká škola (univerzita) je ve většině případů malým městečkem odděleným od ostatní společnosti, ve kterém se absolutní většina obyvatel obnovuje jednou za 5 - 6 let podle doby trvání plného učebního kurzu. V tomto městečku je možné žít celé roky, aniž byste opouštěli jeho hranice, neboť je tam k dispozici

¹ West Point, Vojenská námořní akademie a Massachusettský technologický institut jsou také prestižní vysoké školy, ale nejsou to univerzity.

všechno: ubytování, potřebné služby, kavárny a obchody, místa pro trávení volného času apod.

- Učební proces jako takový (tj. navštěvování lekcí, seminářů, praktických cvičení, příprava kursových a diplomových prací) je jevem:
 - bezesporu nezbytným pro obnovu profesionalismu ve společnosti, a to včetně v oblasti řízení,
 - ale není dostatečný a necharakterizuje sám o sobě „nejprestižnější“ vysoké školy, které, jakmile se stanou „prestižními“, mají na výběr z velkého množství abiturientů s potenciálem umožňujícím jim osvojit si jejich studijní programy, které v určitých aspektech skutečně vyžadují od studentů více než studijní programy „řadových“ vysokých škol.
- **Hlavní misí „nejprestižnějších“ vysokých škol je prvotní selekce kandidátů, kteří budou v budoucnu manažery na makroúrovni státnosti a byznysu USA.**

Přičemž algoritmika selekce je rozložena v psychice velkého počtu lidí a vložena do tradic vysoké školy, takže probíhá v automatickém režimu a většina účastníků, kteří jí projdou, nevidí ten proces komplexně; nezajímají se o problematiku, kterou tu probíráme, a proto si neuvědomují, co a jak se s nimi děje, a co sami provádějí ve vztahu k ostatním.

Všechno to nejdůležitější v činnosti „nejprestižnějších“ vysokých škol probíhá mimo učební proces a izolovanost univerzitních městeček vytváří pro realizaci selekce určité předpoklady podmíněné čistě psychologickým faktorem: *Co bude podnikat ve svém volném čase mládež, která se ocitne mimo systematickou kontrolu rodiny?* — Hlavní odpovědi na poslední otázku jsou následující, bude se věnovat:

- dodatečnému sebevzdělávání nad rámec studijního programu,
- sportu,
- nějaké pracovní činnosti,
- společenské činnosti,
- komunikaci s ostatními a zábavě, což je pro lidi zcela přirozené,
- požitkům degradačně-parazitického charakteru (alkohol, jiná narkotika, sex, hazardní hry apod.).

Více či méně jasně vyjádřené sklony k vyjmenovanému jsou vlastní prakticky všem, výjimky jsou zřídka, ale u každého jedna nebo dvě

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

věci z toho dominují. Otázkou je, kdo a jak tyto dominující věci ventiluje, nebo zda se projevují sociálně živelně?

Na vysokých školách v USA je rozvinut systém jak to všechno určitým způsobem ventilovat, který roztrídí proud mládeže podle potřeby na základě principu „svůj k svému“. A právě na základě tohoto systému je potom prováděn výběr kandidátů určených stát se v budoucnosti vládnoucí „elitou“ země.

Většina našich spoluobčanů, kteří získali nebo právě získávají vysokoškolské vzdělání, si pamatuje, že studentský život začínal „zasvěcením nových studentů (frekventantů)“. U nás je to slavnostní večer v prvních dnech podzimního semestru s účastí vedení vysoké školy a fakult, který přechází v koncert vlastní umělecké tvořivosti studentů druhého a vyšších ročníků, na jehož konci se všichni rozcházejí domů nebo „tvorí skupinky“, aby pokračovali v oslavě a seznamování se na základě vlastní iniciativy podle možností a zájmu účastníků. Následky to pro další vysokoškolský život ani ten následující v podstatě nemá žádné, pokud samozřejmě někdo v opilosti nepodnikne „*dobrodružství s následky*“.

V USA také existuje „zasvěcení nových studentů (frekventantů)“, i když mají své vlastní tradice jeho provádění. Tam však to zasvěcení probíhá „s následky“, neboť se v podstatě jedná o generálku reálného zasvěcení do organizace zednářů, nebo do organizací pod kontrolou zednářů.

Kromě toho izolovanost vysokoškolského městečka od společnosti a „profesionální“ stejnorodost jeho obyvatelstva vede k tomu, že v této specifické mikrosociální komunitě vzniká hierarchie podle mazáckého příznaku starších ročníků, ve které probíhá veškerý studentský život mimo posluchárny: řadový prvák nemá v drobnostech běžného života právo na to, na co má právo řadový druhák a tak dále výš po hierarchii až k aspirantům. Přinejlepším se to projevuje specifickým pojmenováním studentů každého z kurzů¹ a přinejhorším to může být v tomto studentském prostředí doprovázeno jevem, který známe z našich ozbrojených sil pod názvem „šikana“, kdy je každé „ucho“ vystaveno cílenému ponižování korporací „mazáků“ a nuceno posluhovat někomu

¹ Příklad z domácí praxe: prvák je „kozoroh“; druhák „tkanička“; studenty jsou nazýváni až třetí a čtvrtí a vyšší ročníky.

ze starších, kdo se považuje za jeho „poručníka“ a „rádce“ pro život; přičemž samotní „poručníci“ a „rádci“ si předtím prošli tím samým.

A i když to všechno probíhá víceméně jako sranda a v absolutní většině případů ne tak krutě a surově jako v ruské armádě, tak ve skutečnosti je to významná součást života, která je se vši vážností podporována i správou vysokých škol a těmi, kdo přišli na vysokou školu z různých „internátních škol“, kde již taková hierarchie „uch“ a „mazáků“¹ zavedena byla. Hierarchie musí existovat, protože každý musí znát své místo, ale formálně nesmí být právní princip rovnoprávnosti všech občanů porušen, tj. hierarchie se nedopouští trestných činů podle trestního zákoníku (přínejmenším se v masovém měřítku nedopouští těžkých zločinů, které by bylo těžké krýt „etikou“ uzavřené korporace, přestože dochází k případům, kdy se někteří tupci, „když to přeženou“, dopustí i takových zločinů, které se zamlčet nepodaří).

Ale vedle této otevřené, před nikým neskrývané hierarchie vytvářené na každé vysoké škole podle jejích tradic, existuje na vysokých školách v USA i hierarchie skrytá a příslušnost k této hierarchii ve skutečnosti zajišťuje vyšší sociální postavení, než je postavení plynoucí z té veřejné.

Na vysokých školách v USA existují „zájmové kluby“, přičemž na jedné vysoké škole může být i několik různých „zájmových klubů“. Mezi nimi jsou jak kluby otevřené, jejichž členem se může stát kdokoli, kdo o to projeví zájem, tak i „uzavřené“, které lze rozčlenit do dvou kategorií: do první náleží ty „kluby“, kde se o členství v nich můžete ucházet z vlastní iniciativy (a po „zkušební době“ vás buď do „klubu“ přijmou, nebo také nepřijmou); a do druhé kategorie náleží ty „kluby“, jejichž členem se můžete stát pouze v případě, kdy vás pozve sám „klub“².

¹ Na Západě si děti mnohých «elitářů» generací za generací své středoškolské vzdělání odbývají v uzavřených internátních školách, které odedávna udržují starobylé tradice a rituály doprovázející studium na nich.

V SSSR a v postsovětském Rusku zase vytvářejí na vojenských školách suvorovci a nachimovci zvláštní neformální společenství, ke kterému se ostatní studenti připojit nemohou.

² Ve filmech Zsvěcení Sáry (pokud pomineme přemrštěné projevy magie a mystiky), Falešné pokušení a v některých dalších je tato stránka studentského života v USA zobrazena více méně adekvátně a je možné z nich pochopit roli uzavřených studentských „klubů“ v organizaci amerického

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

Přítom zde nejde o žádnou sociální živelnost: na pozadí „chi chi - cha cha“ a veselých her „na klubová tajemství“ tam po dobu studia na vysoké a obzvláště na těch „nejprestižnějších“ probíhá vyhodnocování a selekce kandidátů, kteří se po ukončení dané školy na konci svého kariérního postupu stanou v budoucnu, tak za 20 let, vládnoucí „elitou“ USA a budou z nich aktivní manažeři jejich programově-adaptivního modulu ve státní sféře a ve velkém i velmi velkém byznysu, včetně toho nadnárodního.

Některá „klubová tajemství“ jsou spojena s ponižováním účastníků a jejich zapojením do těchto ničemností. **Jedná se o systémový prostředek davo-„elitářských“ kultur a subkultur, jehož účelem je psychologické potlačení individuality, prvotní korporativní semknutí a zajištění korporativní uzavřenosti založené na tom, že se lidé ve své většině stydí mluvit o svém vlastním ponižení a spoluúčasti při provádění takových ohavností jiným.**

Znamená to tedy, že je studium studentů na „nejprestižnějších vysokých školách“ podřízeno formování jakési neveřejné korporace – kádrových rezerv „strany REÁLNÉ vlády“, jejíž větve působí ve všech strukturách *programově-adaptivního modulu systému řízení USA podle plné funkce.*

Obrazně řečeno je to takový mnohohrstevný „komsomol“, kdy ti, kteří se stanou členy „strany REÁLNÉ moci“, postupně s věkem a růstem kariéry pronikají dále do jeho hlubin, i když se tam samozřejmě nedostanou všichni, kteří kdysi vstoupili do „pionýra“.

Do systému vysokoškolského vzdělání tedy pod nadvládou biblického projektu také proniká „vazivová a nervová tkáň“ systému spojující jeho komponenty do jednoho celku a zajišťující jejich součinnost v procesu samořízení systému i při jeho řízení, kterou je zednářství jednající na základě principů:

- každý v míře svého zasvěcení pracuje pro to, co chápe a v míře své nevědomosti pro ty, kteří jsou zasvěceni do vyšších stupňů než on a pro ty, kteří chápou více nezávisle na tom, zda byli nebo nebyli zasvěceni;
- bezpodmínečné podřízenosti a odpovědnosti nositelů nižších stupňů vůči vyšším.

A v „nejprestižnějších“ vysokých školách USA je tento faktor nejvýraznější: společenství „Lebky a hnátů“ Yaleovy univerzity apod. Uzavřené „zájmové kluby“ jsou „náborovými místy“ zednářství a neveřejných korporací s ním spjatých a podřízených biblickému projektu.

Systém „zájmových klubů“ na vysoké škole třídí mládež a poskytuje jí možnost dalšího kariérního růstu, jestliže psychotyp (mravnost a struktura psychiky) a ideové přesvědčení daných jedinců odpovídá požadavkům pohlavářů biblického projektu na kádrové složení programově-adaptivního modulu systému řízení společnosti podle plné funkce řízení.

V podstatě je možné vystudovat vysokou školu v USA bez projevení iniciativy ke vstoupení do uzavřeného „zájmového klubu“; je možné odmítnout pozvánku ke vstupu do takového typu klubu; a nedodržovat příliš tradice veřejného života univerzitního městečka. Na získání diplomu to nebude mít vliv, ale po několika desetiletích bude mít takové „dětinské“ projevení individualismu a odmítnutí korporativnosti (ukryto zůstává: obsluhující biblický projekt) následky v omezených možnostech kariérního růstu:

- dostat se na úroveň „střední třídy“, a tím spíše dobrému odborníkovi, nikdo bránit nebude,
- ale do vyšších pater „strany reálné moci“ se většina takových individualistů dostane s těžší. Přístup tam vede pouze přes „zájmové kluby“, které fungují na vysokých školách USA, a přes vstup k zednářům; *výjimky se najít mohou, ale jsou vzácné* a stejně jsou založené na tom, že „zednářské bratrstvo dá zelenou“ poté, co vyhodnotí psychologii a schopnosti „samostatného“ kandidáta, a někdo se potom za takového „laika“, kterého systém potřebuje, musí zaručit, stává se jeho poručníkem apod. To však jsou pro systém ojedinělé výjimky, protože mají k dispozici svoji rozsáhlou kádrovou rezervu pro všechny životní situace.

Příčina omezování „individualistů“ v jejich kariérním růstu spočívá v tom, že:

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

Systém „dělbý moci“ bez „vazivové a nervové tkáně“ zednářství nezajišťuje řízení společnosti v rámci biblického projektu dokonce ani v mezích kompetence programově-adaptivního modulu.

S ohledem na tuto okolnost je účelem systému studentských „klubů“ zapojovat do korporativnosti obsluhující projekt mládež, která se stále více „elitarizuje“ s vědomím své určité „vyvolenosti“, a také se při svém stoupaní po žebříčku stále více izoluje od ostatní společnosti až do úrovně absolutního pohrdání tím „dobytkem“ a jeho životem: *jinak by nebylo možné vyhodit do vzduchu americký pancéřový křižník USS Maine v Havaně v roce 1898, který dal USA záminku k zahájení války proti Španělsku o získání kontroly nad jeho koloniemi¹; ani by nebyl možný Pearl Harbor v prosinci 1941, který dal USA záminku zapojit se do 2. světové války 20. století²; ani 11. září 2001 v New Yorku,*

¹ Podle oficiální verze USA byl příčinou katastrofy křižníku vnější výbuch, který byl označen za diverzi. Avšak kdo konkrétně, kdy a jak připevnil minu k loďnímu trupu, nebo ji umístil na dně v místech, kde křižník kotvil, nebylo objasněno. Podle španělské verze se křižník potopil v důsledku výbuchu uhelného prachu v jedné z jeho předových uhelen, který následně způsobil výbuch předových dělostřeleckých skladů. V každém případě však Španělsko o válku se Spojenými státy nestálo, zatímco těm katastrofa Maine přišla velice vhod jako záminka k válce, v jejímž důsledku se španělské kolonie dostaly pod jejich protektorát, nebo se staly jejich součástí...

² Vzdálená rozvědka na přístupech k Havajským ostrovům byla odvolána, takže se japonské síly mohly přiblížit nepozorovaně. Americké letadlové lodě (v té době hlavní námořní síla) byly buď na moři, nebo byly odvolány na pevninské základny tichooceánského pobřeží USA. Výsledkem bylo, že japonské palubní letectvo zaútočilo na *zastaralé* bitevní lodě z dob 1. světové války, jejichž bojová hodnota se blížila nule v porovnání s loděmi, které již byly postaveny a stavěly se podle nových projektů, aby je nahradily.

To vše zajistilo, že se Pearl Harbor stal politickou show – krvavou, cynicky krutou podívanou, v jejímž důsledku však USA žádnou citelnou vojenskou škodu neutrpěly. A konkrétně vojenští analytici následně poukazovali na to, že kdyby Japonci nebombardovali ty zastaralé lodě, ale naftové nádrže se strategickými zásobami nafty pro námořnictvo, USA by minimálně rok nebyly schopné žádné větší aktivity svých lodí na Tichém oceánu z důvodu nedostatku paliva.

Takto si pohlaváři USA upevnili své politické pozice a vytvořili předpoklady k tomu, aby po skončení 2. světové války USA mohly získat

teré zase USA dalo záminku ke vpádu do Afghánistánu a později do Iráku – neboť do organizování těchto zločinů vyšší „elita“ USA vnesla svůj vklad.

A i když za sebou v minulosti zanechali velké množství podobných „kostlivců ve skříní“¹, jsou přesto představitelé vyšší „elity“ USA vyškoleni systémem natolik, že si nikdy nedovolí nic podobného tomu, co si dovolují naši „elitáři“ toho mravně-psychologického typu, ke kterému náleží S. Bodrunov a D. Jevsjukov²: ti by byli systémem jako

status „velmoci číslo 1“.

¹ „Kostlivec ve skříní“ je idiom rozšířený na Západě označující nějaké hanebné tajemství domácích pánů, které se pokoušejí skrýt před hosty i společností.

² V Sankt-Petěrburgu «Předseda městského Výboru pro ekonomický rozvoj, průmyslovou politiku a obchod Sergej Bodrunov vyvolal po natáčení pořadu Petrohradská hodinka na Pátém kanálu skandál (k události došlo na jaře roku 2009). Jak informuje portál [Lenizdat](#), jakmile skončilo natáčení, začal úředník sprostě nadávat moderátorům Pátého kanálu, všem novinářům daného kanálu i televizním divákům, kvůli kterým vlastně do televizního studia přišel.

„Kdo vám to sem proboha volá? Dobytkové! Prý 25 tisíc nezaměstnaných?! Vždyť to nic není! Je to kapka v moři! Však nechcípnou! A vaši moderátoři ať se připraví, že půjdou na úřad práce, kde ale utřou nos. Práci teď totiž neseženou nikde, stejně jako mimochodem vy a vaši kolegové pracující na tomto pořadu“, cituje Lenizdat.

Šokovaní pracovníci se pokusili vysvětlit předsedovi zmíněného výboru, že pořad ani nemohl proběhnout hladce, pokud ve vysílání mluvil o tom, že se občanům zvyšují mzdy a ve městě není žádná nezaměstnanost, což je ve skutečnosti poněkud v rozporu s realitou, soudě podle telefonátů, které přišly na telefonní ústřednu. Vedlo to jenom k tomu, že tento vysoce postavený hodnostář svůj hněv zaměřil i na novináře, kteří si takto dovolili pochybovat o jeho profesionalismu.

„Váš pořad, to je „absolutní propadák“. Pracujete pro zájmy opozice. Vaši moderátoři, to jsou amatéři nejvyššího stupně! Jaké máte právo pokládat podobné otázky a pochybovat o mé profesionalitě? Za koho se to tu máte? Jste novináři na nic! V čem se asi tak může vyznat tenhle střízlík (o ředitelce Ústředí městského vysílání Pátého kanálu, moderátorce pořadu Petrohradská hodinka, Taťáně Alexandrovové)? Nenechali jste mě říci ani slovo“, cituje Lenizdat. „Půjdu za vašimi akcionáři a generálním ředitelem kanálu. Vy všichni tu i s tímhle vašim pořadem brzo skončíte! Copak to nechápete?! Já nejsem pouhým předsedou Výboru! Mám i jiné páky.“

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

zmetek vyřazení ještě v prvních etapách, neboť představují hrozbu pro jeho stabilitu, nebo by byli dlouho před tím, než by jim bylo povoleno vstoupit do vyšších pater moci, přivyknuti dodržovat korporativní disciplínu a normy korporativní „etiky“, a to i ve vztahu ke zbytku společnosti.

Zde je třeba poukázat i na principiální rozdíl mezi tím, jak je chápán pojem příslušnosti k „elitě“ samotnými „elitáři“ v USA a v Rusku-SSSR-Rusku:

Hněv úředníka se snesl i na tiskového tajemníka jeho Výboru Alexandra Sažina: jeho šéf mu dal jasně najevo, že je propuštěn. Sergej Bodrunov se dlouho nemohl uklidnit a při odchodu z televizního studia prohlásil: „Nedokážete si představit, jaké já mám kontakty! Tenhle váš kanál si můžu jednoduše koupit, což možná i brzy udělám! A vy odtud zmizíte...“» (<http://spb.kp.ru/daily/24278/474314/print/>).

Nězavisimaja gazeta hodnotí tuto událost následovně: «Zdálo by se, že po takto projevené upřímnosti by měl tento úředník rychle ze své funkce odstoupit. Nic podobného se však nestalo. A vzhledem k tomu, že žádná protikrizová opatření v našem státě s ohledem na jeho občany dosud neprobíhají, vede nás to k podezření, že Bodrunov není jedinou prašivou ovčí ve svém stádu, a že podobnou charakteristiku svých voličů s ním sdílí i kolegové z jeho společenské vrstvy.» (http://www.ng.ru/week/2009-04-20/8_politics.html).

A opravdu:

«Vláda Severního hlavního města (Petrohradu) kypí aktivitou. **Speciální komise vyšetřuje, zda Sergej Bodrunov nazval obyvatele města dobyt看em či ne.** Úředníci oznámili první výsledky a podle nich na žádné urážky nedošlo.

„Došlo k setkáním i konzultacím jak se samotným Bodrunovem, tak i s novináři“, prohlásil petrohradský viceguvernér Michail Osejevskij: „Výsledkem této prozatím neukončené prověrky je, že fakta o těchto urážkách nebyla potvrzena.“

Jak se ukázalo, tak tu hádku mohlo slyšet, a být jejími bezprostředními účastníky, pouze pět lidí. Sám Sergej Bodrunov, který vše popírá; maskéři, kteří o žádném skandálu nemají ani ponětí a redaktorka pořadu Elvíra Šajkinová, která také byla autorem služebního záznamu, kde uvedla všechny citáty, které z úst úředníka zazněly.

Přesto se podle mínění vyšetřovatelů dané věci bude muset Sergej Dmitrijevič přeci jen pracovníkům televizního kanálu a novinářskému společenství za své chování omluvit, ovšem petrohradským obyvatelům asi sotva. K urážce přece podle názoru úředníků vůbec nedošlo, píše ZAKS.ru

- Pro „elitáře“ v USA znamená dosažení určité úrovně ve skryté sociální hierarchii zednářství možnost, jak zaujmout určité funkce ve veřejné hierarchii aparátu státní moci a v byznysu s principiální výhradou: *v případě, že je „strana REÁLNĚ moci“ (tuto roli v USA plní skrytá hierarchie zednářství) k této činnosti přizve, nebo jim navrhne s ní začít.* Dokud se to nestane, je každý z „elitářů“ ve vztahu k potenciálně otevřeným veřejným možnostem, kterých může dosáhnout na základě svého neveřejného postavení,

(<http://spb.kp.ru/online/news/474799/>). 23.04.2009

Později média oznámila, že S. D. Bodrunov se novinářům omluvil, ovšem ne osobně pouze písemně, když svou omluvu zveřejnil na svém webu. Za „dobytek“ se však omlouvat nebude, neboť trvá na tom, že podobné slovo nepronese. V. I. Matvijenkova tento výsledek osvětlila z pozice autority své funkce: «„Přiznal se, že neměl pravdu, že jednal emocionálně a je dnes připraven se novinářům omluvit, což bude jedině správné“, zdůraznila guvernérka.

„Musím brát ohled na to, že Bodrunov pracoval v průmyslu, v reálném sektoru, takřkajíc „u lopaty“ a nebyl veřejně činným, takže na takovou talk-show nebyl připraven, a proto se také v první etapě své práce dopustil chyb. Je ale velice důležitě, že si to uvědomil“, prohlásila Matvijenkova.

„Nikdo si nemůže dovolit, a to ani šéf Smolného, takovým tónem mluvit s novináři“, dodala.

Přitom, podle slov vedoucí představitelky města, Bodrunov popírá skutečnost, že by se hrubě vyjádřil na adresu petrohradčanů volajících do studia a výsledky služebního vyšetřování tuto skutečnost také nepotvrzují.

Současně redaktor Petrohradské hodinky Sergej Bondarenko tvrdí, že Bodrunov si přeci jen dovolil použít příkré a hrubé výrazy na adresu televizních diváků»

(<http://www.newsru.com/russia/23apr2009/bodrunovutrybi.html>). Dále se tam uvádí, že podle slov Matvijenkové „si musí sám Bodrunov zvolit svůj další osud“.

Avšak novináři odmítli omluvu přijmout: «Šéfka a moderátorka pořadu Petrohradská hodinka Taťána Alexandrovová si myslí, že Bodrunov by přeci jen měl odstoupit ze své funkce. Prý přišel předseda Výboru pro ekonomický rozvoj, průmyslovou politiku a obchod se svou omluvou příliš pozdě a nejlepší, co by teď mohl udělat, by bylo napsat svou rezignaci.

„Podle mého ten člověk nepokazil reputaci jenom sobě, ale zničil image celého vedení“, řekla Taťána Alexandrovová.

Takže „válečná sekera“ zatím zakopaná není. Prý Bodrunov svou lítost tak nějak lidsky neprojevil. Proč musel čekat, až proběhne služební prověrka

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

pouze „náhradním hráčem“, který se může zabývat čímkoliv a mít přitom podporu stejné „strany moci“, tj. příslušnou úroveň sociální ochrany a ekonomické zajištěnosti zaručenými systémem, *pod podmínkou, že dodržuje korporativní disciplínu a „etiku“ neveřejné hierarchie, do které byl zapojen ještě na vysoké škole.*

- Pro našeho domácího „elitáře“ existuje pouze veřejné hierarchické postavení: a pokud se dostane na určitou úroveň veřejné hierarchie, tak se z něho stane „zpanštělá chamrad“ – zajistěte mu maximální

a na kobereček si ho pozve Matvijenková?

„On sám velice dobře ví, jak to bylo, proto měl reagovat daleko dříve“, domnívá se Alexandrovová.» (<http://spb.kp.ru/daily/24284/479362/>).

«Člen sankt-petěrburgské vlády Sergej Bodrunov prohlásil, že skandál okolo nekorektních výrazů, kterých se měl dopustit v zákulisí televizního pořadu, byl předem naplánovaný. „Za touto rozmáznutou aférou“, prohlásil, „mohou stát byznysmeni, kterým vadí naše protikorupční opatření a velká otevřenost“, informuje Dělovoj Petěrburg.» (<http://www.newsru.com/russia/17apr2009/exp.html>). O „svém boji“ s korupcí takto mluví majitel devíti bytů a dvou rodinných domů na venkově, který má na svých účtech 81 mil. rublů.

V podstatě se tedy „elitář“ neudržel a veřejně řekl, co si ve skutečnosti myslí o „dobytku“. A podle dostupných informací, se stejně nadutě a povyšenecky choval mnoho let i k technickému personálu, který pro něj pracuje: on potřebuje nevolníky a ne rovnocenné spolupracovníky a takových je mezi „elitou“ nespočet. A dokonce i v případě, že se S. Bodrunov jenom chytíl do nastražené pasti, tak dobře věděli, jak ho jako obyčejného křena „nachytat“...

A televizní pracovníci měli štěstí v tom smyslu, že S. Bodrunov si na ně jenom otevřel hubu a nezačal je rovnou střílet, jako to udělal v noci z 26. na 27. dubna v moskevském obchodním středisku Ostrov velitel policejního útvaru Caricyno major Denis Jevsjukov, když předtím stejnou pistolí zastřelil řidiče, který ho k místu jeho zločinu dovezl. Potom D. Jevsjukov zabil tři lidi a šest jich zranil (podle jiných údajů dva lidi zabil a sedm jich zranil), a navíc střílel i po zásahové jednotce, která ho přijela zneškodnit.

Po tomto zločinu hodnotil V. Pronin (velitel Hlavní policejní správy města Moskvy, který byl z funkce odvolán přímo nařízením prezidenta RF brzy po tomto zločinu) dané události tak, aby to zapadalo do scénáře typu „pokud se to nepovede úplně ututlat“, tak alespoň musíme dosáhnout minimálního trestu: «Měl rodinné problémy a nepříjemnosti v práci» (<http://www.stringer.ru/publication.mhtml?Part=46&PubID=11245>). To ihned vyvolává vzpomínku na film podle pohádky E. L. Švarce „Obyčejný

možnou úroveň pro uplatňování jeho svévole: zahrňte ho všemi možnými reálnými i pomyslnými blahy, které dané úrovní odpovídají, a umožněte mu, aby si mohl „otírat boty“ o všechny, kteří jsou ve veřejné hierarchii pod ním. Vzorovými příklady (i když každý podle svého) jsou jak S. Bodrunov se svými chováními v Petrohradské televizní stanici, tak i D. Jevsjukov se svým jednáním v moskevském obchodním centru Ostrov a dříve nejednou při výkonu jeho služby.

zázrak“:

«Král: „*Buďte zticha! Nevtrušujte mě! Já mám radost! Cha cha cha! Nakonec se moje dcera dostala z toho skleníku, ve kterém jsem ji já, starý hlupák, vychoval. Teď se chová jako všichni **normální lidé** (část citace jsme zvýraznili). Má nepříjemnosti a tak střílí po všech okolo. (Vzlykne.) Roste jako z vody. Hej, hospodský! Poklid' si to tam v té chodbě!“*» Jedná se o epizodu, kdy ministr vešel do pokoje, ve kterém se zavřela princezna, když předtím slíbila zastřelit kohokoliv, kdo tam vejde (poté, co se pohádala se svým milým v hospodě).

Kromě toho «prohlášení Pronina v televizi hned po té střelbě v supermarketu znělo velice suše: „*Pokud bych měl charakterizovat daného policistu, tak to byl dobrý operativce, kterého čekal výborný kariérní postup. (Poctivější by bylo, kdyby řekl: „Postarali jsme se mu o výbornou kariéru a než došlo k té věci, v podstatě naši důvěru nezklamal.) Společně s vyšetřovateli jsme zatím došli k závěru, že se jednalo o náhlou psychickou poruchu.“* Podle slov Pronina byl Jevsjukov „*perspektivním policistou, který byl před touto událostí hodnocen pouze kladně*“. Kromě toho si Pronin myslí, že major Jevsjukov „*je dobrý profesionál, který celou neděli sloužil v souvislosti se svátkem Krasnoj gorki.*“»

(http://www.azerros.ru/content/opinions/index.php?ELEMENT_ID=242).

Z internetu je možné vyčíst, že D. Jevsjukov byl produktem protlačování „svých“ do „elity“ na základě klanově-mafiánského principu. V. Pronin se znal s otcem D. Jevsjukova z dob, kdy sloužil v Kursku. Když byl převelen do Moskvy, tak se V. Pronin postaral, aby někteří jeho spolupracovníci z Kursku také získali funkce v Moskvě. Otec D. Jevsjukova byl jedním z nich (ten byl svou kariéru nucen ukončit, aby se vyhnul trestnímu stíhání z podvodu a zpronevěry, také o jeho následném byznysu viz publikace v deníku Izvestija: <http://www.izvestia.ru/investigation/article3128125/>). Když Denis Jevsjukov dospěl, tak se muselo začít řešit, co bude dělat. Rozhodli se, že půjde ve stopách svého otce a to tím spíše, že bude mít po ruce někoho, kdo by mu mohl pomáhat při jeho kariérním postupu. A pomáhali: do funkce velitele policejního útvaru Caricyno byl D. Jevsjukov jmenován navzdory posudku

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

A skutečnost, že se ve veřejné hierarchii mohou o mnoho úrovní pod ním nacházet jednotlivci, kteří mají daleko vyšší postavení ve skrytých hierarchiích davo-„elitářství“? To je myšlenka, kterou si ve své bouřlivácké hlavě náš domácí „elitář“ vůbec nedokáže srovnat.

Zosobněním tohoto mravně-psychologického typu se stala stařena z pohádky O zlaté rybce A. S. Puškina: během několika dnů udělala kariéru a ve veřejné hierarchii se stala z prosté ženy carevnou, a potom si přála, aby jí zlatá rybka, která jí to všechno zajistila, začala sloužit jako nevolnice a byla jí neustále k ruce připravena plnit každé její přání... Chovat se tak, jako by „drželi Boha za vousy“, je pro naše domácí „elitáře“ normou, kterou je možné zlikvidovat pouze jejím „absolutním zlomem“: individuálním nebo kolektivním, to je otázkou okolností¹.

Tato odlišnost „elitářů“ - „u nich“ a „u nás“ je světonázorově-psychologického charakteru a z větší části si ho sami účastníci vnitřních sociálních vztahů neuvědomují. Není totiž podmíněn tím souhrnem

z Útvary vnitřní kontroly, ve kterém byl obviňován z toho, že si žije se svou manželkou (také příslušnicí „elity“, která byla v minulosti sólistkou popové skupiny Střelci) nad poměry. Za odhalení této skutečnosti a její oznámení v daném posudku byli příslušníci Útvary vnitřní kontroly dokonce potrestáni (<http://www.rosbalt.ru/2009/04/29/637357.html>).

¹ Přičemž tento styl chování začíná již na celkem nízkých úrovních veřejné hierarchie a byl příznačný mnohým jak v Ruském impériu, tak i v SSSR a postsovětském Rusku. Jeden ze starších příkladů.

V sedmdesátých letech 20. století jednou pracovníci milice Moskevského metra zadrželi občana, který byl pod vlivem alkoholu. Když mu předváděli „kdo je kdo“, povedlo se jim ho nechtěně zabít. Při prohlídce jeho kapes potom zjistili, že je jejich obětí důstojníkem KGB, který nebyl v uniformě, neboť se v „civilu“ vracel domů z „korporativního večírku“, a proto také byl pod vlivem. Když zjistili, o koho jde, tak se ti „stateční fizlové“ pokusili mrtvoly zbavit. KGB však tuto věc dohnala až k trestu smrti zastřelením a využila tento případ ve svém boji proti vedení ministerstva vnitra v čele s Ščolokovem.

Ščolokov byl známým „sběratelem“ uměleckých děl ve velkém, což mělo za následek, že byl nucen se po příchodu k moci Ju. V. Andropova zastřelit (podle oficiální verze), což mu umožnilo vyhnout se soudu a zanechat svou „kolekci“ rodině. Jenže vášeň N. A. Ščolokova ke „sběratelství“ byla jen zástěrkou zahalující před veřejností skryté ideově-politické rozpory mezi klanovými skupinami zosobněnými N. A. Ščolokovem a Ju. A. Andropovem.

znalostí a osvojených návyků, které „jejich“ a „naši“ „elitáři“ získali na svých vysokých školách, ale systémem selekce kandidátů do neveřejné korporace, která působí na „nejprestižnějších“ vysokých školách USA a jejíž analog v Rusku na vysokých školách neexistoval a neexistuje.

- „Elita“ na Rusi:
 - je *bezostyšně* protilidová egoistická korporace, která si přeje, aby lid uznal, že je „dobytek“, před kterým „elita“ není povinná za nic nést odpovědnost;
 - žádné jiné ideje než předat své „elitářské“ postavení dětem a vnukům naše domácí „elita“ prostě nemá, a jestliže nějaké ideje prohlašuje za smysl svého života, jedná se pouze o kamufláž „elitářského“ parazitismu;
 - dostane-li náš „elitář“ reálnou nebo iluzorní šanci připojit se ke „světové elitě“, je připraven kvůli tomuto svému cíli prodat nejen svou Vlast, ale úplně cokoliv.
- A v USA „elita“ *při všech jejích nectnostech*:
 - dává přednost tomu, aby byl národ přesvědčen o tom, že jeho „elita“ má vůči němu odpovědnost a pracuje pro celonárodní zájmy jako „předvoj“ celého národa v jeho společensko-historickém rozvoji;
 - „přitom však nevyssloveno zůstane, že společensko-historický rozvoj je svou podstatou prosazováním biblického projektu zotročení lidstva ve jméno Boha v „necivilizovaných“ a „nesprávně civilizovaných“ oblastech planety.

Mnozí naši „elitáři“ by se elitou v USA stát nikdy nemohli, neboť jejich psychotyp a absence alespoň nějakého ideového přesvědčení by neveřejná korporace, která uplatňuje svou reálnou moc v systému „dělby moci“, vyhodnotila jako nepřijatelné; a „elitáři“ USA by se zase nemohli stát elitou v Rusku, neboť zde není takový neveřejný systém, který by je rekrutoval a dovedl k vrcholu veřejné kariéry, jaký funguje v USA. U nás se „elita“ formuje na principu absence jakéhokoliv ideového přesvědčení, což otevírá cestu k projevům individuálního a korporativního parazitismu na lidech, okolní přírodě i sociálním prostředí.

V obou případech vzdělání – znalosti a návyky získané na vysoké škole – tyto principy pouze doplňují.

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

V životě se rozdíl „elitářů“ a „elit“ USA a Ruska celkově projevuje v tom, že:

- Jestliže je člen „elitářské“ rodiny v USA příliš hloupý, aby získal nezbytnou profesionalitu, nebo mu chybí nějaké jiné osobnostní kvality nutné pro vykonávání určitých funkcí, tak mu buď najdou místo na „lavici náhradníků“; nebo pokud ho pustí do reálné funkce, tak k němu zároveň postaví „poručníka“, který má v neveřejné hierarchii vyšší postavení než on, takže se mu bude muset podřizovat. „Poručník“ si pro sebe zvolí nějakou pohodlnou funkci v jeho aparátu a jejich vzájemné vztahy budou z vnějšku vypadat politicky zcela korektně: jak z hlediska jednoho tak i druhého a to i pro lidi z jejich okolí – všichni budou veřejnosti prezentováni jako „členové jednoho týmu, kteří společně pracují pro blaho amerického lidu.“

A v jakékoliv z variant v množině možných případů jejich realizace bude celý systém programově-adaptivního modulu fungovat, neboť je založen na korporativní disciplíně a „etice“ neveřejné hierarchie řízení biblického projektu, do které se „poručník“ i veřejný činitel začlenili ještě na vysoké škole a bez jejíž pomoci by se ve veřejné hierarchii nedokázali dobrat tak vysoko.

- Jestliže „elitář“ v USA poruší disciplínu a „etiku“ neveřejné korporace, „vyběhnou“ s ním tak, že to pro ostatní bude dostatečnou lekcí, aby si něco takového napříště dobře rozmysleli¹.

¹ Jedním z příkladů takového druhu, který však nesouvisí s vnitřní politikou USA ale s tou globální, je osud bývalého generálního ředitele Mezinárodního měnového fondu, kterému překazili jeho kandidaturu na francouzského prezidenta ve volbách v roce 2012 - Dominique Strauss-Kahn.

5. dubna 2011 při svém vystoupení před studenty na univerzitě George Washingtona v New Yorku Strauss-Kahn prohlásil následující: «Krise zničila intelektuální základy světové ekonomiky, kterými jsme se řídili celé čtvrt století. Teď potřebujeme globalizaci nového druhu, spravedlivější globalizaci, globalizaci s lidskou tváří.» A to bylo porušení korporativní etiky, za které byl potrestán: bylo proti němu zahájeno trestní řízení ve věci obvinění ze znásilnění pokojské ve velmi „elitářském“ hotelu, kde se při svém pobytu v New Yorku ubytoval. Podle oficiální verze obvinění prý Strauss-Kahn poté, kdy vyšel nahý z koupelny, zaútočil na nevinnou pokojskou, která právě chtěla začít uklízet jeho pokoj, neboť nevěděla, že je přítomen. To je verze pro idioty, neboť něco takového je systémově

- Jestliže se na příkaz neveřejné korporace dopustí trestného činu, tak se mu nic nestane: v krajním případě, a to dokonce i tehdy kdy dojde na trest „podle zákona všem stejně“, mu neveřejná korporace zařídí amnestii, milost, zaplatí za „morální újmu“, pomůže jeho rodině apod.
- Jestliže se trestného činu dopustí z vlastní vůle a poruší tak normy disciplíny a „etiky“ neveřejné korporace, tak se bude muset takový „elitář“ z něho zodpovídat v celé přísnosti zákona a jeho trest bude využit při propagandě teze, že „před zákonem jsou si všichni rovni“, což je nezbytné pro udržení stability celého systému.
- Bude-li tedy systém něčí „jednání z vlastní vůle“ považovat za nevhodné, může ho také zbavit své ochrany a v tom případě nebude osud bratrů Kennedyových (Johna a Roberta) a jejich klanu ještě tím nejhorším příkladem možného vývoje situace.
- V Rusku však „elitář“, který je omezcem nebo hulvátém „podle práva elitáře“ zaujme jakoukoliv funkci, kterou není objektivně schopen zvládnout a bude v ní uplatňovat svůj hloupý despotismus bez ohledu na své podřízené profesionály¹ ve snaze ukázat, že

vyloučeno principy a standardy organizace práce personálu v přepychových hotelech pro představitele „elity“.

Strauss-Kahn se však v očích pohlavárů globální politiky dopustil ještě dalšího zločinu, kterým byla jeho „tradiční“ sexuální orientace. Není vyloučeno, že kdyby se v roce 2012 stal francouzským prezidentem, tak by v roce 2013 nedošlo k uzákonění stejnopohlavních manželství s umožněním adopce dětí. A to by bylo v rozporu se současnými tendencemi rozvíjenými „světovým zákulisím“: novou globální politickou a byznys „elitou“ se musí stát homosexuálové a všemožní další zvrhlíci, kteří se k nim přimknou ze všech států.

Takto tedy zainteresované síly mohly „preventivně“ zabránit jeho zvolení francouzským prezidentem. Proto máme také důvody se domnívat, že předseda italské vlády Silvio Berlusconi po dobu mnohých let bojoval s obviněními různého druhu (korupce, sex s neplnoletými apod.) právě kvůli své „tradiční“ sexuální orientaci, která byla v rozporu s politikou formování nové globální politické a byznys „elity“ složené z homosexuálů a dalších zvrhlíků.

¹ V tomto aspektu je film N. S. Michalkova - Lazebník sibiřský celkem realistický: v kompetenci *velkého knížete (člena carské rodiny)* je řešení otázek, ve kterých se sám vyzná jako „koza v petrželi“ a řeší je na základě

šéfem je tam on, a proto jsou všichni v hierarchii pod ním hlupáci. Přitom bude navíc upřímně přesvědčen, že i jeho výše stojící nadřízení jsou hlupáky, kterým je však nucen podlézat buď proto, aby mohl dále dělat kariéru, nebo aby se (jak si sám myslí) mohl hrdinsky „sebeobětovat“ a dělat pro veřejnost nebo stát tu veledůležitou práci, kterou kromě něho není schopen zvládnout nikdo jiný.

Pokud není dost volných funkcí, tak pro něho vytvoří novou a dostane mzdu, která mu jeho „elitářské“ postavení¹ zajistí. Za trestný čin nemusí být vůbec potrestán díky svému „elitářskému“ postavení² a „elitářsky“-*korporativní solidarnosti stejných „elitářů“ jako je*

svého úspěchu v intrikách a ne díky nalezení nejlepšího řešení z hlediska veřejného prospěchu a účelnosti. Zbytek toho filmu jsou „hysterické slzy a opilé žvásty v čokoládě“, tj. je velice vzdálený realitě, ve které žilo Ruské impérium té doby.

¹ Příkladem je „služba Vlasti“ báňušky (otce) Jegora Timuroviče Gajdara, který se stal „kancelářským“ admirálem. Speciálně pro něj vytvořili admirálskou hodnost v redakci novin Pravda. Přitom se snad nenajde ani jeden veterán sovětského námořnictva, který, pokud s ním měl co do činění „mimo jeho kancelářskou službu“, by o něm mohl říci něco dobrého. O jeho kancelářské službě Wikipedie s odkazy na M. Poltoranina informuje následovně: «Jegorova otce jsem znal velmi dobře, pracovali jsme spolu v novinách Pravda. Vedl vojenské oddělení a udržoval si od všech celkem odstup. Kdysi sloužil v námořnictvu, tam získal svou vojenskou hodnost. Později pracoval jako dopisovatel Pravdy na Kubě, v Jugoslávii a dalších místech, kde získával další hvězdy důstojníka v záloze, takže vedoucím oddělení se již stal v hodnosti kapitána 1. stupně.

No a jednou se na redakční plánovací poradu Timur dostavil ve funkci nové uniformě kontradmirála a sedl si na židli dozadu mezi nás. Porada probíhala jako obvykle, a když končila, tak někdo nahlas řekl hlavnímu redaktorovi Pravdy Afanasjevovi: „Viktore Grigorjeviči, Gajdar prý byl povýšen na kontradmirála...“ „Ano?“, vykřiknul Afanasjev a ohlédl se dozadu do sálu, kde uviděl Gajdara. „Vstaň a ukaž se nám, Timure!“ Gajdar se zvednul, takový malý, tlustý, obličej i lysinu v barvě červené řepy. Ten náš kolega asi neustále trpěl vysokým tlakem. Afanasjev si ho dlouho prohlížel hodnotícím pohledem, a potom zlomyslně poznamenal: „No, Timure, na kontra opravdu vypadáš, ale na admirála vůbec ne!“» (Michail Poltoranin, *Moc v tritolovém ekvivalentu, Dědictví cara Borise – M.: Eksmo, Algoritmus, 2010 – str. 238-239*). A takových případů bylo v dějinách Ruského impéria – SSSR – postsovětského Ruska mnoho.

on sám, kteří jsou svými mravy zločinci – jak reální, tak i potenciální.

Nemají žádné ideály, které by nespádaly pod téma „jak si něco urvat“, „jak předvést, že mám na víc“, jak si upevnit své postavení a předat ho svým dětem, a dokonce ani tyto své ideály si nezřídka neuvědomují, neboť jejich psychologie není o moc složitější než psychologie láčkovců. To také znamená, že žádnou ideu civilizačního budování nehájí: ani svou vlastní, ani žádnou cizí, pro kterou by pracovali jako zombie, aniž by si uvědomovali její podstatu.

² Internet je přeplněn informacemi o podobné nedotknutelnosti „elitářů“. Tady je jeden z nejnámějších příkladů takového druhu: Dost dlouho nebylo nic slyšet o tom, že by „elitářské“ pytláky, kteří přežili lednovou katastrofu vrtulníku na Altaji, někdo volal k trestní odpovědnosti za pytláctví, i když současný prezident Ruské federace D. A. Medvěděv ještě před svým zvolením a bezprostředně po něm pronášel velmi mnoho slov o boji s právním nihilismem (viz analytické zprávy vnitřního prediktoru SSSR ze série K současné situaci č. 4 (76), č. 5 (77), 2008).

A nakonec se přece jenom něco objevilo: «„Vyšetřovací výbor při prokuratuře RF zahájil trestní řízení ve věci úředníků, kteří se dopustili dne 9. ledna 2009 nezákonného lovu na Argali altajské (druh divoké ovce), které jsou pro původní Altajce posvátné a jsou zaneseny v Červené knize ohrožených živočichů“, informoval agenturu RIA Novosti její zdroj z policejních orgánů. Ekologové a veřejnost se několik měsíců domáhali vyřešení tohoto případu.

Podle neoficiálních údajů byli pasažéři vrtulníku Mi-171, na jehož palubě se nacházel i zplnomocněný zástupce prezidenta RF ve Státní dumě Alexandr Kosopkin, na lovu těchto ohrožených zvířat. Podle názoru vyšetřovatelů vrtulník klesnul do nebezpečné výšky a zachytil svou vrtulí o úbočí hory Čornaja, nebo se dostal do poryvu silného bočního větru. Při letecké havárii zahynulo sedm lidí včetně Kosopkina. Čtyři lidé to přežili.

„Trestní řízení ve věci nezákonného lovu na Argali altajské bylo zahájeno v rámci vyšetřování katastrofy vrtulníku Hlavním vyšetřovacím orgánem Vyšetřovacího výboru při prokuratuře RF (GSU SKP)“, řekl zástupce agentury.

Ve věci katastrofy vrtulníku bylo trestní řízení zahájeno na základě třetí části §263 trestního zákoníku RF (porušování bezpečnostních předpisů při provozování železniční, vzdušné nebo vodní dopravy), kde hrozí trest až do výše sedmi let odnětí svobody. Veškerá dokumentace k případu byla předána z Novosibirsku do Moskvy GSU SKP»

(<http://sibir.rian.ru/incidents/20090505/81783407.html>).

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

Vzhledem k tomu že to, co je tu popsáno, je v naší vlasti systémovým faktorem, vede takové chování „elitářů“ k tomu, že to oni sami boří systém, který jim všechno zajišťoval. Rozklad systému jejich rukama je nevyhnutelný a může nabývat buď podoby sociální katastrofy (*revoluce na začátku 20. století, doba smuty na rozhraní 16. a 17. století, vpád Bátú-chána a ustavení mongolsko-tatarského jařma ve 13. století*), nebo formy změn provedených „tyranem“ doprovázených likvidací předchozí „elity“ (*opričnina Ivana Hrozného, modernizace státu Petrem Velikým, likvidace „leninské gardy“ ve třicátých letech 20. století v procesu stalinské modernizace*). V kterékoliv z těchto variant se „elita“ opět obnovuje z personálního složení dědičně-„elitářských“ klanů, načež se proces „elitarizace“ prestižních oblastí činnosti a degradace „elity“ na Rusi opakuje v nových historických dekoracích a původní historie je přepisována na základě politické objednávky nové elity.

Ještě jeden principiální rozdíl tkví v tom, že:

- Přístup zástupců prostého lidu mezi vysokou veřejnou „elitu“ USA je v podstatě otevřen každému, kdo je schopen získat a opravdu získá potřebnou profesionalitu a svým psychotypem odpovídá požadavkům neveřejné korporace, i když s výhradou na specifikum vzdělávacího systému, který debilizuje velký podíl obyvatelstva a na životní styl společnosti převládající v tu či onu epochu: jinak by se černošská dívka nemohla stát známou Condoleezou Rice a černošský chlapec Colinem Powellem, tak jak je známe, přičemž ani jeden z nich nepochází z nějakých významnějších „elitářských“ rodin. Ale i v minulosti, kdy taková kariéra nebyla pro

Aby bylo vůbec zahájeno trestní řízení ve věci pytláctví, byly nutné 4 měsíce a neustálé připomínání ze strany veřejnosti a přitom tu je podezření, že systém „elitářského“ práva je takový, že kdyby nedošlo k té letecké havárii, tak by žádné trestní řízení proti VIP-pytlákům zahájeno nebylo vůbec. A. Kosopkin a všichni ostatní by zůstali nepotrestáni, stejně jako jejich možní předchůdci, neboť je málo pravděpodobné, že by A. Kosopkin byl průkopníkem ve VIP-pytláctví pomocí vrtulníku.

Dobré je také připomenout epizodu s „nepotopitelným“ A. B. Čubajsem a krabicí od xeroxového papíru s pěti sty tisíci dolary, ke které došlo v období prezidentské volební kampaně B. N. Jelcina v roce 1996: ta věc byla zametena pod koberec na příkaz „všelidově“ zvoleného garanta ústavy a vůbec veškeré zákonnosti, a ti, kteří se pokoušeli v ní pokračovat, byli z aparátu státní moci odstraněni.

„Afroameričany“ možná, zástupci jiných sociálních skupin z prostého lidu vystoupali ve veřejné hierarchii USA do vysokých pater a jejich úspěch byl reálným životním příkladem pro ostatní a napomáhal obnově v návaznosti pokolení a rozvoji sociálního systému pod konceptuální mocí liberálně buržoazní verze biblického projektu. Neboť tak potvrzoval její kultovní mýtus o tom, že v jejich společnosti je svoboda, díky které se člověk může vyšvihnout, pokud se o to bude cílevědomě snažit, pracovat na tom¹ a nebude zahálet, degradovat v neřestech a vyžadovat sociální zajištění podle vyšších spotřebitelských standardů.

Přitom je třeba konstatovat, že na „nejprestižnější“ vysoké školy se v USA může dostat i obyčejný člověk, nejen zástupce dědičné „elity“ nebo střední třídy. Pokud se na jednu z těchto vysokých škol dostane a jeho mravně-psychický typ, okruh zájmů a intelekt odpovídají požadavkům pohlavárů liberálně buržoazní verze biblického projektu realizovaného na základě USA, bude pozván do příslušného uzavřeného „zájmového klubu“, což mu otevře možnosti v jeho kariérním růstu jak veřejném, tak i neveřejném, a samozřejmě mu to umožní zaplatit úvěry, pokud si je musel pro zajištění svého

¹ Jedním z těch, kdo pocházel z prostého lidu, byl senátor Robert Carlyle Byrd (1928 – 2010), který „požehnal“ vstupu současného prezidenta USA B. H. Obamy do senátu USA, když do něho byl poprvé zvolen. R. C. Byrd prožil dlouhý a nelehký život. Vyrostl v rodině svého strýce a tety v chudém hornickém městečku ve státě Virginia, potom sám pracoval a učil se převážně „aniž se odtrhl od výroby“ a prošel si mnoha profesemi; v době války pracoval jako svářeč ve válečném lodním stavitelství; po válce se vrátil do rodné Virginie a zvítězil ve volbách do jejího zákonodárského shromáždění, od roku 1952 byl v Kongresu a od roku 1958 v Senátu USA; svou politickou kariéru zahájil ještě v mládí jako člen Ku Klux Klanu a na konci života požehnal (a soudě podle všeho upřímně) černochovi B. H. Obamovi k jeho práci v senátu, když tam byl poprvé zvolen. Za více než 80 let života toho člověk hodně uvidí, hodně pochopí a v mnohém se sám změní v souladu s tím, co začal chápat. Jenže život není věčný a operační rychlost smyslů a intelektu je omezená...

Mnoholetý kalifornský guvernér, bývalý herec Arnold Schwarzenegger, který do USA emigroval z Rakouska.

Existují i milionáři a miliardáři, kteří pocházejí z prostého lidu a patří mezi ně i George Soros, který také emigroval z Maďarska.

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

vzdělání vzít. To znamená, že se opravdu „vyšvihne sám“, ale... s podporou neveřejné korporace.

Vzhledem k tomu, že vysoké veřejné postavení je ve většině případů doprovázeno i nějakým neveřejným dostatečně vysokým postavením v hierarchii zednářství, mají potomci veřejných „elitářů“ prvního pokolení reálnou šanci zařadit se mezi dědičnou neveřejnou „elitu“ USA, samozřejmě s výhradou fungujícího filtru (*po 33. stupeň všichni, po 67. stupeň pouze židé, po 99. stupeň pouze rabínové a vyšší stupně v každé kategorii pouze při účasti v záležitostech systému po dobu několika pokolení*).

A to vše dohromady zajišťuje obnovu řídicího profesionalismu v programově-adaptivním modulu a tu *nejvyšší úroveň akceschopnosti (v porovnání s jinými kulturami) vládnoucí „elity“ USA v návaznosti pokolení s výhradou, že tomu tak je v rámci biblického projektu zotročení lidstva ve jménu Boha.*

Přestože i v amerických dějinách docházelo k těžkým selháním řízení jak ve vnitřní¹, tak i ve vnější politice², tak po uplynutí určité doby USA díky efektivnímu systému obnovy v návaznosti pokolení akceschopného programově-adaptivního modulu – systému obnovujícího personálního složení klanů vládnoucí „elity“ – v podstatě úspěšně překonávaly následky podobných selhání, odhalovaly a řešily mnohé z problémů, které byly příčinami selhání v minulosti³.

- V Rusku – SSSR – postsovětské Ruské federaci vše probíhá ve vztahu k jakékoliv ideji civilizačního budování (jak náboženského, tak i globálního významu) daleko méně civilizovaně: „elitáři“ neustále veřejně obnovují rodové zřízení, ve kterém je pro obyčejné lidi možnost dostat se mezi vyšší „elitu“ stále těžší v míře

¹ Občanská válka v letech 1861 – 1865 byla výsledkem nesouladu objektivních cílů společenského rozvoje samotných USA v rámci Záměru a jejich vnitřní politiky po dobu několika desetiletí předcházejících této válce.

² Vietnamská válka a její výsledky; operace v Afghánistánu a Iráku započaté administrativou prezidenta George Bushe jsou historicky nedávnými příklady neshody vnější politiky Washingtonu se zájmy obyvatelstva USA a dalších států světa.

³ Viz analytická zpráva vnitřního prediktoru SSSR – Byrokratická beznaděť v Rusku a globální projekt „Obama“ ze série K současné situaci č. 11 (83), 2008.

„elitarizace“ prestižních oblastí činnosti a mocenské sféry až ke stavu, kdy je prakticky zhola nemožné zařadit se mezi „elitu“ jinak, než přes nerovný sňatek obyčejného člověka s „elitářem“ (příkladem může být *dočasný* zeť N. S. Chruščova – A. I. Adžubej¹, který nebyl v tomto směru jediným).

To je přímo opakem toho, jak to probíhá v USA a výsledkem je, že v davu-„elitářství“ na Rusi je normou:

- 1) progresivní nárůst neprofesionalismu a řídicí neadekvátnosti vládnoucí „elity“, upadání kvality řízení;
- 2) sociálně-živelný charakter boje o moc a získání „elitářského“ postavení ze strany různorodé opozice vůči vládnoucí „elitě“.

A kombinaci prvního a druhého bodu je v životě možné charakterizovat slovy již dříve zmiňovaného Pitirima Alexandroviče Sorokina – jednoho ze zakladatelů západní sociologické vědy²:

«Když se politický režim začíná sypat, tak se „virus dezintegrace“ začne všude rychle šířit a infikuje všechny instituce moci,

¹ A. I. Adžubej (1924 – 1993) se poté, kdy si v roce 1949 vzal dceru N. S. Chruščova Radu, svou spolužačku, napřed stal šéfem Komsomolské pravdy (1957 až 1959), a potom polooficiálních novin SSSR - deníku *Izvestija* (1959 až 1964).

Kromě jiného byl také N. S. Chruščov poté, kdy přišel o svou funkci, obviňován z toho, že členové jeho rodiny při jednáních se zahraničními státními činiteli nahrazovali funkcionáře státního aparátu SSSR. V tomto byl aktivní A. I. Adžubej (viz ZPRÁVA PREZIDIA ÚV KSSS Z ŘÍJNOVÉHO PLÉNA ÚV KSSS (VARIANTA) – AGT RF. F. 3. Op. 67, Soubor č. 223. Originál. Strojový přepis. Zveřejněno: Věstník archivu prezidenta Ruské federace, 1998, č. 2, str. 102 – 125).

² P. A. Sorokin (1889 – 1968). V roce 1917 byl jedním z lídrů strany eserů. V roce 1922 byl vyslán do zahraničí na základě usnesení kolegia Hlavního politického řízení. Jako důvod posloužila jeho zdrcující recenze na knihu N. I. Bucharina – *Teorie historického materialismu*; v emigraci se stal jedním ze zakladatelů a klasiků západní sociologie, je považován za autora „teorie konvergence“ – vymizení rozdílu mezi historicky reálným kapitalismem a historicky reálným socialismem v průběhu jejich kulturně-politického vývoje; jeden z jeho studentů – D. F. Kennedy – se stal prezidentem USA.

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

pronikající do všech škvír³. Pád režimu potom není obvykle ani tak výsledkem úsilí revolucionářů, jako spíše výsledkem chátrání, bezmoci a neschopnosti samotného režimu tvořivě pracovat ... Pokud není možné spustit revoluci uměle a exportovat ji, je ještě nemožnější uměle ji zastavit. Revoluce ke své plné realizaci vůbec nepotřebuje žádné velké lidi. Ve svém přirozeném vývoji revoluce takové lidi jednoduše z těch nejobyčejnějších lidí sama vytváří. Dobré by bylo, aby to věděli všichni politici a obzvláště ochránci zastaralých režimů. Nemohou takový odumírající režim oživit stejně, jako mimochodem ti druzí nemohou začít revoluci bez dostatečného množství výbušného materiálu ve společnosti» (Sorokin P. A., Daleká cesta, vlastní životopis, M. 1992, str. 37-38: <http://hronos.km.ru/biograf/sorokin.html>).

Proto je z hlediska představitelů vyšší „elity“ USA (stejně jako z hlediska jejich pánů – pohlavárů biblického projektu): **Rusko státem divochů, které se nedaří „zcivilizovat“, a proto jsou „tito divoši“ ještě horší a neperspektivnější než původní obyvatelstvo samotných USA, které bylo k začátku 20. století z větší části vyhlazeno.**

I když někteří představitelé „elity“ USA si myslí, že (pokud si vzpomeneme na Medvídka Pú v epizodě se včelami): „Jsou to jacísi „nesprávní divoši“, kteří „vyřídili“, *sice ne úplně dokonale, ale přesto vysoce civilizované* Německo; do vesmíru letěli dříve než civilizované a ve všech směrech pokrokovější USA; a vůbec jsou celí takoví podivní a nepochopitelní... je tedy lepší nedělat prudké pohyby, v každém případě „zatím“, a nepředvádět se jim jako bouřkový „mrak“, ale jako laskavé „sluníčko“, abychom nezopakovali chybu medvídka Pú.“

³ V této větě jsou přehozeny příčiny a následky: reálně – když se „virus dezintegrace“ (tj. specifický druh individualismu neschopného ke korporativnosti) začne šířit všude a proniká do všech škvír, tak infikuje veřejné instituce (možná kromě zločineckých mafii) a politický režim se začíná sypat.

Samozřejmě, že existují chytráci, kteří vědí, že „odkazy na činnost zednářů jsou sice schopné vysvětlit v dějinách všechno“, jenže oni se přece „obalamutit nenechají“, protože jistojistě vědí, že „žádní zednáři neexistují a pokud ano, tak jenom proto, aby se sdružovali jako sběratelé známek a motýlů“.

Ty odkazy na činnost zednářství jsou opravdu schopny osvětlit mnohé, pokud:

- budete mít adekvátní představu o tom, co to vůbec je řídicí proces,
- jak může být řízení ve společnosti organizováno,
- a dáte si tyto znalosti dohromady s větší částí všeobecně známé faktologie.

Jenže to je přesně to, co vzdělávací systém „pro všechny“ ani vzdělávací systém pro „elitu“ neposkytují.

Ještě jednou zopakujeme: známky, motýly, krabičky od sirek, pivní etikety a víčka sbírají jiní; „bratrstvo“ je od počátku určeno k děláni politiky (vnitřní a vnější politiky každého *státu*, kde působí) v rámci globální politiky biblického projektu, o které samotné „bratrstvo“ ví pouze tolik, kolik mají jednotliví zednáři vědět v souladu se svým stupněm zasvěcení, a pokud je někdo z nich opravdu dobrý sběratel známek nebo motýlů, tak je to jeho koníček a určitě ne věc, kvůli které bylo zednářství založeno.

Nebylo by však správné domnívat se, že zednářství je v USA nějakou ilegální organizací, jakou bylo valnou část doby svého působení na území Rusi¹. V USA je zednářství od začátku legální organizací a

¹ Jednoho z prvních organizátorů zednářství v Ruském impériu – Novikova (a je třeba podotknout, že v životě to bylo neskutečně amorální individuum) „prásknul“ bábůška (otec) budoucího děkabristy P. I. Pestelja. Stalo se to v době, kdy na trůnu seděla carevna Kateřina II. Její syn, car Pavel I., když viděl marný boj své matky se zednářstvím a pochopil jeho bezvýslednost, se rozhodnul stoupnout si do čela Maltéžského řádu, ve kterém byla sdružena evropská aristokracie. To ho však nezachránilo, neboť projevoval svéhlavý autokratismus, což nezapadalo do koncepce řízení globalizace v rámci biblického projektu. A za to, že vedl Rusko proti plánům biblické konceptuální moci, ho zabila probritská liberálně buržoazní větve zednářství.

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

vztah k ní a jejím členům je u amerických obyvatel přibližně stejný, jaký byl v SSSR ke Komunistické straně Sovětského svazu (KSSS) a jejím členům v letech brežněvovské stagnace, nebo je dnes k politické straně Jednotné Rusko a jejím členům:

- všichni vědí o jeho existenci,
- ti, kteří si přejí udělat kariéru, se snaží jako maximum tam vstoupit a jako minimum spolupracovat,
- ne všechny, kteří by si přáli vstoupit, tam přijímají, ale mnozí se tam dostanou,
- avšak absolutní většina se nestará o vnitropolitický život, ani o stranická reálná i domnělá tajemství.

Rozdíl je pouze v tom, že

- v KSSS sice vnitřní mafie také existovaly, stejně jako teď v Jednotném Rusku, jenže tyto vnitřní mafie se zakládaly a zakládají pouze na klanovosti jako prostředku k uspokojení svého „spotřebitelského“ egoismu,
- a zednářství je mnohovrstevné, a v každé jeho vrstvě existuje určité ideologické a světonázorové specifikum, které vytváří určité společenství nadklanového charakteru.

Je to důsledek toho, že zednářství pracuje pro politickou ideu vyšší úrovně civilizovanosti, než je *idea utvrzení a obnovy rodového davo-„elitářského“ zřízení v návaznosti pokolení*, pro kterou pracuje naše domácí „elita“, její vnitřní mafie a mafie uchazečů o to, stát se „elitou v budoucnosti“.

Jenže idea rodového „elitářství“ je objektivně nekompatibilní s technickou civilizací založenou na kolektivní práci a různorodém profesionalismu. A to pro Rus v případě, že se nezbaví svého příklonu k davo-„elitářství, znamená velmi smutné vyhlídky.

Ve společenském životě USA, v souladu s výše popsányými principy nastavení systému řízení podle plné funkce a obnovy kádrového složení programově-adaptivního modulu, všechny veřejné organizace představují buď systémové rozhraní, přes které nezednářské obyvatelstvo spolupracuje s nevěřejnou hierarchií zednářství (takové

A dále to pokračovalo ve stejném duchu: zednářství bylo organizační formou opozice k jakémukoliv historicky vzniklému režimu „prostátních elitářů“ na Rusi.

jsou všechny politické strany v USA¹); nebo do organizací, které na začátku vznikly na základě spontánní iniciativy, pronikají periferie „strany REÁLNÉ moci“ – zednářství – takže jsou z vnějšku nakonec také integrovány do systému řízení USA.

Obyvatelé jsou buď loajální a podporují systém, neboť žijí pod nadvládou *svých zvyků, tradic (zformovaných politickou vůlí realizující principy vyjádřené zednářem-děkabristou P. I. Pesteljem²) a zákonů* aniž by se zamýšleli nad smyslem života USA jako sociálního systému; nebo jsou nespokojení, ale chápou, že jako jednotlivci nejsou schopni systému čelit ani ho změnit, a proto buď degradují, nebo se mu přizpůsobují, a tak z hlediska morálně-psychologických aspektů živoří, ale zato jsou možná zcela uspokojeni z hlediska spotřebitelských aspektů díky své „nemoci z nadspotřeby (affluenza)“.

Vzdělávací systém – jak všeobecný, tak i ten „elitářský“ v těch „nejprestižnějších vysokých školách“ – je pouze jedním z podsystémů při řízení společnosti, které se v biblickém projektu uskutečňuje prostřednictvím zednářů, kteří do něho pronikají. Vzdělávací systém zajišťuje programování psychiky lidí v souladu s principy realizace otrokářství, které byly vyjádřeny na konci kapitoly 10.6.

Jak bylo zmíněno na začátku kapitoly 10.1.2, mohou být v lidských společnostech varianty „vztahu“ kultury k individuálnímu poznávacímu a tvůrčímu potenciálu jako k objektivnímu faktoru různé. Vzdělávací systém je jednou složkou kultury společnosti a analýza vzdělávacích systémů davo-„elitářských“ společností ukazuje, že jsou vybudovány takovým způsobem, že se na první pohled zdají být netečné k činnosti

¹ Od voleb do voleb fungují pouze „ústřední výbory“ a „státní výbory“ před volbami nabírající volontéry, kteří zajišťují volební podporu obyvatelstva. Primární organizace prakticky neexistují a řadových stálých členů je ve vztahu k počtu obyvatelstva bezvýznamný podíl.

A u nás, pokud někdo založí jakoukoliv stranu, tak je to vždy další variace na téma KSSS z doby brežněvovské stagnace.

² 1. «Zkušenosti ze všech staletí a všech Států prokázaly, že Národy všude bývají takovými, jakými je udělá vláda a Zákony, pod kterými žijí.»

2. «Všechna plemena se musí slít do jednoho Národa.» (P. I. Pestel', RUSKÁ PRAVDA, pravopis a interpunkce podle citované publikace:

<http://lib.babr.ru/index.php?book=4533>;

http://constitution.garant.ru/DOC_32000.htm).

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

jedinců zaměřené na osvojení si svého poznávacího a tvůrčího potenciálu v tom smyslu, že každý si se svým poznávacím a tvůrčím potenciálem může dělat, co se mu zlíbí: má-li chuť, osvojuje si ho a rozvíjí a nemá-li chuť, zabývá se něčím jiným.

Jedničkáři ve vzdělávacím systému davo-„elitářství“ jsou:

- buď *polo*-inteligenti, kteří mají pravou hemisféru odpojenou od procesu myšlení a vnímání textů, takže myslí *jazykovými strukturami* – prázdnými nebo neurčitěho obrazového obsahu (znamená to, že jsou schopni nabířovat se rozsáhlý traktát třeba o „glokoj kuzdrě“, nebo třeba o „kumulativní sinikme“ a dostat za něj „výbornou“ od stejného *polo*-inteligentního učitele, jestliže takový traktát byl sepsán a určen k „nastudování“ jako součást učebního programu¹);
- nebo mravně pokleslí cynikové, kterým je úplně jedno, za jaké nesmysly získají dobré známky.

Jedničkáři, kteří absolvovali idiotismus vzdělávacího systému davo-„elitářských“ společností a nepatří mezi *polo*-inteligenty ani cyniky – v důsledku toho, že je ochraňoval Bůh – jsou vzácné výjimky.

Davo-„elitářský“ vzdělávací systém je takový, že nejinteligentnější děti se v něm ve své většině stávají „moudřími pěťkaři“. Na prvním stupni je jejich intuice již natolik rozvinutá, a jsou natolik svobodní, že intuitivně vycítí nesmyslnost učebních programů, a neztrácí čas s jejich učením. Jenže jejich kultura myšlení a zásoba znalostí není v tomto věku ještě natolik dostatečná, aby dokázali učebnicím a učitelům oponovat.

Kromě toho (už ve vyšších třídách) se ti, kteří oponují a v řadě případů demonstrují daleko hlubší znalosti daného předmětu než příslušní odborní učitelé (existují i takoví žáci), často střetávají s psychologickým nátlakem „pedagogů“, který může takového dospívajícího jedince dohnat až do blázince nebo k sebevraždě, jestliže není schopný ve třídě získat nad takovým neschopným pedagogem převahu, nebo se povznést nad jeho hloupost.

Když tito bývalí „moudří pěťkaři“ dospějí, tak si sice uchovávají svou jasnost a neporobenost smyslů a rozumu (jestliže se v dospívání

¹ V SSSR hrály roli takového druhu traktátů o „glokoj kuzdrě“ díla zakladatelů marxismu-leninismu v důsledku metrologické nezpůsobilosti filozofie a politické ekonomie „mraksismu“. V postsovětském Rusku na tuto roli pretendují Základy pravoslavné kultury (glokaja kuzdra viz první díl tohoto kurzu, hlava 2).

nestanou obětmi neřestí), jenže bývají tak zatíženi životními starostmi a prací, že nemají dostatek volného času (a ani prostředků), aby dokázali vypracovat alternativní a svým obsahem adekvátnější vědu.

A proto hlavní zločin vzdělávacího systému v davo-„elitářských“ společnostech spočívá v tom, že potlačuje tvůrčí potenciál většiny lidí; a většinu těch lidí, jejichž potenciál potlačit nedokáže, ponechává nevzdělané.

Reálně je algoritmika vzdělávacího systému „pro všechny“ v davo-„elitářských“ společnostech zaměřena na potlačení poznávacího a tvůrčího potenciálu většiny lidí ve prospěch té či oné menšiny se snahou tento efekt potlačeného nebo úplně zlikvidovaného poznávacího a tvůrčího potenciálu upevnit geneticky *(jestliže tuto informaci porovnáme s definicí fašismu uvedenou v kapitole 8.7, tak musí být jasné, že potlačení poznávacího a tvůrčího potenciálu není jen svou podstatou vlastností fašistických kultur, ale také prostředkem k postupnému formování fašismu)*;

Je toho dosahováno tím, že vzdělání je prakticky plně textově-knižního charakteru, a svým obsahem je faktologické, tj. zahrnuje v sobě informace, které z větší části spadají do třetí priority zobecněných prostředků řízení a zčásti do druhé (nějaká ta chronologie vývoje lidstva, odvětví znalostí a profesionální činnosti součástí školních programů přece jen je). Navíc ta faktologie, která v těch školních programech obsažena je, není vždy adekvátní předmětné oblasti jako takové a kromě toho tyto vzdělávací programy v řadě případů zahrnují i informace takového charakteru, jaké děti *kazí* (například propaganda takzvaného „bezpečného sexu“, která v sobě ukrývá škodlivé následky telegonie).

Všechno, co se týká první priority zobecněných prostředků řízení, filozoficko-ladičské tematiky, filozofie, historie a sociologie, a také – **tematiky řízení vůbec a organizace řízení ve společnosti (a obzvláště na makroúrovni)** je ze školních programů buď zcela vyloučeno, nebo je v nich podáváno v neplnohodnotné a překroucené „nestravitelné“

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

podobě¹, což intuitivně u absolutní většiny žáků vyvolává antimotivační averzi².

Vzdělávací systém pro „vyšší veřejnou elitu“ je stejný jen s tím jediným rozdílem, že jeho složka týkající se oblasti řízení má podobu zajišťující zástupcům „elity“ fungování v programově-adaptivním modulu v pozici „úředníků“ od mikro do makroúrovně, což je jeho maximální úroveň dělicí je od jejich pánů, neboť jim neposkytuje představy o plné funkci řízení a její realizaci v procesech řízení jak na mikro, tak i na makroúrovních.³

¹ Za příklad může posloužit Ekonomika doktora ekonomických věd A. Kirjejeva (učebnice pro desátou až jedenáctou třídu vydávaná nakladatelstvím Vita-Press od roku 2007 do roku 2013 v celkem šesti vydáních, která se stala „vítězem národní soutěže Kniha roku v nominaci Učebnice 21. století“). Její text začíná mnohoznačnou preambulí: *«Nic z obsahu této knihy nesmí být interpretováno jako názory MMF, jeho správní rady, členských vlád nebo jakékoliv jiné organizační složky MMF. Materiály obsažené v této knize odrážejí pouze názory jejího autora.»*

² Názor jednoho z ruských „top manažerů“, který své vzdělání získal ve Stanfordu (uvedeno s „pravopisem“ autora):

«Já nejsem ekonom, jsem manažer.

(...) Systém studia na Stanfordu nemá k MAKRO ekonomice ŽÁDNÝ vztah.

Pro mě MAKRO ekonomika, stejně jako všechny ty křivky a další pitomosti zůstanou pitomostmi. Naposledy jsem něco takového „viděl“ při své aspirantuře v Rusku. Ve Stanfordu nebyl dokonce ani podobný předmět – „makro“ ekonomika.

My jsme se tam soustředovali na něco úplně jiného, na psychologii, teorii her, ekonomiku MIKRO – tj. podniků, na psychologii uvnitř společností, na psychologii mezilidských vztahů, na řízení mas (jak na úrovni států, tak i společností) i jedinců, na politiku a politologii, chování organizací i davů lidí, organizační struktury, teorii pravděpodobnosti (v jejím aplikačním aspektu v součinnosti s psychologií), na strategii, marketing, sociální sítě (včetně vlivových a kontaktních sítí), na teorii vedení jednání a řešení konfliktů (včetně toho, jak takové konflikty řídit na úrovni států, skupin, korporací), na mezilidské vztahy, mezinárodní vztahy, cizí jazyky, na moc a využívání moci, na líderství s vysokým potenciálem a jiné.»

³ Týká se to i Moskevské školy managementu „Skolkovo“ v Odincovském okrese podmoskevské oblasti a jejího petrohradského klonu, ve které skládají své naděje vyšší státní úředníci RF

Všechny tyto osobitosti vzdělávacího systému v davo-„elitářských“ kulturách vedou k takovému výsledku, že i lidé, kteří se domnívají, že mají to nejvyšší možné vzdělání, jsou davem, který svými ukazateli nedosahuje ve své ujařmenosti smyslů, rozumu a zdravého rozumu ukazatelů *inteligentních* pětkářů ze základní školy, kteří z nějakých příčin ignorovali učební proces, přestože by byli schopni úspěšně si osvojit i daleko složitější a rozsáhlejší učební program ve škole, která by byla orientovaná na formování *lidského typu struktury psychiky u všech svých žáků jako základu pro jejich dospělý život*.

«Iniciativa založit SKOLKOVO vzešla ze soukromého byznysu: zakladateli školy se staly ruské a mezinárodní společnosti a soukromé osoby. Škola nebyla vytvořena na základě nějaké stávající vysoké školy, ale od nuly. Projekt SKOLKOVO je realizován na principech soukromě-státního partnerství v rámci [Prioritního Národního projektu Vzdělání](#). [Prezident Ruské federace D.A. Medvěděv](#) je předsedou Mezinárodní světeňecké rady SKOLKOVO, přitom je však SKOLKOVO financováno výlučně z prostředků soukromých investorů, projekt nevyužívá prostředky ze státního rozpočtu.

Hlavním zaměřením činnosti SKOLKOVO bude realizace vzdělávacích programů MBA, Executive [MBA](#) a Executive Education. Nehledě na to, že kampus SKOLKOVO ještě není postaven, škola již realizuje krátkodobé programy Executive Education. V lednu 2009 byla zahájena výuka podle programu Executive MBA. Program MBA bude spuštěn na podzim roku 2009 současně s otevřením školního kampusu.

Současně s rozvojem vzdělávacích programů se škola zabývá výzkumnou a vydavatelskou činností.

Moskevská škola managementu SKOLKOVO je členem řady profesionálních svazů, občanských sdružení, asociací a aktivně spolupracuje s jinými mezinárodními byznys školami» (Wikipedie).

«**Master of Business Administration, MBA** je kvalifikační stupeň v managementu (řízení).

Kvalifikací MBA se rozumí schopnost vykonávat práci manažera středního a vyššího stupně (vyčlenili jsme tučně v citaci). Doba studia v závislosti na počáteční přípravě a konkrétnímu programu trvá od dvou do pěti let. (...)

Jednotná a všeobecně přijatá systemizace programů neexistuje (stejně jako neexistuje jednotný standard MBA). Je však možné vyčlenit nejzásadnější formy realizace programů rozšířených ve světě:

- Executive MBA (EMBA) — programy orientované na řídicí pracovníky vyššího stupně, které se obsahově opírají o značné pracovní zkušenosti studujících;

Je třeba ještě zmínit dva specifické nešvary vzdělávacího systému *cíleně zformované* v poststalinické době v SSSR a zděděné Ruskem.

NEŠVAR PRVNÍ. Škola utiskuje a deformuje tělesný vývoj dětí, neboť veškeré vybavení vzdělávacích zařízení a organizace učebního procesu jsou nastaveny tak, aby minimalizovaly pohybovou aktivitu žáků a hypodynamie se mohla v celé své škodlivosti projevit jak na tělesném zdraví, biopoli a psychice, tak i na schopnosti učit se a na všech výkonnostních ukazatelích.

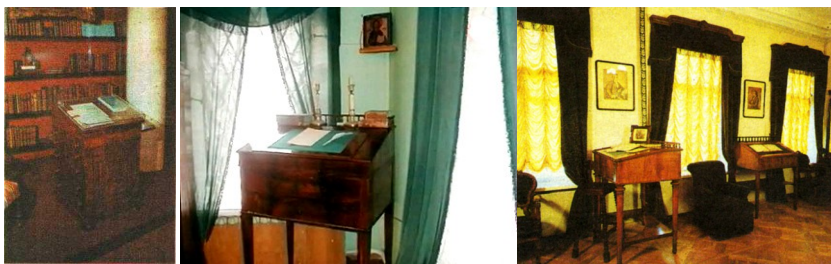
- Full time MBA — tradiční programy ve formě „denního“ studia, které jsou přizpůsobeny studiu „s odtržením od výroby“
- Part time MBA — programy ve formě „denního“ studia, které však zohledňují skutečnost, že studující nemůže věnovat studiu veškerý svůj čas (zpravidla musí při svém studiu také pracovat). Nejvíce jsou rozšířeny varianty večerního a modulového nastavení programu Part-time.
- Distance-learning MBA — programy, při kterých jsou pro dosažení ještě větší pružnosti studijního procesu používány metody dálkového studia» (Wikipedie).

20. září 2009 se prezident Ruské federace D. A. Medvěděv, A. V. Dvorkovič (poradce prezidenta v ekonomických otázkách) a I. I. Šuvalov (první zástupce předsedy vlády RF; svým hlavním vzděláním právník se specializací na „právní vědu“, Moskevská státní Lomonosovova univerzita; který je charakterizován jako přívrženec liberalismu) zúčastnili slavnostního otevření této školy, při kterém sám D. A. Medvěděv předal některým studentům jejich studijní průkazy.

«Ve Skolkovu byl vypracován nový model byznys vzdělání: jednu třetinu vzdělávacích programů tvoří semináře a přednášky, dvě třetiny reálné projekty, které budou studenti realizovat ve společnostech v Rusku, Indii, Číně a USA. V poslední etapě svého studia musí studenti založit svůj vlastní byznys, který když obhájí, bude reálně financován z podnikatelského fondu Skolkovo.» - informace o tomto projektu uvedené na oficiálních webových stránkách prezidenta RF (<http://www.kremlin.ru/news/5517>).

Tisk nazval Skolkovo „školou milionářů“.

Z toho všeho tedy vyplývá, že standard MBA znamená studium na „šéfa“ střední a vyšší úrovně, aniž by přitom zavazoval studující znát předmětnou oblast činnosti, kterou budou muset v budoucnu řídit. Povinnost mít znalosti z konkrétního oboru (což je daleko náročnější než se vzdělat jen v oblasti řízení a principech účetního výkaznictví) je uložena někomu jinému. Je to jeden z projevů idiotismu finančně-účetního přístupu k ekonomice.

Psací pulty pro práci ve stoje. Zleva doprava patří: A. S. Puškinovi, N. V. Gogolovi, N. A. Někrasovovi

Podíváme-li se do dějin, tak zjistíme, že v minulosti lidé, kteří se hodně zabývali psaním, pracovali ve stoje za psacími pulty, a neseděli za psacími stoly (například A. S. Puškin, N. V. Gogol, N. A. Někrasov, K. Marx).

Důvod takového upřednostňování psacích pultů byl jednoduchý: statické pózy, které člověk zaujímá za psacím stolem, vyvolávají napětí v některých svalech, což vede k celkové intoxikaci organismu

V současné době nejméně inteligentnější manažeři, kteří získali diplom „manažera“ a uvědomili si skutečnost, že získali *falsifikát vzdělání obecně a vzdělání v oblasti řízení jmenovitě*, začínají studovat skutečné inženýrské obory odpovídající oblasti jejich činnosti; a ostatní se jednoduše stále řadí mezi „menagery“ (*slangové slovo, kterým jsou pohrdavě nazýváni manažeři, kteří se nevyznají v práci, kterou řídí: je založeno na nesprávném pronesení výslovnosti anglického slova „manager“*).

To znamená, že naděje upírané ke Skolkovu, jsou pouze ukazatelem toho, že život vyšší byrokraty Ruské federace ničemu nenaučil, a oni se stejně jako dřív spoléhají na západní ekonomickou vědu, na základě jejichž receptů byl „ukuchtěn“ rozvrat v devadesátých letech 20. století a světová finančně-ekonomická krize v letech 2008-2009.

Hlava 10 . Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

odpadními produkty; v důsledku trvalého napětí svalů ve statických polohách vsedě za stolem dochází k narušování krevního oběhu v oblastech ramenního pletence, krční oblasti páteře a hlavy; další skupiny svalů jsou naopak neustále uvolněny nebo stísněny, takže dochází k narušení krevního oběhu v oblasti pánve (důsledkem je prostata, hemoroidy, chronické zácpy a jejich následky, velký podíl gynekologických nemocí), krevního oběhu v nohách (obzvláště jestliže okraj židle tlačí na zadní stranu steh, což může vést až k zánětu žil); všude je narušováno svalové napětí (při jeho snížení dochází automaticky k srdeční nedostatečnosti, neboť do 40% práce při pumpování krve v organismu vykonávají kosterní svaly; a kromě toho je při chronickém nedostatku potřebného svalového napětí možné nestandardní ukládání tuku, pod jehož vlivem se potom vzájemná poloha orgánů odchyluje od anatomického ideálu, což vede k narušení biopolní fyziologie organismu a vyvolává různorodé somatické nemoci, včetně tak těžkých jako je cukrovka; a při nežádoucím zvýšení svalového napětí zase zúžení cév a růst krevního tlaku). Nicméně psací pultry se v základních, středních ani na vysokých školách neujaly. Od konce 19. století sedí žáci v ruských školách v lavicích.

Základy sociologie

Školní lavice, jak vypadaly v minulosti, a lavice v současné škole (nahore
vpravo).

«Autorem lavice byl «Erisman¹, významný ruský hygienik devatenáctého století, jehož jméno nese řada institucí. (...)

V práci Vliv školy na vznik krátkozrakosti (1870) poukázal na růst počtu krátkozrakých dětí a navýšení stupně krátkozrakosti mezi žáky v míře jejich přibližování se ke konci studia. Když odhalil příčiny tohoto jevu, vypracoval F. F. Erisman opatření předcházející vzniku krátkozrakosti a hygienické požadavky na osvětlení školních tříd. A byl to také on, kdo navrhnul konstrukci lavice, která následně získala název „Erismanova lavice“. Stanovil hlavní požadavky na konstrukci lavice a její rozměry. Erisman výsledky těchto svých výzkumů shrnul v projektu takzvané vzorové školní třídy.»²

Lavice je svého druhu kompromisem mezi psacím pultem a obyčejným stolem: na jedné straně je její zavedení v zájmu učitele, který je v tomto historicky zformovaném systému vyučování aktivní stranou a žák tou pasivní, takže jakýkoliv „pohyb“ ve třídě je pro učitele

¹ Fjodor Fjodorovič Erisman (něm. Friedrich Huldreich Erismann), 1842 — 1915, narodil se a zemřel ve Švýcarsku, od roku 1869 do roku 1896 žil a pracoval v Rusku.

² <http://dist-pro.narod.ru/parta.files/Page444.htm>.

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

protisystémovou rušivou překážkou a na druhé straně je i v zájmu mladších žáků, kteří nedokázali stát za psacím pultem celých 45 minut, po které trvala školní hodina. Lavice byly tedy standardním vybavením tříd v ruské tradici vzdělávacího systému po dlouhou dobu.

Jak sedět ve třídě.

Doktor pověsil ve třídě tento obrázek a řekl:

- Podívejte se, jak to má vypadat: takto musíte sedět v lavici. Potom se vám nebudou křivit záda, ramena budou vzpřímená a dýchat budete moci z plných plic.

Avšak v SSSR v období od roku 1965 do roku 1970 lavice zmizely ze škol: byly nahrazeny stoly a židličkami. To si žádá vysvětlení. Lavice měly čtyři typové rozměry, a počet lavic každého

takového typového rozměru ve všech školách odpovídal statistickému rozdělení žáků do všech tříd podle výšky. Proto všichni (možná s výjimkou těch nejvyšších a nejmenších) seděli při hodinách v lavicích, které odpovídaly jejich výšce. Lavice byla konstruována tak, aby bylo nepohodlné sedět v lavici shrbeně s nosem zabodnutým do sešitu; pohodlnější bylo sedět se vzpřímenými zády. Střed opěradla se nacházel ve výši pasu. Sklon pracovního povrchu zajišťoval při správném osvětlení a shodě rozměrů lavice s výškou žáka nízkou zátěž pro oči.

Jak je vidět z fotografií výše, byla část sklopeného pracovního povrchu lavice nebo celý sklopený povrch upevněn panty, takže ho bylo možné odklopit, aby mohl žák při odpovědi učiteli vstát (jak bylo zvykem), a aby se za ní dalo bez potíží posadit. Při odklopení části pracovního povrchu se také otevíral přístup k policičce, na které měla ležet školní brašna, nebo balíček sešitů, učebnic se žakovskou knížkou a dalšími školními potřebami. Pod policičkou bylo ještě další příčné prkno (které je částečně vidět na dolní levé fotce, kde je vidět za bočnicí a dobře je vidět na pravé dolní fotce), o které si žák mohl opřít nohy, což také bránilo tomu, aby se hrbil. I když byl pracovní povrch lavice sklopený kvůli menšímu zatěžování očí při čtení a psaní, byla tam i vodorovná část, kde byly otvory pro umístění sklenic s inkoustem (v době, kdy se ještě nepsalo plnicími pery) a žlábek, kam bylo možné ukládat pera a tužky, aby se neskutálely. Celkově se jednalo o celkem ergonomickou konstrukci vypracovanou svědomitým člověkem, který pronikl do podstaty problému, jak uchovat zdraví žáků při jejich pobytu

ve škole. I když bezesporu z hlediska ergonomiky tato lavice nedosahuje kvalit psacího pultu vyrobeného v souladu s výškou a fyziologickými osobitostmi člověka.

Po likvidaci těchto lavic¹ měly pracovní stoly ve třídách ve své většině jeden typový rozměr bez ohledu na výšku žáků, s horizontálním povrchem a židlí, která mohla být umístěna v jakékoliv vzdálenosti od stolu. Ve výsledku nebylo pro většinu žáků pohodlné sedět při čtení a psaní se vzpřímenými zády a malé děti se často hrudní kostí opíraly o okraj stolu. A důsledkem je, že po jedenácti letech strávených ve škole má málokterý absolvent správné držení těla. Skoliózy, lordózy a další někdy velice závažná zakřivení páteře a deformace hrudního koše se staly statistickou normou. Zakřivení páteře vedou k celému spektru nemocí známých medicíně, a především ke zhoršení krevního oběhu mozku, což, mírně řečeno, neprospívá výkonnosti žáků, jejich psychickému zdraví ani nepřispívá k intelektuální plnohodnotnosti dospívajících.

Kromě toho, když potom po pětáctyřicetiminutové hodině ve školách začíná přestávka, musí se děti prostě nějak protáhnout: to je objektivní fyziologická potřeba. Začínají běhat po škole a školní administrativa bojuje s jejich honičkami a všemožnými druhy pohybových her a lezení po všem, na co jim stačí fantazie. Neboť taková aktivita dětí vytváří předpoklady pro vznik úrazů (za které odpovídá škola) a zvedá prach, takže je potom zdraví ohroženo také v důsledku zvýšené prašnosti vzduchu, neboť v prachových částicích je mnoho bakterií a virů a samotné prachové částice také dýchacím cestám neprospívají, když se do nich dostanou.

Zřídkaivé hodiny tělocviku (navíc vedené nekvalifikovanými učiteli², od kterých je osvobozeno řádově 30% žáků) nemohou vykompenzovat

¹ Dokonce ani na internetu, a to na více pokusů, se při přípravě první redakce této kapitoly nepodařilo najít moc fotografií klasických lavic.

² „Učitel tělocviku“ je v dnešní době pouze padělek vysokoškolského odborného vzdělání, budeme-li ho hodnotit na základě fyziologie dospívání, potřeb tělesného vývoje dětí, dětské psychologie a navíc s přihlédnutím ke specifikám všeho vyjmenovaného u chlapců a dívek, viz práce P. F. Lesgafta. Zkuste si potom porovnat to, co napsal, se skutečným stavem v našich školách. Jestliže se v některých z nich dokonce najdou dobří učitelé tělocviku, tak se ve své většině jedná o samouky, neboť příslušné vzdělání jim potřebné znalosti a návyky v této velice důležité oblasti neposkytuje.

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

škodu, kterou tělesnému vývoji dětí (a díky němu – zprostředkovaně – také jejich biopolnímu a psychickému vývoji) ušetrují ostatní vyučovací hodiny, vynucená nepohyblivost a školní bufety (nebo prodejní automaty). A navýšení počtu hodin tělocviku (dokonce ani každodenních) také nemůže nic napravit, neboť jsou orientovány na výběr kandidátů do sociálně škodlivého „vysoce výkonnostního sportu“ a ne na vyřešení specifických problémů tělesného rozvoje každého dítěte, což by vyžadovalo *lékařsky a psychologicky podložený* individuální program tělesné výchovy pro každého žáka.

Když se dítě vrací ze školy domů, tak ve většině případů je to „doma“ byt, ve kterém je gauč a televize, kromě toho teď často počítač a internet. A jestliže tyto věci nemá doma, tak je mají jeho spolužáci a děti v sousedství, které může navštěvovat. Hustota zástavby je ve většině měst taková, že přírodní prostředí a jeho biocenózy jsou pro školáka nedostupné. Sportovní kroužky v postsovětských časech buď vůbec chybí, nebo jsou placené a natolik drahé, že si to většina rodičů nemůže dovolit. Přitom je většina z nich skutečně nebezpečná, neboť jsou orientovány na další výběr kandidátů pro „vysoce výkonnostní sport“. Pivo, kuřivo, nízkoalkoholické a „energetické“ nápoje (vše vyjmenované jsou více či méně silné psychotropní látky, už vůbec nemluvě o biochemické kastraci dospívajících pravidelně pijících pivo) jsou naopak mládeži dostupné. A než jdou děti druhý den do školy, tak si musí navíc udělat domácí úkoly, a ne každý má doma speciálně vyčleněné ergonomicky správné pracovní místo, kde by si školák mohl dělat úkoly, aniž by tak ohrožoval své zdraví.

Ve výsledku tedy škola nedostatkem pohybu a hypodynamií, kterým se v ní školák nemá jak vyhnout v důsledku specifické organizace učebního procesu a architekturní vybavenosti škol a tříd, narušuje a potlačuje genetický program růstu organismu a vývoje jeho struktur. Následkem je, že jak chlapci, tak i dívky mají po skončení školy problémy spojené s nedostatečnou vyvinutostí organismu a poruchami v jeho struktuře: a jmenovitě i problémy reprodukčních systémů, což zhoršuje zdravotní ukazatele dalších pokolení, stabilitu rodin apod. Dochází to už tak daleko, že již mladí chlapci začínají mít problémy s prostatou a dívky zase onkologické problémy s dělohou, nemluvě o všem ostatním ve spektru somatických (tělesných) onemocnění, kterými v důsledku hypodynamie obdarovává současná všeobecná základní

škola prakticky všechny a to v množství spíše větším než malém¹. A ve výsledku je psychika dětí – pod tlakem zvráceného vzdělávacího systému – také mrzačena. Vzhledem k tomu, že při individuálním vývoji (ve vývoji těla, biopole a psychiky jako informačně-algoritmického systému) musí všechno probíhat v pravý čas, nemůže být škoda přinášena školou zdraví a individuálnímu vývoji dětí následně odstraněna ani kompenzována.

NEŠVAR DRUHÝ. Smíšená výuka, tj. bezalternativní přítomnost chlapců a dívek při výuce po celou dobu základního a středního vzdělávání vede k nedostatečné vyvinutosti a zkresenosti jak mužského, tak i ženského typu osobnostní psychiky, a to potom zase k neschopnosti obou pohlaví plnohodnotně vykonávat své biologické a sociální funkce a vést plnohodnotný rodinný život. A je to jeden z faktorů, který může ve společnosti způsobit demografickou a kulturní katastrofu.

Problém je v tom, že se algoritmika individuálního formování chlapců a dívek jako dospělých mužů a žen a plnohodnotných lidí u každého pohlaví liší.

- pro chlapce je charakteristické, že si napřed osvojují svůj intelektuální potenciál a vypracovávají návyky v sebeovládání (i při hrách s nebezpečím), a proces individuálního formování u nich zakončuje osvojení si intuice;
- u dívek je to pořadí opačné: napřed si osvojují intuici, aby se vyhnuly nebezpečným situacím, a potom teprve intelekt a ty aspekty sebeovládání, které jsou spojeny s činností ovládanou rozumem a vůlí;

¹ «Kvantitativní a kvalitativní informační stresy dostaly v současné době Rusko na 69. místo na světě z hlediska somatických onemocnění. 62% školáků je vážně nemocných. **Na 100 moskevských absolventů připadá 197 chronických onemocnění** (vyčlenili jsme tučně v citaci). Každoročně se v Rusku spotřebuje 350 tun narkotik.

Podle názoru současných rodičů se zdraví (v porovnání s předškolním obdobím) zhoršilo u 21% žáků prvních tříd a u 58% žáků jedenáctých tříd.

Školní strachy zjistili u 40 až 80% dětí a dospívajících. Strach z osamělosti se ve vyšších třídách pohybuje od 50 do 74%» (N. V. Maslova, B. A. Ataŕjev, Noosférické vzdělávání – strategie zdraví, internetový zdroj: <http://exam-ans.ru/informatika/589/index.html?page=5>).

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

- současně tu také existují osobitosti ve fungování procesně-obrazového a diskrétně-logického myšlení u chlapců a dívek, a také osobitosti fungování jejich paměti, které s tím souvisí;
- kromě toho se chronologický harmonogram, ve kterém je realizován program individuálního vývoje chlapců a dívek, také liší: dívky ve vývojové etapě od 5 do 9 let svého věku dospívají rychleji.

Takže věková psychologie chlapců a dívek se liší nejen obecně, ale i v aspektech spojených s fungováním vzdělávacího systému.

Chlapci a dívky v celém rozmezí školního věku rozdílným způsobem vnímají svět a jinak u nich probíhá i porozumění realitě, což vyžaduje, aby stejný učební materiál byl ve stejném biologickém věku chlapcům a dívkám předkládán odlišným způsobem, přizpůsobeným způsobům vnímání světa a porozumění realitě, které jsou jim v daném věku vlastní. A to není možné v průběhu smíšené výuky zajistit, neboť jestliže se učitel při přednášení materiálu orientuje na chlapce, tak se dívkám plně nedostává toho, co potřebují; a jestliže se učitel orientuje na dívky, tak se zase svého nedostává chlapcům; a jestliže učitel při své výuce střídá svou orientaci tu na jeden tu na druhý způsob vnímání a chápání, tak v té či oné míře strádají jak chlapci, tak i dívky¹. Nebo si nuceně osvojují návyky vnímání a chápání, které jsou vlastní opačnému pohlaví, což vede k formování informačně-algoritmické struktury psychiky jedince neurčité pohlavní příslušnosti, jež se potom projeví svojí nefunkčností při řešení biologických a sociálních úkolů, které jsou v životě společnosti charakteristické pro každé z obou pohlaví.

A vzhledem k tomu, že ve své většině jsou učitelkami ženy, tak se zcela neuvědoměle orientují na ženský typ vnímání a chápání světa, takže se ve výsledku ve škole ve větší míře nedostává toho, co by potřebovali, chlapcům. Situace se ještě prohlubuje, jestliže se učitelce nedaří v soukromém životě a ona tak veškerou svou zakomplexovanost vyzařuje na nechráněnou třídu².

¹ A ve většině případů si navíc učitel vůbec neuvědomuje, že se u chlapců a dívek jejich vnímání, chápání a vyhodnocování informací liší, že jsou pro ně příznačná určitá specifika a odlišnosti.

² Statistické údaje o zdraví učitelů dokazují, že škola mrzačí nejen děti, ale i učitele. «Podle údajů státního vzdělávacího vysokoškolského zařízení Ivanovské státní lékařské akademie ministerstva zdravotnictví RF bylo při komplexní kontrole zdravotního stavu pedagogů pouze 3,7% zařazeno do první zdravotní skupiny a ve struktuře somatické patologie tvořila patologie

A také chronologický harmonogram individuálního formování dívek, který je v mladším věku ve vztahu k chlapcům v předstihu, při smíšené výuce nepříznivě ovlivňuje jak dívky, tak i chlapce.

Vzhledem k tomu, že dívky dospívají dříve, se chlapci ocitají pod psychologickým tlakem dospělejších vrstevnic-spolužaček, což vyvolává jejich odvetnou reakci a vede k nepřirozenému konkurenčnímu boji o vedoucí postavení ve třídě. Tyto návyky vedení „boje mezi pohlavími“ potom z větší části ulpívají v nevědomí jedinců *zformovaných školou*, přenáší se do jejich dospělého života a především do rodin, které potom v dospělosti tito žáci a žákyně zakládají. Je potom jen přirozené, že rodiny jsou vnitřně rozhárané a statistika rozpadu rodin je nepřipustně vysoká.

Ta věc se má tak, že pro obvyklý způsob života lidí ve věkové kategorii přibližně od 4 až 6 let do začátku mladosti je ve všech společnostech charakteristická vzájemná izolovanost „chlapeckých“ a „dívčích“ subkultur. Vzhledem k tomuto oddělení „chlapeckých“ a „dívčích“ subkultur v obvyklém způsobu společenského života potom nedochází mezi chlapci a dívkami ke konkurenčnímu boji o vedoucí postavení. Když se potom v pubertálním věku začne projevovat zájem jednoho pohlaví o to druhé, začíná docházet k součinnosti subkultury chlapců a dívek, které formují subkulturu dospělých nových pokolení i celkové společenské kultury. V historicky stabilních kulturách a společnostech má proces vzájemné součinnosti subkultur chlapců a

zrakových orgánů 77,6%, srdečně cévní onemocnění 38,3%, neurologická patologie 33,6%, gastroduodenální patologie (žaludeční vředy) 28,9%, onemocnění močového ústrojí 4,6%, otorhinolaryngologické patologie (ušní, nosní a krční patologie) 32,7%. Jednou z nemocí bez jejich kombinací trpělo pouze 37,3% učitelů a kombinací dvou nosologických jednotek – 48,8% (Selezněva E. V. Russova T. V., Ždanova L. A., Širstov A. M., Nuždina G. N., Koňšina R. I., Širstov D. A., 2004)» (Internetový zdroj Lékařské dizertace, Muchtarova L. R. – Komplexní vyhodnocení vlivu faktorů vnějšího a vnitřního školního prostředí na zdravotní stav učitelů: <http://medical-diss.com/medicina/kompleksnaya-otsenka-vliyaniya-faktorov-vneshney-i-vnutrishkolnoy-sredy-na-sostoyanie-zdorovya-uchiteley/#ixzz3eTiYROBw>; (nosologická jednotka je určitá nemoc (např. chřipka, rakovina), která je vyčleněna jako samostatné onemocnění na základě stanovení jeho příčiny (etiologie), osobitostí jeho vývoje (patogeneze), typických vnějších projevů a charakteristického zasažení orgánů a tkání.)

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

dívek své osobitosti, ale celkově je v každé z těchto společností jejich součinnost *specificky* harmonická.

Tuto přirozenou (biologicky, geneticky podmíněnou) vzájemnou izolaci subkultur „chlapců“ a „dívek“ systém vzdělávání, který nám byl vnucen v poststalinické době, narušuje. V konkurenčním boji o vedoucí postavení ve třídě se napřed chlapci ocitají pod psychologickým útlakem dívek, které je předstihly ve svém dospívání, takže se z nich místo kamarádek pro ně stávají nepřátelé, což po určité době spustí vzpuru chlapců proti dívkám, v průběhu které se chlapci i dívky proti sobě zatvrzují. Ve výsledku chlapci školu opouštějí částečně psychologicky nedodělaní s ženskými rysy psychiky, a dívky do své psychiky od chlapců vstřebávají automaticky bojové krutosti, která v jejich psychice nenarazí na tlumivé faktory, jež tam na rozdíl od chlapecké psychiky chybí.

Výsledkem fungování systému na těchto principech ze školy vycházejí dospívající, kteří ve své většině nejsou tělesně ani psychicky schopni stát se plnohodnotnými muži a ženami, což odsuzuje takovou společnost k množství problémů.

A toto všechno není nic, co by bylo neznámé a to ani státním úředníkům.

«... v roce 1999 ministerstvo školství RF¹ seznámilo veřejnost i vládu se šokujícími skutečnostmi: již po prvním roce školní výuky dochází u 60-70% dětí ke vzniku hraničních psychických poruch. A to mají před sebou ještě dalších devět až jedenáct let takového „psychiku pustošícího“ vzdělávání!»²

«Nemáme u nás vůbec žádné zdravé absolventy škol», prohlásil na VI. společném zasedání akademií prezident Ruské akademie lékařských věd, akademik M. M. Davydov (2006). „Dochází tu k fyzické degradaci dětí“, prohlásil další odborník, který je autoritou v dětském lékařství, ředitel Vědeckého střediska dětského zdraví při Ruské akademii lékařských věd, akademik A. A. Baranov (2007).»³

Avšak ani úředníky ministerstva školství a vědy včetně jejich místních periférií, ani poslance různé úrovně, ani generální prokuraturu a vyšetřovací výbor vůbec nezajímá jak škola děti MASOVĚ tělesně i

¹ Dopis č. 22011-12 ministerstvo školství RF z 22. února 1999.

² Vladimír Bazarnyj o pedagogice, která zdraví chrání:

http://www.akvo.ru/bazarnyj_o_zdorovjesberegaushei_pedagogike.html.

³ Vladimír Bazarnyj o pedagogice, která zdraví chrání:

http://www.akvo.ru/bazarnyj_o_zdorovjesberegaushei_pedagogike.html.

duševně mrzačí, a přitom se jedná o naplnění skutkové podstaty trestného činu podle §51 zákona Ruské federace O vzdělávání, podle kterého «vzdělávací zařízení vytváří podmínky zaručující uchování a upevnění zdraví žáků a chovanců» (§51, bod 1) a «odpovědnost za vytvoření nezbytných podmínek k výuce, práci a odpočinku žáků a chovanců vzdělávacích zařízení mají v souladu s právní úpravou Ruské federace a stanovami daného vzdělávacího zařízení odpovědní pracovníci vzdělávacích zařízení» (§51, bod 7).

Ještě horší situace panuje s ohledem na Akademii pedagogických věd (nyní Ruská akademie vzdělávání – RAO), neboť to právě její činitelé vědecky odůvodnili vybudování tohoto vzdělávacího systému se všemi jeho nešvary. Kdyby si rodiče a prarodiče uvědomovali, jak škola mrzačí jejich děti, tak by mnozí dostali nepřekonatelnou chuť promluvit si se všemi šéfy ministerstva školství a vědy, se šéfy řady výborů Státní dumy a s vedením Ruské akademie věd „někde v ústraní mučírny a s vyhrnutými rukávy“¹, aby si ujasnili, zda to všechno podnikají z hlouposti nebo ze zlého úmyslu? A proč není zaváděn alternativní vzdělávací systém zbavený všech těchto nešvarů?

Poslední otázka je o to aktuálnější, že v Rusku již byl v řadě škol zaveden alternativní vzdělávací systém, kde se již na půdě jedné a té samé školy nacházejí „klučičí“ a „holčičí“ třídy, a kde výuka většiny učebních předmětů probíhá odděleně, a současně je tam pro ně organizována řada společných akcí, při kterých jejich komunikace probíhá harmonickým způsobem. Stoly byly v těchto třídách nahrazeny pulty a lavicemi a v průběhu hodiny si žáci pravidelně mění místo: ti z lavic vstávají k pultíkům a ti od pultíků si sedají do lavic. Systém je tam vybudován na základě zdravých fyziologických a psychologických potřeb dětí a zajišťuje vysokou a všestrannou úspěšnost, takže jsou zdravotní problémy žáků omezeny pouze na ojedinělé případy. Jedná se o jediný pedagogický systém, který získal kladný sanitárně-

¹ A úředníci by se neměli cítit pobouřeni, že je zde snad nabádáno k extremismu. Vyšetření této problematiky „na mučidlech“ skutečně není konstruktivní v tom smyslu, že by to nevedlo k vypracování, zavedení a dalšímu rozvoji nějaké alternativy. Jenže chápání světa velké části obyvatelstva, vypěstované po krachu SSSR nikým jiným než státem a byznysem, je takové, že je přání promluvit si s mnohými úředníky, poslanci a byznysmeny o různých tématech právě v té „mučírny“ příznačné pro velkou část obyvatelstva našeho státu. A tento potenciál pomstychtivosti a krutosti se může projevit, jestliže režim dopustí krach státnosti.

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

epidemiologický posudek Rospotrebnadzoru (č. 77.99.95.3.T.000674.07.01) o tom, že je pro zdraví žáků bezpečný, zatímco všeobecně rozšířená pedagogická praxe sotva dokáže projít adekvátní certifikací posuzující její bezpečnost s ohledem na zdravotní stav dětí¹.

10.8. Byrokracie

Když počet nositelů určité kultury překoná tu mezní hodnotu, do které ještě „všichni znají všechny“ a společnost je nucena řešit problémy dotýkající se všech v návaznosti pokolení a vyžadující koordinaci využívání zdrojů celé společnosti, vzniká v dané kultuře potřeba vytvořit *státnost jako systém řízení záležitostí celospolečenského významu na profesionálním základu*.

Činnost státnosti není při převládající kultuře vnímání světa lidí možná bez písemnictví, oběhu dokladů a archivů, neboť problematika, kterou řeší státnost, vyžaduje, aby se s jednou a tou samou informací seznámili různí lidé v různou dobu, kteří nemají vždy možnost přímého osobního styku s nositeli té či oné informace i z toho důvodu, že je v životě společnosti může dělit i několik pokolení. A takové potřeby s ohledem na informovanost nezbytnou pro řízení může zajistit pouze dokumentování řídicí činnosti, oběh dokladů a jejich archivování.

Proto je kultura dokumentování, oběhu dokladů a archivářství jednou z hlavních komponent řídicí subkultury každé společnosti.

Existují však lidé, kteří za oběhem dokladů nevidí reálné problémy ani řízení zaměřené na jejich vyřešení, pro ně je samotné produkování dokumentů a jejich oběh řídicí činností jako takovou². Takové typy lidí se díky individuálním osobitostem své psychiky stávají byrokraty

¹ O této problematice viz práce V. F. Bazarného a již zmiňovaný rozhovor s ním „Vladimir Bazarnyj o pedagogice, která zdraví chrání: http://www.akvoabr.ru/bazarnyj_o_zdorovjesberegaushei_pedagogike.html.

² Jedním z vyjádření této okolnosti v ruské kultuře je slovo «делопроизводство» (*administrativa, vedení agendy, zde však zřejmě narážka na doslovný smysl složeného slova - výroba (další zbytečné) práce*), které navzdory svému přímému významu označuje subkulturu produkující oběh dokladů, kterým tak vlastně zaměňuje vlastní náplň práce, kterou by mělo být řešení problémů řízení.

v případě, *že jim společnost takovou možnost poskytne*. Podmínka vyčleněná kurzivou je velmi důležitá.

Jedno z nejzevrubnějších vysvětlení podstaty „byrokracie“ poskytl K. Marx:

«Byrokracie je kruh, ze kterého se nikdo nemůže vymanit. Její hierarchie je hierarchií znalostí. Vrchol se spoléhá na spodní kruhy, že se vyznají v jednotlivostech; kdežto spodní kruhy zase věří, že vrchol má všeobecný přehled, a takto se navzájem klamou. (...) Všeprostupujícím duchem byrokracie je *tajemství*, mysterium, jehož udržování je v byrokratickém prostředí zajištěno jeho hierarchickou organizací a ve vztahu k vnějšímu světu (*společnosti*) uzavřeným korporativním charakterem byrokracie. Otevřený duch státu a také státní smýšlení se tudíž byrokracii jeví jako zrada páchaná na jejím mysteriu. Principem jejich znalostí je *autorita* a zbožštění autority je její *způsob myšlení*. (...) Z pohledu jednotlivého byrokrata se státní cíl stává i jeho soukromým cílem¹ v honbě za povýšením, ve snaze udělat kariéru.» (K. Marx, Ke kritice Hegelovy filozofie práva, Spisy K. Marxe a F. Engelse, 2. vyd., 1. díl, str. 271 – 272).

Definice sociologického pojmu „dav“ od V. G. Belinského je klíčová k pochopení mnohých sociálních jevů: „Dav je sešlostí lidí, kteří žijí podle *tradic* a přebírají názory *autorit*“.

Jak je vidět z porovnání obou definic, je Belinského definice sociologického pojmu „dav“ zajímavá tím, že nejen shrnuje podstatu v mnohém správné Marxovy definice „byrokracie“, ale zároveň je i charakteristikou bez výjimky všech vnitřních společenských hierarchií osobních vztahů založených na tajemstvích a na tajných znalostech.

Všechny hierarchie: duchovní i světské, veřejné i mafiánské jsou pouze modifikacemi davu, který se vzdal svobody volby a racionální vůle dané mu Bohem. A všichni účastníci hierarchií, včetně velmistřů řádů, hlav tajných bratrstev a mafií, představených církví, imámů, carů a jejich „šedých eminencí“, *kteří udržují hierarchii osobních vztahů*, jsou pouze představiteli davu, kteří si mylně ztotožňují vzájemnou

¹ Spíše naopak: osobní cíle množiny byrokratů se podle principu „stát, to jsem já“ povyšují na úroveň cílů státní politiky, kterou byrokraté dělají na korporativním základu, což také vede k protilidovosti byrokratických režimů izolovaných od zbytku společnosti. Znamená to tedy, že v Marxově tvrzení: „státní cíl se stává jeho osobním cílem“ je vyjádřena jedna z mnohých chyb marxismu.

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

podřízenost a míru odpovědnosti ve strukturách společenských institucí s hierarchií osobní důstojnosti lidí.

Avšak Marxova definice sociálního jevu „byrokracie“ není úplná, možná proto, že k ní došel na základě pozorování činnosti z hlediska řízení více či méně způsobilé (díky nějaké té zednářské ideovosti) byrokracie 19. století v Německu, Velké Británii a Francii. Z Marxovy definice vypadla *svou podstatou hlavní* charakteristická vlastnost byrokracie:

Pro byrokracii je oběh dokladů, pracovní korespondence a výměna názorů v ústní podobě (telefonicky, „v kuloárech“ veřejných akcí i „utajeně“) reálnou pracovní náplní, a sama náplň práce je něčím, co se odvíjí od direktiv a oběhu dokladů, a proto v porovnání s oběhem dokladů nevýznamná, neboť ten je hlavním nositelem pravdy „v poslední instanci“¹; i když jsou ve skutečnosti celý ten oběh dokumentů i jejich pracovní rozhovory pouze odrazem reálné práce, jejímž řízením se má byrokracie jako jedna z profesionálních korporací v davo-„elitářské“ společnosti zabývat.

Z Marxovy charakteristiky byrokracie vypadla také další její vlastnost:

Byrokracie dělá kádrovou politiku (tj. provádí výběr a rozmístění kádrů) s tím, že upřednostňuje klanový původ kandidátů na funkce nebo „přijímá za vlastní“ „bezprizorné“ kandidáty, kteří prokázali svou loajalitu legitimní hierarchii. **Přitom se předpokládá, že princip „v souvislosti se jmenováním „toho a toho“ do funkce mu bude k dočasnému užívání poskytnuta *Boží jiskra*“ — bude fungovat.**

Jenže protože ta *jiskra je Boží*, a není to tedy něco, s čím by mohli nakládat byrokratičtí hodnostáři, je v tomto principu kádrové politiky vyjádřen velice drsný ateismus všemožné byrokracie, který odsuzuje dílo jakékoliv byrokratické korporace ke krachu tím rychleji, čím více je při uplatňování tohoto principu důsledná².

¹ Přesvědčení o tom, že je *objektivní pravda* „založena ve spisu a uskladněna v archivu“, a přístup k ní mají pouze zvláště důvěryhodní byrokraté, se nejvýrazněji projevuje v činnosti církevních byrokracií, jejichž archivy sahají mnohdy až do minulosti vzdálené několik tisíc let.

Tento princip kádrové politiky se pojí ještě s jedním, který M. E. Saltykov-Ščedrin zformuloval následovně: „*Ti, kteří se nebojí nadřazených, jimi odměněni nebudou. Ten, který se jich bojí, dostane vše: navrch i s mečem, přestože se nikdy bitvy s nepřitelem neúčastnil*“.

Kromě toho Saltykov-Ščedrin poznamenal: «*Všechny vlasti jsou si rovny v očích člověka, který si přeje být vyznamenán pozorností svých nadřazených*» - čímž poukázal na lhostejnost byrokracie k osudu její Vlasti. I když je třeba zmínit, že tento princip má své výjimky. Byrokracie bývá *specificky „patriotická“* ve dvou případech:

- když si kvůli agresi zvnějšku nebo vyostření vnitřního sociálního napětí uvědomí, že v případě porážky přijde nejen o své sociální postavení, ale možná i o život;
- když ona sama vede *úspěšnou* agresivní politiku při rozšiřování zóny svého parazitismu.

V případě své *jakoby patriotické* starostlivosti se byrokracie svůj korporativní spotřebitelský egoismus snaží vyzdvihnout na takovou úroveň, aby z něj udělala jakoby zájem všeho lidu a požaduje, aby jí celá společnost sloužila připravena se sebeobětovat. Sama si však nepřeje vzdát se ničeho z toho, co již stihla nahrabat s ohledem na materiální statky, nebo v čem stihla zkrátit společnost na právech jednotlivců nebo sociálních skupin.

Ale jako podmnožina davu (ve smyslu tohoto pojmu v Belinského definici) je byrokracie v politice samostatným i když kolektivním subjektem. Je vždy „zombie“, která buď degraduje v každodenním parazitismu, nebo je nástrojem realizace vůle někoho, kdo s ní manipuluje zvnějšku.

Pro pochopení problematiky, která nás zajímá, je nutné poukázat i na rozdíl mezi zednářskou a byrokratickou hierarchií. Přestože byrokracie je oficiální exoterická (veřejná) hierarchie jedinců ztotožňujících se se svými funkcemi a zednářství je v mnohém neveřejná

² V Ruském impériu za vlády Mikuláše II. fungoval právě tento ateistický princip, který přivedl stát ke krachu a uvrhnul společnost do neštěstí. Také to následně vedlo ke krachu SSSR a projevuje se i v postsovětské Ruské federaci.

Jestliže je kádrová politika ve společnosti postavena na odhalování a podpoře nositelů Boží jiskry, nemůže se daný systém už z principu stát a být byrokratickým.

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

hierarchie jedinců, jejichž důstojnost je podmíněna stupni zasvěcení, které jsou ve většině případů před společností utajované, není to jejich hlavní rozdíl.

Ten spočívá v tom, že:

- Zednářství je postaveno na přece jen nějaké té civilizační ideji, tj. na ideji celospolečenského významu. A kandidáti procházející stupni zasvěcení jsou vybíráni samotným zednářstvím *na základě jejich mravně-etického* vývoje, pro určitou ideu civilizačního budování a výhledové politické scénáře, které ji mají v životě realizovat; nejsou tedy vybíráni pouze na základě svých profesionálních úspěchů nebo vyhodnocení svých intelektuálních schopností a potenciálu profesionálního růstu v té či oné oblasti společenského života, neboť bez určité mravnosti a etiky lidé nejsou schopni sloužit ideji celospolečenského významu, ať už je ta idea třeba špatná nebo nesprávně pochopená.¹
- Byrokracie je naopak již ze své podstaty bezideová jako nositelka idejí celospolečenského významu, které jsou pro ni pouze demagogickým pláštíkem adresovaným veřejnosti a zakrývajícím vlastní individuální spotřebitelský egoismus a touhu po uspokojení domýšlivosti všech jednotlivých byrokratů z celé jejich množiny. A není to byrokracie, kdo by se zabýval vyhledáváním a výběrem kandidátů, ale sami kandidáti do byrokratických funkcí si podle zásady „udělám cokoli, jen abych nemusel pracovat“, nacházejí cestu ke vstupu do byrokratické hierarchie, a potom dále hledají cesty a způsoby, jak by se po jejích stupních mohli vyšplhat výše. Takovému jejich chování lze nazvat prostitucí...

Taková je tedy ve své podstatě byrokracie, jež je v reálném životě omezená ve vztahu k sobě vnějšími společenskými faktory, které nemá jako celek, ani jednotliví její byrokraté pod svou kontrolou (kvůli tomu, že není subjektem). Tyto faktory vzbuzují v každém jednotlivém byrokratovi strach z odpovědnosti, že se právě na něj provalí ta různorodá egoistická orientace v jeho činnosti. Takovými faktory jsou s ohledem na byrokracii například vliv zednářství a jiných mafií, které ve společnosti realizují určité politické projekty; tlak veřejného mínění,

¹ Jinak řečeno, organizační principy zednářství jsou takové, že mohou dobrého člověka s dobrými úmysly zatáhnout do realizace objektivně zlého biblického projektu zotročení lidstva ve jménu Boha tak, aby neměl o tomto projektu ani o své roli v jeho realizaci žádnou adekvátní představu.

keré někdy nabývá mystické podoby, kdy se pod jeho vlivem byrokraté a jejich blízcí začínají potýkat s různými nemocemi a jinými nepřijemnostmi; na nic neberoucí ohled automatismus uplatňování zákonodárství *jinými větvemi byrokracie, které tak potřebují ospravedlnit svou existenci* vůči větvi, ke které patří ustrašený byrokrat; bolševismus jako jev, který je samou svou podstatou antibyrokratický¹.

V případě konfliktu „zednářství – byrokracie“ má díky uvedeným osobitostem:

- zednářství převahu v aspektu strategie, neboť malicherný okamžitý egoismus a chamtivost brání byrokracii přemýšlet o vzdálenější budoucnosti, a absence politické vůle jí brání uvádět do života dokonce i takové strategické politické projekty, které jí nejsou neznámé, natož vypracovat a realizovat své vlastní;
- byrokracie převahu v aspektu taktiky, neboť díky své *zásadní bezzásadovosti* je vždy schopná překonat morálně-etická omezení, která vznikají, jestliže někdo slouží nějaké ideji.

Výše řečené o chování byrokracie a byrokratů osobně v podstatě znamená, že hlavní charakteristickou vlastností byrokracie, díky které také může ve společnosti vzniknout, je amorálnost, jejímž důsledkem je absence mravních norem a podmíněnost stávajících mravních norem situací, a principiální neideovost byrokratů jako životní zásada každého z nich.

Jinými slovy, byrokracie je v podstatě *beze cti*², neboť *čest předpokládá věrnost ideji. Takže věřit ve vítězství nad korupcí při zachování byrokratického charakteru státní a podnikatelské moci znamená obelhávat sám sebe a klamat jiné, neboť neúplatnost je také vyjádřením cti založené na věrnosti ideji.*

¹ Pro bolševismus je charakteristické, že se ve všech případech snaží získat konkrétní, pro život způsobitou odpověď na každou otázku, která může být vztahena k životu, tj. uplatněna v reálné záležitosti.

Zatímco pro byrokracii je důležitější udržet se u svého koryta a dál se z něho živit, aniž by vyvíjela snahu do dané záležitosti proniknout a všechnu odpovědnost svaluje na své podřízené odborníky-profesionály.

² Viz vysvětlivka na začátku kapitoly 10.9, kde je vysvětlen pojem „čest“.

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

Budeme-li mluvit o státní politice, můžeme se setkat s námitkou v tom smyslu, že není možná bez nějaké určité ideje nebo *množiny idejí, které mezi sebou vzájemně v životě společnosti soupeří (v případě konceptuálně nevyhraněného řízení)*. Avšak navzdory objektivní ideové podmíněnosti každé politiky, není ta či ona ideovost vlastností pokolení byrokratů, a proto je ideovost do řad byrokracie buď vnášena ideovými mafiemi pronikajícími do ní zvnějšku, nebo je byrokracie tlačena do určité ideovosti, jejímž nositelem je politický činitel (lídr nějaké „skupiny“), kterého byrokracie vnímá jako svého „pána“.

Na Západě je tímto způsobem po větší část jeho historie ideovost biblického projektu vnášena do řad státní a podnikatelské byrokracie zednářstvím.

V takzvaných „totalitárních“, „diktátorských“ režimech je nositelem ideovosti „pán“. V Německu v době Třetí říše byrokracie za svého „pána“ uznávala Hitlera; v SSSR zase J. V. Stalina, kterého mezi sebou byrokraté dokonce nazývali „Hospodář“. V podmínkách zevně viditelného „totalitarismu“ a „diktatury“ může probíhat ideový konflikt mezi zednáři pronikajícími do řad byrokracie a „pánovou skupinou“.

V dějinách společností mohou být období, kdy o monopol na ideový diktát ve vztahu k zásadně neideové byrokracii mohou bojovat různé sociální skupiny – nositelé té či oné ideovosti: takovým bylo období v dějinách SSSR, kdy skupina marxistů-zednářů v čele s L. D. Bronštejnem (Trockým) a skupina bolševiků, jejímž ideálům byly cizí skryté nástrahy marxismu, v čele s J. V. Stalinem bojovaly v SSSR o monopol na ideový diktát ve vztahu k samoprodukcující se byrokracii¹.

Ale byrokracie se ve společnosti může stát i více než jen mafiánsky organizovanou profesionální korporací pretendentů na uchopení plné vnitřní sociální moci nad společností. Kdysi V. I. Lenin definoval společenskou třídu následovně:

«Velké skupiny lidí, které se navzájem liší svým místem v historicky daném systému společenské výroby, svým vztahem (většinou zajištěným a vytyčeným v zákonech) k výrobním prostředkům, svou úlohou ve společenské organizaci práce, a tudíž způsoby nabývání a velikostí onoho dílu společenského bohatství, jímž disponují. Třídy, to jsou takové skupiny lidí, z nichž jedna si může

¹ O tomto období podrobněji viz práce vnitřního prediktoru SSSR – Jidášův hřích 20. sjezdu (analytická zpráva ze série K současné situaci, č. 2 (50), 2006).

přivlastňovat práci¹ té druhé, neboť zaujímá rozdílné místo v daném systému společenského hospodářství.» (V. I. Lenin, Sebrané spisy, 5. vyd., 39. díl, str. 15).

Pokud se podíváme na tuto definici, tak nám nezbývá než dojít k závěru, že se v SSSR k začátku osmdesátých let 20. století partajně státní a hospodářská byrokracie stala společenskou třídou, což ji kvalitativně odlišovalo od byrokracie kapitalistických států, jejíž představitelé, přestože se stali byrokraty, stále zůstávali představiteli svých společenských tříd i v této *mocenské (vládnoucí především nadnárodním aparátém)* korporaci:

- místem, kde se v systému společenské výroby nacházela sovětská byrokracie, byla sféra řízení;
- vztah k výrobním prostředkům – byrokracie SSSR, která se „elitarizovala“, začala sama sebe obnovovat na klanovém základě, což vedlo k tomu, že *za nečinného přihlížení zbytku společnosti* získala monopol a její řídicí činnost se stala pro tento zbytek společnosti nekontrolovatelná;
- co se týče získávání jejího podílu ze společenského bohatství, tak to byla sama byrokracie, kdo určoval mzdovou stupnici, strukturu bezplatných výhod a státního zajištění především pro nejvyšší byrokratické hodnostáře, a potom již na základě zbytkového principu pro zbytek společnosti.

Charakter posledního bodu k začátku osmdesátých let nabytí takové podoby, že se byrokracie ve vztahu k ostatním sociálním skupinám sovětské společnosti změnila ve třídu vykořisťovatelskou. Protože však státní ideou SSSR bylo budování *socialismu a komunismu – sociálních systémů, kde nemělo existovat vykořisťování lidí těmi či oněmi korporacemi a jednotlivci „co mají na víc“*, pocíťovala byrokracie v SSSR určité nepohodlí:

- na jedné straně kvůli tomu, aby udržela moc ve svých rukou, musela lhát o budování socialismu a komunismu v SSSR, což mělo ohlas u národa, který si v každé epoše ve své většině přeje žít bez parazitismu těch či oněch menšin na jeho práci a životě,
- a na druhé straně každý úspěch v díle socialistického budování podrýval pilíře byrokratického režimu a překážel byrokracii „hrabat podle svých schopností“ a kořistit tak z práce a života zbytku společnosti.

¹ Přesněji by bylo říci: přivlastňuje si produkt cizí práce.

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

V této „disharmonii“ mezi slovem a činem také spočíval hlavní rozpor v životě sovětské společnosti v době, kdy v čele byrokracie jmenovitě stanul M. S. Gorbačov. Ten rozpor mohl být tehdy ještě vyřešen:

- buď uvedením do chodu procesu debyrokratizace SSSR a rozvojem SSSR za uchování všech vymožeností socialismu, jeho osvobozením od všech byrokratických zvráceností a chyb v chápání světa a v politice, které byly podmíněny téměř totální nadvládou marxismu;
- nebo destrukcí SSSR s cílem zlepšit podmínky pro vykořisťování většiny obyvatelstva parazitickými menšinami – vnitřními, zahraničními i mezinárodními.

Byrokracie dala přednost druhému, čímž zcela jasně prokázala, že je sama jednou z kulturologických vazeb zajišťujících obnovu davo-„elitářství“ v návaznosti pokolení.

Je třeba vědět, že prostředek proti možné byrokratizaci sovětské moci byl znám ještě před Velkou říjnovou socialistickou revolucí. Podívejme se na knihu V. I. Lenina – Stát a revoluce, kterou napsal společně s G. E. Apfelbaumem (Zinovjevem) v Razlivu¹ v létě roku 1917, jejíž studium bylo v SSSR součástí všech kurzů dějin KSSS, marxisticko-leninské filozofie i vědeckého komunismu, což znamená, že M. S. Gorbačov i ostatní partajní byrokraté níže uvedené Leninovy názory na byrokracii museli znát:

«...na příkladu Komuny² Marx předvedl, že za socialismu funkcionáři přestávají být „byrokraty“, přestávají být „úředníky“, přestávají jimi být v míře zavádění kromě jejich volitelnosti ještě i odvolatelnosti v jakoukoliv dobu, a navíc po SNÍŽENÍ MZDY NA PRŮMĚRNOU DĚLNICKOU ÚROVEŇ, a po nahrazení parlamentárních

¹ „Lenin v Razlivu“ - je ustálené sousloví, přestože Razliv – Sestrorecký Razliv – není obec, ale umělá vodní nádrž, jezero, které vzniklo za přehradou Sestroreckého závodu postaveného v roce 1721 v době Petra I. nedaleko od Petrohradu na severním břehu Finského zálivu. Na břehu tohoto jezera se v přestrojení za finského zemědělského dělníka v provizorním slaměném přístřešku ukrýval od 9. července do 8. srpna (gregoriánského kalendáře) 1917 V. I. Lenin, než byl konspirativně jako topič na parníku převezen do Finska. Ve Finsku potom Lenin setrval do začátku října 1917, než se tajně vrátil do Petrohradu před vítězstvím v říjnovém převratu 7. listopadu.

² Pařížské Komuny, 1871 (naše vysvětlení k citaci).

institucí funkčními institucemi¹, tedy takovými, které vydávají zákony a uvádějí je do života. (...) Marx ... uviděl v praktických opatřeních Komuny TEN ZLOM, KTERÉHO SE, ANIŽ SI TO CHĚJÍ PŘIZNAT, BOJÍ OPORUTUNISTÉ KVŮLI SVÉ ZBABĚLOSTI, KVŮLI SVÉ NECHUTI NENÁVRATNĚ SE ROZEJÍT S BURŽOAZIÍ...» (text v citaci jsme vyčlenili: v předstihu charakterizuje partajně státní a hospodářskou byrokracii SSSR jako zrádce budování socialismu a komunismu a jako přívržence davo-„elitářství“).

V osmdesátých letech 20. století citování tohoto úryvku z práce zakladatele sovětského státu uvrhovalo do mlčenlivé zasmušilosti přednášejícího na jakémkoliv semináři v systému politického studia, neboť:

- ten citát usvědčoval celý režim jako protilidový parazitický systém jednající všude prostřednictvím svých „pěšáků“, kteří byli v mravně-etickém ohledu stejní jako sám přednášející daného semináře,
- pokud by se pokusil dokázat, že se V. I. Lenin v této věci zmýlil a neměl pravdu, znamenalo by to, že by si sám pěkně naběhnul, a to i v případě, že by se pokusil „zaútočit“ na politického aktivistu, který veřejně uvedl „nevhodný“ citát.

Kromě toho by se ve druhé etapě boje s aktivistou musel dále střetnout s námitkou Bedřicha Engelse. V pseudosocialistickém davo-„elitářství“ je ospravedlňování „elitarizace“ sféry řízení, za které právě vzniká byrokracie, vztaženo ke sloům jednoho ze socialistů 19. století Eugena Dühringa:

«...společně s uspokojováním potřeb spravedlnosti bude docházet ještě také k dobrovolnému vyjadřování zvláštní vděčnosti a úcty². (...) Společnost sama sebe ctí, když vyznamenává vyšší druhy činnosti a poskytuje jim umírněný přídavek pro uspokojení spotřebitelských potřeb» (uvedeno podle úryvku uvedeného v knize: B. Engels, Anti-Dühring).

V odpověď Bedřich Engels jedovatě odseknul:

¹ Parlament — z francouzského „parle“ – promlouvat/tlachat, tj. parlament je historicky reálně ve většině případů „tlachárna“ – plná pustých řečí a proto protilidová (naše vysvětlení k citaci).

² To znamená, že aniž tomu vědomí členů společnosti přidá potřebnou váhu, dojde k „dobrovolnému“ uznání nespravedlnosti panující ve společnosti.

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

«Také pan Dühring sám sebe ctí spojující nevinnost holuba s moudrostí zmije, když se tak dojemně stará o umírněný přídavek pro uspokojování potřeb budoucích Dühringů» (B. Engels, Anti-Dühring)

V. I. Lenin ve Státě a revoluci potvrdil toto Engelsovo hledisko, když tam vznesl požadavek, že mzda úředníků má být na úrovni průměrného dělnického platu. Na tyto názory B. Engelse a V. I. Lenina úplně stejně (pročpak asi?) zapomínají jak jejich hanobitelé, tak i „následovníci“.

Ve skutečnosti ti, kteří se zabývají „vyššími druhy“ činnosti, ctí sami sebe a přinášejí prospěch společnosti, když ty „vyšší druhy“ činnosti vykonávají bez SEBEchvály a aniž by si přičkli jménem společnosti „umírněný“ přídavek pro uspokojování svých spotřebitelských potřeb na základě monopolně vysokých „elitářských“ standardů kvality: a to byl právě cíl, kterému v prvním desetiletí sovětské moci sloužilo partajní maximum omezující příjmy partajníků pracujících v oblasti řízení a v dalších výše odměňovaných a tedy prestižních oblastech činnosti.

Jinak ti, kteří se zabývají „vyššími“ druhy činnosti, zavádějí do společnosti především nepoctivost a zkaženost, a sami sebe zbavují cti svou chatou, autem apod. morálně upadají a smyslně ničí mravní podstatu člověka jak v „elitě“, tak i v „davu“ obyčejných lidí.

O tom samém mluvil i Ježíš: «*Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům... Nemůžete sloužit Bohu i majetku (mamonu).*» (Matouš, 6:24).

O tom samém pojednává i Korán: «*Následujte ty, kdož od vás odměnu žádnou nežádají a správné cesty se přidržují!*» (súra 36:21).

A budeme-li uvažovat o možnostech, jak realizovat v politickém životě společnosti to, co napsal V. I. Lenin o debyrokratizaci moci, je dobré si povšimnout, že *praktická opatření* Pařížské komuny *jsou ve vztahu k jejich výkladu* klasiky marxismu *prvotní* a jejich podstata není vůbec hloupá:

Z hlediska Dostatečně všeobecné teorie řízení se Pařížská komuna snížením mzdy řídicích pracovníků na průměrnou úroveň v odvětvích „reálného sektoru“ pokoušela přepnout zpětné vazby společenského řízení na pracující většinu, a odpojit je tak od vysoce příjmové skupiny „elit“: jak národní, tak i nadnárodní transregionální.

Komuna se zhroutila, neboť ti, kteří byli ochotni vykonávat řídicí povinnosti za podmínek, které jim nabízela, neměli v řízení potřebnou kvalifikaci; a ti, kteří tu potřebnou kvalifikaci měli, zase překypovali „elitářskými“ ambicemi, a viděli v pařížských dělnících pouze bezuzdnou lůzu – dobytek, který je zapotřebí co nejrychleji zahnat zpátky do jeho chlívků. Znamená to, že NEBYLI MRAVNĚ PŘIPRAVENI K TOMU, aby řídili společnost na základě životních zájmů většiny a žili přitom způsobem, kdy by se vrstva profesionálních řídicích pracovníků nevyčleňovala ze zbytku společnosti svou kvantitativní i kvalitativní spotřebou produkce.

I když SSSR existoval mnohem déle než Pařížská komuna (69 let¹ a 73 dnů přesně), byly příčiny jeho krachu stejné: pro M. S. Gorbačova a byrokracii, v jejímž čele stál, byly nepřijatelné *mravní principy a etika rovnosti lidské důstojnosti v kolektivní práci a spotřebě kolektivně vyprodukovaných statků*; a i v případě, že se jednalo o idioty, kteří nechápali, kam směřují, to byla jejich parazitická mravnost, *etika nikým neomezované svévole a „spotřebitelská nemoc“*, které určily kurz a cíle přestavby.

A byrokracie je skutečně jednou z kulturologických vazeb obnovy davo-„elitářství“ v návaznosti pokolení.

V davo-„elitářské“ společnosti se byrokracie neustále obrozuje a obnovuje sama sebe v návaznosti pokolení, proto konečné vítězství nad ní vyžaduje nejen potlačení byrokracie jako celku i jednotlivých byrokratů, ale především potlačení a vykořenění společenských – *kulturologických* – faktorů stále znovu obnovujících byrokracii v návaznosti pokolení, které ji obnovují i po sociálních katastrofách, do kterých byrokracie společnost systematicky uvrhne.

10.9. Kult neřestí

10.9.1. Kult neřestí jako generátor a stimulátor biologické degenerace

Chování zvířat má dva aspekty:

- na jedné straně je orientováno na dosahování uspokojení především fyziologického charakteru a částečně i psychoemocionálního;

¹ Od 30. prosince 1922 do konce prosince 1991, kdy se M. S. Gorbačov „vzdal“ funkce p-REZIDENTA SSSR.

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

- a na druhé straně je orientováno na vyhýbání se nepříjemnostem, především bolesti a částečně i psychoemocionálního charakteru.

V jakékoliv z těchto variant se chování zvířete zakládá na vrozených instinktivních programech a jejich nadstavbových slupkách vyjadřujících individuální a kolektivní zkušenost ze vzájemné interakce s životním prostředím, ve kterém populace každého konkrétního jedince žije.

Odpradávná se považovalo pro člověka za nedůstojné přidržovat se těchto dvou aspektů chování zvířat.

Všechny společnosti, které byly historicky stabilní v návaznosti pokolení (a také jejich kultury), odpradávná, již od doby kamenné, vyžadovaly od svých členů, aby s ohledem na tyto dva aspekty zvířecího chování stáli výše:

- Na jedné straně vyžadovaly, aby se v chování jejich plnoprávných členů projevovala rozumem ovládaná vůle, orientovaná na dosahování toho či onoho prospěchu pro společnost; vůle, schopná za nějakých mimořádných okolností i k sebeobětování.
- A na druhé straně, aby byli lidé zároveň mravně-eticky zavázáni poskytnout různorodou pomoc jak přeživším hrdinům (jestliže přišli o zdraví a svou pracovní schopnost), tak i nezaopatřeným příbuzným těch, kteří zahynuli.¹

¹ Iniciační rituály oddělující dětství od dospělosti byly ve starověkých kulturách i v reliktních kulturách, které se ještě někde dochovaly až do dnešních dnů, nastaveny takovým způsobem, aby člověk absolvující tento rituál projevil své kvality s ohledem na vlastní vůli a prokázal tak, že je schopen se svým chováním odlišovat od zvířete: *Člověk je člověkem má-li vůli, bez vůle není člověkem, nedokáže uplatňovat svá práva ani povinnosti: člověk bez vůle se tedy stává nevolníkem, a je objektivně bezprávným.*

Ve většině kultur absolvování obřadů iniciace do dospělosti předcházelo pohlavnímu dozrávání, což napovídá, že proces formování společensky přijatelné organizace psychiky jedince musí být ukončen před probuzením jeho pohlavních instinktů, tj. instinkty musí být hned podřízeny vůli dodržující normy pohlavního chování v dané společnosti.

A tak není plná trestní odpovědnost včetně toho nejtěžšího opatření sociální ochrany (trestu smrti), která v SSSR ve stalinských dobách nastupovala ve věku čtrnácti let, žádným „aktem tyranie ve vztahu k nezletilým“, ale vyjádřením požadavků společnosti orientující se na svůj bezproblémový rozvoj ke všem svým členům.

A čest je právě projevem těchto kvalit.¹

V historické minulosti:

Rezignace na požadavek, aby lidé stáli nad těmito dvěma aspekty vlastními zvířecímu chování, a také rezignace na návazný *mravně-etický závazek všech členů společnosti*, byly vždy prvním otevřeným projevem již dokonaného mravního rozkladu společnosti vedoucího k sociální katastrofě, ke které docházelo v průběhu života jednoho až čtyř pokolení, jestliže se společnost nezřekla tohoto druhu mravně-etické zvířeco-démonické zpusťlosti.

¹ Čest je etický jev, a proto je mravně podmíněná. Zároveň však do sebe čest jako etický jev vstřebává i historicky vzniklé *tradice* společnosti nebo některých jejích sociálních skupin, *kteřé mohou být v té či oné míře nepravověrné/nespravedlivé*. Proto nejsou požadavky cti a pravověrnosti/spravedlnosti jedno a to samé a mohou se v něčem i rozcházet (odsud také pramení takové paradoxní jevy jako „čestný zloděj“).

V důsledku toho mohou v davo-„elitářských“ společnostech vznikat situace, kdy se jedinec ocitá před volbou: buď čest, nebo svědomí a spravedlnost. A v takových situacích nejsou všichni schopni učinit volbu ve prospěch spravedlnosti...

V. I. Daľ vykládá význam slova „čest“ jinak:

«*ČEST, žen. rod, vnitřní mravní důstojnost člověka, chrabrost, čestnost, ušlechtilost duše a čisté svědomí*» (Výkladový slovník živého velkoruského jazyka, 4. díl, str. 599).

Podle našeho názoru je však Dalova definice tautologická, neboť definuje pojem prostřednictvím samotného pojmu a v něčem s ním spřízněných pojmů, a ne prostřednictvím jevu jako takového v určitosti jeho vzájemných vazeb s jinými životními jevy.

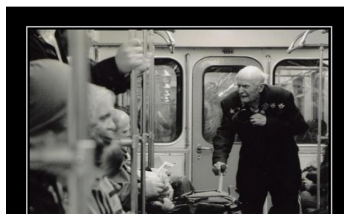
Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

V této souvislosti uvedeme obraz V. G. Perova – Pití čaje v Mytiščích nedaleko Moskvy, který nakreslil v roce 1862, tedy sedm let po skončení 2. světové války 19. století, která je obvykle navzdory svému charakteru a zeměpisnému rozmístění svých bojů nazývána „krymskou“. Obraz očividně není

pomlouvačný (jinak by události z let 1905 a 1917 nebyly možné). I když je možné připustit, že mravnost takového druhu a etika, kterou se projevovala, byly pro život v Rusku té doby charakteristické, v námětu obrazu jsou vyjádřeny ve stupni až téměř přemrštěném.

A stejná úpadková mravnost se projevuje i v dnešní době, jen v trochu obměněných životních námětech, jak ve vzájemných mezilidských vztazích, tak i v chování státních institucí (včetně sociálních služeb) k hrdinům, kteří přišli o své zdraví a ve větší či menší míře i o svou pracovní schopnost právě v důsledku toho, že se obětovali...

Byl připraven položit za nás život
a teď ho v metru nikdo nepustí ani sednout

Nikdo není zapomenut?

Nic není zapomenuto?

Vděční potomci

oslavili 9. květen ve Stavropolu

A teď si najdete a přečtete báseň od A. T. Tvardovského – Padl jsem u Rževa a porovnejte s životem jeho verše: *Měli jste, bratři, / Odolat jak zeď, / Neboť mrtvých prokletí - / Je trest/odplata strašná // Toto hrozná právo / Je nám na věky dáno, / Je naše, to hořké právo.*

Všichni účastníci focení s nafukovací pannou ve Stavropolu byli identifikováni a dostali podmíněné tresty: dva dostali čtyři a jeden tři roky. Jak se však vyjádřila po svém zadržení na kameru jedna z účastnic: „*Nám ani na mysl nepřišlo, že bychom snad chtěli zneuctit památník...*“ – Je to jasná ilustrace nemorálnosti a vývoje „osobnosti“ blížící se opičí.

V souvislosti s touto objektivní zákonitostí sociologie (úpadku mravnosti vedoucí společnost ke katastrofě), která se v dějinách projevila nejednou, v roce 1969, už po napsání svého románu *Hodina býka*, I. A. Jefremov napsal svému příteli americkému paleontologovi Everettu Olsonovi:

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

«Můžeme se přesvědčit, že od pradávných dob má mravnost a čest (v ruském chápání těchto slov¹) daleko větší váhu než meče, šípy a sloni, tanky a střemhlavé nálety bombardérů. Ke všem pádům impérií, států a dalších politických organizací dochází po ztrátě mravnosti. Je to jediná příčina katastrof v celé historii, a jestliže takto prozkoumáme příčiny téměř všech kataklysmat, můžeme prohlásit, že ta jejich destrukce je vlastně sebestrukce.

Až se pro všechny lidi stane čestná a namáhavá práce něčím nezvyklým, jaká budoucnost může čekat lidstvo? Kdo potom bude krmit, oblékat, léčit a převážet lidi? Jak dnešní bezectní lidé dokážou provádět vědecké a lékařské výzkumy? Generace zvyklé na čestný způsob života musí vymřít v průběhu následujících dvaceti let, a potom dojde k obrovské dějinné katastrofě v podobě široce rozšířené technické monokultury, jejíž základy jsou dnes tak usilovně zaváděny ve všech státech...» (Uvedeno podle textu knihy: A. Konstantinov, Zářivý most, 2. vydání, podle publikace na webu: <http://noogen.2084.ru/Efremov.htm>; viz také: Ivan Antonovič Jefremov, Korespondence s vědci, Nevydané práce, Ruská akademie věd, série Vědecké dědictví, 22. díl – M.: Věda, 1994).

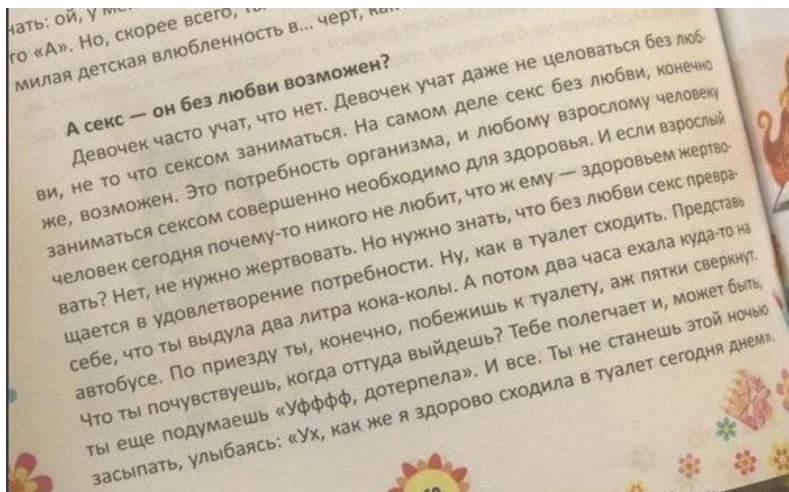
Poslední odstavec v uvedeném citátu z Jefremova dopisu Olsonovi je charakteristikou globální politiky zaměřené na úpadek mravnosti dorůstajících pokolení, která byla realizována v té době, a která je realizována i dnes ve všech takzvaných „vyspělých státech“ a to včetně SSSR a postsovětské Ruské federace.

Obzvláště je to vidět v Rusku, kde si značný podíl obyvatelstva ještě pamatuje umění (a především filmové) ze sovětské éry, které v mnohém propagovalo ideály budování socialismu a komunismu a také výchovu příslušné mravnosti a etiky. Proto jsou mnozí naši spoluobčané schopni dnes porovnat umělecká díla z těch let s „uměleckými“ díly z postsovětské éry.

- Zatímco sovětskou éru charakterizovalo široké spektrum idejí (jak v měřítku jednotlivce, tak i v měřítku celého národa i lidstva) vyjádřených v námětech filmů a dalších uměleckých dílech,

¹ V tradičním ruském chápání těchto slov se „mravnost“ = „pravověrnost/spravedlnost“, takže čest jako životní jev nemůže být nepravověrnou/nespravedlivou. Jenže realita života je taková, že mravnost neznamena vždy pravověrnost/spravedlnost, a proto s ní může být čest i ve vzájemném konfliktu.

- tak v postsovětské éře zbyly ideje pouze dvě: první – „dokázat, že mám na víc!“ a druhá – „nahrabat co nejvíc prachů!“.

Toto je stránka jedné z oficiálních knih, která prý má posloužit k sexuální osvětě dětí a mládeže, ale ve skutečnosti se jedná o propagandu ideje, že „být chlíprou opicí je normální stav“.

Je sex bez lásky vůbec možný?

Dívky často učí, že možný není. Dokonce je učí, aby se bez lásky ani nelíbaly, natož provozovaly sex. Ve skutečnosti je sex bez lásky samozřejmě možný. Je to potřeba organismu a každý dospělý se musí věnovat sexu už jenom kvůli svému zdraví. A když takový dospělý člověk právě nikoho nemiluje, tak by snad kvůli tomu měl obětovat své zdraví? Ne, samozřejmě že ne. Je jenom třeba si uvědomovat, že bez lásky se sex mění v uspokojení potřeby. Je to jako jít na záchod. Představ si, že jsi vyžunkla dva litry coca-coly, a potom jsi dvě hodiny jela někam autobusem. To po příjezdu samozřejmě poběžíš na záchod s větrem o závod. A co ucítíš, když odtamtud vyjdeš? Uleví se ti, a ještě si možná pomyslíš: „Uf, to se mi ulevilo.“ A hotovo. A až budeš večer usínat, tak si přeče s úsměvem nepomyšlíš: „Och, jak jsem si dnes ale pěkně na záchodě ulevila...“

A vzhledem k tomu, že obě tyto ideječky publikum velice rychle omrzí (především kvůli tomu, že recepty jednoho ani druhého předváděné ve filmech nemůže absolutní většina lidí v životě kvůli jejich neadekvátnosti sama realizovat, tj. zůstávají pro ně nedosažitelné), zbývá komercializaci tohoto nesmyslného „umění“ pouze jediný prostředek jak přitáhnout ke svým dílům diváckou pozornost: **zaplnit obrazovky „nesmrtelnými hodnotami“ – pohlavními instinkty, jejichž uspokojení v přirozené i nepřirozené**

formě (včetně spoluprožívání zážitků s hrdiny na obrazovkách až k dosažení orgasmu) umožňuje získat zaručenou spokojenost určitého kontingentu diváků a zajistit kasový úspěch.

K těmto dvěma „ideječkám“ a „nesmrtelným hodnotám“ se řadí ještě třetí idea: dosahování fyziologického uspokojení díky různorodým neřestem. Jestliže to není prezentována přímo jako vrchol životního smyslu (což si nárokují organizátoři pochodů homosexuálů), tak alespoň jako normální součást života společnosti: smyslem života je mít možnost něčím se neustále uspokojovat: není nic špatného v přiměřeném pití alkoholu a braní narkotik; provozování sexu jakéhokoliv druhu po dosažení určité věkové hranice, pouze s omezením na případy těžkého ublížení na zdraví, je také v pohodě; hazardní hry a legalizace krutých podívaných (počínaje boxem) jako způsob „polechtat si trochu nervy“ a zvýšit si hladinu adrenalinu v krvi pro lidi, kterým k tomu nestačí fotbalové a hokejové vášně (které jsou většinou prostřednictvím televize dodávány s donáškou přímo do domu). To všechno je prý „lidské podstatě“¹ vlastní a civilizace musí legálně umožnit uspokojování těchto „přirozených“ potřeb, aby minimalizovala nevyhnutelné škody a udržovala jejich projevy v mezích přípustných pro život společnosti.

Ale tato třetí idea úplně protičeí normám reliktních kultur a starověkých civilizací, které požadovaly, aby se plnohodnotní členové společnosti svých chováním lišili od zvířat a nebyli prostopášnými a zhýralými, přestože *bylo současně smilstvo připouštěno v otrokářských kulturách v mezích společenství otroků, kteří nebyli považováni za lidi, jednalo se o „mluvící nástroje“, o „člověku pouze podobný dobytek určený sloužit lidem“.*

Jestliže to shrneme, tak bylo v davo-„elitářských“ kulturách všemožné smilstvo přípustné pro obyčejný lid za podmínky, že to nenaruší klid a zájmy „elit“ a jejich pánů. V mezích samotné „elity“ bylo smilstvo vždy odsuzováno, a jestliže k němu došlo, nesmělo probíhat vyzývavým a veřejným způsobem, který by podrýval kultovní mýtus každého davo-„elitářství“ o ušlechtilosti „elity“, o její důstojnosti a cti jako o charakteristických vlastnostech „elity“ jako celku. Jinak řečeno, „elity“ jsou všude ve větší či menší míře pokrytecké: všemožná

¹ «To, co teď pedagogové chápou pod lidskou podstatou, je pouze nepřirozená zvrácenost lidské podstaty a to kulturní zvíře není nic víc než zdivočelý člověk» (V. O. Ključevskij, Devítidílné spisy, Moskva, Mysl, 1990, 9. díl, str. 415).

zhýralost je v jejich prostředí nevyhnutelná (kvůli statistické převaze nelidských typů struktury psychiky), ale její projevy nesmí být veřejného a vyzývavého charakteru a tím spíše se nesmí stát kultovním jevem (tj. nesmí být podněcovány kulturou a státní mocí).

Pro obyvatele Ruska je výše popsaná změna kvality umělecké tvorby výrazná, ale pro absolutní většinu obyvatel „civilizovaného světa“ je výše řečené v podstatě nepochopitelné¹, protože oni vyrostli a žijí pod vlivem umělecké tvorby zcela jiného druhu: kultu „alfa nadřazenosti“, kultu peněz a pohlavních instinktů bez jakéhokoli omezování, pro kterou jsou neřesti životní normou, jestliže jsou „umírněné“. Jde tedy ještě o jeden nepřímý ukazatel toho, že **Západ je společností otroků, kteří jsou přesvědčeni o své jakoby skutečné svobodě.**

Mohou být vzneseny námitky, že i v západní kinematografii jsou filmy, které učí dobrotě, správné etice apod. – Ano, v západní kinematografii skutečně jsou filmy, které mnozí vnímají právě takto, jenže je to tak, že ve skutečnosti ani tyto filmy neučí nikoho ničemu dobrému, neboť v nich, dříve než projeví svoji dobrotu, jejich kladní hrdinové již nějakým způsobem nadělali peníze (například *Pretty Woman*, *Past na rodiče*, *Malé dohazovačky*² a další hromada hollywoodských „vánočních pohádek“), nebo díky blahosklonnosti scénáristů získali nereálnou „převahu nad ostatními“ takové úrovně, která je ve skutečném životě nedosažitelná (například početné filmy se Stevenem Seagalem, Sylvesterem Stallonem, Bruceem Willisem).

Jenže to, co **absolutní většina obyčejných lidí potřebuje ve svém životě, aby čestnou tvořivou prací dokázala zajistit své rodině i společnosti blahobyt** – *to není téma pro uměleckou tvorbu určenou širokým masám: neboť organizační principy davo-„elitářství“ nepočítají s řešením tohoto úkolu v životě, něco takového nemá v životě davo-„elitářských“ společností místo, a proto ani jejich umění není schopné tomu lidi učít.*

¹ V roce 1999 do USA dovezli 35 sovětských filmů převážně ze stalinských dob, které promítali v řadě velkých měst Spojených států. V kinech na ně tenkrát byly ohromné fronty a tisk jednohlasně prohlásil: „*To je nějaká jiná civilizace.*“

² Originální název filmu zní *It Takes Two*.

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

A to je vlastně to, co odlišuje umělecká díla davo-„elitářství“ od těch nejlepších uměleckých děl takzvaného „socialistického realismu“ sovětské epochy, která měla za úkol uvádět od života určité ideály celospolečenského významu.

Vzhledem k tomu, že je „elita“ vzdělanější než obyčejní lidé, velmi dobře ví, jaké jsou následky neřestí, a pro svou zábavu si objednává jiná umělecká díla, ve kterých je méně sexu, „alfa nadřazenosti“, kultu peněz, a které vyjadřují alespoň nějaké ty *ideje (v měřítku od individuálních do celospolečenských)*. Avšak podstata těchto idejí není (nezávisle na jejich měřítku) aktuální pro život celé společnosti, ale výlučně *pro život „elity“, která žije z hotového na úkor celého zbytku společnosti*. Tato složka umělecké tvorby se značkou „jen pro výlučné“ nemá tak nestydatě zhoubný charakter, jaký má masové umění ve stejných kulturách, které je však v davo-„elitářské“ společnosti určeno pro obyčejný dav. Ovšem i idealizace „elity“ implicitního charakteru vede sama o sobě v podmínkách davo-„elitářství“ k mravnímu rozkladu.

Ospravedlňování této situace v umění – *a v umění pro široké masy, spočívá především* – v odkazování se na to, že „poptávka vytváří nabídku“. V daném případě to však neprochází, neboť nezávisle na tom, zda si to činitelé v umění a show-byznysu (stejně jako diváci) uvědomují, má umění vždy určitý výchovný dopad na dorůstající pokolení. A ten dopad je tím efektivnější, čím dostupnější jsou tyto umělecké výtvořiny lidem a především – dětem a mládeži.

Příčina tkví v tom, že v procesu dospívání všichni lidé bez výjimky prochází věkovými obdobími, kdy přejímají z chování okolních lidí a kultury (včetně uměleckých děl) vzorce chování, aniž by nad nimi přemýšleli a snažili se je přehodnotit. Dochází k tomu proto, že ve věku dětství a dospívání lidé ještě nemají všechny nezbytné znalosti, aby pochopili, zda nabízené vzorce chování odpovídají Dobru nebo Zlu, nebo že v závislosti na okolnostech, které je doprovázejí, mohou být buď jedním, nebo druhým. Nevyvinutost vůle může také napomáhat mravnímu rozkladu dokonce i v těch případech, kdy si dítě (dospívající) uvědomuje, co se s ním děje, a chápe škodlivé a možná nevratné následky svého jednání: u slabochů funguje algoritmika stádního chování¹.

¹ To právě ona leží v základu trestné činnosti nezletilých.

V důsledku vyjmenovaných faktorů se jedinec v davo-, „elitářské“ kultuře může stát obětí mravního rozkladu dříve, než si bude schopen uvědomit, co s ním společnost provádí a k jakým následkům to povede pro něho samotného, pro jeho potomky a následně i pro celou společnost. V davo-, „elitářství“ má tento mravní úpadek dorůstajících pokolení způsobovaný společností a její kulturou masový charakter a v absolutní většině případů jsou v podmínkách davo-, „elitářství“ následky pro daného jedince nevratné; otázkou pouze zůstává míra jejich závažnosti.

V podmínkách davo-, „elitářství“, na jehož obnově se podílejí všechny společenské instituce, je jedinou možností jak ochránit dospívajícího člověka před mravním rozkladem pravověrná rodinná výchova, kterou však není absolutní většina rodin schopna poskytnout, neboť jejich starší členové byli sami zkaženi kdysi v minulosti a nemají potřebné znalosti a vůli, jež jsou nezbytné, aby své děti a jejich přátele ochránili před zhoubným vlivem okolních lidí a kultury.

A to všechno znamená, že jestliže dvacet let neustále v televizi předvádějí „alfa nadřazenost“ všeho druhu, kult peněz, sex, neřesti vychutnávané „s mírou“ jako normu společenského života, jako ideál předkládají přepychový život „elity“, které se všeho dostane na podnosu, tak ta pokolení, která přitom všem vyrůstala, to všechno do sebe vstřebají a to, co kdysi viděla na obrazovce, budou podle svých možností reprodukovat ve svém životě v míře své zkaženosti a svých schopností. Pokolení mravně rozvrácená *takovou politikou* skutečně vytvoří poptávku na takové „umění“, které bude dál kazit jejich vlastní děti a vnuky a reprodukovat společnost lidem pouze podobných lidských nedodělků v návaznosti pokolení.

Jestliže po dobu dvaceti let budete v televizi promítat sen – ideály pravověrného života celé společnosti založené na práci všech jejích členů, bude ve složení nových pokolení podstatně méně mravně-eticky zkažených lidských nedodělků, což v důsledku povede k tomu, že se reálný život společnosti přiblíží k realizaci snu o všeobecném blahobytu v návaznosti pokolení.

To znamená, že otázka, co a jak promítat na televizních obrazovkách a filmových plátnech a předávat lidem také jinou formou umělecké činnosti a ve vzdělávacích programech, není

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

otázkou „svobody“ umělecké tvorby a „svobody“ sebevyjádření umělců (obzvláště v takovém umění jako je kinematografie, která vyžaduje pořádně velký vstupní kapitál do každého takového díla). Je to otázka politiky: koho budeme vychovávat prostřednictvím umění – zda lidi? nebo lidské nedodělky lidem se pouze podobající?

A jestliže je *stát skutečně demokratický, a pracuje tedy pro společnost a realizaci jejích životních zájmů*, tak je povinen potlačovat a vykořeňovat „svobodu“ umělecké tvorby vytvářené bez jakéhokoli svědomí a podporovat svobodu umělecké tvorby vycházející z toho, že *svoboda je následování svého svědomí, vedení Bohem nám daného*.

Avšak obsah ruského postsovětského televizního vysílání a některých učebních kurzů v systému základního vzdělání je takového rázu, že závěr je jednoznačný: *postsovětská státnost je protilidová a bez příznaků toho, že by v dohledné budoucnosti změnila sama o sobě svou kvalitu*. Jenže se nejedná o vyjádření „lidské podstaty“ ani o živelný souběh životních okolností, ale o globální politiku, cíleně uplatňovanou v rámci biblického projektu zotročení lidstva ve jméno Boha. A této politice bezostyšně slouží postsovětská ruská státnost v důsledku toho, že převážná většina byrokratů v Ruské federaci jsou podle reálného stavu v roce 2010 (a v roce 2015 k žádné změně nedošlo) nositeli typu struktury psychiky zvrácené do nepřírozenosti, která vznikla na základě typů struktury psychiky dobytčí a zombie.

Fakticky je kult neřestí v davo-„elitářských“ společnostech, stabilních v návaznosti pokolení, generátorem a stimulátorem biologické degenerace určité části obyvatelstva.

Všechny neřesti mají bez výjimky tak či onak vliv na genetiku a tedy na potenciál osobnostního rozvoje budoucích pokolení. A tento vliv je ve všech případech bez výjimky zhoubného charakteru: *jinak by se také neřesti nenazývaly neřestmi a nebyly by odsuzovány v historicky stabilních kulturách jako asociální zlo*.

Rozdíl mezi neřestmi spočívá pouze v tom, že ty první, kam patří požívání alkoholu, kouření tabáku a braní těžších narkotik, více ovlivňují genom (chromozomový aparát a mitochondriální DNK).

A ty druhé mají větší vliv na duchovní dědictví (biopolní složku genetického mechanismu lidí vedoucích úpadkový způsob života), patří mezi ně sexuální perverze, hazardní hry, neetické zneužívání okolních

lidí i Přírody; a v posledních desetiletích a letech se k tomu připojily psychoemocionální závislosti na televizi a internetu.

Ale absolutní většina těch, kteří vedou život, ve kterém je místo pro neřest, se ocitají pod komplexním vlivem několika a někdy i velmi mnoha faktorů. Vlivem těchto faktorů je likvidován biologický potenciál budoucích pokolení: jako minimum to vytváří předpoklady k tomu, že potomci automaticky nevědomě opakují pokleslý život svých předků a jako maximum se rodová linie přetrhne v důsledku smrti lidí nebo ztráty jejich reprodukčních schopností. V rozmezí mezi těmito extrémy se potom nachází život zatížený nemocemi a *problémy vznikajícími proto, že životní návyky potřebné k jejich odhalování a vyřešení, si daný jedinec někdy ani není schopen osvojit nebo vypracovat z důvodu více či méně výrazně se projevující biologické neplnohodnotnosti.*

Organizační principy davo-„elitářství“ jsou nastaveny tak, že kult neřestí jako generátor a stimulátor biologické degenerace ve větší míře zasahuje obyčejné lidi – široké lidové masy. Proto se při určité globální politice realizované s ohledem na tu či onu konkrétní společnost může kult neřestí stát zbraní „sebehenocidy“ společnosti jako celku nebo některých národů v její sestavě: na jedné straně společnost, která se nechá zatahnout do pokleslého způsobu života, sama přichází o reprodukční potenciál a potenciál individuálního rozvoje svých členů a (jako následek) kultury; a na druhé straně může být historicky reálně kult neřestí vyvolán z vnějšku, aniž si to většina společnosti vůbec bude uvědomovat, za spolupráce některých jejích členů, jejichž postavení ve společnosti a v jejích institucích jim umožňuje ovlivňovat charakter kulturní politiky, a kteří buď nechápou důsledky toho, co činí, nebo se jedná o zrádce.

V průběhu posledního tisíciletí Rus-Moskevské knížectví-Rusko-SSSR-RF žijí právě v takovém režimu „sebehenocidy“. A jestliže Ruská regionální civilizace dosud nezahynula, vděčí za to pouze faktu, že po celou tu dobu zůstalo zachováno stabilní genetické jádro¹.

¹ Ale to je téma náležející k těm, pro něž je případné dodržování principu „kdo ví, ten to pochopí, a kdo neví, ten to ani pochopit nepotřebuje“: aby nemohl ublížit ze zlého úmyslu nebo kvůli své hlouposti.

10.9.2. Kult neřestí jako nástroj monopolizace moci

Kult neřestí je však mimo jiné navíc jedním z nástrojů monopolizace moci.

A to je známo odpradáвна, již Šalamoun varoval:

«Moudrost nevejde do zlovolné duše, nebude přebývat v těle podrobeném hříchu, neboť Svatý duch moudrosti prchá před záludností, vzdaluje se od nerozumných myšlenek, v studu se odvrací od nepravosti» (Bible, Synodální překlad, Starý zákon, Kniha moudrosti – kniha není součástí kánonu – standardu – svatého písma, 1:4-5).

Kristus také varoval, jenom jinými slovy:

«...neboť pravím vám, nebude-li vaše spravedlnost o mnoho přesahovat spravedlnost zákoníků a farizeů, jistě nevejdete do království Božího¹» (Matouš, 5:20).

Ale na druhé straně je možné si při mravně podmíněném boji proti Bohu domyslet, že zaváděním neřestí do společnosti dojde k jejímu posunu z rámce Božího Záměru do oblasti dopuštění, v jejíž hranicích se otevírají možnosti, jak získat nad lidmi moc s využitím dopuštění ve svém vlastním zájmu.

A aby nebyla varování Šalamouna a Krista vnímána jako prázdná slova, je nutné se podívat, co probíhá v algoritmicke psychiky lidí oddávajících se neřesti.

Jak již bylo řečeno, liší se pornopočinání od erósu v tom, že:

- pornopočinání je personálně neadresně orientováno na vyvolání pohlavních instinktů v davu;
- a erós je personálně adresně *orientován pouze* na milovaného člověka jedině opačného pohlaví.

Jestliže tedy dochází k pornopočinání, jedinec se poddává jeho vlivu a vcitňuje se do něj, znamená to, že pod vlivem pornopočinání přešel ke zvířecímu typu struktury psychiky. Dále funguje princip vyjádřený v široce známém pořekadlu „dej oslu housle, hrát se nenaučí“, *neboť okruh zájmů a úroveň akceschopnosti jsou v toku životních okolností podmíněné typem struktury psychiky v aktuálním časovém okamžiku (intervalu)*, takže veškerá problematika organizace života společnosti

¹ V kánonu Nového zákona jsou místo slov „království Boží“ slova „království nebeské“ – cenzoři a redaktoři, kteří konstruovali egregoriální náboženství pro své cíle a úkoly se vynasnažili...

přestane takto degradovaného jedince zajímat a stává se z něj automaticky mocensky ovládaný objekt, neboť není schopen stát se subjektem, který moc dokáže uplatňovat, nedokáže to ani ve vztahu k sobě samotnému, natož ve vztahu k čemukoliv či komukoliv jinému.

«Prohlížení erotických fotek na určitou dobu zbaví mozek životaschopnosti. Tyto obrázky působí daleko silněji než vyobrazení násilí a katastrof.

Na začátku svého výzkumu, jehož výsledky byly nedávno zveřejněny v *New Scientist*, se skupina psychologů a neurofyziologů složená z několika amerických institutů ve skutečnosti snažila zjistit, jak přesně reaguje lidský mozek na emocionálně výrazné vizuální objekty. V jejich seznamu nebyly jen fotografie s erotickým obsahem, ale také scény násilí, přírodních katastrof a dokonce fotografie lákavých jídel. Vědci ukazovali účastníkům experimentu i „uklidňující“ obrázky (vyobrazení architektonických objektů, přírodních krajinek apod.) promíchané s těmi burcujícími. A přesvědčili se, že právě na obrázky se sexuálním zabarvením mozek reagoval nejdelším útlumem.

Většina účastníků si ani nedokázala pořádně připomenout a popsat celé série následujících obrázků, které jim byly předkládány ihned po těch erotických. I když podle čidel moment bezprostředního transu¹ trval pouze zlomky vteřiny. Psycholog David Zald z Vanderbiltovy univerzity (stát Tennessee), který se daného výzkumu účastnil a vymyslel název pro tento fenomén „slepota na emocionálním základu“, předpokládá, že daný jev má určitou setrvačnost. Vysvětluje to i tu skutečnost, že v reálu se zlomky vteřiny, po které trvá útlum mozku, značně protahují. Zaldův kolega Steven Most z Yaleovy univerzity přirovnal mechanismus vzniku této „slepoty“ ke zkratu v elektrické síti.

Zdálo by se, že je to jen taková hloupost! Vždyť co znamenají ty ubohé vteřiny, když se potom vše vrátí do normálu, a jakmile erotické obrázky zmizí ze zorného pole, vědomí je hned plně připraveno plnohodnotně reagovat na okolní svět²? Nicméně vědci vidí v podobném útoku na mozek vážnou hrozbu, podle jejich předpokladů obzvláště nebezpečnou pro řidiče, které bezděčně rozptyluje každý

¹ Slovo „trans“ je v daném případě použito ve významu slova „ustrnutí“, tj. zastavení činnosti, absence reakce na vnější stimuly a podněty (naše vysvětlení k citaci).

² Jestliže ovšem není spoutáno dozníváním účinku, který může mít dlouhodobý charakter, takže v důsledku mohou vznikat i různorodé emocionálně-psychologické závislosti (naše poznámka k citaci).

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

reklamní poutač, jestliže se z něho na ně usmívá sexy krasavice s dekoltem hlubokým jako Mariánský příkop. V takovém případě stačí dokonce i jen jedna vteřina, po kterou není mozek schopen reagovat na dopravní situaci, aby došlo k tragédii, jsou přesvědčeni neurofyziologové.

Američtí vědci přespříliši znepokojení svými obavami o všechny řidiče, poněkud pozapomněli uvést také přínos erotického zkratování mozku, přestože podle mého názoru bezesporu existuje. Například právě ve stavu krátkodobého transu nervový systém odpočívá a zbavuje se přebytečného napětí. A co blahodárný vliv estetických zážitků, které přinejmenším obohacují náš tvůrčí potenciál, rozvíjejí fantazii a osvobozují sexualitu? Ty přece také nikam nezmizely. Takže na místě amerických vědců bych nemluvila o vteřinovém erotickém kolapsu mozku tak tragicky a jednostranně. Je pravda, že by se to samozřejmě bez varování neobešlo: zlaté pravidlo praví, že všechno má svůj čas a místo! Což tím spíše platí pro erotickou šokovou terapii» (Nika Makarevič - Knokaut erotiky a porna:

[http://www.jv.ru/blog/entry/10296?](http://www.jv.ru/blog/entry/10296?utm_source=mailru&utm_medium=ear&utm_content=ero_porno&utm_campaign=buy)

[utm_source=mailru&utm_medium=ear&utm_content=ero_porno&utm_campaign=buy](http://www.jv.ru/blog/entry/10296?utm_source=mailru&utm_medium=ear&utm_content=ero_porno&utm_campaign=buy)).

Autorka uvedeného článku nerozlišuje erotiku od pornopočinů jako jevů v životě společnosti, které jsou svými následky specifické. Jestliže tento rozdíl vidíme, je pornopočinání nebezpečné nejen pro řidiče, do jehož zorného pole se dostal reklamní poutač sexuálně vyzývavého obsahu, ale i pro ostatní účastníky silničního provozu a vůbec pro celou společnost.

V důsledku skluzu velkého množství lidí ke zvířecí struktuře psychiky vlivem porna nebo jiných faktorů může být život davo-„elitářské“ společnosti popsán básní Stádo, která byla v letech přestavby několikrát zveřejněna v celostátním tisku SSSR:

<i>Стадо</i>	<i>Stádo</i>
<i>Мы — стадо, миллионы нас голов, Пасёмся дружно мы и дружно блеем, И ни о чём на свете не жалеем. Баранье стадо — наш удел таков?</i>	<i>My – tohle stádo s bezpečím hlav Pasem se družně, družně i bečíme, Máme snad něčeho litovat? Nevíme. Být ovčím stádem náš úděl i stav.</i>
<i>В загон нас гонят — мы спешим в загон. На выпас гонят — мы спешим на выпас. Бить в стаде — основной закон¹; И страшно лишь одно — из стада выпасть.</i>	<i>Do ohrad ženou nás, běžíme v ohrady. Na pastvu? Běžíme, chtí nás tam mít. Náš úhelný zákon je ve stádu být, Strašné jen jedno je – vybočit ze řady.</i>

¹ Ústava je Základní zákon.

Základy sociologie

<p><i>Когда приходит время — нас стригут; Зачем стригут — нам это непонятно. Но всех стригут, куда ж податься тут, Хоть процедура эта крайне неприятна.</i></p> <p><i>А пастухам над нами власть дана... Какой-то всадник нам кричал, Что в стадо нас превратил колдун. А для чего нам надо знать, Что мы — люди, волей колдуна, Превращены в баранов?</i></p> <p><i>Так сочна на пастбище хрустящая трава; Так холодна вода в ручьях журчащих; Зачем нам надо знать о кознях колдовства, Когда так сладок сон в тенистых чащах?</i></p> <p><i>Да, хлещет по бокам наступший кнут, Что ж из того: не отставай от стада; А у загонов прочная ограда, И пастухи нас зорко стерегут.</i></p> <p><i>Но всё ж вчера пропали два барана; А от костра, где ерелись пастухи, Шёл запах и тревожащий, и странный; Наверно, тех баранов за грехи сожрали волки! Это пострашнее, чем колдунов невинные затеи.</i></p> <p><i>Мы стадо, миллионы нас голов, Идём, покачивая курдюками, Нам не страшны проделки колдунов: Бараны мы¹. Что можно сделать с нами?</i></p>	<p><i>Кdyž přijde čas stříže, do čista nás oholí. Proč že to dělají? Není nám známo. Oberou všechny, tak co s tím? To dáno. I když ta stříž často pořádně zabolí.</i></p> <p><i>Přec pastýřům moc byla nad námi dána. Nějaký jezdec sic v uši nám řval, Že v stádo nás kouzelník začaroval. Nač by ta vědomost nám měla být známa? Že nějaký čaroděj duši nám vzal, že lidi v ovce si přečaroval?</i></p> <p><i>Nač starat se o jakés mágovy úklady, Když tráva je chutná, křupe a voní. Chladivá vodička v potůčcích zvoní. Sladký sen v houštinách. K čemu jsou dohady?</i></p> <p><i>Pravda, bič pastýřů zná naše těla, No a co! Zákon je držet se stáda. Chrání a střeží nás, tak ať tělo strádá. Vždyť naše ohrada je pevná a skvělá.</i></p> <p><i>Přes všechno zmizeli včera dva berani, za hříchy své byli as vlky sežráni. Od ohně, který pastýře hřál, podivné vůně vítr sem svál. A vlna hrůzy nám po zádech sklouzla. Co proti tomu jsou nevinná kouzla?</i></p> <p><i>Tak jdeme a jdeme. Nespočetný tým. Jsme stádo a kudrny pěkně se třesou. Klidně ať na nás kouzla se snesou. Jsme ovce. Jen ovce. Co naděláš s tím?</i></p>
--	--

Jak ukázala historická zkušenost, je možné s lidem podobnými „ovcemi“ – davem bezstarostných příživníků-individualistů – podniknout mnohé. A nedělo se to a neděje se to samo sebou bez působení něčí cílevědomé zlovolné vůle.

Ještě horší je to v případě, kdy jedinec užívá různorodé psychotropní látky. Má-li však jedinec určité znalosti a návyky se zacházením s psychotropními látkami (ne se všemi bez výjimky, ale s některými specifickými), může se stát „šamanem“ tak či onak ovládajícím něco

¹ V systému řízení biblického projektu zotročení lidstva ve jménu Boha je rolí Církve být nevolníkem pohlavárů projektu a dozorcem nad porobeny. Aby mohl být tento projekt realizován, je zapotřebí lidi organizačně-psychologicky degradovat na úroveň ovcí, a v této misi *zbavení člověka jeho lidské důstojnosti* byla Církev v minulosti úspěšná: „**Pastýři od jeho oveček**“ – to je *reálný* nápis na náhrobním kameni kněze, který zemřel v roce 1880, do kterého farníci vložili všechno svoje *upřímné* hoře (tento náhrobní kámen se dochoval až do dnešních dnů).

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

nebo někoho okolo sebe. Jestliže znalosti a návyky nemá, tak se nevyhnutelně zmrzačí – a to především psychicky. Jenže „šamanismus“ je specifická subkultura, a navíc dnes málo rozšířená.

Omamně látky a jejich systematické užívání je pro kultury davo-„elitářství“ normou v celém vysoce vyspělém i ne moc civilizovaném světě. Jejich užívání, a tím spíše systematické, je charakteristické pro typ struktury psychiky zvrácené do nepřirozenosti. Jestliže přitom u subjektu vzniká závislost na omamných látkách, tak dochází k trvalému zkreslení jeho biopole, kdy potom parametry svého ducha přestane náležet k biologickému druhu „Člověk rozumný“. Současně se do jeho psychiky dostanou ty informační toky, které by v ní neměly být, pokud by měla parametry biopole původně nastavené genetikou. Z toho plyne, že se změnou parametrů biopole a se změnou parametrů vnímání světa se mění také okruh zájmů a charakter zpracovávání informací.

To a mnoho jiného nám poskytuje důvody tvrdit, že různé typy struktury psychiky mají různou akceschopnost, jak bylo zmiňováno dříve (viz kapitola 8.5). Takže:

Posun společnosti k pokleslému způsobu života znamená posun společnosti k typům struktury psychiky, které mají v porovnání s typy struktury psychiky těch, kteří si činí nárok na vládu nad nimi, nižší akceschopnost.

Abychom to demonstrovali, vrátíme se k rozboru procesů vzájemné interakce psychiky při různých typech její struktury s informačními toky v životě jedince.

V souladu s určením frekvence jako $f=1/T$, kde T je doba trvání časového intervalu charakterizujícího proces, patří rychle probíhající neperiodické procesy k rozsahům s vyšší frekvencí, než mají déle trvající neperiodické procesy, a nejdéle trvající procesy patří mezi nízkofrekvenční¹.

Jestliže to budeme posuzovat podle života, jsou vysokofrekvenční procesy vloženy do nízkofrekvenčních (například roční vegetační cyklus je vloženy do procesu života víceleté rostliny, který je ve vztahu k němu

¹ Příslušnost periodických (rytmických) procesů k tomu či onomu frekvenčnímu rozsahu je určována podle doby trvání jejich period, tj. jejich rytmikou.

nízkofrekvenční), nebo probíhají na pozadí nízkofrekvenčních procesů a mají na ně přitom více či méně rozvinuté vazby. S ohledem na tuto výhradu je v některých úkolech možné dlouhotrvající vysokofrekvenční proces porovnat s relativně nízkofrekvenčním rozsahem po určení frekvence plné doby jeho trvání, která bude zahrnovat více než jednu periodu (cyklus) vysokofrekvenčního procesu. Proto je dále pod relativně nízkofrekvenčním procesem nutné chápat buď proces s nízkou frekvencí stanovenou podle periody cyklu, nebo dlouhotrvající proces zahrnující více než jeden cyklus procesu s relativně vyšší frekvencí.

Předpokládejme, že nějaký jedinec svojí činností udržuje v chodu nějaký proces a současně je nositelem informace příslušné nějakému procesu s vyšší frekvencí. Vlivem kolektivního nevědomí může za určitých okolností dojít k aktivaci informace příslušné procesu s vyšší frekvencí. Jestliže má v jeho psychice proces s vyšší frekvencí vyšší prioritu než ten s nižší frekvencí, vstoupí jedinec do procesu s vyšší frekvencí a přestane podporovat proces s relativně nižší frekvencí.

To může mít v závislosti na parametrech procesu s nižší frekvencí různé následky:

- proces s relativně nižší frekvencí se může zhroutit, jestliže je kritický ve vztahu k činnosti tohoto konkrétního jedince, kterou je podmíněn (to je jeden z nejvýraznějších aspektů tohoto jevu, který dostal název „role osobnosti v dějinách“);
- průběh procesu může pokračovat a jedinec se po určité době bude moci vrátit k jeho podpoře svou činností;
- průběh procesu může pokračovat a jedinec za ním bude zaostávat a nedokáže se do něj vrátit za žádných okolností;
- proces může změnit svůj průběh; v časovém intervalu následujícím potom, kdy jedinec upřednostnil (zda vědomě nebo nevědomě nemá s ohledem na následky význam) podporu procesu s vyšší frekvencí, dojde k deformaci jeho předchozího průběhu. Tato změna může být v závislosti na charakteru procesu a role jedince v něm jak vratná tak také nevratná.

Logika upřednostnění procesů s relativně vyšší frekvencí může mít nepodmíněný charakter, a v tom případě je tu přímý vztah k možnostem nositelů každého z typů struktury psychiky ovlivňovat řízení záležitostí společnosti, tj. ovlivňovat politiku státu, politiku

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

světovou i regionálních „zákulisí“ a dalších politických sil i různých společenských (tj. kolektivních) iniciativ.

Po konstatování této skutečnosti si ji dáme do souvislosti s informacemi a algoritmikou charakterizující každý ze čtyř základních typů struktury psychiky (tj. s výjimkou zvráceného do nepřirozenosti, který představuje specifickou modifikaci nelidských typů struktury psychiky).

- Instinktivní a nepodmíněně reflexní programy chování, a také určitá část podmíněně reflexních programů chování tvoří v *životě celkové společnosti* skupinu informačních modulů s nejvyššími frekvencemi, které zajišťují chování jedince ve světě, který je všem společný. Většina těchto programů se jiných jedinců bezprostředně nedotýká a z těch, které se bezprostředně dotýkají někoho dalšího (jako například programy pohlavního chování), je jich většina takových, že se nedotýkají většího množství lidí, jako jsou sociální skupiny, národní společnosti, lidstvo jako celek, ale jen jednotlivců, i když nepřímou se mohou dotknout mnohých.
- Ty programy chování, které nejsou instinktivní a reflexní, které jsou tradičními normami kultury celkové společnosti nebo jejich podskupin, se v porovnání s instinktivně reflexními programy chování nacházejí v rozmezí relativně nižších frekvencí a svými projevy v chování mnohé z nich již zahrnují větší množství lidí a ne jen jednotlivce.
- Řídit se vlastním rozumem je charakteristické pro nositele démonického a lidského typu struktury psychiky a je to proces, který v závislosti na zájmech jedince může spadat do ještě nižšího frekvenčního rozsahu než je ten, do kterého jsou soustředěny programy historicky vzniklé kultury. Doba trvání většiny intelektuálně podmíněných programů je ve většině případů omezena dobou života jedince a adresáty procesů produkovaných vlastním rozumem mohou být jakkoliv početné množiny objektů a subjektů jak v přítomnosti, tak i v budoucnosti (přinejmenším v té budoucnosti, jak ji vidí subjekt, a která se za určitých podmínek může stát realitou).
- Kromě toho existují procesy, jejichž doba trvání zahrnuje život mnoha pokolení a jejichž účelový průběh je tak či onak podporován

v návaznosti pokolení více či méně širokými vrstvami společnosti jak vědomě, tak i nevědomě.

- Co se týká typu struktury psychiky zvrácené do nepřirozenosti, tak procesy, které jsou pro ni charakteristické, spadají do ještě vyšších frekvenčních rozsahů než instinktivně podmíněné programy chování (nutkání vykouřit si cigaretu může vzniknout doslova několik minut poté, kdy byla vykouřena ta předchozí). Ale současně mohou spadat i do toho rozsahu, ve kterém je soustředěn velký podíl tradic udržovaných společností (například sauna s přáteli a přítelkyněmi s pivkem jednou týdně).

Ale řízení průběhu procesů předpokládá vědomě účelovou podporu každého z nich svou činností, i když účast v nich, která svým charakterem není řídicí, může být i neuvědomělá na základě automatismů chování a *vlastního mylného nebo nedostatečného porozumění těmto procesům*.

Ze statistického pohledu se logika nepodmíněného upřednostňování procesů s vyšší frekvencí v poměru k těm s nižší frekvencí v chování nositelů různých typů struktury psychiky liší, což také rozděluje a hierarchicky řadí fragmenty kolektivního nevědomí (egregorů) produkované ve společnosti nositeli každého z typů struktury psychiky.

Každý instinktivní impulz vytrhává nositele zvířecího typu struktury psychiky z procesu s relativně nižší frekvencí, což vede k tomu, že potřebuje-li tento nízkofrekvenční proces neustálou podporu prostřednictvím jeho činnosti, tak daný jedinec buď z procesu vypadne, nebo, je-li proces podmíněn činností právě tohoto jedince, dojde k jeho rozpadu či ke změně jeho charakteru.

Takto kdysi kníže Svjatoslav okouzlený chazarskou zajatkyňou Malkou/Malušou, která mu porodila Vladimira – křtitele Rusi – kardinálně změnil směřování rozvoje regionální civilizace budoucího Ruska na více než 1000 let.

Dopravní policii jsou známy dopravní nehody, jejichž příčinou byl pohlavní styk v průběhu řízení; nebo řidič (kterým mohl být muž stejně jako žena) uviděl u silnice ze svého pohledu přitažlivého potencionálního sexuálního partnera, což vedlo k tomu, že ztratil svou vládu nad vozidlem.

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

Podíváme-li se na vliv alkoholu, tabáku a narkotik na psychickou činnost jedince, tak ty ničí jakoukoliv strukturu psychiky a uměle degradují psychiku jedince na zvrácenou do nepřirozenosti, která má nejhroší ukazatele akceschopnosti: jak s ohledem na motivaci upřednostňování procesů s vyšší frekvencí, tak i s ohledem na průvodní efekty projevující se změnou parametrů biopole organismu, fyziologie nervové činnosti apod.; ještě výrazněji se to projevuje při vzniku závislosti na omamných látkách.

Přičemž ve všech vyjmenovaných případech je účinnou podporou procesu jedincem rozuměna nejen zjevně viditelná fyzická činnost (například kopání příkopu), ale také rozumová a další duchovní činnost (spoluúčast v eggregoriální algoritmicke různého druhu), ve které určité naladění a soustředěnost jedince na nějaké problémy, úkoly (nebo odpoutání se od nich) musí být udržováno nepřetržitě (nebo v přirozené biorytmické *cykličnosti spánku / bdělého stavu*, měsíčních a ročních biorytmů) po dobu dlouhodobějšího časového intervalu: dnů, týdnů, měsíců, let, desetiletí, celého období uvědoměle účelového života. Doba trvání nezbytné a nepřetržité podpory procesu v uvedeném smyslu je určována jeho charakterem.

Jestliže proces náleží do kategorie procesů, jež vyžadují dlouhodobější setrvání ve stavu sebeovládání, které není nenarušováno umělým vybuzením a vychýlením parametrů naladění fyziologie těla a ducha (biopolí) od stavu přirozeného pro biologický druh „Člověk rozumný“, tak ani jeden kuřák nebo člověk, který příležitostně zapíjí různé oslavy třeba i jen symbolickým jedním panákem nebo sklenicí šampaňského, a tím spíše jde-li o milovníka piva, není s ohledem na parametry fyziologie svého těla a ducha-biopole schopen (především v důsledku vysokofrekvenčního kmitání¹ jeho parametrů ve vztahu k době trvání procesu, který by chtěl řídit) vstoupit do řízení procesu takového druhu. Kromě toho všechna narkotika ničí mozkové struktury, ve kterých probíhají procesy zpracovávání informací. Toho se také týká jedno z Šalamounových varování:

«Moudrost nevejde do zlovolné duše, nebude přebývat v těle podrobeném hříchu, neboť Svatý duch moudrosti prchá před záludností, vzdaluje se od nerozumných myšlenek, v studu se odvrací od nepravosti» (Bible, Synodální překlad, Starý zákon, Kniha

¹ Reklama v televizi přímo podněcuje přesun struktury psychiky jedince do rozmezí vyšších frekvencí: „Pivo „Zlatý soudek“: vaše častější oslavy!“

moudrosti – kniha není součástí kánonu – standardu – svatého písma, 1:4-5).

To všechno dohromady znamená, že jestliže kuřáci, pijáci alkoholu a dokonce i příležitostní pijáci alkoholu¹, lidé, kteří denně a týdně místo vody pijí pivo a další nízkalkoholické nápoje (a také nealkoholické „energetické“ nápoje), pracují ve státní správě a ve vedení soukromých podniků různých velikostí, jsou objektivně jako řídicí pracovníci znehodnoceni, a to tím více, oč jsou procesy, které se pokoušejí řídit, dlouhodobější. Stejně tak jsou však znehodnoceni i jako pracovníci mimo sféru řízení, neboť více přemýšlejí o flašce a cigaretě než o práci, která jim byla svěřena (přidělena).

A v každém odvětví činnosti existuje kritická doba trvání procesu, po jejímž překročení se z nich stávají rukojmí okolností, které nemají pod svou kontrolou. Jenže vzhledem k tomu, že jde o řídicí pracovníky, na jejichž pracovních výsledcích závisí životní okolnosti a život mnohých dalších lidí ve společnosti, stávají se i všichni tito „další“ lidé úplně stejně rukojmími okolností, s jejichž řízením si jejich šéfové neporadili, nebo které dokonce sami způsobili a to jen díky svému kouření, oblibě piva či pravidelným alkoholickým dýchánkům, které rozvrátily fyziologii jejich těl a biopolí, a způsobily tak v jejich psychice zkreslení nebo přerušeni nějakých procesů zpracovávání informací důležitých z hlediska řízení².

Sexuální radovánky řídicích pracovníků s těmi, kteří v profesionálních záležitostech nejsou jejich stoupenci, kteří nesmyslejí stejně, také ovlivňují průběh dlouhodobých procesů, které řídí, vysokofrekvenčním rušivým účinkem stejně jako kouření a pravidelné pití alkoholu. Dochází k tomu v důsledku toho, že informace, které jsou vlastní těmto procesům, se při *vzájemném propojení biopolí sexuálních partnerů při pohlavním styku* přelévají do jiných fragmentů

¹ Každoroční sklenice šampaňského vyžaduje 2,5 – 3 roky na vystřízlivění při duchovní činnosti na hranicích individuálních možností jedince, jestliže zohledníme kritérium vyčerpání obnovitelného narušení *vnímání světa (které musí mít určitou funkčnost nezbytnou pro úspěch v dané věci)* a procesy zpracovávání informací v průběhu psychické činnosti jedince.

² Příkladem tomu jsou všichni carové Ruského impéria a obzvláště pak Alexandr III. a Mikuláš II jako bezprostřední původci vzniku revolučních situací v letech 1905 a 1917.

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

kolektivního nevědomí – do egregorů, které nejsou podporovány stoupenci řídicích pracovníků, ale „neutrály“ (ve smyslu i našim i vašim) a jejich protivníky. Přitom je přelévání informací o řízeném procesu do cizích nebo nepřátelských egregorů pro tyto jejich fragmenty vstupním tokem informací, na který mohou nepřátelské eggregory reagovat a být potom schopné iniciovat nebo podporovat proces potlačení nebo likvidace řízeného procesu.

Takže prostitutka (nezávisle na jejím pohlaví a „sexuální orientaci“) obsluhující tu jednoho tu druhého klienta z určitých kruhů, je schopná svými biopoli plnit funkci retranslátoru a přeposílat informace související s řízeným procesem kdo ví kam, což v převážné většině případů nebude pro úspěšnou realizaci tohoto procesu žádným přínosem. Kromě toho může sexuální partner předávat řídicímu pracovníkovi prostřednictvím biopolí informace, které jsou s ohledem na řízený proces cizorodé a nepřátelské, což také může vést při zpracovávání informací v jeho psychice ke zkreslení a narušit průběh procesu, který řídí a to až do jeho úplného krachu. Mají-li tedy političtí protivníci nebo obchodní konkurenti sex s partnerem, který je jim oběma společný, tak při pohledu na jejich vzájemný boj z úrovně kolektivního nevědomí „hrají“ jeden proti druhému s více či méně „odkrytými kartami“ (i když o tom nevědí). V podstatě tak v jejich činnosti dochází k něčemu, co má podobu určitého „zkratu“, jehož škodlivé důsledky jsou pro ně určeny stupněm narušení jejich informačně-algoritmické izolace při sexu se společným partnerem.¹

¹ Takže měl A. V. Suvorov absolutní pravdu, když přerušil styky se svou manželkou po její nevěře.

A jedna z „mystických“ příčin porážky ruského námořnictva v japonsko-ruské válce 1904-1905 a tím také – porážky Ruska v této válce – spočívá v tom, že manželka admirála S. O. Makarova byla milenkou admirála Z. P. Rožestvenského (S. O. Makarov byl velitelem eskadry v Port Arturu, kde zahynul, což se stalo jednou, jestliže ne přímo tou hlavní, příčinou likvidace port-arturské eskadry Japonci a pádu pevnosti; a Z. P. Rožestvenskij byl velitelem druhé tichooceánské eskadry poražené v Cušimské bitvě). V tom také spočívá „mystická“ příčina smrti S. O. Makarova na křižníku Petropavlovsk v důsledku výbuchu způsobeného prorevolučními diverzanty. Tato verze potopení křižníku je přesvědčivější, než ta oficiální o potopení křižníku kvůli tomu, že najel na japonské miny, jejichž výbuch prý měl způsobit detonaci jeho munice a parních kotlů: *spolehlivě doložené případy detonace skladů s municí na křižnících v důsledku vnějších výbuchů nejsou*

Kolektivní pitka a kouření se málo čím liší od individuálního pití a kouření, neboť vytvářejí egregor nesoucí kolektivní nevědomí na základě stejnorodého narušení geneticky normálního vyladění fyziologie těla a biopolí všech účastníků. Rozdíl mezi tímto kolektivním a individuálním počínáním je pouze v tom, že při kolektivním počínání tohoto druhu se na sebe navzájem napojují především komponenty biopolí „blízkého dosahu“ a při individuálním počínání pouze komponenty biopolí „vzdáleného dosahu“. Jestliže přitom ve společnosti nejsou stejně smýšlející lidé, dochází k přetékání informací prostřednictvím biopolí, kdo ví kam, stejně jako při sexuálních radovánkách *s nestejně smýšlejícími partnery*. To znamená, že kolektivní pitka a kolektivní kouření jsou schopné pouze prohloubit tu škodu, kterou do sféry řízení přináší individuální pití a kouření.

Ale reálně je to ještě horší: **Nositelé zvířecího typu struktury psychiky**, v jejichž psychice mají při vypracovávání linie jejich chování impulsy instinktů nejvyšší důležitost, *a také ti, kteří byli kulturou uměle degradováni k typu struktury psychiky zvrácené do nepřirozenosti kouřením, pitím vysoce i nízkoalkoholických nápojů, narkotiky*, jsou nejen **vlivem toku životních okolností vylučováni ze sféry řízení procesů s relativně nízkými frekvencemi**, ale dokonce se ani k řízení mnohých z nich nedokáží vůbec přiblížit.

A poslední tvrzení je platné pro jakýkoliv typ struktury psychiky, kterému je vlastní logika nepodmíněného upřednostňování procesů s relativně vyšší frekvencí.

z historie námořních válek známy – potopení Petropavlovsku je v tomto ohledu oficiální verzi v podstatě předkládáno jako unikátní jev, a proto se také tato oficiální verze jeví jako nesmyslná. Problém je v tom, že pro detonaci je potřebný buď bezprostřední kontakt výbušných látek, nebo musí obě dávky výbušnin bezprostředně přiléhat ke kovové přičce, která je dělí, aby posloužila jako vodič úderné vlny: konstrukce křížníku obě tyto podmínky vylučuje. Kromě toho se příčinou detonace může stát dostatečně silný výbuch v samotném skladišti munice, nebo zásah obsahu těchto skladišť úlomky konstrukcí, které do něj proniknou ze zóny zásahu vnějšího výbuchu (jako se to stalo na Lusitании v roce 1915, kterou torpédovala německá ponorka, když podloudně převážela náklad výbušnin z USA ve svém nechráněném podpalubí).

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

Rozdíl mezi typy struktury psychiky na základě tohoto parametru je pouze ve frekvenčních rozmezích procesů, k jejichž řízení se nositelé každého z těchto typů ani nedokáží přiblížit, natož vstoupit do jejich řízení (přiblížení a o to více vstup do procesu vyžaduje stabilní naladění a stabilitu typu struktury psychiky, které umožní vstoupit do procesu a podílet se na něm).

Při takovém pohledu na věc, který není možné vyvrátit bez odmítnutí uznat obecné fyzikální zákony zachování a přeměny matérie, energie a informací, téměř celý řídicí sbor (se vzácnými výjimkami) v oblasti státnosti a soukromého podnikání Ruska i Západu zneužívá své úřední, funkční postavení popíjejíce a užívajíce si sexuálních radovánek s kdekým.

Následky toho potom musí tak či onak většinou rozřešit ti, jejichž životní okolnosti a někdy i sám život závisí na kvalitě řízení zajišťovaného lidmi v řídicích funkcích. Proto má také většina manažerů při hodnocení činnosti profesionálních manažerů v oblasti státního řízení a soukromého podnikání na jazyku jen ty nejhrubší nadávky a nejtvrďší přání na adresu těchto manažerů i jejich blízkých týkajících se jejich budoucnosti.

Nadávky a tvrdá přání pro budoucnost jsou také objektivními informacemi vysílanými do kolektivního nevědomí. A ty potom po materiálních nosičích, které jsou vlastní lidem (biopole, látkové nosiče), díky své adresnosti dostihují ty, na které byly zaměřeny. Projevuje se tak jejich objektivní vliv odpovídající jejich smyslu, což se odráží na statistice různorodých případů.

Když tedy někdo začne vykonávat řídicí činnost a najednou zjistí, že on osobně, nebo jeho blízcí začali mít problémy se zdravím nebo nějaké jiné nepříjemnosti, ať se zamyslí: kam a jak „řídí“, jaké procesy svou činností podporuje a jaké procesy potlačuje a ať si připomene své dětství. „Synáček přišel za otcem a zeptal se ho ten drobeček: „Co je dobré a co je špatné?“¹ – Právě položením si těchto otázek je zahájen vstup do společensky prospěšného řízení.

Dokud nepřijde na objektivně pravdivé odpovědi pojící se s konkrétními okolnostmi života společnosti (a ne s jeho osobním životem), tak se jeho postavení a postavení jeho blízkých bude

¹ Slova z básně V. V. Majakovského.

zhoršovat až k jejich úplnému vykořenění z existence¹. A to tím spíše, jestliže v kultuře již našla své vyjádření alternativní koncepce řízení, která objektivně správněji odpovídá na otázky: Co je dobré a co je špatné?, než ta, kterou svou činností podporují (tím spíše pak bezmyšlenkovitě-automaticky v souladu s tradicí) lidé v řídicích funkcích, kteří způsobují a trpně přihlížejí neštěstí.

Dalším typem struktury psychiky, která *má nižší frekvenci v porovnání se zvířecím typem struktury psychiky* a také s ohledem na frekvenční parametry rušivého účinku, kterým není schopná čelit, je biorobot-zombie, u kterého mají programy chování podmíněné tradiční kulturou vyšší prioritu důležitosti než ty instinktivní a reflexní. Proto v těch dlouhodobějších procesech, ze kterých jsou nositelé zvířecího typu struktury psychiky vyřazováni impulzy svých instinktů a automatickým zpracováváním reflexních reakcí, nebo do kterých nositelé zvířecího typu struktury psychiky vůbec nedokážou vstoupit, se nositelé struktury psychiky biorobot-zombie naprogramovaní kulturou dokážou udržet už jen proto, že za určitých okolností jejich psychika odvrhuje ty linie chování, které naopak upřednostní zvířecí typ psychiky nebo typ psychiky zvrácený do nepřirozenosti kouřením, alkoholem, nebo silnějšími narkotiky a psychotropními prostředky².

Jenže nevyhnutelně vznikají okolnosti, za kterých přestávají být tradiční řídicí rozhodnutí efektivní, a za kterých nositelé struktury psychiky zombie při zpracování informací vypadávají z procesů s relativně nižší frekvencí, neboť v jejich psychice dochází k nepodmíněnému upřednostňování tradic před rozhodnutím odvrhujícím tradici nebo prostě novým, netradičním, což paralyzuje jejich schopnost myslet, vypracovat a uvést do života netradiční řešení, na základě kterého by dokázali podporovat další průběh procesu, jestliže ho tradiční řešení vedou ke krachu.

¹ Postsovětská ruská „elita“ nastřádala smutnou statistiku takového druhu, která se, soudě podle všeho, bude i nadále navyšovat.

² Nejmasovější z psychotropních prostředků dodávaných přímo do domu televizi a internetem jsou přitažlivá vysněná přání, a jestliže je zahálčivý subjekt vnímá bez příslušné ostražitosti a s horoucí tužbou, zapomíná potom, že mu Shora bylo dáno stát se Člověkem a vyřazuje ho to z řízení procesů s nižšími frekvencemi. Stává se tak obětí těch, kteří zneužívají svou moc a to i prostřednictvím ovládnutí jeho psychiky přes závislost na televizi a v posledních letech i na internetu.

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

Tradiční starozákonně-talmudická kultura judaismu – *s jejím zákazem opilství (i když pravidelné umírněné pití alkoholu podporuje) a nemilosrdností k narušitelům starozákonně-talmudického Zákona a k odpadlíkům od něho* – je kulturou obnovy struktury psychiky zombie v návaznosti pokolení.

V historicky reálných podmínkách kultur většiny národů biblické civilizace, ve kterých se tradice alkoholismu (jeho pití umírněné i neumírněné) zakořenily v podobě samo sebou se rozumějící povinné normy, fungují programy umělé degradace ke struktuře psychiky zvrácené do nepřirozenosti, jestliže ne přímo celé populace, tak určitě její většiny.

Poměr frekvenčních rozsahů stabilní akceschopnosti typů struktury psychiky zvířecí, zvrácené do nepřirozenosti a zombie je takový, že pijící bojovníci s „židozdnářským spiknutím“¹ nemají žádnou šanci vyhrát. V době, kdy se zase opijí, vypadnou ze stavu, ve kterém by mohli „spiknutí“ efektivně čelit². A jestliže to upřesníme, tak díky tomu,

¹ Od začátku 20. století specifický, ale obsahově neadekvátní název biblického projektu zotročení lidstva ve jménu Boha v některých subkulturách Ruska považujících se za patriotické.

² To předpokládá konceptuální moc žrečského charakteru, ne znacharského.

Opilý Vereščagin (souhrnný obrázek, se kterým mnozí sympatizují), přestože „mzdu nebere“ (a pávy, ty má odkud?), „stát mu leží na srdci“, a který zpívá s kytarou vleže na podlaze „Vaše blahorodí...“, není pro pohlaváry biblického projektu žádným protivníkem, neboť než se vyléčí z opice dalším panákem a vystřízliví, může být s ohledem na jeho schopnosti ovlivnit její průběh situace změněna nevratně.

Kromě toho mnozí „bojovníci“ se „židozdnářským spiknutím“ předpokládají, že budou bojovat za jeho vymýcení pod pravoslavnými prapory a neuvědomují si, že už jen tím pracují pro „židozdnářské“ spiknutí, neboť si tak nepřejí vymýtit biblický projekt jako celek, což už je samo o sobě hloupost.

Proč v roce 1961 Powers přiletěl na U-2 právě 1. května? Aby lidem zkazil svátek? Ne. Protože plánovači operace v USA přinejmenším na úrovni kolektivního nevědomí věděli, že v SSSR ve dnech celonárodních svátků a bezprostředně po nich není více než polovina (mírně řečeno) leteckého osazenstva ve stavu projít předletovými testy na alkohol a následky jeho požití. A to samé se týká i ostatních druhů ozbrojených sil (v daném případě

že uvědomění si nutnosti boje s „židozедnářským spiknutím“ přichází v kultuře, kde je tradicí pít alkohol, nejsou vůbec schopni dostat se do stavu, ve kterém by byli schopni efektivně jednat v takových frekvenčních rozmezích jako starozákonní-talmudické zombie: tj. reálně přenechávají „židozедnářům“ bez boje procesy řízení v relativně nižším frekvenčním rozsahu, jehož prostřednictvím je realizováno řízení vysokofrekvenčních procesů vložených do procesů s relativně nižšími frekvencemi.

Ale dokonce ani vystřízlivění v mezích biblické kultury například díky tomu, že by oficiální hierarchie pravoslavné církve uznala za tu jedinou pravou věrouku abstinentů – následovníků bratra Joanna Samarského (Čurikova)¹, není řešením problému boje proti

vojsk protiletectvé obrany státu), u kterých se na kvalitě bojového řízení projeví následky chlastaček, i kdyby byli na základě bojového poplachu vyburcováni úplně všichni.

A právě z těchto důvodů tehdy sestřelili nejen Powerse, ale i svoji stíhačku MiG-19. Smrt pilota (poručíka Safronova) vysvětlili vyššímu velení nějakou pitomostí a všechno to před celým národem– „jako že se nic nestalo“ – utajili; druhý MiG-19, který pilotoval kapitán Ajvazjan, se dokázal raketovému útoku vyhnout střemhlavým letem. V řízení operace ze strany SSSR panoval zmatek, jehož obětí se stal poručík Safronov: viz

http://www.webslivki.com/u11_2.html.

¹ Joann Čurikov (Samarský), svým původem rolník, byl lidový vykladač Bible z konce 19. století a první třetiny 20. století (zmlizel beze stopy v GULAGu). Uznával veškerou pravoslavnou tradici s výjimkou alkoholické svátosti oltářní, neboť trval na povinnosti křesťana vést absolutně střízlivý způsob života. Tvrdil, že alkoholická svátost oltářní vlastní církevní tradici je zvrácením křesťanství, neboť Ježíš byl nazírem, tj. absolutním abstinentem. Nazírové nejedli dokonce ani hroznové víno a rozinky. Díky činnosti bratra Joanna začal v Petrohradu a v dalších místech v Rusku probíhat proces uvědomělého vystřízlivění lidu, kterému bránila oficiální církev i carská státnost. Mikuláš II. jednu ze žádostí bratra Joanna, aby mu bylo umožněno obnovit v Petrohradu své besedy o abstinenci, označil svým rozhodnutím „Nevidím potřebu“. Na toto jeho rozhodnutí potom bratr reagoval, že Bůh také nevidí potřebu v Mikuláši II., a i když se říká, že po roce 1917 těchto svých slov litoval, tak dějiny proběhly v souladu s nimi. Po roce 1917 byla církev čurikovců, stejně jako všechny ostatní komunistické křesťanské církve, pronásledována marxisty, kteří se všem jako pravdu pokoušeli vnutit své lžikomunistické dogma. Po odchodu bratra Joanna na onen svět jeho církev zdegenerovala v sektu žijící minulostí a obnovující strukturu psychiky

Hlava 10. Davo-„elitářství“ : předpoklady a vazby

„židozедnářskému spiknutí“. Problém je v tom, že biblická tradice obsahuje programy chování zombie-manažerů („rasy pánů“ – židů) a programy chování zombie-pracantů (členů různorodých kanonicky-novozákonních církví, obvykle bez jakéhokoliv oprávnění s ohledem na obsah jejich věrouk nazývaných „křesťanskými“). Tyto programy byly vzájemně skloubeny *znalci v oblasti zaklínání sociálního živlu* takovým způsobem, že všichni budou plnit role, které jim byly předurčeny: starozákonní-talmudické zombie budou vládnout (ale nebudou řídit) a novozákonní zombie budou usilovně pracovat v oblasti výroby i služeb.

Ale zombie, které žijí podle programů *historicky reálného islámu (včetně šariátu)*¹, se do tohoto systému nezačleňují, neboť normy koránské kultury všem bez výjimky zakazují omamovat se alkoholem a dalšími narkotiky. Také odsuzují a zavazují vykořeňovat lichvářství jako takové a jmenovitě židovský *monopol* na korporativní mezinárodní lichvářství *předepsané Biblií, se kterou* souhlasí všechny novozákonní církve, které občas lichvářství zakazují pouze svým stoupencům, aniž by vykořeňovaly ze života společnosti židovské lichvářství. To je jednou z příčin, proč je *islám* – nejen koránský, ale dokonce i ten *historicky reálný, ve kterém se mnozí nazývají muslimy, přestože se pouze klaní modlitebnímu koberečku za čtení Koránu v pro ně nesrozumitelném arabském jazyce*, pro pohlavary biblické doktríny nepřitelem číslo 1. O to nebezpečnějším nepřitelem je potom pro ně **koránský islám jako vyjádření Jediného Zákona – uvědomělá odvěká i současná spoluúčast člověka na základě jeho svobodné a dobré vůle v neochvějně realizaci Božího Záměru.**

Bylo by však chybou domnívat se, že biblická kultura, která v návaznosti pokolení obnovuje strukturu psychiky zombie a *strukturu psychiky zombie zvrácenou do nepřírozenosti*, vznikla jen tak sama o sobě přirozenou historickou cestou v důsledku řízení kolektivního

novozákonních zombie v návaznosti pokolení.

To samé platí i pro střízlivost staroobřadníků žijících podle biblických programů.

¹ Šariát je právnícká složka kultury historicky reálného islámu. O tématu, jak se z pozic víry a vnímání světa Ruské mnohonárodnostní civilizace historicky reálný islám liší od koránského, viz práce vnitřního prediktoru SSSR Mistr a Markétka: hymna démonismu? aneb Evangelium bezzákonní víry, 4. část – Bohosloví ruské civilizace a 7. část Proč Mohamed Korán neseřsal vlastnoručně?

nevědomí. A tím spíše by bylo chybou domnívat se, že se prostřednictvím této ohavnosti bránící potenciálním lidem stát se opravdovými lidmi uskutečňuje blahý Boží záměr. Tato kultura byla se zlým úmyslem vytvořena lidmi (viz Příloha č. 1) a existuje v rámci Božího dopuštění jen do doby, než si lidé uvědomí, že jde o omyl lidstva a propadne se do minulosti.

Tato kultura je zrozená ze záměru, ze záměru chamtivého rozumu těch, kterým nevyhovovaly kulturní tradice daleké minulosti, kdy se národní kultury v různých regionech rozvíjely v mnohém odděleně jedna od druhé, a kdy podle názoru iniciátorů biblického projektu svěbytnost každé z nich bránila celkovému sjednocení lidstva pod jednotnou vládou¹. Ve výsledku přišli s ideou *studené války* o získání své neomezené světové nadvlády ve jménu Boha a hlavní metodou této studené války se stala kulturní spolupráce.

Je to projevem skutečnosti, že démonický typ struktury psychiky je akceschopný v těch relativně nízkofrekvenčních rozsazích, ve kterých jsou nositelé typů struktury psychiky zvrácené do nepřírozenosti, zvířecí a zombie úplně nezpůsobí. Doba trvání procesů, jejichž iniciátory a účastníky jsou schopni stát se nositelé démonického typu struktury psychiky, může zahrnovat život mnohých pokolení po celá tisíciletí. Takové časové intervaly a procesy, které v nich probíhají, nositelé typů struktury psychiky zvířecí a zombie a tím méně jejich modifikací zvrácených do nepřírozenosti, nejsou vůbec schopni vnímat jako celek.

Ve své podstatě je biblický projekt, a celá historie jeho uvádění do života, historií řízení globálního historického procesu nositeli démonického typu struktury psychiky na základě vlastního omezeného rozumu jedinců i kolektivů podílejících se na jeho řízení. V důsledku omezenosti rozumu a dalších možností každého jedince i jejich kolektivů *existuje i pro démonický typ struktury psychiky mez doby trvání procesu (frekvenční mez), za kterou démonismus přichází o svou schopnost efektivního řízení (ve vztahu ke zvoleným cílům), a zůstává omezeně akceschopný v relativně vysokofrekvenčních rozmezích (kde je doba trvání procesů kratší).*

¹ Je to vysvětleno v pracích vnitřního prediktoru SSSR – Sinajská anabáze (součást sborníku Intelektuální pozice č. 1 (2) 1997) a Smutné dědictví Atlantidy (Trockismus je „včerejšek“, ale vůbec ne „zítřek“).

Lidský typ struktury psychiky – v dříve definovaném smyslu tohoto termínu – projevuje svou akceschopnost ve všech posuzovaných rozsazích i za jejich hranicemi díky svému uvědomělému dialogu s Bohem – Tvůrcem a Všemohoucím.

Pouze při démonickém a lidském typu struktury psychiky je jedinec ve stavu uvědoměle-promyšleně udržovat svojí činností procesy, jejichž význam vychází nad rámec individuálních nebo klanových běžných životních a sociálně statusových zájmů, jejichž doba trvání překračuje dobu jeho života.

Ale pouze lidský typ struktury psychiky se spoluúčastní na věčnosti a vyjadřuje ve svém časově omezeném životě její mravně-etické a další normy, a proto je tato jeho spoluúčast způsobilá respektive akceschopná nejvíce ze všech.

V důsledku takového rozdělení akceschopnosti každého z posuzovaných typů struktury psychiky ve frekvenčních rozsazích jsou pravděpodobnostně předurčeny prohry v konfliktních situacích mezi množinami nositelů každého z nich: nositelé typu struktury psychiky zvrácené do nepřirozenosti prohrávají se všemi; nositelé zvířecího typu struktury psychiky prohrávají se zombie, démony a lidmi; zombie, v jejichž psychice mají nejvyšší prioritu kulturní tradice, prohrávají s nositeli démonického a lidského typu struktury psychiky; a nositelé démonického prohrávají s lidským typem struktury psychiky.

V základu takové pravděpodobnostně statistické předurčenosti leží logika nepodmíněného upřednostňování účasti v procesech s vyšší frekvencí, která je vlastní každému z typů struktury psychiky v jeho porovnání se všemi ostatními. Pod prohrou v konfliktu je zde chápána neproveditelnost vytyčených cílů řízení stejně jako ztráta stability dosaženého výsledku, nebo jeho znehodnocení po určité době, je-li daný konflikt posuzován v dostatečně širokém frekvenčním rozsahu.

Funguje-li jeho typ struktury psychiky na vyšších frekvencích (z hlediska nepodmíněného upřednostňování procesů), tak daný jedinec nevidí nebo zkrlesně chápe ty procesy, které se rozkládají v rozsahu relativně nižších frekvencí, takže i v případě, že dosáhne toužebného výsledku, nemusí si vůbec povšimnout průvodních nízkofrekvenčních přílepků k němu. To může potom vést k tomu, že svou reálnou a

v budoucnosti¹ nevyhnutelnou porážku bude považovat za nesporné vítězství, jehož dosáhl v přítomnosti. Je to podobné tomu, když se rybáři, kteří strávili celý den na lovu ryb v oceánu, vrátí večer ke břehu a zjistí, že jejich vesnici smetla cunami – dlouhá (tj. ve vztahu ke spektru obvyklého vlnobití nízkofrekvenční vlna) a nad vyšší hloubkou mírná vlna, které si uvnitř oceánu vůbec nepovšimli, když pod nimi z oblasti dalekého podzemního zemětřesení mířila k jejich břehům².

Statisticky předurčeným důsledkem je vymizení typů struktury psychiky fungujících na vyšších frekvencích po jejich porážkách od těch fungujících na nižších frekvencích (a to buď bezprostředně v průběhu konfliktu, nebo v důsledku jeho následků; jedním z takových následků je i přehodnocení minulosti a samotného konfliktu, které se stává podnětem pro přechod k jinému, životaschopnějšímu typu struktury psychiky). *Neznamená to však, že by existoval žebřík, po kterém by měl dospělý jedinec stoupat z příčky na příčku, jak to vykládají přívrženci vícestupňových systémů zasvěcení – jak veřejných, tak i tajných.*

Skutečnost, že jsou tyto typy struktury psychiky vyjmenovány v návaznosti vzrůstání jejich akceschopnosti, vytváří iluzi, že jsou stupni jedné a té samé cesty, po které společnost stoupá. Je-li však možné považovat za normální tu okolnost, že *dospívající jedinec ve svém vývoji od kojeneckého věku do dospělosti postupně prochází různými stádii, ve kterých se více či méně výrazně v jeho chování projevují črty každého z vyjmenovaných typů struktury psychiky*, tak pro společnost a lidstvo jako celek takovouto posloupnou evoluci považovat za normální nelze. **Každá společnost i lidstvo jako celek má jedinou evoluční cestu k civilizaci: „zvířecí typ struktury psychiky ⇒ lidský typ struktury psychiky“**; od této normální vývojové cesty může dojít k odchylce: *„zvířecí struktura psychiky ⇒ struktura psychiky zombie-bioautomat ⇒ démonická struktura psychiky ⇒ zánik civilizace (buď v důsledku démonické sebevraždy, nebo v důsledku toho, že Shora bude zamezeno dalšímu pohybu po dané slepé cestě, čehož příkladem je zánik Atlantidy)“*.

¹ Ve „věčném“ – procesu s neomezenou dobou trvání – jde o jiný vztah k časově omezeným procesům, které jsou s ohledem na „věčný“ vysokofrekvenční.

² K takovým případům reálně docházelo v japonských dějinách nejednou.

Ale z cesty po démonické evoluční slepé cestě není nikdy pozdě otočit směrem k lidskosti.

Z jakéhokoliv stavu je možný vzestup k lidskému typu struktury psychiky s přeskočením všech *mezistupňů* (ve smyslu jejich rozdělení podle frekvenčních rozsahů, ve kterých je každý z nich funkční).

U typů struktury psychiky zombie, démonická a zvrácená do nepřírozenosti má vnitřní konfliktnost individuální psychiky u každého jedince svou osobitost, která plodí problémy ve vzájemných vztazích mezi jedinci, v jejich společenském životě. Důsledkem potom je, že kolektivní psychika společnosti je také vnitřně konfliktní, takže kolektivní nevědomí společnosti (jeho egregoriální struktura) není schopné ve společnosti udržovat soulad, což je jedinci vnímáno jako konflikt osobnosti a společnosti. Řešení tohoto konfliktu jsou dvě:

- buď působení na kolektivní nevědomí se zaměřením vyřešit jeho vnitřní konfliktnost;
- nebo separace od společnosti a udržování „ozbrojené neutrality“ ve vztahu k ní, což vyžaduje zvýšení svých vlastních rozličných schopností (a jedná se v podstatě o bezperspektivní pokus nahradit svou osobou celé lidstvo).

Druhá možnost převažuje ve společnosti Západu, která od stádnosti (kdy je jedinec „vlastnictvím plemene“) typické pro nadvládu zvířecího typu struktury psychiky přešla ke kultu individualismu. Jenže právě tento kult individualismu je schopen stát se pro západní společnost vážnou překážku při jejím přechodu k lidskému typu struktury psychiky a *soudržnosti/sobornosti*, což je *osobitá egregoriální algoritmika odpovídající lidskému typu struktury psychiky*. V důsledku toho je přímý přechod od statistické převahy zvířecího typu struktury psychiky a typu struktury psychiky zvrácené do nepřírozenosti, vytvořené umělými prostředky, k lidskému typu struktury psychiky jako k sociální normě s přeskočením stádií, ve kterých statisticky převažují typy struktury psychiky zombie a démonický, pro společnost výhodnější.

Taková je Objektivní realita, jestliže ji hodnotíme střízlivě a nazýváme věci jejich pravými jmény neopomíjejíce jejich vzájemné vazby. A nic – *kromě vlastní skepse a lenosti* – nám nebrání, aby se právě tato cesta uvědomělého přechodu ke kultuře, ve které bude lidský

Základy sociologie

typ struktury psychiky normou dosahovanou všemi na začátku jejich mladosti, stala pro Rusko a lidstvo jako celek hlavní vývojovou cestou: cestou rozvoje kultury, vzdělávacího a výchovného systému i všech společenských institucí.

Hlava 10 v redakci ze dne 15.05.2013

Upřesnění: 29.06.2015

Hlava 11. Absence budoucnosti davo- „elitářství“ je objektivní danost

11.1. Sebevražedný předsudek¹

Rozbor tematiky hlavy 11 zahájíme dialogem postav z románu M. A. Bulgakova Mistr a Markétka.

«(...) „Tak tedy Marek Krysobijce, chladný a zapřisáhlý hrdlořez, jak vidím tak lidé, kteří,“ a prokurátor ukázal na Ješuu znetvořenou tvář, „tě za tvoje kázání bili, lotři Dismas a Gestas, kteří se svými kumpány pobili čtyři vojáky, a nakonec i ten špinavý zrádce Jidáš - ti všichni jsou podle tebe dobří lidé?“

„Tak jest,“ přisvědčil vězeň.

„A nastoleno bude království pravdy?“

„Bude, vladaři,“ řekl přesvědčivě Ješua.

„To se nikdy nestane!“ (vyčlenili jsme tučně v citaci) zvolal náhle Pilát tak hrozivým hlasem, až se Ješua zapotácel. Stejně tak křičel Pilát před mnoha lety v Dívčím údolí na své vojáky: „Bijte je! Bijte je! Obr Krysobijce jim padl do rukou!“ Teď ještě zvýšil hlas, strhaný od rozkazování, a vykřikoval slova tak, aby je slyšeli až v zahradě: „Zločinec! Zločinec! Zločinec!“

A potom se už tišším hlasem zeptal:

„Ješuo Ha-Nocri, věříš v nějaké bohy?“

„Bůh je jen jeden,“ odpověděl Ješua, „a v toho věřím.“²

„Tak se k němu pomodli! Řádně se pomodli! Ačkoli...,“ tady hlas Pilátovi selhal, „stejně ti to nepomůže...“

V uvedeném úryvku jsme tučně vyčlenili téma, o kterém tak či onak velmi často diskutovali různí lidé v minulosti, a o kterém se diskutuje i v současnosti. A je třeba přiznat, že absolutní většina je jich solidárních s názorem Bulgakovova Piláta. I když někteří zastávají i „mírnější“ pozici než on, kterou je možné vyjádřit slovy z básně N. A. Někrasova (1821 – 1877) Železnice (1864):

«Je jen škoda, že té doby přenádherné / se již nedožiji já ani ty.»

Jenže to nejsou pouhá slova, neboť v odpovědi, **projevující se i v jejich činech**, na otázku o *nevyhnutelnosti* nastolení Království Božího na Zemi – Království Pravdy-Skutečnosti, ve kterém všichni

¹ Kapitola 11.1 je svého druhu „obsáhlý epigraf“ k hlavě 11.

² Přesnější by bylo: «Bůh je jen jeden, to vím. Jemu věřím a důvěřuji.»

budou žít svobodně a šťastně, *desítky miliard lidí*¹ po tisíciletí zaujmají z životního hlediska „moudrý“, *pragmaticky realistický postoj*:

Jestliže Království Pravdy-Skutečnosti nebude nastoleno nikdy (nebo se to nestane za našeho života), je třeba se přizpůsobit stávajícímu řádu a pokusit se zaujmout co nejkomfortnější místo v té sociální organizaci, jaká tu historicky vznikla.

Jestliže by Království Pravdy-Skutečnosti nějakým zázrakem najednou bylo nastoleno navzdory principu «Bůh nemění to, co se děje s lidmi, dokud sami lidé nezmění to, co je v nich.»² (tj. mravnost a mravně podmíněné chápání světa a etiky), jsou všichni tito lidé přesvědčeni, že by tomu byli upřímně rádi, a že by zcela určitě začali okamžitě žít spravedlivě a nikdy by normy spravedlnosti sami neporušovali. Dokud však Království Pravdy-Skutečnosti nastoleno nebylo, velice dobře je nám známo, jak se obvykle ospravedlňují:

My nejsme „taková“, to časy jsou „takové“; Nemáme před nimi kam utéci: „Dobu si nevybíráme, žijeme v ní a umíráme...“; Co já sám zmožu, jestliže všichni okolo žijí „tak“?

Vůbec se nezamýšlejí nad tím, že jestliže by se oni *se svými mravy a etikou, chronologicky převládajícím*³ *typem struktury psychiky, se svým vnímáním a chápáním světa, které se staly podstatou jejich osobnosti* najednou ocitli v Království Pravdy-Skutečnosti, *bylo by nuceno nějakým způsobem se před nimi ochránit: neboť v opačném případě, aniž by změnili své mravy a etiku, svůj chronologicky převládající typ struktury psychiky, své vnímání a chápání světa, dopouštěli by se v jeho mezích lži a nespravedlnosti a proměnili by ho v peklo jak pro sebe samé, tak i pro okolní lidi, analogicky tomu, jako se to už stalo na Zemi v důsledku činnosti a nečinnosti mnohých pokolení lidí, kteří se od nich svou mravností, vnímáním a chápáním světa nijak nelišili.*

¹ Celkový počet lidí, kteří kdy žili na Zemi, je odhadován na 100 miliard lidí; teď jich na Zemi žije řádově 6 miliard a 700 miliónů (akademik Ruské akademie lékařských věd Vladimír Šabalín: Smrt, to je přerod v jinou existenční formu, Komsomolská pravda, 29.10.2009: <http://spb.kp.ru/go//daily/24386.3/564492/>).

² Korán, 13:12 (11).

³ V tom smyslu, že určitý typ struktury psychiky je jim vlastní převážnou částí doby každého dne jejich života.

Hlava 10. Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

Vůbec se nezamýšlejí nad tím, že tento svět je takový, jaký je především proto, že málokdo z nich, vidí-li nespravedlnost, přispívá k jejímu vykořenění svou mravní volbou a projevem své vůle v rámci Záměru.

A proto je Boží dopuštění ve vztahu k takovým lidem uplatňováno v souladu se vzorcem vyjádřeným Benjaminem Franklinem (1706-1790)¹:

«Ti, kteří jsou připraveni vzdát se své svobody, aby tak získali dočasnou ochranu před nebezpečím, nezasluhují svobodu ani bezpečí.» (<http://www.democracy.ru/quotes.php>).

A tímto svým vztahem k životu desítky miliard lidí obnovují otrokářství ve vztahu k sobě samým a svým *nejbližším potomkům* z pokolení do pokolení, po dobu celé dohledné historické minulosti.

Nicméně v každé epoše existují ve všech společnostech lidé, kteří jsou přesvědčeni o tom, že Království Pravdy-Skutečnosti, ve kterém budou všichni žít svobodně² a šťastně, *nevyhnutelně* nastane. To znamená, že podle jejich názoru slova modlitby Otčenáš, Kristem předřečená: «*Posvěť se jméno Tvé. Přejď království Tvé. Bud' vůle Tvá jako v nebi, tak i na zemi*» - nevyhnutelně v životě lidstva dojdou svého naplnění a vymytí „moudrost“ a způsob života „pragmatiků-realistů“. Jinak řečeno, v jejich názoru se projevuje chiliasmus-millenarismus (viz kapitola 10.4) – „kacířství“ odsouzené k Vítězství: «A Bůh napsal: „Věřu že zvítězím Já i poslové Moji!“» (Korán, 58:21 (20)). A mnozí z těch, kteří jsou o tom přesvědčeni, nesedí s rukama v klíně.

Tento staletí trvajících konflikt „utopistů“ snilků-idealistů a „pragmatiků-realistů“ nás vede k otázkám:

1. Jaké jsou perspektivy lidstva za předpokladu, že životní „moudrý“ „pragmatismus-realismus“ přeže jen zvítězí?
2. Je ve Světě něco takového, co netuší a nevědí „mudrlanti“ „pragmatici-realisti“ solidární s Bulgakovovým Pilátem, co však zároveň tuší ti, kteří jsou přesvědčeni o tom, že Shora bylo

¹ Americký politický činitel, vědec a osvícenec, první Američan, který se stal zahraničním členem Ruské akademie věd, jeden ze spoluautorů Deklarace nezávislosti a ústavy USA (od roku 1928 je jeho portrét na stodolarové bankovce).

² Tj. v moci diktatury svědomí.

předurčeno (to znamená, že je objektivně nevyhnutelné) nastolení království Božího na Zemi *v této epoše života lidstva?*

3. Je schopný životní postoj „rozumného“ „pragmatismu-realismu“ vymýtit „utopismus“ snilků-idealistů a s konečnou platností nadobro zvítězit?

Odovědi na třetí otázku bude věnována 4. část tohoto kurzu¹. Pro začátek odpovíme na první otázku.

11.2. Životní postoj „rozumného“ „pragmatismu-realismu“ je cestou ke globálnímu fašismu

11.2.1. Předpoklady

Jak bylo předvedeno v kapitole 4.7, je **lidský typ struktury psychiky** diktaturou svědomí na základě **víry Bohu** (ne *víry v Boha*), tj. životem v dialogu s Bohem při uvědoměném plnění mise v rámci Božího Záměru.

Takže postoj Piláta *«Království Pravdy nikdy nastoleno nebude»* a „mírnější“ postoj *«Je jen škoda, že té doby přenádherné / se již nedožijí já ani ty»* vyjadřují **již dokonané** odmítnutí jedince řídit se ve svém životě – *ve všech případech bez výjimky* – svědomím, a také jeho nevíru Bohu, který – **nejednou** – slíbil lidem život v království Pravdy-*Skutečnosti, jež si však musí vybudovat oni sami pod Božím vedením.*

V podstatě jsou oba výše zmíněné životní postoje „rozumného“ „pragmatika-realisty“ jeho odmítnutím využít **možnost stát se člověkem**, *kteřá je mu darována Shora po dobu celého jeho pozemského života.*

Ale jak bylo předvedeno v kapitole 8.7, nezávisle na tom, zda si tuto skutečnost sami fašisté uvědomují či ne, je fašismus účelný právě v tom smyslu, že znemožňuje *každému* jedinci dosáhnout kvalit člověka – stát se nositelem lidského typu struktury psychiky.

¹ Zatím musí být odpověď na tuto otázku zřejmá z kapitoly 10.9.2, kde jsou typy struktury psychiky charakterizovány frekvenčními rozsahy, ve kterých nositelé každého typu v podstatě mohou mít moc nad průběhem různorodých procesů včetně těch sociálních: „*Pragmatici-realisté*“ „*rozumně*“ *žijící zájmy dnešního dne* („*existuje pouze mžik mezi minulým a budoucím, a právě on se nazývá život*“ – *to je vyjádření široce rozšířeného vnímání světa*) *neměli a nemají žádnou šanci vymýtit „utopismus“ snilků-idealistů, jejichž činy pramení z věčnosti a jsou zaměřeny na naplnění Božího Předurčení v životě...*

Hlava 10. Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

Ve své podstatě je tento cíl „mystický“ a vychází z mimosociálních zdrojů. V hranicích společnosti se cílem fašismu zdá být touha po moci uplatňovaná klanově-oligarchickými skupinami v zájmu dosažení jejich parazitické nadvlády nad společností. Tyto skupiny mohou být zosobněny dědičnými nebo střídajícími se „lídry“, „národními lídry“, „veleknězi“, „imámy“, osobami vyzvedávanými jako „svědomí národa“ apod. Fašismus je ideologicky všezravý, a proto může své cíle maskovat jakýmkoliv ideologiemi a to včetně takových, jejichž podstata je pravověrná.

Proto životní postoj „rozumného“ „pragmatismu-realismu“ vytváří předpoklady k fašizaci společnosti a to i v globálním měřítku.

11.2.2. „Okamžitá“ fašizace

Když se řeč stočí na hrozbu vzniku fašistického režimu v té či oné společnosti, většina lidí přemýšlí v šablonách (a ne poznávacím a tvůrčím způsobem – dialekticky, jak by měli), a kompiluje nějaký scénář vzniku fašismu vycházející z těch či oněch historických příkladů vzniku fašistických teroristických diktatur v minulosti. Potom takto sestavený scénář při porovnání s konkrétně vzniklými politickými okolnostmi v té či oné společnosti vyhodnocuje jako reálně hrozící, uskutečnitelný nebo neuskutečnitelný. A platí to jak pro přívržence fašismu, tak i pro antifašisty.

Při takovémto přístupu historické příklady zformování fašistických režimů v tom smyslu, jak podstatu fašismu definují akademické publikace¹, vyvolávají myšlenky na skupinu zakonspirovaných spiklenců v tajných službách a ozbrojených silách, nebo na politickou – svou podstatou fašistickou – stranu, na vládychtivé maniaky stojící v čele těchto spiknutí a stran, kteří potom určí den a hodinu „X“, kdy bude proveden státní převrat (nebo kdy strana oficiálně zvítězí v „demokratických volbách“), a poté hned začnou s „utlačováním a zastrasováním“ společnosti podle svého reálného založení a cílů nejvyšší fašistické „elity“, halíce přitom realizovanou politikou do nějaké veřejné ideologie pro dav, kterou akademické publikace a kritici režimu nazývají „populismem“ a „demagogií“.

¹ Viz vysvětlivka v kapitole 8.7, ve které jsou uvedeny některé akademické definice sociálního jevu nazývaného „fašismus“.

V případě realizace scénáře tohoto druhu a uchvácení státní moci skupinou spiklenců nebo fašistickou (svým založením a etikou) stranou (politickou mafii) může být taková fašizace nazvaná „okamžitou“. I když je nesporné, že po uchvácení státní moci lídry fašistického hnutí bude potřebná ještě celkem dlouhá doba na to, aby se existence společnosti pod jejich nadvládou stabilizovala a objevily se v ní tendence k více či méně stabilní obnově fašismu v návaznosti pokolení v „automatickém režimu“ (jako je tomu dnes v Severní Koreji²).

A právě v této době, kdy se režim snaží o stabilizaci svého postavení, také dochází k největšímu počtu násilných aktů a bezpráví, které bývají nazývány „hrůzami fašismu“³. Jestliže se režimu povede dosáhnout stabilizace⁴, přestanou být politické represe prováděny

¹ Jako to proběhlo na Ukrajině v únoru roku 2014.

² I když ve vztahu k severokorejskému režimu pojmy „fašismus“, „nacionální socialismus“ apod. obecně přijaté normy politické diskuse nepřipouštějí, není to proto, že by režim v Severní Koreji byl skutečně socialistický, ale proto, že Severní Korea je v globální politice experimentem: svého druhu polygonem, na kterém je studováno chování společnosti, a kde jsou pilovány metody řízení společensko-ekonomické formace *po předpokládaném potlačení buržoazního liberalismu v globálním měřítku*. – Buržoazní liberalismus byl odsouzen k zániku „světovým zákulisím“ již v první polovině 19. století za to, že produkuje závod v bezuzdném spotřebitelství a není schopen ho zkrotit, což vede pod jeho nadvládou k zaručené ekologické sebevraždě globální civilizace.

Liberální buržousti tohle nechápou, a proto se jim zdá, že už nastoupil „dějinný konec“ v podobě triumfu buržoazního liberalismu Západu v globálním měřítku, který s ohledem na boj idejí podle jejich názoru již zvítězil, takže zbývá jen vyčkat, kdy se všechny státy světa reálně politicky přetransformují podle západního vzoru v buržoazně liberální státy. Tj. F. Fukuyama se spletl a S. Huntingtonovi liberální buržousti nenaslouchají (viz analytická zpráva vnitřního prediktoru SSSR z července 2010, „Dějinný konec“, „střet civilizací“ a skutečné perspektivy lidstva).

³ Zločiny právě z tohoto období „stabilizování“ života společnosti pod nadvládou režimu vyzbrojeného určitými idejemi – jménem hitlerovského nacismu – připomenul v jednom ze svých rozhovorů Standartenführer Stierlitz pastorovi Schlagovi – představiteli druhé větve biblického fašismu.

⁴ Jestliže se nepovede dosáhnout stabilizace, dojde ke změně režimu a před novým režimem vyvstane úplně stejný úkol – dosáhnout stabilizace svého postavení. Za příklad mohou posloužit události v Rusku z února 1917, kdy prozatímní vláda liberálních buržoastů pouze částečně nedokázala a

Hlava 10. Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

masově, takže je potom režim může označovat za obyčejnou trestnou činnost, nebo za ojedinělé projevy „antisociální činnosti osamocených odrodilců“.

Ve své většině fašisté různého druhu sní právě o takové „okamžité“ fašizaci a pracují na její realizaci a antifašisté (reální i domnělí¹) se zase právě jí obávají a pokoušejí se jí předejít a čelit².

Jenže recepty formování fašistického režimu a recepty, jak tomu čelit, odhalované na základě šablonovitého myšlení výše popsanou metodou, nebudou mít kvalitu univerzálních receptů, neboť nevycházejí z podstaty jevu fašismu a jeho cílů ve smyslu definovaném v kapitole 8.7 tohoto kurzu, ale z reálných nebo domnělých projevů jeho podstaty za těch či oněch konkrétních historicko-politických okolností. Kromě toho se může ukázat, že kvůli své neuniverzálnosti nebudou recepty takového druhu (jak popisující formování fašismu, tak i boj s ním) funkční za reálně vznikajících společensko-politických okolností lišících se od těch, na jejichž základě byly vypracovány.

Co se týče nefunkčnosti receptů zaměřených na popis vzniku fašismu, tak to ještě není úplný kámen úrazu; ale co se týče neadekvátnosti a nefunkčnosti antifašistů, tak to je ve většině případů faktorem napomáhajícím úspěchu fašizace společnosti, čemuž se staly příkladem okolnosti uchvácení státní moci v Německu loutkovodiči

částečně vůbec neměla v úmyslu stabilizace dosáhnout, což vedlo ke změně režimu v listopadu 1917, po kterém se koaličnímu režimu marxistů-pseudokomunistů v čele s L. D. Trockým a bolševiků v čele s V. I. Leninem stabilizace dosáhnout podařilo.

Někteří si kladou otázku, co by se stalo, kdyby zvítězila vzpoura pod vedením L. G. Kornilova, takže by k říjnovému převratu 1917 vůbec nedošlo? Co by se stalo, jestliže by v občanské válce zvítězila junta A. V. Kolčaka? – Stalo by se přibližně to samé v tom smyslu, že každý z těchto předpokládaných vítězů v revoluci nebo občanské válce by musel potlačit a zlikvidovat své politicky aktivní oponenty a profylakticky pasivní oponenty za účelem dosažení své stability, což by mu trvalo tak 10 – 20 let.

¹ Tj. fašisté jiného druhu včetně těch, kteří jsou u moci.

² Příkladem tomu je vystoupení fašisty E. T. Gajdara v přímém televizním přenosu „Vše pro záchranu demokracie!“ v průběhu zářijových událostí v roce 1993, kdy režim B. N. Jelcina napřed rozpustil parlament, a potom zařídil masakr v Moskvě (jestliže ho přímo neorganizoval, tak přinejmenším nečinně přihlížel, jak je organizován), což byl projev čistě fašisticko-teroristické metody.

ovládajícími Hitlera a v SSSR zase loutkovodiči ovládajícími Jelcinovu kliku¹.

Abyste však pochopili, co ve skutečnosti probíhá při procesu fašizace společnosti a *zda může být fašizace provedena NEPOZOROVANĚ (bez hrozivých halasných efektů) formou dlouhodobého procesu* a bez „okamžitých“ scénářů, a jak taková fašizace může být realizována prakticky, musíte si povšimnout řady okolností a spojit si je s historicky vzniklými konkrétními reáliemi té či oné společnosti, neboť tím se bojovníci s fašismem – ať už reálným či domnělým – obvykle nezatěžují.

11.2.3. Spravedlnost nebo nespravedlnost?

Zaprvé jak fašisté, tak i antifašisté (ze kterých mnozí jsou také fašisté, jenom se jedná o stoupence fašismu na jiných ideových základech) ve své většině apelují na lidský smysl pro spravedlnost. Přitom však jedni ani druzí nechápu Shora předurčené cíle společensko-historického rozvoje, jeho hybné síly a algoritmičku.

Historická praxe dokládá, že:

- přestože může být nespravedlnosti úspěšně zabráněno silou – jak v měřítku vzájemných vtaů mezi jednotlivci, tak i ve státním² a globálním měřítku³;
- není možné silou zavést ničím neomezovanou a nezničitelnou vládu spravedlnosti⁴.

Příčinou takového poměru a výsledku při použití síly je skutečnost, že **nespravedlnost produkují sami lidé, kteří ve svém vývoji nedosáhli kvalit člověka (nositele lidského typu struktury psychiky)**, a takových je v davo-„elitářských“ společnostech

¹ Těm liberálním demokratům, kterým se bude zdát takové obvinění režimu, který se v RF dostal k moci po říjnu 1993, neodůvodněné (neboť se soustřeďují pouze na německý fašismus), doporučujeme, aby si ještě jednou přečetli definici fašismu uvedenou v kapitole 8.7 tohoto kurzu (druhý díl) a vyvrátili to, co je uvedeno v práci vnitřního prediktoru SSSR - Úvod do ústavního práva.

² V roce 1917 se Ruské impérium zhroutilo právě v průběhu silového potlačování nespravedlnosti neustále znovu produkované jeho systémovými principy.

³ Příkladem tomu je osud takzvané hitlerovské Třetí říše.

⁴ Příkladem tomu jsou celé dějiny SSSR.

Hlava 10 . Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

absolutní většina, takže síla od začátku zaměřená proti nespravedlnosti se poté, kdy potlačí a vymýtí tuto původní nespravedlnost, sama stane služkou nespravedlnosti – buď nové, nebo i předchozí, která pouze změní svou masku¹.

Avšak je možné pokusit se zavést naopak nespravedlnost. Ovšem i k jejímu upevnění v podobě normy ve společnosti v návaznosti pokolení je nutná změna mravnosti a psychologie převládající ve společnosti, aby se předchozí mravnost a psychologie staly minulostí a nové, jež se stanou základem kultury, obnovovaly nespravedlnost v návaznosti pokolení v „automatickém režimu“.

Zadruhé:

- o *objektivně ideální spravedlnosti* jako Shora předurčené normě bytí lidstva,
 - a o *historicky politické spravedlnosti* jako o směřování historického vývoje společnosti počínaje faktickou existencí této spravedlnosti a konče jejím zavedením jako životní normy,
- fašisté nemluví a vyhýbají se zkoumání této otázky v konkrétních historicky vzniklých okolnostech.

Ale to samé platí i pro absolutní většinu reálných a domnělých antifašistů, a důsledkem je, že se jak ti reální tak i ti domnělí stávají katalyzátorem fašizace společnosti a formování fašismu.

Také je nezbytné zmínit, že historicko-politická spravedlnost je vždy konkrétní a je spojená s celkovým kontextem již vzniklých historicko-politických okolností a tendencí k těm či oněm změnám. Proto to, co je spravedlivé v jednom historicko-politickém kontextu, je nespravedlivé za konkrétních okolností v jiném kontextu; a to, co bylo spravedlivé za ranějších etap společensko-historického rozvoje, se v průběhu času stává historicko-politicky nespravedlivým právě v důsledku objektivní předurčenosti algoritmiky společenského vývoje Shora. To znamená, že *historicko-politická spravedlnost* je přechodná a může se po uplynutí určité kratší či delší doby změnit v nespravedlnost.

V důsledku absence pochopení prvního i druhého se silové formování fašismu a jeho udržování na straně jedné a silové potlačení formování fašismu nebo svrhnutí historicky vzniklého fašismu na straně druhé stávají nerozlišitelnými. A proto se L. D. Bronštejn (Trocký) zdá

¹ Obzvláště jasně a vynalézavě je to znázorněno v divadelní hře E. L. Švarce – Drakon (1943).

být jedněm naivním nekompromisním idealistou a romantikem světové socialistické revoluce, jehož cílem bylo osvobození lidstva od útlaku kapitálu¹, a ve Stalinovi a Hitlerovi vidí tyrany, fašisty-antikomunisty, mezi kterými není žádný principiální rozdíl; a z hlediska druhých jsou všichni tři jmenovaní fašisty-tyrany, zatímco Mikuláš II. je obětí, strastotěpce a velkomučedníka „pro Krista“, a vůbec ne poslední vůdce fašistického režimu², k jehož zformování v Rusku došlo na začátku 17. století v průběhu smuty, období zmatků, zorganizovaného klany „pravých Rurikovců“ a jejich loutkovodiči s cílem likvidace dynastie potomků Ivana Hrozného a dynastie Godunovců, jejichž legitimitu na

¹ Příklad - jeho charakteristika v britské Kapesní encyklopedii, ze které se západní občan může dozvědět názor na mnohé otázky, které by ho mohly zajímat: «Trotsky believed in world revolution and in permanent revolution and was an uncompromising, if liberal, idealist» — «The Wordsworth Pocket Encyclopedia», «Wordsworth Reference», 1995, str. 53, nebo česky: «Tročkij věřil ve světovou revoluci a v permanentní revoluci, a byl jako liberál a idealista nekompromisní».

Na sousední stránce se mluví o Stalinovi jako o despotovi v letech „velké čistky“ 1936 – 38, za které likvidoval jak své reálné, tak i domnělé nepřátele.

² Ve zprávě z roku 1912 k textu: „*Téměř každé desáté rolnické dítě ze všech prohlédnutých projevuje rozličné příznaky rozumové zaostalosti. Tato zaostalost však není pouze vrozená. Její značný podíl se zakládá na tom, že pracující rodiče nemají čas, aby alespoň nějakým způsobem dítě z hlediska rozumového i pohybového rozvíjeli v souladu s jeho věkem. A také aby s ním dostatečně rozmlouvali a podněcovali ho svou láskyplnou péčí, aby se dítě ve stanovené době naučilo mluvit, chodit apod.*“, car připsal vlastní rukou: „Není důležité“ a umístil pod to podpis své jasnosti» (Speciálně pro pomlůvače Státu sovětů, noviny K barjeru! – bývalé noviny Duel – č. 33 (63) 17. srpna 2010: http://www.duel.ru/201033/733_6_2, <http://www.krasnoetv.ru/node/5847>).

Navíc k tomu již nejednou zmiňovaný Výnos o kuchařčiných dětech, který byl přímo zaměřen na omezení individuálního vývoje miliónů lidí, čímž jim bránil v tom, aby mohli získat natolik široký rozhled, který by minimálně potřebovali k tomu, aby dokázali dosáhnout kvalit člověka – zástupce Božího na Zemi.

Hlavním úspěchem dynastie Romanovců bylo nevolnické právo uplatňované státem v zájmu mravně zhýralého panstva. Právě tato věrnost většiny Romanovců hájení zájmů klanově-„elitářského“ parazitismu nás opravňuje charakterizovat jejich režim jako fašistický po větší část historie jejich vládnutí.

Hlava 10. Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

trůn *praví* „Rurikovci“ – Rabinovci-Malkovičové¹ a jejich pohlavání uznat nemohli².

To je přímý důsledek toho jak lidé *uneseni kultem a bez zapojení svého svědomí* nechápu *spravedlnost objektivně-ideální a spravedlnost historicky-politickou*.

11.2.4. „Plíživá“ fašizace

Jestliže však chápeme podstatu fašismu a cíle fašizace společnosti tak, jak jsou definovány v kapitolách 8.7 a 11.2.1 tohoto kurzu; máme

¹ Malka/Maluša — matka Vladimira křtitele byla chazarskou zajatkyň a konkubínou knížete Svjatoslava. „Elita“ Chazarské říše vyznávala judaismus. Její otec byl rabín z města Ljubeč.

² V klanových ambicích urozené „elity“ spočívá příčina smuty na Rusi na přelomu 16. a 17. století: šlechta neuznávala za svého cara Ivana IV., kterého považovala za „syna hřichu“, ani „neurozeného“ Borise Godunova, který se cestou represí nevydal, ale nedokázal vydržet sabotáž bojarské oligarchie.

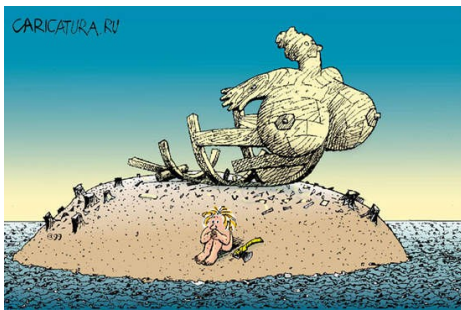
Motivace nepřijetí obou těchto carů a pokračovatelů jejich dynastií bojarskou oligarchií spočívala v tom, že:

- Vasilij III. zrušil svůj první bezdětný sňatek se Solomonií Saburovou navzdory přání církve a jeho druhou ženu – Jelenu Glinskou – za zády obviňovali z manželské nevěry, že prý neměla následníka trůnu Ivana s manželem, ale s bojarem, knížetem Ivanem Fjodorovičem Tělepňovem-Ovčinou-Obolenským, který byl na její svatbě s Vasilijem III. družbou a po smrti Vasilije III. se fakticky stal jejím spoluvládce. Z hlediska bojarské oligarchie tedy nebyl Ivan IV. ani jeho potomci legitimní a ten byl potom v reakci na sabotáž a intriky oligarchie jednoduše vynucen stát se „Hrozným“.
- Godunov zase pocházel z tatarského rodu, který přešel do služby k velkoknížeti Moskevskému, a tato okolnost dávala oligarchii záminku obviňovat ho, že v původní Rusi je cizákem, že je „neurozený“ a před davem z něho dělat intrikána, zloducha a uzurpátora posvátné carské moci.

Ve skutečnosti se v obou případech protilidová bojarská oligarchie vůbec nezajímala o nějakou hříšnost jako takovou, ani o politické projekty a konání obou těchto vládců, dokonce ani o ně samotné jako o osobnosti – čistě proto, že je oba tato povýšenecká oligarchie vnímala jako nelegitimní cizáky – uzurpátory trůnu: oligarchie potřebovala svého „poslušného“ cara-loutku, stejného jako byl svým postavením polský král. Podrobněji o tom viz analytická zpráva vnitřního prediktoru SSSR – Smuta na Rusi: vnik, průběh a její překonání... (2006).

s ohledem na epochu adekvátní představy o spravedlnosti objektivně-ideální a historicko-politické, tak se stává zřejmým, že fašizace společnosti vůbec nemusí být prováděna silovými metodami na základě nějakého toho „okamžitého“ scénáře.

Problém je v tom, že i když jsou všechny znalosti a návyky jen doplňkem k typu struktury psychiky, tak existuje určitá podmíněnost okruhu zájmů jedince typem struktury jeho psychiky. Následkem toho jsou znalosti a návyky zprostředkovaně – přes okruh zájmů – také podmíněny typy struktury psychiky, které jedinec měl, když si tyto znalosti a návyky osvojoval. Takže výsledky jeho činnosti jsou jako vyjádření a důsledek znalostí a návyků také podmíněny typy struktury psychiky, při kterých tato činnost byla uskutečňována.¹

připodobení ostatním národům, III. 9 – o pomazání krále Saula, který pocházel z hlediska hierarchie klanů starohebrejské společnosti z dosti nevýznamného rodu).

¹ Tato okolnost je obsažně zachycena na v textu uvedené karikatuře (jejímž autorem je jakýsi Sergejev), která překrásně tuto skutečnost ilustruje, že dokonce i cíle, které jsou s ohledem na situaci vytyčeny správně a jsou nesporně proveditelné, nemohou být v řadě případů uskutečněny při tom typu struktury psychiky, který je vlastní lidem, jež je hodlají realizovat.

V daném případě by se na ostrově našel dostatek „loďařského dříví“ i návyky „robinsona“ by byly postačující k tomu, aby dokázal postavit plavby schopnou loď i s krytým podpalubím, na které by dokázal odplout z ostrova a vrátit se zpět do civilizace, ale jeho podřízenost pohlavním instinktům při zvířecím typu struktury psychiky předurčila výsledek: všechno se soustředilo na přidřívovou figuru, jež byla prakticky nezbytným prvkem architektury lodí v dřívějších epochách, každé lodi přidávala její osobitost a v určitém smyslu ji *oduševňovala*. Ovšem z inženýrského hlediska se s ohledem na zajištění nezbytných provozních kvalit lodi jednalo o absolutní zbytečnost.

Příčiny, v důsledku kterých jsou různé typy struktury psychiky rozdílně akceschopné, jsou rozebrány v kapitolách 4.7, 8.7 a 10.9.2 tohoto kurzu.

Hlava 10 . Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

znalostí a návyků statistikou rozložení obyvatelstva podle typů struktury psychiky, a ne ve smyslu pevné jednoznačné příčinné vazby v psychice toho či onoho konkrétního jedince: v mezích individuální psychiky se mohou vyskytovat určité variace, které nenarušují tuto sociální statistickou zákonitost, ale díky kterým do formování příslušných statistik každý jedinec vnáší svůj vklad.

Znalost toho, co jsme zde vyložili, v určitých formách otevírá možnost řídit proces formování (změny) statistiky rozdělení obyvatelstva podle typů struktury psychiky a „standardů chápání světa“ společnosti v procesu střídání pokolení. V souladu s touto možností v sobě úkol fašizovat společnost zahrnuje tři aspekty:

1. Nahrazení historicky vzniklé statistiky rozložení dospělého obyvatelstva podle typů struktury psychiky v procesu střídání pokolení statistikou, o kterou se může opírat fašistický režim;
2. Formování u dorůstajících pokolení – nepozorovaně a pozvolna – určitého spektra znalostí a návyků, na základě kterých dav „malých lidiček“:
 - bude díky svému vlastnímu ideovému přesvědčení vnímat nespravedlnost jako spravedlnost a bude upřímně, s entuziasmem, emocionálně i svou pracovní činností podporovat oligarchický režim produkující nespravedlnost;
 - a nevznikne v něm (v davu) nekontrolovatelná menšina, jejíž představitelé by byli **na prvním místě svobodní v mravním a intelektuálním ohledu (tj. žili by podle svého svědomí)** a úspěšně realizovali svůj tvůrčí potenciál ve věci *svržení fašismu ve smyslu jednou a provždy*.
3. Zajištění ideologického krytí prvního a druhého je nezbytné, aby dav adekvátně nechápal, co a jak s ním provádějí a tím spíše, aby neodhalil skutečné pohlaváry fašismu a loutkovodiče místní profašistické periférie, jejíž ruce fašizaci společnosti realizují.

V procesu fašizace nejsou tyto tři aspekty od sebe izolovány, naopak jsou mezi nimi vzájemné vazby a vzájemně se prolínají.

A také to není věcí terminologie, její existence či neexistence v kultuře společnosti, ale těch psychosociálních jevů, které slova pouze označují. V podstatě to znamená, že fašizace byla úspěšně realizována v mnohých společnostech i v těch historických obdobích, kdy neexistovala příslušná terminologie a v našich dnech – se vznikem

terminologie Koncepce sociální bezpečnosti – už jednoduše dokážeme popsat podstatu tohoto procesu (a ne jen jeho vnější projevy) a navíc podrobněji než to bylo možné na základě pojmového aparátu kultury z dob minulých.

Heslem *podstaty fašizace* jsou celkem široce známé verše: «**Lidé! Jestliže k pravdě svaté / Svět cestu najít nedokáže, / Čest bláznovi, který navodit umí / Lidstvu sen zlatý!**»¹. A vzhledem k tomu, že k *Pravdě Svaté* se iniciátoři fašistických projektů lidstvo dovést nesnaží, neboť sledují cíl přímo opačný, jsou slova, která jsme tučně vyčlenili – výmluvou, jejímž významem je ospravedlnit a přidat ušlechtilosti pokračování vyčleněnému kurzívou: uměle navozený šílený „zlatý“ sen lidstva pod nadvládou nepravdivosti, to právě je ten fašismus, který musí být pěkně zaobalen, aby se v očích všech pod jeho kontrolou zdál být ušlechtilý.

Závěrečná epizoda v povídce bratří Strugackých - *Piknik u cesty* je vyjádřením touhy uskutečnit nový akt fašizace stalkerem/slídilem Shoehardtem, „malým človíčkem“ s velmi dobrými úmysly, který za desetiletí života pod nadvládou ve své podstatě fašistického režimu nedosáhl kvalit *skutečného člověka*, jak je možné si odvodit z celkového kontextu povídky. A ten se tedy obrací se svou modlitbou k tajemné kouli, kterou na Zemi zanechali mimozemšťané, a která, jak věří postavy v povídce, plní přání:

«Pouze si v duchu zoufale jako nějakou modlitbu stále opakoval (Shoehardt – naše vysvětlení k citaci): „Já jsem zvíře, však to vidíš, že nejsem nic než zvíře. Nenacházím slova, nenaučili mne mluvit, neumím přemýšlet, ti prevítí mi zabránili, abych se to naučil. Ale jestli jsi opravdu taková... všemohoucí, všemocná, vševědoucí... udělej s tím něco! Podívej se do mé duše, já vím, že tam je vše, co potřebuješ vědět. Musí to tam být. Duši jsem přece nikdy nikomu nezaprodal! Je moje, lidská! Sama nahlédni, co vlastně chci. Přece to nemůže být tak, že bych chtěl něco špatného! Hrom do toho, vždyť já nedokážu, kromě

¹ Béranger v ruském originálu v překladu Kuročkina – 1862.

Hlava 10. Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

těch jeho² slov, na nic jiného přijít: „ŠTĚSTÍ VŠEM, ZADARMO, A NIKDO AŽ NEODEJDE S PRÁZDNOU.“»

A jestliže si porovnáme jedno s druhým, tak Shoehardtovu snu a jeho obětování Artura v podstatě odpovídá věrouka judaismu i křesťanství ve všech jeho větvích, včetně té pravoslavné: až přijde Mesiáš-Spasitel, tak nastolí režim, ve kterém budou všichni šťastni ovšem s tou výhradou, že jde o opravdově věřící, kterým bude soudného dne odpuštěno. Názorové rozdíly obou konfesí a jejich představitelů na to, co je skutečná víra, na osobu Mesiáše-Spasitele, a zda bude jeho příchod prvním či druhým nejsou s ohledem na ideu-léčku podstatné.

To však zásadně protiřečí tomu, co řekl Kristus: «Zákon a proroci až do Jana; od té chvíle se zvěstuje **království Boží a každý si do něho vynucuje vstup.**¹» (Lukáš, 16:16) – to znamená, že „štěstí pro všechny“ může být dosaženo pouze společným úsilím těch „všech“ ve vztahu k sobě samým. A slidič si přál dosáhnout štěstí, aniž by vynaložil jakékoliv úsilí na přeměnu sebe sama ze zvířete, jež se člověku pouze podobá (jak on sám o sobě přiznává), ve skutečného člověka... A v tom jsou s ním solidární mnohé milióny těch, kteří nikdy nečetli Píkník u cesty a mají hodně mlhavou představu o věroukách judaismu i křesťanství. Proto jsou jak Ruská pravoslavná církev, tak i synagoga schopny pokračovat v plnění mise, která jim od samého počátku byla uložena – být jednou ze zbraní fašizace společnosti v rámci biblického projektu ztotočnění lidstva ve jménu Boha – a to i v současné historické etapě.

² V námětu povídky má „autorská práva“ na tato Shoehardtova slova, kterými povídka končí, Artur Barbridge, syn dalšího slídila s přezdívkou „Mrchožrout“. Artura slídl Shoehardt (hlavní postava povídky) úmyslně obětoval, když ho pustil před sebe, aby Artur zahynul, deaktivoval „mlýnek na maso“ a umožnil tak Shoehardtovi bezpečně se dostat k tajemné kouli „plnící všechna přání“.

¹ Pozn. překl. Lukáš 16:16 v českém ekumenickém překladu bible. Z ruského jazyka by překlad přesněji zněl: «Zákon a proroci až do Jana; od té chvíle se zvěstuje království Boží a **každý do něj úsilím vstupuje.**»

11.2.5. Loutková tyranie právníků proti diktatuře svědomí

Vzhledem k tomu, že otázka fašizace společnosti a zamezení její fašizace spočívá kromě všeho jiného v tom, jak se svědomí projevuje v životě, je nutné pro **realizaci tří výše vyjmenovaných aspektů fašizace** (v kapitole 11.2.4) **kromě všeho jiného nahradit v životě společnosti DIKTATURU SVĚDOMÍ „DIKTATUROU ZÁKONA“**.

Ve většině historicky vzniklých kultur, včetně oficiální sociologické vědy postsovětské RF, neexistují jasné představy o vzájemných vazbách svědomí a hříchu – na straně jedné, a zákona a zločinu na straně druhé. A tato okolnost je vlastně tím světonázorovým základem umožňujícím velmi úspěšně v životě uplatňovat politiku vytěšňování DIKTATURY SVĚDOMÍ „*diktaturou zákona*“.

Svědomí je vrozený *náboženský smysl* (tj. *smysl registrující vzájemné spojení duše jedince s Bohem*) napojený na nevědomé úrovní individuální psychiky. Funkčním významem svědomí v psychice jedince je na základě dialogu vědomí a nevědomých úrovní psychiky s předstihem informovat jedince o tom, že ty či ony jeho záměry a jednání z nich vyplývající (včetně projevení jeho souhlasu s určitými názory a jednáním jiných lidí) jsou hříšné. Stud informuje o tom samém jako svědomí, ale až poté, kdy se jedinec špatných činů dopustil, tj. až poté, kdy ignoroval varování svědomí, nebo kdy se mu povedlo své „svědomí uspat“, aby mu nebránilo „žít si“.

Svědomí a stud, to jsou dva prostředky, které jedinci umožňují stát se člověkem. Jestliže jsou potlačeny, stává se z něj lidský nedodělek, který nebude schopný stát se člověkem, dokud se v něm stud a svědomí opět neprobudí.

O tom, jak je plná funkce řízení v životě společnosti realizována, a jak je rozložena mezi specializovanými druhy moci, jsme psali v kapitole 8.5 tohoto kurzu. Bylo tam řečeno, že:

- zákonodárství společnosti vyjadřuje koncepci organizace jeho života, pod jejíž nadvládou společnost žije;
- budeme-li zákonodárství posuzovat jako informačně-algoritmický systém, můžeme v něm identifikovat čtyři složky:

Hlava 10. Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

- Zákony vyjadřující standardní běžnou algoritmiku samořízení společnosti podle koncepce, která v ní vládne. Tato složka zákonodárství je nezbytná, aby ve společnosti věci mohly běžet „automaticky“; a jestliže je snahou společnosti dosáhnout lidskosti, umožňuje, aby se tvůrčí potenciál řídicích pracovníků soustředil na odhalování a řešení skutečně aktuálních problémů společenského rozvoje.
- Zákony vyjadřující způsob řešení konfliktů soukromých řízení v mezích koncepce vládnoucí ve společnosti.
- Zákony, které jsou zaměřeny na ochranu řízení podle koncepce vládnoucí ve společnosti před řízením vycházejícím z alternativních koncepcí, neslučitelných s tou stávající.
- Kromě vyjmenovaného mohou v zákonodárství existovat také „šumy“, tj. zákony nesmyslné a nejednoznačně vyložitelné, zákony, které se různých příčin zakládají na koncepcích organizace života společnosti neslučitelných s koncepcí vládnoucí ve společnosti.

Z hlediska jedince, jehož mravnost není zatížena vážnými neřestmi, musí zákon vyjadřovat pravověrnost/spravedlivost¹. A budeme-li vycházet ve vztahu ke všem aspektům života společnosti a jedince ze svědomí, nemohou mezi **diktaturou svědomí** a *diktaturou zákona* existovat žádné rozpory, neboť potom zaprvé zákonodárství společnosti vyjadřuje aktuální společenské chápání historicko-politické spravedlnosti podle svědomí, a zadruhé jsou všechny případy podle zásady „co není zákonem zakázáno, to je povoleno“ postupovány vyšší „jurisdikcí“, kterou je opět svědomí², a „právníké šumy“ jsou

¹ Právě proto jsou v ruském jazyce slova „právo“ a „zákon“ synonyma. A právníci byli v Rusku do určité doby nazýváni «правоведы» (znalci práva, právovědové): a v Petrohradu byla Škola právovědy a ne „Právníká“ škola. Také ve vysokoškolském diplomu byla v kolonce „obor“ uváděna „právověda“ a ne „jurisprudence“.

² V této souvislosti zmíníme, že v budoucnosti lidstva, v takové, jak ji viděl a popsal I. A. Jefremov ve svých románech Mlhovina Andromedy a Hodina býka, je nejvyšším mocenským orgánem na Zemi – **Rada ctí a práva**, jejímž účelem je (vyjádřeno naší terminologií), aby v těch případech, kdy platná právní úprava není jednoznačná, nebo její normy zaostaly za životem, takže v životě brání uplatňování historicko-politické spravedlnosti, pronikala do podstaty těchto problémů a vynášela rozhodnutí podle svědomí bez ohledu na ustanovení stávajícího zákonodárství.

odstraňovány v míře jejich odhalování, protože ve společensky prospěšném řízení představují reálný rušivý prvek.

I když to, co bude řečeno dále, budou prázdná slova pro všechny, kteří zapoměli, co je to *vlastní* stud a svědomí, je reálně diktatura svědomí přísnější než diktatura zákona, neboť v řadě případů zavazuje k tomu, k čemu zákon ne; a kromě toho v případě, kdy je zákon nastaven nespravedlivě, zavazuje diktatura svědomí nejen takový zákon překročit, ale i přijmout opatření k odstranění nepravověrného/nespravedlivého zákona i jeho aplikační praxe¹...

¹ To znamená, že diktatura svědomí může v řadě případů zavazovat dopouštět se přečinů proti platné právní úpravě: «Kdyby nebyl zákon, nebyl by ani zločinec», «Kde je zákon (nebo příkázání), tam je i zločin» (Výkladový slovník živého velkoruského jazyka V. I. Daľa, 1. díl, heslo „Zákon“); vzpomeňte si také na film Pozor na auto a životní postoj jeho hlavního hrdiny Jurije Dětočkina.

Příklad takového druhu zločinu najdeme v kubánských dějinách. V roce 1953 došlo na Kubě k ozbrojenému povstání proti Batistově diktatuře, které bylo neúspěšné a v jehož důsledku byl jeho organizátor – Fidel Castro Ruz – obviněn ze vzpoury proti zákonné vládě a stanul před soudem.

Když potom F. Castro vystupoval u soudu, kde se obhájoval sám a byl i obhájcem svých soudruhů, tak řekl: «*Elementární princip trestního práva vyžaduje, aby čin, který je kladen za vinu, přesně odpovídal druhu zločinu trestaného zákonem. Jestliže neexistuje zákon, který by mohl být přesně aplikován na spornou otázku, není ani žádného zločinu*» (F. Castro – Dějiny mi dají za pravdu, uvedeno podle publikace na internetu s odkazy na text vydavatelství José Martí, 1984, Havana, Kuba). A dále Castro přesvědčivě dokázal, že sám Batistův režim vzniknul jen proto, že sám Batista se svými stoupenci hrubě porušil platné kubánské zákonodárství, takže jsou odkazy soudu obsluhujícího režim na kubánské zákonodárství s ohledem na právní nelegitimitu režimu nemístné.

Jen poznamenáme, že sám Fidel Castro byl diplomovaným právníkem, a proti tomuto jeho tvrzení, stejně jako důsledkům z něho vyplývajícím, nevznesli právníci, kteří byli členy soudní poroty, ani žalobci žádné námitky; jinou věcí je, že soud nedodržoval zákony a podřizoval se tehdejšímu kubánskému diktátorovi – Batistovi – takže jeho povinností bylo pouze narazit na nějaké právní paragrafy rozsudek, o kterém bylo předem rozhodnuto. Nikdo se tedy nenamáhal přezkoumávat podstatu Castrových argumentů.

Jestliže se tedy vrátíme k tomu, co je obsahem této kapitoly, projevil se tehdy v jednání Fidela Castra diktát svědomí, který zavazoval jeho i jeho

Jestliže však lidé v určité kulturně svébytné společnosti ve své většině (a obzvláště lidé v řídicím postavení – „elita“) dávno zapomněli na to, jak vypadá stud a svědomí v jejich vlastní psychice, vede to k tomu, že princip „diktatury zákona“ dodržovaný v aplikační praxi degeneruje v loutkovou¹ tyranii korporace profesionálních právníků.

Její představitelé, kteří se přidržují vnitřní korporativní etiky a dodržují vnitřní disciplínu hierarchie korporace bez svědomí a studu, uplatňují zásadu „zákon je jako ojí, vždy ho můžeme otočit tam, kam právě potřebujeme“; a vzhledem k odtrženosti od zbytku společnosti a antipatie korporace vůči ní její představitelé nejenže ignorují princip „co není zákonem zakázáno, je povoleno“, ale – *zneužívající svého sociálního a profesionálního monopolního postavení* – přímo ignorují jednoznačně vyložitelné zákony (včetně ústav států) a princip presumpce nevinny zavazující vykládat jakékoliv neprokázané věci,

stoupence zlikvidovat nespravedlivé kubánské zákonodárství a jeho státní aplikační praxi.

Pro naši současnou domácí aplikační praxi je stejně jako pro aplikační praxi Batistova režimu pošlapávání principu vyjádřeného Castrem u soudu – normou. Úkolem právního zajištění úkonů všech mocenských větví v postsovětské Ruské federaci je navzdory tomuto elementárnímu principu přidávat *zdání zákonnosti* odkazy na paragrafy platné právní úpravy svévolně přijímaným rozsudkům, včetně těch nepravověrných/nespravedlivých. A proto musí právník umět na případy ze života narazit nějaký více či méně vhodný paragraf zákona; jenže kdyby postupoval tak, jak by správně měl, musel by zákony porovnávat se životem a vybírat z nich ta ustanovení, která životu odpovídají. Aplikační praxe, která vznikla v RF, není vyjádřením nízkého vzdělání a absence potřebné profesionality v kombinaci s přílišnou horlivostí, je vyjádřením zcela obyčejné drzosti („pravdu má ten, kdo si jí dokáže vynutit“) v důsledku skutečnosti, že lidé v mocenských funkcích jsou přesvědčeni o své vlastní beztréstnosti („všeho jsme se už zmocnili/máme už všechno pod svou kontrolou“).

¹ Která má své loutkovodiče a pohlaváry z důvodu 1) negramotnosti právníků v oblasti řízení, neboť je jim poskytováno standardní právní vzdělání (určené pro biblickou a postbiblickou světskou kulturu) a 2) jejich konceptuální bezmoci cílevědomě zformované v průběhu jejich studia. Podíváme-li se na podstatu loutkovitosti korporace právníků bez studu a svědomí, tak je služebníci tyranie mezinárodního lichvářství realizujícího biblický projekt ztotožnění lidstva ve jménu Boha.

pochyby a nejednoznačnosti v zákoně ve prospěch obžalovaného¹. Proto také slova „diktatura zákona“ znějí v postsovětské Ruské federaci z úst jedněch politiků a novinářů jako schizofrenické bludy a z úst jiných jako „píár“, jehož účelem je přidat ušlechtilosti zcela reálné tyranii loutkové korporace *právníků bez studu a svědomí*.

V takovém prostředí potom „právnícké šumy“, které jsou součástí zákonodárství, již nejsou považovány za chyby v tvorbě zákonů, ale za jeden ze systémových faktorů právního systému společnosti, neboť se stávají faktorem k potlačování vůle občanů, protože mnohé jejich přirozené účinky jsou nezákonné a přitom zakládají zákonnou odpovědnost. Příkladem tomu je výklad práva týkající se nezbytné sebeobrany v reálné aplikační praxi.

Právě z tohoto důvodu má *společenství právníků-pokrytců* zájem na tom, aby byl život společnosti podřízen principu „*diktatury zákona*“ *bez jakýchkoliv výhrad s ohledem na svědomí a stud*, a aby „právníckých šumů“ bylo co nejvíce, neboť pouze držitelé funkcí, jejichž obsazení vyžaduje právnícký diplom, mají monopolní právo tyto „šumy“ a další zákony vykládat ve vztahu ke konkrétním životním situacím v zájmu individuální a všeobecně byrokratické korporativní ziskuchtivosti. A jejich ideálem je, *aby běžný občan, který nezískal právnícké vzdělání, byl nucen při své práci i v běžném životě využívat co nejvíce služeb profesionálních právníků, kterým to bude přímo či nepřímou přinášet odměnu*².

Proto se také nedomnívejte, že prudké navýšení počtu právníckých fakult v postsovětské RF od začátku devadesátých let 20. století a celkového počtu studentů studujících právnícké a související obory (všichni ti „menageři“), jsou snad projevem „živelné“ tržní samoregulace poptávky a nabídky na profese. Jednalo se pouze o „otevření stavidel“, aby se větší množství mládeže bez svědomí,

¹ A potom se sami podivují, jak a odkud se bere extremismus v podobě odporu proti jednání „organů činných v trestním řízení“, a proč velká část společnosti nestojí na straně těchto „policejních organů“ a vůbec celkové státní moci, ale na straně těch, kteří jim čelí, což může vygradovat až do úmyslného a někdy i kolektivně organizovaného použití násilí proti představitelům státních organů.

² Soudě podle internetu, má Francie blízko k realizaci tohoto ideálu. Viz publikace Francouzské soudnictví na odkazu: <http://www.contrtv.ru/print/3655/>.

Hlava 10. Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

kteřá nezná historii *a díky svému ignorantství je máloco schopná v životě chápat*, o to více však dychtí získat vysoké sociální postavení a příslušnou úroveň „spotřebitelství“¹, vrhlo získávat „právnícké vzdělání“, a poté, co se dostane k moci, bylo nástrojem fašizace společnosti.

Aby však společnost živořila v takovém režimu, je nezbytné:

- aby se několik pokolení od nejranějšího dětství učilo tomu, že:
 - hlavní povinností jedince je dodržovat zákony, jejich prováděcí předpisy, všechny směrnice a pokyny vydané nadřízenými, a také donášet na ty, kteří je naopak porušují;
 - dodržování zákonů a směrnic i v těch případech, kdy okolnosti vyžadují, aby byly porušeny, jestliže to má prospět věci, není postižitelné; stejně jako není postižitelné, jestliže takové dodržování zákona vede ke vzniku škody;
 - zato jestliže někdo dosáhne společensky prospěšného výsledku ve věci cestou porušení směrnic, zákonů a jejich prováděcích předpisů, musí být potrestán a míra trestu je určována úrovní porušení zákona. Trest je povinný a až poté, co rozsudek nabyde právní moci, může se začít uvažovat o udělení milosti na základě toho, že bylo dosaženo sociálně významného užitečného výsledku, nebo tak bylo zabráněno nějakému neštěstí.
- vymýtit ve společnosti ze standardu chápání světa pojmy *hřích, svědomí, stud*, aby byl otevřen prostor pro realizaci principu „*co není zákonem zakázáno, to je dovoleno BEZ JAKÝCHKOLIV MIMOPRÁVNÍCH OMEZENÍ*“.
- všichni musí být nevzdělaní v otázkách psychologie, sociologie, dějin a negramotní v řízení (v krajním případě se připouští pouze taková gramotnost z aplikace teorie řízení, aby to umožňovalo řešit

¹ Na začátku roku 2006 byla průměrná mzda soudců řádově 60 000 rublů v době, kdy průměrná mzda v reálném sektoru byla méně než 10 000 rublů. Potom se mzdy soudců nejednou navyšovaly, takže růst pracovníků v reálném sektoru dále předháněly: prý za účelem zajištění „nezávislosti soudců“. Jenže jak dokládají dějiny, tak i po tomto *státním podplacení soudců*, funguje právní aplikační praxe v Rusku stejně jako dřív na základě principu „zákon je jako oř, vždy ho můžete otočit tam, kam právě potřebujeme“, „s mocným a bohatým se soudit nepokoušej“. Obyčejný občan je vůči úřednickému a soudnímu pošlapávání jeho práv, zákonů i státní ústavy bezmocný.

technicko-technologické úkoly nebo jiné úzkoprofilové úkoly), aby nikdo a především profesionální právníci nechápali, že:

- zákonodárství je konceptuálně podmíněno a je v něm vyjádřena určitá koncepce organizace života společnosti;
- konceptuální moc byla objektivní daností v dějinách a je i v současnosti, a že je svou podstatou autokratická, tj. svévolná, samovládná a nadzákonná, takže stojí jak nad administrativním diktátem, tak také nad všemi procedurami formální demokracie;
- konceptuální moc je včetně koncepce, kterou produkuje, mravně podmíněná, a proto je buď vyjádřením diktatury svědomí, nebo nepravověrnosti démonismu, který je buď lhostejný k tomu, aby se z lidí stávali skuteční lidé, nebo je proti tomu přímo zaměřený.

Pouze za těchto podmínek bude zákon davem vnímán jako něco posvátného a korporace právníků bez studu a svědomí bude moci získat postavení „kněžstva“ nové epochy. Zda se bude nad touto „diktaturou zákona“ tyčit „führer“, „národní lídr“, „velekněz“, „imám“, někdo vyzvednutý na úroveň „svědomí národa“, který bude působit mimo struktury státní a podnikatelské moci apod. – to už jsou pouze drobné detaily konkrétní historické situace.¹

¹ V souvislosti se zde vyloženým připomeneme, že ještě než byl zvolen ruským prezidentem, D. A. Medvěděv při svém vystoupení na ekonomickém fóru v Krasnojarsku 15. února 2008 vytyčil řadu úkolů, které měl v úmyslu řešit v případě svého zvolení hlavou státu. Prvním z nich, *což naznačuje také jeho nejvyšší prioritu*, bylo „překonání právního nihilismu“ (viz v knize Rusko 2020, Hlavní úkoly rozvoje státu, Moskva, Evropa, 2008, str. 56). Což bylo pokračováním politického kurzu loutkovodičů B. N. Jelcina: v jeho poslání federálnímu shromáždění z 30. března 1999 – Rusko na přelomu století – nazvali autoři této jeho řeči překonání „právního nihilismu“ jak orgánů státní moci, tak i obyvatelstva „jedním z klíčových článků boje s kriminalitou. Ale o **diktatuře svědomí**, kterému musí být podřízena tvorba zákonů i diktatura zákona, se za celou dobu existence postsovětského Ruska nikdo z jeho politiků ani mediálních činitelů nezmínil a nikdo také neodstraňuje z aparátu státní moci a byznysu ty, kteří jasně předvedli absenci svého svědomí i studu: *v podmínkách davo-„elitářství“ je princip mravní bezzásadovosti zárukou úspěchu v karierním růstu*. A to je také jedna z příčin, proč celý režim v Rusku pracuje na nastolení tyranie právníků, jejich loutkovodičů a pohlavárů, neboť jde o jednu z nezbytných složek pro úspěšnou fašizaci státu.

Ale vymýcení svědomí a studu ze života společnosti je pouze jedním z úkolů při vytváření sociální základny fašistického režimu, i když tento úkol je klíčový.

Takže hlavní úkol antifašistů spočívá v tom, nedovolit fašistům tímto klíčem otevřít **propast zla**.

Co se týká řešení ostatních úkolů fašizace společnosti, tak na těch v podmínkách davo-„elitářství“ pracují všechny instituce podřízené „elitářským“ mravům, jak bylo předvedeno v hlavě 10 tohoto kurzu.

V případě úspěchu globální fašizace čeká lidstvo katastrofa, vyprodukovaná jeho vlastní absencí svědomí a studu. O algoritmice vývoje tohoto druhu katastrofy bude pojednávat následující část, která také odpoví na druhou otázku z konce kapitoly 11.1.

11.3. Změna poměru etalonových frekvencí biologického a sociálního času a její následky

11.3.1. Změna poměru etalonových frekvencí biologického a sociálního času

Abychom získali odpověď na druhou otázku z těch, které byly položeny na konci kapitoly 11.1, vrátíme se opět k analýze vzájemné interakce populací biologických druhů s životním prostředím. Adaptace vysoce rozvinutých biologických druhů k přírodnímu prostředí má dvouúrovňový (nebo jinak řečeno dvoukanálový) charakter:

- K pomalým změnám přírodního prostředí se ve vztahu ke střídání pokolení každý druh (populace) přizpůsobuje změnou vrozených vlastností jedinců v nových pokoleních v mezích statistického rozptylu připouštěného genetikou (tím, co v biologii dostalo název „neusměrněná proměnlivost“). *To je první z kanálů průběhu informačních procesů.*
- K rychlým změnám životního prostředí se ve vztahu ke střídání pokolení druh (populace) nemůže přizpůsobit změnou vrozených vlastností jedinců, takže se novým faktorům prostředí musí přizpůsobit všichni jedinci, kteří se s nimi ve svém životě střetnou.
 - To znamená, že jedinci, kteří se nedokáží přizpůsobit tlaku nějakého faktoru životního prostředí, hynou statisticky častěji – jak kvůli přímému působení tohoto faktoru, tak také v důsledku různorodých příčin vnitřní (s ohledem na hranice jejich

organismů) lokalizace vyvolaných v životě „stresy“ a „neurózami“, které jsou důsledkem působení faktorů životního prostředí¹.

- Ti jedinci, kteří se přizpůsobili, v důsledku přímého vlivu faktoru nezahynou ani to v nich nevyvolá „stresy“ a „neurózy“.

To je druhý kanál průběhu informačních procesů v životě biologického druhu jako systémového celku ve skladbě biosféry.

Tato popsaná obecná biologická zákonitost života absolutně všech vysoce rozvinutých biologických druhů na Zemi má ve vztahu k druhu „Člověk rozumný“ svou osobitost. Ukazuje se, že jedním z faktorů vlivu životního prostředí, na který člověk jako biologický druh musí tak jako tak zareagovat, je jeho vlastní technicko-technologický pokrok a jeho následky.

V představách většiny lidí píšících na toto téma se vliv technicko-technologického pokroku na životní prostředí a člověka projevuje především následovně:

- Znečištění přírodního prostředí technogenním a biogenním látkovým výrobním a komunálním odpadem, v jehož důsledku se celé regiony (jak souše, tak i světových oceánů) proměňují ve smetiště vytěšňující biocenózy, které na jejich místě i v jejich okolí dříve existovaly, a do koloběhu látkové výměny v přírodě a trofických řetězců² biosféry pronikají chemické sloučeniny, které tam dříve nebyly a narušují přirozenou fyziologii a genetiku živých organismů včetně lidského organismu.
- Lokální ohřívání životního prostředí technogenní energií vedoucí ke změnám dynamiky atmosférických a hydrosférických procesů, což způsobuje změnu klimatu na celé planetě i v jednotlivých regionech. To je to, čemu se dnes říká „globální oteplování“, přestože v něm existuje i chemicky podmíněná složka (takzvané „skleníkové plyny“).

¹ Tak až 70% lidských nemocí, známých současnému západnímu zdravotnictví, je charakterizováno jako „psychosomatické“, tj. napřed dochází k nějakému narušení psychiky, která není schopná přijímat prostředí takové, jaké je, a následně již nesprávná psychická činnosti vyvolává různá narušení funkčnosti organismu.

² Trofické řetězce v biocenózách jsou potravní řetězce definující potravní vztahy mezi jednotlivými biologickými druhy, tj. které druhy jsou potravou pro jiné.

Hlava 10. Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

Na faktu, že ke „globálnímu oteplování“ dochází, jedni badatelé trvají a jiní ho neméně vytrvale vyvracejí. Termín „globální oteplování“ však není adekvátní, neboť zkresluje představy lidí o tom, k čemu ve skutečnosti dochází.

Celkový objem technogenní energie vyráběné lidstvem se v současné době nachází v mezích přirozených ročních výkyvů energetické rovnováhy planety a v mezích chyby jejího vyhodnocování¹. Právě z tohoto důvodu neexistují žádné důvody mluvit o globálním oteplení jako takovém.

Nicméně lokální vlivy technogenních energetických toků mohou vyvolávat následky globálního charakteru: meteorologové například tvrdí, že každý start raketoplánu Shuttle z kosmodromu na mysu Canaveral na Floridě máte dvoutýdenní předpovědi počasí v regionech přiléhajících k severnímu Atlantiku. Kromě toho statistická analýza odhaluje na korelaci² dlouhotrvajících such v Africe, prudkých dešťů v USA, blátivých zim v Evropě a silných zemětřesení v Mexiku, Kalifornii a na Aljašce s aktivitou kosmodromu na Floridě (viz S. Rybnikov, Palicí po křišťálové klenbě, časopis Znalost je síla, č. 5, 1991). Tj. vlivem lokálního ohřívání životního prostředí technogenní energií přichází o stabilitu globální klimatický systém, který tu stačil vzniknout do té doby, než začala technogenní energetika určovat tvář současné civilizace. Jenže nejde o „globální oteplování“, ale o úplně jiný jev.

- Změna přirozené přírodní úrovně a *melodické modulace* („formátování“) hladiny pronikající radiace (toků různorodých „elementárních“ částic gama záření a jiných druhů záření) a vlastností fyzikálních polí (elektromagnetického, elektrostatického, vibroakustického apod.) vlivem technicko-technologické činnosti.

V nejtěžších případech může vše vyjmenované v souhrnu vést k likvidaci stávajících regionálních biocenóz planety a k jejich nahrazení novými. Jestliže tento jev nabyde masového a všudypřítomného

¹ Viz věstník č. 1 Komise Ruské akademie věd o boji s pseudovědou a falšováním vědeckých výzkumů (L. I. Ponomarjov, Ospravedlnění vědy, uvedený věstník str. 38, 39; příslušný fragment článku L. I. Ponomarjova je uveden v analytické zprávě vnitřního prediktoru SSSR 2007 K současné situaci, č. 4 (64), 2007, Ruská akademie věd brojí proti pseudovědě? – Zameťte si před vlastním prahem...).

² Souvztažnost příslušných statistik.

charakteru, může potom vést k likvidaci současné *biosféry planety jako systémového celku* se všemi důsledky z toho vyplývajícími, a to i pro druh „Člověk rozumný“, neboť v budoucí biosféře pro něj vůbec nemusí existovat místo – žádná ekologická nika.

A jestliže lidstvo vědomě a ze své vůle nezmění kvalitu svého života, bude v pořadí další katastrofa kultury globální civilizace vyprovokována globální biosféricko-ekologickou krizí, před níž varoval už Kristus:

«Pokolení zlé a zpronevěřilé/cizoložné si hledá znamení; ale znamení mu nebude dáno, leč znamení proroka Jonáše» (Matouš, 12:39, a opakovaně Matouš, 16:4).

Jedním z aspektů znamení proroka Jonáše (viz. Starý zákon, kniha Jonášova) bylo stísnění Jonáše v trávicím traktu (v ústním otvoru, kde je určitá dutina zaplněná vzduchem) nějaké velryby, tj. Jonáš byl stísněn v biosférickém objektu zvláštního druhu; byla to odplata za to, že se pokusil vyhnout splnění své mise v Záměru.

Při přechodu od individuálního měřítka ke globálně-civilizačnímu s touto epizodou plně koresponduje stísnění lidstva v současné biosféricko-ekologické krizi, které může skončit dvěma způsoby:

- buď se vzpamatuje a samo změni kvalitu svého života, přičemž svým návratem do rámce Záměru získá svobodu (jako to učinil Jonáš);
- nebo tvrdohlavě vytrvá ve svém odchýlení se od Záměru a v boji proti němu, a zahyne, stejně jako už se to nejednou stalo v minulosti současné globální civilizace, kdy sebevraždou svou existenci ukončily některé její svébytné kultury (na území současné pouště Sahary, Nazca, Velikonoční ostrov a další)¹.

Avšak kromě výše uvedených faktorů, které jsou známkami ekologické krize, existuje ještě jeden faktor, který je pro osud lidstva významnější, neboť právě jeho vliv je schopný zastavit rozvoj biosféricko-ekologické krize i všech jejích průvodních sociálních krizí, jestliže na něj lidé adekvátně zareagují.

Tento faktor může být ve zkratce popsán následujícími slovy:

- Ve starověku, před několika tisíci lety, na úsvitu vzniku současné globální civilizace se rychlost průběhu technicko-technologického

¹ A zde je odpověď na otázku, co by se mohlo stát, jestliže by životní postoj „rozumného“ „pragmatismu-realismu“ přece jen zvítězil nad „utopismem“ snilků-idealistů přesvědčených o nevyhnutelnosti nastolení království Božího na Zemi úsilím samotných lidí pod Božím vedením.

Hlava 10. Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

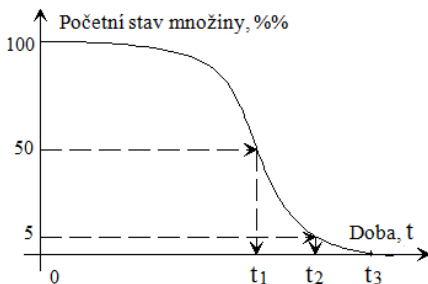
pokroku blížila nule. Projevovalo se to tím, že z technicko-technologického hlediska prakticky neměnným světem procházely desítky, jestliže ne přímo stovky lidských pokolení.

- V současné době v průběhu života jednoho pokolení stačí zestárnout několik pokolení techniky a technologií!

Tato změna kvality života globální civilizace má pro její budoucnost ohromný význam.

Řečené je nutné vysvětlit a poskytnout tak základ pro zformování obrazových představ o těch jevech, které je nezbytné si uvědomovat, a ke kterým je nutné přistupovat promyšleně, aby se z nás nestali *zajatci svých předsudků odsouzení k sebevraždě*, jako se to stalo Bulgakovovu Pilátovi v okamžiku jeho rozhovoru s Ješuuou, uvedeném v kapitole 11.1.

Na obr. 11.3.1.1 je znázorněná časová závislost úbytku prvků

- t_1 – Průměrná doba trvání života prvků množiny
- t_2 – Statisticky standardní doba vymizení množiny
- t_3 – Doba faktického zániku posledního prvku množiny

vztahu k objektům technosféry již „televize druhé generace“ apod. etí ve svém vývoji prošlo čtyřmi životy jednoho lidského pokolení:

plátěná „etážová“ letadla s ozubenými převody ze začátku 20. století; aerodynamicky vypiplaná „opravdová letadla“ konstruovaná ze dřeva a kovu z dvacátých až čtyřicátých let 20. století s pístovými motory; letadla s turboreaktivními motory s minimem elektroniky ze začátku padesátých let až do konce sedmdesátých let 20. století; letadla, která prakticky nejsou schopná létat bez elektroniky od začátku devadesátých let 20. století.

Co se týká elektroniky, tak v současné době se základna elektronických prvků a technologie jejich výroby obnovuje přibližně jednou za pět let, což vyžaduje obnovu kultury projektování elektronické techniky a jejich výrobních technologií v příslušném tempu, tj. přibližně také jednou za pět let.

Proto je analogicky termín „pokolení/generace“ zcela zákonitě možné používat i ve vztahu k technologiím.

Jestliže zjistíme aktuální personální složení populace živých organismů (100% v počátečním časovém okamžiku), a potom sledujeme, jak jedinci z takto nadefinované množiny populace postupně mizí, získáme charakterově přibližně stejný diagram, jaký je znázorněn na obr. 11.3.1-1., kde již však bude množstevně definováno měřítko časové a početní osy.

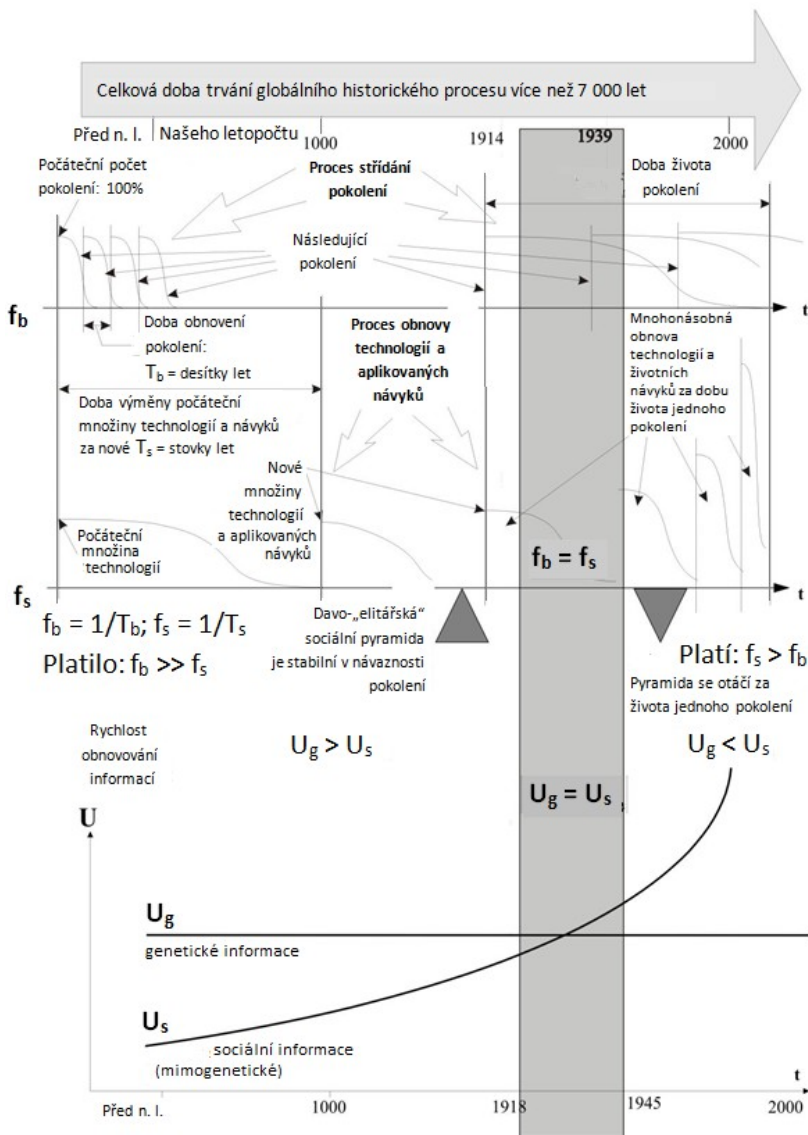
Proces znázorněný na obr. 11.3.1-1 neznamená, že s jeho ukončením populace zmizí, přestože i to je v podstatě možné. V převážné většině případů však dochází k obnově personálního složení členů populace (tj. dojde k nahrazení prvků původní množiny prvky jiné, chronologicky pozdější množiny). Znamená to, že po zmizení jedné množiny, jejíž personální složení bylo zjištěno v počátečním časovém okamžiku, je možné najít novou množinu charakterizovanou jejím personálním složením. O zmizení množiny se zjištěným personálním složením je možné hovořit i ve statistickém smyslu, což znamená, že je možné uvažovat, že ke zmizení množiny dojde, jestliže zmizí nějaké určité procento z původních 100% (které zpravidla pak platí pro všechny množiny hodnocené v chronologické posloupnosti), například 5%, 80% nebo 95% (t_2 – statisticky standardní doba zmizení množiny na obr. 11.3.1-1 odpovídá zmizení 95% jejích prvků zaregistrovaných v počátečním časovém okamžiku; v jiných úkolech může být ale zvolen daleko citlivější standard, například pětiprocentní úbytek z původního počtu).

Na obr. 11.3.1-2 (na následující stránce) je v jeho horní části jmenovitě znázorněna celková doba trvání a směřování průběhu globálního historického procesu (časové měřítko je jmenovité, nerovnoměrné ve vztahu k astronomickému roku). Níže jsou rozmístěny dvě časové osy, na kterých jsou znázorněny dva procesy. Na horní chronologické ose je proces návazného střídání lidských pokolení a na té spodní je proces obnovování technologií a aplikovaných životních návyků.

Ještě níže je umístěn třetí souřadnicový systém, který znázorňuje změnu poměru rychlostí průběhu dvou výše jmenovaných procesů – výlučně biologického a vnitřně společenského.

Čistě formálně jsou svými algoritmy, na základě kterých byly sestrojeny jejich diagramy, všechny procesy znázorněné na první a druhé chronologické ose obr. 11.3.1-2 identické jak procesu znázorněnému na obr. 11.3.1-1, tak i vzájemně mezi sebou.

Hlava 10. Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

Obr. 11.3.1-2. Změna poměru etalonových frekvencí biologického a sociálního času

Přitom se předpokládá, že v každém okamžiku průběhu globálního historického procesu je možné zjistit personální složení lidského pokolení, které bude mít v každém daném okamžiku počet rovnající se 100%, který se bude snižovat až do úplného vymizení daného pokolení. Avšak vzhledem k tomu, že se neustále rodí noví lidé, kteří nejsou součástí původně zjištěné množiny, tak v tom okamžiku historického procesu, kdy vymizí původně sledované pokolení, bude možné zjistit personální složení dalšího pokolení, jehož počet se bude v tomto v daném okamžiku také rovnat 100%.

Analogicky se předpokládá, a tento předpoklad není v rozporu s možnostmi archeologie, že v počátečním období formování civilizace byla zjištěna určitá, svým složením plně definovaná množina technologií a životních návyků. Dále se v průběhu historického rozvoje technologie a životní návyky náležející do této množiny postupně přestávaly využívat. K tomu okamžiku historického období, kdy vymizí počáteční množina technologií a životních návyků, bude možné zjistit nějakou jinou množinu technologií a životních návyků. Je možné, že vlivem vědecko-technického pokroku bude početnější než ta předchozí, nicméně počet zjištěných nových technologií může být opět považován za počet rovnající se 100% kvůli zjednodušení sestavovaného diagramu.

Moment vymizení množin definovaných podle jejich konkrétního složení (jak s ohledem na lidská pokolení, tak i pokolení technologií a životních návyků) je možné, jak bylo zmíněno dříve při rozebírání obr. 11.3.1.-1, chápat i ve statistickém smyslu: neboť úplné vymizení, které by bylo sledované až do zániku posledního z prvků množiny, by mohlo vycházet daleko za rámec zbytku statistiky a nebylo by pro ni charakteristické. Je tedy možné uvažovat, že k vymizení množiny dojde při vymizení určitého definovaného a *konstantního (pro všechny porovnávané případy)* počtu procent z původního sta procent. Může se například jednat o 80% z počtu původně zjištěných technologií. Takto je možné přistupovat i k procesu obnovení lidských pokolení: tj. není nutné čekat, až zemře i jeho poslední nejdéle žijící představitel, ale je možné si stanovit, že až zemře 80% z kdysi zjištěného personálního složení obyvatelstva, došlo k nahrazení starého pokolení novým.

Takže při úplné formální identitě způsobu jejich sestavení se v horní části obr. 11.3.1-2 obsah prvního a druhého diagramu 1) procesu střídání pokolení lidí a 2) procesu střídání pokolení technologií a

Hlava 10. Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

životních návyků vzájemně liší – v rozdílném měřítku s ohledem na etalon astronomického času.¹

Průměrná doba života jednoho lidského pokolení $T_{b\text{prům}}$ je podmíněna geneticky a v historii současné globální civilizace se měnila ve velmi omezených hranicích: $T_{b\text{prům}} = \text{v mezech století} \pm \text{desítky let}$. I když se průměrná doba lidského života v historii nám známé současné civilizace prodlužovala, nedošlo k jejímu násobnému prodloužení, a proto je možné ji ve vztahu k etalonu astronomického času považovat přibližně za neměnnou².

Vzhledem k tomu, že jakýkoliv rytmický proces může posloužit jako etalonový proces měření času, může být i výše popsaný proces střídání návazných pokolení zvolen jako etalonový proces měření času – biologického času³. Je to znázorněno na horní (první) časové ose obr. 11.3.1-1 nalevo od přerušení horizontálních os harmonogramu, které odděluje dávnou minulost od naší epochy, tedy od historické doby života současných pokolení a bezprostředně jim předcházejících pokolení, která si nyní žijící osobně pamatují, neboť k nim patřili jejich rodiče a prarodiče.

Proces obnovy technologií a životních návyků zobrazený na druhé časové ose v horní části obr. 11.3.1-2 jako posloupnost množin přicházejících o své prvky, také může být zvolen jako etalonový proces měření času. Jenže na rozdíl od horního harmonogramu, doba trvání „životá“ pokolení technologií a životních návyků není po dobu celé historie neměnná (ve vztahu k astronomickému etalonu měření času) a to ani přibližně: *v průběhu globálního historického procesu dochází ke*

¹ Etalonem astronomického času je v daném případě tropický rok: plný cyklus střídání ročních období za oběh Země okolo Slunce.

² Z hlediska *abstraktnosti* matematiky se jakákoliv dvě čísla *přibližně rovnají*. Jinou věcí je, zda je v procesu řešení *konkrétního úkolu* chyba, která je vlastní takovému ztotožnění dvou objektivně rozdílných čísel, přípustná nebo ne?

³ Volba etalonového procesu pro měření času může být na základě vnímání a chápání světa v trojjedinosti matérie-informace-míra libovolná a je definována úkoly, pro které je etalon času potřebný.

Kromě toho ani v historické minulosti některé kultury nespojovaly historické události pouze s astronomickým etalonem času, ale také s tím biologickým: v Bibli není astronomická chronologie, využívá se tam posloupnost vlády králů; v Japonsku po dobu mnohých staletí platí periodizace historie státu podle střídání imperátorů na trůnu.

zkracování periody vytěsňování starších technologií a životních návyků novými pokoleními technologií a životně významných návyků. To znamená, že se proces obnovy technologií a sociálně významných návyků v průběhu celé historie zrychluje, porovnáme-li ho s astronomickým etalonem času.

Charakter poměru frekvencí procesů na první a druhé chronologické ose na obr. 11.3.1-2, který existoval v levé části, se v té pravé kvalitativně změnil přímo v opačný. Vyjádřeno matematicky to vypadá následovně: na úsvitu současné civilizace byl poměr etalonových frekvencí¹ biologického a *sociálního (technologicky podmíněného)* času následující²: $f_b \gg f_s$; a v průběhu jejího rozvoje se to změnilo na: $f_s > f_b$. Tj. došlo ke změně poměru etalonových frekvencí biologického a sociálního času. Graficky je tato změna poměru etalonových frekvencí času znázorněna v dolní části obr. 8 podél třetí chronologické osy.

Zjištěné frekvence f_b a f_s jsou mírami rychlosti obnovování informačního stavu společnosti (jako hierarchicky organizovaného systému) na biologické a sociální úrovni v její organizaci. Na spodním diagramu (podél třetí chronologické osy obr. 11.3.1-2) charakterizuje U_g (*veličina přibližně neměnná po dobu celé historie*) rychlost obnovy genetických informací (mnemonický index „g“) v populaci; U_s neustále vzrůstající po celou dobu historie, charakterizuje rychlost obnovy kultury jako *mimogenetických informací*, tj. informací, které nejsou předávány od pokolení k pokolení v podobě hotové k použití prostřednictvím mechanismu biologického druhu „Člověk rozumný“ (mnemonický index „s“ označuje „sociální“).

Je třeba ještě upozornit, že naše definice frekvencí etalonů biologického a sociálního času jsou funkcemi *statistických standardů, které jsou subjektivně zvolenou mírou obnovování informací obou typů (genetických i kulturně podmíněných) ve společnosti.* To však neznamená, že tvrzení o změnách poměru etalonových frekvencí biologického a sociálního času je nějakým výplodem našeho subjektivismu, a proto si ostatní lidé nemusí s působením tohoto životního jevu dělat starosti; řečené znamená, že ve vztahu ke každému

¹ Frekvence f je vyjádřena periodou (časovým intervalem) T následujícím vzorcem: $f = 1/T$.

² Dvojitý znak „ \gg “ je třeba chápat ve smyslu „několikanásobně větší“; analogicky pak také dvojitý znak „ \ll “ zase znamená „několikanásobně menší“.

Hlava 10 . Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

početnímu procesu popisovanému prostředky matematické statistiky, mohou být subjektivně zvoleny různé hodnoty statistických standardů, které jsou mezními hodnotami pro zjištění těch či oněch změn v průběhu početního procesu.

Aby bylo jasné, co máme na mysli, je třeba se vrátit k rozboru obr. 11.3.1-1, kde je znázorněna doba t_2 (*respektive čas t_2 označující konec časového intervalu*), která odpovídá statistickému standardu 95% vymizení původního stavu sledované množiny. Doba t_1 odpovídá statistickému standardu 50% vymizení původního stavu sledované množiny. Je pochopitelné, že přechod ke statistickému standardu 5% vymizení původního stavu sledované množiny posune příslušný konec časového intervalu ještě více doleva v porovnání s časovým intervalem, který odpovídá statistickým standardům vymizení vyšších podílů původního stavu sledované množiny.

Jak si můžeme odvodit z principů sestavení obr. 11.3.1-2, nebude se okamžik přechodu biologicky-sociálního systému do jiné kvality jeho existence v důsledku změny poměru etalonových frekvencí biologického a sociálního času, zjištěný podle jiného statistického standardu obnovy technologií shodovat s okamžikem přechodu zjištěným podle původně zvoleného statistického standardu obnovy množiny technologií, a to dokonce ani v případě úplně stejného statistického standardu charakterizujícího pokolení lidí.

Ale nezávisle na tom, jaký statistický standard použijeme pro zjištění okamžiku přechodu sociálního systému do nové kvality, sám o sobě proces, který jsme nazvali „změna poměru etalonových frekvencí biologického a sociálního času“, objektivně existuje a vede ke změnám nejen v technosféře, ale i ve společenském životě, a hlavně – v psychice lidí a tím pádem – v kolektivní psychice společnosti. Navíc různé oblasti života společnosti mají *objektivně odlišnou citlivost k obnově množiny technologií a sociálně významných životních návyků*: reakce jedněch odpovídají 5% statistického standardu úbytku původního stavu množiny a reakce jiných odpovídají 80% nebo ještě vyššímu statistickému standardu.

Jinak řečeno, jestliže bude etalon sociálního času založen na jiném, citlivějším statistickém standardu obnovy technologií (např. 5% a ne 95%), tak změna poměru etalonových frekvencí sociálního času již v minulosti proběhla – v epoše první průmyslové revoluce na Západě, a

jejím výsledkem bylo zhroucení evropského feudalismu¹. Tento mezilehlý výsledek rozvoje globální civilizace je objektivním ukazatelem toho, že změna poměru etalonových frekvencí biologického a sociálního času skutečně ovlivňuje kvalitu života společnosti. Tehdy k tomu již došlo, a to nás zavazuje přemýšlet o perspektívách.

Jestliže si zvolíme méně citlivý statistický standard, tak ke změně poměru etalonových frekvencí biologického a sociálního času ještě nedošlo. Nicméně nás to čeká v budoucnosti, neboť technologie určující život současné civilizace se přece po dobu celé její historické cesty obnovují a jejich množství bylo na začátku jejich vzniku omezené. Proces obnovy technologií a sociálně významných návyků se v průběhu historie zrychloval a v současné době dosáhl mezi podmíněných psychickými možnostmi lidí osvojovat si nové znalosti a návyky.

Co se zhroutí vlivem tohoto procesu v životě těch, kteří zůstávají necitliví k podobnému „větru změn“ ukáže budoucnost, stejně jako to uplynulé dějiny² ukázaly všem takto nevnímavým lidem před nimi.

Odhalená a výše graficky znázorněná změna poměru etalonových frekvencí biologického a sociálního času je objektivní jev, který je vlastní charakteristikou globálního biologicky-sociálního systému přijatého nazývat „lidská civilizace“.

A před touto objektivní daností není kam utéci v tom smyslu, že změna poměru frekvencí f_b a f_s je vlivovým faktorem životního prostředí, který se v životě lidí projevuje mnoha různými důsledky. To platí jak pro každého jedince posuzovaného jednotlivě, tak i pro kulturně svébytné společnosti až po globální civilizaci jako takovou.

¹ K rozboru tématu první průmyslové revoluce a jejím sociálním následkům se znovu vrátíme v kapitole 11.2.2.

² «*Historie není učitelkou, ale vychovatelkou - magistra vitae (učitelkou života): ničemu nás neučí, pouze nás za neznalost učiva trestá.*» - V. O. Ključevskij.

Abyste tento Ključevského aforismus dobře pochopili, musíte vědět, že součástí pedagogického sboru gymnázií Ruského impéria byli do roku 1917 učitelé, jejichž povinností bylo vyučovat a známkovat a vychovatelé, jejichž povinností bylo dohlížet na chování gymnazistů a trestat je za špatný prospěch a porušování norem chování jak mezi zdmi samotného gymnázia tak i mimo ně ve společnosti (viz L. A. Kassil' - Konduit a Švambranija. (pozn. překl. Konduit – kniha, kam se zapisují přestupky žáků, Švambranija – vymyšlená země)

Hlava 10 . Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

Jak bylo zmíněno na začátku kapitoly 11.3.1, může být každý biologický druh v procesu adaptace k měnícím se podmínkám životního prostředí posuzován jako dvoukanálový informačně-algoritmický systém. Platí to i pro lidstvo:

- První kanál – dále ho budeme nazývat *genetický* – zajišťuje adaptaci v procesu střídání pokolení prostřednictvím funkce genetického mechanismu.
- Druhý kanál by bylo možné nazvat individuálně-reakční, neboť zajišťuje adaptaci prostřednictvím individuálních reakcí jednotlivců, kteří se bezprostředně střetnou s vlivovými faktory prostředí. Avšak přestože se jedná o individuální reakce, je ve vztahu ke společnosti a lidstvu vhodnější tento druhý kanál nazvat *sociální*, neboť geneticky nezděděné behaviorální návyky (včetně tvůrčích) a znalosti každý jedinec v průběhu své výchovy z větší části čerpá z kultury dané společnosti (nemá-li dítě přístup ke kulturním výtvarným, stává se z něj „rostlina“ podobná člověku nebo „mauglí“; někteří „robinsoni“ nalezení po letech zase naopak stačili za tak dlouhou dobu svého osamění „zdivočet“) a pouze částečně si je vypracovává sám.

A právě pohled na lidstvo jako na dvoukanálový informačně-algoritmický systém umožňuje při analýze vlivu technicko-technologického pokroku na život lidí odhalit a pochopit změny kvalitativního charakteru v životě globální civilizace, ke kterým došlo v průběhu 20. století.

Je to tak, že v mnohokanálových systémech zpracovávání informací je každý z *kanálů průběhu informačních procesů* charakterizován svými parametry: rychlostí zpracovávání informací a jejich objemem; a součástí charakteristik systému jako celku jsou vzájemné poměry parametrů všech kanálů zpracovávání informací.

Ve vztahu k vícekanálovým systémům zpracovávání informací znamenají změny poměrů charakteristik kanálů, jež jsou analogické změnám, které jsme odhalili v životě globální civilizace, že systém jako celek objektivně přešel do kvalitativně jiného režimu svého *fungování – existence*.

A v tomto novém režimu fungování může to informačně-algoritmické zajištění, na jehož základě systém fungoval v minulosti, ve větší či menší míře přijít o svou funkčnost. Takže cíle, na jejichž realizaci byla v minulosti činnost systému zaměřena, budou v menší či

větší míře nerealizovatelné¹, nebo se množství cílů (jak objektivně realizovatelných, tak i těch, na jejichž dosažení systém pracuje) určitým způsobem změní.

Fungování systému v novém poměru charakteristik kanálů zpracovávání informací tak vyžaduje nové informačně-algoritmické zajištění, které by odpovídalo charakteru průběhu informačních procesů v každém z kanálů a úkolu udržovat celkovou funkčnost systému.

To poslední ve vztahu k lidstvu jako celku, ve vztahu k národním společnostem, diasporám a dalším sociálním skupinám, ze kterých se skládá, znamená, že jejich další existence při měnícím se charakteru vzájemné interakce lidí s přírodním prostředím vyžaduje změnu kvality kultury: především v aspektech výchovy (ve smyslu formování psychiky jedince) a vzdělání (ve smyslu výuky těch či oněch znalostí a návyků).

11.3.2. Faktory udržování stability davo-, elitářství“ v předešlém poměru etalonových frekvencí biologického a sociálního času

Davo-,elitářství“ posuzované jako biologicky-sociální informačně-algoritmický systém, byl v předešlém poměru etalonových frekvencí biologického a sociálního času: $f_b \gg f_s$ stabilní²; nebo alespoň při poměru frekvencí: $f_b > f_s$. Tato stabilita davo-,elitářství“ byla

¹ Týká se to především biblického projektu ztročení lidstva ve jménu Boha, který byl organizován a více či méně úspěšně uváděn do života v předchozím poměru etalonových frekvencí biologického a sociálního času: $f_b \gg f_s$. Řečené neznamená, že by změna poměru frekvencí vedla k tomu, že by biblický projekt sám o sobě zaniknul. Řečeným se rozumí, že pokračovat v jeho realizaci znamená vést globální civilizaci ke katastrofě. A abychom se vyhnuli nadcházející katastrofě současné civilizace, musíme přehodnotit minulost a své záměry do budoucna, vypracovat a zrealizovat projekt globalizace alternativní biblickému projektu.

² V daném případě je stabilita chápána v obvyklém smyslu jako schopnost systému vracet se k výchozímu režimu své existence (fungování) po ukončení vlivu, který ho z něj vyvedl.

Hlava 10. Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

v předchozím poměru etalonových frekvencí biologického a sociálního času podmíněna dvěma vnitřně sociálními faktory:

- téměř plnou neměnností struktury statistiky profesí žádaných ve společenské dělbě práce *po dobu periody aktivního života lidí*;
- osobitostmi obnovy (včetně i v návaznosti pokolení) profesionalismu nezbytného k účasti ve společenské dělbě práce.

Ve starověku byl v podmínkách omezeného výrobního potenciálu, kulturní a *jmenovitě technologické* neměnnosti světa nejefektivnější systém předávání profesionálních znalostí a návyků z pokolení na pokolení v rodině. Jeden otec učil syna pěstovat obilí a péct chleba a druhý ho učil vládnout. A ve *smyslu učitelství* mezi nimi nebyl žádný principiální rozdíl. Rozdíl byl pouze v charakteru společensky nezbytného profesionalismu (ve znalostech a praktických návycích), které si osvojovali děti obou, svým *sociálním postavením velmi se lišících* rodičů: syn rolníka se učil umět vycítit přírodu a vést hospodářství v souladu s jejími biorytmy, neboť jinak si nebyl schopný zajistit si dostatek; syn vládce se učil být iniciátorem záležitostí celospolečenského významu a organizátorem kolektivů, kterým by realizace záležitostí tohoto druhu byla uložena a především se učil jak sebrat vojsko a velet mu.

Přitom bylo možné v kulturně a organizačně-technologicky neměnném světě *uchovat si své profesionální postavení a tím i příslušné společenské postavení* po celý život na základě znalostí a návyků jednorázově osvojených v dětství a mládí, neboť nezastarávaly. A v podmínkách, kdy bylo nutné pracovat od rána do večera z důvodu nízké energetické zajištěnosti výroby, nebylo možné v průběhu života jednoho pokolení samostatně získat všechny nezbytné znalosti a návyky, aby bylo možné přejít z původní profese do jiné sféry činnosti takovým způsobem, aby byla převaha profesionalismu příchozího nováčka všeobecně uznána.

Z toho vyplývá, že zaměnitelnost lidí v oblastech profesionální činnosti byla krajně nízká: samozřejmě, že bylo možné zajatého nepřátelského krále psychologicky zlomit a ponížít ho jmenováním do funkce dvorního vynašeče nočníků a bývalý král by tyto své povinnosti zcela určitě zvládnul; ale dosadit profesionálního vynašeče nočníků na trůn by statisticky předurčovalo dovést společnost ke katastrofě řízení (*dokonce i v tom případě, kdy by takového „parvenu“ historicky zformovaná vládnoucí „elita“ navzdory své nadutosti a klanovým*

*ambicím za krále uznala bez sabotáží a intrik zaměřených na svržení jak jeho samotného, tak i dynastie, kterou založil¹⁾, neboť je skutečně krajně nepravděpodobné, aby měl „vynašeč nočníků“ v případě nástupu na trůn: 1) znalosti potřebné k tomu, aby dokázal adekvátně řídit záležitosti celospolečenského významu, a 2) návyky *organizovat různorodé kolektivy lidí, které by plnily záležitosti celospolečenského významu*²⁾.*

Kromě toho je závislost společnosti na různorodém profesionalismu rozdílná (viz kapitola 10.7): jestliže není dost odborně schopný jeden z mnohiny oráčů nebo řemeslníků, tak to v převážné většině případů málo ovlivní celkovou společnost, jestliže však je v oblasti řízení neprofesionální král nebo vojvodové, může to vést ke krachu státu, společnosti i její kultury... V ruské historii jsou posledním příkladem takového druhu výsledky vlády cara Mikuláše II.³⁾, ke kterým přispěla i vláda absolutní většiny jeho dynastických předchůdců na trůnu⁴⁾.

Proto byl v předchozím poměru etalonových frekvencí biologického a sociálního času a za způsobu obnovy profesionalismu ve starověku (včetně v návaznosti pokolení) ironicky-pohrdavý postoj k „parvenuům“, vyjádřený příslovím „blátošlap se stal knížetem...“, v převážné většině případů odůvodněný téměř ve všech profesionálních oblastech činnosti a obzvláště pak v oblasti řízení.

¹⁾ Jak už bylo zmiňováno dříve ve vysvětlivce v kapitole 11.2.3, tak v tom tkví příčina svržení dynastie potomků Ivana Hrozného i Borise Godunova.

²⁾ To znamená rozdělovat individuální osobní odpovědnost, pravomoci a zdroje nezbytné k tomu, aby podřízení vyplnili úkoly, které jim byly přiděleny, a také sám osobně koordinovat činnost lidí ve vedoucím postavení na nižších příčkách.

³⁾ Na podobné „vavříny“ aspiruje i postsovětský režim RF poté, kdy světová finanční krize, která začala v roce 2008, pohřbila „Putinův plán“ modernizace státu, který není možné uvést do života, dokud má ve vzdělávacím systému nadvládu ta sociologická věda, která tak vzkvátá v Ruské akademii věd, a její ekonomické odvětví, jehož představiteli jsou doktor ekonomických věd A. Ja. Livšic, akademik V.V. Ivanter a mnozí další, jejichž řídicí nezpůsobilost musí být z pohledu našeho kurzu jasně viditelná.

O řídicí neprofesionalitě režimu tandemu „Putin – Medvěděv“ viz také v práci vnitřního prediktoru Sad roste sám?.. (2009).

⁴⁾ Odůvodněnost tohoto tvrzení viz v práci vnitřního prediktoru SSSR Smuta na Rusi: její zrod, průběh, překonání... (2006).

Hlava 10 . Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

Přitom, jak ukazuje historie, se nositelé těch či oněch sociálně významných znalostí a návyků v těch případech, kdy se v jejich vlasti pro ně nenašlo volné místo, díky kterému by mohli zvýšit své sociální postavení, mohli domoci takového postavení v zahraničí.

V Evropě se to nejjasněji projevilo v epoše feudalismu, kdy měl šlechtic obecně uznávané právo zvolit si svého suzerána. Mohl opustit předcházejícího a vstoupit do služby k jinému za dodržení určitých formalit; to samé platí pro všemožné vědce a vynálezce, kteří v případě, že nedošli uznání ve své vlasti, úspěšně dělali kariéru v zahraničí.

Pokřesťanská Rus, a potom i Ruské impérium, kde pravoslavná církev kultivovala zaostalost původního obyvatelstva daleko úspěšněji, než se to dařilo církvi katolické (a následně protestantské) v Evropě, byla po staletí místem, kde po sociální hierarchii stoupali příchozí nositelé těch či oněch znalostí a návyků, které zdejší moc potřebovala. A jestliže z nich samotných se domorodci nestali, tak jejich potomci se již stávali organickou součástí sociální „elity“ Rusi a Ruského impéria. Je to zaznamenáno v dějinách naší země v seznamech šlechtických příjmení, kde převažují příjmení turkického, tatarského, německého, francouzského, anglického a polského původu; příjmení velkoruského, maloruského a běloruského původu jsou v menšině¹.

Role, jakou hrála nerovnoměrnost a nerovný přístup k získání profesionalismu v životě společnosti s převládající statistikou nositelů nelidských typů struktury psychiky, společně se skutečností, že hierarchie profesionality je *prakticky neoddělitelně spjata s konkrétními osobnostmi z této epochy*, vedla k tomu, že si tuto hierarchii davo-„elitářské“ společnosti ztotožnily se stupněm urozenosti a důstojnosti samotných osobností. Jakmile si jednou lidé ztotožnili profesionalismus určitého druhu s důstojností *jedinice jako takového* (nositele daného profesionalismu), stalo se toto ztotožnění celospolečenského významu programem sociálního chování, který

¹ Na toto téma se z epochy impéria dochovaly dvě historické anekdoty.

1. Říká se, že když se Alexandr I. zeptal generála A. P. Jermolova, jak ho má odměnit? Tak ho Jermolov požádal, zda by mu tedy neudělil hodnost Němce.

2. Alexandrovi III. byli představováni důstojníci z jednoho pluku a jako na potvoru měli první z nich všichni cizí příjmení. Když nakonec přece jen přišel na řadu a Alexandrovi se představil důstojník s příjmením Kozlov, tak car zareagoval: „No konečně...“

v podobě hotové k použití lidé z pokolení do pokolení čerpali z kultury davo-,elitářských“ společností jako sociálně nepopíratelnou normu, díky které se ve společnostech vytvářely pro absolutní většinu lidí neprostupné kastové, klanové a stavovské hranice určující hierarchii sociálních skupin a jejich členů, jejich práva i povinnosti.

Dokonce ani přímá odsouzení této sociální normy ve Zjeveních Shora¹ nenašla ve společnostech *účinnou* odezvu² po celá dlouhá staletí – taková je moc psychologické setrvačnosti, jestliže ve společnosti statisticky převažují nelidské typy struktury psychiky.

V Rusku se na základě tohoto programu dlouhou dobu drželo nevolnické právo i carská vláda, a carové ho v kritických situacích aktivovali: v roce 1831 Mikuláš I. přijel na koni na Senné náměstí v Petrohradě a svým projevem k davu utišil začínající cholеровou vzpouru³. O stejný program se však pokoušeli opírat i samozvanci: Lžedmitrij z období smuty na rozhraní 16. až 17. století, Jemeljan Pugačov, který se vydával za zázrakem přeživšího cara Petra III., Kirilloviči-Hohenzollernové. I další uchazeči o trůn, kteří *předpokládají*, že v postsovětské epoše *dojde k obnovení Ruského impéria*, doufají v mystickou realizaci stejného programu sociálního chování.

¹ Již nejednou uváděná Kristova slova: «...Víte, že vládcové panují nad národy a velice je utlačují. NE TAK BUDE MEZI VÁMI (vyznačili jsme velkými písmeny): kdo se mezi vámi chce stát velkým, buď vaším služebníkem; a kdo chce být mezi vámi první, buď vaším otrokem.» (Matouš, 20:25-27).

² Ještě jednou uvedeme výčitku Shora předanou prostřednictvím Krista: «*Proč mne oslovujete: „Pane, Pane“ a nečíníte, co říkám?*» (Lukáš, 6:46).

³ Dav, který se sešel na Senném náměstí 22. června 1831, měl v úmyslu zaútočit na centrální cholеровou nemocnici. Ke zkrocení tohoto davu vyslal generál-governér Petrohradu hrabě P. K. Essen armádu. Při pohledu na armádu se dav zastavil a v té chvíli na Senné náměstí přijel Mikuláš I. Této epizodě je věnován jeden z basreliéfů na podstavci památníku Mikuláši I., který stojí před Mariinským palácem v Petrohradě.

Kontrastem k tomu jsou události z 9. ledna 1905, kdy Mikuláš II. nebyl v důsledku zednářsko-byrokratické sabotáže a „podrazu na něj“ informován o tom, co se v hlavním městě děje, takže mohlo být *lidové procesí k carovi* rozstříleno *vládním* vojskem, což posloužilo jako signál ke spuštění revoluce (viz vysvětlivka na toto téma dále v kapitole 11.3.3.)

Hlava 10 . Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

Formování vzdělávacího systému jako odvětví profesionální činnosti při předchozím poměru etalonových frekvencí biologického a sociálního času stabilitu davo-„elitářství“ nenarušilo: ti, kteří získali vzdělání před 1. světovou válkou 20. století, mohli ve své většině prožít život na základě znalostí a návyků získaných ve svém dětství a mladosti. Sám vzdělávací systém ve své historicky vzniklé podobě¹ přispíval k udržování stability davo-„elitářství“, což bylo ukázáno v kapitole 10.7 tohoto kurzu.

Vzhledem k tomu, že v tomto historickém období aplikované znalosti a návyky nezastarávaly po dobu celého života, že absolutní většina obyvatelstva pracovala od rána do večera a v důsledku své pracovní vytíženost neměla dostatek času, aby dokázala „od nuly“ získat všechny znalosti a návyky² nezbytné pro změnu svého sociálního postavení, leželo v základu nadvlády nad společností řízení přístupu k osvojování si *znalostí a návyků hotových k použití*, které již kultura nahromadila: jak skutečně se blízcích pravdě, tak i vyložené úmyslných lží, *pomýlení, která vznikla z důvodu omezenosti lidí a různorodých nedorozumění*.

Takto byla do konce 19. století sociální pyramida – hierarchie „osobností“ – budována na základě regulovaného přístupu k různorodým informacím těch či oněch celých sociálních skupin, a také jejich jednotlivých představitelů, kteří se z různých důvodů stávali výjimkami z obecného pravidla³, na principech:

- zjevných zasvěcení (systém všeobecného a odborného vzdělávání, vědeckých stupňů a titulů udělovaných vysokými školami a akademiemi);
- tajných zasvěcení (zednářství a všemožné okultně-politické řády a bratrstva);

¹ Jako systém převážně textově-knižního vzdělání orientovaný na předání studujícím toho či onoho, svým složením *určitého, souhrnu znalostí a návyků v podobě hotové k použití*, a ne na to, aby studující rozvinuli a osvojili si svůj poznávací a tvůrčí potenciál.

² A obzvláště ten souhrn znalostí a návyků, který je nezbytný pro přehodnocení historie a účelnosti stávajícího společenského zřízení.

³ Jedním z příkladu takového druhu výjimek je v naší domácí historii M. V. Lomonosov, který díky svému prostému původu neměl vůbec mít možnost získat vzdělání, pracovat ve vědě a stát se tím, čím se stal.

- nezjevných zasvěcení (kdy je přístup k informacím toho či onoho druhu poskytnut *určitým vyvolencům*, kteří však nejsou informováni o tom, že se ve skutečnosti jednalo o jejich zasvěcení; takové nezjevné zasvěcení zajišťuje větší přirozenost jejich chování v porovnání se zasvěcením za dodržení té či oné obřadnosti).

Tento informačně-distribuční základ udržování společenského zřízení a hierarchie sociálních skupin a jedinců ve společnosti převážná většina lidí nevnímá jako prostředek, kterým je ze strany *pohlavárů* „*elity*“ a *systému zasvěcení* uplatňována jejich moc nad společností, neboť obnova kultury (ponecháme-li stranou módní výstřelky) zahrnuje život několika pokolení a v mezích života jednoho pokolení jsou viditelné pouze následky způsobené dávkovaným přístupem k různorodým zasvěcením (vzdělání) představitelů všech sociálních skupin¹. V současnosti jsou všeobecně uznávanou charakteristikou takového druhu společenského zřízení slova: nadvláda stavovského

¹ V tomto byla „nejúspěšnější“ Čína, kde jsou tyto principy realizovány prakticky v automatickém režimu. Je to totiž tak, že v základu tradiční čínské kultury leží hieroglyfické písemnictví. Abyste mohli číst a psát texty týkající se všedního života, musíte znát řádově 5 000 hieroglyfů. Abyste mohli číst a psát texty na jakákoliv témata, musíte znát řádově 50 000 hieroglyfů. To znamená, že dříve než získáte dostatečně široký rozhled a naučíte se myslet a žít na jeho základě, musíte si osvojit podstatně více než 5 000 hieroglyfů. K tomu potřebujete čas a duševní síly, které absolutní většina lidí v tradiční kultuře neměla (jestliže se budete učit 20 hieroglyfů denně, budete potřebovat na výuku 50 000 hieroglyfů více než 6,5 let každodenní těžké intelektuální práce, neboť každý hieroglyf je kódem nějakého nebo i několika obrazů). Ale přístup ke znalostem a „vyšším“ druhům činnosti na jejich základě se lidem otevíral až na základě míry jejich znalosti hieroglyfiky, což zajišťovalo obnovu davo-„elitářství“ prakticky v automatickém režimu. Hierarchie jedinců byla budována na základě toho, že kariérní růst a tím pádem také růst sociálního postavení probíhal podle výsledků z kvalifikačních zkoušek. A tak tomu bylo po mnohá staletí. Systémy zasvěcení tento automatismus pouze doprovázely, a udávaly mu potřebné „politické akcenty“.

Písemná kultura hromadila znalosti a na jejím základě byl obnovován profesionalismus vyvolávající úctu zahraničních současníků. Lid si však na základě hieroglyfiky nemohl masově osvojovat svůj poznávací a tvůrčí potenciál.

Po změně poměru etalonových frekvencí biologického a sociálního času se však tradiční hieroglyfické písemnictví proměnilo v jeden z problémů současné Číny.

Hlava 10. Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

zřízení a *individuálního a korporativního* soukromého vlastnictví *výrobních prostředků*, mezi které v podstatě patřily i *sociální skupiny*, které byly z řídicího hlediska závislé na vládnoucí „elitě“ a byly považovány za „podřadné“.

A právě v takových podmínkách, zformovaných předchozím poměrem etalonových frekvencí biologického a sociálního času, bylo možné po absolvování univerzity s těmito *jednorázově* nabiflovanými znalostmi a návyky prožít celý život: „žít“ bezmyšlenkovitě – ve vzájemné komunikaci s lidmi automaticky uplatňovat kdysi nabyté programy chování a algoritmy profesionální činnosti pro každý z množství souběhů životních okolností. Okultně-politické řádové struktury (na Západě – zednářství) přitom zajišťovaly montáž profesionálně specializovaných „funkčních bloků“ do uceleného systému „elitářského“ vládnutí společností v souladu s koncepcí řízení přijatou „elitou“ (pro zednářství je to biblický projekt ztročení lidstva ve jménu Boha).

Jestliže někdo pro studium na univerzitě „nebyl dostatečně vznešený“, neměl kdo zaplatit za jeho studium, měl uzavřený přístup do korporace, gildy, cechu kvůli nedostatku volných míst apod., tak mu nezbyvalo než:

- buď se celý svůj krátký život hrbít jako nádeník, nebo si pomalu zvyšovat kvalifikaci a stoupat po hierarchických stupních díky svému samostudiu – jednat samostatně,
- nebo se postavit proti zformovanému systému vnitřních společenských vztahů a vstoupit do zločineckého podsvětí, ve kterém jsou hierarchie pružnější než v davo-„elitářství“ společensky uzákoněných vztazích legitimních hierarchií.

Fonetické písemnictví uplatňované ve většině případů způsobem „jeden zvuk – jedno písmeno“ (i když v některých případech může být zvuk interpretován i několika písmeny) nevede k takovému automatismu obnovy davo-„elitářství“. V tom spočívá přednost kultur založených na fonetickém písemnictví. Současně však při nesprávné výchově a vzdělání umožňuje fonetické písemnictví vyprodukovat hromady prázdných tlučhubů, kteří nejsou schopni své texty uvést do souvztažnosti se životem v důsledku potlačené funkčnosti pravé mozkové hemisféry nebo nesladčenosti funkčnosti obou mozkových hemisfér.

Přítom si určitá část „nadbytečných lidí“ vždy nacházela své místo v armádě (obzvláště jestliže šlo o žoldáckou armádu¹), a další část zase unikala před pro ně nepřijatelnými světskými vztahy tak, že se uchýlovala do různorodých klášterů, odcházela do lesů a pouští, odjížděla do zámorí, kde mohla izolovaně vést rodinný způsob života mimo svou rodnou davo-„elitářskou“² – a ve své podstatě otrokářskou – civilizaci. Tuto kvalitu si *Západ i globální civilizace za jeho vůdčího postavení* uchovala až do dneška. V průběhu dějin se měnily pouze právní formy udržování otrokářství a způsoby jeho uplatňování: samo otrokářství zůstalo otrokářstvím, i když prosazované mírnějšími a civilizovanějšími metodami a prostředky nutícími ostatní pracovat na zajišťování nikdy nekončících snah „elit“ a jejich pohlavárů zajistit si přepychový život bez námahy a bez nutnosti zodpovídat se ze svých činů.

Takže i řádové struktury, přestože třeba prohlašovaly, že „*všichni lidé jsou si ve větší či menší míře bratry, což bude po přijetí určitého gradusu v nich zřejmé*“³, považovaly prosté lidi v podstatě za „divochy“ (surové kameny) a chovaly se k nim jako ke zvláštnímu druhu *lehce obnovitelných* „přírodních zdrojů“, které jsou k dispozici všem „ne-divochům“ (vzácným kamenům) pro realizaci cílů, jež byly každému z řádů vlastní. A proto život a smrt prostých lidí (jednotlivě i ve větším množství) pro všechny systémy zasvěcení máloco znamenaly, jestliže snad neměl takový obyčejný člověk nějaké mystické schopnosti, na které by „elitáři“ byli nuceni brát ohled jako na objektivní danost; o možnost poručnictví nad „mystiky“ z prostého lidu a jejich využívání pro své cíle mezi sebou okultně-politické struktury „elitářských“ řádů vedly konkurenční boj⁴.

¹ V postsovětském Rusku se jim říká „kontraktníci/profesionální vojáci“.

² Ale i v takovém případě zakládali v novém místě svého působení davo-„elitářství“, neboť jim byli ve své většině nakaženi již v dětství a nebyli schopni k němu vypracovat jinou alternativu. Nejvýraznějšími příklady tohoto druhu jsou společnosti v USA, Kanadě a Austrálii.

³ Stupně zasvěcení se v zednářství nazývají „gradusy“, přestože tato slovní hříčka navozuje i iluzorní „jednotu“ všech v opilství. (*gradus* – latinské slovo s českým významem *stupeň, hodnost*; v ruském jazyce *быть под градусом* – být opilý).

⁴ Příkladem tomu je boj o podřízení Krista pohlavárům synagogy a sanhedrinu-synedriónu (v materiálech Koncepce sociální bezpečnosti je toto téma postupně probíráno v pracích vnitřního prediktoru SSSR – Ke

Hlava 10. Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

Ale i mezi prostým lidem vznikaly analogy „elitářských“ řádů (těmi jsou mnohé sekty formované v prostředí prostých lidí v různých státech; taková je i subkultura „nindža“ v Japonsku), jejichž představitelé se snažili využívat „elitářské“ okultně-politické struktury jako prostředky, jejichž prostřednictvím bylo možné ovlivňovat politiku ve svých zájmech (příkladem je třeba činnost G. E. Rasputina).

Osedlání „elitářských“ řádových struktur „řádovými“ strukturami prostého lidu bylo ulehčeno vládnoucím zombifikačním systémem vzdělávání programujícím psychiku lidí již hotovými informačně-algoritmickými produkty, ale neschopného naučit je samostatně *cítit bytí světa, porozumět dění okolo sebe a jednat ve svém životě svobodně, účelně*, tj. tak, aby si sami dokázali v míře potřeby obnovovat znalosti a návyky, které v životě potřebují oni sami i jejich okolí. Nadvláda takového druhu zombifikační „pedagogiky“ odpovídala danému typu společenského zřízení a byla prostředkem pro jeho udržování v návaznosti pokolení (viz kapitola 10.7).

Učitelé schopní naučit své žáky *sebevzdělávání*, byli v tomto systému vzácností a objektivně antisystémovým faktorem, neboť díky efektivnímu *sebevzdělávání* je legitimně nezasvěcený člověk svými návyky schopen překonat vliv lidí *legitimně naprogramovaných znalostmi a návyky hotovými k použití* na průběh života ve všech jeho aspektech. To však podryvalo autoritu systému zasvěcení, a proto byli zpravidla takoví Učitelé systémem nemilosrdně potlačováni. Navíc po jejich smrti systém často začleňoval jejich výdobytky (zřídka ale uceleně, častěji selektivně úlomkovitě) ke znalostem, které v něm byly předávány jako legitimní¹.

Samozřejmě, že zombifikační „pedagogikou“ trpěly z větší části skupiny obyvatelstva, které měly přístup k systému mimorodinného vzdělávání, tj. „elita“ a ne *prostý lid žijící si podle svého rozumu*, který dlouhá staletí neměl přístup k systému mimorodinného vzdělávání.

království Božímu na zemi... a Mistr a Markétka: hymna démonismu? nebo Evangelium bezzákonní víry), a také historicky nedávný boj o vliv na G. E. Rasputina.

¹ V tom také spočívá podstata vnitřního sociálního konfliktu mezi sanhedrinem a Kristem, a jeho průběh v mnohém odpovídá popsanému schématu pronásledování učitelů učících životní tvořivosti a jejich kanonizaci pozdějšími pokoleními.

V řadě případů to zajišťovalo „řádovým“ strukturám prostého lidu možnost úspěšně čelit řádovým strukturám, jejichž členové získali zombifikující vzdělání určené pro vládnoucí „elitu“. Z tohoto důvodu také „elita“ zdaleka ne ve všech kulturách dokázala získat *neomezenou* moc nad společností a zajistit si své bezpečné parazitování na ní.

Přitom je třeba ještě jednou zopakovat *významnou* výhradu:

Statistika vzájemné zaměnitelnosti a nezaměnitelnosti odborníků-profesionálů a různý stupeň závislosti celkové společnosti na profesionalismu toho či onoho druhu není tím, co by jednoznačně předurčovalo vybudování systému utlačování jedněch lidí druhými, jen to vytváří možnost pobírat tím či oním způsobem *monopolně vysoké ceny* (v tom nejobecnějším slova smyslu tohoto termínu) za svou účast ve společenské dělbě práce představitelům těch profesionálních skupin, které svou prací vytvářejí produkt, jež je deficitní, nebo na kterém je závislý dostatečně velký podíl obyvatelstva.

Tato možnost představuje *pokoušení* (*Korán, 39:49; viz také Korán, 28:75 – 81*), které se realizuje pouze ve společnosti, kde převažují nelidské typy struktury psychiky.

Nezávisle na tom, zda jsou sociální skupiny utlačující ostatní zformovány jako vyšší kasty a dědičné „elitářské“ stavy (jako tomu bylo ve starověku i v relativně nedávné minulosti), nebo ne (jako je tomu v občanské společnosti Západu¹), tak jen využívají *despoticky chamtivě a okamžitě* možnosti vznikající ve společnosti. Některé z nich dospívají k úmyslnému udržování vykořisťovatelského systému, na jehož základě parazitují na okolním životě, ať už se jedná o hrozbami a hrubou silou vynucenou práci a přivlastňování si jejího produktu; nebo je útlak realizován na základě jak vědomého, tak i nevědomého zavádění systému „her s nenulovými součty“ na všech šesti prioritách zobecněných prostředků řízení / zbraní (viz kapitoly 10.6.4 a 8.5).

Zda člověkopodobný jedinec využije otevírající se mu možnost k utlačování ostatních sám, zda realizaci a udržování takové možnosti

¹ Kde se klanová uzavřenost zachovala pouze v NADNÁRODNÍ lichvářské kontrole bankovní činnosti v oblasti globálního řízení investic a v ideologické kontrole klanů legitimních mezinárodních lichvářů ze strany rabinátu.

Hlava 10 . Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

odkáže svým nástupcům, nebo zda takové chování odsoudí a pokusí se stát se člověkem a vykořenit útlak parazitů, nezávisí na existenci samotné objektivně se otevírající možnosti, ale na mravnosti a sebekázní daného jedince v rámci určité koncepce, v jejíž volbě se také odráží jeho reálná mravnost.

I když různý charakter zaměnitelnosti a nezaměnitelnosti jedněch lidí jinými v oblasti profesionální činnosti ve společenské dělbě práce a různý stupeň podmíněnosti života celé společnosti charakterem činnosti každého z nich vytváří možnost pro vznik systému různorodého útisku jedněch lidí těmi druhými, je realizace *takové* možnosti jako faktické životní reality pouze projevem dominance zvířecího typu struktury psychiky ve společnosti (viz kapitoly 10.1 – 10.3). V takové společnosti se většina vyhýbá tomu, aby se starala a brala na sebe odpovědnost za osudy celé společnosti a potomků, protože se domnívá, že to je „věcí těch nahoře“, nebo není schopná bez nezbytných znalostí a návyků nést takové břímě a žije v bezstarostné a bezmyšlenkovité naději, že předechozí „pán“ dostane rozum, nebo že přijde nový, nebo že se vše změní vlivem objektivních faktorů, které však nejsou závislé na nich samotných ani na jim podobných, a není tak nutné v tomto směru vyvíjet vůbec žádné cílevědomé úsilí.

Jak bylo předvedeno v hlavě 10, je veškerá vnitřní sociální hierarchie útisku jedněch lidí druhými přesahem zvířecích instinktů do kultury, takových instinktů, na jejichž základě se ve stádu pavianů skládá hierarchie jejich „osobností“: někdo může beztrestně předvádět ostatním svůj pohlavní orgán, někomu komu to nevádí, a někdo je kvůli své slabosti nucen to přijímat jako něco patřičného. To je to stádně opičí „já jsem na vás na všechny položil svůj pohlavní úd“ + podřízenost psychiky „těchto schopných vyvolenců“ celkem úzkému okruhu samic točících jejich „údy“ podle svého, které přesahuje z instinktivní úrovně psychiky do více či méně svobodně se rozvíjející kultury (čínorodostí rozumu) těch, komu bylo Shora dáno být lidmi a získává v ní své kulturní slupky (z větší části jde o etické normy: mlčenlivě tradiční a veřejně zákonem prosazované), a pouze ony se potom v průběhu historického vývoje společnosti člověkopodobných nositelů nelidské struktury psychiky mění.

Dějiny pamatují hroucení takových typů vykořisťovatelských systémů v minulosti v důsledku vzpoury „chudin“ (a ne všechny

postihl osud Spartaka, „krále prostřáčků“ (Jacquerie), Razina a Pugačova). Jenže i ti povstalci, kteří zvítězili, přestože zaostávali v porovnání s poraženými za jejich vzdělaností a „zpracovaností“ kulturou, si v sobě nesli z větší části zvířecí typ struktury psychiky, a když se dostali k moci, tak *bezmyšlenkovitě obnovili v průběhu života několika pokolení vykořisťovatelský systém stejné kvality*¹, a často dokonce ve stejných státně-organizačních formách.

Situace se poněkud změnila až po první průmyslové revoluci, pod jejímž náporom proběhly v Evropě buržoazně-demokratické revoluce, které sice nezbouraly všechny, ale přesto mnohé stavovsko-kastovní hranice v jejich právním i mlčenlivě tradičním vyjádření.

Sám nápor první průmyslové revoluce na předchozí stavovsko-kastovní systém Západu svou informačně-algoritmickou podstatou představoval snížení násobného poměru frekvencí etalonů biologického a sociálního (technologického) času. Přičemž:

- periodicita obnovy technologií zajišťujících materiální dostatek ve společnosti začala být souměřitelná (řádově v desetiletích a již ne ve stoletích nebo tisíciletích, jako tomu bylo ve starověku) s dobou trvání lidského života;
- a masové zavádění dříve neznámých strojových technologií do jednoho nebo i několika odvětví společenské dělby práce prudce a výrazně ve společnosti měnilo odvětvové proporce zaměstnanosti (statistiku profesionalismu žádaného ve společenské dělbě práce) *v průběhu života jednoho pokolení*. Důsledkem bylo, že mnozí lidé, kteří tak přišli o předchozí možnost výděлку, sami nedokázali získat nové profese a najít si v životě nové místo. A na to nebyl předchozí systém společenských vztahů na Západě (takzvaný feudalismus) s pevně danou stavovsko-klanovou strukturou připraven.

Reakce na technologickou obnovu během života byla v různých vrstvách západní společnosti různá: jedni bezohledně bohatli díky prudce vzrůstající (v důsledku změny odvětvových proporcí)

¹ Posledním příkladem takového druhu, který si na základě vlastní zkušenosti mohou přebrat *naši současníci* (včetně redakce stejnojmenného časopisu), je formování SSSR a jeho krach. Sovětská moc je СОВЕСТЬ-ЕСТЬ-СКАЯ ВЛАСТЬ/Свѣдомі-је-ка́ моч, a proto nemůže být vyjádřením nelidských typů struktury psychiky, ať už za nadvlády skrytého „matriarchátu“ nebo bez ní (kdy se mužům daří překonat ženský diktát uplatňovaný prostřednictvím instinktů a degradovat ženy na úroveň pouhého předmětu v domácnosti).

Hlava 10. Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

konjunkturu trhu v odbytu produkce² vyráběné v jejich podnicích; a druzí nebyli schopni najít si své nové místo ve společenské dělbě práce a formovali masové hnutí pracujícího lidu zaměřené proti technicko-technologickému pokroku, ničili stroje, požadovali návrat k ruční práci a zákonem zakázali strojovou výrobu², a také pronásledovali její vynálezce³; někdo se předtím, než byl rozdrcen, pokusil ukrýt před „větrem změn“ v různých skořápkách, nebo si naopak v době prvního příchodu toho „technologického moru“ „bujare užíval“ očekávaje naplnění svého osudu.

A menšina,

- která byla schopna vyhodnotit mnohé ze známé historické minulosti a své současnosti,
- měla dostatek volného času i přístup k informacím,
- a byla podle kritérií předchozího systému často dobře vzdělaná (včetně zasvěcení v různých řádech a židozdnářství),

¹ Odsud v Anglii vzniklo přísloví „ovce snědly lidi“. To když majitelé půdy vyháněli rolníky ze svých pozemků, aby tak rozšířili plochy pastvin.

² V Tibetu, v bývalém Dalajlámově státu je rozšířena báje, že v něm bylo odedávna známo proroctví, které předpovídalo krach státu poté, kdy do něj přijde vynález kola. A protože si vládnoucí tibetská „elita“ nepřála zánik svého státu a systému společenských vztahů (v podstatě pod tlakem technicko-technologického pokroku), zakázala používání kolové dopravy. Kolo přišlo do Tibetu na začátku 20. století a poté byl Dalajlámův stát rychle pohlcen Čínou.

Analogický zákaz koní a kolové dopravy fungoval i ve starověkém Japonsku, kde však pro vyšší sociální „elitu“ platila výjimka.

Feudální evropská „elita“ byla pyšná a povýšená, chamtivá a agresivní ve spotřebě, a neměla chuť zabývat se duchovní kulturou a intelektuální činností, zamýšlet se nad světem či se zabývat podobnou „mystikou“, což také bylo důvodem, že propásla hroucení svého království explodujícího zevnitř díky technicko-technologickému pokroku v epoše buržoazně-demokratických revolucí, pro které vytvořila základ okamžitá kořistnická ziskost „elity“ vládnoucí v epoše feudalismu.

³ Vynálezcem prvního vícevřetenového spřádacího stroje byl chudý tkadlec. Po jeho masovém zavedení byl donucen uprchnout z Anglie před hněvem velkého počtu tkalců, které jeho vynález připravil o práci a jejich kousek chleba, přestože on sám se pouze snažil o to, aby jim svým vynálezem usnadnil život.

— se zahloubala do sociologie a analýzy možností přechodu k jinému společenskému zřízení upravujícím vzájemné vztahy mezi lidmi tak, aby nebylo v konfliktu s projevy vědeckého a technicko-technologického pokroku. A mnozí z nich se následně proslavili jako první ideologové buržoazně-demokratických revolucí a „občanské společnosti“, která je realitou našich dnů na Západě a v nejvýraznější podobě – v USA.

Průmyslovou revoluci na Západě, která ukončila epochu *evropského feudalismu*, znají ze svých učebnic dějepisu všichni. Jenže v učebnicích byly a jsou dějiny hodnoceny pouze podle zvenku viditelné strany událostí. Uvádějí se ta či ona fakta a stranou je ponecháváno vnitřní pozadí, tj. algoritmika produkující určité směřování průběhu regionálních historických procesů a globálního historického procesu, jichž jsou konkrétní dějinná fakta pouze odrazem. My jsme se ale podívali na informačně-algoritmické vybavení života současné civilizace, které v epoše první průmyslové revoluce vedlo ke změně společenského zřízení a nevratně ovlivnilo průběh všech následujících událostí.

Změna poměru frekvencí etalonů biologického a sociálního času, ke které došlo, je svého druhu rozhraní lidských dějin, po jehož překročení se, aniž si toho vůbec všimlo, lidstvo již v podstatě ocitlo v nové epoše – v začínajícím období „vodního předělu“.

Že v lidské historii nadejde nějaký „vodní předěl“ tušili lidé už dříve, dokonce ve starověku, což je vidět z níže uvedené „báje“ ze sborníku Idrisee Shaha – Báje dervišů¹:

Když se mění vody

Jednou se al-Chidr², Mojžíšův učitel, obrátil k lidstvu s varováním.

— Nastoupí takový den, řekl, kdy zmizí všechna voda na světě kromě té, která bude speciálně nabrána. Potom se místo ní objeví jiná voda, ze které se lidé pomátnou.

Pouze jeden člověk pochopil smysl těchto slov a nabral si velkou zásobu vody, kterou si schoval na spolehlivém místě, a vyčkával, až nadejde čas, kdy se má voda změnit.

V určený den vyschly všechny řeky, vyschly studny a tak se ten člověk vydal do svého úkrytu a začal pít ze svých zásob.

Když ze svého úkrytu uviděl, že se řeky vrátily do svých koryt, sešel k synům lidským a zjistil, že přemýšlejí úplně jinak než dřív, a že si

¹ Moskva, Grand, 1996, překlad z angličtiny.

² Chidr (Zelený) — dokonalý sůfí, patron sůfíů.

Hlava 10. Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

vůbec nepamatují, co se s nimi stalo ani na to, že před tím byli varováni. Když se pokoušel s nimi mluvit, pochopil, že ho považují za blázna. Chovali se k němu buď nepřátelsky, nebo soucitně, ale nedokázali pochopit, co se jim snaží říci.

Ze začátku se nové vodě zcela vyhýbal, a každý den se vracel ke svým zásobám. Nakonec to však vzdal a rozhodl se, že také bude pít novou vodu, neboť jeho chování a myšlení, kterým se od ostatních lidí lišil, způsobilo, že se jeho život stal nesnesitelným. Napil se tedy nové vody a proměnil se stejně jako všichni ostatní lidé. Úplně zapomněl na své zásoby jiné vody a lidé na něho začali pohlížet jako na blázna, který se zázračně ze svého bláznovství vyléčil.

Tato legenda je často spojována s Dhul-Nunem¹, Egypťanem, který zemřel v roce 850 a je považován za autora tohoto příběhu přinejmenším v jednom ze společenství bratrstva svobodných zednářů. V každém případě je Dhul-Nun nejstarší figurou v historii dervišů řádu Malamati, který, jak často poukazovali západní badatelé, byl neuvěřitelně podobný bratrstvu zednářů. Má se za to, že Dhul-Nun odhalil význam faraónských hieroglyfů.

Tato varianta báje je připisována Sajidu Sabirovi Ali Šachovi, svatému podle řádu Čištíja, který zemřel v roce 1818.

* *
*
*

Jde o jinotaj, který přežil staletí. Pouze ve vymyšlené pohádkové realitě je možné ho chápat v tom smyslu, že se jedná o nějakou „transmutaci“ přírodní vody (H₂O), a ne o jinou „vodu“, která je vlastní společnosti, a která je některými svými vlastnostmi v jejím životě v určitém smyslu analogická vodě v životě planety Země jako celku.

Takovým analogem vody (H₂O) je v životě společnosti kultura, veškeré geneticky neděděné informace předávané z pokolení k pokolení v jejich návaznosti. Přičemž hmotné památníky a objekty kultury jsou vyjádřením psychické kultury (kultury vnímání světa, kultury myšlení, kultury chápání okolního dění), jejíž každá vývojová etapa předchází každé vývojové etapě hmotné kultury, jež je projevem psychické činnosti lidí a převládající struktury psychiky ve společnosti.

Starověký súfí mohl mít vidění o změně kvality kultury v „mimolexikálních“ subjektivních obrazech, a proto měl v subjektivně-

¹ Dhul-Nun al-Misri je Egypťan považovaný za jednoho ze zakladatelů súfismu, který vzniknul v 9. století.

obrazové podobě určitou představu o každém z těchto typů „vod“. Sotva však by ho pochopili stejně i jeho současníci ovládající pouze subjektivně-obrazové představy o tom typu „vody“ (kultuře, mravnosti a etice), ve které sami žili, a sotva by si dále předávali toto proroctví celá staletí, kdyby jim vše řekl přímo. Ale báje v podobě jinotaje o *zázračném tajemnu* a neznámu přežila mnohá pokolení.

O stejné věci se metaforicky vyjádřil i Kristus:

«Ježíš jí odpověděl: "Kdybys znala, co dává Bůh, a věděla, Kdo ti říká, abys Mu dala pít, požádala bys ty Jeho, a On by ti dal vodu živou." Žena mu řekla: "Pane, ani vědro nemáš a studna je hluboká, kde tedy vezmeš tu živou vodu? Jsi snad větší než náš praotec Jákob, který nám tuto studnu dal? Sám z ní pil, stejně jako jeho synové i jeho stáda." Ježíš jí odpověděl: "Každý, kdo pije tuto vodu, bude mít opět žízeň. Kdo by se však napil vody, kterou mu dám Já, nebude žíznit navěky. Voda, kterou mu dám, stane se v něm pramenem, vyvěrajícím k životu věčnému." Ta žena Mu řekla: "Pane, dej mi té vody, abych už nežíznila a nemusela už sem chodit pro vodu." (Jan, 4:10-15).

Samozřejmě, že z pohledu člověka, který žije v jednom typu kultury, a najednou by se ocitnul v jiném – kvalitativně odlišném typu kultury – by to asi dopadlo tak, že by v ní vypadal jako blázen a možná že by tam proti sobě vyvolal i „nepřátelství“ (neboť jeho jednání podmíněné předchozí kulturou by mohlo být ve vztahu k nové kultuře ničivé) nebo soucit. Sama společnost žijící jinou kulturou by z pohledu člověka, který by se v ní najednou ocitnul, také musela vypadat jako „blázinec na kolečkách“. A jeho vzájemné vztahy se společností by se daly do pořádku až poté, kdy by se přizpůsobil nové kultuře a nová „voda“ se stala základem jeho „fyziologie“ v přeměněné společnosti.

Jestliže si připomeneme, že je citlivost různých sfér života společnosti na vliv procesu obnovování technologií a životních návyků rozdílná, můžeme učinit závěr: „vody“ se nemění okamžitě, a ne všechny najednou, ale objektivně se mění v průběhu časového intervalu, který je s ohledem na dobu trvání života pokolení a ve vztahu k širše období „Současnost“¹ vyznačenému na obr. 10.3-1 celkem dlouhodobý. Jinou věcí je, kdo a jak z lidí každého pokolení je schopen to vycítit a jak reagují na probíhající změny různí lidé, kteří v těchto „vodách“ žijí. Citlivost lidí a jejich schopnost subjektivně porozumět těm objektivním informacím, které jim předávají smysly, je odlišná:

¹ V běžném výkladu tohoto pojmu to znamená „přimo teď ± dva týdny“.

Hlava 10. Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

- al-Chidr, Mojžíšův učitel, mluvil o nadcházející proměně „vod“ již před tisícem let, téměř na úsvitu formování současné civilizace, a dlouho před začátkem viditelného procesu změny poměru etalonových frekvencí biologického a sociálního času v ní.
- První ideologové buržoazně-demokratických revolucí a občanské společnosti na Západě, na rozdíl od svých současníků, kteří byli jejich odpůrci, reagovali na první projevy procesu změny poměru etalonových frekvencí, který započal v jejich historickém období, již na základě reálného dokonatého faktu.
- Ruská „elita“ vládoucí do roku 1917 se ukázala být slepou a hluchou, a proto také neschopnou včas provést nezbytné společenské přeměny.

A činnost Petra I. a Kateřiny II., kteří ještě zpřísnilí kastovou uzavřenost prostého lidu v jařmu nevolnického práva, situaci ve státě navíc prohloubila a připravila následné reformátory (Mikuláše I., Alexandra II., Alexandra III. a Mikuláše II.)¹ o rezervu sociálního času nezbytného k provedení reforem. A ti, i když se potom pokoušeli realizovat reformy, tak se v podmínkách „časové tísně“ vytvořené jejich dynastickými předky, nedokázali vyhnout sociálním otřesům. Ve výsledku byly v Ruském impériu reformy realizovány pod velkým tlakem přezrálých okolností, se kterými si následující carové-reformátoři nedokázali poradit. Zahynuli z důvodu vnitřní konfliktnosti celého souhrnu opatření, která realizovali, a absence dlouhodobých cílů a strategie přeměny vnitřních sociálních vztahů.

Absolutní většina obyvatelstva Západu v epoše první průmyslové revoluce i obyvatelstva Ruska do roku 1917 (včetně velké části „elit“) „žila současností“ (obr. 10.3-1) a událostmi lokalizovanými v mezích bezprostředně viditelného horizontu. V důsledku toho všechny katastrofy státnosti a kultury vnímala jako náhle se valící a předem nepředvídatelné živelné pohromy, před kterými není možné se ochránit včasnou změnou sebe samotných a stávajícího společenského zřízení.

¹ Mikuláš I. a Alexandr III. se dostali do seznamu reformátorů navzdory převládajícímu názoru historické proburžoazní liberální vědy, neboť Mikuláš I. i Alexandr III. dokázali předat vládu svým nástupcům bez vnitřních sociálních otřesů, což zjednodušovalo činnost těch, koho liberální tradice historické vědy považuje za „reformátory“, kteří však nedokázali udržet Rusko v kurzu řízených reforem (shora) a přivedli ho k sociálním katastrofám, ve kterých sami zahynuli.

11.3.3. Obecně biosférický mechanismus přirozeného výběru jako faktor samolikvidace davo-„elitářství“ v epoše po změně poměru etalonových frekvencí biologického a sociálního času

Poté, kdy došlo ke změně poměru frekvencí biologického a sociálního času, se v současnosti po dobu aktivního života jednoho pokolení stihá obnovit několik pokolení technologií a techniky a to nejen v jednom nebo několika odvětvích (jako tomu bylo v době první průmyslové revoluce), ale téměř ve všech odvětvích technosféry, což vede ke změnám jak v oblasti profesionální činnosti lidí, tak i v jejich soukromém životě. A jestliže je absolutní většina obyvatelstva stejně jako dřív v životě orientována ve své motivaci (vědomě či nevědomě) na oblast „Současnost“ (obr. 10.3-1), tak vzhledem k tomu, že život většiny lidí probíhá v technologicky podmíněné společnosti, se téměř všichni v životě střetávají s tím, že návyky a znalosti, které si osvojili v minulosti, se postupně nebo naráz znehodnocují, což vede ke ztrátě předchozího sociálního postavení, neboť monopolně vysokou cenu za práci již umožňují získávat jiné znalosti a návyky, které nemají. No a nositelé nových znalostí a návyků, kteří se znenadání díky jejich osvojení pozdvihli v životním standardu do výšin (spotřebních a sociálních), po kterých dříve jen toužili, najednou také zjišťují, že i jejich profesionalita – v důsledku stejného technicko-technologického pokroku – přichází o svůj význam.

Takže se ukazuje, že pro udržení svého sociálního postavení si musí všichni (se vzácnými výjimkami) neustále obnovovat svůj profesionalismus.

Navíc je tu i vliv úroků, které znehodnocují úspory většiny lidí a nutí je, aby se lopotili při vydělávání peněz ještě intenzivněji. Další vliv mají i globalizační procesy a zhoršování konjunktury trhu práce ve vyspělých státech. To potom již ani vysoký profesionalismus v několika odvětvích není vždy pojistkou před ztrátou zaměstnání. Tyto specificky konjunkturálně-ekonomické faktory vytvářejí další tlak na psychiku mnohých lidí a ještě tak navyšují tlak produkovaný samotným, maximálně zrychleným vědeckotechnickým pokrokem.

Tohle všechno se znenadání obnažilo v Rusku jako výsledek státně-politických událostí probíhajících od začátku přestavby. Jenže stejná situace panuje i ve stabilních (podle ruských představ) společnostech

Hlava 10 . Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

Západu, které posledních sto až dvě stě let žijí v neměnném společensko-ekonomickém zřízení, a proto se zdají být z Ruska, našim doma odchovaným reformátorům, ideálem¹, který by měl být zaveden i u nás.

Z důvodu této své idealizace Západu, který se z vnějšího pohledu zdá být stabilním, se v Rusku jeho reformátoři již po dobu přibližně dvaceti let pokoušejí realizovat to, co mělo být provedeno ještě v době Petra I. a nejspozději v době Kateřiny II. V současnosti je třeba do života zavádět něco zcela jiného, jenže „elitářští“ reformátoři – oběti zombifikační „pedagogiky“ – na to sami nepřijdou a vzít to odjinud není možné z důvodu nelegitimity podobného druhu znalostí v panujícím systému veřejných i tajných zasvěcení, který je doprovázen systémem zombifikačního vzdělání programujícím psychiku lidí, jako by šlo o počítače.

Možnosti psychiky a lidského těla zpracovávat informace jsou podmíněny nejen geneticky, ale i výchovou individuální kultury psychické činnosti nás všech: kultury smyslů/emocí, kultury myšlení. A proto jsou naše možnosti omezeny jak geneticky, tak také dosaženou úrovní rozvoje individuální duchovní kultury v mezích geneticky založeného potenciálu. Z důvodu těchto omezení může při zpracovávání informací v tempu jejich přibývání pod tlakem „větru změn“ (a tím spíše, je-li to prováděno na základě kultury šablonovitého, tvůrčí přístup vylučujícího myšlení produkovaného zombifikačním vzděláním) nastoupit „stres“ vyvolávající různá onemocnění, která budou moci být vyléčena pouze jedním způsobem – likvidací informační příčiny „stresu“. Což ale není v moci žádného z existujících odvětví západní medicíny, ani západní sociologie a společensko-politického zřízení².

¹ Většině jsou jistě známy nářky na ruské zkušenosti a závistivá porovnávání s USA, které stále žijí na základě ústavy napsané při jejich založení „otci zakladateli“, ve které bylo za celou tu dobu provedeno pouze nepatrné množství změn.

² Kromě toho se v podstatě jedná o krach systému zombifikačního vzdělávání, které potlačuje tvůrčí seberozvoj jedince a programuje psychiku lidí hotovými algoritmy řešení různorodých problémů.

Po změně poměru etalonových frekvencí biologického a sociálního času by musela kvůli tomu, aby mohla být prostřednictvím zombifikačního vzdělávání udržována profesionální úroveň a zajišťována rekvalifikace průběžného obyvatelstva, existovat ještě jedna „paralelní“ společnost učitelů, kteří by si včas sami osvojovali nové znalosti a návyky, a mohli je

Z toho vyplývá, že účast v honbě za udržováním a zvyšováním si svého sociálního postavení³ v technokratické společnosti (podobné Západu) je přímou cestou k mučivé sebevraždě prostřednictvím nemocí vyvolaných neschopností zpracovat všechny informace nezbytné pro udržení si a růst kvalifikace a tím i příjmů, které jsou touto kvalifikací podmíněny a tedy i „životního standardu“ ve společnosti „nemocné z nadspotřeby“.

Kromě toho tyto „stresy“ z honby za spotřebou zasahují především skupiny obyvatelstva reprodukčního věku, což se potom odráží i na reprodukci nových pokolení. Je tak statisticky předurčeno, že ti, kteří se promyšleně nebo bezmyšlenkovitě spoluúčastní honby za spotřebou na základě nepřetržitého obnovování si své kvalifikace, nebudou mít buď vůbec koho vychovávat, nebo nebudou mít dostatek času na výchovu svých dětí v kulturní tradici, jejímiž nositeli jsou oni sami. A nepředávají tak v rodinné tradici ty životní orientační body, které jsou jim vlastní, ani návyky jejich dosahování.

A jestliže tedy vůbec tyto lidé budou mít děti, bude na ně v průběhu jejich života v rodině – *obětí nepřetržitého „stresového“ stavu* – přenesena veškerá problematika dospělých; nebo budou tyto děti nuceny, aby si v sobě samostatně vypěstovaly jinou mravnost, jinou životní orientaci, a vedly jiný styl života s ohledem na smutné zkušenosti staršího pokolení, ze kterých si dokážou vyvodit ponaučení. Pouze v takovém případě se tyto děti, které měly štěstí, že se vůbec narodily, dokáží vyhnout tomu, aby nová pokolení bezmyšlenkovitě nezdědila osud svých předků a ty nepříjemnosti, se kterými se střetli jejich rodiče navíc ještě zatížené jejich vlastními chybami.

Jednou z takových masově rozšířených chyb se stal pokus „zbovit se stresu“ různorodými silnými a slabými narkotiky jak přírodního, tak i

předávat psychice ostatních lidí v podobě hotové k použití, jak je to příznačné pro zombifikační „pedagogiku“. A to nás přivádí k otázce: „*Kde vzít ještě jednu paralelní společnost takto zavčasu připravených učitelů?*“ Odpověď na ni kultura převládající v současné globální civilizaci žádnou nemá, přestože nám byla skutečně zavčasu sdělena prostřednictvím Krista. V Novém zákoně se i po všech cenzurních zásazích uchovala podstata této odpovědi: Duch Svatý uvádí lidi do veškeré pravdy. (Kniha moudrosti, hl. 2; Lukáš 11:9, 10, 13; Jan, 16:13).

³ Pro většinu lidí ve společnosti bezohledné nadspotřeby to znamená, že si musí udržet a zvýšit především svůj spotřebitelský status.

Hlava 10. Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

syntetického původu. Ponecháme-li stranou, že takto upadají do drogové závislosti dospívající jedinci, kteří se tímto způsobem snaží projevit svou „silnou osobnost“ a nezávislost na dospělých, neboť díky svému nebetyčnému sebevědomí jsou přesvědčeni, že všemu rozumí nejlépe, nebo lidé, kteří se vyžívají v nesmyslnosti své existence, a zaměříme se pouze na „odstranění stresu“ tímto způsobem, tak dochází v podstatě k následujícímu.

Psychika jedince předává (nebo se pokouší předat) na úroveň vědomí vyhodnocení – podmíněné reálnou mravností – kvality jeho života (viz kapitola 4.5 o roli emocí v procesu vlastního sebeřízení). Takové vyhodnocení může mít buď dva emocionální výstupy (špatně nebo dobře), nebo může být ještě doprovázeno nějakými intelektuálními úvahami a odůvodněním. Jestliže je toto vyhodnocení vnímáno jako nežádoucí, ocitá se člověk v podstatě před volbou:

- buď až do konce porozumět svému emocionálnímu vyhodnocení situace, tj. dokázat se dobrat k určitým odpovědím na otázku, jak změnit sám sebe a okolnosti okolo sebe, aby si zajistil psychologický komfort;
- nebo jak uzavřít přísun mravně nepřijatelných informací na úroveň svého vědomí v jejich emocionálně souhrnné podobě, nebo v intelektuálně podrobnější podobě, aniž by musel cokoli měnit na své mravnosti, psychice a způsobu života, který mu diktují.

Pro člověka, který se snaží získat důstojnost člověka a udržet si ji i do budoucna, je přirozené snažit se porozumět okolnostem a své roli v nich až do konce (tj. do uvědomění si určité odpovědi na otázku, jak dosáhnout psychologického komfortu), a zkusit potom uplatnit v životě odpověď, kterou touto cestou obdržel, nebo se pokusit na stejné otázky získat novou, odlišnou a lepší odpověď.

Pro člověka, kterému se první možnost zdá být nesnesitelným břemenem, nepřekonatelnou překážkou, znamenají narkotika způsob, jak „se zbavit stresu“ a zajistit si psychologický komfort rychle a bez psychologicky těžkých úvah o nepřijemném, a tím spíše bez nutnosti vytyčit si sám pro sebe nějaké závazky; samozřejmě pouze v tom případě, že drogové opojení neotevře ihned do jeho psychiky cestu takovým nočním můram, že před nimi bude přece jen lepší ukrýt se v méně hrůzostrašné střízlivosti. Narkotické opojení deformuje a ničí intelekt jako přirozený, geneticky předurčený proces. Jestliže se tedy někdo v boji se „stresem“ nebo v hledání pozitivů vydá cestou závislosti

na „tvrdých“ nebo „měkkých“ drogách, tak tím v podstatě prohlašuje, že rozum je mu k ničemu a překáží mu žít si, a byla by mu příjemnější existence v podobě dobře zaopatřeného dekorativního¹ (ne pracovního)² dobytka, bez vlastního rozumu, žijícího si bezstarostně a užívajícího si všeho, čeho se mu dostane na stříbrném podnose. Tím sám sebe jen usvědčuje z toho, že je skutečně *lidským nedodělkem*. A je tomu opravdu tak, ať už dosáhl jakýchkoliv výšin v sociální hierarchii civilizace, která reprodukuje zvířecí typ struktury psychiky a typ struktury psychiky zombie v návaznosti pokolení jako typy, které ve společnosti statisticky převládají.

S přítomností drogových chemických sloučenin v organismu (nebo s jejich přítomností v množství, které v organismu překračuje geneticky předurčené hladiny jeho přirozené fyziologie) normální genetika druhu „Člověk rozumný“ nepočítá, takže to vede k podlomení zdraví. A statisticky tyto případy převažují v reprodukčním věku (nebo v ještě mladším věku), takže to také vede k ukončení *genealogických linií*³ jak „silných“, tak i „slabých“ narkomanů *mechanismem přirozeného výběru, který se při střídání pokolení v kultuře bezduché společnosti projevuje úplně stejně jako v biosféře*.

Zdravotní léčení závislosti na drogách je v absolutní většině případů neefektivní, neboť uchýlení se k drogám ze „stresu“, nebo v hledání požitků je vyjádřením mravní zkaženosti nebo jiného druhu narušení psychiky. Pokud se tedy v procesu léčby mravnost a mravně podmíněné naladění a struktura psychiky nestanou lidskými, což vyžaduje především úsilí samotného pacienta a ne medicíny⁴, tak i po absolvování léčby zůstane poraněným a ustrašeným lidským nedodělkem. Kromě

¹ Jen si vzpomeňte na film Kin-dza-dza. Čatlanům (je-li to slovo odvozeno od anglického „chat“, znamená to Žvanilové) – kteří sami sebe považovali za sociální „elitu“ – nevyhovovala trasa, kterou byli pacakové (skrytý význam, čteno pozpátku: pacak - kacap, tj. moskalů, hanlivě Moskvanů) dodáváni na Zem, neboť vedla okolo Alfý a její obyvatelé si z Čatlanů „dělali kaktusy“, které, jak známo, hezky kvetou: to znamená, že obyvatelé Alfý přisuzovali tělesné organizaci Čatlanů úroveň odpovídající struktuře jejich psychiky.

² Pracovním dobytkem se také stát nechtěl, když se vydal cestou narkomanie, a tak není ani svobodný, ani se nemůže stát otrokem, a z hlediska otrokáře může být zlikvidován, neboť není vhodný k vykořisťování.

³ To znamená rodin v návaznosti jejich pokolení.

Hlava 10. Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

toho určitá část příčin „stresu“ leží v oblasti kolektivní psychiky společnosti, a jestliže se medicína při řešení problému narkomanie omezuje výlučně na psychoanalýzu a psychosyntézu individuální psychiky, tak v žádném případě nebude schopná narkomana vyléčit, neboť je ve své izolovanosti od historie a sociologie sama nemocná.

To tedy znamená, že statisticky předurčeně získávají při obnově pokolení přednost představitelé těch genealogických linií, kteří nevidí smysl v tom, aby se „stresu“ zbavovali drogami, nebo se nechali zahlcovat profesionálními informacemi v podstatě jen kvůli tomu, aby se stali obětí „stresu“ a jeho následků, se kterými si neví rady legitimní medicína (jako odvětví vědy) ani legitimní politika. Ti tedy také budou mít statisticky předurčeně komu předat v následujících pokoleních¹ své životní orientační body a budou tak předávat mravnost, strukturu psychiky a kulturu chování, které jsou vlastní jejich rodinám.

Takto se tedy všem společná kultura technokratické civilizace a subjektivní vztah k ní různých jedinců stávají faktory přirozeného výběru v populacích druhu, který dostal název „Člověk rozumný“ a rozděluje lidstvo na dvě složky s rozdílnými osudy, které si každý navozuje tím, že náleží buď k té či oné složce lidstva. Přestože mezi těmito dvěma složkami lidstva dnes v podstatě neexistují neprůchodné hranice, tak přesto proces jejich nevratného rozhraničení probíhá po dobu celé epochy „výměny vod“, kdy se různí jedinci připojují k té či oné složce lidstva s rozdílnými osudy.

Kromě toho je mnohonásobná obnova aplikovaných znalostí a návyků v profesionální činnosti i v soukromém životě po dobu života jednoho pokolení v důsledku změny poměru etalonových frekvencí

⁴ Maximum, co by mohla a měla udělat medicína v převážné většině případů těchto onemocnění je odstranit vliv vnějších faktorů, které se projeví onemocněním a v rámci možností deprimovanost organismu a psychiky nemocí. V průběhu omezené doby této lékařské péče se člověk musí naučit vést zdravý způsob života, a k tomu také možná bude potřebovat vnější pomoc. Stejně však bude muset pro sebe udělat daleko víc, než medicína pečující o něj v jeho nemoci.

¹ Řečené v těchto dvou odstavcích má v životě své projevy a jedním je například konkrétně ten, že se USA ze státu, kde početně převládali bílí a kde vládnoucí „elita“ také byla bílá, postupně mění ve stát s početní převahou „barevného“ obyvatelstva, použijeme-li jejich terminologie. V předních evropských státech probíhá stejný proces, jen s jinou národnostní specifikou nahrazování „elitářských“ skupin obyvatelstva.

biologického a sociálního času pouze jednou stránkou té věci, která se objektivně projevuje ve statistice života společnosti. Její druhá stránka spočívá v tom, že se nezměnila pouze rychlost obnovy společensky nezbytných aplikovaných znalostí a návyků, ale i „šířka“ tematického spektra, se kterým se ve svém běžném životě střetává každý z množství jedinců, kteří mají svobodu volby, jsou schopni uplatňovat svobodnou vůli a mají i další kvality opravdového člověka a pouze díky osobitostem své výchovy a kultury se sami limitují v tom či onom druhu otroctví vlastnímu současné civilizaci.

Nezávisle na tom k jaké sociální skupině člověk náleží, nyní přichází do styku s informacemi, jež bezprostředně nesouvisí s jeho profesionální činností, ale přesto vytvářejí informační „atmosféru“, ve které probíhá jeho profesionální činnost, soukromý život i život jeho rodiny.

V minulosti se v podmínkách stavovsko-kastovního zřízení společenského života k rolníkům nebo řemeslníkům, kteří ve svém souhrnu tvořili převážnou většinu obyvatelstva, „královské informace“ denně nedostávaly:

- A jestliže se k nim tyto informace někdy dostaly, tak je nedokázali vyčlenit z celkového informačního toku a zůstávaly pro ně jakoby neviditelné;
- i když si těchto informací povšimli, tak nedokázali kvůli svému úzkému rozhledu pochopit jejich společenský význam;
- a jestliže ho i pochopili, tak ti nepočtení z nich, kteří se dokázali pozvednout z prostého lidu někam výše, zřídkakdy dokázali nějaký významný řídicí krok zrealizovat¹. Bylo tomu tak především kvůli

¹ Vzpomeňte si na Leskovova „Leváka“: ... Levák už umíral, protože si o zápraží rozbil zátylek a dokázal ze sebe srozumitelně dostat jen jedno:

„Řekněte carovi, že Angličané hlavně cihlami nečistí: ať je ani u nás tak nečistí, a to nedej Bože bude válka, a nebude se z nich dát střílet.“

A pak se již jen věrný Levša pokřičoval a zemřel. Martyn-Sol'skij se okamžitě rozjel za hrabětem Černyševem, a jeho zprávu mu vyřídil s tím, že jí má předat carovi. Jenže hrabě Černyšev se na něj jen obořil:

„Ty se koukej držet svých dávidel a projímadel, a nestrkej nos do něčeho, čemu nerozumíš, tohle je v Rusku parketa jeho generálů!“

Carovi to tedy nikdo nevyřídil a tak se s tímto způsobem v čištění pokračovalo až do samotné Krymské kampaně. A když potom začali pušky nabíjet, tak v nich kulky jen tak vibrovaly sem a tam, protože hlavně byly

Hlava 10. Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

jejich nedostatku znalostí a návyků, ale také kvůli jejich sprostému původu, jež je v očích vládnoucích „urozené elity“ připravil o potřebnou autoritu i v případě, že jejich názory byly jinak správné.

Na druhé straně, a ve shodě se všeobecným přístupem k životu, ani státní-vládnoucí „elita“ Západu v absolutní většině případů nepovažovala za nutné vnikat do podstaty a následků přijetí těch či oněch rozhodnutí založených na aplikaci technologií považovaných za

čištěné cihlou.

Tenkrát Martyn-Sol'skij připomněl Černyševovi Leváka a hrabě jen odseknul:

„Jdi k čertu, ty felčare, věnuj se svým klystýrům a nestarej se, do čeho ti nic není, nebo popřu, že jsem to od tebe kdy slyšel, a vypiješ si to ty sám.“

Martyn-Sol'skij si pomyslel: „On to opravdu zapře“, a tak zůstal zticha.

Kdyby tenkrát Levákova slova včas vyřídili carovi, mohla by na Krymu válka s nepřítelem dopadnout úplně jinak.»

Samozřejmě, že to není fakticky skutečná příčina porážky Ruska v Krymské válce (ve 2. světové válce 19. století), ale N. S. Leskov tak poukázal na tu opravdovou společensky psychologickou příčinu velice přesně. Vypovídá o tom i následující smutný příběh, který se skutečně stal.

Ne méně smutný je ten případ, kdy se skupina ruských kulturních činitelů (Gorkij, Arseňjev a další) v předvečer střílení do dělníků v Petrohradu 9. ledna 1905, také pokoušela dosáhnout toho, aby ministerský předseda Witte „vyřídil carovi“ svým významem „carskou informací“ o nevyhnutelném krveprolití, jestliže bude mnohatisícovému průvodu dělníků s jejich rodinami, kteří již byli psychologicky připraveni k masovému shromáždění na Palácovém náměstí za účelem předání petice carovi, přehrazena cesta k jejich cíli silovým zásahem armády. Witte však odmítl carovi tuto informaci včas předat, přestože to mohlo vést k odvrácení toho střílení a k mnohým dalším tragédiím, které to následně vyvolalo. Sám W. Ju. Witte o tom píše ve svých vzpomínkách (*viz přiznání samotného S. Ju. Witte v jeho Vzpomínkách – Moskva, 1960, 2. díl, str. 340 – 342, plus poznámky 49, 66, 67 na konci dílu; příslušné úryvky jsou uvedeny v práci vnitřního prediktoru SSSR – Narušení hermetizace, hl. 1 (ne v té původní, ale v pozdější rozšířené redakci), kapitola 1.5 – Devátého ledna 1905 – Krvavá neděle: gaponovština nebo rutenbergovština?*), a ospravedlňuje tuto svou nečinnost různými ušlechtilými výmluvami plně odpovídajícími zednářské tradici biblického projektu, která má za cíl svržení samoděržaví všech národů na Zemi, ať už má jakoukoliv formu: carismus, sovětskou moc či jinou.

tradiční a tím spíše technicko-technických novinek¹, neboť to nepovažovala za „královské záležitosti“, ale za „soukromé záležitosti svých poddaných“, o které je ponižující a nudné se zajímat; nebo za „soukromé záležitosti“ svých dlužníků, jak je to příznačné pro mezinárodní lichvářskou starozákonně-talmudickou „aristokracii“ vládnoucí prostřednictvím² finanční oprátky nad společnostmi a státy díky tomu, že si uzurpovala úvěry a účetnictví tvořící podstatu bankovníctví, které zdeformovala podle svého.

Ve světě je za celou historii současné globální civilizace téměř jediným obecně známým případem, kdy byla „královská/carská informace“ ve stavovsky-kastovním zřízení efektivně realizována člověkem prostého původu, Johanka z Arku. Ale i v tomto případě existuje řada zdrojů, které vyvracejí verzi o jejím prostém původu.

¹ Otrěpaný příklad takového druhu je odmítnutí Napoleona poskytnout státní podporu Robertu Fultonovi, konstruktérovi jednoho z prvních plujících parníků, což mohlo změnit charakter námořního boje s Anglií, která měla velké loďstvo složené pouze z plachetnic. Už méně známá je skutečnost, že systém reaktivního raketometu s trhacími náboji (předobraz Kaťuší a Gradů) byl přibližně v té době vynalezen a vyzkoušen na vojenském cvičení v Rakousku, kde předvedl svoji hroživou efektivitu. Přesto však ho Rakousko proti Napoleonovi nepoužilo, a ani Napoleon po kapitulaci Rakouska.

I starší dějiny všech národů jsou téměř bez výjimky plné faktů, kdy se silní tohoto světa vyhýbali řízení vědeckotechnického pokroku jako jedné složky života společnosti, tj. politici, kteří nepovažovali znalost těchto věcí za „královské záležitosti“.

V ruské historii jsou pouze dva příklady, kdy hlava státu systematicky držela pod svou kontrolou technicko-technologický pokrok a budovala svou politiku s přihlédnutím k němu: Petr I. a J. V. Stalin. Pod vedením obou právě díky tomu, že do *královských záležitostí* začlenili i tyto „nekrálovské“, získal stát i přes chyby, kterých se oba dopouštěli, v průběhu několika desetiletí postavení velmoci; a přicházel o něj také v průběhu několika desetiletí, když se jejich nástupci – na západní způsob – distancovali od technicko-technologických problémů svých „poddaných“.

² A vlastní činnost mezinárodních lichvářů státnost národních společností hodnotila také jako jeden z druhů soukromého podnikání „poddaných“. Ta okolnost, že se v závislosti na malém počtu „poddaných“ lichvářů ocitala celá společnost (včetně státnosti a jejích předních představitelů), se z vnímání a chápání světa „elitářských“ individualistů-spotřebitelů, vládnoucích státům na základě bezmyšlenkovitě převzaté tradice svých předků, jaksi vytrácela.

Hlava 10. Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

Po pádu stavovsky-kastovního zřízení zůstala na Západě zachována úplně stejná psychologie: na jedné straně nevměšování se státu a lichvářské bankovní mafie do soukromého života a soukromého podnikání, a na druhé straně nevměšování se obyčejných lidí do záležitostí státnosti. Ti jsou totiž přesvědčeni, že všechny povinnosti ve vztahu ke státu i jeho státnosti si splní tím, že zaplatí daně a zúčastní se formálních demokratických procedur, které jsou na Západě, stejně jako všechno ostatní, ve vleku otrockého náhubku úrokových sazeb, nad kterými mají svou moc pouze mezinárodní korporace lichvářských klanů.

Jenže jestliže do opojného triumfu buržoazně-demokratických revolucí převládala psychologie takového typu implicitně, tak v průběhu vývoje západního kapitalismu našla své teoretické vyjádření: v té nejobecnější podobě – ve filozofii individualismu, a v užší pragmatické variantě – v různorodých ekonomických pseudoteoriích o svobodě soukromého podnikání, svobodě trhu a prý schopnosti „svobodného“ trhu¹ regulovat v životě společnosti úplně všechno, aniž by si myslící lidé museli vytyčovat nějaké cíle a řídit ji.

Jenže všechny teorie bez výjimky jsou pouze vyjádřením struktury psychiky a mravnosti této psychice příslušející. No a v závislosti na mravnosti a struktuře psychiky je na základě jedněch a těch samých skutečností rozum člověka schopen přijít se vzájemně se vylučujícími teoriemi a doktrínami. Otázkou potom už jenom zůstává, zda jsou protivníci těch či oněch teorií schopni podrobit je revizi z pozic efektivní kultury dialektického poznání, aby se tak přesvědčili o tom, co je v pluralismu těchto názorů pravdivé a co hloupé.

Buržoazně-demokratické revoluce a následující společenské uspořádání života západních společností byly podmíněny rozumem, aktivním v nositelích zvířecího typu struktury psychiky, který na Západě převládá. Jenže tyto buržoazně-demokratické revoluce vyprodukované zvířecím a démonickým typem struktury psychiky změnily společenské zřízení takovým způsobem, že za tohoto nového systému vnitřních společenských vztahů získal v podmínkách technicko-technologického pokroku pole pro svou činnost a aktivizoval se také rozum množství jedinců, kterým se nově otevřel přístup k informacím dříve uzavřeným stavovsky-klanovými hranicemi předurčujícími jak

¹ Kde našli ten svobodný trh, který by nebyl pod nadvládou korporace lichvářů, zůstává záhadou.

profesi a sociální postavení, tak informační toky – „vody“, ve kterých daný jedinec žil a které byly dříve po dobu celého lidského života neměnné. Tento nový systém vnitřních společenských vztahů, který vznikl v důsledku buržoazně-demokratických revolucí, ale vůbec na Západě nezměnil předchozí charakter převládajících nelidských typů struktury psychiky (početně převládající typ zvířecí a zombie).

A právě jejich nositelé po informační explozi 20. století statisticky převládají v současné společnosti, kde je chování převážně orientováno směrem k „*nemoci z nadspotřeby*“ *současné i budoucí z důvodu uspokojování vlastní smyslnosti a ješitnosti*, což pak vede k tomu, že se mnozí lidé stávají oběťmi „stresů“ a jejich následků. Tato informační exploze jim však také otevřela možnost, jak se zbavit té laviny „stresů“, kterou sami vyvolali.

Tato možnost objektivně spočívá v tom, že život veškeré společnosti technicky vyspělých států probíhá jak v práci, tak i doma v tocích „královských informací“, které mají význam:

- místní – v mezích státu;
- celostátní – v mezích regionální civilizace;
- pro jednotlivou regionální civilizaci – v jejích množině;
- pro množinu regionálních civilizací a předcivilizačních primitivních¹ kultur v souhrnu tvořících na Zemi současné lidstvo.

Dříve tyto „královské informace“ procházely mimo absolutní většinu obyvatelstva, a životy lidí ovlivňovaly především nepřímo (zprostředkovaně), a málokdo z nich jim porozuměl, jestliže se s nimi přímo střetnul.

Psychika každého, komu bylo Shora dáno stát se Člověkem Rozumným – zástupcem Božím na Zemi, má hierarchicky mnohoúrovňovou organizaci. A úroveň vědomí většiny lidí, které informace zpracovává rychlostí 15 bitů za sekundu a je schopno si současně poradit s maximálně 7 – 9 objekty, je pouze tou „špičkou ledovce čnějící nad vodu“ (viz Část 1 tohoto kurzu). S ohledem na skrytou část psychiky – nevědomí (jinak řečeno podvědomí) byly v lidské kultuře vypracovány dva aktivní přístupy:

¹ Které se tu a tam dochovaly a seznamují se se životem zbylého lidstva prostřednictvím zpráv z rádia a televizního vysílání technicky vyspělého světa, který je obklopuje.

Hlava 10 . Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

- rozšíření vědomí a začlenění do něj těch úrovní psychiky, které se dříve nacházely mimo něj;
- přestavba struktury vědomé a nevědomé úrovně psychiky na základě dialogu (informační výměny) mezi těmito úrovněmi s cílem odstranit různé antagonismy mezi nimi a sladit touto cestou styl jejich práce v celkové individuální psychice v procesu harmonizace vztahů jedince s obecně nadřazenou Objektivní realitou, která do něj proniká (tomuto přístupu je věnována Část 1 tohoto kurzu).

Jestliže budeme hledat nějakou technologickou analogii vztahů uvědomělého „Já“ s ostatními úrovněmi psychiky, tak je možné, jak bylo zmíněno v Části 1, vědomí i s možnostmi, které jsou mu vlastní, připodobnit k pilotovi a všechno nevědomé (podvědomé) zase k autopilotovi. V takové analogii je první přístup ekvivalentní (v mnohém) tomu, že pilot, který byl nezkušený, na sebe postupně přebírá plnění stále většího počtu funkcí dříve vykonávaných autopilotem; druhý přístup je ekvivalentní (v mnohém) tomu, že si pilot osvojuje návyky, jak nejlépe autopilot nastavit a pečuje o vzájemně se doplňující vymezenost toho, co bere na sebe a co ukládá autopilotu.

Může vyvstat otázka: A jaký je vzájemný vztah mezi oběma těmito přístupy? Odpovědi na ni mohou být různé, podmíněné mravností, vnímáním a chápáním světa a osobními zkušenostmi každého z odpovídajících. Podle našeho názoru v sobě druhý přístup – přestavba vědomých a nevědomých úrovní psychiky – zahrnuje i první přístup, neboť při přestavbě „autopilota“ musí pilot zákonitě získat představu o jeho funkčních možnostech a jejich řízení. Jenže druhý přístup, který v sobě vlastně zahrnuje i první přístup (rozšíření vědomí), mu od samého začátku přidává zvláštní kvalitu, zatímco držíte-li se prvního přístupu a ignorujete (nebo odmítáte druhý), vede to dříve či později k tomu, že musíte ty možnosti začleněné do oblasti vědomí vzájemně sladit; a navíc je také uvést do souladu s tím, co si individuální vědomí ještě v procesu svého rozšiřování do Objektivní reality neosvojilo; jestliže první přístup nevede k uvědomění si této nezbytnosti, končí takové rozšiřování si svého vědomí osobní katastrofou, která, nebude-li vyvolána vnitřní konfliktností individuální psychiky, bude vyvolána konfliktností individuální a kolektivní psychiky, nebo konfliktností psychiky jedince s hierarchicky vyšší nelidskou psychikou, jejíž činnost se ve Všemohíru projevuje, jste-li vnímaví k tomu, co se děje.

První přístup je v tradiční kultuře lidstva vyjádřen různorodými duchovními praktikami Východu (jógy) a západními systémy zasvěcení do různorodého okultismu; na možnost realizace druhého přístupu přímo poukazuje Korán, přestože v reálně historickém islámu rozvinut nebyl, jinak by region koránské kultury nebyl vnitřně roztržštěný a nezakoušel by množství vnitřních i vnějších problémů; na stejný přístup je orientováno i pravé křesťanství.

Bylo nezbytné na to poukázat, neboť s „královskými informacemi“ (jestliže to porovnáme s normami jejich adresnosti ve stavovsko-kastovním zřízení) přicházejí v současných podmínkách do styku prakticky všichni. Možnosti zpracování informací úrovněmi psychiky, které jsou absolutně většinou lidí řazeny mezi nevědomé, daleko převyšují možnosti jejich individuálního vědomí (15 bit/s, 7-9 objektů současně). A to znamená, že nezávisle na vědomém vztahu jedince ke „královským informacím“, jeho nevědomé úrovně individuální psychiky¹ zpracovávají i „královské informace“. No a výsledky tohoto zpracování potom určitým způsobem vyvstávají před vědomím jedince buď při jeho odpočinku, nebo v životních situacích.

Všechno další je určováno tím, jaký postoj zaujme vědomí jedince k podobným průlomům výsledků zpracování „královských informací“ z nevědomých úrovní psychiky na úroveň vědomí. „Stresy“ a jejich následky, jejichž obětí se v technicky pokrokových společnostech stávají *neochvějní účastníci závodů ve spotřebě*, snaží se zpracovat informace pro udržení si svého profesionalismu, který (především) podmiňuje jejich spotřebitelský status, jsou výsledkem úmyslného nebo nevědomého odmítnutí jejich individuálního vědomí přijmout výsledky nevědomého zpracování „královských informací“ jako faktoru zaměřujícího a také brzdícího jejich individuální dílčí činnost.

Jestliže výsledky nevědomého zpracování „královských informací“ vědomí přijme, spustí se proces sladění dílčí individuální vědomé a nevědomé činnosti s těmito výsledky, které mají význam pro celou společnost, neboť právě tímto příznakem – nadřazeností nad všemi – se „královské informace“ liší od těch dílčích, osobních, každodenních.

Jestliže přijetí výsledků nevědomého zpracování „královských informací“ na úrovni vědomí sice probíhá, ale pouze bezmyšlenkovitě,

¹ Patří k nim i „vstupy-výstupy“, jejichž průchodem u lidí informace vytvářejí kolektivní psychiku, která je vlastní jak nepočetným skupinkám, tak i lidstvu jako celku.

Hlava 10 . Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

tak se v podstatě uskutečňuje koordinace činnosti vědomé a nevědomé úrovně individuální psychiky, jenže bez rozšíření vědomí. Jestliže je přijetí výsledků nevědomého zpracování „královských informací“ doprovázeno zvažováním dění a záměrů do budoucna na úrovni vědomí, tak dochází nejen ke sladění vědomé a nevědomých úrovní psychiky, ale možnosti vědomí se rozšiřují a tříbí. Přičemž v posledním případě k rozšíření vědomí dochází ve vnitřní shodě a za včasného odstraňování konfliktů mezi úrovněmi individuální psychiky i mezi individuální a kolektivní psychikou.

Tomuto procesu může napomoci určitá disciplína při zacházení s informacemi na úrovni vědomí, která nebude v rozporu s možnostmi vědomí absolutní většiny lidí, kteří si ještě nestihli rozšířit své vědomí natolik, aby již věděli, co a jak si s nimi dál počít.

A tak zrychlení vědeckotechnického pokroku, které vedlo ke změně poměru etalonových frekvencí biologického a sociálního času ve 20. století, vede ke změně organizace psychiky množství jedinců, v jehož důsledku skuteční lidé přežijí a lidské nedodělky, které se vyhnuly získání lidského typu struktury psychiky a setrvaly pod nadvládou instinktů a zombifikace prostředky kultury, budou postupně vyhlazeny stresem a nemocemi, které tyto strese vyvolávají.

Ve společnosti uznávající rovnost lidské důstojnosti všech lidí nejsou možné démonické davo-„elitářské“ koncepce ani vztahy, jejichž maximálně tvrdým vyjádřením je biblický projekt zotročení lidstva ve jménu Boha.

Žijeme v historické době, kdy změna poměru etalonových frekvencí biologického a sociálního času již proběhla, ale formování nové logiky sociálního chování jako statisticky převládající a určující život celé společnosti ještě dokončeno nebylo. Jenže společenské řízení na základě předchozí logiky sociálního chování, podmíněné předchozí statistikou rozložení lidí podle typů struktury psychiky charakteristické pro davo-„elitářství“, již přichází o svou stabilitu, tj. moc a produkuje tak mnohá neštěstí a hrozby pro život.

K formování logiky sociálního chování odpovídající novému poměru etalonových frekvencí dochází v naší době, a každý z nás se ho účastní – úmyslně a cílevědomě i nevědomě na základě automatismů chování osvojených v minulosti. A každý má možnost si vědomě, na základě vlastní vůle podmíněné svou

mravností a s odpovědností za následky, zvolit ten či onen styl života a v podstatě si tak zvolit svou osobní kulturu psychické činnosti.

Ti, kteří podléhají předchozí logice sociálního chování: *rvát se nahoru po stupních vnitřní sociální pyramidy nebo udržovat si své vydobyté výšiny*, budou stále častěji rozčarováni, neboť v okamžiku dosažení cíle, nebo osvojení si prostředků k jeho dosažení, společenský význam cíle zmizí, nebo se změní osobní hodnocení jeho významu; dojde k tomu v důsledku zrychlené obnovy kultury. To předurčuje nutnost selekce cílů podle jejich stability v čase, kdy nejvyšší význam budou mít ideály vycházející z věčnosti, které si uchovají svůj význam nezávisle na změnách technosféry a vědeckých výdobytků.

Být člověkem, který je v souladu s Bohem a biosférou, se v novém poměru etalonových frekvencí biologického a sociálního času předurčeně stane nepomíjejícím a soběstačným cílem pro všechny, kteří jsou mravně a intelektuálně zdraví, a tomuto cíli bude nově podřízena veškerá sociální organizace života a moci. Všichni, kteří zůstanou otroky životního shonu, jsou odsouzeni k tomu, že budou biosférou Země odvrhnuti.

Všechny prvky *lidstva jako systému v biosféře Země*, které nejsou schopné včas zareagovat na změnu poměru etalonových frekvencí biologického a sociálního času, jsou odsouzeny k tomu, že budou odvrženy zemskou biosférou, která vlivem lidské činnosti za posledních několik tisíciletí přechází do jiného režimu své existence. A před biosférou Země je neochráněn hermetický bunkr s „náhražkou životního prostředí“, ani medicína...¹

¹ A jedním z faktorů tohoto odvržení bude reakce biosféry na *pornofikaci* kultury „vyspělých“ států. Uvedeme fragment rozhovoru s akademikem Leonidem Kitajevem-Smykem:

«Víte, jaká je dnes nejmocnější zbraň hromadného ničení? Striptérky! Ukazuje se, že časté pozorování obnažených ženských vnaď zpravidla vede u mužů k rakovině. A takzvané civilizované lidstvo nezahyne kvůli nějaké jaderné bombě nebo z nedostatku zdrojů, ale kvůli přebytku nahatých ženských, takže na planetě zbydou pouze muslimové.

To nejsou bludy, a dokonce ani žádný futuristický román. Podobnou apokalypsu dokazuje známý doktor, který připravoval první sovětské kosmonauty, autor monumentálního výzkumu *Psychologická antropologie*

Hlava 10. Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

To platí jak pro jedince, tak i pro celé společnosti a sociální skupiny v jejich složení, které nedospějí k přání a nenajdou v sobě dost sil, aby se stali lidmi: otázkou pouze zůstává, co na sebe takto přivolají a jaká komu byla přidělena doba, po kterou bude moci živořit v mezích Božího dopuštění, ve kterém je lidem umožněno dopouštět se chyb a nebyt pravověrnými...

stresu, akademik Leonid Kitajev-Smyk. A co je na tom nejzajímavější? Tyto závěry zcela světského vědce se velmi úzce shodují s postuláty hlavních náboženství, která přílišnou erotizaci tabuizují. Tuto holou pravdu akademik odhalil ve svém rozhovoru poskytnutém elektronickému deníku Rossija za žižň.

— V posledních desetiletích se epidemicky šíří onemocnění adenomem (nezhoubný nádor ze žláзовého epitelu) a rakovinou prostaty mezi muži ze států evropsko-americké civilizace. Na začátku našeho století se již u 40 % mužů vyskytnul adenom a u starších čtyřiceti let je to již 50 %. V USA patologové zjistili rakovinu prostaty u 80 % mužů, kteří zemřeli ve věku nad 60 let. Jinak řečeno, mnozí z nich se prostě nedožili tragických projevů této nemoci. A co je paradoxem? V muslimských zemích k takovému nárůstu mužské onkologie nedochází!

— Proč? Zdálo by se, že západní státy mají vyspělejší zdravotnictví i celkově vyšší životní úroveň.

— A k jakému závěru jsem dospěl? Ve státech, kde vládne „společnost spotřeby“ se v posledních desetiletích stalo normou oblečení zdůrazňující a obnažující ženské vnady, řečeno vědeckým jazykem – sekundárních pohlavních znaků. Neodbytnou každodenností se stala obnažená ženská břicha a pupky. Stejně svůdně dráždivé jsou oblé křivky v těsných strečových džínách a hluboké dekolty...

To všechno jsou sexuální signály probouzející touhu. Městský muž uvidí podobné „signály“ v průměru 100 – 200 krát denně a tak chtíč, který není uspokojen, vytěšňuje do podvědomí, kde ho jakoby ignoruje, jenže do krve se dostávají androgeny, které – a tady je klíč k pochopení toho procesu! – nejsou do krve vylučovány ve velkém (a tedy onkologicky bezpečném) množství, ale ve středním dávkování, které je kancerogenní.

Ve výsledku u často vzrušeného a neuspokojeného muže probíhá uvnitř jeho organismu zničující kancerogenní útok vedoucí ke smutnému konci.

— Promiňte, ale podle vaší logiky to vypadá tak, že jakékoliv vzrušení by mělo končit pohlavním aktem?

11.4. Poslední iluze davo-„elitářství“: umělé zastavení společensko-politického rozvoje

Z výše vyloženého je možné si odvodit, že:

- od druhé poloviny 20. století pohlaváři biblického projektu při řízení globální civilizace zakoušejí určité těžkosti, neboť cíle, které si vytyčili, nejsou dosahovány buď vůbec, nebo je jejich dosahování doprovázeno nepřijatelnými průvodními efekty¹;

— Ano, takový je mechanismus založený přírodou. Erotika mezi mužem a ženou je nástrojem k obnově rodu, a je ve všech svých projevech organismu prospěšná, proto také mimochodem náboženství stimuluje uzavírání sňatků a manželské vztahy.

Uvedu pro názornost a pochopení fyziologie příklad ze života zvířat. Samice instinktivně vyhledává nejlepšího samce, který je nejvhodnější pro obnovu životaschopného potomstva, a přitom vyřazuje, odmítá horší samce. Ti po ní ale přece toužit nepřestanou... jenže tato jejich touha není uspokojena, ale potlačena... Takže obsah androgenů v krvi je u nich na střední úrovni, a tedy onkologicky nebezpečný. Časem o svou potenci přicházejí, a potom se u nich rozvine rakovina. Tímto způsobem jsou tedy vyřazování slabší, „nepřitažliví“ samci.

A ve vědě se teď hromadí údaje o tom, že analogické procesy probíhají i u lidí. Proto by mělo být módní zdůrazňování ženských vnaď provokující sexuální touhy posuzovány jako vytváření „sexuálního stresu“, díky kterému je uváděn do chodu složitý komplex „sexuálního zavržení“ končící impotencí nebo dokonce rakovinou.

— A to má tedy být tím vysvětlením, proč bohaté a vyspělé národy na Západě vymírají?

— Ano, samozřejmě, je to jeden z nejdůležitějších mechanismů. Dospěl jsem k tomuto závěru a snažím se ho zveřejňovat, aby se o něm dozvěděli všichni: móda obnažující ženy vede k depopulaci (vymírání) evropských národů. Jejich místo na Zemi zaujímají národy, které zachovávají cudnost a zahalenost svých žen, čímž chrání své muže. V první řadě se jedná o islámské národy.» (Civilizované lidstvo zahyne kvůli nahatým ženským – 12.09.2010: http://news.km.ru/czivilizovannoe_chelovechestvo_p).

Závěr je jednoduchý: *být nositelem zvířecího a dalších nelidských typů struktury psychiky a jejich modifikací se stalo životu nebezpečným.* Při lidském typu struktury psychiky funguje jiná algoritmika psychiky a tím pádem také jiná, od ní odvozená fyziologie: jestliže takový člověk mravně-eticky nedospěje ke zralému záměru počít dítě z Lásky v rámci Záměru, nevyvolá v něm ničí sexuálně vyzývavé chování nežádoucí pohlavní touhu

Hlava 10. Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

- jednou z příčin ztráty ovladatelnosti globální civilizace v rámci biblického projektu je vědeckotechnický pokrok, který se po dobu celé historie lidstva od potopy zrychluje, což vedlo ke změně poměru etalonových frekvencí biologického a sociálního času a vyvolalo ve všech státech lavinovitě vzrůstání stresové zátěže na psychiku příslušníků davu.

Poslední okolnost nás staví před otázku, zda je možné vědeckotechnický pokrok zpomalit do takové míry, aby se stal opět předvídatelný a ovladatelný, a pod nadvládou „diktatury zákona“ jako základu globálního fašismu se dalo uchovat davo-„elitářství“?

A skutečně, provedeme-li analýzu vývoje vzdělávacího systému ve „vyspělých státech“ a jeho součinnost s dalšími společenskými institucemi, můžeme vypožorovat jedny a ty samé tendence.

V davo-„elitářské“ společnosti vznikají **tři úrovně nesvobody** (chápeme-li svobodu jako ničím neomezovanou možnost jednat s podmínkou zaručené beztréstnosti a jako *řízení se vlastním svědomím, které je vedením Bohem nám dané*):

1. Lidé, kteří si osvojili určité minimum všeobecně použitelných, sociálně významných znalostí a neumí si samostatně osvojovat (z literatury a jiných informačních zdrojů) a „od nuly“ vypracovávat nové znalosti a návyky, kteří jsou schopni pracovat pouze v profesích nevyžadujících žádnou specializovanou kvalifikaci, nebo v masových profesích, které je možné zvládnout na základě všeobecného vzdělávacího minima, jsou nejvíce nesvobodní, neboť tak nejsou schopni vstoupit do nových oblastí činnosti kromě těch, které si již tak či onak osvojili.

vedoucí k algoritmicke hromadění hormonálního stresu a rozvoji nemocí popsaných akademikem Leonidem Kitajevem-Smykovem.

¹ Nejvýznamnějším projevem řečeného tvrzení je zhroucení projektu vykořenění buržoazního liberalismu prostřednictvím převedení lidstva k marxistickému pseudosocialismu, k němuž praktické předpoklady položili (aniž si to kvůli své konceptuální bezmoci sami uvědomovali) socialisti-utopisti z konce 18. a začátku 19. století. Tuto tendenci pak „povědětili“ zakladatelé „mraksismu“. Snažili se tak přidat davo-„elitářství“ ušlechtilé vypadající podobu nové společnosti. No a J. V. Stalin zklamal důvěru „světového zákulisí“ tím, že se z něho vyklubal skutečný bolševik a odsoudil marxismus k trestu smrti, když poukázal na metrologickou nezpůsobilost jeho politické ekonomie a obnažil mnohé z toho, co mělo podle názoru pohlavárů projektu zůstat před společností utajeno.

2. Lidé, kteří si osvojili znalosti a návyky „prestižních“ profesí, ve kterých jim relativně krátká pracovní doba (každodenní nebo epizodická) zajišťuje dostatečně vysoký příjem, což znamená, že mají určité množství volného času, se kterým mohou nakládat podle svého uvážení, ale také nejsou schopni samostatně si osvojovat a „od nuly“ vypracovávat nové znalosti a návyky, obzvláště mimo oblast své profesionální činnosti. Jejich nesvoboda se začíná projevat až tehdy, kdy se profese, kterou si osvojili, znehodnotí a oni vzhledem k tomu, že si neumí rychle osvojit nějakou jinou, dostatečně výnosnou profesi, sklouznou do první skupiny. Na této úrovni je lidem poskytován přístup ke znalostem, které jim umožňují vstoupit do oblasti řízení celospolečenského významu, musí však zůstat konceptuálně bezmocní.
3. Lidé, kteří si umí samostatně osvojovat dříve vypracované znalosti a návyky a „od nuly“ vypracovávat znalosti a návyky celospolečenského významu, které jsou pro ně i společnost nové a využívat je na obchodním základu nebo na jiné, sociální postavení zajišťující základně. Jejich nesvoboda se začíná projevat tehdy, kdy aniž přemýšlí o Božím Záměru, vyčerpají dopuštění pro své projevy démonismu a střetnou se s tokem těch či oněch okolností, brzdících jejich aktivitu. Aby se dostali na tuto úroveň, musí si osvojit i znalosti a návyky z oblasti řízení včetně těch, které jsou nezbytné pro získání a uplatňování konceptuální moci. V podmínkách davo-„elitářství“ je tato úroveň blokována jak systémem všeobecného, tak i „elitářského“ vzdělání a dostat se na ni je možné buď samovolně (což vzácně dokážou někteří samouci), nebo díky příslušnosti k určitým klanům, nebo pokud si tyto klany daného jedince k sobě přičlení.

Úroveň získání svobody je jedna jediná: když člověk jedná podle svého svědomí v rámci Božího Záměru, je schopen si včas nebo v tempu vývoje situace samostatně osvojovat a „od nuly“ vypracovávat znalosti a návyky, které jsou pro něj a pro společnost nové. Pokud by to dokázali všichni dospělí, tak by taková společnost nemohla být davo-„elitářská“, a tím spíše by nebyla možná její fašizace, neboť v takové společnosti si nemohou ty či ony sociální skupiny zřídit a obnovovat monopol na nějaké znalosti a

Hlava 10 . Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

návyky a cíleně kultivovat poznávací a tvůrčí impotenci zbytku společnosti.

Podíváme-li se na rozdělení členů davo-„elitářské“ společnosti podle výše uvedených úrovní nesvobody podmíněných získaným vzděláním, je vzdělávací systém davo-„elitářských“ společností vědomě nebo nevědomě cíleně budován tak, aby:

- hlavní část obyvatelstva (z hlediska elity „dobytek“) byla udržována na první úrovni nesvobody a nemohla konkurovat představitelům „elity“ v „prestižních“ profesích a v oblasti řízení;
- představitelům „elity“ a aspirantům stát se „elitou“ (z hlediska znacharů udržujících koncepci organizace života této společnosti - ochočený „dobytek“) je umožněno vzdělání, díky kterému se pozvednou na druhý úroveň nesvobody a vstoupí do oblasti řízení, ale bez získání konceptuální samostatnosti;
- představitelům znacharských klanů a také některým jejich vyvolencům, kterými hodlají doplnit řady své mafiánsky organizované korporace, je poskytováno vzdělání, které jim umožňuje pozvednout se na třetí úroveň nesvobody, osvojit si jakékoli profese včetně těch „prestižních“, vstupovat do oblasti řízení a být v té či oné míře konceptuálně samostatnými.

Jenže společnost není jev, který by ustrnul v neměnné podobě: určitým způsobem se neustále mění. Pro přirozený historický rozvoj společností je příznačná tendence, že monopol na znalosti v nich neustále slábne a systém všeobecného vzdělávání se vyvíjí směrem umožňujícím všem pozvednout se nad všechny tři úrovně nesvobody a dosáhnout té jediné úrovně svobody.

Fašizace je zaměřena na to, aby této přirozené historické tendenci učinila přítrž a vzdělávací systém byl nastaven na umělé udržování společnosti v mezích tří úrovní nesvobody tak, aby se rozložení obyvatelstva v nich i jeho celkový počet přizpůsoboval stávajícím i výhledovým potřebám znacharů – pánů a pohlavárů davo-„elitářského“ sociálního systému.

Ještě v relativně nedávné historické minulosti (na konci 19. století a na začátku 20. století) spočívala výchova dětí v tom smyslu, aby získaly určité mravně-etické kvality, na základě kterých by si potom vypracovaly návyky chování ve společnosti a komunikace s ostatními

lidmi, na instituci rodiny. Vzdělávání ve smyslu osvojování si znalostí a profesionálních návyků umožňujících zabývat se tou či onou pracovní činností ve společenské dělbě specializované profesionální práce bylo pro absolutní většinu obyvatelstva rodinnou záležitostí. Ve většině států, včetně těch takzvaně „vyspělých“, tehdy žádné systémy všeobecného vzdělávání neexistovaly. Systém mimorodinného vzdělání prostřednictvím profesionálních učitelů, který v té době již stačil vzniknout, byl placený a přístupný pouze „elitě“, a také aspirantům na „elitu“, kteří byli dostatečně majetní, aby si vzdělání mohli zaplatit. Samozřejmě za podmínky, že ve společnosti neexistovala stavovskokastovní omezení analogická „Výnosu o kuchařčiných dětech“. Tj. veškerá společnost se nacházela v hranicích dvou prvních úrovní nesvobody s výjimkou znacharů na třetí úrovni nesvobody. Ti, kteří dokázali získat svobodu, byli vzácnými výjimkami z všeobecné normy různorodé nesvobody.

Podíváme-li se na vzdělávací systém SSSR, tak zjistíme, že překonával všechny systémy v zahraničí a především – „vyspělých“ kapitalistických států – šířkou svého tematického spektra i hloubkou studia předmětů, protože J. V. Stalin byl navzdory všem pomluvám, kterými ho špinili za jeho života i po jeho smrti, dobrým a moudrým člověkem. Převaha tohoto vzdělávacího systému spočívala v tom, že Stalin orientoval systém všeobecného vzdělávání v naší zemi tak, aby se všichni, kdo měli schopnosti a chuť se učit, dostali na třetí úroveň nesvobody včetně získání konceptuální samostatnosti.

On sám o tom psal otevřeně:

«Za třetí je nezbytné dosáhnout takového kulturního růstu společnosti, jaký by všem členům společnosti zajistil všestranný rozvoj jejich fyzických i duševních schopností a umožnil jim získat dostatečné vzdělání, aby se mohli stát aktivními činiteli společenského rozvoje...» (Ekonomické problémy socialismu v SSSR, samostatné vydání 1952 Státního vydavatelství politické literatury, str. 68).

Na jedné straně vzdělávací systém SSSR sice nezajišťoval dosahování úrovně svobody kvůli totalitární nadvládě marxismu s jeho kultovním pěstováním ateismu (což však není Stalinovou chybou, ale daností té epochy¹), ale na druhé straně ani nebránil průlomů na tuto

¹ Viz práce vnitřního prediktoru SSSR Jidášův hřích 20. sjezdu (2006), Ford a Stalin: o tom, jak žít lidsky (2002).

Hlava 10. Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

úroveň lidem, kteří žili pod nadvládou diktatury svědomí¹. Skutečnost, že právě čtete tento text, je výsledkem tohoto charakteru vzdělávacího systému SSSR, který se zachoval ještě několik desetiletí po vraždě J. V. Stalina do doby, než se v postsovětském Rusku reformátoři-demokratizátoři chopili reformy vzdělávání.

Podíváme-li se na vzdělávací systém Třetí říše, tak se za ním ukrývaly hluboké pedagogické, vědeckovýzkumné a inženýrské tradice německé kultury, které v mnohém skutečně překonávaly pedagogické tradice ostatních evropských států. Kromě toho nacistický režim orientoval vzdělávací systém na to, aby se všichni Němci, kteří měli schopnost a přání učit se, dostávali na druhou úroveň nesvobody nezávisle na svém původu (s podmínkou pokrevní příslušnosti k etnickým Němcům²). A ti, kteří byli cíleně vybíráni pro vzdělávání v systému SS – na třetí, zacharskou úroveň, která byla ve Třetí říši na rozdíl od ostatních západních států částečně veřejná. Druhý Hitlerův „pedagogický příkaz“³ se týkal těch, kteří nebyli schopni, nebo neměli chuť se učit, takže se nemohli dostat na druhou úroveň nesvobody. To právě v důsledku tohoto charakteru vzdělávacího systému Třetí říše si Západ po ukončení 2. světové války 20. století po dobu celého desetiletí mohl osvojovat vědeckotechnické zkušenosti a výtěžky poražených.

¹ Mezi tyto lidi patřil například I. A. Jefremov, přestože se, soudě podle jeho tvorby, do konce svého života na úroveň svobody dostat nedokázal, neboť nepřekonal svůj ateismus.

² Definované zákonodárstvím Třetí říše.

³ A. Hitler po sobě zanechal i „pedagogické příkazy“:

- «Neobyčejně agilní, panovačnou, krutou mládež. To je to, co tu po sobě zanechám. V našich rytířských zámcích vychováme mládež, před kterou se bude třást svět... Nesmí v ní zůstat žádná slabost ani něžnost. V jejím pohledu chci vidět blesk dravého zvířete.
- Nám jsou na nic intelektuální cvičení. Znalosti jsou zhoubou pro mou mládež... Podle našeho názoru musí být mladý Němec budoucnosti urostlý a obratný, rychlý jako chrt, houževnatý jako kůže a tvrdý jako kruppova ocel.» (Hitlerovy výroky na pedagogická témata jsou uvedeny podle publikace na webu: <http://www.ironcross-cma.com/content/view/1371/95/>).

(lidského typu struktury psychiky s rozvinutou osobnostní kulturou poznání a tvořivosti jako základu dalšího individuálního i společenského rozvoje) a motivujícího k zaručenému dosahování takového výsledku všechny, komu zdravotní problémy nebrání osvojit si vzdělávací programy.

Avšak navzdory takovému objektivnímu chápání pokroku vzdělávacího systému jsou reformy probíhající ve všech státech zaměřeny na obnovu vzdělávacího systému udržujícího celou společnost v rámci tří úrovní nesvobody v nových historických okolnostech.

Podstata změn, ke kterým došlo v životě civilizovaných společností, spočívá v porovnání s tím, jak to vypadalo na konci 19. a na začátku 20. století v tom, že:

- rodina v mnohém přišla o svou funkci výchovy dětí ve smyslu vypracování určitých mravně-etických kvalit u svých dětí, na základě kterých jsou budovány návyky chování ve společnosti a komunikace s ostatními lidmi;
- růst produktivity práce a objemů výroby vedl k tomu, že se rychlý vědeckotechnický pokrok za posledních přibližně 50 let díky svému těžko předvídatelnému a těžko říditelnému charakteru i následkům stal pro znacharské klany a pohlaváry globálního davo- „elitářského“ systému problémem.

Tyto okolnosti také diktují požadavky pro všeobecně přístupné vzdělání, které se projevují reformami vzdělávacích systémů v různých státech světa. Motivaci k provádění takových reforem však pohlaváři systému vysvětlují nějakými jinými příčinami, a představitelé vládnoucích „elit“ (v důsledku svého textového a knižního vzdělání druhé úrovně nesvobody) nedokáží sami odhalit a porozumět skutečným cílům reforem prováděných jejich vlastníma rukama.

Hlavním úkolem vzdělávacího systému se v našich dnech stala výchova té vyhlášené „tolerance“ – schopnosti přijímat v komunikaci a součinnosti okolní lidi takovými jakými jsou a nepokoušet se učit je žít podle svého nebo je „dusit“ za to, že žijí jinak.

Z hlediska pohlavárů biblického projektu zotročení lidstva ve jménu Boha kdo a jak žije, čemu a jak ho učit a jak ho „dusit“ – není věcí

Hlava 10. Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

příslušníka davu (včetně „elitářského“): je to v kompetenci znacharů, kteří se nacházejí na třetí úrovni nesvobody, a jsou alespoň částečně konceptuálně mocní; věci všech ostatních je dodržovat zákony a směrnice a žít v rámci „diktatury zákona“, kterou jim předepsala alespoň částečně konceptuálně mocná *nadnárodní* znacharská korporace realizující biblický projekt. Takže:

- Výchova k té vyhlášené „toleranci“, povinnému bezmyšlenkovitému dodržování zákonů a úcty k právníkům je hlavní úkol, který musí se zárukou škola po ukončení reformy řešit.
- Úloha vzdělání – učení znalostem a návykům – se přesunula do pozadí, přestože na konci 19. století a po celé 20. století do krachu SSSR právě toto byla jeho hlavní úloha.

Také vzhledem k tomu, že se pro pohlaváry biblického projektu rychlý vědeckotechnický pokrok proměnil v problém, a dosažená úroveň rozvoje systému výroby umožňuje zajistit obyvatelstvu vyspělých států dostatek i určitý komfort; neboť nadbytečné obyvatelstvo je likvidováno ekonomicky a jinými druhy nenásilné formy genocidy (epidemie, podpora homosexuality, „sexuální svobody“ a individuálního života bez zakládání rodin apod.), není *po demontáži světového systému marxistického pseudosocialismu* ani potřebný příliš velký počet vysoce odborných dělníků, inženýrů, lékařů, výzkumníků apod.

Proto vytvářený vzdělávací systém nemá za úkol poskytnout z hlediska šířky tematického spektra a hloubky vzdělání co nejdokonalejší vzdělání co nejširšímu okruhu lidí, a tím spíše nemá za úkol docilovat toho, aby si všichni osvojili svůj poznávací a tvůrčí potenciál. Navíc si pohlaváři biblického projektu vytyčili zcela jiný úkol: kam a jak (pro sebe a ekosystém Země bezpečným způsobem) „spláchnout“ tvůrčí potenciál obyvatelstva, který je z hlediska požadavků jejich systému přebytečný.

A vzhledem k tomu že to nejděsivější a nejefektivnější otroctví funguje jen tehdy, když si otroci neuvědomují svoje otrocké postavení, je žádoucí uspokojit i sen spousty „malinkých lidiček“, který téměř přesně vyjádřili bratři Strugačtí ústy Artura a Shoehardta v Pikniku u cesty: «ŠTĚSTÍ VŠEM, ZADARMO, A NIKDO AŽ NEODEJDE S PRÁZDNOU!» A nevyřčeno zůstalo: „A ŽÁDNÁ UVĚDOMĚLÁ SNAHA O INDIVIDUÁLNÍ ROZVOJ A TVOŘIVOST Z NAŠÍ STRANY!!!“

Pro dosažení těchto cílů musí být učební programy všeobecného povinného vzdělání zprimitivizovány natolik, aby s jejich osvojováním většina dětí neměla problémy, přestože je rodiče nenaučili efektivně používat jejich smysly a myslet – tj. odhalovat problémy a nacházet cesty a prostředky k jejich řešení; a NIKDO NEMÁ V ÚMYSLU JE TOMU NAUČIT ANI VE VŠEOBECNĚ VZDĚLÁVACÍ ŠKOLE¹; a aby ty problémy neměly dokonce ani v tom případě, že jsou v důsledku různých genetických selhání psychicky neplnohodnotní. Současně je zakázáno děti do učení nutit, přestože do školy chodit musí, aby se tam naučily „toleranci“ a bezmyšlenkovitému dodržování zákonů.

„Etalonem demokracie“ jsou USA. Jejich pohlaváři pochopili, že stavět školy je ekonomicky výhodnější než stavět věznice, ve kterých nevyhnutelně skončí mládež, která do školy nechodila. Tímto způsobem se tedy v současné civilizaci v souladu s cíli plíživé fašizace změnil i hlavní účel bývalého chrámu vědy – školy: místo, kam dříve děti chodily, aby získaly znalosti, se změnilo v místo, po kterém je čeká izolace od společnosti ve vězení v případě, že v nich nedokážou zformovat „toleranci“ a bezmyšlenkovitě-automatizované dodržování zákonů.

Bude-li vybudována taková škola a takový systém všeobecného vzdělání, budou se všichni cítit ve svém studiu úspěšní, vypracují si o sobě vysoké mínění a absolutní většina si nebude uvědomovat svou smyslovou a intelektuální nezpůsobilost, a také – ignoranci a neakceschopnost z toho vyplývající. Podíváme-li se na obsah takového všeobecného povinného „vzdělání“, tak by měl vypadat následovně:

- umět číst, psát či používat pro psaní počítačovou klávesnici,
- dokázat si poradit s těmi nejjednoduššími aritmetickými úkony s pomocí kalkulačky (počítat z hlavy, nebo čísla psaná pod sebou je už nesporný projev „extrémní matematické geniality“);

¹ Zmíníme ještě tu okolnost, že odborné pedagogické vzdělání v jeho současné historicky zformované podobě s touto problematikou absolventy pedagogických vysokých škol neseznamuje, ani jim neposkytuje znalosti a návyky potřebné k tomu, aby ji mohli při své pedagogické praxi efektivně řešit. A dědictví pedagogů minulosti, jejichž bádání a praktické zkušenosti je dovedly k vyřešení tohoto druhu problémů (v Rusku je to jmenovitě P. F. Lesgaft (1837 – 1909), A. S. Makarenko (1888 – 1939)), je důsledně a metodicky systémem odvrhováno, zkracováno, a ponecháváno propadat se do zapomnění.

Hlava 10 . Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

- + k tomu „humanitní“ a další doplňky v podobě „komiksů“ (tj. kratšounkých textů s velkým množstvím obrázků s minimem těch nejjednodušších matematických a jiných vzorců, a nejlépe úplně bez nich) na témata:
 - dějepis a sociologie;
 - zeměpis;
 - fyzika;
 - chemie;
 - biologie;a dále podle volby:
 - světová náboženství – všechna nebo výběrově;
 - cizí a starověké jazyky;
 - umění s orientací na emoční vybití nebo nabití bez jakékoliv ideové zátěže celospolečenského významu;
 - porno pod rouškou „sexuální osvěty a plánování rodiny“;
 - sport.

Ve výsledku po absolvování „školy“ s takový typem programu všeobecného povinného vzdělání:

- Mohou ti, kteří si jakžtakž dokázali osvojit nabízené minimum, ihned po škole nastoupit do práce a vykonávat profese, které nevyžadují nějakou složitější odbornou kvalifikaci, typu číšník, uklízeč, ochranka, „přines – podej“ apod., nebo se dát na nějaký druh show-byznysu produkujícího různé „zábavičky“. Dosažená úroveň výroby jim i při minimální výplatě v těchto profesích umožní zajistit existenci nevyvolávající naštvanost, a to tím spíše, bude-li výplata doplněna různými sociálními dávkami, které nebudou vázány na pracovní činnost, pouze podmíněny „tolerancí“ a dodržováním zákonů, což zajistí závislost tohoto dobytka (charakteristika typu struktury psychiky) na systému a jeho pokoru vůči němu.
- Průměrní studenti mohou na základě skutečně osvojeného vzdělávacího minima pokračovat ve svém vzdělání v různých učebních střediscích (typu učilišť a kurzů), kde získají profese vyžadující přece jen nějakou tu intelektuální rozvinutost a schopnost skutečně si osvojovat znalosti a profesionální návyky. Když nastoupí do práce, budou jejich příjmy vyšší než v první

skupině, a budou si tedy cenit „svého místa pod sluncem“, aby do té první skupiny nesklouzli.

- Ti, kteří si „hravě“ dokázali osvojit výše popsané minimum, mohou pokračovat ve studiu na vysokých školách, kde narazí na skutečný a velice tvrdý systém opravdového studia, ve kterém:
 - jedni získají *reálné znalosti z oblasti matematiky, přírodovědy a humanitních oborů (s výhradou ke konceptuální podmíněnosti věd a obzvláště těch humanitních)*, které jim umožní vykonávat „prestižní“ profese a stát se tou slavnou „střední třídou“ nebo se dokonce přifařit k „elitě“, a možná že i k té částečně mocné „elitě“ (viz kapitola 9.3 – druhý díl);
 - a druzí, kteří nedokáží projevit dostatek sebeovládání nezbytného pro důkladné studium, z těchto vysokých škol vyletí, a buď v důsledku takového stresu degradují, nebo zaujmou své místo v sociální hierarchii na nižších stupních než jsou ty určené pro majitele vysokoškolských diplomů a obzvláště diplomů z nejprestižnějších vysokých škol připravujících „elitu“ k řízení státu.

Po skončení vysoké školy potom budou ti, kteří se stanou vývojáři techniky a různých organizačních procedur ve společnosti, nuceni zvyšovat stupeň automatizace technických systémů i organizačních procedur do té míry, aby maximálně nevzdělaný a z intelektuálního hlediska nerozvinutý spotřebitel, dokázal na jedné straně zajistit funkčnost toho všeho svou prací v těch či oněch oblastech společenské činnosti v nižších pracovních pozicích, a na druhé straně mohl šťastně využívat „výhod civilizace“ *bez rizika, že zmrzačí sám sebe i své okolí, nebo nechtěně – z hlouposti – zlikviduje tuto civilizaci v technogenní katastrofě.*

„Elitářské“ vzdělání (jak základní a střední, tak i vysoké) určené k obnově vládnoucích, vědecké a částečně mocné „elity“ (viz kapitola 9.3), předávající opravdové znalosti a návyky – za extra příplatek: buď na náklady rodiny, nebo z grantů dobrodinců, kteří je poskytují dětem nesporně nadaným v té či oné oblasti – z hlediska poskytovatelů grantu a jejich loutkovodičů.

Přístup ke vzdělání znacharského charakteru je monopolně kontrolován samotným znacharstvem a není na prodej za žádné peníze.¹

A ti, jejichž psychika se ukáže být imunní vůči naprogramování „tolerance“ a automaticky bezmyšlenkovitého dodržování zákonů v průběhu jejich *všeobecného povinného „vzdělávání“* – budou v takovém sociálním obklíčení nuceni podřídit se systému a žít „jako všichni“. Pro případ, že se nepodřídí, jim systém ponechává dvě východiska:

- buď sebevraždu (možná dlouhodobějšího charakteru – alkoholicko-narkotickou);
- nebo vězení, v případě, že jejich způsob života bude narušovat „idytku“ společnosti všeobecné „tolerance“, „diktatury zákona“ a z nich vyplývajícího „štěstí pro všechny a to *téměř zadarmo*» - *jen za cenu toho, že se z nich nestanou opravdoví lidé*, ale vždyť to je přece taková ničemná malichernost z hlediska plného žaludku, sexuálního a spotřebitelského uspokojení exempláře druhu „Člověk rozumný“, který se tím Člověkem stát nedokázal...

Znamená to, že uměle zpomalit vědeckotechnický pokrok a zbavit dav lavinovitě vzrůstající stresové zátěže (jak obyčejné lidi, tak i „elitu“) je v podstatě uskutečnitelné.

Šlo by však o iluzorní řešení úkolu zvýšení stability davo-„elitářství“. Problém je totiž v tom, že:

Bůh není lhostejný k tomu, co se na Zemi děje.

Prakticky to potom znamená, že vzhledem k tomu, že Bůh má moc nad Rozlišením (chápaným jako schopnost vyčleňovat životně důležité informace z celkového informačního pozadí – viz kapitola 5.2 – první díl), bude sociální systém vybudovaný na výše popsaných principech umělé stabilizace davo-„elitářství“ v mnohém připraven o informace, které jsou pro něj nezbytné, aby mohl vyřešit problémy, jež bude nevyhnutelně produkovat.

¹ Přestože mohou *jakoby* přístup k takovému druhu vzdělání znacharové *jakoby* poskytnout, vzít si za to velké, nebo ještě větší peníze, a potom daného ambiciózního hlupáčka obšťastnit nějakým „švindlem“ na *jakoby* esoterická témata.

A problémy bude produkovat nevyhnutelně, neboť ve své popsané podobě je vlastně naprogramovaným automatem, jehož informačně-algoritmické vybavení je od počátku:

- omezené – jak v úplnosti tematického spektra (a celkově i na každé z úrovní jeho organizace), tak i v detailnosti popisu předmětu všech oblastí činnosti;
- chybové, neboť lidem, kteří nedosáhnou lidského typu struktury psychiky stabilní pod vlivem okolností, je vlastní dopouštět se chyb.

A důsledkem tedy bude, že minulé chyby budou produkovat nové, takže otázkou pouze zůstává, co a jak taková globální civilizace přivolá na svou hlavu, nebo před jakými přírodními faktory se nedokáže po vyčerpání Božího dopuštění ochránit bez nezbytné schopnosti Rozlišení, která jí bude Bohem odejmuta, neboť ji poskytuje na základě mravnosti a mravně podmíněné zacilenosti.

Umožní-li lidstvo pohlavárům biblického projektu uvést civilizaci do takového režimu její existence, čekají ho výše popsané perspektivy, před kterými bylo varováno již Koránem:

«Ty, kteří znamení Naše za lživá prohlašují, ty přilákáme postupně do záhuby, aniž o tom budou mít tušení. Já jim však odklad dám, vždyť lest Má je spolehlivá. (7:181-182 (182-183)).

Všichni lidé však nesní o spotřebitelském „ráji“ pro sebe a své potomky za cenu ztráty lidskosti a to je důsledek Božího předurčení s ohledem na rozvoj lidstva:

«A Bůh předepsal: „Věřu že zvítězím Já i poslové Moji!“, vždyť Bůh vskutku silný a mocný jest!» (Korán, 58:21(20)).

Hlava 11 v redakci ze dne 12.09.2010

Vtělení je duši dáno k tomu, aby se člověk naučil Lásce... a ne proto, aby hrabal, „vlastnil“, umožňoval druhým „vlastnit“ sebe samého, všechno a všechny okolo, a stačilo mu občas si přitom „zateoretizovat“ na téma morálky a zalamentovat na mizerný život pod nadvládou darebáků a omezenců... Všechny znalosti a návyky jsou pouze „nadstavbou“ k typu struktury psychiky, která určuje podstatu Člověka nebo osoby druhu „Homo sapiens“, která se jím nestala.

Příloha č. 3

Přemožení Křesťanství

„světovým zákulisím“:

politické technologie a výsledek¹

V kapitole 10.5 bylo ukázáno, jak pohlavři biblického projektu v historicky reálném křesťanství vlastními výmysly nahradili Kristovu Dobrou zprávu o tom, že je možné vůlí lidí pod Božím vedením na Zemi nastolit Království Boží. Nebyly tam však již probrány politické technologie, jejichž prostřednictvím bylo v rámci realizace biblického projektu zotročení lidstva ve jménu Boha vytvořeno historicky reálné „křesťanství“. A vzhledem k tomu, že je otázka politických technologií prosazování davo-„elitářství“ a jeho obnovy v návaznosti pokolení aktuální, zpracovali jsme toto téma v Příloze č. 3, kterou tímto předkládáme k pozornosti našim čtenářům.

3.1. O politické technologii záměny Křesťanství zlým úmyslem

Přečteme-li si Bibli svědomitě a nezapomeneme ani na události známé z jiných zdrojů, o kterých se církevní otcové ve svých kázáních a výkladech nezmiňují, a o kterých mlčí i biblické texty, můžeme vypořádat, jak postupně jedno učení nahrazovalo druhé, přičemž každé z těch čtyř učení si neslo jinou smyslovou náplň, přestože se stále stejně nazývalo „křesťanství“.

- **První** – Dobrá zpráva o tom, že je možné vůlí lidí pod Božím vedením nastolit na Zemi Království Boží, kterou Ježíš šířil osobně,

¹ Kapitoly 3.1 a 3.2 Přílohy č. 3 byly napsány na základě práce vnitřního prediktoru SSSR – Ke Království Božímu...; kapitola 3.3 – na základě stejnojmenné kapitoly z práce vnitřního prediktoru SSSR – Mistr a Markétka: hymna démonismu? nebo Evangelium bezzákonní víry.

dokud žil mezi lidmi. To je chronologické období do jeho zatčení v Getsemanské zahradě.

- **Druhé** – učení Kristových apoštolů, kteří byli naplněni Svatým Duchem, a proto byli v mnohém, i když ne úplně ve všem¹, pokračovateli Kristova díla. Ze Skutků apoštolů vyplývá, že přítomnost Svatého Ducha v nich byla očividná jak jim samotným, tak i lidem z jejich okolí, z nichž mnozí právě z tohoto důvodu také přijali jejich učení a sami potom pomáhali apoštolům v jeho dalším šíření, přičemž i oni sami tak získávali dar Boží – Svatého Ducha.
- **Třetí** – věrouky místních (tj. regionálních) církví na základě rukopisů apoštolů a jejich stoupenců v období po odchodu apoštolů na onen svět do Nikajského/Nicejského koncilu (rok 325), který *byl tehdy podřízen politické konjunktuře tehdejších pohlavárů Římského impéria a pohlavárům biblického projektu*, a jako takový přijal kánon Nového zákona v jeho historicky známé podobě a „symbol víry/Nicejské vyznání víry“ historicky reálného „křesťanství“.
- **Čtvrté** – doba od Nicejského koncilu – neustále se na větší či menší sekty drobící „křesťanství“ v podobě množství církví založených na základě *Biblického kánonu*², písem „církvních otců“ a jejich polemik s vnitřně křesťanskými „kacíři“ a některými jinověrci, které všechny fungují v rámci biblického projektu zotročení lidstva ve jménu Boha a jsou obětmi principu „rozděl a panuj“ uplatňovaného pohlaváry projektu.

Než abychom však sledovali proces nahrazování Křesťanství „křesťanstvím“ chronologickým způsobem v jeho jednotlivých etapách charakterizovaných výše, bude názornější tento proces záměny Kristova Učení jinou věroukou zahájit rozborem jejich výsledků.

¹ Tuto větu je třeba vysvětlit. Člověk se z Božího vnuknutí nestává Božím automatem, prostřednictvím kterého by Bůh uplatňoval svou vůli, a to ani v případě, že je naplněn Svatým Duchem. Duch Svatý je duchem pravdy uvádějícím lidi do veškeré pravdy, kterou si však člověk už musí osvojovat sám. A s tímto úkolem si lidé ne vždy dokáží poradit, a to dokonce ani v tom případě, že jsou naplněni Božím Duchem, neboť Bůh je nepřipraví o svobodu volby, kterou doprovází i právo dopouštět se chyb. A na uvědomění si svých chyb a jejich odstranění je potřebný čas, který je někdy i mnohokrát delší než doba lidského života...

² Biblický kánon byl ustanoven v roce 419 církevním koncilem v Kartágu a od té doby má *s některými odlišnostmi v různých církvích* svou podobou.

Hlava 10. Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

Skutečnost záměny Kristova Učení jinou věroukou je historicky nesporná a dosvědčuje ji všeobecně uznaný kánon Nového zákona – jak v církevní slovanštině (pracovním jazyku pravoslavné církve), tak i v moderním ruském jazyce:

- součástí Nového zákona jsou texty nazvané Evangelium podle Matouše, Evangelium podle Marka, Evangelium podle Lukáše a Evangelium podle Jana;
- není tam však žádný text nazvaný přímo: *Evangelium Ježíše Krista*.

Znamená to, že už nadpisy kapitol kánonu Nového zákona poukazují na to, že Evangelium od Ježíše Krista v jeho jasném, plném a čistém výkladu *křesťanské církve dávno zašantročily*.

Mimo přímého vyloučení Evangelia je tu ještě kromě všeho jiného i ta okolnost, že v církevní slovanštině i v moderním ruském textu Nového zákona zůstalo zachováno řecké slovo „evangelium“¹ a nebyl v něm všude použit jeho ruský ekvivalent – „dobrá zpráva“. Takto církevní pohlaváři znepřístupňují lidem Kristovo učení i prostřednictvím textů Nového zákona. Samy texty „evangelistů“ byly sepsány takovým způsobem, aby čtenářovu pozornost upoutal popis událostí, kterých se Ježíš účastnil, přitom mu však ušel význam slova, které je mu v jeho rodném jazyce cizí – „evangelium“, takže vjem vnější strany událostí zůstal zachován, aniž si čtenář vůbec uvědomí, jaký byl vlastně smysl Dobré zprávy, se kterou Kristus přišel.

Takto informace o životě a skutcích Ježíše odvádějí pozornost čtenářů Nového zákona od Dobré zprávy, kterou Kristus přinesl, a která je v něm zmíněna jen tak, jakoby mimochodem. Kdyby v textu byla uvedena ruská slova „dobrá zpráva“, „blahá zvěst“, tak by si možná ještě před námi někdo položil otázku: *A co je vlastně obsahem té Kristovy Dobré zprávy mezi všemi těmi životopisnými údaji o jeho životě a skutcích?*

A když někteří znalci bible vyjadřují názor, že v minulosti existovalo jakési „protoevangelium“, které je již ztraceno, musíme si přiznat, že jediným „protoevangeliem“ je Přímá Řeč samotného Krista, se kterou se obracel na své současníky, to je totiž to Kristovo Evangelium, Kristova Dobrá zpráva.

¹ A konkrétně: Matouš, 4:23 «Ježíš chodil po celé Galileji, učil v jejich synagógách, kázal evangelium Království a uzdravoval každou nemoc a každou chorobu v lidu.» Analogicky Matouš, 9:35, 24:14, 26:13; Marek, 1:14, 1:15, 13:10, 14:9, 16:15; Skutky apoštolů, 8:25, 14:21, 20:24.

„Otcové zakladatelé“ nepřipustili, aby se Dobrá zpráva stala součástí kánonu svatého písma „křesťanských“ církví. Přesto se však uchovala i v textu Nového zákona v jeho historicky známé verzi v podobě fragmentů ROZESETÝCH po celém jeho textu, jejichž autory jsou jak bezprostřední Kristovi učedníci a jejich následovníci, tak i překrucovači Kristova Dědictví. Z tohoto důvodu jsou texty Nového zákona vyjádřením své-rázného chápání toho, co VIDĚLI, SLYŠELI A POCHOPILI představitelé každé z těchto vyjmenovaných skupin: bezprostřední Kristovi učedníci, jejich následovníci i překrucovači jeho dědictví. To právě v důsledku toho:

není Nový zákon – takový, jak ho známe – Dobrou zprávou zvěstovanou Kristem v její původní a čisté podobě, ale učením z druhé ruky s vlastnostmi OZVĚNY; kromě toho se nejedná o přímou čistou ozvěnu, ale o cenzurovanou ozvěnu, nad jejíž *cenzurou* se čtenáři Nového zákona zamýšlejí velice zřídkakdy¹.

A jestliže po odhalení těchto faktů začneme číst Nový zákon od klíčových, ale zdaleka ne prvních slov jeho textu – „*Dobrá zpráva*“, „*(blaho)zvěstuje se*“ – která v něm přece jen jsou přítomna a poskládáme z nich smysl Dobré zprávy-Evangelia Kristem zvěstovaného, získáme text smyslově dost odlišný od obvyklých církevních kázání, která podrobně odhalují smysl Nicejsko-Kartaginského „vyznání víry“. Text, který jsme tímto způsobem poskládali, byl uveden dříve v kapitole 10.5.1. – *Kristovo učení: bez cenzury a „redakčních úprav*“.

¹ Ze všeobecně známých lidí, aniž by se uchýloval k ateismu, o tom otevřeně psal snad pouze L. N. Tolstoj. Viz jeho článek Proč se nyní křesťanské národy obecně a ruský jmenovitě nacházejí v neutěšené situaci (časopis Slovo, č. 9, 1991, str. 6 – 10). V materiálech Koncepce sociální bezpečnosti je tento článek od L. N. Tolstého začleněn jako Příloha č. 2 k práci Mistr a Markétka: hymna démonismu? nebo Evangelium bezzákonní víry. Ideologem historicky reálného „křesťanství“, jehož učení v něm zaměnilo Kristovo Učení, Tolstoj nazývá apoštola Pavla. V této otázce je možné s ním souhlasit.

O tom, jak se horlivý pronásledovatel prvních křesťanů Saul/Šavel stal apoštolem Pavlem – horlivým věrozvěstem-misionářem, a proč první křesťané a apoštolové jeho učení nezavrhli – viz Odbočení od tématu: Nebyl to Kristus, kdo na víru obrátil Saula na jeho cestě do Damašku, v kapitole 3.3 této Přílohy.

Hlava 10. Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

A jak bylo potom předvedeno o kus dál v kapitole 10.5, tak Nicejsko-Kartaginské vyznání víry „křesťanských“ církví je čistým výmyslem „otců zakladatelů církve“, a *neobsahuje jedinou větu pronesenou Kristem*. Jenže odstranění slov samotného Krista z Vyznání víry (a tím spíše, že se jednalo o zlovolný čin) nemůže nemít náboženské a vnitřní společenské následky ve společnostech, jejichž duchovní a veškerá další kultura vyvěrá z nicejských dogmat.

Přestože vyznání víry existuje v jedné a té samé církvi společně s kánonem Novozákonních svatých písem, která přímo nepopírají Kristovu Dobrou zprávu, není tak neškodné, jak by se mnohým mohlo zdát. Abyste byli schopni uvidět jeho zkázonosnost, je nutné zamyslet se nad tím, jak absolutní většina lidí vnímá informace.

Kanonická evangelia a svatá písmena apoštolů jsou v průběhu bohoslužeb čtena v podobě krátkých rozdrobených (řádově 10 – 15 veršů) fragmentů, a to dokonce ani tak, aby šla (alespoň) za sebou; jsou čtena bez ladu a skladu v průběhu celého církevního roku (viz kalendářní rejstřík evangelických a apoštolských čtení v pravoslavné synodální Bibli). Je to podobné tomu, jako by z jednoho seriálu nevysílali všechny jeho díly, a navíc by ještě zpřeházeli pořadí jejich vysílání: je jasné, že „děj“ takového „filmu“ se bude od počátečního scénáře lišit.

Tato osobitost nastavení církevních bohoslužeb předurčuje, že se jejich návštěvník, který je tam úryvkovitě seznamován se svatými písmeny apoštolů, ocitá v takových podmínkách, kdy je nucen sám si zrekonstruovat úplnou a ucelenou Kristovu Dobrou zprávu úryvkovitě rozsetou ve všech bohoslužbách jejich ročního cyklu. A už jen kvůli tomu by měl sám vycítit lež a faleš církevní věrouky, domyslet si, že jde o podvod, ke kterému došlo už při zakládání historicky reálného „křesťanství“ a nezaleknout se poté veřejného mínění ztročeného náboženskou tradicí, ani „svaté inkvizice“, ať už na sebe činnost této instituce „elitářské“ církevní moci vezme v té či oné epoše jakoukoliv podobu.

Lidé jsou postaveni do takových podmínek, že odhalit v Novém zákoně a uvědomit si Kristovo Učení nemohou v chrámu ani v kostele, ale pouze ve „světském“ shonu. Jenže v davo-„elitářské“ společnosti absolutní většina farníků prostě nemá čas, aby se vymanila z jařma světského shonu a mohla se zamyslet nad tím, jaká tedy vlastně byla ta původní Dobrá zpráva z Kristových úst, aby si dokázali zrekonstruovat

její smysl v celé jeho plnosti a ucelenosti, a mohli tak opět nabýt ztracené jednoty emocionálně-smyslového naladění své duše v rámci Božího záměru.

O to těžší to bylo udělat v minulosti, kdy byly pro většinu lidí biblické texty nedostupné kvůli jejich negramotnosti (prohloubené v katolictví navíc jazykovou bariérou mezi národními jazyky a mrtvou církevní latinou) a náboženskému tmářství „elitářsky“-státních církví idealistického ateismu trestajících jakékoliv jiné přesvědčení. Navíc bylo v mnohých společnostech přímo zakázáno, aby laici četli Bibli, proto ji také lidé většinou znali pouze útržkovitě-výběrově a jen z toho, co slyšeli od svého kněze.

Lidská psychika je organizována hierarchicky a její komponenty mají odlišné funkce. Krátkodobá paměť na úrovni vědomí většiny lidí má informační kapacitu 1 – 2 věty, které jsou nedělitelnými smyslovými jednotkami: *kdy je věta dokončenou myšlenkou*. A delší informace vědomí vnímá jako posloupnost nedělitelných smyslových jednotek (vět¹) v návaznosti jejich smyslu.

Kromě toho je operativní paměť na úrovni vědomí skutečně krátkodobá, tj. absolutní většina lidí není schopna *doslovně* zopakovat trochu delší větu, kterou slyšeli před několika minutami; a také nejsou schopni doslovně zopakovat posloupnost několika nebo mnohých vět *dokonce ani bezprostředně poté, kdy je uslyšeli*.

Kromě toho má paměť na úrovni vědomí většiny lidí tu schopnost: že čím častěji se člověku něco připomíná, tím snadněji si to vybavuje samostatně, přestože *dlouhodobá paměť nevědomých úrovní psychiky si pamatuje vše hned napoprvé a navždy*. Jenže k té většina lidí volný přístup nemá.

V důsledku toho není většina lidí schopná jako smyslový celek vstřebat po jednom přečtení a bez mnohonásobného zopakování text obsahující více než 1 – 5 vět. Mají psychologickou potřebu projít si jeden a ten samý text několikrát. Proto si také většina lidí tlusté knihy, mezi které patří Bible, Talmud i Korán, pamatují na úrovni vědomí roztržštěně, zlomkovitě a útržkovitě, a ne jako vyprávění ekvivalentní

¹ Jedna z těžkostí při čtení této práce pro mnohé vyplývá z toho, že si zvykli přemýšlet v krátkých větách, a tato práce je psána v dlouhých souvětích, jejichž fragmenty je třeba rozmístit v „prázdných taktech“ systému myšlení člověka zvyklého na krátké věty.

Hlava 10. Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

originálnímu textu¹ – dokonce ani v tom případě, jsou-li jim dostupné přímo texty a neměli možnost seznámit se pouze s některými jejich částmi poslechem.

A po nějaké době může to, co si člověk *útržkovitě* zapamatoval, vypadnout z plnosti a ucelenosti smyslu výchozího textu a určitým způsobem zapadnout do **kontextu porozumění** aktuálním událostem, v jejichž souvislosti se člověku něco vybavilo. Všehomír je jediný a ucelený a podobné roztržité-úryvkovité a navíc ještě z kontextu originálu vytržené „citátové“ – zkreslené – vzpomínky mohou vést k velmi smutným následkům, jestliže potom v *kontextu porozumění aktuálním událostem* popírají, rozvrací zapomenutý (nebo úmyslně zamlčený) smysl originálu v jeho plnosti a ucelenosti.

* * *

Jako příklad může posloužit protopop Avvakum a jeho připomenutí epizody ze života proroka Eliáše:

«Och, zloději, děti bludařek²! Jací jsou metropolité a arcibiskupové, takoví jsou i jimi dosazovaní popi. Mít sám dost sil a odhodlání, podříznu bych je jak prorok Eliáš všechny ty hanebné a mrzké žrece jako psy. A nač je šetřit! Tuční jsou neskonale, vykrmili se u Jezabelina stolu...» (Život protopopa Avvakuma, Irkutsk, 1979, str. 104).

¹ Ti, kteří si pamatují takové knihy a další tlusté knihy od začátku až do konce, jsou ve společnosti vzácní.

² Slovo «блядь» (pozn. překl. *блядины demu/tj. děti kacířky/heretičky/bludařky v současném smyslu by to už bylo vykládáno spíše jako děti prostitutky v hanlivější variantě tohoto slova*) v té době označovalo nejen představitelku nejstaršího řemesla, ale také lež obecně a konkrétně lživou víru. Nejednalo se tedy vysloveně o nadávku.

posla k Eliášovi, řkouc: [jsi-li ty Eliáš, a já Jezábel, tak] To a to ať mi učiní bohové a ještě více přidají, jestliže v tuto hodinu zítra neučiním tobě, jako ty každému z nich. 3. Což když zvěděl (Eliáš: naše vysvětlení k citaci), vstana, odšel pro zachování života svého, a přišel do Bersabé, jenž jest v Judstvu, kdež nechal mládence svého. 4. Sám pak šel po poušti cestou dne jednoho, a přišed, usadil se pod jedním jalovcem, a žádal sobě smrti a řekl: Jižť jest dosti, ó Hospodine, vezmi duši mou, nebť nejsem lepší otců svých.»

Ale v odpověď na modlitbu byl vyslán Anděl, který jídlem posílil Eliáše a ten pak vystoupal na horu Oréb, kde se mu dostalo znamení:

«9. (...) A aj, řeč Hospodinova k němu, a řekl jemu: Co tu děláš, Eliáši? 10. Kterýž odpověděl: Velice jsem horlil pro Hospodina Boha zástupů; nebo opustili smlouvu Tvou synové Izraelští, oltáře Tvé zbořili a proroky Tvé zmordovali mečem; i zůstal jsem já sám, teď pak hledají života mého, aby mi jej odjali. 11. Řekl Bůh: Vyjdi a stůj na hoře před tváří Hospodina. A aj, Hospodin šel tudy, a vítr veliký a silný, podvracující hory a rozrážející skály před Hospodinem, ale nebyl v tom větru Hospodin; za tím pak větrem zemětřesení, ale nebyl v tom zemětřesení Hospodin. 12. A za zemětřesením oheň, ale nebyl v ohni Hospodin; a za ohněm vanutí tichého větru. [a tam byl Hospodin]¹».

A tak vyprávění o následcích popravu Bálových služebníků, které se po jejich potupě Eliáš dopustil z vlastní iniciativy (3. kniha Královská, hl 18:40) a znamení, které se potom Eliášovi² dostalo, vypadlo

¹ Dříve cenzurou odstraněný text v hranatých závorkách je obnoven podle Septuaginty. To znamená, že ho Avvakum nemusel znát a na smysl tohoto uvedeného úryvku, by musel v tom případě přijít sám.

² Proč se prorok Eliáš ocitnul v oblasti Božího dopuštění, je vysvětleno v knize proroka Ezechiela: «Když uplynulo sedm dní, stalo se ke mně slovo Hospodinovo: "Lidský synu! Ustanovuji tě strážcem izraelského domu. Uslyšíš-li z Mých úst slovo, vyřídíš jim Mé varování. Řeknu-li o svévolníkovi: Zemřeš!, a ty bys nepromluvil a svévolníka nevaroval před jeho svévolnou cestou, abys ho přivedl k životu, ten svévolník zemře za svou nepravost, ale za jeho krev budu volat k odpovědnosti tebe. Jestliže budeš svévolníka varovat, ale on se od své svévole a své svévolné cesty neodvrátí, zemře pro svou nepravost, ale ty jsi svou duši vysvobodil. Když se odvrátí spravedlivý od své spravedlnosti a bude se dopouštět bezpráví, položím mu do cesty nástrahu a zemře. Jestliže jsi ho v jeho hříchu nevaroval, zemře a

Hlava 10. Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

z Avvakumových vzpomínek a nevzpomněl si ani na Ezechielova kázání. Takto tedy Avvakum svou výběrovou, úryvkovitě-roztržštěnou paměť přizpůsobenou dané situaci sám přivolal trest na svou vlastní hlavu, když překroutil ve vlastním výkladu založeném na svých vzpomínkách skutečný smysl originálního sdělení o Boží vůli a Božím záměru. Ale ani nikonovci neměli vojenskou silou a zradou přepadnout Solovecký klášter, který odvrhl jejich učení a dělat z něj církevní vězení, aby se potom tento vojenskou silou dobytý klášter po dvě stě padesáti letech proměnil ve vězení a tábor smrti pro ně samotné¹.

* *
*

Znamená to tedy, že organizace rituálu v ročním cyklu církevních bohoslužeb je taková, že absolutní většina lidí – kvůli osobitosti individuální kultury jejich psychické činnosti² – v podstatě není z tohoto cyklu bohoslužeb schopna zrekonstruovat si a pochopit Dobrou zprávu zvěstovanou Kristem.

Na rozdíl od Starého a Nového zákona v celé komplexnosti jejich textů je Nicejské vyznání víry krátké: pouze 12 frází – a svou *informační uceleností* je přístupné uvědomělému porozumění většiny lidí, a to tím spíše je-li mnohonásobně opakováno: když ho všichni farníci celé zpívají od začátku až do konce při mnohých chrámových bohoslužbách v průběhu církevního roku. A každý, kdo se považuje za člena církve, je povinen znát ho stejně jako modlitbu *Otčenáš – to málo*

nebude pamatováno na jeho spravedlnost, kterou konal, ale za jeho krev budu volat k odpovědnosti tebe. Jestliže bys však spravedlivého varoval, aby nehřešil, a on přestane hřešit, bude žít, protože se dal varovat, a ty jsi svou duši vysvobodil."» (Ezechiel, 3:16-21).

To znamená, že poté, kdy Eliáš potupil proroky Bálovy, tak je vraždou ze své iniciativy připravil o možnost vzpamatovat se. A tento jeho čin se protivil Záměru. Svým upřímným pokáním v poušti se však Eliáš navrátil do rámce Záměru a zachránil si tak svůj život.

¹ Bůh není shovívavý vůči vykořeňování pravověrnosti: Solovki se pro určitou část duchovenstva Ruské pravoslavné církve proměnily v tábor smrti za jejich omezenécké přivrženectví biblickém projektu ztročení lidstva ve jméno Boha.

² Která je v davo-„elitářství“ v průběhu dospívání dítěte formována jeho celkovou kulturou.

z Kristovy Dobré zprávy, kterou svým ovečkám ponechali otcové-zakladatelé církve. A přitom se absolutní většina církevních vyznavačů vůbec nezamýšlí nad tím, že jak učení církve, tak i její politická činnost popírají smysl modlitby Otčenáš a jsou tak v rozporu s Křesťanstvím jako učení o nastolení Království Božího na Zemi úsilím samotných lidí pod Božím vedením.

Církevní bohoslužby jsou v průběhu roku organizovány tak, aby si lidé zapamatovali Vyznání víry, a *Dobrá zpráva zvěstovaná Kristem byla jako informační celek* potlačována míchaninou roztržštěných úryvkovitých evangelických a apoštolských čtení. Takové nastavení Vyznání víry a církevních bohoslužeb není „bezdůvodnou a bezcílnou nahodilostí“, ale projevem bezbožného, anti-Křesťanského cílevědomého nastavení rituálu ve zdánlivě pravých Křesťanských církvích.

Vzhledem k tomu, že jsou tyto osobitosti lidské psychiky, vědomého a nevědomého chování, dávno známy, a dokonce bezelstně vyjádřeny v příslovích typu: „Co ses nenaučil jako Váněčka, jako Ivan Ivanovič se už nenaučíš (co ses v mládí nenaučil, ve stáří už nedoženeš); Člověk se musí učit celý život; Opakování je matka moudrosti, které jsou staré jako samotné Dějiny, mohli vymyslet Nicejské vyznání víry a nastavit historicky reálný církevní rituál takovým způsobem pouze ti, kteří se snaží svými bludy uhasit Světlo Kristova *Učení o životě lidí na Zemi v Království Božím.*

«Běda vám, zákoníci a farizeové, pokrytci, co zavíráte lidem Království Nebeské, sami nevcházíte a zabraňujete těm, kdo vejít chtějí.» (Matouš, 23:13).

- Za Kristových časů to bylo adresováno rabinátu. Dnes to již není určeno pouze rabinátu, ale i církevním hierarchiím. Rozdíl mezi nimi spočívá pouze v metodách eliminace Božích přikázání:

- které rabinát odstraňoval přímým překrucováním smyslu Zjevení a vnučováním bludů svých pánů jako „písma svatého“,
- zatímco zakladatelé a hierarchové církvi odstraňovali Boží přikázání rafinovaněji: nastavením církevního rituálu tak, že pravda v něm alespoň částečně zůstala zachována, ale většina věřících si ji z něj nedokáže samostatně poskládat a vnímat ji uceleně, neboť rituál formuje ve vztahu k Bohu a Kristovi jinou statistiku paměti lidí.

A to není nic jiného než cynismus a ničemnost.

Hlava 10 . Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

No a vzhledem k tomu, že si věřící nedokážou poskládat a uvědomit Pravdu-Skutečnost, nemohou se jí ani v nedílné jednotě světského a církevního života ze své vůle přidržovat (vůle vždy funguje z úrovně vědomí). Vždyť analogický nebo i lepší výtah fragmentů z Dobré zprávy zvěstované Kristem než je ten, který jsme uvedli v kapitole 10.5.1, se mohl stát základem Církve, jestliže by se otcové-zakladatelé nesnažili zachovat davo-„elitářství“, ale naopak měli snahu uvést do života ideál Království Božího na Zemi. V takovém případě by tu existovala jiná Církev, která by se svou duchovností a politickou misí lišila od všech historicky reálných církví a sekt vzniklých po Nicejském koncilu, neboť věrouka a shromáždění věřících by plodily zcela jinou smyslovou zaměřenost statistické paměti převládající v myslích lidí ve vztahu k Bohu a Kristovi a s ohledem na jejich povinnosti před lidmi i Bohem.

A vzhledem k tomu, že Záměr Boží je jen jeden a Duch Svatý je také jeden a ten samý, nemohlo by dojít k takovému množství církevních rozkolů, protože smysl Pravdy-Skutečnosti je jen jeden, přestože mnohohranný a lži je mnoho: *«Ano, my porážíme pravdou lež, a ona (pravda: v našem chápání kontextu) ji (lež: podle kontextu) tříští, a hle, potom se rozplyne; však běda vám za to, co lživě Bohu připisujete!»* (Korán, 21:18).

Kdyby byla jiná Církev, byly by i dějiny odpovídající její věrouce jiné, neboť většina ušlechtilějších lidí by nahlížela na svou pozemskou existenci jinými očima, takže by v důsledku i společnosti žily jinak – lépe.

Je tomu tak proto, že zatímco Dobrá zpráva zvěstovaná Kristem je radou určenou všem lidem pro jejich život v našem světě v souladu s Bohem, tak Nicejské vyznání víry takovou životní radou není. A je to ještě horší: je zaměřené na aktivizaci příživnicko-parazitických přání u člověka, který „doufá v lepší život v budoucích časech“ a v rituální zběsilosti zapomíná na život současný, jakoby se snad Bůh spletl, když jeho duši poslal na tento Svět.

A proto se mohou odpovědi na Nicejské vyznání víry stát slova apoštola Jakuba:

«Ty věříš, že je jeden Bůh. To je správné. I démoni tomu věří, ale hrozí se toho. Neuznáš, ty nechápavý člověče, že víra bez skutků není k ničemu? Což nebyl náš otec Abraham ospravedlněn ze skutků, když

položil na oltář svého syna Izáka¹? Nevidíš, že víra působila spolu s jeho skutky a že ve skutcích došla víra dokonalosti?» (Jakub, 2:19-22).

A mezi uvedeným vyjádřením apoštola Jakuba a slovy apoštola Pavla není žádný smyslový rozpor: *«Jsme totiž přesvědčeni, že se člověk stává spravedlivým vírou bez skutků zákona.»* (zvýraznili jsme my; Římanům, 3:28), neboť apoštol Pavel nemá na mysli jednání člověka v Boží víře (jako o tom mluví Jakub), ale jedná-li tak, že bezmyšlenkovitě automaticky dodržuje zákon. Zákony přece píší uvnitř společnosti sociálně významní lidé na základě své libovůle, jenže ne každý člověk si přeje a může odlišit ušlechtilou libovůli od zkažené svévole skrývané pod rouškou prázdných řečí o dobru a zákonu.

Nicejské vyznání víry člověka neučí, jak jednat tak, aby jeho vůle byla v souladu s Bohem. A věřící to nevědí, přestože všichni umí zazpívat „Věřím“ nazpaměť...

Slova apoštola Jakuba «víra působila spolu s jeho skutky a ve skutcích došla víra dokonalosti» poukazují na dvojsměrné zaměření živého náboženství skutečného Boha:

1. Od Boha ke (každému) člověku.
2. Od člověka k jedinému Nejvyššímu Bohu všeho a všech.

Nicejské vyznání víry je však nastaveno tak, aby vylučovalo vše, co od Boha přichází k člověku žijícímu na Zemi: lidem jsou v něm pouze připomínány Boží skutky v minulosti – a navíc v mnohém nehodnověrné, včetně příchodu Ježíše a jeho osudu; a pro budoucnost příslib Soudného dne, jehož datum kromě Boha nikdo nezná. Pro současnost v něm není vymezeno vůbec nic, kromě nicejského rituálu: takže se tím *mlčenlivě naznačuje*, že Bůh Živý zapomněl na živé lidi.

Tímto způsobem Nicejské vyznání víry a roční cyklus evangelických a apoštolských čtení produkují jednostranně zaměřené škodlivé eggregoriální náboženství církví vzniklých po Nicejském koncilu, které bylo ještě dříve než vzniklo odhaleno Kristem: *«Proč mne oslovujete: „Pane, Pane“, a nečiníte, co říkám?»* (Lukáš, 6:46, a také Matouš, 6:5).

¹ To je ještě jedna otázka, na niž se odpovědi v biblické a muslimské tradici liší. V souladu s muslimskou tradicí se Abrahám pokusil obětovat svého druhého syna – Izmaela, a až poté, jak je možné pochopit z Koránu (súra 37:98 (100-112), se narodil Izák.

Hlava 10. Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

Také je třeba vědět, že před Nicejským koncilem kolovaly mezi regionálními církvemi více než čtyři evangelia, ze kterých Nicejský koncil vybral a zahrnul do církevního kánonu pouze některá, přičemž tak určitým způsobem vyloučil nevyhnutelné neshody.

A přitom se jeden z těch apokryfů¹ přímo nazývá Evangelium míru Ježíše Krista od učedníka Jana² (podle starověkých textů, aramejského a staroslovanského, překlad z francouzštiny, vydavatelství Tovariščestvo, Rostov na Donu, 1991). Staroslovanský text – překlad z aramejštiny, byl odvezen z Kyjevské Rusi do Evropy přibližně v době vpádu Bátúchána a byl uschován v Královské knihovně Habsburků jako majetek rakouské vlády³. Aramejský text je uložen ve Vatikánské knihovně. Na jeho základě Edmond Bordeaux Szekely vydal anglický překlad, který E. Bertholet (Univerzita v Lausanne) přeložil do francouzštiny, ze které byl potom proveden překlad do ruštiny. Vydavatelství Tovariščestvo informovalo, že publikuje přibližně 1/8 z celkového textu Evangelia míru Ježíše Krista. Následuje úryvek z této publikace⁴:

* * *

«Tehdy se Ježíš posadil mezi ně a řekl: Po pravdě vám řeknu: nikdo nemůže být šťastný, jestliže nedodrží Zákon. A ti druzí Mu odpověděli: My všichni dodržíme Mojžíšovy zákony: to on nám předal zákon tak, jak je napsán ve Svatém Písmu.

I odpověděl jim Ježíš: Nehleďte Zákon ve vašem písmu. Neb Zákon, to je Život a písmo je mrtvé. Po pravdě vám říkám: Mojžíš nezískal své zákony od Boha v psané podobě, ale Živým Slovem.

Zákon, to je Slovo Života předané živým prorokem živým lidem. Ve všem jsoucím je zapsán Zákon. Najdete ho v trávě, ve stromě, v řece,

¹ Tj. text nezahrnutý do kánonu, a který církevní hierarchie oficiálně zavrhl; nebo byl kdysi před věřícími utajovaný, a potom z důvodu degenerace hierarchů při střídání pokolení zapomenutý: v překladu do ruštiny znamená „apokryf“ již sám o sobě „skrytý“.

² Název druhého ruského vydání tohoto apokryfu – Esejské evangelium míru od Esejců (Moskva, Sattva, 1995).

³ Do anšlusu – pohlcení Rakouska hitlerovským Německem 11 – 12. března 1938. O jeho dalším osudu nám není nic známo.

⁴ V současném souboru tohoto apokryfického Evangelia jsme použili pravopis lišící se od tradičního. V přímé řeči nejsou uvedena velká a malá písmena. V Novém zákoně, dokonce ani v jeho kanonické podobě, není nikde svědectví o tom, že by se Ježíš za svého života povyšoval nad své současníky, proto jsou osobní zájmena „já“ v textu uvedena malými písmeny.

v horách, v ptácích, v nebi, v rybách, v jezerech a mořích, ale zejména ho hledejte sami v sobě.

Neboť vám po pravdě říkám: Vše jsoucí, ve kterém jest život, je Bohu blíže než písmo zbavené života. Bůh stvořil život a vše jsoucí takovým, že je Slovem věčného života a slouží člověku k Učení o Zákonech pravdivého Boha. Bůh nepsal Svě Zákony na stránky knih, ale do vašich srdcí, do vašeho ducha.¹

Projevují se ve vašem dýchání, ve vaší krvi, ve vašich kostech, ve vaší kůži, ve vašich vnitřnostech, ve vašich očích, ve vašich uších a v jakékoliv i té nejnepatrnější části vašeho těla.

Jsou přítomny ve vzduchu, ve vodě, v zemi, v rostlinách, ve slunečních paprscích, v hlubinách i výškách. Všechny jsou adresovány vám, abyste mohli pochopit Slovo a Vůli živého Boha. Bohužel jste zavřeli své oči, abyste nic neviděli a zacpali jste si uši, abyste nic neslyšeli. Po pravdě vám říkám: Písmo je dílo lidských rukou, zatímco život a všechna jeho vtělení jsou dílem Božím. Proč neposloucháte Slova Boha zapsaná v Jeho výtvorech? A proč studujete písmo, jejichž písmena jsou dílem lidských rukou a tudíž mrtvá?

¹ Tato věta na první pohled popírá novozákonní text: «Já jsem ta cesta, pravda i život; nikdo nepřichází k Otci než skrze Mne.» (Jan, 14:6), vyzdvihující Krista na úroveň jediného a nezbytného prostředníka mezi lidmi a Bohem.

S ohledem na tuto větu se z webu Fronta osvobození vědomí z jejich publikace Holografické „zázraky“ (video) a z projektu Blue beam dozvíme následující:

«Vyřešit tento háček pomohli lingvisté studující aramejský jazyk – jazyk originálu. V aramejském jazyce se nepoužívá samostatné nepřímé zájmeno „mne“. Proto jiný (skutečný?) smysl této věty vyzývá člověka, aby studoval Sebe, hlubiny a podstatu vlastního „Já“, které je vlastně kouskem Jediného Stvořitele. Protože jinak, když nenajdeme sami sebe, zůstaneme odtrženi od toho NEJDŮLEŽITĚJŠÍHO, od čeho se nás všemi silami snaží odlákat naši „velcí examinátoři“. A oni se opravdu snaží. Pamatujte si, že čelit iluzím dokáže pouze opravdový člověk, který poznal své skutečné já» (<http://oko-planet.su/phenomen/phenomennews/19832-golograficheskie-chudesa-video-i-proekt-blue-beam.html>).

V souladu s osobitostmi aramejského jazyka je tedy možná i jiná varianta ruského překladu verše 6 z hlavy 14 vyprávění Jana: «Ježíš mu odpověděl: "Já jsem ta cesta, pravda i život; nikdo nepřichází k Otci než skrze *vlastní já*.» O tom samém pojednává jedna z variant překladu Koránu: «Každý má svou osobní stranu, k níž se obrací ve své modlitbě» (súra 2:143 (148) v ruském překladu G.S. Sablukova).

Hlava 10 . Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

- Jak můžeme číst Zákony Boží, jestliže nejsou v písmech? Kde tedy jsou napsány? Přečti nám je přece, tam, kde je vidíš, neboť mi neznáme jiná písma, než jsou ta, která jsme zdělili od svých předků. Vysvětli nám Zákony, o kterých říkáš, že když je uslyšíme, můžeme se vyléčit a napravit se.

Ježíš jim řekl: Vy nemůžete chápat Slova života, protože přebýváte ve smrti. Temnota halí vaše oči a vaše uši jsou hluché. Přesto vám říkám: Nesmíte svou pozornost upínat na písma, jejichž písmena jsou mrtvá, jestliže svými skutky odvrhujete Toho, Kdo vám ta písma dal. Po pravdě vám říkám: Ve vašich skutcích není Bůh ani Zákony Jeho; nejsou přítomny v obžerství ani v opilosti vaší, ani ve způsobu vašeho života, který promarňujete v nestřídmosti a rozkoši; a ještě méně v hledání bohatství a zejména pak v nenávisti k vašim nepřátelům. To je velice vzdálené pravdivému Bohu a Jeho andělům. Všechno to však vede ke kralování temnoty a vládce všeho zla. Neboť všechny tyto touhy si nosíte v sobě; a proto Slovo Boží a Moc Jeho nemůže do vás vstoupit, protože v sobě nosíte mnoho špatných myšlenek, a také hanebnosti jsou usídleny ve vašem těle i ve vašem vědomí. Chcete-li, aby k vám Slovo Živého Boha a Moc Jeho dokázaly proniknout, neznesvěcujte tělo své, ani vědomí své, neboť tělo je Chrám Ducha a Duch je Chrám Boží. Musíte proto tento Chrám vyčistit, aby se v něm mohl usídlit Vládce tohoto Chrámu a zaujmout v něm Své důstojné místo. Abyste se vyhnuli všem pokušením těla svého a vědomí svého od Satana pocházejících, uchylte se pod záštitu Nebe Božího. (...)

A jinou moudrostí (v kontextu Dobré zprávy – lišící se od moudrosti davo-spotřebitele: naše poznámka k citaci) jsou naplněna Slova a Zákony Otce Nebeského a Matky-Země, než jsou slova a vůle všech otců vašich pokrevních a všech matek vašich tělesných. A nekonečně větší bude dědictví Otce vašeho Nebeského a Matky-Země: Království Života, jak pozemského, tak i nebeského: dědictví, které je lepší než všechno, co vám mohou zanechat vaši pokrevní otcí a matky vaše tělesné.

Skuteční bratři vaši jsou ti, kteří plní Vůli Otce Nebeského a Matky-Země, a ne pokrevní bratři. Po pravdě vám říkám: Vaši skuteční bratři z Vůle Otce Nebeského a Matky Země vás budou milovat tisíckrát více než bratři vaši pokrevní. Neboť od časů Kaina a Ábela, od té doby, kdy pokrevní bratři porušili Boží Vůli, není více skutečného pokrevního bratrství. A bratři se chovají ke svým bratrům jako k cizím lidem. Proto vám já říkám: Milujte své skutečné bratry z Vůle Boží tisíckrát více, než své bratry pokrevní.

Neboť váš Otec Nebeský je Láska!

Neboť vaše Matka Země je Láska!

Neboť syn lidský je Láska!

A díky Lásce Nebeský Otec, Matka-Země i Syn Lidský jedno jsou. Neboť duch Syna Lidského pochází od Ducha Otce Nebeského a z Těla Matky-Země. Proto buďte dokonalí jako Duch Otce Nebeského a Tělo Matky-Země.

Milujte Otce vašeho Nebeského tak, jako On miluje vašeho Ducha. Milujte také vaši Matku-Zemi, jako Ona miluje vaše tělo. Milujte bratry své skutečné, jako je miluje váš Otec Nebeský a vaše Matka-Země. A potom vám váš Otec Nebeský dá Svého Svatého Ducha a vaše Matka-Země své Svaté Tělo. A potom budou synové lidští jako skuteční bratři milovat jeden druhého takovou Láskou, jakou je obdaruje Otec Nebeský a Matka-Země: a tehdy si budou navzájem skutečnými utěšiteli. A až tehdy zmizí všechna neštěstí a všechen smutek a na Zemi se rozhostí láska a radost. A stane se tehdy Země podobná Nebesům a nastoupí Království Boží. A Syn Lidský přijde v celé Svě Slávě, aby opanoval Svě dědictví – Království Boží.

Neboť Synové Lidští žijí v Otcí Nebeském a Matce-Zemi a Nebeský Otec a Matka-Země žijí v nich.

A tehdy společně s Královstvím Božím nastoupí konec času. Neboť Láska Otce Nebeského vám všem daruje věčný život v Království Božím, nebo Láska je věčná. Láska je silnější než smrt.»

A dále apokryf Dobré zprávy zvěstované Kristem a odvrhnutý církvemi v trochu pozmeněné úpravě opakuje Pavlův Hymnus o Lásce (První list Korintským, hl. 13):

«A přestože mluvím jazykem lidí a andělů, není-li ve mně Lásky, podobám se jen dunícímu kovu zvonů a drnčícím cimbálům. A přestože předpovídám budoucnost, znám všechna tajemství a všechnu moudrost, mám silnou víru podobající se bouři smetající hory, není-li ve mně Lásky, nejsem ničím.

A i kdybych rozdal veškeré své bohatství chudým, abych je nakrmil, a dal jim oheň, který jsem dostal od Otce Svého, není-li ve mně Lásky, nepřinese mi to prospěch ani moudrost.

Láska je trpělivá, Láska je něžná, Láska není závistivá. Nečiní zla, nemá potěšení z nespravedlnosti a svou radost nalézá ve spravedlnosti.

Láska vysvětluje všechno, věří všemu, Láska nikdy neztrácí naději, Láska překoná všechno a nikdy se neunaví: co se týká jazyků, tak ty zmizí, co se týká vědění, to pomine.

I nyní máme kousky omylů i pravdy, ale nastoupí plná dokonalost a vše dílčí vymizí.

Hlava 10 . Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

Když je dítě dítětem, mluví jako dítě, když však dospěje, opustí své dětské názory.

Teď vše vidíme přes temné sklo a s pomocí pochybných pravd. Naše znalosti jsou dnes útržkovité, až však staneme před Tváří Boží, nebude již dílčího vědění, dozvíme se všechno seznávající Jeho učení. I teď existuje Víra, Naděje a Láska, ale největší z těch tří je Láska.

A teď díky přítomnosti Ducha Svatého našeho Otce Nebeského mluvím s vámi jazykem Života Boha Živého. Není ještě mezi vámi nikdo, kdo by dokázal pochopit všechno, co vám říkám. A ti, kteří vám vykládají písmá, s vámi hovoří mrtvým jazykem lidí hledajících prostřednictvím lidí jejich nemocná a smrtelná těla.»

Abyste plně pochopili to, co je vám zde předkládáno, je zapotřebí, abyste si zde udělali přestávku a přečetli si hlavu 13 Prvního listu Korintským od apoštola Pavla. Hlavní rozdíl mezi novozákonním kánonem a výše uvedeným apokryfem spočívá v tom, že apokryf končí hymnus o Lásce slovy, která do kánonu nebyla připuštěna:

«A ti, kteří vám vykládají Písma, s vámi hovoří mrtvým jazykem lidí hledajících prostřednictvím lidí jejich nemocná a smrtelná těla.»

K tomu nezbyvá než dodat: *a vybírají své desátky od lidí na své vlastní živobytí, protože v nich není Ducha životodárného, neb jsou to paraziti vyhýbající se nastolení Království Božího na Zemi.*

Kromě toho také apokryf doporučuje:

«Jezte vše, co se nachází na Božím stole: plody stromů, obilí a užitečné byliny, zvířecí mléko a včelí med. Všechno ostatní jídlo je dílem rukou Satanových a vede ke hříchu, nemoci a smrti (...) Neboť po pravdě vám říkám: blažení budou ti, kteří budou jíst jídlo z Hospodinova stolu a vyhýbat se všem ohavnostem Satanovým.»

To jsou přísnější, ale prospěšnější stravovací omezení, než ta staro- a novozákonní, a také než koránská: je v nich zakázáno, aby člověk zabíjel živá zvířata pro jídlo, což je mravně-etickým základem civilizace jiného typu.

*

*

*

Z porovnání těchto fragmentů Janova apokryfu s úryvky kanonických Evangelíí rekonstruujících smysl Dobré zprávy zvěstované Kristem o nastolení Království Božího na Zemi úsilím samotných lidí,

kteřé jsme uvedli dříve (v kapitole 10.5.1), je jasné, že informují o jednom a tom samém a obsahově se shodují. *Avšak utajenou Dobrou zprávu zvěstovanou Kristem není nutné z textu Janova apokryfu skládat z jednotlivých fragmentů: je tam uvedena uceleně*¹. Třináctá hlava Pavlova Prvního listu Korintským se svým smyslem, který se zachoval i v mnohonásobně překládaném textu, velice blíží jedné z kapitol apokryfu Dobré zprávy zvěstované Kristem, což je také významné a potvrzuje to autentičnost apokryfu, který byl Pavlovi znám.

A z porovnání tohoto apokryfu Kristova Evangelia s Nicejským vyznáním víry je zase jasné, že v každém z nich je vyjádřeno odlišné zaměření učení, víry a života. Apokryf Evangelium míru Ježíše Krista rozvádí slova apoštola Pavla: *«... naše způsobilost je od Boha, který nás učinil způsobilými sloužit Novému zákonu, jež není založen na liteře, nýbrž na Duchu, protože litera zabíjí, ale Duch dává život.»* (Druhý list Korintským, 3:5-6). A církev se tak sama usvědčuje z úmyslné cenzury a odstranění Dobré zprávy zvěstované Kristem z kánonu tím, že ve verších 3:5-6, Druhého listu Korintským uvádí slovo „duch“ s malým písmenem, přestože Pavel měl očividně na mysli Ducha Svatého, životodárného.

Evangelium míru Ježíše Krista od učedníka Jana nebylo do kánonu Nového zákona připuštěno proto, že se v něm přímo praví, že:

- Pro normálního člověka je v jeho životě víra bezprostředně Bohu tou jedinou vírou hodnou člověka.
- a Písma jsou dílem lidských rukou, která pouze připomínají těm, kteří nevěří bezprostředně Bohu, že v lidském životě je nezbytná přítomnost Boží víry. Navíc nejsou vždy jejich autoři, redaktoři a vykladaatelé čestní před Bohem ani lidmi...

¹ Kromě toho je obsah apokryfu takový, že nás přivádí k myšlence na to, že právě tento Jan byl skutečným Kristovým učedníkem, a autor kanonického novozákonního evangelia „od Jana“ byl s ohledem na charakter neshod (a obzvláště zamlčení) jeho evangelia s tímto apokryfem a se třemi jinými kanonickými evangelií – pouze kurátorem a cenzorem plnicím misi utajení a překroucení skutečné Kristovy Dobré zprávy s cílem degradovat historicky reálné „křesťanství“ na úroveň egyptského náboženství. Fakta odůvodňující takovéto hodnocení autora kanonického novozákonního Evangelia od Jana jsou uvedena v pracích vnitřního prediktoru SSSR – Ke Království Božímu, Mistr a Markétka: hymna démonismu? nebo Evangelium bezzákonní víry.

Hlava 10. Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

Ti, kteří mají námitky proti citovanému apokryfu, a kteří nesouhlasí s tím, co bylo řečeno o rafinovaném odstranění samotné Dobré zprávy zvěstované Kristem z kánonu Nového zákona, ti ať se přesvědčí, že ani jeden z množství Kristových učedníků nezanechal písemný výklad *Dobré zprávy zvěstované Kristem jako takové* – bez životopisných informací o životě Krista, syna Mariina.

Kanonická Evangelia takovým výkladem nejsou, neboť ta jsou v podstatě krátkými životopisnými informacemi o pozemském životě a skutcích Ježíše, syna Mariina, ve kterých je Kristova Dobrá zpráva uváděna v minimálním objemu pouze do té míry, do jaké se tomu výklad této životopisné kroniky nevyhne. Přestože mnozí „mocní“ tohoto světa by si přáli zbavit se i toho, co v kánonu Nového zákona vůbec zbylo. A ať svůj nesouhlas se zde řečeným dokáží průkazně, kde a v čem konkrétně tento apokryf tedy lže?

Důkazů o cenzurní a redaktorské kuratele při formování křesťanských církví a zásazích do jejich písemného základu, počínaje již dobou před Golgotou, je více než dost. Aby je člověk neviděl, nesmí si při utváření svého světonázoru fakta z reálné historie nikdy porovnat s biblickými texty a podružnými písmi sepsanými církevníky. Jestliže si toto vše totiž dá dohromady, tak mnohé z toho, co bylo dříve utajené, najednou bude ležet otevřeně na povrchu. Například i v těch nejstarších známých rukopisech Nového zákona v Sinajském kodexu (rok 350) a ve Vatikánském kodexu (325 – 350) končí Evangelium od Marka veršem 16:8. Verše 16:9-19 v nich chybí; buď byly již dříve vyloučeny cenzurou, nebo byly naopak na něčí osobní popud dopsány následně.

Knih Svatá záhada (SPb, 1993) nás informuje o tom, že v roce 1958 byl v jednom z klášterů v blízkosti Jeruzaléma nalezen dopis církevního hierarchy – biskupa Klémense Alexandrijského¹ – adresovaný jeho žákovi Fjodorovi obsahující ještě jeden úryvek ze starověkého Evangelia od Marka, který se v kánonu také neobjevil. Informuje se v něm, že Marek, který byl tajemníkem apoštola Petra, zanechal Alexandrijské církvi rukopis sestavený z jeho a Petrových osobních poznámek určených těm, „kteří jsou na cestě ke zdokonalení“

¹ «Kléméns Alexandrijský Titus Flavius (asi 150 – asi 215) – křesťanský bohoslovec, vedoucí představitel Alexandrijské křesťanské školy. Před přijetím křesťanství patřil ke špičkám pohanské inteligence» (A. B. Kovel'man, *Rétorika ve stínu pyramid*, Moskva, 1988) – A co vlastně ve své podstatě jsou „špičky pohanské inteligence“? – Znacharstvo a jeho periferie.

a „jsou zasvěcováni do velikých tajemství“, který však není určen všem věřícím, neboť „ne všechny pravdy musí být všem lidem pověděny“.

Jeden z exemplářů tohoto utajovaného Evangelia jakýsi odpadlík Alexandrijské církve vydal Karpokratovi a gnostici-karpokratovci se poté začali ve svých kázáních na tento text od Marka odvolávat. Fjodor se pustil s karpokratovci do sporu, ve kterém bez naplnění Svatým Duchem (viz Jan, 14:24-26; Kniha moudrosti, 1:3-5) nevěděl, jak argumentovat, takže byl nucen obrátit se o pomoc ke Kléménsovi, který stál v hierarchii strážců tajemství výše. Kléméns mu potom písemně v souvislosti s tímto sporem v dopise nařizuje, aby „nikdy nesouhlasil s karpokratovci v tom, že tento text napsal sám Marek“. Potom Kléméns ještě na konci svého dopisu cituje úryvek originálního Evangelia od Marka utajovaného Alexandrijskou církví, na který se gnostici odvolávali:

«Avšak já bez váhání odpovím na otázky, které jsi položil, a vyvrátím lež samotnými slovy Evangelia. Takže za slovy «A šli tedy cestou, která vede do Jeruzaléma» až po slova «po třech dnech vstane z mrtvých» tajné Evangelium doslovně říká:

«A tak přišli do Betánie, a tam byla žena, jejíž bratr zemřel. I přistoupila k Ježíši, padla před ním tváří k zemi a řekla: „Syn Davidův, smiluj se nade mnou.“ Ale učedníci ji odstrčili. A tehdy se Ježíš rozhněval a šel s ní do jejího sadu, kde byla mohyla, ze které se najednou ozval hlasitý křik. Ježíš k ní přistoupil, sňal kámen na ní ležící a vstoupil do mohyly, natáhnul ruku k mladíkovi, a pomohl mu vstát. A mladík sotva na něj pohlédl, okamžitě si jej zamiloval a prosil ho, aby směl jít s ním. Vyšli z mohyly a vstoupili do mladíkova domu; a on byl bohat.

Po šesti dnech mu Ježíš řekl, co musí udělat, a večer k Němu mladík přišel oděn pouze v bílé plátno. Ten večer zůstali spolu a Ježíš mu pověděl tajemství Božského Království¹. Potom ho opustil a vzdálil se na druhý břeh Jordánu.»

Budeme-li vycházet ze současného systému adresních klíčů k textu (čísel hlav a veršů), tak by tento úryvek měl být pokračováním verše z hlavy 10:32 od Marka. Není ale ani vyloučeno, že číslu 10:32

¹ Království Božího – pro soulad s ruskými texty. Je to ještě jedno potvrzení, kterého se nám z dávné historie dostalo, že Dobrá zpráva zvěstovaná Kristem byla od počátku zprávou o nastolení Království Božího na Zemi vůli samotných lidí pod Božím vedením, což bylo v historicky reálném křesťanství vyhlášeno za kacířství pod názvem „chiliasmus-millennarismus“.

Hlava 10 . Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

předchází, neboť jinak by před veršem 10:34 předpovídajícím vzkříšení třetího dne narušil pořadí vyprávění; a to tím spíše, že řeka Jordán a Jeruzalém se od Betánie nacházejí v opačných směrech (viz mapa v pravoslavné Bibli); nebo snad ochránce tajemství pozemských – Kléméns – i tentokrát něco utajil, takže se to ztratilo a do kánonu se to nedostalo.

Dopis Kléménse nezávisle na jeho autentičnosti nebo podvrženosti sám o sobě odráží cílený organizovaný boj církevních hierarchů o kanonizaci smyslově zcela určité redakce Nového zákona. Z úryvku Evangelia od Marka odhaleného v tomto dopise, vyprávějíciho o vzkříšení Lazara (porovnejte s Janem, 11:1-46), vyplývá, že Krista nedoprovázeli pouze jeho učedníci, ale ještě i kurátoři, kteří lépe než jejich „učitel“ věděli, s kým je Ježíši dovoleno mluvit a s kým ne: jinak by nebránili té ženě obrátit se k Ježíši¹. Kromě toho Marek píše jako povrchní pozorovatel, neboť *rozhodný Ježíšův krok zamezující pokusu o jeho opatrovnictví* nazývá „hněvem“. Sousedství „tajemství Božského Království“ také charakterizuje způsob myšlení Marka a Alexandrijské církve, neboť Ježíš na rozdíl od Kléménse nebyl ochráncem tajemství pozemských a nebeských, který by je odhaloval vyvoleným v míře míst uvolňujících se v hierarchii; Ježíš byl šířitel osvěty, který řešil jiný problém než nějaká chybějící volná místa v hierarchii, a tím jiným problémem bylo publikum, které nebylo připraveno přijmout Učení, jež jim bylo předáváno, ihned a v celé jeho šíři a ucelenosti: *«Ještě mnoho jiného bych vám měl povědět, ale nyní byste to neunesli.»* (Jan, 16:12). Také je příznačné, že hierarcha Církve, který velmi dobře znal jím utajované *úplné* Evangelium od Marka, **nařizoval** svému žákovi, aby lhal a popíral skutečnost, která jim oběma byla dobře známa, že totiž Marek uváděný úryvek opravdu napsal; a porušoval tak jedno z deseti

¹ Kromě toho Korán přímo obviňuje (přinejmenším některé) apoštoly z pokrytectví ve vztahu ke Kristovi:

«45 (52) A když Ježíš pocítil nevíru jejich, pravil: „Kdo budou pomocníky mými na cestě Boží?“ I odpověděli apoštolové: „My pomocníky Božími budeme, my v Boha věříme, a ty podej svědectví, že do vůle Jeho odevzdání jsme!»

46 (53) Pane náš, uvěřili jsme v to, cos nám seslal, a následujeme posla; zapíš nás tedy mezi ty, kdož pravdu dosvědčují!»

47 (54) I strojili mu úklady, avšak i Bůh strojil lest a Bůh nejlépe umí strojiti lest.» (súra 3. Rod Imránův)

Mojžíšových přikázání, která Kristus nezrušil: *«Nevydáš proti svému bližnímu křivé svědectví.»* (Exodus, 20:16), *«Nebudete krást ani obelhávat a podvádět svého bližního.»* (Leviticus, 19:11), *«...Nebudeš zabíjet, cizoložit, krást, křivě svědčit.»* (Matouš, 19:18). Ale vždyť i bez autority církvi a písem je jasné, že Bůh je Pravda, a proto nepotřebuje využívat služeb lhářů (jinak by se od d'ábla ničím nelišil), přestože je ve svém dopuštění do určité míry ke lhářům shovívavý.

Všechno to v souhrnu vypovídá o tom, že se jedna ze sekt védické magické znacharské kultury s pro ni příznačným utajováním znalostí a funkční hierarchií se systémem zasvěcení od počátku snažila překroutit Kristovo Učení o cestách, kterými může každý člověk vstoupit do Království Božího – Islám – aby dav stejně jako dřív zůstával pracovním dobyt看em s různou profesionální specializací a znacharská „superelita“ mohla stejně jako dřív parazitovat na jeho práci a životě, holedbajíce se svou vysokou duchovností „v míře svého hierarchického významu“. To znamená, že se v církvi mnozí již za časů apoštolů, už před Golgotou úmyslně nebo bezmyšlenkovitě-posedle (tj. jako automat s programovaným nebo dálkovým řízením) protivili Bohu a Jeho Kristovi, který o tom přímo mluvil v Evangelii od Marka v hlavě 4:21: *«...Přichází snad světlo, aby bylo dáno pod nádobu nebo pod postel, a ne na svícen?»* Kristus i u soudu popíral skutečnost existence utajovaného tajného učení: *«...Já jsem mluvil k světu veřejně. Vždycky jsem učil v synagogách a chrámech, kde se shromažďují všichni židé, a NIC JSEM NEŘÍKAL TAJNĚ (vyčlenili jsme v citaci).»* (Jan, 18:20). Apoštolové, které systematicky učil, od Ježíše dostali přímý a nedvojsmyslný pokyn: *«Co vám říkám ve tmě, povězte na světle; a co slyšíte v soukromí, hlásejte ze střeš.»* (Matouš, 10:27), Korán mluví o tom samém: *«Tajné rozmluvy pocházejí jen od satana.»* (súra 58:11(10)), *«Kdo je nespravedlivější než ten, kdo pro sebe ukrývá svědectví, jehož se mu dostalo od Boha?»* (súra 2:134 (140)).

Proto ten, kdo trvá na existenci skutečně křesťanského esoterismu, hermetismu či tajného učení v podstatě mlčky obviňuje Krista a Boha ze lži. A jestliže se nějaký člověk přece jen reálně zapojil do jakéhosi „křesťanství“, ve kterém reálně existují tajemství a hierarchie založená na utajování znalostí a systému zasvěcení do tajemství, tak ho může v klidu opustit, aniž by se musel obávat Boha: takové „křesťanství“ má totiž s Učením Krista společný pouze název, a nejen že v něm není

čistota Jeho Pravdy-Skutečnosti, ale ti kdož v něm přebývají se ani nesnaží vytrhnout se ze zajetí svých bludů k Pravdivému.

Smysl citátů z kanonických Evangelíí, které zde právě teď byly uvedeny, o neexistenci tajného Kristova Učení podrývá základy dogmatiky učení historicky reálných křesťanských církví: a především popírá dogma o Trojici.

3.2. Dogma o „Trojici“ a jeho následky

V kánonu Nového zákona není ani jedna epizoda, kterou by bylo možné si vyložit v tom smyslu, že je vyjádřením nějakých dogmatických neshod mezi Kristem a apoštoly na straně jedné a židy a rabinátem na straně druhé.

Na otázku ohledně prvního přikázání Ježíš dává přímou odpověď: *«...Hospodin, Bůh NÁŠ (vyčlenili jsme v citaci: ve vztahu k Bohu Ježíš sám sebe řadí mezi lidi), jest jediný pán»* (Marek, 12:29). Ten, který se ptá, souhlasí s Kristem: *«...jest jediný Bůh a není jiného kromě Něho»*, a Ježíš, který vidí do duše svému spolubesedníkovi (neboť cizí duše pro něj není tajemstvím jako pro většinu lidí), mu odpovídá: *«...Nejsi daleko od Božího království...»* (Marek, 12: 32 a 34). Analogická epizoda je popsána u Lukáše – hl. 10:25-37.

V těchto epizodách je vyjádřena jednota dogmatických názorů Krista a jakéhosi zákoníka (rabína), přestože otázka zákoníka vytvořila situaci, ve které by bylo na místě odhalit „vrchol Zjevení“ – dogma o Trojici – aby bylo nezvratné: vždyť jestliže se Bůh něco rozhodnul sdělit lidem, tak nikdo Jeho vyslance zastavit nedokáže. Korán, súra 35:2: *«Cokoliv Bůh otevře lidem z milosti Své, to nikdo jim nemůže zadržet, však cokoliv On zadrží, to nikdo nemůže poslat kromě Něho. A On mocný je i moudrý!»*

A jak je zřejmé z textu Skutků apoštolů, tak ani po odchodu Ježíše Krista na onen svět, nevznikly mezi židy a apoštoly žádné dogmatické neshody. Skutky vyprávějí: *«Ale Štěpán, plný Duchu svatého, pohleděl k nebi a uzřel Boží slávu i Ježíše, jak stojí po pravici Boží, a řekl: "Hle, vidím nebesa otevřená a Syna člověka stojícího po pravici Boží."»* (Skutky apoštolské, 7:55,56). Bylo to řečeno před Štěpánovou vraždou ve chvíli, kdy byl naplněn Svatým Duchem, přesto však neřekl nic ve smyslu: *«vidím svatou Trojici»*. Stejně tak Pavel mluví v sanhedrinu *«... já jsem farizeus, syn farizeův...»* (Skutky apoštolské, 23:6), a farizeové byli zastánci dogmaticky přísného jednobožství. A v Prvním listě

Korintským (8:4) Pavel píše: «... modly ani bohové tohoto světa nic nejsou, a že jest jen jeden Bůh.» Petr také neinformuje židy o dogmatu „Trojice“, ale o tom, že «...toho Ježíše, kterého vy jste ukřižovali, učinil Bůh Pánem a Kristem.» (Skutky apoštolské, 2:36), tedy jinými slovy, že Ježíš obětovaný Bohem je Mesiáš, který skutečně přišel, ale byl židy odvrhnut kvůli jejich zkaženosti a omezenectví, takže jim nezbyvá než se kát, aby se nestali odpadlíky od náboženství Boha Pravého. A otázka uznání nebo neuznání Ježíše Kristem Božím, Mesiášem, je to jediné, co ve víře odděluje apoštoly a první křesťany židovského původu od jejich bývalých souvěrců.

Jediné místo v Novém zákoně, kde je téměř přímo vyhlášeno dogma o „Trojici“ je v pravoslavné synodální Bibli: «To je Ježíš Kristus, který přišel skrze vodu a krev a Ducha, ne pouze skrze vodu, ale skrze vodu a krev a Duch o Něm vydává svědectví, neboť Duch jest pravda. *Neboť tři jsou, kteří vydávají svědectví na nebi: Otec, Slovo a Duch Svatý; a podstata těch tří jest jediná (vyčlenili jsme kurzívou v citaci).*» (První list Janův, 5:6,7). Verš 5:7 v jiných vydáních chybí: není v *Ostrožské Bibli*¹, která byla vydána v roce 1581, a přepsána (jak nás přesvědčují) z rukopisu Bible datované do dob Vladimira – křtitele Rusi; a není ani v západních vydáních Nového zákona, jež jsou u nás k dispozici, a konkrétně v Nové americké kanonické (standardní) Bibli (1960) a v jejích následných reedicích.

Ale navzdory všemu, co řekl přímo Kristus i apoštolové, je dogma o „Trojici“ historickou realitou stavící křesťanské církve a většinu jejich sekt proti přísné dogmatice jednobožství historicky reálného judaismu a islámu křesťanské éry. No, a jestliže se na to podíváme z hlediska globální politiky, tak je toto dogma jedním z prostředků realizace principu „rozděl a panuj“.

¹ «Се́й е́сть прише́дый водою и́кровію, и́д[у]хо́мъ, І[ису]с Х[ристо]с, неводою то́чию, но водою и́кровію. И д[у]хъ е́сть свѣдѣ́тельствующи́и, ꙗ́ко д[у]хъ е́сть истина. К[а]ко́™ тріе» сѣть свѣдѣ́тельствующей д[у]х и́вода и́кровь, и тріе» воедно сѣть. Аще свѣдѣ́тельство ч[е]л[ове]ч[ес]ко пріе́млем, свѣдѣ́тельство бо́жіе боле е́сть»» (První list Janův, 5:6, 7 — podle textu *Ostrožské Bible*): nadřádkové a podřádkové symboly jsou vynechány, neboť nejsou v počítačovém fontu k dispozici, a mezery, které vyznačují, jsou nahrazeny vsuvkami psanými současným písmem v hranatých závorkách zjednodušujícími četbu textu pro ty ze čtenářů, kteří neznají normy písma církevní slovanštiny.

Hlava 10. Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

Církev z doby po Nicejském koncilu mají neustále potíže, když se svým věřícím snaží vysvětlit dogma o „Trojici“. Například profesor teolog V. N. Losskij ve své práci *Náčrt mystické teologie* (ve sborníku společně s jeho prací *Dogmatická teologie*, Moskva, 1991, doporučeno k publikaci Moskevským patriarchou, str. 35, 36) píše:

«Nepoznatelnost (z kontextu Boha) neznamena agnosticismus nebo zřeknutí se jeho poznávání. Nicméně takové poznání vždy probíhá cestou, jejímž hlavním cílem není znalost, ale splnutí s Bohem, zbožštění. Neboť se vůbec nejedná o abstraktní bohosloví operující pojmy, ale o bohosloví hloubavé, vyzdvihující rozum do reálností „rozum převyšujících“. Proto v církevních dogmatech náš úsudek často vidí antinomie¹, které jsou tím neřešitelnější, čím je tajemství, jež vyjadřují, vznešenější. Úkol tedy nespočívá v odstranění dogmatu, ale v *proměně našeho rozumu* (v citaci jsme vyčlenili kurzívou), abychom se dokázali povznést do Bohem otevírající se reality, vystoupat až k Němu a ve větší či menší míře s Ním splynout. Vrcholem Zjevení je dogma o Svaté Trojici, dogma „z větší části“ antinomické.»

V ruském jazyce zdomácněl idiom «антимонии разводить»², ve kterém je významná ta skutečnost, že lidé v jeho kořenu prohodili pořadí písmen M a N a ze slova „antinomie“ tak udělali slovo „anti-MONIE“. Přestože asi mužici, kteří toto slovo převzali od „inteligence“, do řecko-ruského slovníku nenahlíželi, tak idiom charakterizující smysl ubíjející oblouzení myslí navíc ještě symbolicky získal další vedlejší a daleko hlubší význam (anti = proti) + (MONO = jeden, jediný); to znamená boj proti Jedinému.

Protivení se Bohu je příznačné pro idealistický ateismus v judaismu a křesťanství. Aniž by to hlásali, tak úplně stejně předpokládají, že člověk byl stvořen Bohem a rodí se v „nebohulibé podobě“. Proto také Judaismus předepisuje, aby osmý den byla provedena obřízka a člověk tak nabyt své „bohulibé“ podoby. V důsledku této obřízky dochází k narušení normální fyziologie mužského organismu a *především jeho nervového systému*: struktury mozku jsou od prvních dnů života dítěte přetíženy zpracováváním informací přicházejících z receptorů žaludu

¹ Protimluvy - tj. tvrzení obsahující vzájemně se vylučující smysl, která by měla být přijata tak jak jsou, ve svém souhrnu: naše vysvětlení k citaci.

² pozn. překl. АнтиМоНИЕ разводить - plodit protimluvy/AntiMoNie, ale zároveň i balamutit, ve smyslu zabíhat do bezobsažných rozhovorů s cílem odvést pozornost k nedůležitým věcem, mást.

penisu (nemluvě o tom, že následky bolestivého šoku v psychice přetrvávají po celý život). V normální fyziologii jsou taková sepnutí (komutace) – „receptory jsou *multifunkčními* strukturami mozku“ – pouze krátkodobými a zřídka výjimečnými epizodami ve vztahu k době trvání života, a netvoří stálý informační šum, na jehož pozadí je potom mozek nucen zpracovávat informace.

Apokryf Evangelium podle Tomáše zprostředkovává besedu učedníků a Ježíše o obřízce: (58.) «*Učedníci se ho zeptali: "Prospívá obřízka, nebo ne?" A on odpověděl jim: "Kdyby to prospívalo, jejich otec by je v jejich matkách počal obřezané. (...)"*»

Apoštol Petr, přestože se neodvolává na Tomáše ani na Krista, osvobodil první křesťany od obřezání předkožky, když se řídil znamením: «*Bůh daroval Ducha Svatého neobřezaným*» (Skutky apoštolské, 15:6, a dříve 10:44-47, 11:17). Tím, že první křesťany osvobodil od obřízky, Petr zamezil invazivnímu zásahu do normální fyziologie jejich nervového systému a uchránil tak v podstatě první křesťany před narušením jejich intelektu prostřednictvím poškození jejich normální fyziologie.

To vše je ilustrací k tomu, že ať už se V. N. Losskij do citovaného fragmentu snažil vložit jakýkoliv smysl, řekl pravdu: *Úkol spočívá v proměně lidského rozumu*. Režiséři a pánové tohoto úkolu jsou jedni a ti samí pohlaváři judaismu i historicky reálného křesťanství, kteří lidem především implicitním způsobem vnucují názor, že člověk byl stvořen a rodí se v „nebohulibé podobě“. Jestliže však apoštol Petr zamezil *potlačení lidského rozumu prostřednictvím narušení fyziologie organismu obřízkou*, tak po něm začali pánové a pohlaváři biblického projektu úkol potlačení a překroucení rozumu řešit rozvracením normální kultury myšlení tím způsobem, že do ní vkládali algoritmy produkující chyby, tj. začali *algoritmicky* rozvracet intelekt jako proces, řekneme-li to současným jazykem – „*informačními technologiemi*“, jejichž „vrcholem“ je právě dogma o „Trojici“: „1 = 3 v celém rozsahu jak 1, tak i 3“.

Dogma o „Trojici“ bylo lidem vnuceno, přestože je neslučitelné s tím, že:

1. Ježíš přímo říká: «*...Hospodin, Bůh náš jest jediný Pán*» a souhlasí s odpovědí zákoníka: «*...jest jediný Bůh a není jiného kromě Něho*» (Marek, 12:29, 32);

Hlava 10. Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

2. Ježíš přímo odmítá, aby se na něj obraceli «*Mistře dobrý*» slovy: «*Proč mi říkáš „dobrý“? Nikdo není dobrý, jedině Bůh.*» (Lukáš, 18:18, 19), a tato slova přímo popírají Nicejské vyznání víry: (2.) «*(...) pravý Bůh z pravého Boha*»;
3. Duch Svatý je přímo nazván „*darem Božím*“ (Skutky apoštolské, 10:45, 11:17, 18:19, 20), což popírá Nicejské vyznání víry (8.) «*A v Ducha Svatého, Pána a Dárce života...*».

Z textu Nového zákona je zřejmé, že za časů apoštolů mnozí neodolali pokušení a nechávali se zatáhnout do diskuzí o Bohu, do kterých je vtahovali především různí zasvěcení nebo jednoduše tlachalové: o Jeho podstatě, „vnitřní struktuře“ Boha, o vzájemném vztahu mezi Ním, stvořeným Všemohěním a lidmi. Tím, že se účastnili takových diskuzí, aniž co věděli o Bohu a aniž by jim byla dána Zjevení Shora, z vlastní iniciativy vršili jedny své domněnky na jiné výmysly, a zanášeli do Církve pojmy a názory vlastní tehdejšímu mnohobožství, které jim ulpěly v paměti i poté, kdy „přijali“ křesťanství, aniž by si ve svém vnitřním světě uvědoměle vytvořili nějaké světonázorové hranice: mezi mnohobožstvím, modlářstvím a Učením předaným Kristem a apoštolu. A to všechno – cizí Kristovu Učení – se usazovalo a hromadilo v křesťanství již od dob apoštolů. Pavel nepsal bezdůvodně: *Obávám se však, aby to nebylo tak, jako když had ve své lstivosti oklamal Evu, aby se totiž VAŠE MYSL NEZKAZILA/NEPOŠKODILA (vyčlenili jsme v citaci) a neodvrátila se od jednoduchosti podle Krista¹*» (Druhý list Korintským, 11:3 a dále do 11:8).

Jak je vidět z uvedeného, tak apoštol Pavel i profesor „teolog“ V. N. Losskij píší o jednom a tom samém: o lidském rozumu.

Rozdíl je jenom v tom, že Pavel varuje lidi hledající Boha před nesprávnou funkcí rozumu; a církevní úředníci doporučující reedici prací hierarchie církevní vědy V. N. Losského radí proměnit rozum Bohem lidem daný tak, aby ho nedokázali používat. A přitom ani trochu nepochybují o zdravém rozumu samotného V. N. Losského, ani o svém vlastním, ani o zdravém rozumu hierarchie církve po celé jejich dějiny,

¹ Pozn. překl. V textu je uvedený přesnější překlad z ruského originálu, podle českého ekumenického překladu bible je znění následující: «*Obávám se však, aby to nebylo tak, jako když had ve své lstivosti oklamal Evu, aby totiž vaše MYSL NEZTRATILA NEVINNOST a neodvrátila se od upřímné oddanosti Kristu.*»

přestože očividným popřením jejich zdravého rozumu je globální biosféricko-sociální krize, která je výsledkem pastýřské činnosti všech církví od doby konání Nicejského koncilu, jež si bez jakéhokoliv odůvodnění vybásnily „Trojjediného Boha“ (a nad tím, že je tato krize znamením proroka Jonáše jenže již v globálním měřítku, jak bylo slíbeno pokolení zlému a zpronevěřilému (Matouš, 16:4), se nezamýšlejí – viz kapitola 11.2.1).

V důsledku toho, že církve neuposlechly varování apoštola Pavla, tak svou věroukou a dogmatikou v lidech přibíjí na kříž jejich duše, a od dětství mrzačí jejich rozum. Na rozdíl od judaismu produkujícího invalidy pravé hemisféry (procesního a obrazového myšlení) křesťanské církve produkují invalidy levé hemisféry (s neadekvátním asociativním a diskrétně-logickým myšlením), kteří jsou tím více postižení, čím neoblomněji jsou přesvědčeni, že $3 = 1$, a $1 = 3$.

Dokonce ani v kánonu novozákonních textů, které již prošly cenzurou a úpravami, není nic podobného slovním obrátům současného křesťanství: «Sláva Svaté Jednobytné a Nerozdílné Trojici»; «Nadpodstatná (metaontologická), nadbožská a nade vším dobrem stojící Trojice!»; «Boží Trojice / trojjediný Bůh» apod.

Nic podobného tam není jednoduše proto, že podobné církevní výmysly se objevily až tehdy, kdy písemná tradice Nového zákona již získala stabilitu a nebylo možné ji znovu zredigovat a vložit Kristovi a apoštolům do úst takové slovní obraty, které by zněly příliš netypicky pro jejich dříve vyjadřované chápání světa: to by totiž proti takovým církevním redaktorům vyvolalo odpor věřících.

Chronologická posloupnost byla následující: Vše originální, napsané a nadiktované přímo apoštoly a evangelisty bylo sepsáno ke konci prvního století, a potom to již bylo pouze odstraňováno z církevní praxe těmi, komu to překáželo: takto „zmizelo“ i *Evangelium míru Ježíše Krista*. Anti-Křesťanstvo nepřipustilo, aby se stalo součástí kánonu Nového zákona. Pojem trojjediného Boha vznikl na konci druhého století (Velký encyklopedický slovník, Moskva, Sovětská encyklopedie, 1987, str. 1358) a v podstatě byl do křesťanství vnesen z vnějšku.

Pojem mnoho-jednosti nejvyššího boha, ztělesňujícího v sobě celý Všemír je atributem védické kultury (viz třeba Bhagavadgíta, epizoda, kdy se Ardžunovi zjevil ve svém vesmírném těle nejvyšší Stvořitel Kršna (zpěv jedenáctý) a ilustrace k němu v publikacích

Hlava 10. Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

vyznavačů Kršny). Takže křesťanské dogma o trojjednosti boha v jeho jediném božství není v dějinách první.

«Starověký, ať je blahoslaveno Jeho Jméno, má tři Hlavy, které tvoří pouze jednu Hlavu; to také je to, co je nejvznešenějšího mezi vznešenými. A tak je Starověký, ať je blahoslaveno Jeho Jméno, znázorňován číslem tři, což jsou i všechny ostatní pochodně, které nás ozařují svými paprsky (jiné Sefiroty), stejně tak se uzavírající v čísle tři.» «Božská trojice je tvořena Bohem, Synem Božím a Svatým Duchem» (V. Šmakov, Svatá kniha Tóta. Velké arkány Taro, Moskva, 1916, nové vydání 1993, s odkazem na Zohar a Kabbalu, str. 66).

Ve staroslovanské předbyzantské víře vycházející z Véd je trojjedností tři trojic. 1) Prav, Nav, Jav (*který se stal židovským Jahve – páť pád „Jave“*); 2) Svarog, Svatovít (v jiné výslovnosti Svantovít), Perun; 3) Duše (Rozum), Síla, Tělo (V. Jemeljanov, Desionizace).

Rozvinuté učení křesťanských církví o „Trojici“ se v podobě blízké k té současné a „trinitární“ – „trojičnou“ terminologii zformovalo ke konci čtvrtého století (V. N. Losskij, citovaný sborník, str. 212), již po Nicejském koncilu, na kterém církevní otcové odhlasovali, že Ježíš je Bůh: 218 (nebo 318 podle jiného zdroje) jich hlasovalo „pro“ a 2 „proti“. Po Nicejském koncilu svolaném imperátorem Konstantinem, *jež byl současně vrchním žрецem kultu Nepřemožitelného Slunce*, na kterém bylo schváleno učení církve, Římský stát skončil s pronásledováním křesťanů, což vedlo k tomu, že církevní otcové získali volný čas a další možnosti, aby se profesionálně vrhli na vymýšlení dalších bludů, kterými se stále více a více vzdalovali od jednoduchosti Kristova učení z dob apoštolů. Vzhledem k tomu, že tyto své výmysly nemohli začlenit do textu kánonu Písma, aniž by tím vyvolali odliv věřících od církve a společně s věřícími také odliv příspěvků, nezbylo jim než začlenit do církevní tradice jako doplněk ke zformovanému kánonu Písma, také soubor dogmaticky vypilovaných výmyslů církevních otců – tradici starších – „učení svatých otců“.

Proto je pouze jeden z apokryfů nepřijatých do kánonu – Nikodémovo evangelium – dochované v redakci, která není starší než z konce čtvrtého století (soudě ze zmínky v jeho preambuli týkající se imperátora Východořímské říše z let 379 – 395 Theodosia Velikého; nebo Theodosia II. z let 408 – 450) nadepsáno Skutky Svaté Trojice.

V samotném kánonu Písma se neobjevilo nic z „trinitární“ trojičné terminologie narušující tradici zformovanou ke konci třetího století, přestože do kánonu byly některé fráze doplňovány i po Nicejském

koncilu v takové úpravě, aby se daly snadněji vykládat ve smyslu dogmatiky a církevních učeních v porovnání s tradičním Písmem chronologicky mladších. Příkladem tomu je zmiňovaný verš 5:7 Prvního Janova listu a závěr Evangelia podle Marka – verše 16:3 – 16:19.

Dogma o „Trojici“ je výmyslem založeným na zkreslení celkového kontextu, ze kterého byly vytrženy jednotlivé věty, což vede k nejednoznačnému smyslu takto vzniklých úryvků, které se do lidského vědomí dostanou jako samostatné výroky, takové jako: *«Já a Otec jsme jedno.»* (Jan, 10:30) a další podobné: Římanům, 9:5; První list Timoteovi, 3:16; Koloským, 2:9 a další. Kromě toho docházelo i k jinotajnému výkladu „v duchu“ nejen toho, co bylo řečeno přímo, ale i na základě útržkovitého výtahu z kontextu. A tak například ti, kteří považují za první narážku na „Trojici“ v Bibli zjevení tří andělů Abrahamovi (Genesis, 18:1, 2), zapominají na další vývoj té situace (Genesis, celé hlavy 18 a 19 a konkrétně 19:1).

Jestliže by „trinitární“ trojičná terminologie vymyšlená církevními otci ke konci čtvrtého století byla schopná tím nejlepším způsobem předat a upevnit v kultuře společnosti smysl Zjevení Shora, tak by ji používal i Ježíš a apoštolové, a nikdo by se neopovážil a nedokázal zastavit jejich kázání v tomto smyslu. Z čehož vyplývá, že by si církev nebyla nucena trojičnou terminologií vymýšlet: neboť by ji zdědila od Krista a apoštolů v dokonalé podobě.

Proto historicky reálně není „Dogma o Trojici“ vrcholem Zjevení, jak se domnívá V. N. Losskij, ale pozdějším svéhlavým výmyslem církevních otců a pohlavářů biblického projektu, ačkoliv takový náhled popírá názory všech církevníků.

Jestliže nebude lidská psychika utiskována autoritou zformovaných tradic, vyvyšováním hierarchů-učitelů víry, vykladačů písem a „svatých bohoslovců“ z po-Apoštolské doby nad obyčejný „dav“, jestliže nebude překrucován kontext svědectví, které nám předali evangelisté a apoštolové s cílem vykonstruovat anti-MONIE-antinomie rozkládající intelekt jako proces, uvidíme, že vše je smysluplně a jednoznačně vyloženo dokonce i v kánonu Nového zákona: *«... jest jen jeden Bůh. I když jsou tak zvaní bohové na nebi či na zemi, jakože je mnoho takových bohů a pánů - my přece víme, že je jediný Bůh Otec, od Něhož je všechno, a my jsme tu pro Něho, a jediný pán Ježíš Kristus, skrze Něhož je všechno, i my jsme skrze Něho. Ale všichni nemají toto poznání...»* (Pavel, První list Korintským, 8:4 – 7).

Hlava 10 . Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

Přitom nelze zapomínat, že v kontextu Bible je Bůh vždy Hospodin, ale Hospodin není vždy Bůh a není vždy Ježíš¹.

Jenže v důsledku poškození rozumu nových pokolení „křesťanů“, kterým byla již od dětství vnučována autoritativní dogmatika kdysi přijatá jejich předky, jsou ve světonázoru církevníků již deformovány i příčinné podmíněnosti v Objektivní Realitě; a jako následek je deformováno i jejich bezprostřední chápání světa a porozumění lexice. V. N. Losskij svůj Náčrt mystické teologie zahajuje slovy:

«Vytyčili jsme si za cíl posoudit zde některé aspekty duchovního života a zkušeností Východní Církve v jejich spojitosti se základními údaji pravoslavné dogmatické tradice. Takže termín „mystická teologie“ označuje v daném případě aspekt duchovního života vyjadřující ten či onen dogmatický postoj» (str. 8).

V tomto textu je V. N. Losskij jedním z mnoha, kteří deformují podstatu „mystické teologie“ nejen jako termín, ale také jako *objektivní jev* v duchovním životě: život lidské duše skrytý před jinými lidmi.

«Mystika (řec.) – znamená „tajemství“, a spočívá v tom, že člověk naplněný duchem vstřebá (přes biopolní nosiče) energii a s ní jako jejich nositelky i určité *informace jako takové*, které nejsou vázány na prostředky kódování přijaté ve společnosti: jazyk, malířství, jiná

¹ Tím spíše se názornost této smyslové hranice vytrácí v mnohých jazycích. Tak například v anglickém jazyce je Hospodin-Bůh – „Lord“, současně však existuje i „sněmovna lordů“ v parlamentu a „lordové admirality“. To znamená, že skutečnost, kdy se slovem „lord“ rozumí Bůh, a kdy hierarchické postavení jedince, podmiňuje zaprvé kontext, ve kterém bylo dané slovo použito, a zadruhé způsob, jak si tento kontext vyloží jeho čtenář či posluchač.

Jak bylo zmíněno již dříve v jednom z odkazů v první knize Část 3, není ani význam slova «господство» v současném jazyce jednoznačný: k jeho významu „objektivně bezalternativní, *svým charakterem určitá moc/nadvláda*“ se v historických reáliích přimíchal:

- mravně podmíněný subjektivismus lidí ve volbě osoby pro roli „pána“ („hospodina“) [«господа» («господина»)] stojícího nad nimi, nebo jejich objektivně bezdůvodné uznání něčích *subjektivních nároků na tento status uplatňovaných v mezích Božího dopuštění*;
- a zneužití moci ze strany těch, kteří si v nějaké společnosti uzurpovali status „pána“ („hospodina“) v mezích Božího dopuštění.

Při takovém výkladu je Bůh vždy objektivně Hospodin, ale subjektivně zvolený pán/hospodin není zdaleka ve všech případech Bohem.

obrazová umění, věda apod. Jestliže takto získanou prvotní znalost dekoduje pomocí vnitřně sociálních prostředků, umožní tak i ostatním lidem osvojit si stejné informace, ale už ne jako bezprostřední prvotní znalost, ale jako dědictví kultury společnosti.

Dogmatické bohosloví je jednou ze složek kultury společnosti. A je důsledkem toho, že někdo osobně, mystickým způsobem získal nějaké prvotní znalosti a vyjádřil je tak, jak to sám dokázal, a takovým jazykem, aby je společnost dokázala pochopit. A otázkou pouze zůstává, jakým duchem byl ten člověk naplněn v okamžiku, kdy z nějakého zdroje přebíral prvotní informace jako takové; a nakolik přesně tyto prvotní informace dokázal vyjádřit všem srozumitelnými prostředky kultury nebo prostředky, které sám nově v kontinuálním vývoji kultury vytvořil.

Člověk se musí snažit žít tak, aby byl neustále otevřený k přijetí Ducha Svatého, který je vyslancem Božím uvádějícím lidi do veškeré pravdy, jež je životně důležitá jak pro daného člověka, tak i pro ostatní lidi.

„Dogmatické pojetí“ v podobě kulturou opatrované *tradice starších/církevních otců* („pravoslavná dogmatická tradice“ u V. N. Losského) není vyjádřením duchovního života, neboť je ve vztahu k němu druhotné, a usměřňuje pokolení nově vstupující do duchovního života podobně jako železnice z bodu „A“ do bodu „B“, po které nelze dojet do bodu „C“. „Dogmatické pojetí“ lidé využívají v podobě hotové k použití, a nezamýšlejí se nad tím, že „koleje dogmat“ mohly být proloženy všem známým způsobem jen proto, aby bezmyšlenkovitým přijetím vnucených dogmat, které se staly tradičními, nedokázali vstoupit do náboženství Pravého Boha v celé jeho šíři.

V souladu s tím se i dogma o „Trojici“ zajímavým způsobem pojí s esoterismem, hermetismem védické magické kultury – znalostí pro zasvěcené do „velikých tajemství“, neboť v ní „ne všechny pravdy musí být všem lidem pověděny“, což přímo odporuje Kristovu Učení v jeho počáteční podobě. Přitom je on sám také jedním z prostředků degradace historicky reálného „křesťanství“ na úroveň jednoho z mnoha egregoriálních náboženství.

V této práci již byly uvedeny úryvky ze „Svaté knihy Tóta. Velkých arkanů Taro“ V. Šmakova, kde byly zmiňovány tři „seferim“: „sefar“, „sipur“ a „sefer“:

Hlava 10. Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

«První z těchto třech termínů (Sefar) musí označovat čísla, která nám sama umožňují určit nezbytné poslání a vztahy každého (z kontextu, možná: člověka) i věci, abychom pochopili cíl, pro který byla vytvořena; a MÍRA délky, a MÍRA objemu, a MÍRA hmotnosti, pohybu a harmonie – VŠECHNY TYTO VĚCI JSOU ŘÍZENY ČÍSLY. Druhý termín (Sipur) vyjadřuje slovo i hlas, protože je to Božské slovo a hlas, protože je to Božské Slovo, je to Hlas Boha Živého, Který stvořil bytosti v jejich rozličných FORMÁCH, ať už jsou vnější, ať už jsou vnitřní; to jeho je třeba rozumět pod těmito slovy: „Bůh řekl: „Budiž Světlo“ a „bylo Světlo“. Nakonec třetí termín (Sefer) znamená písmo. Písmo Boha je PLOD JEHO TVORBY. Slova Boha jsou Jeho Písmem, Myšlenka Boha je Slovo. Tak myšlenka, slovo i písmo v Bohu jedno jsou, zatímco v člověku tvoří podstaty tři» (Cuzary, 4, §25, citace z knihy V. Šmakova Svátá kniha Tóta. Velké arkány Taro, str. 245, některé fragmenty textu jsme vyčlenili velkými písmeny).

Dále bylo ukázáno, že jedna z variant porozumění danému úryvku, který autoři formulovali tak, aby nebyl jednoznačně vyložitelný, nás vede k závěru, že jde o jinotajné vyprávění o tom, že Všehomír je tvořen trojjedností matérie-informace-míry.

Na určitém stupni zasvěcení do hierarchie tajemství je členovi křesťanské církve v nějakých jazykových formách odhaleno, že jemu dříve dobře známá „Boží Trojice“ je v podstatě trojjednost „míra + to, co může nabývat různých forem, ale co nezávisle na nich zůstává samo sebou (to je informace) + plod tvoření“, tj. trojjednost míry-informace-matérie. Takže v podstatě:

Dogma o „Boží Trojici“ přeměnilo *náboženství přísného jednobozství, jakým bylo Křesťanství samotného Ježíše, v panteismus – zbožnění přírody, Kosmu, Všehomíru.*

A v souladu s tím se na určitém stupni zasvěcení navrhuje přijmout, že Bůh je Bůh, Stvořitel a Všemohoucí, který Svým Slovem stvořil tuto trojjednost a všechny věci a stvoření v ní. A že „Trojice“ jako Bůh je pouze učením, které je plodem zaostalých lidí snažících se mudrovat o Bohu bez potřebných znalostí a Zjevení.

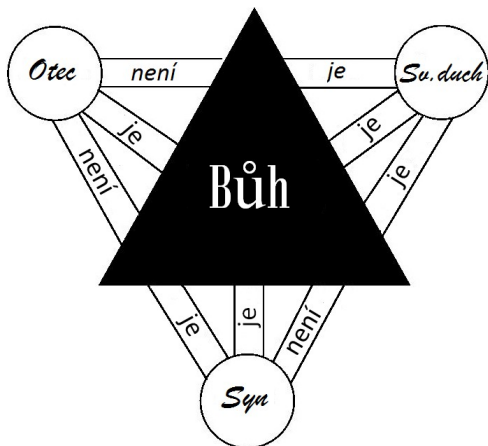
Jenže dav si zvyknul na lež, a aby byl ve společnosti klid – což je prospěšné – nemá cenu omezeným fanatickým lidem vyvracet jejich přesvědčení, neboť pokusí-li se jim někdo vysvětlit pravdu, tak je to jenom rozezlí nebo psychicky zlomí: pravda si ke každému časem najde

cestu... A samozřejmě, že *údajně* není a nemůže existovat žádný konflikt mezi hierarchií zasvěcených a Bohem, neboť hierarchie je *údajně* ochránkyní pravdivých Božích Zjevení v moři lidské nevědomosti.

Navzdory tomu se lidově bez zbytečného mudrování a zasvěcování říká: „Bůh miluje trojici“. Kdo chce, může si toto přísloví vykládat ve smyslu lásky „Boží Trojice“ k trojnásobnému opakování události (do třetice všeho dobrého a zlého); ale my ho chápeme přímo: v tom smyslu, že je takto ruským jazykem vyjádřena hlavní znalost národa o lásce Boha ke Všemohúru, existujícímu jako trojjedinnost: „*míra (předurčení) – matérie – informace*“. A tomuto výkladu vztahu Boha a Trojice odpovídá obrázek jednoho symbolu, který V. Šmakov uvedl ve Svaté knize Tóta (str. 66), jež byl podle jeho slov vyobrazený na jedné ze stěn refektáře Trojicko-sergijevské lávry (zda zůstal dochován i po roce 1917 nevíme). Analogický symbol se vyskytuje i v kultuře katolicismu. Oba symboly „Boží Trojice“ jsou znázorněny na následujících ilustracích.

V tomto symbolickém zobrazení „Boží Trojice“ jsou kruhy „Otec“, „Syn“ a Svatý duch“ vně trojúhelníku „Bůh“, přestože jsou spojeny jak s ním, tak i vzájemně mezi sebou. A navíc *může být obrázek interpretován jako plán trojhranné pyramidy, jejíž základnu tvoří trojúhelník „Otec – Syn – Svatý duch“, kde se „Bůh“ – vrchol pyramidy – nachází mimo rovinu bytí „Otec – Syn – Svatý duch“ (trojjedinnost míra-matérie-informace), do které patří vše stvořené.*

Symboly podobného významu byly pilovány celá staletí, a jestliže se „Trojice“: „Otec – Svatý duch – Syn“ (míra-informace-matérie) ocitla vně Boha a navíc v nižší rovině (interpretujeme-li obrázek jako plán trojhranné pyramidy), tak je to proto, že autoři symbolu chtěli v tomto zobrazení oddělit Boha od Trojice; nebo jim Shora nebylo povoleno zobrazit to jinak, aby byl Bůh skutečně ztotožňován s vyobrazenou „Trojicí“. V opačném případě bychom se museli domnívat, že o výzdobu refektáře hlavní lávry Ruska se postarali profesionální pobožnítkáři pod kontrolou profesionálních pobožnítkářů na podnět nečistého ducha.

Výše jsou oba symboly „Boží Trojice“ zmíněny v textu:

Zleva je ten, který uvedl V. Šmakov ve Svaté knize Tóta na str. 66.

Zprava je strukturně analogický symbol vytvořený v kultuře katolicismu: drží ho nějaká stvůra se třemi tvářemi. Byl převzat z knihy: Manly Palmer Hall – Encyklopedický výklad zednářské, hermetické, kabalistické a rosekruciánské symbolické filozofie (překlad do ruského jazyka, SPb, SPIKS, 1994, str. 39). Kde je uveden s odkazem na knihu nějakého Hawna – Popis starověkých mystérií. Tento obrázek je doprovázen vysvětlivkou:

«Aby byl vytvořen co nejadekvátnější obraz nebo schéma křesťanské Trojice, je nutné vymyslet obraz, ve kterém budou zachyceny tři osobnosti – Otec, Syn a Svatý Duch – samostatně a současně jako jeden celek. V různých částech Evropy je možné najít obrazy podobné tomu, který je zde uveden, kde jsou tři tváře umístěny na jedné hlavě. Avšak současně s křesťanskou tradicí je analogická symbolika přítomna i v dalších vírácích, například v hinduismu, kde má tři tváře bůh Brahmá a Římané zase měli Januse se dvěma tvářemi.»

V této vysvětlivce jsou klíčová slova – „vymyslet obraz“: která jsou usvědčující s ohledem na vlastní výmysly strůjců dogmatu o „Boží Trojici“.

Ruské a latinské nadpisy v obou symbolických vyobrazeních „Boží Trojice“ jsou smyslově v podstatě analogické, přestože vrcholy trojúhelníku „Syn“ a „Duch Svatý“ jsou v obou symbolech vzájemně prohozené.

Hlava 10 . Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

Stejně tak pravoslavný spisovatel Boris Zajcev – autor mnoha děl vyjadřujících životní ideály pravoslavných lidí – ve své povídce Velebný Sergij Radoněžský, ve které vychází z historických dokumentů, uvádí jako citát z dopisu velebného Sergije knížeti moskevskému Dmitriji Ivanoviči, který teprve vedl své pluky na Kulikovo pole: *«Běž, pane, běž kupředu, Bůh a svatá Trojice pomohou.»* (Lidé Boží, Moskva, Sovětskaja Rossija, 1991, str. 393).

Jestli se Boris Zajcev ve své citaci starověkého dokumentu nespletl, tak velebný Sergij *Boha Všemohoucího vědomě odděluje od Trojice (o jejíž podstatě se však v daném dopise nic neříká)* navzdory tomu, že Trojice má na základě oficiální dogmatiky všem přístupného exoterického učení Pravoslavné Církve i být „Sám Všemohoucí jako trojjediný Bůh“.

Skutečnost, že se slovní obrat „Bůh a svatá Trojice“ objevil, uchoval v jazyce, takže se dostal až k B. Zajcevovi, když psal svou povídku o Sergijovi; a že ho pravoslavné duše spisovatele a mnohých jeho čtenářů nezavrhly jako dogmaticky cizí a kacířský, je také významná.

Na dogma o „Trojici“, které hierarchové vložili do základu církevní dogmatiky, se toho váže mnoho. Ale nejvýznamnější a životně důležité je to, že v době apoštolů neexistovalo a Duch Svatý sestupoval k lidem, kteří uvěřili¹ apoštolskému učení – což bylo mezi křesťany všudypřítomným a masovým jevem (viz Skutky apoštolů). A v dobách po Nicejském koncilu, tedy v době, kdy věřící začali vnímat dogmatiku církvi a jejich věrouky jako něco nezvratně tradičního, se křesťan, do kterého by sestoupil Duch Svatý, stal něčím výjimečným.

To znamená, že historicky reálně z pohledu statistiky duši člověka naplňuje:

- buď učení *církve, která je kdykoliv připravena zformovat „svatou inkvizici“*, a současně „láska“ k nicejské dogmatice, *takže se Bůh poté nemůže dovolat duše jedince, jež se před Ním zatarasil svou vírou;*
- nebo láska k Bohu a lidem na niž v odpověď Duch Svatý seslaný Bohem sestupuje k lidem, kteří Bohu věří.

¹ Přesnější by bylo říct: přesvědčili se srdcem o jeho pravdivosti, pozn. editora.

A v tomto neexistuje žádný rozdíl mezi katolicismem, pravoslavím a dalšími církvemi, které se nazvaly Kristovým jménem.

V souvislosti s tím se podíváme na knihu duchovního Rodiona „Lidé a démoni“ (Pravoslavnaja obščina, Kaluga, 1992), kde uvádí jedno varování Grigorije Sinaita, které je v kontextu posuzované problematiky vztahu církevní věrouky a pravého náboženství velmi významné:

«Když se věnujete svému (to znamená v průběhu modlitby)¹ a uvidíte světlo nebo oheň venku nebo uvnitř, nebo nějakou tvář, nevšímejte si toho, abyste neutrpěli újmu.»

V našem pojetí víry jako náboženství mohou být odpovědí na varování Grigorije Sinaita a také Církvi, která vydala knihu Lidé a démoni, slova V. O. Ključevského:

«Vyšší hierarchie z Byzance, mnišská, se přísála k ruskému věřícímu svědomí jako černá pohroma a dosud ho svou černotou děsí» (str. 437). «Ruské duchovenstvo nikdy neučilo své věřící poznávat a milovat Boha, jen se bát čertů, které samo i se svými manželkami jen plodilo» (str. 434). «Bohosloví na vědeckém základě, to je loutka boha oblečená podle poslední módy» (str. 424)².

Ale už jen ten výrok Grigorije Sinaita sám o sobě je dost významný: Pro člověka, který věří Bohu a nepochybuje o Jeho Všemohoucnosti a Milosrdenství, je přirozené, aby právě u Boha hledal ochranu před různorodými přeludy a snahami různých běsů ho ovládnout, jako to dělal Mohamed ještě *před tím, než mu byl seslán Korán*.

V souladu s takovou vírou Bohu a nadějemi do Něho vkládanými je v Koránu doporučeno: «*A jestliže tě satan pokušením dráždí, pros Boha o ochranu, vždyť On slyší je i vševědoucí.*» (súra 41:36, a analogicky 7:199 (200)); «*Rci: „Pane můj, utíkám se k Tobě před satanů našeptáváním a utíkám se k Tobě, Pane můj, před jejich přiblížením!“*» (súra 23:99, 100 (97, 98)).

¹ Text v závorce doplnil sám Rodion.

² V. O. Ključevskij, Devítidílné spisy, (Moskva, Mysl, 1990), 9. díl, aforismy z devadesátých let 19. století. Ještě poznamenáme, že V. O. Ključevskij při tomto svém hodnocení činnosti Ruské pravoslavné církve mluvil z vlastní životní zkušenosti, neboť nevydržel toto její „učení“ v Penzenském duchovním semináři a na vlastní žádost z něj odešel.

Hlava 10. Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

Korán opakovaně informuje o tom, že Bůh odpovídá na modlitby věřících; a konkrétně: (*«On vyslyší ty, kdož uvěřili³ a dobré skutky konali, a rozmnoží jim ze své přízně; pro nevěřící pak určil trest přísný.»* (súra 42:25 (26)).

Jenže na rozdíl od varování Grigorije Sinaita, který učí odvrhovat jevy doprovázející modlitbu, Korán obsahuje učení o obousměrnosti náboženství: od člověka k Bohu a od Boha k člověku: *«Když se tě zeptají služebníci Moji na Mne, věz, že jsem blízko a že odpovím na prosbu prosícího, když mne poprosí. Necht' však na výzvu Mou odpoví a necht' ve Mne věří»* (súra 2:182 (186)); *«Odpovězte tedy Pánu svému, dříve než dostaví se od Boha den, jež nelze zadržet. (podle překladu G.S. Sablukova: jež nelze odložit). V ten den nebude pro vás útulku ani zapírání nijakého! (od toho, co v životě jste činili; od toho, co naplnilo duši vaši: naše vysvětlení k citaci)»* (súra 42:46 (47)).

Jestliže bude modlíci se člověk na doporučení Grigorije Sinaita a jemu podobných odvrhovat jevy doprovázející jeho modlitbu a bude-li se skutečně jednat o znamení od Boha, kterými bude odpovídat na jeho modlitbu, bude takový člověk sám svévolně ze své vůle rozbíjet své osobní náboženství na kusy. Je to jeden ze způsobů odpadlictví od Boha (přestože by se mohlo zdát, že daný člověk je horlivý věřící), se všemi následky z takového popření Boha vyplývajícími: *«A podobně je tomu s lidmi, kteří znamení Naše za lež prohlašují.»* (Korán, 7:176 (177)).

Jestliže modlitbu skutečně doprovázejí preludy od satana, tak:

- buď modlitba nějakým způsobem vyjadřuje smysl falešné a vymyšlené věrouky, takže není určena pravému Bohu;
- nebo byl člověk v minulosti, či je v přítomnosti pokrytecký, vzpurný a uhýbavý s ohledem na Boží vůli, o které *díky svému svědomí dobře ví*; není vnímavý k Božímu volání a tvrdohlavě vytrvává ve znásilňování Všemohíru svými výmysly, a nebere přitom ohled vůbec na nic, a to dokonce ani v případech, kdy se mu z Božího dopuštění po jeho modlitbě přímo zjeví běsové.

O mocenských nárocích satana Korán informuje: *«Jenž věru nemá pravomoc žádnou nad těmi, kdož uvěřili a spoléhají na Pána svého,*

³ Slovo „uvěřili“ uváděné v českých překladech Koránu nevystihuje přesně smysl arabského výrazu. Smyslově adekvátní překlad by byl: „*On vyslyší ty, kdož se srdcem přesvědčili [o pravdivosti toho, co bylo sesláno skrz Mohameda]...*“, pozn. editor.

nýbrž má moc jen nad těmi, kdo za ochránce si jej vzali a kdo modloslužebníky jsou zásluhou jeho» (súra 16:101, 102 (99, 100)). «A tomu, kdo vyhýbá se připomenutí Milosrdného, tomu přidělíme satana, jenž bude druhem jeho věrným. A satani je budou z (pravé - podle kontextu) cesty Boží odvracet, zatímco lidé budou v domnění, že správně jsou vedeni» (súra 43:35, 36 (36, 37)). «Což Bůh nestačí služebníku Svému, když nevěřící tě zastrašují těmi, které si vzali vedle Něho? Ten, jemuž dal Bůh zbloudit¹, ten nemá vedoucího žádného! Však ten, kdo Bohem je veden, ten nemá svůdce žádného. Což není Bůh mocný a pán pomsty?» (súra 39: 37, 38 (36, 37)). «A Bůh zajisté nepovede přímou cestou ty, kdož lháři jsou a nevěřící zarputilí!» (súra 39:5 (3)). «A nepřidávej k Bohu božstva jiného (jinými slovy: neuctívej kromě Boha nic a nikoho, neboť Bůh je jen jeden jediný), abys nezůstal zahanben a opuštěn» (súra 17: 23 (22)).

To je koránské vysvětlení příčin těch jevů nečisté síly, se kterými se při své modlitbě střetávali mnozí vyznavači křesťanství. Trojjediná terminologie, Nicejsko-Kartaginské vyznání víry a dogmatika Nicejského koncilu je (v souladu se smyslem Koránu) odklonem ke lži *mnohobožství* – zbožštění Ježíše a Duchu Svatého – od znamení existence všemu nadřazeného Boha a Jeho Všemohoucnosti ve Všemíru. Proto Korán také obsahuje přímá varování:

«Vlastníci Písma! Nepřehánějte v náboženství svém a nemluvte proti Bohu: nic kromě pravdy (nemluvte: podle kontextu). Vskutku Mesiáš Ježíš, syn Mariin, je pouze poslem Božím a slovem Jeho, které vložil do Marie, a Duchem Jeho. A věřte v Boha a posly Jeho a neříkejte: „Trojice“. Přestaňte, a bude to tak pro vás lepší. Bůh vskutku je jediným Bohem. On povznesen je nad to, aby měl dítě. Vždyť náleží Mu vše, co na nebesích je i na Zemi. A Bůh dostatečným je ochráncem! Ani Mesiáš, ani andělé přiblížení neopovrhují tím, aby byli služebníky Božími! Ty, kdož opovrhují službou Bohu a kteří jsou pyšní, ty Bůh shromáždí u Sebe všechny. Těm, kdož uvěřili a zbožné skutky konali, těm Bůh dá plnou odměnu jejich a rozmnoží jim z dobrodiní Svého. A ty, kdož byli pyšní a opovrhovali službou Jemu, ty potrestá

¹ Z kontextu Koránu vyplývá cesta, kterou si jedinec zvolil na základě své nespravedlivé svévole. Tím, že ho Bůh nechává zbloudit, brání v životě realizaci nespravedlnosti, která je mimo meze Jeho dopuštění.

Hlava 10 . Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

trestem bolestným. A nenaleznou vedle Boha ochránce ani pomocníka žádného (súra 4: 169-172 (171-173)).

Grigorij Sinait je jen jedním z mnoha těch, kteří slovy vyjádřili jednosměrnost náboženství církví z doby po Nicejském koncilu, které brání Království Božímu sestoupit na Zem mezi lidi tím, jak ve svých věroukách překroutily Jediný zákon Boží seslaný lidstvu, jehož nositeli byli ve svých epochách Mojžiš, Kristus, Mohamed a mnozí další.

Tímto způsobem nicejská dogmatika proměnila historicky reálné křesťanství v ten typ egregoriálního náboženství, který proměňuje modlitbu v dlouhý mnohoslovný ceremoniál, ve kterém důležitou roli hraje energetické nabíjení kultovního egregoru a *demonstrativně okázalé* plnění ceremoniálního dluhu „nábožnosti“ *před lidmi*. Tento typ nábožnosti byl odhalen již v době, kdy kázal Kristus: viz Matouš 6:5 – 15, přesto však existuje doposud. A v tomto druhu ceremoniální magie setrvávají všichni, kteří vše posuzují podle textu písem, sborníku zákonů a tradic společnosti, aniž by se místo toho osobně řídili Duchem – svědomím a v konkrétním životním smyslu chápali slova Kristovy Dobré zprávy: *«Proč mne oslovujete: „Pane, Pane“, a nečiníte, co říkám?» (Lukáš, 6:46)*.

Jak je známo z historie, trinitární, trojičnou terminologii si vymysleli církevní otcové – hierarchové, ne jejich věřící – až v období po Kristovi a apoštolech, kteří ji nepoužívali. Jazyk – ústní živou řeč a písemnictví – dal lidem Bůh a jsou součástí Objektivní Reality společně se smyslovou náplní (pojmovou adresací) jazykových konstrukcí. Jazyk – slovník (lexikon) a gramatika – jsou částí *Míry* existence Všemíru. Člověk se v řeči a písemnictví může upřímně mýlit (tedy znít falešně (ve vztahu k ladičce)) i úmyslně lhát, čímž se odchyluje od objektivní *Míry* existence Všemíru. Ale to jsou chyby a faleš v jeho osobní subjektivní míře – a v jejich objektivní podstatě se jedná o pokusy narušit objektivní *Míru* existence Všemíru svými vlastními výmysly a přeludy přijatými do duše. Takové pokusy vyvolávají reakci Všemíru potlačující projevy vlastních výmyslů a sputanost přeludy v souladu s objektivní *Mírou* existence Všemíru – Božím Předurčením. A proto s ohledem na Všemír vůbec není jedno, jakými slovy a jakými slovními obraty (nezapomínejte na užívání vulgarismů, klení) něco vyslovíte a napíšete (i s ohledem na osobitosti toho, co se uznává za

gramatické a pravopisné *normy*¹), a jak sami sobě i ostatním lidem poukážete na nějaký jev ve vnějším a/nebo vnitřním lidském světě.

Tím spíše to platí pro modlitby linoucí se ze Všehomíru k Bohu. Proto existuje rozdíl mezi osobními náboženstvími a věroukou Krista a apoštolů – na straně jedné, a náboženstvími církví učících lidi víře na straně druhé, těch církví, které si vymyslely a používají *trojičnou terminologii* – slova, která *Posel Boží nepronášel*. A dopustili to otcové-zakladatelé a hierarchové církví honosících se Kristovým jménem navzdory varování Nového zákona předcházejícímu Korán: *«Pravím vám, že z každého planého slova, jež lidé promluví, budou*

¹ Gramatika vět a pravopis slov mohou vycházet jak ze smyslu, tak i ze zvuku (fonetiky), přičemž tak mohou vzniknout vzájemně se vylučující pravopisná pravidla.

Předvedeme to na příkladu jednoho slova. Budeme-li dodržovat pravopisná pravidla Lidového osvětového komisariátu z roku 1918, která zjednodušila písmo odstraněním několika písmen a přiblížila psaní k fonetice, musíme správně napsat «бессмысленный»/«bessmyslný» [nesmyslný, pošetilý, nerozumný, postrádající smysl]. Jestliže budeme vycházet ze smyslu, tak se musíme ptát: «bessmyslný», to má znamenat «bezsmyslný», tj. postrádající smysl, bez smyslu? Nebo snad «бес смысленный», tj. «běs», plný/překypující satanského **smyslu** [běs-smyslný]? Zní to podobně, ale objektivní obrazy a jevy jsou odlišné.

A nás ve škole vlastně všechny učili pravopisná pravidla Lidového osvětového komisariátu, do kterých byla nesporně vnesena neurčitost *míry*, neboť slovo je jednou z *měr bytí* daných lidstvu. Kromě toho existují pojmy, které je těžké popsat jedním slovem. A vzhledem k tomu, že mezi interpunkčními znaménky chybí znaky *zaměřenosti pojmových hranic*, mohou si v souvětích různí čtenáři jedna a ta samá slova vztáhnout k různým skupinám slov a vyložit si jeden a ten samý text odlišným způsobem. Jestliže někdo jen pustě žvaní a zbytečně ničí papír a další nositele písemných informací, je pro něj vše, co bylo řečeno o pravopisných a gramatických normách, včetně návrhu zavést *pojmově-vymezující znaky* (například: <pojem 1> <pojem 2>) – výplodem choré mysli. Ale jestliže má písemnictví sloužit k přesnému vyjádření a vnímání smyslu a k bezpečné práci s maticí možných stavů a přechodů (s objektivními mírami možného), bude Rusko muset absolvovat ještě jednu reformu «správnopisu» (použijeme-li slovník Medvídka Pú), která smete veškeré to dědictví Lidového osvětového komisariátu 1918. Sotva však obnoví i pravopisná pravidla, jež platila do roku 1917 a jsou už dnes odtržená od živé řeči, podle kterých se často psal tvrdý znak «ъ» na konci slov, což dávno pozbylo své smyslové náplně.

Hlava 10. Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

skládat účty v den soudu. Neboť podle svých slov budeš ospravedlněn a podle svých slov odsouzen.» (Matouš, 12:36, 37 (37, 38)).

3.3. «Kdo čteš, rozuměj»¹: dokonáno jest «milosrdenství chci a ne obět»²

Ale řečené v kapitolách 3.1 a 3.2 Přílohy č. 3 ještě není vše, co je třeba vědět o záměně Kristova Učení vlastními výmysly „světového zákulisí“ těch let. Aby se věřící podstatou Kristovy Dobré zprávy – Evangelia Království Božího ve své mysli vůbec nezačali zabývat, bylo nutné jim poskytnout obsahově jinou představu o Kristově misi při jeho prvním příchodu. Je pochopitelné, že aby věřící uvěřili falešné věrouce, musela být nesporně tato Kristova mise prezentována jako nanejvýše ušlechtilá. A právě takové osvětlení Kristovy mise při jeho prvním příchodu obsahují body 2 – 7 Nicejsko-Kartaginského vyznání (symbolu víry) zavazující věřící věřit:

<ol style="list-style-type: none">2. И во единого Господа Иисуса Христа, Сына Божия, Единородного, Иже от Отца рожденного прежде всех век; Света от Света, Бога истинна от Бога истинна, рожденна, несотворенна, единосущна Отцу, Имже вся быша.3. Нас ради человек и нашего ради спасения сшедшаго с небес и воплотившагося от Духа Свята и Марии Девы, и вочеловечшася.4. Распятаго же за ны при Понтийстем Пилате, и страдавша и погребенна.5. И воскресшаго в третий день по Писанием.6. И восшедшаго на небеса, и седяща одесную Отца.7. И паки грядущаго со славою судите живым и мертвым, Его же Царствию не будет конца.	<ol style="list-style-type: none">2. A v jednoho Pána Ježíše Krista, jednorozeného Syna Božího, který se zrodil z Otce přede všemi věky; Světlo ze Světla, pravý Bůh z pravého Boha, zrozený, nestvořený, jedné podstaty s Otcem, skrze něhož vše je stvořeno.3. On pro nás lidi a pro naši spásu sestoupil z nebe, skrze Ducha Svatého přijal tělo z Marie Panny a stal se člověkem.4. Byl za nás ukřižován, za dnů Pontia Piláta, byl umčen a pohřben.5. Třetího dne vstal z mrtvých podle Písma.6. Vstoupil do nebe, sedí po pravici Otce.7. A znovu přijde, ve slávě, soudit živé i mrtvé a Jeho Království bude bez konce.
---	--

Lidé vyznávající věrouku historicky reálného křesťanství ve všech jeho modifikacích (počínaje katolicismem a pravoslávím a konče množstvím sekt zahrnujících v sobě i „mesiánské židy“³) jsou po dobu mnohých staletí přesvědčeni o tom, že Kristus přišel na Svět právě jen

¹ Matouš, 24:15.

² Matouš, 9:13.

kvůli tomu, aby svým sebeobětováním se na kříži vykoupil hříchy lidí a spasil tak lidstvo (nebo přinejmenším ty, kteří této doktríně věří), a že svým vzkříšením dal lidem víru ve vzkříšení každého z nich v nadcházejícím věku – v království Krista, jež bude bez konce.

Avšak historie nás v ucelenosti známých faktů opravňuje tvrdit, že:

Věrouka o tom, že Bůh uložil Kristovi právě takovou misi, a že ji Kristus vyplnil, je svou podstatou *urážlivou pomluvou* Boha Milostivého Milosrdného.

Tj. Kristus nebyl ukřižován a tím pádem také nebyl vzkříšen, a vírou v takovou jeho misi nikdo *zaručeně* svou duši *nespasí*.

Proti řečenému může být vznesena námitka s odkazem na texty Nového Zákona, kde Matouš píše:

«Od té doby začal Ježíš oznamovat Svým učedníkům, že musí jít do Jeruzaléma a mnoho trpět od starších, velekněží a zákoníků, být zabit a třetího dne vzkříšen. Petr si Ho vzal stranou a začal Ho kárat: "Buď toho uchráněn, Pane! To se ti nemůže stát!" Ale On se obrátil a řekl Petrovi: "Jdi Mi z cesty, satane! Jsi Mi kamenem úrazu, protože tvé smýšlení není z Boha, ale z člověka!"» (Matouš, 16:21-23).

Jenže toto není stenografický záznam, ale evangelistovo převyprávění toho, co a jak si zapamatoval, tímto způsobem vyjádřil, co a jak sám pochopil.

Jsou to nesprávně pochopená a církvemi chybně vykládaná slova. A o tom, že se jedná pouze o popis jedné, přestože nejstabilnější možnosti průběhu událostí v mnohovariantním Božím předurčení a tedy, že se nejedná o nevyhnutelnou a jednoznačnou předurčenost Kristovy popravky Shora, svědčí skutečnost, že hlava 16 podle Matouše končí nenaplněnou předpovědí: *«Někteří z těch, kteří tu stojí, neokusí smrti, dokud nespatri Syna Člověka přicházejícího se Svým Královstvím.»*

Podle našeho výkladu Ježíš mluvil o své nezlomné rozhodnosti splnit svou misi do konce nehledě na okolnosti, které plnění této mise vyvolává ve společnosti, s důvěrou přenechávající řízení těchto

³ Mesiánští židé jsou přesvědčeni o tom, že Ježíš byl skutečný Mesiáš slibovaný židům ve Starém zákoně, kterého však židé odvrhli a odsoudili k popravě. Uznávající učení Nového zákona o jeho ukřižování, vzkříšení a nanebevstoupení mesiánští židé odmítají dogma o „Boží Trojici“ a vyznávají tradiční dogmatiku judaismu.

Hlava 10. Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

okolností bezprostředně Bohu. Je to vidět i z dalších událostí, o kterých informuje Nový zákon.

Podíváme se na popis událostí, jež předcházely zatknutí Krista v Getsemanské zahradě:

«Tu s nimi Ježíš přišel na místo zvané Getsemane a řekl učedníkům: "Počkejte zatím zde, já půjdu dál, abych se modlil." Vzal s Sebou Petra a oba syny Zebedeovy¹; tu na něho padl zármutek a úzkost. Tehdy jim řekl: "Má duše je smutná až k smrti. Zůstaňte zde a bděte se Mnou!" Poodešel od nich, padl tváří k zemi a modlil se: "Otče Můj, je-li možné, ať Mne mine tento kalich; avšak ne jak Já chci, ale jak Ty chceš." Potom přišel k učedníkům a zastihl je ve spánku. Řekl Petrovi: "To jste nemohli jedinou hodinu bdít se Mnou? Bděte a modlete se, abyste neupadli do pokušení. Váš duch je odhodlán, ale tělo slabé." Odešel podruhé a modlil se: "Otče Můj, není-li možné, aby Mne tento kalich minul, a musím-li jej pít, staň se vůle Tvá." A když se vrátil, zastihl je opět spící; nemohli oči udržet. Nechal je, zase odešel a potřetí se modlil stejnými slovy. Potom přišel k učedníkům Svým a řekl jim: "Ještě spíte a odpočíváte? Hle, přiblížila se hodina, a Syn Člověka je vydáván do rukou hříšníků. Vstaňte, pojďme! Hle, přiblížil se ten, který Mě zrazuje!"

Ještě ani nedomluvil a přišel Jidáš, jeden z dvanácti. Velekněží a starší s ním poslali zástup, ozbrojený meči a holemi» (Matouš, 26:36-47).

Popis stejné epizody od Marka, hl. 14:33-43, obsahuje stejné významné zvláštnosti, o kterých informuje i Matouš, a jejichž smysl – v našem chápání světa – vysvětlíme dále.

Stejná epizoda v popisu Lukáše, který sám sice nepatřil mezi Kristovy učedníky, ale písemně vyložil, *jak on pochopil* smysl toho, v co uvěřil z *cizích slov*, se liší od toho, co popsali Matouš a Marek, kromě mimořádné citové intenzity (Kristův pot kanul na zem jako krůpěje krve) i dost významným detailem, který se objevil v námětu Anděla z nebe:

«Potom se jako obvykle odebral na Olivovou horu; učedníci Ho následovali. Když došel na místo, řekl jim: "Modlete se, abyste neupadli do pokušení." Pak se od nich vzdálil, co by kamenem dohodil, klekl a modlil se: "Otče, chceš-li, odejmi ode Mne tento kalich, ale ne má nýbrž Tvá vůle se staň." Tu se Mu zjevil Anděl z nebe a dodával Mu síly. Ježíš v úzkostech zápasil a modlil se ještě usilovněji; Jeho pot kanul na zem jako krůpěje krve. Pak vstal od modlitby, přišel k

¹ Apoštolové Jan a Jakub (Matouš, 4:21; Marek, 14:33).

učedníkům a shledal, že zármutkem usnuli. Řekl jim: "Jak to, že spíte? Vstaňte a modlete se, abyste neupadli do pokušení."

Ještě ani nedomluvil, a hle, zástup, a vpředu ten, který se jmenoval Jidáš, jeden z Dvanácti; přistoupil k Ježíšovi, aby Ho políbil, neboť takový jim dal znak: „Je to Ten, koho polibkem označím. Ježíš mu řekl: "Jidáši, políbením zrazuješ Syna Člověka?"» (Lukáš, 22:39-48).

Ted' si probereme samotnou epizodu a soustředíme se na dvě okolnosti.

První: Přestože trochu jinými slovy, předávají nám Matouš, Marek a Lukáš jeden a ten samý smysl: Ježíš vyzval své vyvolené apoštoly k modlitbě a varoval je, že nebudou-li se modlit společně s ním, nevyhnutelně upadnou do pokušení:

«Bděte a modlete se, abyste neupadli do pokušení. Váš duch je odhodlán, ale tělo slabé"» (Marek, 14:38).

Avšak i po tomto přímém a nedvojsmyslném varování *před pokušením*, po dvojnásobné prosbě, aby alespoň bděli v době, kdy on sám se modlí, našel Ježíš při svém návratu apoštoly, jak opět spí. Poté je podle informací od Matouše nechal v podstatě v jejich snění a polodřímotách¹ a vzdálil se, aby se pomodlil potřeťi.

V souladu se slovy samotného Krista, která se uchovala díky autorům tří „novokleветních“ „evangelií“, apoštolů Petra, Jakuba, Jana, jejichž popisy událostí v Getsemanské zahradě se dostaly do kanonických textů Nového zákona, se po Kristově zatčení apoštolové stali obětí pokušení, stejně jako všichni ostatní „očití svědkové“ událostí, protože se odchýlili od navržené modlitby. A tím, že se

¹ Kdyby byl sen apoštolů hluboký, a šlo by o úplné mrákovy, a ne polodřímotu (polomrákovy), neměl by kdo svědčit o tom, co se stalo; a je možné, že vědomí apoštolů by nezaznamenalo nejen Kristovu modlitbu, ale ani jeho zatčení, a až by se ráno vzbudili, byli by v zahradě sami. Jestliže však apoštolové pouze napůl dřímali, tak přes své snění a polomrákovy nemohli neslyšet, co se okolo nich děje, a proto o tom mohli vyprávět tak, jak tomu ve skutečnosti bylo. Proto je tvrzení kánonu Nového zákona o tom, že apoštolové nedřímali, ale skutečně spali, buď nadužitím smutně ironické *Kristovy hyperboly* (*Potom přišel k učedníkům Svým a řekl jim: "Ještě spíte a odpočíváte?)" určené výlučně apoštolům*, nebo ještě jedním z pozdějších zkreslení cenzorů a redaktorů Nového zákona s cílem skrýt podstatu otázky Kristovy modlitby, skutečnosti, že apoštolové se nedomodlili, a následky jednoho i druhého.

Hlava 10 . Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

nemodlili, když k tomu byli vyzváni, na nějaký čas vypadli z náboženství **Boha, který je.**

Tím, že se Kristem vyvolení apoštolové neúčastnili modlitby, nepřešli s ním nějakou hranici, kterou v modlitbě překročil on; zůstali svým vnímáním a chápáním světa součástí společnosti, ve které vyrostli, zaostali za Kristem na jeho cestě a ztratili jej.

Jejich svědectví o ukřižování a vzkříšení Krista by nebylo možné zpochybnit pouze v tom případě, že by se spoluúčastnili Kristovy modlitby, když je k tomu vyzval a varoval před upadnutím do pokušení.

Přijmout jejich svědectví poté, co zanedbali svou modlitbu s Kristem, by znamenalo, že si Kristus, když je vyzýval k modlitbě a varoval, že v opačném případě upadnou do pokušení, vymýšlel a lhal. Tato skutečnost, potvrzená v kánonu Nového zákona, že se apoštolové neúčastnili společné modlitby s Kristem, neumožňuje prohlásit následující Šalamounovo proroctví za jasnou lež nebo tvrdit, že se nemělo týkat Krista (Kniha moudrosti, hl. 2):

«Scestně uvažují ti, kdo si mezi sebou říkají: „Krátký a strastiplný je náš život a proti skonu člověka není léku, neznáme nikoho, kdo by unikl z podsvětí. Bez svého přičinění jsme se narodili a potom budeme, jako bychom nikdy nebyli; dech v našem chřípí je jako dým a slovo jako jiskra při tepu našeho srdce. Když zhasne, tělo se rozpadne v popel a duch se rozplyne jako lehký vánek; i naše jméno bude časem zapomenuto a nikdo nevzpomene na naše činy; náš život se rozplyne jak stopa po obláčku, rozptýlí se jako mlha zahnaná paprsky slunce, sražená jeho teplem. Neboť náš život je jako pomíjivý stín, není možno odložit svůj skon: protože je zpečetěn, a nazpět nepřijde nikdo. Nuže tedy, užijme zde dobrých věcí, chopme se všeho stvořeného rychle jako v mládí. Opatřme si hojně vybraného vína a vonných mastí, ať nám neujde žádný jarní květ života; ověňceme se poupaty růží, dříve než zvadnou; nikdo z nás ať se nestrání našich radovánek, co na tom, když zůstanou následky naší bujnosti, vždyť to je naše právo a takový náš los. Deptejme chudého, i když je spravedlivý, nešetřme vdovy, nemějme ohled na šediny starce ve vysokém věku. **Naše síla ať je zákonem**

pravdy; neboť co je slabé, ukazuje se být bez užitku.“ (vyčlenili jsme v citaci: Bůh není v síle, ale v Pravdě!), „Počíhejme si na spravedlivého, k ničemu nám není, jen se protiví našim činům a vytýká nám prohřešky proti **zákonu** (vyčlenili jsme v citaci: Boží předurčení bytí je nejvyšší zákon), viní nás ze zrady na našem vychování; honosí se, že došel poznání Boha, a sám sebe nazývá synem Hospodinovým; stal se obžalobou našeho smýšlení. **Je nám na obtíž i jenom na něj pohledět** (vyčlenili jsme v citaci: vzpomeňte si na Piláta, kterému pohled na Ješuu vyvolával bolest hlavy), protože jeho život se nepodobá životu druhých a odlišné jsou cesty jeho: má nás za zvrhlé a vyhýbá se našim cestám jako nečistým, blahoslaví smrt spravedlivých a vychloubá se, že jeho otcem je Bůh. Pohleďme, zda jsou jeho řeči pravdivé, a přezkoumejme, jak to s ním nakonec dopadne¹; neboť jestliže tento spravedlivý je Božím synem, *Bůh* ho ochrání a vytrhne ho z rukou protivníků. Vyzkoušejme ho tupením a mučením, ať poznáme jeho mírnost a přesvědčíme se o jeho trpělivosti; odsudíme ho k potupné smrti, zda dojde zastání, jak říká“» (Kniha moudrosti, 2:1-20).

Po těchto slovech scestně uvažujících zloduchů Šalamoun informuje o následcích úkladů o Kristův život:

«To zamýšleli, ale důkladně se zmýlili; neboť je zaslepila jejich zloba, a nepoznali Boží tajemství (vyčlenili jsme v citaci) nepočítali s odměnou za zbožnost a nevážili si poct, jakých dojdou bezúhonné duše. Bůh totiž nestvořil člověka k tlení, ale učinil ho obrazem Svého věčného bytí, ďáblou zavisť však vešla do světa smrt, a kdo patří k němu, zakusí ji» (Kniha moudrosti, 2:21-24).

Přestože Šalamoun přímo používá termín „Boží syn“, tak křesťanské církve a jejich věrozvěsti k prvnímu Kristovu příchodu toto proroctví nevztahují. V důsledku toho jsou v pravopisu ruskojazyčné pravoslavné Bible v tomto úryvku slova „Boží syn“ a příslušná zájmena uváděna s malými písmeny místo velkých, jako to bylo přijato uvádět

¹ Jedná se o přístup typický pro současné vědecké myšlení: udělat pokus, v daném případě nad Bohem a spravedlivým, a potom psát traktáty „o pravdě“.

Hlava 10. Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

v Novém zákoně. Budeme-li se držet stejných pravopisných principů jako v Novém zákoně, nezbyvá, než přijít k závěru:

Že jde o proroctví týkající se Krista. Šalamoun předpovídá Boží tajemství před scestně uvažujícími zahrávajícími si s Kristovou popravou.

Neúčast apoštolů v modlitbě s Kristem neumožňuje zavrhnout jako lživé ani přímé – jednoznačné – koránské svědectví o nanebevstoupení Krista, které předešlo jeho ukřižování:

«Však nikoliv, oni jej (Ježíše) nezabili, ani neukřižovali, ale jen se jim tak zdálo; a **věru** ti, kdož jsou o něm rozdílného mínění (tj. nesouhlasí s koránským svědectvím), jsou vskutku na pochybách o něm; a **nemají o tom vědomosti žádné** a sledují jen dohady (v překladu G. S. Sablukova: „řídí se pouze úsudkem“). A nezabili jej **určitě** (G. S. Sablukov: „to je jistě známo“), naopak Bůh jej k Sobě pozdvihl, neboť Bůh je mocný (v překladu I. Ju. Kračkovského: „veliký“), moudrý! **A věru** není nikdo mezi vlastníky písma, kdo by v něj neuvěřil předtím, než země - a v den zmrtvýchvstání bude pak proti nim svědkem!» (Korán, súra 4:156, 157, tučně jsme text zvýraznili my).

Kdyby se apoštolové účastnili modlitby, ke které je vyzýval Kristus, nacházeli by se v jiném naladění své psychiky a smyslových orgánů a viděli svět jinýma očima. Jejich svědectví o dalších událostech by potom bylo obsahově jiné, takže by se lišilo od toho, které známe z textů kánonu Nového zákona.

Jestliže někdo z věřících „novoklevetním“ církvím trvá na tom, že s ohledem na svědectví apoštolů o událostech zatčení Krista nemá ani ten nejmenší význam, zda se modlili společně s Kristem nebo ne, ať si dá tu práci a vysvětlí: Proč se modlí on sám? Zda cítí nějaký rozdíl ve svém naladění a konání, zaprvé po upřímné a poklidné modlitbě a zadruhé, jestliže se kvůli své zapomětливosti, lenosti, nebo z jiných důvodů nepomodlil, či svůj rituál odbyl ve spěchu? A jestliže z jeho pohledu není v lidském životě žádný rozdíl v tom, zda se člověk modlí či ne, tak v čem se tedy mýlí otevření ateisté, kteří přímo odmítají, že by se lidé museli modlitbou obracet k Bohu, aby v životě každého jednotlivce a celé společnosti vše probíhalo v Pravdě-Skutečnosti? A proč je tedy v případě apoštolů nutné dělat výjimku a trvat na tom, že když se nemodlili, tak to zůstalo bez jakýchkoliv následků, že neupadli do

pokoušení a jejich svědectví jsou stejně pravdivá, jako kdyby se byli modlili?

Kromě toho, souhlasíme-li se svědectvím apoštolů o událostech po zatčení Krista, musíme potom také přiznat, že Kristova výzva, aby se apoštolové modlili, a jeho varování o upadnutí do pokoušení byly buď vědomou lží, nebo prázdnými slovy. Při takovém přístupu k tomu, zda modlitba proběhla či ne, „novoklevetní“ církevníci v podstatě nehlasně říkají, že Kristus byl pokrytec, který Bohu nevěřil a dosvědčují tak svou vlastní nevíru Bohu, a skrytě popírají pravdivost Božího slibu předaného lidem Kristovým prostřednictvím:

«Mějte víru Bohu, neboť vpravdě pravím vám, že kdo řekne této hoře: „Zdvihni se a vrhni do moře“ a nebude pochybovat v srdci svém, ale bude věřit, že se stane, co říká, bude mít vše, co řekne. Proto vám pravím: Věřte, že vše, oč v modlitbě poprosíte, je vám dáno a budete to mít» (Marek, 11:23, 24).

Druhá okolnost přímo souvisí se smyslem Kristovy modlitby, jak o něm v tom hlavním jednoznačně píše Matouš, Marek i Lukáš, přestože v jejich interpretaci existují i smyslové odchytky, ke kterým se vrátíme později:

«Abba, Otče, Tobě je všechno možné; odejmi ode Mne tento kalich; ale ne, co Já chci, nýbrž <ať se stane: doplnili jsme k citaci pro vysvětlení celkového kontextu> co Ty chceš» (Marek, 14:36).

Z těchto slov je možné si vyvodit, že:

- Ježíš vůbec nepochyboval o tom, že Všemohoucí, Dobrotivý Tvůrce a Všedržitel – **Bůh, který existuje**, může ve Všehomíru, který sám stvořil, vše *spravedlivě uskutečnit* podle Svého *blahého* Předurčení;
- Ježíš byl připraven upřímně splnit misi v Božím Záměru, kterou si sám předsevzal, ať už by byly okolnosti, které by ji doprovázely nebo vznikaly v důsledku jejího plnění jakékoliv, a nepokoušel se svévolně se odchýlit od plnění Záměru; neměl v úmyslu vzdát se křesťanské etiky a využít ve vztahu ke svým oponentům své *schopnosti (mnohokrát převyšující i tu nejbujnější fantazii jakéhokoliv vojensko-silového úřadu)* v mezích Božího dopuštění. Ve své podstatě byl Ježíš stejně jako *vždy (což se nedostává absolutní většině lidí)* i v Getsemanské zahradě v harmonii s Bohem a věřil Mu, přestože všemi svými smysly i nadsmyslově cítil, že algoritmika kolektivní psychiky té společnosti, do které přišel, pracuje na

Hlava 10. Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

zamezení jeho mise, a že se ve své stávající kvalitě – *jako světec v celé dokonalosti lidské důstojnosti* – nemůže stát její součástí.

S ohledem na tyto dva fakty, jednoznačně vyjádřené v kánonu Nového zákona, je bez významu, jaký názor na osobu Krista je pravdivý: zda je hypostasí „trojjediného Boha“, což církve z doby po Nicejském koncilu přímo prohlašují ve svém Symbolu¹/Vyznání víry; „Božím Synem“, a smysl těchto slov si nikdo ze smrtelníků v tomto světě nedokáže správně vyložit už jen kvůli tomu, že kategorie „syn“ a „otec“ jsou vlastní současnému lidstvu, které v nich vidí především návaznost *smrtelných* pokolení v životě společnosti, což s ohledem na život světa nesmrtelných není případné; či zda byl Ježíš člověkem, který nebyl Bohem ani „Božím Synem“, jak o něm konkrétně informuje koránské Zjevení, s čímž souhlasí i mnozí, kteří se neřadí k vyznavačům historicky reálného islámu².

¹ Chybí-li skutečná víra, nezbyvá než demonstrovat její symbol/vyznání.

² A konkrétně L. N. Tolstoj ve své odpovědi Synodu na své vyloučení z vládnoucí církve psal:

«Já věřím v následující: věřím v Boha, kterého chápu jako Ducha, jako Lásku, jako počátek všeho... Věřím, že vůle Boží je nejjasněji a nejsrozumitelněji vyjádřena v učení člověka jménem Kristus, ale prohlašovat ho za Boha a modlit se k němu považují za to největší rouhání» (Citováno podle knihy Projev patriarcha Alexeje II. k newyorským rabinům ze dne 13. listopadu 1991 a kacířství židovstvujících, Moskva, TOO Pallada, 1992, str. 215). [pozn. překl. kacířství židovstvujících je pravoslavný církevní název pro řadu různorodých religiózních hnutí považovaných pravoslavním za kacířské]

Komentátoři projevu Alexeje II. dále předvádějí buď svoji nevědomost a omezenost, nebo záměrně lžou:

«Zde je na místě poznamenat, že se starověkými biblickými proroctvími o Kristovi se L. N. Tolstoj seznámil prostřednictvím moskevského rabína Minora. Není tedy divu, že výklad biblických textů nebyl proveden v duchu křesťanského učení, ale podle písma Talmudu».

Jenže to, co řekl L. N. Tolstoj, je bližší Koránu, a v mnohém v souladu s věroukou islámu a v rozporu se starozákonním talmudistickým judaismem, neboť v židovské věrouce je Ježíš, prostřednictvím kterého Bůh zjevil lidem Svou Dobrou novinu, považován za čaroděje, černokněžníka. A ať už komentátoři projevu Alexeje II. lžou úmyslně nebo z nevědomosti, je tato lež znamením toho, že oni sami i ti, kteří vyloučili L. N. Tolstého z církve, vypadli ze Svaté duchovnosti, kterou Bůh daruje v rámci svého Záměru nezávisle na dogmatice a rituálech.

A je tomu tak proto, že v případě každé z těchto možností jsou **Ježíš a Všemohoucí Bůh**, kterého církev uznávající dogma „Svaté Trojice“ nazývají „Bohem Otcem“, **různými osobnostmi** s charakteristickými osobitostmi odlišujícími každou z nich od všech ostatních; se svobodou volby linie svého chování a se svobodnou vůlí uplatnit moc, která je jí vlastní. Jinými slovy, navzdory všem vzniklým okolnostem nic nebránilo Bohu („Bohu Otcí“) odpovědět na Kristovu modlitbu („Boha Syna“) v souladu s jejím smyslem. Ti, kteří se s oblibou odvolávají na Boží Předurčení, by si měli uvědomit, že Předurčení je v jeho ucelenosti a detailnosti známo pouze tomu, kdo jej předurčil: všichni ostatní znají pouze jeho fragmenty, které jsou navíc mnohdy namíchané s vědomou lží, ke které sami zůstávají neteční.

A to nás vede k otázce: A víme my vůbec, co si ve skutečnosti přeje ta Všemohoucí – všemu nadřazená bytost v celé Svě plnosti a dokonalosti? Jednoznačná odpověď na tuto otázku je známa přinejmenším na nevědomé úrovni každému, kdo si alespoň jednou přečetl Nový zákon:

«Kdybyste věděli, co znamená: „Milosrdenství chci, a ne oběť“, neodsuzovali byste nevinné (Matouš, 12:7); Jděte a učte se, co to je: „Milosrdenství chci, a ne oběť“ (Matouš, 9:13).

Navzdory tomuto faktu, všem jednoznačně oznámenému z úst samotného Krista, trvají „novokleветní“ církev jeho jména na tom, že Bůh si vybral „oběť smíření“¹, a odsoudil ve Svém Předurčení bytí

¹ «Ale Hospodinovu libovůli bylo postihnout Jeho i vydal Ho trýznění; kde duše Jeho měla přinést oběť smíření» [*český ekumenický překlad: Ale Hospodinovu vůli bylo zkušiti ho nemocí, aby položil svůj život v oběť za vinu.*]» (Izajáš, 53:10). «On je smírnou obětí za naše hříchy, a nejenom za naše, ale za hříchy celého světa» (První list Janův, 2:2). «V tom je láska: ne že my jsme si zamilovali Boha, ale že On si zamiloval nás a poslal Svého Syna jako oběť smíření za naše hříchy» (První list Janův, 4:10). «všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy, jsou ospravedlňováni zadarmo, Jeho milostí, vykoupením v Kristu Ježíši, jehož ustanovil Bůh, aby svou vlastní smrtí se stal smírnou obětí pro ty, kdo věří, aby prokázal, že byl spravedlivý, když již dříve hříchy promíjel ...» (Římanům, 3:23-25). Zde je třeba také poukázat na to, že o „oběti smíření“ sám Kristus nikde nemluví: tento termín používali jiní lidé ve vztahu k němu, a jejich mravní měřítko se lišila od mravních měřítek Krista a Všemohoucího **Boha, který existuje**, a proto je obraz Boha v jejich duších zdeformován doktrínou Deuteronomia-Izajáše, které Kristus čelil.

Hlava 10. Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

Všehomíru nevinného světce k popravě pro uspokojení nespravedlivých, kteří se rozhodli pokoušet **Boha, který existuje**, a umožnil tak všem hříšníkům vykoupit své hříchy krví světce¹ místo toho, aby si pěstovali spravedlnost sami v sobě? A po tomto falešném nařčení tyto církve poučují lidi o tom, že *Bůh je Láska*?

Jestliže je Bůh Všemohoucí Láskou, je Láskou i k Ježíši. A ve Všehomíru neexistuje nikdo a nic, co by dokázalo zabránit Všemohoucímu **Bohu, který existuje**, s láskou odpovědět na Kristovu modlitbu v Getsemanské zahradě v plné shodě s jejím všeobecně známým smyslem, aniž by přitom připravil lidstvo o *spásu v pravém smyslu toho slova*. A nic ve světě nesvědčí o tom, že by Všemohoucí jednal jinak a podpořil tak Svým Záměrem nespravedlivé pokoušející Boha a zahrávající si s Kristovým životem.

Jenže o faktu odpovědi Všemohoucího na Kristovu modlitbu k Němu, Kristovi, jež Mu bezmezně věřil, neměl kdo svědčit, protože: *ti apoštolové, kteří by to mohli udělat; kteří byli vyzváni k modlitbě právě kvůli tomu, aby to udělali*, místo toho, aby zůstali vzhůru a modlili se, upadli do snění. A proto se oni sami, stejně jako všichni ostatní „očítí svědkové“ událostí, stali hřešícími oběťmi své nevíry bezprostředně **Bohu, který existuje**, stali se oběťmi pokušení svou vírou v „starokleветní“ písmo a v učení o pravdivosti Izajášova proroctví; Šalamoun pro ně byl pouze „učěným králem“, ale už ne učitelem od **Boha, který existuje**, ani Jeho vyslancem ke všem lidem; a vzhledem k tomu, že byli součástí davu, považovali za správné nezamýšlet se nad smyslem slov jeho ponaučení, která jejich pastýři nezařadili do kánonu svatého písmo.

A proto „evangelista“ Jan, zlatoústý ve své záludnosti, který byl figurkou „světového zákulisí“ a jedním z Kristových poručníků při jeho prvním příchodu, přechází mlčením epizodu Kristovy modlitby a skutečnost, že se s ním apoštolové v Getsemanské zahradě nemodlili.

¹ «Víte přece, že jste z prázdnoty svého způsobu života, jak jste jej přejali od otců, nebyli vykoupeni pomíjivými věcmi, stříbrem nebo zlatem, nýbrž převzácnou Krví Kristovou. On jako beránek bez vady a bez poskvrny byl k tomu předem vyhlédnut před stvořením světa a přišel kvůli vám na konci časů. Skrže Něho věříte v Boha, který Ho vzkřísil z mrtvých a dal Mu slávu, aby se vaše víra i naděje upínaly k Bohu» (První list Petrův, 1:18-21).

Jan tuto epizodu přechází mlčením proto, že svým jednoznačným smyslem a nabídkou bezvýhradné víry **Bohu, který existuje, rozmetává všechny zlovolně zkonstruované věrouky „novokleветních“ kultů** v chápání světa každého, kdo věří na základě svého svědomí přímo Bohu, a neuzavírá se před Bohem prostřednictvím lidmi stvořeného písma potlačujícího hlas svědomí. Jan nebyl tak hloupý, aby nechápal životní smysl událostí z Getsemanské zahrady, jen záladný a proto píše:

«...odešel Ježíš s učedníky za potok Cedron, kde byla zahrada, kam vstoupil On i Jeho učedníci. Také Jidáš, který Ho zradil, znal to místo, neboť Ježíš tam se Svými učedníky často býval. Jidáš vzal s sebou oddíl vojáků, k tomu stráž od velekněží a farizeů, a přišli tam s pochodněmi, lucernami a zbraněmi. Ježíš, který věděl všechno, co Ho má potkat, vyšel a řekl jim: "Koho hledáte?"» (Jan, 18:1-4).

Podle Jana je to tedy tak, že se odehrála tajná večeře, na které Ježíš dal svým učedníkům poslední naučení; potom odešel se svými vyvolenými učedníky za potok Cedron na místo, kde byla zahrada; co se tam dělo (z Janova hlediska prý milovaného Kristova učedníka) čtenář vědět nemá; a k tomu místu potom Jidáš, do kterého vstoupil satan¹, přivedl „zásahovou jednotku“, která zatkla Krista, jež byl následně odsouzen a popraven (aby „se vyplnila Písma proroků“²: a konkrétně Izajáše) a nakonec byl prý vzkříšen.

Pro potvrzení právě této verze průběhu událostí byl do původně ústní věrouky, následně písemně zaznamenané Lukášem, který sám očitým svědkem epizody v Getsemanské zahradě ani následných událostí nebyl, do námětu začleněn „Anděl z nebes“, který Kristovi „dodával sílu“, aby se ti, kteří uvěří, nezačali ptát, zda Všemohoucí na Kristovu modlitbu odpověděl a jestliže to udělal, tak jak? Věřte: odpověděl, poslal anděla z nebes, ale té číše utrpení připravované pro něj nespravedlivými ho nezbavil.

¹ A konkrétně, Jan, 13:27. O svých vlastních stycích se světem démonů Jan, zlatoústý ve své záladnosti, ovšem mlčí.

² Matouš, 2:23, 26:54, 56; Marek, 14:49, 15:28; Lukáš, 4:21, Jan, 10:35, 13:18. Fráze ve smyslu „splnila Písma“, „naplnila Písma“, „aby se splnilo, co je řečeno ústy proroků“, které se vyskytují v kánonu Nového zákona, jsou vyjádřením toho, jak pohlaváři Bible vštěpují víru ve své Písmo zaměňující jím přímou bezvýhradnou víru **Bohu, který existuje**, bez prostředníků a písem.

Hlava 10 . Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

Tato osobitost Lukášova textu vypovídá o tom, že tvůrci ústní verze věrouky, kterou Lukáš písemně zaznamenal, i první křesťané, kteří i když neviděli a nechápali následky Kristovy modlitby, přesto hluboce pociťovali rozdíl mezi tím, zda se pomodlí či ne. Aby tedy zamezili „nemístným“ otázkám, autoritativní autoři-šířitelé ústní tradice předkládali věřícím tu věc tak, jakoby **Bůh, který existuje**, v této epizodě nejen dopustil konání těch zločinců, ale byl v něm s nimi dokonce zajedno, neboť přece plnili Jeho Předurčení. A to je hanlivá pomluva **Boha, který existuje**.

Výše uvedené neshody ve vyprávění o událostech v Getsemanské zahradě mezi Matějem a Markem na straně jedné a Lukášem a Janem na straně druhé zaprvé znamenají, že Jan (jeden ze synů Zebedea) ukrýval Pravdu-Skutečnost, která ho usvědčovala, a pokoušel se vydávat za někoho, kým ve skutečnosti nebyl; a zadruhé to znamená, že Lukáš čestně zapsal zlovlně překroucenou verzi událostí šířenou ve společnosti.

Mravně-eticky významné neshody však existují i u Matouše a Marka (přínejmenším v překladech z textů do moderního ruského jazyka), ve kterých se projevila mravně podmíněná odlišnost jejich víry. Smysl getsemanské Kristovy modlitby Matouš sděluje slovy:

«...Otče můj, je-li možné, ať Mne mine tento kalich; avšak ne jak Já chci, ale jak Ty chceš» (Matouš, 26:39).

Smysl té samé modlitby Marek tlumočí jinými slovy:

«...Abba, Otče, Tobě je všechno možné; odejmi ode Mne tento kalich; ale ne, co Já chci, nýbrž <ať se stane: doplnili jsme k citaci pro vysvětlení celkového kontextu> co ty chceš» (Marek, 14:36).

V podání Matouše slova „je-li možné“ vyjadřují pochybnost o všemohoucnosti Nejvyššího Boha v Jeho konání ve Všehomíru, neboť při užití obratu „je-li možné“ se vždy rozumí, že není vyloučeno, že to možné není. V podání Marka (který byl tajemníkem apoštola Petra a psal podle jeho vyprávění) slova „Tobě je všechno možné“ vylučují jakékoliv pochybnosti o všemohoucnosti Boha.

Druhá část fráze v podání Matouše: „avšak ne jak Já chci, ale jak Ty chceš“ odmítá pochybnosti o všemohoucnosti Boží, neboť se jí rozumí, že Bůh ví, jak zachránit světce ze smrtonosné situace, která okolo něho vznikla při plnění Božího Záměru, způsoby vycházejícími za hranice lidské představivosti, neboť Bůh nemůže chtít a předurčovat nespravedlnost. Druhá část fráze v předání Marka: „ale ne, co Já chci,

nýbrž co ty chceš“ – kromě všeho jiného *co* chce a může chtít Bůh, připouští i tu možnost, že si může přát i popravu světce. V nevyčtených předpokladech a vyhlášeních o Jeho neomezené všemohoucnosti se vytrácí ta okolnost, že skutečně musí existovat skutky, které jsou pro Boha nemožné z mravně-etických příčin, neboť v opačném případě by se Bůh mravně-eticky ničím nelišil od démona, jehož principem je ničím neomezovaná svévole, jenom by každého jednotlivého démona i všechny dohromady převyšoval svými mocenskými možnostmi. A na tu okolnost, že Bůh sám Sobě vymezil mravní principy, přímo poukazuje Korán:

«On Sobě milosrdenství jako povinnost předepsal...» (súra 6:12).

To vše podle našeho názoru vypovídá o tom, že lépe se k sobě hodí začátek fráze v podání Marka a její ukončení v podání Matouše:

«...Abba, Otče, Tobě je všechno možné; odejmi ode Mne tento kalich» (v podání Marka); «avšak ne jak Já chci, ale jak Ty chceš» (v podání Matouše).

Je pochopitelné, že se ve své modlitbě Kristus snažil její smysl vyjádřit tou nejhodnější volbou slov, avšak s ohledem na tlumočení jeho slov v textech Matouše a Marka se musí každý čtenář sám rozhodnout, kdo z nich a v čem konkrétně je blíže Pravdě-Skutečnosti, neboť oba *na základě svých mravně podmíněných představ o Bohu a Jeho vztahu ke stvořenému Všemíru a subjektům v něm žijícím*, vyjádřili svými slovy obrazné představy svého vnitřního světa o událostech, jejichž očitými svědky, jak vyplývá z textu Nového zákona, Matouš ani Marek nebyli: Kristus je nevyzýval k modlitbě v Getsemanské zahradě.

To vše však není žádným důmyslným spletcem roztříštěných případů. „Světové zákulisí“ je starší než současná globální civilizace, neboť přežilo katastrofu minulé globální civilizace, která té naší předcházela (viz kapitola 8.2 tohoto kurzu). Je jednou z těch sil, jež se po skončení té katastrofy ujaly mise civilizovat lidstvo, které po ní zdivočelo. Globální historický proces současné civilizace byl od samého počátku řízený, tj. civilizátorská mise „světového zákulisí“ sledovala zcela určité cíle: obnovit způsob života minulé globální civilizace, který jí vyhovoval, s přísným rozdělením lidí obývajících planetu na pány a otroky na základě klanově-rasového základu.

Po celé dějiny současné civilizace „světové zákulisí“ řídilo společnosti na základě dávkovaného šíření znalostí a subkultur v jeho

Hlava 10 . Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

jednotlivých vrstvách, které některým lidem umožňovaly osvojit si ty či ony (z hlediska davu) nadřazené schopnosti. V důsledku toho se lidé s menšími znalostmi a dovednostmi dostávali do závislosti na těch, kteří toho znali a uměli více než oni a samozřejmě této skutečnosti zneužívali.

Po celá tisíciletí „světové zákulisí“ budovalo kvůli rozšiřování a udržování tohoto řádu systémy zasvěcení pronikající do všech oblastí života společnosti, aby jejich prostřednictvím shromažďovalo i rozšiřovalo různorodé informace, a mohlo tak společnost řídit. (Této tematice se věnuje hlava 10 tohoto kurzu).

Tento globální systém řízení přetrval až do našich dnů a naši současníci mohou pozorovat jeho obnaženou a pro mnohé přitažlivou část v podobě systému vědeckých hodností a titulů (bakaláři, magistři, kandidáti a doktoři věd, členové korespondenti a akademici), uměleckých svazů, politických stran, církevních hierarchií a dalších podobných společenských korporací s množstvím řadových členů, ze kterých si mnozí přejí dosáhnout vyššího postavení na hierarchickém žebříčku zasvěcení. A kromě toho existují i systémy zasvěcení, o kterých společnosti nic moc nevědí, neboť jejich činnost je před nimi utajována, takže v tom lepším případě svou činnost nijak nezviditelňují a v tom horším o ní šíří vědomé lži.

Ve všech takových korporacích kultivovaných „světovým zákulisím“ se vyšší hierarchové staví mezi každého člověka a Boha, neboť požadavek dodržovat korporativní etiku a disciplínu (zdaleka ne ve všech případech spravedlivou/pravověrnou), vyžaduje od člověka, aby potlačoval hlas svého svědomí, vzdal se svobody volby a podřídil svou vůli výše stojícím hierarchům místo toho, aby se řídil vlastním upřímným chápáním cest a způsobů dosahování spravedlnosti/pravověrnosti.

Proto žádné, a to bez jediné výjimky, náboženské a světské hierarchie netvoří v kultuře lidstva Boží dílo, neřídí se ve svém jednání Boží milostí, a působí pouze v mezích Božího dopuštění.

Zákulisní pohlaváři a šéfové hierarchií to vždy věděli, proto takové historické a náboženské události jako je *odedávna očekávaný* příchod Mesiáše – osvoboditele lidstva od jejich útlaku – nemohli ponechat volný průběh, a v podstatě přenechat Boží vůli, jejíž realizaci na Zemi

vzdorují a aktivně čelí¹. Z analýzy života Kumránské komunity (druhé století před n. l.), o jejímž způsobu života víme ze svitků nalezených v jeskyních nedaleko Mrtvého moře v roce 1949, vyplývá, že v jejím případě šlo o „polygonová cvičení“ na téma „*Odražení „vpádu“ vyslance Všemohoucího na záležitosti „světového zákulisí“ a opatření kompenzující škodu způsobenou tímto vyslancem a Bohem*“. Šlo o cíleně realizovaný experiment modelující fungování nového *egregoriálního kultu – systému sociální magie budoucího historicky reálného „křesťanství“* – v podmínkách, které měly vzniknout poté, co:

- společnost pod vlivem hierarchií „světového zákulisí“ odvrhne Krista-Mesiáše a neosvojí si tak věrouku, kterou zvěštoval;
- „světové zákulisí“ překrutí Kristem zanechané učení (jak bylo ukázáno v kapitolách 3.1 a 3.2 Přílohy č. 3), rozvine jeho kult a zabráni tak následujícím pokolením, aby si mohla osvojit Pravdu-Skutečnost, kterou zde Kristus-Mesiáš zanechal.

Po celé dějiny „světové zákulisí“ kultivovalo různorodé jógy a magii jako prostředek nadvlády nad davem a k zajištění převahy svých představitelů nad obyčejnými lidmi. Kromě toho „světové zákulisí“ ve své činnosti naráželo i na spontánní proroky a mágy, kteří měli z různých důvodů nadprůměrné znalosti a schopnosti, jež v řadě případů dokonce překonávaly znalosti a schopnosti legitimních zasvěcených hierarchů. Antisystémová – z hlediska „světového zákulisí“ – činnost těchto „lidových všeměľů“ nutila jeho představitele vypracovávat způsoby ovládnutí těchto spontánních proroků a mágů, aby mohli tyto lidi i jejich schopnosti využívat pro své vlastní cíle.

Nezávisle na tom, jaký postoj k tomu zaujímalí sami, z milosti Boží, spontánní proroci, literatura „světového zákulisí“, která je dnes široce dostupná všem čtenářům, nám tvrdí, že všichni skuteční proroci včetně Krista s hierarchiemi postavenými na zasvěcení spolupracovali, byli k nim loajální, a jestliže někdo z nich padl za oběť, tak to bylo pouze v důsledku řádění „živelného“ davu, nebo kvůli nějaké nelegitimní „černé lži“, která se protivila Božímu Záměru, ale vůbec ne v důsledku činnosti legitimních systémů zasvěcení: v biblické civilizaci konkrétně zednářství.

¹ Což je také důvod, proč dovedli předchozí globální civilizaci až ke katastrofě, která ji zlikvidovala.

Hlava 10. Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

Jenže Ježíš odmítnul přijmout administrativní moc nad všemi královstvími pozemskými, kterou mu ďábel nabízel². V důsledku toho nebyla legitimní spolupráce možná, a proto „světovému zákulisí“ nezbývalo než se ho buď zbavit, nebo se ho pokusit využít pro své cíle navzdory jeho záměrům a vůli. Ve skutečnosti pohlaváři „světového zákulisí“ neměli snahu Krista zabít, protože zbavit se takového nepohodlného spontánního proroka bylo – z hlediska „světového zákulisí“ – možné uskutečnit kdykoliv ve společnosti, která byla *plně pod jejich kontrolou*, zatímco využít ho ve svých cílech navzdory jeho záměrům a vůli, by pro ně znamenalo daleko lepší kšeft. Na to však potřebovali nejen ovládat situaci a rozvinutou kulturu řízení davu administrativními způsoby, ale také prostředky sociální magie, a kromě toho všeho ještě mít i démonickou fantazii nezbytnou k vypracování příslušného scénáře, který by umožňoval, aby ho samotné pasené ovce nevědomě realizovaly vlastníma rukama.

„Světové zákulisí“ mělo i scénář ke zkrocení Krista a jeho zavlčení do realizace svých plánů s globální civilizací. Cílem nebylo Krista zabít, jak to davu předkládají biblické zkazky, ale zneužít jeho život ve svých zájmech. K tomu by se „světovému zákulisí“ nejlépe hodilo udělat z Krista Antikrista a vynasnažit se ho v rámci možností přeměnit v sobě podřízeného biorobota-zombie (takové postupy jsou známy odpradáвна, nejen v kultuře Vúdú).

² «...i řekl Mu ďábel: "Tobě dám všechnu moc i slávu těch království, poněvadž mně je dána, a komu chci, tomu ji dám: Budeš-li se mi klanět, bude to všechno Tvé." Ježíš mu odpověděl: "Odstup ode mne satane; je psáno: Budeš se klanět Hospodinu, Bohu svému, a Jeho jediného uctívat."» (Lukáš, 4:6-8).

Ale ani v uvedeném úryvku není vše ryzí. Někteří tvrdí, že řecké texty Nového zákona uvádějí jinou Kristovu odpověď „knížeti“: „Následuj mne...“, jež se liší od nám známého a v ruskojazyčných textech převládajícího: „Odstup ode mne, satane...“. Smyslově analogickou odpověď: „Odstup ode Mne, satane...“, obsahuje text Nového zákona v církevní slovanštině (Matouš, 4:10, *[český ekumenický překlad* “*Jdi z cesty, satane*”) v Ostrožské bibli z prvotisku Ivana Fedorova, což očividně ukazuje na vztah Krista ke „knížeti“ jako k manipulátorovi, kterému Ježíš svou odpovědí nabízí možnost nápravy.

Tato neshoda také podrývá církevní doktrínu o reálné moci „knížete tohoto světa“, a potvrzuje koránské tvrzení o předurčení lidí stát se zástupci Božími na Zemi.

Proto bylo rozhodnuto, že davu bude předvedena *zdánlivě* očividná *poprava* Mesiáše: tj. bylo rozhodnuto vynést z chrámu ven a uplatnit vůči davu jednu z praktik zasvěcení – mystérium „zabití a vzkříšení boha“, která je jmenovitě známa například z praxe zasvěcení kultu Osirise v Egyptě. Kristus měl po své *zdánlivé popravě* a následném vzkříšení získat v očích davu jedinečnou zázračnou pověst vzkříšeného „bohočlověka“. Dav očarováný „zázrakem“ je snadno možné dostat tam, kam potřebujete, a on potom sám povede krále-světce Mesiáše „bohočlověka“, který mu byl takto dán, k cílům vytyčeným mu „světovým zákulisím“. A v této algoritmice umělého vybuzení živelných procesů v davu byla Kristovi vymezena role vůdce, pozemského krále, tj. v podstatě Antikrista¹, a nejspíše řízeného biorobota-zombie.

Na takové ďáblový úklady, jak zneužít těl svatých k výrobě zombie, najdeme v Novém zákoně jednu narážku:

«A přece sám archanděl Michael, když se přel s ďáblem o Mojžíšovo tělo, neosmělil se vynést nad ním zatracující soud, ale řekl: *At' zapoví ti to [český ekumenický překlad: Potrestej tě] Hospodin»* (List Judův, 1:9).

Nač potřeboval tělo zemřelého Mojžíše? Jeho nejefektivnějším využitím je v satanismu dát mu příkaz v magickém zařikání: „Naplň se vůlí mojí a obcházejíce moře i země dálejší dílo *mé* v podobě *své*.» V tom případě, který popisuje apoštol Juda, dosáhl Mojžíš své autority ve společnosti za svého života; životní návyky i paměť jsou v mnohém zapsány ve strukturách těla, uchovány zůstanou i některé vazby s egregory lidstva, ale chybí v něm duše, která odletěla k Bohu i se svými mravními měřítky, svobodou volby a vůlí. To znamená, že ovládnutí těla, doplňujete-li mu energii a obnovíte v něm jakousi „fyzilogii“, otevírá možnosti využívat jej podle svého vlastního uvážení. Ale archanděl Michael *vyřkl*: „*At' ti to Hospodin nedovolí*“, takže bylo nutné vzdát se záměru využít Mojžíšovo tělo a začít se připravovat k ovládnutí okolností a zombifikaci Krista.

¹ Neboť sám Kristus učil něčemu zcela jinému:

«Víte, že vládcové panují nad národy a velící je utlačují; ne tak bude mezi vámi: kdo se mezi vámi chce stát velkým, buď vaším služebníkem; a kdo chce být mezi vámi první, buď vaším otrokem; tak, jako Syn Člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal Svou duši jako výkupné za mnohé» (Matouš, 20:25-28).

Hlava 10. Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

Ale pro zaručení úspěchu tohoto scénáře nesměla plánovaná *zdánlivá poprava* vést ke skutečné smrti. Kvůli tomu se „světové zákulisí“ a jeho nástroj – nejvyšší kněžstvo – potřebovalo vyhnout předpokládané popravě podle židovských zákonů – ukamenování, po které by jim zbylo rozbité, znetvořené tělo, které je velmi těžké vrátit k životu prostředky medicíny i magie, a už vůbec ne v plném zdraví. Pro realizaci imitace smrtelné popravy se více hodilo ukřižování, které nevede k těžkému poškození těla, obzvláště není-li popravený přibit ke kříži hřeby, ale pouze přivázán provazy.

Hřeby byly při ukřižování využívány jako jeden ze způsobů jak prokázat popravenému „milosrdenství“, neboť zkracovaly dobu jeho utrpení díky otravě a celkové ztrátě krve z ran způsobených hřeby. Popravený tak rychleji ztrácel vědomí a umíral; ti, kteří byli ke kříži pouze přivázáni, trpěli dlouho a umírali na dehydrataci a úžeh ze slunečního žáru, přičemž se po celou tu dobu nacházeli v pozici, která je pro lidské tělo nepřirozená, ve které je jejich svalstvo navíc připravovalo o sílu svými marnými konvulzemi a působilo tak další muka. Navíc železo bylo v těch dobách relativně drahé a ukřižování bylo v Římském impériu masově využívaným typem popravy: z toho plyne, že železo bylo možné jinde využít užitečněji. Proto se také obvykle při ukřižování používaly provazy a ne hřeby. Vyobrazení, které v církevní tradici převládá, je v rozporu se způsoby této popravy: *tělo s dlaněmi a chodidly probitými hřeby není prověšeno, ale přiléhá ke kříži*¹.

Ukřižování prostřednictvím provazů nezanechává těžké tělesné rány, a proto bylo pro imitaci „smrti – vzkříšení boha“ nejvhodnějším typem popravy. Je-li člověk, který již jakoby zemřel, z kříže sňat včas a je mu poskytnuta lékařská pomoc, zůstane zaručeně na živu.

¹ Sochařská a „malířská“ vyobrazení krucifixu v církevní kultuře ve své většině skutečně ukazují tělo, které nevisí na hřebech, ale přiléhá ke kříži. Kromě toho, jsou-li hřeby probity dlaně, jak je to vyobrazeno na většině těchto děl, mělo by se tělo nevyhnutelně z kříže vlastní vahou utrhout, neboť měkké tkáně dlaní ho nemohou udržet. Tento převládající nepřirozený charakter vyobrazení krucifixu ve všech novozákonních církvích je ještě jedním znamením toho, že to nebyl Duch Svatý, kdo inspiroval umělce k takovému druhu vyobrazení, jež je falešným nařčením Boha.

A z těch vyobrazení, kde je tělo na kříži prověšeno vlastní vahou, jako je tomu například na krucifixu papežské feruly, přímo čiší požitek z podívané na popravu světce.

Možnost podobného oživení potvrzuje svědectví Josepha Flavia, který ve své Židovské válce informuje o tom, že po potlačení židovského povstání (jež začalo v roce 65 našeho letopočtu) byli mnozí z jeho účastníků odsouzeni k reálnému – smrtelnému – ukřižování. Poté, co je Josephus Flavius, který se v té době již uchytil u římského velitele Flavia Vespasiana¹, obešel, našel na křížích tři ze svých bývalých známých. Na jeho žádost byli omilostněni, a tak je po dlouhé době strávené na kříži sundali a poskytli jim kvalifikovanou lékařskou pomoc a péči; i když dva z nich přesto zemřeli, ten třetí to přežil. O to více se tedy šance přežít imitací popravu ukřižováním, která nemá za účel usmrtit, blíží sto procentům. Vlivový efekt z ukřižování na psychiku davu a psychiku zdánlivě popravovaného, kterého mají v úmyslu v jeho dalším životě zneužívat ve svých cílech, může být ještě zesílen použitím oblužujících lektvarů funkčně analogických těm, jež jsou využívány při přeměně nepohodlných lidí v zombie ve společnostech pěstujících kult Vúdú.

Jenže ukřižování bylo římským typem popravu, a proto bylo pro její uskutečnění nutné do daného scénáře zatahnout římského prokurátora Judska, takže bylo zapotřebí Krista obvinít z podryvání základu státu a ne z odpadlictví od tradiční věrouky (neboť Římské impérium rozšiřovalo své hranice na principu náboženské snášenlivosti).

Změna skutkové podstaty zločinu při vznesení obvinění byla zaznamenána i v kanonickém textu Nového zákona: v sanhedrinu to bylo „rouhání“ (Matouš, 26:65; Marek 14:64; Lukáš, 22:71); před římským prokurátorem pak to bylo obvinění, že je „Králem židů“, tj. protivníkem římského císaře (Matouš, 27:11; Marek, 15:2; Lukáš, 23:1 – 3; Jan², 18:33). Kromě toho mohlo takové zatažení římské moci do věci zvýšit význam této před davem zinscenované „popravu – vzkříšení boha“ a vyvolat její odezvu po celém impériu, což se následně také v reálu potvrdilo rozšířením historicky reálného „křesťanství“. Odsud tedy plyne ta vytrvalá snaha sanhedrinu zatahnout do věci římského prokurátora i požadavek, aby šlo o popravu ukřižováním, jak je to

¹ Který se stal roku 69 římským císařem a založil flaviovskou dynastii, jak mu předpověděl Josephus, který v římském zajetí přijal příjmení svého patrona. Před svým zajetím byl Josephus pocházející z rodu velekněží jedním z vůdců povstání.

² Úskočný Jan se vyhnul i této změně skutkové podstaty obvinění tak, že o obviněních v sanhedrinu jednoduše skromně pomlčel.

Hlava 10. Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

uvedeno v textech Nového zákona. Obzvláště to do očí bije v nekanonickém apokryfu Nikodémovo evangelium.

Nikodémovo evangelium je apokryf, který církve nezařadily do biblického kánonu, a jež se do dnešních dnů dochoval v redakci, jejíž stáří je odhadováno přinejmenším na konec čtvrtého století. Je v něm zevrubně popsáno jednání v té věci u římského prokurátora Jeho autoři uvádějí dialog představitelů sanhedrinu s římským prokurátorem.

Prokurátor, který se dozvěděl, že Ježíš je obviňován z rouhání proti Bohu a poté, co vyslechl Ježíšovo vysvětlení: *«Mojžiš a proroci předpověděli Mou smrt a Mé vzkříšení»*, dvakrát navrhuje Židům: *«Je-li tato řeč rouhavá, vezměte si ho vy a odved'te ho do své synagogy a sud'te Ho pro rouhání podle svého zákona.»* Po prvním římském návrhu, aby ho soudili podle svého zákona, židé Pilátovi vysvětlují: *«... kdo se rouhá vůči Bohu, má být ukamenován»*, jenže nářžka zůstala bez povšimnutí a druhé odmítnutí římské moci soudit rouhání se proti Bohu, vedlo k tomu, že se někdo z židů prořekl: *«My chceme, aby byl ukřižován »* (Nikodémovo evangelium, citováno ze sborníku Apokryfy starověkých křesťanů, SPb, Společnost vědecké kultury, 1994, str. 50).

Ať už se tato slova dochovala z nějakých textů sepsaných na základě vzpomínek očitých svědků, nebo jsou pozdějším plodem spekulativní rekonstrukce uplynulé historické reality autorů Nikodémova evangelia, vypovídají o tom, že bez ohledu na veškeré to vymývání mozků, cítili mnozí lidé žijící v uplynulých dvou tisíciletích, že byl Řím do té věci zlovolně zatahován, a že *nadžidovské okultní špičky vycházely z nějaké, pouze jim známé účelovosti, díky které by pro ně ukamenování Ježíše bylo jednoduše nepřijatelné.*

Tak či onak je historická pravda (nebo vycítění skutečného pozadí té věci, aniž by mu plně porozuměli) v Nikodémovu evangeliu vyjádřena a neztratila se v těch staletích: pánové a pohlaváři sanhedrinu si přáli, aby došlo *jednoznačně k ukřižování* a ponoukali dav, aby od představitele Říma požadoval Ježíšovo ukřižování. Židovská strana si mohla v situaci neustálé politické nestability těch let dovolit nechat ukamenovat kohokoliv, aniž by se musela obávat římských represí, jak je vidět z kanonických textů Nového zákona: ne jeden pokus kamenovat Krista (Jan, 7:32; 8:59; 10:31), návrh Kristovi, aby schválil ukamenování cizoložné ženy (Jan, hlava 8), ukamenování křesťanského prvomučedníka Štěpána (Skutky apoštolské, 7:54-60) v přítomnosti budoucího apoštola Pavla (příčemž vybuzený dav vyvlekl Štěpána

z města bránou, ve které vždy stála stráž). Nic z toho totiž římskou okupační správu neznepokojovalo. Taková poprava by však zaručeně zmařila realizaci scénáře ke zkrocení Mesiáše a Kristovu přeměnu v Antikrista prostřednictvím vytvoření specifických okolností okolo něho a možná i s využitím nějaké té technologie jeho zombifikace, která již v té době existovala.

To byl tedy důvod, proč došlo před Pilátem ke změně skutkové podstaty zločinu, jehož se měl Kristus dopustit. Obvinění z „rouhání proti Bohu“ bylo odvoláno a objevilo se nové, že je „Králem židů“, že si činí nárok na zničení teritoriální celistvosti Římského impéria a podrývá jeho státnost, což automaticky zatáhlo Řím do scénáře zákulisní globální politiky, která vycházela (stejně jako dnes) daleko za rámec představ většiny lidí.

Nepřímý náznak existence jakéhosi skrytého scénáře s ohledem na Krista a dobře sladěného systému jeho realizace najdeme i v Bibli. Abyste ho však uviděli, musíte být vnímaví k Životu; a dokázat vycítit v globálním historickém procesu vnitřní sociální řízení, *kteře je v rozporu se svědomím*; znát literaturu vyprodukovanou zednářským systémem „public relations“ („piárem“ – subkulturou „práce s veřejností“). Potom v biblických zprávách odhalíte takovou zvláštnost: jakmile kdekoliv v Bibli přijde řeč na egyptské žrečstvo nebo kněžské špičky Judska, jsou vždy všichni jejich účastníci prezentováni jako osoby samostatné ve svém jednání, jako členové „občanské společnosti“, zatímco ve skutečnosti jsou všichni členy korporace jednající v rámci sociální doktríny, která je spojuje. Přičemž mezi sebou jsou vázáni tou nejtvrděší stranickou disciplínou hierarchického systému zasvěcení (včetně tajných zasvěcení). Díky této skutečnosti mezi nimi nevznikají rozpory, a to, co je vnějšími pozorovateli vnímáno jako rozpory a neshody, jsou buď rozdílné větve jednoho a toho samého procesu, nebo mají za účel skrytě maskovat něco v jejich jednání.

Řečené platí i pro sanhedrin, v jehož čele stál Kaifáš, který odsoudil Krista. V daném případě Bible otevřeně demonstuje patologickou nenávist kněžských špiček ke Kristovi. Ano, byla tam přítomna tupá a úzkoprsá nenávist ke Kristovi vyvěrající z obav o osud tradice a jejich přívrženců. To však byl proces, jež byl předváděn publiku a měl za účel skrýt daleko rafinovanější a velmi daleko jdoucí scénář chrámového mystéria „zabití a vzkříšení boha“, který měl být vyneszen z chrámu ven a uplatněn vůči davu.

Hlava 10. Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

Kdyby se tuto imitaci „zabití – vzkříšení boha“ povedlo realizovat, byl by Kristus i za předpokladu, že by si uchoval své psychické zdraví a neproměnil se v zombie, *nezávisle na své vůli pošpiněn lží organizátorů této inscenace*. A to – jak se zdálo organizátorům tohoto scénáře – by otevíralo možnosti k jeho vydírání a zneužití jeho osobnosti a autority ve svých cílech. Jakmile by byl spoután se „světovým zákulisím“ svou nevědomou účastí ve lživé imitaci své popravy a následném zdánlivém vzkříšení, měl Kristus převzít roli vůdce ve směřování „světového zákulisí“ k nastolení absolutní světové nadvlády v souladu s doktrínou „Deuteronomia-Izajáše“ – biblického projektu zotročení lidstva ve jménu Boha (viz kapitola 8.4 – druhý díl tohoto kurzu)¹.

Autoři toho scénáře velmi dobře věděli, že vnímání světa davem vylučuje možnost ospravedlnit se před ním z nevědomé spoluúčasti v čemkoliv². Kromě toho by se v případě, že by se z takové nevědomé spoluúčasti pokusil ospravedlnit, obnažila Kristova-Mesiášova bezmoc tomuto scénáři čelit, což by v očích davu deklasovalo jak samotného Ježíše, tak i Pravdu-Skutečnost, kterou předtím lidem zjevil a zaseloby to víru v bezmoc Boha³, nebo v Jeho nevšimavost k tomu, co se na Zemi

¹ A právě s ohledem na to, že tento scénář nebyl v určitých kruzích tajemstvím (všichni nejsou hloupí: pečovatelskou podstatu bezprostředního Kristova okolí mohli někteří pozorní a přemýšliví účastníci daných událostí rozpoznat), vznikla sekta, ve které jako skutečného Mesiáše uctívají Jana Křtitele a Krista považují za nastrčenou figurku, loutku, která byla určena k tomu, aby překroutila pravdu, jak bylo zmiňováno v předchozí kapitole.

² Například po asi 1900 letech byl takto Mikuláš II. nevědomky zatažen do scénáře krvavé neděle z 9. ledna 1905, a ospravedlnit se nedokázal, neboť dav stejně jako dnes i tehdy věřil ve všemocnost a vševědoucnost hlavy státu vyžadující tak, aby „pozemský král“ měl kvality Boha – Krále Nebeského.

³ Kdyby Kristus tomuto scénáři v tehdejších společenských podmínkách čelil silově, ničím by se v prostředcích dosahování svého cíle – z pohledu davu – nelišil od „světového zákulisí“ a jeho periferie. Všichni vůdci, kteří vyzývají k použití síly a jednájí silově, se odvolávají na to, že brání Pravdu-Skutečnost. Pod své prapory tak shromažďují početné davy těch, kteří sami nedokáží odlišit Pravdu od lži, a roznášejí potom zlo a prolévají moře krve třeba i ve jménu skutečně přesvědčivých ideálů Pravdy-Skutečnosti. Kdyby tedy Kristus čelil *scenáři zajetí Mesiáše a jeho zneužití podle libosti* silově, nebylo by to v rozporu s cíli „světového zákulisí“, neboť by to zapadalo do jeho globální strategické scénaristiky, což by neodpovídalo *Záměru a bylo*

děje (právě takto si mnozí vykládají námět Mistra a Markétky); nebo by to zaseló víru v to, že legitimní hierarchové jsou ve společnosti zmocnění realizovat Boží Záměr, a nejednají pouze v mezích Božího dopuštění sloužice démonickému „světovému zákulisí“¹.

A ten scénář byl tedy skutečně spuštěn. Kristus byl zatčen, odsouzen a vydán k popravě. Všichni na vlastní oči viděli, že poprava byla dokonána a lidský syn na kříži zemřel. Byl pochován v jeskyni-hrobce, která pro něj byla speciálně určena, jenže... když nastoupilo ráno, tak se zjistilo, že tělo v hrobce není a „vzkříšen“ nemá být kdo; stát se vůdcem-lidským bohem a králem-Antikristem neměl kdo. Zasvěcení utrpěli krach svého scénáře a tak jim nezbylo než se tvářit vědoucne, přestože byli doběhnuti... Všichni se poplašili a zazmatkovali.

A tak se velmi nepočtená skupina obzvláště zasvěcených „soudruhů“ musela po odhalení této Pravdy-Skutečnosti v tempu samovolného vývoje situace rychle vynasnažit splácet mýtus o vzkříšení Krista a jeho nanebevstoupení, což posílila řadou senzibilních a egregoriálních preludů „zjevení vzkříšeného Krista“ navozených mezi jeho učedníky.

A je třeba přiznat, že tento mýtus se stal kultovním mýtem globálního rozsahu a na mnohá staletí skryl pravdu o tom, jak měli v úmyslu podmanit si Krista tím, že okolo něho vytvoří okolnosti, které by ho pošpinily spoluúčastí ve lži, aby z něj mohli vytvořit krále-Antikrista, a dost možná i řízeného biorobota-zombie. Jenže kultovní mýtus historicky reálného křesťanstva ve svých hlavních črtách pouze kopíruje kultovní mýtus Kumránské komunity, ve které byla vypracována budoucí věrouka o popravě a nadcházejícím druhém příchodu „učitele spravedlnosti“ zavražděného zlým „žrečem“².

v rozporu s jeho cíli: aby všichni lidé dosáhli kvalit zástupců Božích na Zemi.

¹ Vše vyjmenované je ve více či méně jasně vyjádřené formě skutečně přítomno v lidském chápání světa a rozděluje lidstvo na vzájemně spolu nesouhlasící podskupiny, které jsou buď připraveny proti sobě bojovat, nebo již bojují.

² Podívejme se na knihu I. Žerněvské a L. Laskina – Kam vede alej tvořená sfingami, která byla vydána dvakrát: první vydání Moskva, Dětská literatura, 1968, náklad 75 000 výtisků; druhé přepracované a doplněné

Hlava 10. Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

Vzhledem k tomu, že učedníci věřili v Písmo, v proroctví Izajáše a nevěřili prostřednictvím svého svědomí přímo **Bohu, který existuje**¹, stali se obětmi preludů a upřímně, na základě své víry podmíněné jejich mravními měřítky, o těchto preludech poté svědčili.

Nejzřetelnější, nejsilnější, nejtživější a svými následky nejvýznamnější prelud prožil Pavel – horlivý pronásledovatel prvních křesťanů – na své cestě do Damašku:

vydání, Lenizdat, 1990, náklad 100 000 výtisků.

«V jeskyni (...) bylo nalezeno jedinečné bohatství – celá knihovna tvořená pozůstatky starobylých rukopisů na pergamenu, papýru, střepeinách a měděných plátech. Texty byly psány v osmi jazycích. Nalezeno bylo 40 000 fragmentů, které tvořily pozůstatky asi šesti set těch nejstarobylejších knih.

Knihy náležely jedné náboženské komunitě. Vědci si tak mohli přečíst „stanovy komunity“ a další dokumenty, které podrobně popisovaly život, náboženské učení a obřady povinné pro její členy.

Zakladatelem své komunity v nich nazývali jakéhosi „učitele spravedlnosti“ považovaného za božího vyvolence (druhé vydání doplňuje: «mesiáš» – str. 50), který kázal lidem to, co uslyšel od boha. „Učitele“ pronásledoval krutý žrec (druhé vydání doplňuje: «Nečistý žrec se rozhodl „učitele spravedlnosti“ zahubit a dosáhl svého » – str. 50). Po své smrti však měl být „učitel spravedlnosti“ opět vzkříšen a vrátit se na zem, aby všechny soudil a zachránit se měli pouze ti, kteří v něj věří.

To jsou celkem známé podmínky. Je to tak?

Křesťanští bohoslovci byli spokojeni. Nakonec byla přece jen odhalena ta nejstarší památka křesťanství, kterou sestavili současníci a očití svědci Kristova pozemského života, neboť to byl určitě on, Kristus, kdo byl tím „učitelem spravedlnosti“!...

Radovali se však předčasně. Další vykopávky a průzkum rukopisů, mincí a keramiky nalezených v jeskyni ukázaly, že většina dokumentů byla sepsána v prvním století před naším letopočtem» (s dodržením pravopisu prvního vydání, str. 37, 38).

Podle datování I. D. Amusina v jeho knize *Nálezy od Mrtvého moře* (Moskva, Nauka, 1965) spadá činnost kumránského učitele spravedlnosti do konce druhého století a první poloviny prvního století před naším letopočtem (str. 37 s odkazem na Milika, Crosse a další.), tj. do doby před rokem 63 před naším letopočtem, kdy Pompeius dobyl Jeruzalém, což bylo Kumránskou komunitou vnímáno jako odplata za vraždu učitele spravedlnosti (Kam vede alej tvořená sfingami, druhé vydání, str. 50, s odkazem na jednoho z kumránských současníků daných událostí). I. D. Amusin uvádí, jak se

«Saul však ještě stále dychtil po výhrůžkách a po vraždění učedníků Páně. Šel proto k veleknězi a vyžádal si od něho doporučující listy pro synagógy v Damašku, aby tam mohl vyhledávat muže i ženy, kteří se hlásí k tomu směru, a přivést je v poutech do Jeruzaléma. Na cestě, když už byl blízko Damašku, zazářilo kolem něho náhle světlo z nebe. Padl na zem a uslyšel hlas, jež k němu promluvil: "Saule, Saule! Proč mne pronásleduješ?" Saul řekl: "Kdo jsi, Pane?" On odpověděl: "Já jsem Ježíš, kterého ty pronásleduješ. Je pro tebe těžké vzpírat se

Kumránská komunita sama nazývala, a tento název se dá do ruského jazyka přeložit dvojím způsobem: buď jako Nový svaz/spolek, nebo jako Nový zákon.

Ve druhém vydání Aleje sfing je také uvedena informace, že po odchodu „učitele spravedlnosti“ z tohoto světa „fungovalo“ spojení s nebeskou hlavou komunity prostřednictvím nejvyššího kolegia tvořeného dvanácti lidmi (str. 49), což funkčně předjímá nároky „Zástupce Syna Božího“ (oficiální papežův titul) a konkláve jeho kardinálů. Dále se tam píše: «Člověka připravovali ke „strašnému soudu“, po kterém mělo nastoupit království „ducha pravdy“ bez konce» (str. 49, 50).

Kumránský název je významný tím, že námět ležící v základu písem evangelistů (příchod mesiáše, jeho vražda, očekávaný druhý příchod, soud a věčné království pravdy), který se stal jádrem učení církvi z doby po Nicejském koncilu, byl znám již sto let před Kristem a apoštoly. Významná je skutečnost, že na něm již v té době byla založena věrouka a rituální kult jakési komunity souvěrců žijících odloučeně. A významné je i jak se ta komunita sama nazvala – Nový zákon. Významné je i to, že tam byly bez okolků nazvány dvě zneprátené strany: „žrec“, tj. v té době člověk, který patřil k legitimní hierarchii individuálních zasvěcení do něčeho založeného na speciálním systematickém studiu, a z druhé strany Boží vyvolenec, přímo nazývaný Mesiáš, vyslanec Všemohoucího, stojící mimo hierarchii. Významné je, že se po odchodu „učitele spravedlnosti“ na onen svět v komunitě brzy objevila jejich vlastní minikonkláve „kardinálů“ – zárodek hierarchie, který se stal „mystickým“ prostředníkem mezi davem tvořeným „členy komunity“ a zakladatelem náboženského hnutí, který očividně nebyl z tohoto světa. Významná je i sociální orientace členů komunity: vše získáte až po „soudném dnu“, do té doby žijte podle „stanov“ a poslouvejte příkazy prostředníků mezi vámi a zakladatelem, který čeká na nebesích, aby se vám zjevil podruhé a nastolil poté na Zemi konečnou spravedlnost.

To znamená, že Kumránská komunita byla něco jako církve z doby po Nicejském koncilu v miniatuře, sazenice pro jejich následné masové pěstování, která byla závčas zasazena v odloučeném „skleníku“. A vzhledem

Hlava 10 . Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

proti bodcům." Řekl tedy s rozechvěním a bázní: "Pane! Co chceš, abych dělal?" A Pán mu odpověděl: Vstaň, jdi do města a tam se dovíš, co máš dělat." Muži, kteří ho doprovázeli, zůstali stát a nebyli schopni slova; slyšeli sice hlas, ale nespátřili nikoho. Saul vstal ze země, otevřel oči, ale nic neviděl. Museli ho vzít za ruce a dovést do Damašku. Po tři dny neviděl, nic nejedl a nepil.

V Damašku žil jeden učedník, jménem Ananiáš. Toho Pán ve vidění zavola: "Ananiáši!" On odpověděl: "Zde jsem, Pane." Pán mu řekl: "Jdi hned do ulice, která se jmenuje Přímá, a v domě Judově vyhledej Saula z Tarsu. Právě se modlí a dostalo se mu vidění, jak k němu vchází muž jménem Ananiáš a vkládá na něj ruce, aby opět viděl." Ananiáš odpověděl: "Pane, mnoho lidí mi vyprávělo o tom člověku, kolik zla způsobil Tvým svatým v Jeruzalémě. Také zde má od velekněží plnou moc zatknout každého, kdo vyzývá Tvé jméno." Pán mu však řekl: "Jdi, neboť on je Mým nástrojem, který jsem si zvolil, aby nesl Mé jméno národům i králům a synům izraelským. Ukáži mu, co všechno musí podstoupit pro Mé jméno." Ananiáš šel, vstoupil do toho domu, vložil na Saula ruce a řekl: "Saule, můj bratře, posílá mě k tobě Pán - ten Ježíš, který se ti zjevil na tvé cestě; chce, abys opět viděl a byl naplněn Duchem svatým." Tu jako by mu s očí spadly šupiny, zase viděl a hned se dal pokřtít. Pak přijal pokrm a síla se mu vrátila. S damašskými učedníky zůstal Saul několik dní a hned začal v synagógách kázat, že Ježíš je Syn Boží. Všichni, kdo ho slyšeli, žaslí a říkali: "To je přece ten, který se snažil v Jeruzalémě vyhladit všechny vyznavače tohoto jména. I sem přišel jen proto, aby je v poutech odvedl k velekněžím." Saul

k tomu, že v kumránských dokumentech se jednoznačně mluví o boji probíhající na Zemi mezi nějakou hierarchií zasvěcených a vyslancem Všemohoucího, a že činnost odloučené komunity skončila před tím, než Kristus začal kázat, jednalo se v podstatě o „cvičení na zkušebním polygonu“ organizované „světovým zákulisím“ na téma: *Odražení „vpádu“ vyslance Všemohoucího do našich záležitostí a opatření kompenzující naše škody tímto vyslancem Božím způsobené* – podíváme-li se na kumránské události a následné „křesťanské“ dějiny z hlediska Dobré zprávy zvěstující Království Boží na Zemi.

¹ Potvrzují to slova samotného Krista: «Pro vaši malověrnost!» (Matouš, 17:20); «malověrní» (Matouš, 16:8); «Ty malověrný» na Petrovu adresu (Matouš, 14:31) a další.

však stále více rostl v síle a přiváděl do úzkých damašské židy, když dokazoval, že tento Ježíš je Kristus» (Skutky apoštolů, hl. 9).

Takto se tedy Saul stal apoštolem Pavlem a jeho vklad do formování historicky reálného křesťanstva je natolik veliký, že mnozí badatelé studující toto téma přicházeli s tím, že by se historicky reálné křesťanstvo mělo nazývat *paulinismem* (od latinského Paul – Pavel). A zdaleka ne všichni hodnotili Pavlův vklad do formování historicky reálného křesťanstva kladně:

«Vím, že to, co se teď chystám říci a konkrétně, že ta církevní víra, kterou po staletí vyznávají milióny lidí pod názvem křesťanství, není nic jiného než velice brutální židovská sekta, která nemá se skutečným křesťanstvím nic společného, se bude zdát lidem, kteří slovně vyznávají učení této sekty nejen neuvěřitelným, ale dokonce vrcholem toho nejstrašnějšího rouhání.

Já to však nemohu neříci. A nemohu to neříci proto, že aby lidé dokázali využít toho velikého blaha, které poskytuje skutečné křesťanské učení, musí se především osvobodit od toho nelogického, lživého a především hluboce nemravného učení, které před námi skrylo skutečné křesťanské učení. A tím učení, které před námi skrylo učení Kristovo je učení Pavlovo, vyložené v jeho poselstvích, které se stalo základem církevního učení. Toto učení nejen, že není učení Kristovým, ale je to učení, které je s ním v přímém rozporu» (L. N. Tolstoj – Proč se nyní křesťanské národy obecně a ruský jmenovitě nacházejí v neutěšené situaci, 1907).

* * *

Odbočení od tématu:

Nebyl to Kristus, kdo na víru obrátil Saula na jeho cestě do Damašku¹

Proč řadíme epizodu, která se stala Saulovi na jeho cestě do Damašku k přeludům a odmítáme tak skutečnost, že by se mu zjevil skutečný Kristus?

— Protože se vzájemné vztahy člověka nazývaného Kristus a Saula-Pavla v této epizodě společně s některými dalšími, o kterých budeme mluvit dále, vyčleňují z množství příhod uváděných

¹ Odbočení od tématu je uvedeno v rozšířené redakci podle textu práce vnitřního prediktoru SSSR Dialektika a ateismus: dvě neslučitelné podstaty.

Hlava 10. Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

v kanonických textech Nového zákona. *Člověk nazývaný Kristus se v této epizodě nechová tak, jak se Kristus choval ve všech ostatních svědectvích o jeho jednání, která neznevěrohodňujeme.*

Člověk nazývaný „Kristem“ se v epizodě se Saulem na jeho cestě do Damašku nechová křesťansky:

- Skutečný Kristus léčil nemocné a mrzáky, a zde byl Saul, přestože pouze dočasně, oslepen (Bůh a Jeho vyslanci se dokáží obejít bez průvodních „vedlejších“ efektů podobného druhu).
- Skutečný Kristus nikdy nikoho nenutil silou, strachem ani vydíráním, aby ho následoval, zde však byl Saul vyveden z míry a vyděšený, když se podřizoval¹ tomu, kdo ho vyzval, aby mu sloužil.
- I v případě, že bychom se soustředili na epizodu vyhnání obchodníků z chrámu, kdy Kristus prý použil hrubou sílu², tak přitom tehdy

¹ Saulovo rozhodnutí následovat Krista nebylo přijato po promyšlené úvaze, což jen znovu potvrzuje, že se Saul stal obětí preludu.

² Přestože zastáváme názor, že tato epizoda byla vymyšlena až zpětně zaprvé s cílem zaměnit náboženství člověka a **Boha, který existuje**, chrámovou obřadností formující egregor, tedy uplatňováním kultu sociální egregoriální magie v praxi, což potom zastiňuje *jevy a obraz Boha* v duších lidí; a zadruhé s cílem ztotožnit ve vědomí lidí démonickou aktivitu uplatňování ničím neomezované svévole s Božím Záměrem. Přečtete si tuto epizodu pozorně:

«13. Byly blízko Židovské Velikonoce a Ježíš se vydal na cestu do Jeruzaléma. 14. V chrámu našel prodavače dobytka, ovcí a holubů i penězoměnce, jak sedí za stoly. 15. *Udělal si z provazů bič a všechny z chrámu vyhnal, i s ovceci a dobytkem, směnárníkům rozházel mince, stoly převravel.* 16. A prodavačům holubů <podle našeho názoru bylo „holubů“ zcela očividně dodatečně doplněno, neboť osloveni byli všichni prodavači a penězoměnci> poručil: "Pryč s tím odtud! Nedělejte z domu mého Otce tržiště!" 17. Jeho učedníci si vzpomněli, že je psáno: „Žárlivost na Tvůj dům Mne stráví.“ 18. Židé mu řekli: „Jakým znamením nám prokážeš, že to smíš činit?“ (Jan, 2:13-18).

Do vývoje té situace „nezapadá“ informace z patnáctého verše. Kdyby se něco takového opravdu stalo, *nevyhnutelně by zasáhla chrámová stráž*. Kdo o tom pochybuje, ať zkusí najít na tržišti provazy, které nikomu nepatří, nebo se je pokusí někomu sebrat, udělat si z nich bič a začít vyhánět obchodníky z kteréhokoliv tržiště; nebo zkuste takto vyhnat z křesťanského chrámu ty, kteří *v jeho zdech navzdory těmto Kristovým slovům* prodávají rekvizity kultu (obětní zvířata byla v Jeruzalémském chrámu té doby také rekvizitami kultu)

nikoho nezmrzačil, nikdo nebyl ochromen hrůzou, ničí vůle nebyla v jeho psychice nahrazena vůlí cizí.

Skutečný Kristus nikdy v nikom nevyvolával strach, nikdy nikomu neubližoval, a to ani dočasně, nikdy nikoho nevydíral (a tím spíše nevydíral skrytě rafinovaným způsobem bez nutnosti použít slova), nepotlačoval ani nedefinoval něčí vůli¹, *ani nevyvolával dvojsmyslné situace, které by umožňovaly obvinít jeho i Boha z něčeho podobného.*

V činnosti pravého Krista a v činnosti člověka, jehož duch se zjevil Saulovi na jeho cestě do Damašku, se odrážejí dvě různé a vzájemně neslučitelné mravnosti.

K takovému obrácení na „křesťanství“, jaké podstoupil Saul, by nemohlo dojít, jestliže by ho opravdu ke službě povolal pravý Kristus. Skutečný Kristus všem, na koho se obracel, odhaloval pravdu. Buď ji vykládal jasně a přímo tak, aby ho lidé jednoznačně pochopili; nebo jako skutečný dialektik (viz hl. 5 tohoto kurzu) pokládal jednoznačně vyložitelné **návodné otázky**. Pokud si na ně ten, komu je položil, *upřímně podle svého svědomí*² odpověděl, dokázal se *svým rozumem*

a vydávají „potvrzení“ o úhradě církevních služeb a náležitostí: narazíte přitom jak na „ochranku“, tak i na policii.

A zde prý po této Ježíšově výtržnosti na chrámovém dvoře (neboť dobytek i to další zboží se určitě neprodávalo přímo v budově chrámu) pokračoval klidný rozhovor s obchodníky a dalšími židy, a to včetně prodavačů holubů (kteří se z jakéhosi důvodu při tom útoku nerozprchlí na všechny strany, aby zachránili jak svá těla, tak i své zboží před údery biče).

Prohlášení, že Záměr je nevyzpytatelný, že stráž nepřiběhla, neboť byla psychologicky zastavena a dav byl ze stejného důvodu naladěn k poklidné besedě a pokládání otázek o znameních, je bohapustá výmluva na obranu kanonického písma a církevní tradice. Navíc činí z Krista levného tržištního iluzionistu: rozhánět obchodníky bičem, *vyvolávat v nich tak zlost a naštvanost* a přitom psychologicky brzdit stráž a zklidňovat dav? To je ničím neomezovaná svévole démonismu a pozérství.

Ve skutečnosti obchodníci, kteří *jako pošetilé mouchy zaplnili, co se dalo*, opouštěli svá „obchodní pracoviště“ sami, neboť se tam začali cítit nepochopitelně „nepříjemně“: to je vytlačovala matrice (míra bytí - мѣра бытия) podporovaná Ježíšem, ve které pro ně nebylo místo.

¹ Připomeneme, že lidská vůle je vždy uplatňována z úrovně vědomí, vůle je vždy uvědoměle racionální.

² Oklamat sám sebe je, stejně jako podvést Boha, věc nemožná, přestože se člověk může dlouho těšit iluzemi o zdánlivě zdařilém sebeklamu. A

Hlava 10 . Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

odpoutat od „moudrosti“ tohoto světa, která je z hlediska Boha šílenstvím, a dosáhnout Pravdy-Skutečnosti. A každý měl svobodu volby buď Pravdu-Skutečnost, kterou mu Kristus tím či oním způsobem odhalil, odvrhnout nebo ji přijmout za základ svého života.

Saul se nestal „křesťanem“ a apoštolem Pavlem ze své dobré uvědomělé vůle a *nepřehodnotil přebývající v usmířené a dobré náladě svá předchozí přesvědčení-pomýlení*, která načerpal z „moudrosti“ tohoto světa v průběhu celého svého předchozího života, ani jejich podmíněnost svou reálnou mravností, ale podřídil se duchu, který ho oslovil ve stavu, kdy byl vyveden z míry a vyděšený. Uchoval si tak *mravnost (jako hierarchicky uspořádaný souhrn mravních měřítek)*¹, která mu byla dříve vlastní. Nezměnil tedy v sobě nic, kromě úsudkového vztahu k faktům, která mu byla i tak již dříve známa:

- dříve horlivě popíral, že *Ježíš je Kristus (Mesiáš, pomazaný – Bohem vyvolený ke splnění určité mise v Záměru)*,
- a poté začal horlivě kázat, že *to právě Ježíš je Kristus*.

A obzvláštní otázka:

Prál by si skutečný Kristus a skutečný Bůh, aby právě křesťanství lidé přijímali v obavách a s bázní, aniž by byli schopni něco si z něho odnést? Tedy aby ho přijímali tak, jak to cosi kdysi přijal Saul-Pavel?

Jestliže má člověk obavy a strach, měl by se *prostě obrátit* přímo k Bohu s prosbou o ochranu a pomoc.²

A Saul si na Boha ani nevzpomněl, neboť přišel o své sebeovládání. Dříve než *v něm vyvolali obavy a strach využívající Božího dopuštění ve vztahu k němu*, byl Saul Bohu velmi vzdálen a tvrdohlavě setrval v tomto svém sebeodcizení se Bohu. Obětí preludu se v Božím dopuštění Saul stal proto, že jak před svou cestou do Damašku, tak i v jejím průběhu byl posedlý zlobou a v tomto svém naladění (emocionálně-smyslovém naladění – viz kapitoly 4.5 a 5.9) neměl ani pomýšlení na to, že by měl přemýšlet o Bohu; o svých osobních

jestliže si lidé upřímně odpovídali na *návodné otázky* položené Ježíšem, vedlo je to ke skutečnému pochopení těch či oněch stránek Života.

¹ Viz kapitola 4.4 tohoto kurzu.

² «A jestliže tě satan pokušením dráždí, pros Boha o ochranu, vždyť On slyší je i vševědoucí.» (Korán, 41:36).

VZÁJEMNÝCH vztazích s Ním; o tom, čemu *a jak* učil Ježíš, a zda to bylo pravdivé.

Takže když slepě a nepřičetně věřil farizejské tradici vyznání judaismu, žil v režimu zombie mimo náboženství skutečného Boha a sám se tak před Ním uzavřel svou nepřičetnou vírou v „moudrost“ tohoto světa, když zlobně a nesmyslně odmítal všechno, co se k němu alespoň oklikou dostávalo z Božích ponaučení, která lidem předával Ježíš, dokud mezi nimi žil jako jeden z nich. A bylo tomu tak, přestože i Saul měl neustále otevřenou možnost k tomu, aby se zamyslel nad tím, co se k němu z Ježíšových kázání oklikou dostávalo; měl možnost *předem se k Bohu pomodlit a poprosit ho o ochranu před přeludy, jestliže neměl víru ve smrtelného člověka – v Ježíše*. Potom mohl za Ježíšem jít a promluvit si s ním, pokud byl přesvědčen, že Bůh vyhověl jeho modlitbě, takže ho před přeludy chrání On sám, jak ho o to prosil. Jenže to pro sebe Saul nepovažoval za životně důležité; za životně důležité považoval represe ve vztahu k lidem s jinou vírou a přesvědčením. Taková tedy byla Saulova mravnost před tou epizodou na jeho cestě do Damašku.

A v souladu se svými mravy Saul okamžitě, jakmile mu někdo předvedl svou převahu a nazval se Ježíšem, nabyt přesvědčení, že ten někdo musí být skutečný Ježíš Kristus, aniž by se vůbec zamyslel nad tím, že ve vztahu k němu byl použit eticky úplně stejný přístup, jaký předtím sanhedrin použil i ve vztahu k Ježíši Kristu, dokud ještě žil jako člověk mezi lidmi; a že se v tomto přístupu v obou případech projevila jedna a ta samá mravnost:

«Naše síla bude zákonem pravdy, neboť co je slabé, ukazuje se být bez užitku¹» (Kniha moudrostí, hl. 2:11, výklad mravní pozice nesprávně smýšlejících, pokoušejících Boha svým zahráváním si s popravou světce, jež je usvědčoval) \approx **«Je pro tebe těžké vzpírat se proti bodecům²»** (Skutky apoštolů, 9:5, slova toho, jež se jako duch Saulovi zjevil).

¹ «Bůh není v síle, ale v Pravdě!» - slova na Rusi připisovaná Alexandru Něvskému.

² Současný ekvivalent: «proti sukovici není obrany (kromě jiné sukovice)», o jehož pravdivosti mnozí nepochybují navzdory smyslu předchozí vysvětlivky. Bodec byl ve starověku v podstatě všeobecně dostupným analogem sukovice: zaostřený kůl bez kovového zakončení, určený k tomu, aby se používal jako kopí.

Rozdíl je pouze v tom, že:

- v případě Ježíše Krista byl ten přístup uplatněn prostřednictvím členů sanhedrinu, jeho stráží, římských úřadů, davu pomlouvačů a zevlounů v jejich personálním složení;
- a v případě Saula se ten přístup projevil výlučně duchem a hmotně se nikoho jiného nedotknul, kromě snad samotného Saula, který byl náhle oslepen.

Bůh nikoho Svou vůlí nepřivádí do oblasti Božího dopuštění.

Všichni se dostávají do oblasti Božího dopuštění sami, ze své vlastní vůle, když se **pod vlivem svých zvrácených nebo narušených mravů**, díky své nevnímavosti a tvrdohlavosti odchylují od spravedlnosti/pravověrnosti vlastní Životu a **zatvrzele ignorují** všechna varovná znamení a nápovědy, které je mají uvést na správnou cestu a jsou Shora poskytovány tak či onak každému, dříve než on sám vstoupí do oblasti Božího dopuštění.

A to platí i pro Saula na jeho cestě do Damašku.

Kromě toho skutečný Kristus, jak vyplývá ze svědectví o něm dokonce i z kanonických textů Nového zákona, nikdy *neodmítnul ničí prosbu, aby byl zbaven bésů, vyléčen z bolesti a neduhů¹; a tím spíše*

¹ Podrobný výklad epizody s kananejskou ženou (Matouš, 15:21-28), ve které Kristus prý napřed odmítnul vyléčit její dceru, je v materiálech Koncepce sociální bezpečnosti uveden v kapitole 12.2.4 – čtvrtý díl tohoto kurzu. Zde to vysvětlíme pouze ve zkratce.

Způsob, kterým je epizoda s vyléčením dcery kananejské ženy podána v kánonu Nového zákona, představuje Krista jako člověka, který se zřekl Lásky a apoštoly jako neschopné Lásky: «A hle, jedna kananejská žena z těch končin vyšla a volala: „Smiluj se nade mnou, Synu Davidův! Má dcera je zle posedlá.“ Ale on jí neodpověděl ani slovo. Jeho učedníci přistoupili a žádali ho: „Zbav se jí, vždyť za námi křičí!“ On odpověděl: „Jsem poslán pouze ke ztraceným ovcím z lidu izraelského» (Matouš, 15:22-24). Kdyby Ježíš na žádost apoštolů vyléčil její dceru, jednalo by se o almužnu. Její vyléčení poté, kdy Kananejka uznala, že její důstojnost a důstojnost psa jsou si rovný, bylo vyjádřením démonismu v jeho sebevyzdvihování si se utlačování ostatních.

V kánonu Nového zákona je totiž epizoda, ke které reálně došlo, rozdělena na dva náměty, čímž došlo k jejímu překroucení. Ježíš neodmítnul Kananejce pomoc a sám se vrátil, aby jí vyšel vstříc, a zanechal tak apoštoly, kteří zatím pokračovali v cestě, poněkud stranou. Když si s ní promluvil a

neodmítnul nikomu z věřících ani nikomu z těch, kteří uvěřili, i když dříve patřili mezi nevěřící. Pavel však jako již uznáný apoštol-učitel svědčí o opaku:

«A abych se nepovyšoval pro výjimečnost zjevení, jichž se mi dostalo, byl mi dán do těla osten, posel satanův, který mne sráží, abych se nepovyšoval. Kvůli tomu jsem třikrát volal k Pánu, aby mne toho zbavil, ale on mi řekl: "Stačí, když máš Mou milost; vždyť v slabosti se projeví Má síla." A tak se budu raději chlubit slabostmi, aby na mně spočinula moc Kristova» (Druhý list Korintským, 12:7-9)

A vyvstává tu tedy otázka:

- buď «v slabosti se projeví Má síla», jak to někdo sdělil Saulovi?
- nebo *se Síla Boží projevuje ve spravedlnosti/pravověrnosti* bez ohledu na lidskou „slabost“ či „sílu“? – to znamená, že Bůh není v síle, ale v Pravdě.

A tyto dvě možnosti zdaleka vždy nejsou jedno a to samé Boží dílo.

Také je třeba si povšimnout, že skutečný Kristus vždy vyváděl lidi z oblasti Božího dopuštění a Pavla ponechal *s ostnem v těle – s poslem satanovým*, a doprovodil to ušlechtilými „poučkami“: „aby se nepovyšoval“?

vrátil se k apoštolům, našel je, jak se přou: to jim – kteří se přeli – náleží ta nenávidná slova o rovnosti důstojnosti Kananejky s důstojností psa, připisovaná u Matouše Kristovi (15:26), a její údajný souhlas s tímto ponížením. Když zastihnul apoštoly ve při o právu židů na etiku rasově-„elitářského“ vyvyšování se nad nežidy a o právu Mesiáše – *podle jejich názoru „prvního hierarchy“ stojícího mimo kritiku* – na odpadlictví od Starého zákona a od politiky vštěpování rasismu v určitých jemu známých případech, tak jim Ježíš, aby je přivedl k rozumu a osvobodil je z moci rasistických bludů, vyprávěl podobenství o bližním, které je v kánonu Nového zákona uvedeno u Lukáše (10:30-37).

Aby překroutili pravdu a zablokovali rozum slepou vírou, „svatí“ otcové-zakladatelé křesťanských církví rozdělili ten námět na dva kusy a postavili tyto dva úryvky proti sobě, přičemž je samozřejmě přepracovali v souladu se svými cíli. To je příkladem toho, jak zlovolně a cílevědomě je uměle vytvářena „jednota a boj protikladů“ tam, kde reálně žádné nejsou.

Jedná se o uplatnění ďábelské logiky a *implicitní dialektiky*, jež existovaly dlouho předtím, než G. Hegel a K. Marx vůbec něco napsali, při řešení úkolu, kterým je řízení procesu formování nové věrouky a egregoriálně-magického kultu.

Hlava 10. Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

— **Tak to nebylo.** Skutečný Kristus by Pavlovi pomohl přehodnotit jeho mravy a tím by byl problém vyvyšování se překonán: «Bůh nezmění to, co je v lidu nějakém, pokud se tento sám nezmění.»¹ Jestliže však Pavlův problém s povyšováním se existoval stejně jako dřív i v době jeho služby, znamená to, že měl Pavel i nadále démonickou strukturu psychiky a mravnost jí příslušející, neboť byl stejně jako dřív odvrácen od pravého Boha a větší částí svého počínání nesloužil Bohu ani nepokračoval v tom, co započal Ježíš, přestože byl upřímně přesvědčen o opaku toho, co jsme zde uvedli.

Jak měl posel satanův srážet Pavla v jeho „povyšování se pro výjimečnost zjevení“ nám není jasné, a to tím spíše, že sám Pavel okamžitě dodává, že se „bude chlubit...“.

Alternativní odpověď na otázku: „*Co dělal posel satanův?*“ spočívá v tom, že tento posel, který Pavla neustále doprovázel, přenášel zprávy o jeho záměrech a činech svému – *nevěšvědoucimu* – šéfovi, což bylo nezbytné pro udržování stability procesu řízení situace okolo Pavla prostředky egregoriální magie v mezích Božího dopuštění.

A ta ponaučení, o kterých Pavel říká, že prý pocházela od Krista, týkající se odmítnutí zbavit ho posla satanova – běsu plnicího funkci sledování, přenášení informací o situaci okolo něho a o jeho pohybu, který navíc objekt své péče deprimoval, i když jeho chvástání a vyvyšování se nepotlačoval, jsou v rozporu s Božím slibem z Kázání na hoře:

«Proste, a bude vám dáno; hledejte a naleznete; tlučte a bude vám otevřeno. Neboť každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu bude otevřeno. Což by někdo z vás dal svému synu kámen, když ho prosí o chléb? Nebo by mu dal hada, když ho prosí o rybu? Jestliže tedy vy, ač jste zlí, umíte svým dětem dávat dobré dary, tím spíše váš Otec v nebesích dá dobré těm, kdo ho prosí!» (Matouš, 7:7-11).

Avšak Pavel Jeho – Boha Všemohoucího – neprosil, aby ho posla satanova zbavil. Prosil toho, koho považoval za pravého Krista.

Cožpak by se Ježíš svým odmítnutím uzdravit Pavla sám protivil tomu, co mu Bůh Všemohoucí v křesťanství nazývaný „Bohem Otcem“ nakázal, aby předal lidem, a co je všem známo z textu Kázání na hoře?

— **Tak to nebylo.**

¹ Korán, 13:12 (11).

Skutečný Kristus by se nemohl zachovat k Saulovi tak, jak mu to připisuje *novozákonní kleveta* ve vyprávění o náboženské proměně Saula v Pavla a jak o tom svědčí sám apoštol Pavel ve Druhém listu Korintským (12:7-9), protože pravému Kristovi, pravému křesťanství není vlastní využívat ve svých cílech Boží dopuštění, ať už v jakýchkoliv podobách a ve vztahu k absolutně nikomu, zato je jim vlastní *nesmlouvavě* vyvádět lidi na svobodu z *oblasti dopuštění, pokud se v ní ocitli*.

A jestliže jsme my, hříšní lidé, přestože víme, co děláme, přece jen schopni natolik poklesnout (ze slabosti vůle, nebo vadnosti svých mravních měřítek, nebo chybnosti jejich hierarchického uspořádání), abychom zjištěně využívali Boží dopuštění ve vztahu k okolním lidem projevující tak svůj démonismus, tak sám Kristus není schopen takového odpadlictví od své vlastní podstaty, jinak by přestal být Kristem: upadl by do hříchu.

Tak, jak o tom pojednává Nový zákon v epizodách souvisejících s Pavlem, se mohl chovat pouze pseudo-Kristus – Antikrist, nebo někdo jiný, záluďný.

A tak se v konání Pavla projevilo to, před čím varoval sám Ježíš:

«Když někteří mluvili o chrámu, jak je vyzdoben krásnými kameny a pamětními dary, řekl <Ježíš: naše vysvětlení k citaci>: „Přijdou dny, kdy z toho, co vidíte, nezůstane kámen na kameni, všechno bude rozmetáno.“ Otázali se ho: „Mistře, kdy to nastane? A jaké bude znamení, až se to začne dít?“ Odpověděl: „Mějte se na pozoru, abyste se nedali svést. Neboť mnozí přijdou v mém jménu a budou říkat: „Já jsem to“ a „nastal čas“. Nechoďte za nimi“» (Lukáš, 21:5-8).

A na člověka, jehož ve Skutcích apoštolů nazývají „Kristem“ při popisu příhody se Saulem na jeho cestě do Damašku, se plně hodí Kristova slova, která jsme dvakrát tučně zvýraznili v následujícím citátu:

«Střezte se lživých proroků, kteří k vám přicházejí v rouchu ovčím, ale uvnitř jsou draví vlci. **Po jejich ovoci je poznáte.** Což sklízíte se z trní hrozny nebo z bodláčí fiky? Tak každý dobrý strom dává dobré ovoce, ale špatný strom dává špatné ovoce. Dobrý strom nemůže nést špatné ovoce a špatný strom nemůže nést dobré ovoce. Každý strom,

Hlava 10. Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

kteřý nedává dobré ovoce, bude vyřát a hozen do ohně. **A tak je poznáte po jejich ovoci**» (Matouš, 7:15-20).

A svědčice sám o sobě učedníkům Jana Křtitele, Ježíš také neobracel jejich pozornost na své osobní zvláštnosti jako takové, ale na plody činů, jejichž očitými svědky se učedníci vyslaní Janem stali, přičemž se zdržel toho, aby slovy prohlašoval, že to právě on je Kristus¹:

«O tom všem se dověděl Jan² od svých učedníků. Zavolal si dva z nich a poslal je k Ježíšovi s otázkou: „Jsi Ten, Který má přijít, nebo máme čekat jiného?“ Ti muži k němu přišli a řekli: „Poslal nás Jan Křtitel a ptá se: Jsi Ten, Který má přijít, nebo máme čekat jiného?“ A v tu hodinu uzdravil Ježíš mnoho lidí z nemocí, utrpení a z moci zlých duchů a mnohým slepým daroval zrak. I odpověděl jim: „Jděte, zvěstujte Janovi, co jste viděli a slyšeli: Slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluší slyší, mrtví vstávají, chudým se zvěstuje dobrá zpráva. A blaze tomu, kdo se kvůli mně nepoddá pokušení! (nade Mnou neuráží – český ekumenický překlad Bible)“» (Lukáš, 7:18-23).

Ale nebylo přece řečeno, že:

¹ O tomto Ježíšově postoji (že o něm svědčí činy) vyhlášeném na jednání u prvního hierarchy informuje i Jan: «Velekněz se dotazoval Ježíše na Jeho učedníky a na Jeho učení. Ježíš mu řekl: „Já jsem mluvil k světu veřejně. Vždycky jsem učil v synagóze a v chrámu, kde se shromažďují všichni Židé, a nic jsem neříkal tajně. Proč se Mě ptáš? Zeptej se těch, kteří slyšeli, co jsem říkal. Ti přece vědí, co jsem řekl.“ Po těch slovech jeden ze strážců, který stál poblíž, udeřil Ježíše do obličeje a řekl: „Tak se odpovídá veleknězi?“ Ježíš mu odpověděl: „Řekl-li jsem něco špatného, prokaž, že je to špatné. Jestliže to bylo správné, proč mě biješ?“» (Jan, 18:19-23).

Jenže pro „moudrost“ davo-„elitářství“ tohoto světa má význam „kdo, komu a jak?“², ale už nemá význam „co?“ – a v tom je ten zásadní rozdíl mezi „moudrostí“ tohoto světa a moudrostí Božího vnuknutí.

² Byl v té době v žaláři kvůli Herodiadě – manželce Filipa. Herodiada žila s jedním ze spoluvládců Judska s tetrarchou Héródem (bratrem svého zákonného muže) a „obtočila si ho okolo prstu“. Veřejná kritika tohoto smilstva se stala podnětem k tomu, aby Jan, který se nacházel v oblasti Božího dopuštění za své kázání o pravdivosti „proroctví“ Izajáše o nadcházející Kristově popravě, zaplatil životem, když si Herodiada prostřednictvím své dcery, která chytla Héróda za slovo, přála nechat přinést hlavu Jana Křtitele na tácu (Matouš, 14:1-11).

«Naháním hrůzu a strach těm, kdo se protiví mně i tomu, čemu učím. A aby se mi podřizovali, byli mi zcela oddáni, dočasně je mrzačím a ponechávám v tomto stavu do té doby, dokud nejsou svolní, že budou žít podle mého učení a sloužit mi. Jakmile vyjádří svůj souhlas s tím, že mi budou sloužit, tak je vyléčím a oni mi slouží... ze strachu, ne podle svědomí, a proto jsou bez mé vůle ničím.»

Nebylo to řečeno proto, že nic z *podobné démonické, ničím neomezované svévole v jednání v mezích Božího dopuštění*, se v činech pravého Ježíše Krista, který blahý Záměr Boží plnil nezištně a upřímně, nevyskytovalo. A na cestě do Damašku bylo všechno jinak: ten, kdo se v duchu zjevil Saulovi, *se slovy sám nazýval Kristem a svými činy byl antikristem*.

Zato sám Pavel jednal přesně tak, jak ve vztahu k němu jednal i antikrist, a jak nikdy nejednal mezi lidmi sám skutečný Kristus. Aby zvítězil nad propagandou oponenta, Pavel vyřknul:

«Ale Elymas, ten kouzelník (tak se totiž vykládá jeho jméno) vystoupil proti nim a snažil se odvrátit místodržitele od víry. V tu chvíli Saul, kterému říkali také Pavel, byl naplněn Duchem svatým, upřel na Elymase zrak a řekl: „Ty svůdce všeho schopný, synu ďáblův, nepříteli veškeré pravdy! *(český ekumenický překlad: nepříteli Boží spravedlnosti)*, kdy už přestaneš podvracet přímé cesty Páně? Nyní na tebe dopadne Boží trest: Oslepneš a neuzříš sluneční světlo až do času“ *(český ekumenický překlad: dokud se Bůh nad tebou neslituje)*. Tu Elymase náhle obestřela mrákota a tma, tápal kolem sebe a hledal, kdo by ho vedl za ruku. Když místodržitel uviděl, co se stalo, uvěřil, pln údivu nad učením Páně» (Skutky apoštolů, 13:8-12)

Nenašel slova, která by srozumitelně usvědčila Elymase z nepravdy, a tak se opět uchýlil k osvědčenému: «Naše síla ať je zákonem pravdy!» s odvoláním se na Ducha Svatého, přestože ten je duchem pravdy uvádějícím lidi do veškeré pravdy, a kdyby byl s Pavlem, našel by ta správná slova úplně stejně, jako je vždy nacházel pravý Kristus. Takže v tomto případě opět nezbyvá, než si připomenout Kristova slova: «Po jejich ovoci je poznáte.»

Znamená to, že mravnost apoštola Pavla se nezměnila a byla stále identická s mravností Saula – pronásledovatele prvních křesťanů - fanaticky-policejní, se sklonem k uplatňování represí. Rozdíl byl jen

Hlava 10 . Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

v tom, že když se Saul-Pavel stal apoštolem, nejednal již jménem prvních hierarchů starozákonního judaismu, ale jménem Ježíše Krista.

Samozřejmě, že na cestě do Damašku Saul nemusel vědět vše to, co jsme uvedli z kánonu Nového zákona, a co usvědčovalo toho, jež se mu zjevil, přinejmenším jako drobného antikrista, jestliže se nejednalo přímo o církve očekávaného Antikrista. Jenže po této své příhodě Pavel prožil ještě mnohá léta a setkával se i s dalšími apoštoly, kteří se setkali s pravým Ježíšem Kristem v době, když žil jako člověk mezi lidmi.

Není možné, aby Pavel nerozmlouval s nimi i dalšími z prvních křesťanů o mnohém. A oni mu nemohli nevyprávět o tom, co jim bylo známo z jejich rozmluv se samotným Ježíšem, a čeho byli svědky *z jeho života o jeho jednání s jinými lidmi*. A jak vyplývá z textů Apoštolských skutků a evangelií jednotlivých apoštolů, včetně samotného Pavla, byl Pavel kazatelem, který toho mnoho věděl o starozákonní tradici i o věrouce, která byla vyjádřením toho, jak subjektivně a mravně podmíněně apoštolové porozuměli tomu, co oni sami nazývali Kristovým učením, na kterém založili historicky reálné křesťanství.

Avšak ani za celý svůj následující život, kdy se od jiných dozvěděl mnohé o způsobu života a jednání skutečného Ježíše Krista, Pavel nezačal pochybovat o tom, že to byl Ježíš, kdo ho na cestě do Damašku vyzval ke službě, přestože sám napsal: «A není divu, vždyť sám satan se převléká za Anděla Světla» (Druhý list Korintským, 11:14). A neměli o tom pochybnosti ani apoštolové, kteří doprovázeli pravého Ježíše Krista za jeho života mezi lidmi, které on sám systematicky učil, přestože ti už určitě zcela přesně museli vědět všechno to, co je nám známo z kánonu Nového zákona i více, a i přesto uznali, že Pavel byl vybrán Ježíšem.

To charakterizuje i jejich reálnou mravnost a znamená to, že se všichni k učení zanechanému Kristem postavili laxně jako k učení, které nebylo určeno k tomu, aby především je samotné, dříve než koho jiného, přivedlo k rozumu, ale jako k učení určenému výlučně pro ty ostatní, neboť oni přece byli vyvoleni a díky samotnému svému pobytu s Kristem se jim dostalo jeho ducha (společně s informacemi) a tak si vlastně již tímto způsobem *osvojili* a stali se

nositeli té samé pravdy, kterou přinášel Ježíš, dokud žil jako člověk mezi lidmi.

A to nás vede k otázce mravnosti, kterou potom ve své věrouce připisovali Bohu formující tak dalšího vymyšleného boha-egregor, a k její odlišnosti od pravé mravnosti Boha Všemohoucího, který existuje.

Přičemž obzvláště zdůrazníme, že nemáme v úmyslu Pavla a apoštoly odsuzovat, ani jim připisovat veškerou odpovědnost za ta neštěstí, která způsobilo spojení historicky reálného „křesťanství“ se starozákonním-talmudistickým judaismem v epoše lidských dějin po prvním Kristově příchodu. Tato neštěstí by ve skutečnosti nebyla možná, kdyby zvítězila ta věrouka, jejímž byl nositelem a kterou šířil Ježíš, a ne věrouka apoštolů, která tu pravou Kristovu zaměnila.

Když lidé přijímali víru od apoštolů, měli povinnost sami přemýšlet. Mohli se obrátit bezprostředně k Bohu, jak je tomu učil Ježíš (jak je to učí modlitba Otčenáš, kterou tu zanechal). Dostali možnost zvolit si jinou víru, a ukázat apoštolům, v čem se zmýlili a neměli pravdu a Bůh by je v tom bezesporu podpořil.

Dějiny musíme přijmout takové, jaké byly: vše proběhlo tím nejlepším možným způsobem s ohledem na mravnost vlastní každému z lidí; kdyby alespoň jeden člověk změnil svoji reálnou mravnost a vyjádřil jí ve svých záměrech, ve snech, svým vnějším viditelným chováním, dějiny by byly jiné¹; nebyly by tak skličující, kdyby lidé sami hledali pravověrnost a soulad s Bohem. **Vezmeme-li v úvahu reálné mravy lidí, tak nezbyvá než přijít k závěru, že vše dopadá o něco lépe, než by mohlo, kdyby Bůh nepotlačoval amorálnost lidí okolnostmi, které nedokáže ovlivnit žádný člověk ani všichni lidé**

¹ To je k odpovědi na otázku, kterou pokládá mnoho lidí: „A co s tím já sám zmožu?“ – Tak především každý může posoudit, přehodnotit a změnit svou mravnost.

A v posuzované tématice formování historicky reálného „křesťanství“ vliv jednoho obyčejného člověka na další staleté dějiny lidstva nejjasněji ukazuje epizoda, kdy Kristus vyzval apoštoly k modlitbě v Getsemanské zahradě: kdyby jen jeden z nich dokázal alespoň zůstat vzhůru, nebo se dokonce pomodlil společně s Kristem, vše co následovalo, mohlo být jinak: historicky reálné křesťanství se mohlo stát tím pravým náboženstvím lidí a Boha a nezměnilo by se v eggregoriálně-magický kult, jakým se reálně historicky stalo.

Hlava 10. Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

dohromady. Apoštolové udělali, co mohli. I oni, stejně jako všichni ostatní lidé, byli vychovaní a žili v davo-„elitářské“ kultuře, a proto nemohli být bez chyb.

Jenže zformování „křesťanství“ se v té podobě, v jaké historicky reálně vzniklo, když se proměnilo v jednu z mnoha modifikací idealistického ateismu, ukázalo být možným v důsledku mravně podmíněného principu vlastního téměř všem prvním křesťanům¹. Přestože byl tak či onak vlastní téměř všem prvním křesťanům, velmi přesně ho vyjádřil sám apoštol Pavel:

«Chce-li někdo z vás být v tomto světě moudrý, musí se stát bláznem, aby se stal moudrým, neboť moudrost tohoto věku je bláznovstvím před Bohem» (První list Korintským, 3:18, 19).

Ale v životním dialogu s Bohem rozum jedince přebývající „na tomto světě“ pouze vnímá a vyhodnocuje to, co je mu dáváno Shora prostřednictvím Rozlišení, a zařazuje to do svého systému chápání světa, což obnažuje před jeho vědomím možnost změnit mravnost a vnímání světa směrem k objektivní pravověrnosti, nebo směrem dalšího odklonu od ní. A každý, dokonce i když to netuší a nechápe, vnáší svůj vklad buď v to, aby „moudrost“ tohoto světa, která je bláznovstvím před Bohem, i nadále upevňovala svou vládu ve společnosti a stále rafinovaněji zotročovala lidi; nebo v to, aby se moudrost Všemohoucího dostala tomuto světu a byla zhmotněna v každém jeho obyvateli, v jeho záměrech a jednání a udržovala tak ve společnosti, v zemské biosféře a vesmíru soulad.

A jestliže člověk skutečně zatratí svůj rozum, upřednostní Pavlovu radu a stane se bláznem, *jak to neměnně sám Pavel praktikoval po celý svůj život*, bude tento životní dialog člověka a Boha – jinak nazývaný „náboženstvím“ – zpřetrhán samotným člověkem, kterému zbyde pouze *slepá, bláznivá, fanatická víra v cosi, v egregoriálně-magický rituál a podobné „opium“ určené lidu*.

Ten dialog bude zpřetrhán proto, že to právě rozum porovnává „moudrost“ tohoto světa s moudrostí Božího vnuknutí a mravní měřítko – taková, jaká skutečně jsou – určují, co by si měl člověk z každé vybrat a přijmout jako subjektivní pravdu. Bůh mu potom životními okolnostmi, do kterých ho (a také společnosti, lidstvo) uvádí, umožňuje

¹ Možná se vzácnými výjimkami, na které následně lidé zapomněli, nebo je zařadili mezi kacíře.

přesvědčit se o správnosti nebo mylnosti jeho volby a tím pádem o spravedlnosti nebo zkaženosti jeho mravnosti.

Dát za pravdu Pavlovi znamená trvat, přinejmenším implicitně, na principiální nesmyslnosti a principiální nepoznatelnosti Života, a také na absolutní nevyzpytatelnosti Božího Záměru. V terminologii „vědecké filozofie“ to znamená upadnout do *agnosticismu – do pomýlenosti vedoucí k novým omylům a prohlubující ty dřívější*. Je to tak, protože dokonce i pravda, která se stane slepou a šílenou vírou, vede k sebeklamu a omylům. Navíc rozum takových lidí nezůstane bezprizorní, bude zatažen do egregoru řízeného někým úplně jiným.

Bohužel se mnozí v historicky reálném „křesťanství“ řídili a i nyní řídí Pavlovou radou doslova a do písmene:

„Je jednoduše nutné věřit tomu, čemu učí apoštolská církev“ =
«Chce-li někdo z vás být v tomto světě moudrý, musí se stát bláznem, aby se stal moudrým»

Takový mravně podmíněný postoj zdánlivě zbavuje nutnosti přemýšlet o tom, že Ježíš, dokud žil jako člověk mezi lidmi, učil absolutně jinému Křesťanství. Tímto způsobem Pavlovi následovníci staví mezi sebou a Životem i Bohem zeď šílenství: zda se jedná o šílenství agresivně-parazitické nebo vyděšené Životem a hystericky-nihilistické je bez významu. Toto šílenství a dva uvedené extrémy jeho projevů určily podstatu historicky reálného „křesťanství“ ve všech jeho modifikacích založených na uznání faktu poprav, pohřbení a vzkříšení Ježíše Krista.

Takto tedy historicky reálné „křesťanství“ svou věroukou o vykoupení lidstva¹ sebeobětováním se Krista, kterého si prý Bůh Sám vyvolil jako Svou „oběť smíření“, zastíňuje učení o Království Božím na Zemi, do kterého každý člověk vstupuje vlastním úsilím, což bylo náplní Ježíšovy dobré zprávy určené všem lidem bez výjimky.

Dále pokračování základního textu Přílohy č. 3.

*

*

*

¹ Vykoupení od koho? Kdo by měl tu moc smlouvat s Bohem Všemohoucím, Všedržitelem?

Hlava 10. Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

Poté, kdy bylo zjištěno, že hrob je prázdný a vzkříšen kvůli tomu, aby se stal „bohočlověkem“ králem-Antikristem, nemá být kdo, se rozběhnul proces, řízený „světovým zákulisím“. Jednalo se o proces kolektivního formování mýtů na základě kumránských výzkumů, na které dav již zapomněl (paměť davu je v rozsahu od současného okamžiku do začátku uvědomělého života každého z pokolení), jejichž výsledky si však naopak dobře pamatovali pohlaváři „světového zákulisí“. Vytváření nového kultu podpořené takovou péčí probíhalo nejen bez překážek, ale navíc i s podporou egregoru biblického projektu zotročení lidstva jménem Boha, který jeho pohlaváři převáděli po prvním příchodu Krista-Mesiáše do nového funkčního režimu. V důsledku podpory *doktríny skoupení světa na základě mafiánského židovského lichvářství ze strany egregoru*, byly pokusy čelit vzniku nového kultu ze strany jednotlivých lídrů tradičního judaismu, kteří byli pod kontrolou stejného egregoru, odsouzeny ke krachu. Jednou z ilustrací takového krachu pokusu překazit vznik historicky reálného křesťanství je i osud Saula-Pavla.

Saul byl již jako mladík (Skutky apoštolů, 7:58) fanatickým ochráncem tradičního judaismu v té podobě, k jaké v té době dospěl na základě doktríny Deuteronomia-Izajáše. A když začalo formování historicky reálného křesťanství, tak tomu fanaticky bránil: «Saul se však snažil církev zničit: pátral dům od domu, zatýkal muže i ženy a dával je do žaláře» (Skutky apoštolů, 8:3; to v podstatě vypovídá o tom, že Saul byl pracovníkem „starokleветní“ inkvizice, která ve společnosti represemi udržovala názorovou jednotu).

Jenže po prvním příchodu Krista-Mesiáše musela doktrína Deuteronomia-Izajáše změnit ve společnosti formy své existence, aby mohla být zachována a fungovat v nových nábožensko-historických okolnostech. A Saul, který byl díky svému charakteru jejím horlivým ochráncem, se pro tuto roli velice hodil, jenže jeho postoj k formování křesťanství nebyl takový, jaký by si pánové a pohlaváři biblického projektu zotročení lidstva přáli. Po té epizodě, ke které došlo na jeho cestě do Damašku, se na jeho vlastnosti ochránce doktríny Deuteronomia-Izajáše nic nezměnilo: pouze již nebránil doktrínu Deuteronomia-Izajáše tak, že by pronásledoval a trýznil křesťany, ale tím, že upřímně učil lidi *křesťanství, tak jak ho on sám chápal* a zotročoval tak novým kultem stále nové a nové lidi.

A tak se po tom strategickém mámení na cestě do Damašku Pavel vyšvihnul ve svém hierarchickém postavení: *jestliže do té doby bránil pouze jednu jedinou „starokleветní“ egregoriální větev jako nositelku doktríny a nemístně se snažil vykořenit její „novokleветní“ odvětví, tak po tom preludu položil základy k budování obou těchto větví tak, aby se vzájemně doplňovaly a přitom stále byly ve shodě s danou doktrínou, a podřizovaly jí tak už nejen židy, ale i nežidovské společnosti, které ji přijímaly jako pravdu od Boha.*

Pravý Kristus lidi za svého života mezi nimi učil zcela konkrétně tomu, že pozemská moc zjevná i nezjevná musí být pravověrná/spravedlivá: «Neboť pravím vám: Nebude-li vaše spravedlnost o mnoho přesahovat spravedlnost zákoníků a farizeů, jistě nevejdete do **Království Nebeského** (slova jsme tučně vyčlenili: jde o zjevné překroucení Kristových slov, mělo tam být Království Boží, o kterém kázal, že je ho možné nastolit *úsilím samotných lidí z jejich dobré vůle*)» (Matouš, 5:20). Navzdory tomu Pavel v jeho již uváděném svědectví *o ostnu, satanově poslu* položil v historicky reálném „křesťanství“ základy kultu všemožných tělesných, duševních a *obecně duchovních* slabostí: «„Stačí, když máš mou milost; vždyť v slabosti se projeví má síla.“ A tak se budu raději chlubit slabostmi, aby na mně spočinula moc Kristova» (Druhý list Korintským, 12:9).

Tento kult všemožných slabostí vedl k tomu, že v biblické civilizaci se takzvané „křesťanské společnosti“ staly nevolníky-otroky mezinárodní globální rasové židovské „elity“, jak to bylo předvídáno v doktríně Deuteronomia-Izajáše: *otrok musí být ve vztahu ke svému pánu-veliteli všestranně oslaben, aby na něm byl závislý*. Pouze tyto dvě vypilované Pavlovy fráze dokázaly pokroutit představu společnosti o pravověrnosti/spravedlnosti – a jaké to mělo historicky dlouhodobé a tíživé následky...

Kromě toho se kult slabostí a víra ve spásu přinášející popravu svatého, který se takto sebeobětoval, pojí ještě s jedním společenským jevem: formuje to v psychice mnohých dobromyslných lidí algoritmiku sebelikvidace jako napodobeninu Kristova jednání. Pod jejím vedením si každý z takto věřících najde nebo vytvoří svou „Golgotu“ (a také pro své okolí a potomky), v jejímž důsledku mnozí z nich v průběhu dějin hynou, aniž by vůbec stihli přeměnit své dobré úmysly v dobrodějnou pravověrnost.

Hlava 10. Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

Této přeměně dobrých úmyslů v dobrodějnou pravověrnost výslovně brání skutečnost, že místo toho lidé hledají a vytvářejí si své „Golgoty“ postihující i ostatní. Dobrodějná pravověrnost vyžaduje, aby byl člověk všestranně silný a kult slabostí „to jen kvůli Kristovi“ je zprošťuje nutností pěstovat si v sobě pravověrnou sílu a posouvá tak oslabené fanatiky víry k jejich sebelikvidaci, neboť jsou přesvědčeni o spásnosti svého „sebeobětování se“ v „Golgotě“, kterou si sami našli či vytvořili. A tak víra ve spásnost Kristovy Golgoty, ke které prý došlo, v kombinaci s kultem „slabostí jen kvůli Kristovi“ vede k sebelikvidaci dobromyslných protivníků „světového zákulisí“, což mu uvolňuje pole činnosti, neboť se tak zbavuje svých protivníků, aniž by vůbec muselo vynaložit nějaké další úsilí.

A konkrétně pod vlivem této algoritmiky sebelikvidace podmíněné překroucením náboženství člověka a Boha vírou člověka v pravdivost proroctví Izajáše o popravě Mesiáše a záměnou víry na základě svědomí bezprostředně Bohu vírou ve všemožná „svatá“ písmena našli oba apoštolové, Petr i Pavel svou „Golgotu“ a zahynuli. Sebevražednou orientaci ke smrti popravou „jen kvůli Kristovi“ je možné odhalit z jejich textů v Novém zákoně.

Skutečný Kristus přišel kvůli tomu, aby vykořenil doktrínu Deuteronomia-Izajáše nastolením Království Božího na Zemi z dobré vůle lidí; avšak Saul jako apoštol Pavel dokonce i po dlouhých letech své služby, ke které *prý ho vyzval skutečný Kristus, když k němu promluvil z onoho světa (z Království Nebeského)*, zůstával stejně jako dřív přívržencem démonické doktríny Deuteronomia-Izajáše – biblického projektu zotročení lidstva ve jménu Boha:

«Mám ještě pokračovat? Vždyť by mi nestačil čas, kdybych měl vypravovat o Gedeónovi, Barákovi, Samsonovi, Jeftovi, Davidovi, Samuelovi a (dalších) prorocích, kteří svou vírou dobývali království, tvořili pravdu, dosáhli toho, co jim bylo zaslíbeno; zavírali tlamy lvům, krotili plameny ohně, unikali ostří meče, v slabosti nabývali síly, vedli si hrdinsky v boji, zaháněli na útěk vojska cizinců; ženám se jejich mrtví vraceli vzkříšení. Jiní byli mučeni a odmítli se zachránit, protože chtěli dosáhnout něčeho lepšího, totiž vzkříšení. Jiní zakusili výsměch a bičování, ba i okovy a žalář. Byli kamenováni, řezáni pilou, mučeni,

umírali pod ostrým meče.¹ Chodili v ovčích a kozích kůžích, trpěli nouzi, zakoušeli útlak a soužení. **Celý svět jich nebyl hoden** (vyčlenili jsme v citaci), bloudili po pouštích a horách, skrývali se v jeskyních a roklinách země. A ti všichni, ačkoliv osvědčili svou víru, nedočkali se splnění toho, co bylo zaslíbeno, neboť Bůh, který zamýšlel pro nás něco lepšího, nechtěl, aby dosáhli dokonalosti bez nás» (List Židům, 11:32-40).

Mezi ty „(další) proroky“ pro žida, jakým stále zůstával Pavel, a na čemž on sám vždy trval, přirozeně patřil i Izajáš. A samozřejmě do tohoto seznamu naopak nepatřil moudrý Šalamoun, jehož proroctví a ponaučení nepasují do Prokrustova lože doktríny Deuteronomia-Izajáše. V uvedeném fragmentu jsou však daleko více vypovídající a významnější slova, která jsme vyčlenili. Podle našeho názoru:

Celý svět je jako Boží výtvar hoden Boha, svého Stvořitele a Všeřezitele. A tato skutečnost je svatá danost.

Pavel však píše, že existují i takoví, „**co jich celý svět není hoden**“. A to je projev démonismu vyvyšujícího se nad tím, co stvořil Bůh a nad **Bohem, který existuje**, a Kterého je hodno to, co stvořil. Je možné mávnout rukou nad naším tvrzením o démonismu apoštola Pavla a připomenout slova jednoho z velikých španělských inkvizitorů: „předložte mi tři řádky svatého Petra a já vám dokážu, že se jednalo o kacíře“². Ale odvolávat se na velikého inkvizitora by bylo formálním únikem před nutností odpovědět *na podstatu* otázky: Je celý svět hoden Boha jako svého Stvořitele, nebo přeci jen v tomto světě přebývají i ti,

¹ Tím, že těmito slovy podpořil existenci doktríny Deuteronomia-Izajáše v historicky-náboženských podmínkách po prvním Kristově příchodu, apoštol Pavel naprogramoval svou smrt úplně stejně, jako to před ním udělali Izajáš i Jan Křtitel. Okolo roku 65 našeho letopočtu apoštol Pavla společně s apoštolem Petrem popravili Římané: Pavlovi usekli hlavu a Petra pověsili na kříž hlavou dolů.

² Je charakteristické, že *představitel inkvizice*, kterou Kristus nezřizoval, a která je pokračovatelkou „starokleветního“ Saula – pronásledovatele církve, jen již v „novokleветní“ kultuře, *byl mravně-eticky připraven zařadit mezi kacíře apoštola Petra, který byl prostého původu, rybář-člověk vydávající si na živobytí, a ne svého kolegu apoštola Pavla, který byl vznešeného „elitního“ původu a svou pracovní činnost zahájil v tajných službách tehdejší společnosti, jež chránily klid parazitické elity, která této společnosti vládla.*

Hlava 10. Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

„kterých celý tento svět hoden není“? A jestliže celý svět je hoden Boha a není hoden jich, proč není příklon k takovému názoru projevem sebevyzdvihování se démonismu a posedlosti? A může být spasitelem ten, kdo se vyvyšuje nad těmi, kteří upadli do neštěstí? Jinými slovy, Kristus měl za to, když přišel na tento svět, že je ho hoden a Pavel se navzdory tomu domníval, že některých lidí z tohoto světa přece jen tento svět hoden není.

Zazněly i názory, že apoštol Pavel byl licoměrník, který se infiltroval do jím dříve pronásledované církve na příkaz pánů a pohlavářů sanhedrinu. Kdyby tomu tak bylo, tak by se nemohl stát uznávaným apoštolem-učitelem: lidé ve své většině dokáží vycítit faleš a pokrytectví. Církev – obyčejní lidé, kteří ji tvoří – by ho odvrhla. Kdyby taková mise byla skutečně Saulovi nabídnuta, tak by ji splnit nedokázal, protože tak dobrým hercem by být nedokázal. **Saul se stal apoštolem Pavlem právě kvůli tomu, že byl ve svých „starokleветních“ i „novokleветních“ pomýleních upřímný.** Veškeré písemné dědictví ukazuje, že byl vůči lidem upřímný a čestný i sám vůči sobě. Snažil se nezištně přinášet dobrodiní, ale jeho reálná mravní měřítka mu neumožňovala odhalit **podstaty rasistické doktríny Deuteronomia-Izajáše ztročení lidstva ve jménu Boha a podstatu věrouky a sociální doktríny nastolení Království Božího na Zemi úsilím samotných – osvobozených Pravdou-Skutečností – lidí z jejich dobré vůle, které tu zanechal pravý Kristus.**

A proto mohl Pavel jako člověk mravně zformovaný „starokleветní“ doktrínou Deuteronomia-Izajáše, který nezměnil svá mravní měřítka, pouze dodat „starokleветní“ doktríně „novokleветní“ formy, neboť se ze zajetí její konceptuální moci na svobodu vymanit nedokázal.

V této své kvalitě reformátora doktríny Deuteronomia-Izajáše a tím, že jí dokázal dát ušlechtilé vypadající podobu, ve které mohla fungovat v nábožensko-historických okolnostech po prvním příchodu Krista-Mesiáše, Pavel předčil všechny ostatní apoštoly, kteří byli povoláni pravým Kristem za jeho života mezi lidmi. Všechny ostatní apoštoly přece jen brzdilo buď to pravdivé, co přejali od Krista při svém styku s ním, nebo je zadržovala *židovská snaha uzurpovat*¹ učení zanechané

¹ «Když byl Ježíš v Betanii v domě Šimona malomocného, přišla za Ním žena, která měla alabastrovou nádobku drahocenného oleje, a vylila ji na

Kristem a úsilí přizpůsobit ho svým potřebám úplně stejně, jako si dříve židovská „elita“ uzurpovala a nestydatě překroutila dědictví Mojžíšovo. Pavla soudě podle všech informací z kanonických textů Nového zákona nebrzdilo vůbec nic kromě *ostnu v jeho těle od satanova posla...* A zbavit ho tohoto *satanova posla* mohl pouze Bůh, jenže Pavel se bezprostředně na Něj přes své svědomí neobrátil a místo toho se ve všem bezmyšlenkovitě spoléhal na toho, kdo ho povolal. To vedlo k tomu, že nezměnil kvalitu svých *mravních měřítek ve všelidském významovém měřítku*, a proto setrval i nadále v rámci antikřesťanské doktríny Deuteronomia-Izajáše. Vše, co se stalo Saulovi na jeho cestě do Damašku, bylo obsahově analogické té události, která se stala v životě proroka Izajáše na začátku jeho prorocké činnosti¹.

Vzhledem k tomu, že apoštolové Petr, Jan a Jakub prospali modlitbu, kterou jim Kristus navrhnul v Getsemanské zahradě, tak nejen nemohli zabránit formování kultu překrucujícího Kristovy Zákony, svým svědectvím o pravdě a usvědčit všechny v tom, že jsou obětmi pokušení přeludy a halucinacemi, jak je před tím varoval Kristus, když je v Getsemanské zahradě vyzýval, aby se modlili, ale oni sami tak byli zavlečeni do procesu formování nového lžikřesťanského kultu na základě pokušení vidinou popravu a následného zdánlivého vzkříšení, protože jejich getsemanská nemodlitba je odloučila od pravého Krista a připojila je ke všem židům věřícím v písmo a kněžím, kteří přes své svědomí nevěří bezprostředně **Bohu, který existuje**.

Jeho hlavu, jak seděl u stolu. Když to viděli Jeho učedníci, hněvali se: „Nač taková ztráta? Mohlo se to prodat za mnoho peněz a ty dát chudým!“ Ježíš to zpozoroval a řekl jim: „Proč trápíte tu ženu? Vykonala pro Mne dobrý skutek. Vždyť chudé máte stále kolem sebe, Mne však nemáte stále. Když vylila ten olej na Mé tělo, učinila to k Mému pohřbu. Amen, pravím vám, všude, po celém světě, kde bude kázáno toto Evangelium, bude se mluvit na její památku o tom, co ona učinila.“ Tehdy šel jeden z dvanácti, jménem Jidáš Iškariotský, k velekněžím a řekl: „Co mi dáte? Já vám ho zradím.“ Oni mu určili třicet stříbrných» (Matouš, 26:6-15).

Tato epizoda se stala nedlouho před posledními Kristovými velikonoceci na tomto světě a dokládá, že jeho učedníci byli stejně jako dříve agresivními a pokryteckými židy, a ve své podstatě Kristovými kurátory a cenzory, z jejichž hlediska plýtvání drahocenným olejem vylučovalo možnost realizace nějakých akcí v systému „public relations“, který udržovali.

¹ O tom viz práce vnitřního prediktoru Mistr a Markétka: hymna démonismu? nebo Evangelium bezzákonní víry.

Hlava 10. Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

A protože nebylo v silách „světového zákulisí“ vyřešit tělesnou nepřítomnost zdánlivě „vzkříšeného“, muselo rychle všechny přesvědčit o Kristově nanebevstoupení¹ a navrhnout lidem, aby *pokorně čekali na jeho druhý příchod: poslední požadavek je také jeden z faktorů, který proměnil historicky reálné křesťanství ve věrouku a náboženství otroků navzdory tomu, že pravý Kristus při svém prvním příchodu kázal věrouku a náboženství osvobození se z otroctví tím, že lidé svým vlastním úsilím a pod Božím vedením nastolí Království Boží: «...od té chvíle se zvěstuje Království Boží a každý do něho vstupuje svým úsilím» (Lukáš, 16:16).*

*Poté, kdy Kristus odešel na onen svět, věrouka o **trpělivém očekávání** jeho druhého příchodu zastínila učení o nastolení Království Božího na Zemi úsilím samotných lidí věřících Bohu.*

Přítom byl zveličován kult zvláštního významu právě Kristova „vzkříšení“ a do zapomenutí se nechávala upadnout fakta, která jakoby nebyla až tak významná, že Kristus a apoštolové vzkřísili jiné lidi. A toto učení církvi o jakoby zvláštním významu Kristova „vzkříšení“ je v rozporu s tím, co nám sdělil sám Kristus při svém prvním příchodu: «Nemocné uzdravujte, mrtvé probouzejte k životu, malomocné očišťujte, démony vymítejte; zadarmo jste dostali, zadarmo dejte» (Matouš, 10:8). Takto nabádal Kristus apoštolů, když je vysílal, aby *kázali Království Boží na Zemi*². Z toho je možné odvodit, že vzkříšení z mrtvých pomocí modlitby pravověrného věřícího sám Kristus považoval za normu pro život lidstva v souladu s Bohem a ne za něco výjimečného. Výjimečnost faktu vzkříšení z mrtvých přidávali pánové a zakladatelé církví ve společnosti žijící bez víry **Bohu, který existuje.**

Mohyla – „boží hrob“ – ve skutečnosti nebyla prázdná proto, že Kristus „třetího dne vstal z mrtvých podle Písma“³, ale proto, že Bůh vzal Krista k sobě a předešel tak zinscenování jeho poprav. Bůh si nejen nepřál a nepředurčoval, že by Kristus měl být vystaven mukám

¹ Mnohé z tohoto scénáře bylo odhaleno již v naší epoše v námětu filmu Svátek svatého Jorgena.

² A žádná „evangelia“ „poprav a vzkříšení boha“ jako nevyhnutelné „oběti smíření“ pro uspokojení Nejvyššího aktem sebeobětování, který On Sám od počátku předpověděl a Kristus jakoby vyplnil. Bohu stačí upřímná připravenost sebeobětovat se a mučení světce v jeho sebeobětování si nepřeje: Jděte a učte se, co to je: „Milosrdenství chci, a ne obět“ (Matouš, 9:13).

³ Nicejské vyznání, verš pátý.

ukřížování, jak tomu učí církve, ale také si nepřál, aby slavil úspěch záměr zavléci Krista do špinavého scénáře „poprava – vzkříšení boha“ s daleko jdoucími globálními cíli, o jakých věřící církví nemají ani to nejmenší tušení.¹ Tyto věřící ovečky se totiž vyhýbají tomu, aby na sebe vzali svůj podíl jako zástupci Boha na Zemi.

Proroctví o tomto nanebevzetí Krista před jeho popravou jako o Božích tajemstvích vyslovil Šalamoun (Kniha moudrosti, hl. 2). Podstatu těchto tajemství přímo a jednoznačně vysvětlilo koránské Zjevení (súra 4:156, 157 (157, 158)). A co se týče všeho, co bylo řečeno o jednání „světového zákulisí“, tak to může přímo a bez použití tajemství, mystiky, nadpřirozena apod. „odhalit“ každý, kdo si dá tu práci, aby mezi sebou porovnal texty písem, která byla prohlášena za svatá, a skutečností, které jsou mu známy ze současnosti a z historických kronik.

Ať už tomu uvěřit chcete či ne, tak se raději sami zamyslete nad tím, že v tom faktu, že nanebevzetí Krista předcházelo pokusu o jeho ukřížování, nejsou žádné logické rozpory. A svědčí o tom navzdory svému textu sám Nový zákon milostí **Boha, který existuje**. V takovém výkladu průběhu událostí té epochy se neukrývá zálužnost, dvojakost a neurčitost mravních měřítek, neurčitost a dvojakost etických norem v mezilidských vztazích, ve vztazích lidí k Bohu a ve vztahu Boha ke všem a ke každému. Toto nanebevzetí, které předešlo popravě, bylo zázračné, ale **Bůh, který existuje**, může činit vše, co je spravedlivé, přestože přímo dosvědčit, že události probíhaly právě tímto způsobem, tehdy neměl kdo jednoduše z toho důvodu, že apoštolové, které Kristus vyzval k modlitbě v Getsemanské zahradě, prospali zjevení Království Božího na Zemi².

Někdo může na základě uvedeného přijít k závěru, že Zlo opět jednou zvítězilo, a Bůh se ukázal být bezmocným, neboť nedokázal udělat nic pro to, aby na Zemi nastolil Pravdu-Skutečnost. Jenže nastolit na Zemi Pravdu-Skutečnost je povinností lidí, kteří to musí udělat především sami před sebou, před svými dětmi, vnuky, a vůbec všemi potomky. A jestliže si tehdy apoštolové vyzvaní k modlitbě

¹ To nám dává důvody k tomu, abychom mohli tvrdit, že příchod Antikrista, který prorokují novozákonní církve, leží mimo rámec Božího Dopuštění, takže se konat nebude nezávisle na snaze přívrženců této ideje, přestože pokusy udělat z těch či oněch lidí Antikrista jsou i nadále možné.

² V ruské kultuře je přísloví: „Prospal Království Boží“.

Hlava 10. Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

nepřáli nastolit Pravdu-Skutečnost – tím, že usnuli – otevřeli tak cestu k tomu, že lidstvo vstoupilo do epochy, ve které se mělo naučit na své vlastní hořké zkušenosti, co to znamená: «Milosrdenství chci, a ne oběť». A v této epoše žijeme doposud.

Pokud by chtěl někdo vyvracet to, co zde bylo řečeno, bude muset tak či tak popřít všemocnost Boha; překrucovat ve společnosti představy o pravověrnosti a falešně obviňovat Boha z Jidášova hříchu, tj. připisovat Bohu schopnost ke zradě světců, kteří Mu věří, navzdory tomu, že lidová moudrost hlásí: „Bůh tě neopustí!“¹; ospravedlňovat tento a další Bohu připisované hříchy, vymýšlet si mravně-etickou nutnost a nevyhnutelnost, kvůli které by měl Bůh sám Sobě přinášet jako oběť „smíření“ světce Krista *a to již ve stádiu Předurčení bytí Všemíru apod.* A bez výjimky všechny bohoslovecké traktáty všech novozákonních církví jsou podobného nepravověrného mudrování a záludností plné.

A opravdu si myslíte, že poté, kdy Bůh jasně a nedvojsmyslně ohlásil přes Krista Své přání: «Jděte a učte se, co to je: „Milosrdenství chci, a ne oběť“», někdo dokáže překonat Boží všemohoucnost a přinést někoho v oběť ze své svévole a navzdory vůli Všemohoucího?

Ale i po pokusu o Kristovo ukřižování Bůh – Milostivý, Milosrdný – poskytnul židům lhůtu okolo čtyřiceti let, po která měli možnost a

¹ To všechno se projevuje i v různých verzích svědectví o posledních „slozech ukřižovaného“, která lidé uslyšeli v navozeném přeludu popravky:

«Kolem třetí hodiny zvolal Ježíš mocným hlasem: "Eli, Eli, lama sabachtani?", to jest: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?“» (Matouš, 27:46).

«Ve tři hodiny zvolal Ježíš mocným hlasem: "Eloi, Eloi, lema sabachtani?", což přeloženo znamená: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?“ (Marek, 15:34).

«A Ježíš zvolal mocným hlasem: „Otče, do tvých rukou odevzdávám Svého ducha.“ Po těch slozech skončil» (Lukáš, 23:46).

«Když Ježíš okusil octa, řekl: "Dokonáno jest." A nakloniv hlavu, skončil» (Jan, 19:30).

I v tomto případě se opakuje to samé, na co bylo již poukazováno dříve: Jan ve své zlatouště záludnosti neříká vše; Lukáš čestně zaznamenal jednu z existujících ústních tradic; Matouš a Marek jsou si v řečeném blízcí, neboť byli v moci přeludu zdánlivé pravdivosti Izajášova „proroctví“.

Jenže **Bůh, který existuje**, světce neopouští a nezrazuje, a nepředurčuje jim to, co se stává nepravověrným.

mohli přehodnotit to, co se stalo, a učinit pokání z popírání Jeho Vyslanců a z odpadlictví od Boha; a po svém pokání se poučit a vstoupit do pravé Boží víry. A celou tu dobu Bůh dával svá znamení o tom, že vůbec nestojí o žádné přinášení obětí:

«Talmud učí, že posledních čtyřicet let před zničením Chrámu Bůh nepřijímal oběti v Den vykoupení (Babylónský Talmud, Joma 39). Rok za rokem po dobu života celého pokolení říkal Bůh: Ne» (Ježíš – Kým byl?, vydavatelství Messianic Vission, 1992, překlad V. Brena, Židovské mesiánské středisko, brožura mesiánských židů uznávajících Ježíše (Ješuu) za Mesiáše).

Chrást byl zničen v roce 70 našeho letopočtu. Jestliže se pokus o Kristovo ukřižování odehrál v roce 33, a Talmud je v uvedené lhůtě čtyřicet let přesný, tak už tři roky před útokem na Kristův život Bůh ve svých znameních přinášel varování, že nestojí o žádné oběti zabitím. Jenže celých čtyřicet let se starověcí židé nezatažovali tím, že by se zamysleli nad každoročním *Božím znamením* a nad slovy svého vlastního Písma:

«Obětní hod ani oběť přídavnou sis nepřál, nýbrž otevřel jsi mi uši; nežádals oběť zápalnou ani oběť za hřích. Tu jsem řekl: Hle, přicházím; jak ve svitku knihy o mně stojí psáno: „**Přeji si plnit vůli Tvou, Bože můj, Tvůj zákon mám ve svém srdci**“ (vyčlenili jsme v citaci)» (Žalm 39(40):7-9), v plném souladu s Evangeliiem míru Ježíše Krista a Koránem; a ještě: «*Kdybych měl hlad, neřeknu si tobě, Mně patří svět se vším, co je na něm. Jídám snad Já maso z tura nebo napájím se kozlí krví? Přines Bohu oběť díky a plň svoje sliby Nejvyššímu! Až Mě potom budeš v den soužení volat, Já tě ubráním a ty Mě budeš oslavovat*» (Žalm 49(50):12-15).

Jenže ta znamení vyslyšena nebyla, židé k rozumu nepřišli a stále dokola se těšili z rituálu „bohoslužby“, čímž se odchýlili od plnění Boží vůle v životě podle svého svědomí, která jim byla navíc známa i z písma. A tak, přestože se kněží i prostí lidé modlili, byla tímto mechanickým vykonáváním rituálů zpretrhána obousměrná vazba s náboženstvím *přinášejícím svůj smysl prostřednictvím Ducha*, a proto byli potrestáni genocidou a vyhnáním z Palestiny, čímž byla naplněna mnohočetná varování seslaná jim v minulosti Bohem (a konkrétně Jeremiáš, Ezechiel), nepřestanou-li se svými ničemnostmi.

A v důsledku toho všeho se veškeré následné dějiny staly dějinami, které měly lidstvo učit milosrdenství místo toho, aby obětovalo jiné pro uspokojení svého rozličného egoismu. Nicméně až doposud:

Není pro mnohé, kteří se považují za křesťany, koránské svědectví o tom, že Kristus nebyl popraven potvrzované i biblickými texty při jejich porovnání se Životem, dobrou zprávou, neboť díky jejich touze „spasit svou duši“ mukami ukřižovaného Krista je pro ně jeho poprava mnohokrát více žádoucí, než byla v minulosti pro členy sanhedrinu, který Krista odsoudil...

Koránské svědectví o nanebevzetí, které předešlo jeho popravě, je totiž připravuje o perspektivu „dostat se do ráje na cizím hřbetu“ i se vši svoji hříšností.

3.4. Bůh není nevšimavý k tomu, co se na Zemi děje

Učení církvi po Nicejském koncilu fakticky vyjadřuje učení o magii krve v příkladně názorné podobě:

«Jestliže již pokropení krví kozlů a býků a popel z jalovice posvěcuje poskvrněné a zevně je očišťuje, tak tím více Krev Kristova, který přinesl Sebe sama jako neposkvrněnou oběť Bohu mocí Ducha Svatého, očistí naše svědomí od mrtvých skutků k službě živému Bohu! Proto je Kristus prostředníkem nové smlouvy, aby ti, kdo jsou od Boha povoláni, přijali věčné dědictví, které jim bylo zaslíbeno - neboť jeho smrt přinesla vykoupení z hříchů, spáchaných za první smlouvy. Neboť tam kde je závěť, musí následovat i smrt toho, kdo ji ustanovil. Jen závěť zemřelých je totiž platná; nemá však platnost, dokud žije ten, kdo ji ustanovil» (Židům, 9:13-17).

Od úvah prapůvodního kouzelníka/šamana o roli a síle oběti se učení zformované v tradici historicky reálného křesťanstva liší pouze tím, že Bůh musí sám sobě přinést jako oběť jestliže ne přímo sám sebe, tak svoji „hypostasis/individuální podstatu“.

A přestože apoštolové kázali „Krista ukřižovaného“¹, tj. věrouku o vykoupení lidstva Bohem u kohosi obětí světce, tak v kánonu Nového zákona je symbolicky zaznamenána ta skutečnost, že se mohli vysvobodit z moci této lži, jestliže by popřemýšleli a nebojácně si odpověděli na návodné otázky, ke kterým je vedl Bůh.

A konkrétně Pavel ve svých písmech neopominul uvést úvahy o Kristově modlitbě v Getsemanské zahradě:

¹ «ale my kážeme Krista ukřižovaného. Pro Židy je to kámen úrazu, pro Řeky bláznovství (První list Korintským od apoštola Pavla, 1:23). A v písmech ostatních apoštolů je uvedena úplně stejná doktrína: spasení prostřednictvím smrti ukřižováním, pohřbení a vzkříšení Krista podle předpovědi starozákonního písma.

«Ježíš se za Svého pozemského života obrátil s bolestným voláním a slzami s modlitbami a úpěnlivými prosbami k Bohu, který ho mohl zachránit před smrtí; a Bůh Ho pro Jeho pokoru vyslyšel» (Židům, 5:7)¹.

Pavel si uvědomoval, že Bůh mohl zachránit Ježíše před mukami poprav. Avšak slova „Bůh Ho pro Jeho pokoru vyslyšel“ Pavel stále chápal pouze jako vzkříšení Krista po jeho popravě a pohřbu:

«Chci vám připomenout, bratří, Evangelium, které jsem vám zvěstoval, které jste přijali, které je základem, na němž stojíte, a skrze něž docházíte spásy, držíte-li se ho tak, jak jsem vám je zvěstoval - vždyť jste přece neuvěřili nadarmo. Odevzdal jsem vám především, co jsem sám přijal, že Kristus zemřel za naše hříchy podle Písem, byl pohřben a byl vzkříšen třetího dne podle Písem, ukázal se Petrovi, potom Dvanácti. Poté se ukázal více než pěti stům bratří najednou; většina z nich je posud naživu, někteří však již zesnuli. Pak se ukázal Jakobovi, potom všem Apoštolům a naposledy ze všech se jako nedochůdčeti ukázal i mně. Vždyť já jsem nejmenší z Apoštolů a nejsem ani hoden jména Apoštol, protože jsem pronásledoval církev Boží. Avšak milostí Boží jsem to, co jsem; a milost, kterou mi prokázal, nebyla nadarmo, a já více než oni všichni jsem se napracoval – ačkoliv nikoli já, nýbrž milost Boží, která byla se mnou. Ať už tedy já, nebo oni - tak zvěstujeme a tak jste uvěřili.

Když se tedy zvěstuje o Kristu, že byl vzkříšen, jak mohou někteří mezi vámi říkat, že není zmrtvýchvstání? Není-li zmrtvýchvstání, pak nebyl vzkříšen ani Kristus, a jestliže Kristus nebyl vzkříšen, pak je naše zvěst klamná, a klamná je i vaše víra. To bychom pak byli odhaleni jako lživí svědkové o Bohu: dosvědčili jsme, že Bůh vzkřísil Krista, kterého On ale nevzkřísil, není-li vzkříšení z mrtvých. Neboť není-li vzkříšení z mrtvých, nebyl vzkříšen ani Kristus. Nebyl-li však Kristus vzkříšen, je vaše víra marná, ještě jste ve svých hříších, a jsou ztraceni i ti, kteří zesnuli v Kristu» (První list Korintským, 15:1-18).

Zde Pavel jasně dokládá, že je pro něj víra v písmo a víra Bohu jedno a to samé. Zároveň zde ohlásil i mravně-etickou hranici dělící dvě víry: **«my bychom byli odhaleni jako lživí svědkové o Bohu: dosvědčili jsme, že Bůh vzkřísil Krista, kterého On ale nevzkřísil,**

¹ U tohoto místa jsou v oficiálním církevním textu Nového zákona přímo uvedeny odkazy na Evangelium podle Matouše, 26:39; podle Marka, 14:35-36; a podle Lukáše 22:44, které pojednávají o modlitbě v Getsemanské zahradě. Ještě jeden odkaz je na Jana, 12:27, ale ten k tomu žádný vztah nemá, neboť Jan ve své zálučnosti události v Getsemanské zahradě přechází mlčením.

Hlava 10 . Davo-„elitářství“: předpoklady a vazby

není-li vzkříšení z mrtvých. Neboť není-li vzkříšení z mrtvých, nebyl vzkříšen ani Kristus. Nebyl-li však Kristus vzkříšen, je vaše¹ víra marná, ještě jste ve svých hříších» (vyčlenili jsme z citace s výjimkou „bychom“, které určuje podmiňovací způsob: to je hranice mravního rozhraničení s idealistickým ateismem, na kterou Pavla přivedl Bůh ve Svém Záměru). A tyto dvě víry je možné odlišit rozumem, jenže sám Pavel si přál zůstat bláznem, aby se pozdvihl „v Kristu“ a byl „moudrým“. A to se mu povedlo až na to, že se *tato jeho moudrost* ukázala být tou samou starozákonní „moudrostí“ tohoto světa.

Následně bylo po uplynutí šesti století v Koránu ohlášeno odmítnutí tohoto učení o magii krve, jehož oběti se stalo historicky reálné „křesťanstvo“: *«Pán tvůj je věru pln slitování vůči lidem přes nespravedlnost jejich»* (súra 13:7 (6)).

Ale každý sám si volí jak svou moudrost, tak i víru. Podle Vaší víry se Vám staň...

Příloha č. 3 v redakci ze dne 05.12.2009.

¹ A jeho víra zrovna tak. Zde je charakteristické jeho vyčleňování se z věřících, přestože ho k tomu podle víry, kterou káže, nic neopravňuje.